„DeMille mînuiește cu îndemînare elementele unei povești ce se derulează în pas alert".

Philadelphia Inquirer

„DeMille știe cum să dozeze suspansul pentru a atinge o tensiune incredibilă".

Newark Star-Ledger

„O carte scrisă în marea tradiție a romanelor de acțiune. DeMille este maestrul incontestabil al subiectelor cu efect exploziv... La sfîrșitul lecturii, cititorul se va simți stors și poate încă înspăimîntat".

Andrew Greeley, autorul romanelor
The Search for Maggie Ward și
The Cardinal Virtues

„DeMille a ales un subiect imaginar și complicat, pe care l-a transformat cu multă măiestrie într-unul plauzibil, care îți îngheață sîngele în vine".

Richmond Times-Dispatch

„O carte pe care îți vine greu s-o lași din mînă... Plină de spioni, sex, suspans și îndeajuns de multe împușcături pentru ca întîmplările din *O.K. CORRAL* să ți se pară o joacă de copii".

Newsday

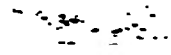

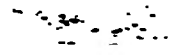

RAO International Publishing Company S.A.
P.O. Box 37-198 Bucureşti, ROMÂNIA

NELSON DEMILLE
The Talbot Odyssey
Copyright © Nelson DeMille, 1984
All rights reserved

Tiparul executat de
ELSNERDRUCK BERLIN
Germania

Traducere din limba engleză
ALEXANDRU DICULESCU

Ediţia I

Copyright © 1994
RAO International Publishing Company S.A.
pentru versiunea în limba română

Coperta
DONE STAN

Decembrie 1994

ISBN 973-9164-55-2

CUPRINS

CARTEA ÎNTÎI

ÎNTÎI MAI / 11

CARTEA A DOUA

SCRISOAREA WINGATE / 57

CARTEA A TREIA

REUNIUNEA / 127

CARTEA A PATRA

REVELAȚII / 211

CARTEA A CINCEA

MISIUNEA RUSĂ / 341

CARTEA A ȘASEA

FRONTURI / 385

CARTEA A ȘAPTEA

ASALTUL / 503

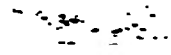

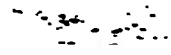

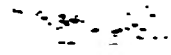

MULȚUMIRI

O recunoștință deosebită îi datorez lui Judith Shafran pentru munca ei de redactare răbdătoare și inspirată.

Aș dori de asemenea să le mulțumesc lui Joseph E. Persico pentru că mi-a împărtășit cunoștințele sale despre Oficiul Serviciilor Strategice, lui Daniel Starer pentru cercetările sale minuțioase și lui Herbert E. Gallagher și Michael P. Stafford, care m-au introdus în frăția juriștilor.

Le sînt de asemenea îndatorat lui Ginny Witte pentru credința ei, lui Bernard Geis pentru speranța lui, lui Daniel și Ellen Barbiero pentru generozitatea lor și reverendului D. P. Noonan pentru iertare.

CU PRIVIRE LA PERSOANE ȘI LOCURI

Personajele principale din acest roman sînt în întregime fictive. În narațiune au fost incluse și personaje reale de notorietate publică, dar în cadre adecvate.

Au fost menționați tangențial, pentru verosimilitate, bărbați și femei din Oficiul Serviciilor Strategice, în viață sau decedați. Bărbații și femeile prezentate ca fiind în viață trăiau în momentul cînd am scris despre ei. Veteranii Oficiului Serviciilor Strategice nu au ajutat și nu și-au dat în nici un fel girul la acest roman. Organizația Veteranilor OSS prezentată în roman nu se dorește să reprezinte în vreun fel organizația de veterani reală menționată.

Casa de vacanță a Misiunii ruse de pe lîngă Națiunile Unite din Glen Cove, Long Island, a fost descrisă cu grijă și exactitate, deși mi-am permis unele licențe literare. Localitatea Glen Cove și împrejurimile sînt de asemenea descrise cu un minimum de licențe literare.

CARTEA ÎNTÎI

ÎNTÎI MAI

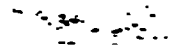

PROLOG

— Uite, așa va veni sfîrșitul lumii, zise Viktor Androv, nu cu un trosnet, nu cu un scîrțîit, ci cu niște sclipiri pe ecran... Un rînjet îi schimonosi trăsăturile feței late în timp ce cu un gest arătă spre pupitrele electronice aliniate de-a lungul pereților din mansarda lungă, întunecoasă.

Americanul înalt, în vîrstă, care stătea lîngă el, observă :

— Nu chiar sfîrșitul lumii, Androv. Schimbarea. Și, cel puțin, va fi fără sînge.

Androv se îndreptă spre scară, pașii lui răsunînd puternic în încăperea mansardată.

— Da, bineînțeles, spuse el.

Se întoarse și îl studie pe american în smiîntuneric. Era încă un bărbat bine pentru vîrsta lui, cu ochi limpezi, albaștri și părul alb, bogat. Totuși, stilul și purtările sale erau cam prea aristocratice pentru gustul lui Androv.

— Vino, continuă el, am o surpriză pentru dumneata. Un prieten vechi. Nu l-ai mai văzut de patruzeci de ani.

— Cine ?

— Băcanul. Te-ai întrebat vreodată ce s-a ales de el ? Acum a ajuns capitalist. Făcu un semn din cap spre scară. Vino după mine. Nu-i lumină pe scară, ai grijă.

Rusul, solid, de vîrstă mijlocie, îl conduse pe scara îngustă, într-o cămăruță lambrisată, luminată slab de o singură aplică.

— Păcat că nu poți veni la petrecerea de Întîi Mai, spuse el. Am invitat, ca de obicei, cîțiva americani care ne sînt amici și, cine știe, chiar după atîția ani s-ar putea găsi vreunul care să te recunoască.

Americanul nu răspunse.

— Anul ăsta, continuă Androv, i-am invitat pe veteranii Brigăzii „Abraham Lincoln". Or să asasineze pe toată lumea

cu poveștile lor despre cîți fasciști au omorît ei în Spania acum o jumătate de veac.

— O să fie bine și la mine în cameră.

— Bun. O să-ți trimitem sus niște vin. Și de mîncare. Se mănîncă bine la noi.

— Am băgat de seamă.

Androv se bătu pe burtă, bine dispus :

— Ei, și *la anul*, de Întîi Mai, Moscova o să importe o mulțime de alimente din America, în condiții comerciale foarte favorabile.

Surîse în lumina slabă, apoi deschise un panou din perete :

— Vino !

Intrară într-o capelă mare, în stil elisabetan.

— Pe aici, te rog.

Americanul traversă capela, transformată acum în birou, și se așeză într-un fotoliu. Privi împrejur :

— Biroul dumitale ?

— Da.

Americanul dădu din cap, ca pentru sine. Nu-și putea închipui că în toată casa ar exista un birou mai mare și presupuse că ambasadorul sovietic la Națiunile Unite era mai prost aranjat. Evident, Viktor Androv, rezidentul-șef al KGB-ului la New York, era marele mahăr.

— Vechiul dumitale amic trebuie să sosească, spuse Androv. Locuiește pe aproape. Dar mai avem timp pentru una mică.

Americanul privi spre celălalt capăt al capelei. Deasupra a ceea ce fusese cîndva altarul, atîrnau acum portretele lui Marx, Engels și Lenin — Trinitatea Roșie. Se uită la Androv :

— Și cînd se va produce Lovitura ?

Androv turnă sherry în două pahare de cristal și-i întinse unul americanului.

— Sfîrșitul va veni în aceeași zi în care a început — ridică paharul —, pe Patru Iulie. *Na zdarovie !*

— *Na zdarovie !* răspunse americanul.

1

Patrick O'Brien se afla pe terasa de la nivelul 69 al clădirii RCA, din Rockefeller Center, și privea spre sud. Piscurile zgîrie-norilor coborau spre valea cu case mai scunde din centrul orașului, urcînd apoi din nou spre falezele dominatoare ale Wall Street-ului. O'Brien vorbi, fără să se întoarcă spre bărbatul de lîngă el :

— Cînd eram copil, anarhiștii și comuniștii aruncau cu bombe pe Wall Street. Au murit atunci cîțiva oameni, majoritatea muncitori, funcționari și curieri — oameni din aceeași clasă, de fapt. Nu știu ca vreun capitalist cu joben să fi pățit ceva vreodată, sau să se fi întrerupt tranzacțiile măcar pentru cinci minute.

Alături, Tony Abrams, ai cărui părinți, acum decedați, fuseseră comuniști, zîmbi strîmb :

— Erau doar niște manifestări simbolice.

— Cred că azi așa li s-ar spune. O'Brien privi spre Empire State Building, care se ridica la vreun kilometru în față. Aici, sus, e mai multă liniște, spuse el. Ăsta-i primul lucru care te izbește, dacă ești obișnuit cu New York-ul : liniștea. Îl privi pe Abrams : Seara, după lucru, îmi place să urc pînă aici. Tu ai mai fost ?

— Nu.

Abrams fusese angajat la „O'Brien, Kimberly și Rose", firma de avocatură a lui O'Brien situată la nivelul 44 al clădirii, cu peste un an în urmă. Privi în jur, pe terasa aproape pustie, care se arcuia în formă de potcoavă în jurul laturilor de sud, vest și nord ale turnului ascensorului. Terasa era pavată cu plăci de teracotă roșie, iar din loc în loc fuseseră răsădiți cîțiva pini. Cîțiva turiști, în majoritate orientali, erau împrăștiați pe lîngă balustradele din metal cenușiu, fotografiind luminile orașului de dedesubt.

— Și mărturisesc, adăugă Abrams, că n-am fost nici o dată la Statuia Libertății, sau pe Empire State Building.

O'Brien surîse :

— Aha, un adevărat newyorkez !

Rămaseră amîndoi tăcuți o vreme. Abrams se întrebă de ce îi ceruse O'Brien să-l însoțească la veghea sa din amurg. Era angajat ca asistent de procese, urma Dreptul la seral, și pînă acum nu văzuse nici măcar cum arată biroul bătrînului și nu schimbaseră vreodată mai mult de zece cuvinte.

O'Brien părea absorbit de panorama care se deschidea spre golf. Se căută în buzunar, apoi îl întrebă pe Abrams :

— Ai un sfert de dolar ?

Abrams îi dădu o monedă.

O'Brien se apropie de un telescop electronic montat pe un picior metalic și introduse moneda. Aparatul începu să zumzăie. O'Brien studie o fișă fixată pe telescop.

— Numărul nouăzeci și șapte. Roti telescopul, pînă cînd săgeata indicatoare se opri la 97 : Uite-o !

Privi timp de un minut, apoi spuse :

— Doamna din port îmi mai dă și acum fiori. Ești patriot ?

Abrams consideră întrebarea prea intimă și plină de semnificații.

— N-am avut ocazia să aflu cu adevărat, răspunse el.

Figura lui O'Brien nu trădă nici aprobare, nici dezaprobare.

— Uite, vrei să te uiți ?

Telescopul scoase un zgomot strident și zumzetul încetă.

— Mă tem că s-a terminat timpul, spuse Abrams.

O'Brien aruncă aparatului o privire tăioasă :

— N-au fost trei minute întregi. Abrams, să faci o scrisoare la „Times".

— Da, domnule.

O'Brien își vîrî mîinile în buzunare.

— S-a făcut frig aici.

— Poate ar trebui să coborîm.

O'Brien întrebă, ignorîndu-i propunerea :

— Vorbești rusește, Abrams ?

Abrams îi aruncă bătrînului o privire. Nu era genul de întrebare pe care o pui cuiva fără a cunoaște răspunsul.

— Da. Părinții mei...

— Bun. O'Brien dădu din cap. Știam, de fapt ; cineva mi-a spus că vorbești rușește. Avem cîțiva clienți rusofoni, emigranți evrei, de prin Brooklyn. Cred că sînteți vecini.

Abrams încuviință :

— Am mai uitat, dar sînt sigur că m-aș putea înțelege cu ei.

— Bine. Ar fi prea mult dacă te-aș ruga să mai exersezi ? Pot să-ți fac rost de cursurile înregistrate de la Departamentul de Stat.

Abrams îi aruncă o privire :

— Foarte bine.

O'Brien privi atent cîteva secunde spre vest, apoi reluă :

— Cînd erai detectiv, aveai misiuni de protecție a Misiunii ruse la ONU, de pe Strada 67 Est...

Abrams se uită o secundă la O'Brien, apoi spuse :

— Una din condițiile eliberării mele din poliție a fost să semnez un jurămînt că nu voi vorbi despre sarcinile mele din trecut.

— Chiar ? A, da, ai lucrat în sectorul de informații al poliției, nu ? Detașamentul Roșu.

— Acum nu-i mai zice așa. Suna prea...

— Prea exact pentru ceea ce este. Pe Dumnezeul meu, doar trăim în era eufemismelor, nu ? Dar cum îi spuneați între voi, cînd nu erau șefii pe-aproape ?

— Detașamentul Roșu, zîmbi Abrams.

O'Brien surîse și el, apoi continuă :

— În realitate, nu erau misiuni de protecție, ci de spionare a Misiunii ruse... Cunoșteați destul de bine personajele principale din delegația sovietică la ONU.

— Se poate.

— Ce părere ai despre Viktor Androv ?

— Ce părere aș putea să am ?

— Într-adevăr. Ai fost vreodată pînă la Glen Cove ?

Abrams se întoarse și privi la soarele care apunea deasupra statului New Jersey. Într-un tîrziu, răspunse :

— Eu am fost în poliția orașului, domnule O'Brien. Nu James Bond. Limita autorității mele era limita orașului. Glen Cove e în districtul Nassau.

— Dar ai fost acolo, cu siguranță.

— Se poate.

— Ai păstrat ceva notițe personale despre oamenii ăștia ?

Abrams răspunse cu o umbră de nerăbdare în glas :

— Treaba mea nu era să-i supraveghez, cum face FBI-ul. Atribuțiile mele se limitau strict la observarea contactelor pe care le stabileau cu grupuri și indivizi care ar fi putut fi periculoși pentru orașul New York și populația lui.

— Și ăștia cine erau ?

— Menajeria obișnuită. Grupuri de eliberare portoricane — „Panterele Negre", „Weather Underground". Doar asta mă interesa. Uitați, dacă sovieticii ar fi vrut să fure formule chimice dintr-un laborator de cercetări din oraș, sau rețeta lui Ratner de clătite cu brînză, m-ar fi durut în cot. E tot ce pot să vă spun pe tema asta.

— Dar, ca cetățean, te-ar fi deranjat și ai fi informat FBI-ul, cum ai și făcut de cîteva ori.

Abrams îl privi pe O'Brien, în lumina deja insuficientă. Tipul știa mult prea multe. Sau poate erau speculații. O'Brien era un avocat pledant superb, și ăsta era stilul lui. Abrams nu răspunse.

— Ești pregătit pentru examenul din iulie ? întrebă O'Brien.

— Dumneavoastră erați ?

O'Brien zîmbi.

— E așa de mult de atunci, că am impresia că l-am dat într- o cabană din bîrne.

Abrams auzise de obiceiul deconcertant al lui O'Brien de a schimba subiectele, aparent la întîmplare, în stilul în care un trișor face cărțile înainte de a-și servi o chintă roială.

— Doreați să spuneți ceva, cu bombele de pe Wall Street ? întrebă el.

O'Brien îl privi :

— O... nu. Doar că astăzi începe luna mai. Întîi Mai. Mi-am adus aminte de serbările de Întîi Mai pe care le țineau în Union Square. Ai fost vreodată ?

— De multe ori. Mă luau părinții. Mă duceam și pe vremea cînd eram în poliție. De cîteva ori în uniformă, dar în ultimii ani, incognito.

O'Brien tăcu o vreme, apoi spuse :

— Privește acolo : centrul financiar al Americii ; de fapt, al lumii. Ce efect ar avea o lovitură nucleară de calibru mic pe Wall Street ?

— S-ar putea să se întrerupă tranzacțiile vreo cinci minute.

— Aș dori un răspuns serios.

Abrams își aprinse o țigară.

— Sute de mii de morți.

O'Brien încuviință :

— Cele mai bune creiere financiare ale națiunii, evaporate. Milioane de oameni ruinați, haos la nivel național și panică.

— Se poate.

— Provocînd dezordini sociale, violență stradală, instabilitate politică.

— De ce discutăm despre lovituri nucleare de calibru mic pe Wall Street, domnule O'Brien ?

— Doar o idee trăsnită, de Întîi Mai. Extrapolarea micului anarhist sau comunist, îmbrăcat în negru, care aruncă o bombă ca o bilă de popice, cu fitilul aprins.

O'Brien scoase un flacon metalic, turnă în capac și bău.

— Sînt răcit.

— Arătați perfect.

— Acum trebuie să fiu acasă la George Van Dorn, în Long Island.

Rîse :

— Dacă vine vreodată vorba, eu sînt răcit.

Abrams încuviință din cap. Această complicitate la mici înșelătorii la adresa lui George Van Dorn, partenerul lui O'Brien, putea să ducă la decepții mai mari.

O'Brien turnă din nou și-i întinse capacul lui Abrams.

— Coniac. Marfă bună.

Abrams bău și-i dădu capacul înapoi.

O'Brien mai bău o porție, apoi puse flaconul la loc. Căzu cîteva clipe pe gînduri, dar imediat își reveni.

— Informația. Civilizația noastră se bazează aproape în totalitate pe informație — crearea, stocarea, regăsirea și difuzarea ei. În dezvoltarea noastră, am ajuns la un punct din care societatea n-ar mai putea funcționa fără miliardele alea de biți de informație. Gîndește-te la toate tranzacțiile de acțiuni și de obligațiuni, la bursa de materii prime, bursa de metale, balanțele de conturi, tranzacțiile cu cărți de credit, transferurile internaționale de fonduri, la evidența centralizată... Toate astea se manevrează de acolo.

Arătă cu capul undeva, departe.

— Imaginează-ți milioane de oameni încercînd să dovedească ce-au avut și-au pierdut. Ne-am transforma într-o națiune de cerșetori.

— Iar discutăm despre lovituri nucleare de calibru mic pe Wall Street ? întrebă Abrams.

— Poate.

O'Brien păși de-a lungul terasei și se opri la capătul dinspre est al platformei de observație. Privi în jos, la complexul Rockefeller Center.

— Un loc incredibil. Știai că sînt mai mult de patru pogoane de grădini suspendate pe clădirile astea ?

Abrams veni lîngă el.

— Nu cred că știam.

— Ei bine, așa e. Și asta o să te mai coste un sfert de dolar.

O'Brien luă moneda de la Abrams și o introduse într-un alt telescop electronic. Se aplecă și privi prin lentile, apoi roti aparatul și-l focalizâ.

— Glen Cove e la vreo patruzeci de kilometri și o lume distanță de noi. Încerc să văd dacă pot să prind dispozitivele pirotehnice ale lui Van Dorn.

— Pirotehnice ?

— E o poveste lungă, Abrams. Dar, pe scurt, se zice că Van Dorn, care e vecin cu rușii, îi hărțuiește. Poate ai citit despre asta.

— Poate.

O'Brien roti telescopul și îl reglă din nou.

— Or să-l reclame la Tribunalul districtului Nassau. Bineînțeles că vor fi obligați să apeleze la procurorii locali. Ia privește !

— La procurorii locali ?

— Nu, domnule Abrams, la Glen Cove.

Abrams își aplecă trupul înalt deasupra telescopului și reglă focalizarea. Cîmpia Hempstead urca spre coasta nordică, deluroasă a insulei, o zonă a bogăției, a privilegiilor și a intimității. Deși, de la distanța aceasta, se puteau vedea foarte puține detalii, știa, cum spusese și O'Brien, că privește la altă lume.

— Nu văd coada roșie a rachetei, comentă el.

— Sînt sigur că nici bombele care explodează în aer. Nu poți să vezi nici că drapelul nostru e încă acolo, deasupra fortului Van Dorn. Dar te asigur că e acolo.

Abrams își îndreptă spatele și își privi ceasul.

— Mă rog, pînă și Dracula ar fi avut nevoie de un avocat bun, zise O'Brien. Sărmanul Jonathan Harker ! A aflat și el că, o dată intrat într-un castel sinistru, uneori e cam greu să mai ieși.

Abrams știa că ar fi trebuit să se simtă entuziasmat de ocazia pe care o avea de a sta aici, pe terasă, cu șeful, dar începuseră să-l cam irite meditațiile lui O'Brien.

— Nu sînt sigur că vă înțeleg, spuse el.

— Foarte puțini dintre salariații firmei ar recunoaște asta în fața mea, surîse O'Brien. Majoritatea zîmbesc și dau din cap, pînă ajung eu la subiect.

Abrams se rezemă cu spatele de balustradă. Cîțiva turiști se mai foiau pe terasă. Cerul căpătase o culoare roz, iar priveliștea era plăcută.

O'Brien își reluă observarea, apoi imaginea se stinse din nou.

— Fir-ar al dracului ! Mai ai un sfert, Abrams ?

— Nu mai am.

O'Brien o luă înapoi, pe unde veniseră, și Abrams îl urmă.

— Fii atent, zise O'Brien. S-ar putea să te concediez la sfîrșitul lunii. O să te angajezi la „Edwards și Styler", procu-

rorii din Districtul Nassau. La Garden City. Reprezentanții rușilor în procesul cu Van Dorn.

— Dar nu vi se pare cam imoral, din moment ce acum lucrez pentru dumneavoastră și domnul Van Dorn ?

— Probabil că rușii vor accepta propunerea lui Edwards și Styler de a fi de față într-o zi cînd Van Dorn își face numărul. Huntington Styler le propusese pentru azi, dar n-au fost de acord. Poate că va fi data viitoare, cînd Van Dorn și-a programat o petrecere. Probabil de Ziua Comemorării*. O să te duci cu procurorii de la „Edwards și Styler", pe urmă vii și-mi raportezi ce s-a discutat.

— Păi, dacă Van Dorn chiar îi persecută pe ruși, atunci merită să fie dat în judecată și să și piardă. Iar rușii ar trebui să obțină o hotărîre judecătorească și să-l oblige să înceteze.

— Asta și încearcă să facă, prin „Edwards și Styler". Dar judecătorul Barshian, care, din întîmplare, e amic cu mine, se hotărăște cam greu. E o delimitare foarte fină între hărțuială și dreptul constituțional și natural al domnului Van Dorn de a da din cînd în cînd cîte o petrecere.

— Scuzați-mă, dar din cîte am citit, domnul Van Dorn nu mi se pare că se comportă ca un bun vecin. Acționează din meschinărie, din ranchiună sau dintr-un patriotism prost înțeles.

O'Brien surîse ușor :

— Păi, așa trebuie să pară, Abrams. Dar aici nu-i vorba de un simplu proces civil.

Abrams se opri din mers și privi dincolo de marginea de nord a Manhattan-ului, spre Central Park. Bineînțeles că nu era vorba de un simplu proces civil. Toate întrebările despre cunoștințele lui de limba rusă, despre patriotism, despre timpul cînd lucrase în Detașamentul Roșu și tot restul conversației, aparent dezlînată și nesemnificativă, nu fuseseră deloc lipsite de semnificație. Era modul lui O'Brien de a-și juca propria carte.

---

* Memorial Day, zi în care se comemorează toți militarii căzuți pe cîmpul de luptă (ultima zi de luni din luna mai) (n.red.).

— Bine, spuse el, ce am de făcut după ce pătrund în casa lor ?

— Cam ce-a făcut și Jonathan Harker în castelul lui Dracula. Să-ți bagi nasul.

— Jonathan Harker a murit.

— Mai rău. Și-a pierdut sufletul nemuritor. Dar dacă tot o să fii jurist, ca și domnul Harker, treaba asta ar putea să-ți prindă bine în carieră.

Abrams nu putu să-și reprime un zîmbet.

— Ce-mi mai puteți spune despre asta ?

— Pentru moment, nimic în plus. S-ar putea să treacă un timp pînă să discutăm din nou pe tema asta. *Dumneata* nu discuți cu nimeni. Dacă-i dăm drumul, o să-mi raportezi direct mie și nimănui altcuiva, indiferent cine ar veni să-ți spună că vorbește în numele meu. Clar ?

— Clar.

— Perfect. Între timp, o să-ți fac rost de benzile de limba rusă. Dacă nu de altceva, măcar să-ți mai șlefuiești limba asta.

— Pentru clienții dumneavoastră, emigranții evrei ?

— N-am asemenea clienți.

Abrams înclină din cap.

— Chiar am studiat pentru examene.

Tonul lui O'Brien fu neașteptat de tăios :

— Domnule Abrams, s-ar putea să nu se mai dea nici un examen la Drept, în iulie.

Abrams îl privi lung pe O'Brien, în lumina slabă. Tipul părea serios, dar Abrams știa că n-are rost să ceară explicații suplimentare în legătură cu această afirmație surprinzătoare.

— În cazul ăsta, spuse el, probabil că-i chiar mai bine să mă apuc de limba rusă. S-ar putea să am nevoie.

O'Brien zîmbi aspru :

— Se prea poate să-ți prindă foarte bine în august. Noapte bună, domnule Abrams.

Se întoarse și porni spre ascensoare.

Abrams îl urmări o secundă cu privirea, apoi spuse :

— Noapte bună, domnule O'Brien.

2

Peter Thorpe privea din elicopterul închiriat. Dedesubt, pe istmul Long Island, se cuibărea satul Glen Cove, vechi de trei sute de ani.

Acum în raza sa vizuală apăru refugiul de vacanță al Misiunii ruseşti la Naţiunile Unite, un conac elisabetan cu ziduri de granit şi acoperiş din ardezie, cu ferestrele, frontoanele şi coşurile de fum frumos ornamentate, compus din două aripi mari, care formau un T, şi o a treia aripă, mai mică, legată de bara T-ului ce constituia latura sudică. Proprietatea, denumită în trecut Killenworth, fusese construită de arhicapitalistul Charles Pratt, fondatorul firmei care, mai tîrziu, devenise Standard Oil, pentru unul dintre fiii săi. Casa avea peste cincizeci de camere şi era situată pe o colină înconjurată de treizeci şi şapte de pogoane de pădure. Alte cîteva proprietăţi, supravieţuitoare ale Coastei de Aur de pe Long Island, erau răspîndite printre suburbiile încîlcite, inclusiv cinci sau şase proprietăţi ale lui Pratt, dintre care una fusese transformată acum în azil. Peter Thorpe fusese de cîteva ori la azil, dar nu pentru a-i vizita pe bătrîni.

Acolo, jos, unde fusese cîndva ţinutul Gatsby, se mai putea vedea un mare grup de protestatari, adunaţi în faţa porţii proprietăţii rușilor.

Thorpe privi înapoi spre zgîrie-norii de pe insula Manhattan şi fixă o vreme clădirea Naţiunilor Unite. Îl întrebă pe pilot :

— Ai venit vreodată încoace cu rușii ?

Pilotul încuviinţă din cap :

— O dată, vara trecută. Îţi vine să crezi că există cu adevărat locul ăsta ? Isuse ! Ei, dar castelul dumitale unde-i ?

— Fix la nord de cel al rușilor, zîmbi Thorpe.

— În regulă... l-am văzut...

Un snop de scîntei înflori în dreptul portierei elicopterului și pilotul strigă surprins „Ce dracu'... ?", apoi smuci de manșă. Elicopterul vină brusc spre dreapta.

Thorpe rîse :

— Nu-s decît artificii. Probabil că gazda mea inaugurează replica lui anuală la sărbătoarea de Întîi Mai. Ocolește și vino dinspre nord.

— Bine.

Elicopterul își schimbă direcția.

Thorpe privi traficul de pe Dosoris Lane. Știa că primarul localității era un antisovietic violent, și acum își conducea alegătorii în luptă, împotriva vecinilor indezirabili.

De fapt, Glen Cove avea o lungă tradiție de lupte cu rușii, datînd chiar de cînd aceștia cumpăraseră proprietatea, după război. În anii '50, polițiștii satului, care aveau alergie la culoarea roșie, opreau pe oricine ieșea pe poartă și completau chitanțe de amendă pentru cea mai mică abatere, cu toate că amenzile nu erau plătite niciodată. Existase și o perioadă de destindere, corespunzînd în mare perioadei de destindere sovieto-americană, dar era clar că zilele fobiei pentru roșu reveniseră, nu numai la Glen Cove, ci în toată țara.

De curînd, ca răspuns la interdicția neașteptată impusă de primar, de a folosi bazele de agrement ale satului, Moscova le interzisese diplomaților americani accesul pe rîul Moscova — sau ceva la fel de stupid. „Pravda" publicase un lung articol de fond, condamnînd satul Glen Cove ca pe un bastion al „delirului antisovietic". Articolul, pe care Thorpe îl citise, în traducere, la sediul CIA din Langley, Virginia, era la fel de idiot ca și aiurelile primarului Dominic Parioli, care îl provocaseră.

Amuzat, Thorpe își aduse aminte că Glen Cove dăduse bătăi de cap și Departamentului de Stat. Dar, pînă la urmă, vara trecută, guvernul federal fusese de acord să plătească satului cei circa 100 000 de dolari pe care comunitatea îi pierdea anual din cauza exceptării proprietății rușilor de la plata impozitului pe avere. În schimb, primarul Parioli acceptase s-o lase baltă. Dar, de la altitudinea de patru sute de

metri de unde privea Thorpe, nu părea că satul își va respecta contractul pînă la capăt. Thorpe izbucni din nou în rîs.

— Ce naiba se întîmplă acolo ? întrebă pilotul.

— Populația își exercită drepturile la libertatea de exprimare și la libertatea de asociere, răspunse Thorpe.

— De aici arată ca un nenorocit de scandal în toată regula.

— Totuna e.

Dar, ca să fim drepți față de sat, cugetă Thorpe, circumstanțele s-au mai schimbat de la acordul Glen Cove — Washington. În presa națională apăreau adeseori reportaje cu privire la echipamentul de spionaj electronic sofisticat instalat în reședința rușilor. Localnicii se plîngeau de faptul că emisiunile de televiziune erau bruiate, ceea ce îi deranja tot atît de mult ca și spionajul electronic care provoca acest lucru.

Cu toate acestea, aparatura nu era destinată să împiedice vizionarea meciului de fotbal de luni seara. Ținta adevărată a spionajului electronic era industria de apărare din Long Island : Sperry-Rand, Grumman Aircraft, Republic Aviation și zecile de firme care produceau electronică de înaltă tehnologie și microprocesoare. Thorpe știa că rușii mai trăgeau cu urechea și prin marile comunități diplomatice din Manhattan și Long Island.

Întrebarea care se pusese întotdeauna era de unde reușiseră rușii să-și procure tot acest echipament sofisticat de spionaj. Iar răspunsul oficial al Departamentului de Stat fusese întotdeauna același : din valizele lor diplomatice, care nu erau chiar valize, ci, cel mai adesea, lăzi mari, protejate împotriva controalelor și confiscării prin acorduri diplomatice. Dar Thorpe știa că adevărul era altul. Aproape tot echipamentul folosit cu scopul de spionaj în domeniul industriei de apărare din zonă provenea chiar din industria respectivă. Fusese cumpărat prin intermediul unor firme-fantomă și adus cu elicopterele direct în curtea rușilor. Unele aparate, ultrasecrete, care nu putuseră fi cumpărate, fuseseră furate și plimbate, pentru a deruta, cu camioane, nave și, în final, cu elicoptere. Thorpe întrebă :

— Rușii pe care i-ai adus aveau și bagaje ?

Pilotul ridică din umeri :

— Mda, suficiente pentru o croazieră de doi ani. Și lăzi cu alimente. Dar nu știam că sînt ruși, și nici dispecerul nu știa. Mi se spusese că voi lua un grup de la eliportul East Side și că- i voi aduce la o proprietate de pe Long Island. Oricum, mi-au umplut elicopterul cu lăzi, cutii și cufere. După ce-au încărcat toate rahaturile astea, mi-au spus să-i duc spre Kings Point, ceea ce am și făcut. Pe urmă, cînd să aterizez, mi-au zis să merg la Glen Cove, și m-am dus. Și mi-au arătat locul ăsta de dedesubt, și am aterizat. Îi aștepta o camionetă — de fapt un soi de furgonetă. O mînă de flăcăi au descărcat foarte repede și mi-au făcut cu mîna. Doamne, și n-am știut că erau ruși vreo lună, pînă cînd am văzut în „Times" fotografia aeriană a locului. Era vorba despre impozite și permise de plajă, sau ceva de genul ăsta. Și nici ciubuc nu mi-au dat.

Thorpe dădu din cap.

— Ce scria pe furgoneta aia ?

Pilotul aruncă o privire scurtă.

— Nu știu. Nu-mi aduc aminte.

— Te-a mai întrebat cineva despre cursa aia ?

— Nu.

Thorpe își frecă bărbia. Omul devenise brusc mai puțin comunicativ, ceea ce putea să însemne mai multe lucruri.

— N-ai luat legătura cu FBI-ul ? Sau ei cu dumneata ?

— Ei, cam multe întrebări ! explodă pilotul.

Thorpe își scoase portvizitul.

— CIA.

Pilotul aruncă o privire legitimației.

— Mda. Și ce dacă ? Am cărat o mulțime de-ai voștri, în Vietnam. Nu erau așa de băgăcioși ca dumneata.

Thorpe zîmbi :

— Și ce ți-au spus ? Vreau să zic, FBI-ul.

— Mi-au spus să nu vorbesc cu voi. Ascultă, nu vreau să intru în vreun căcat. Bine ? Deja am vorbit prea mult.

— N-o să te dau eu de gol.

— Bine... dar dacă vrei să mai afli ceva, trebuie să vorbești cu ei. Și nu le spune că am vorbit. N-am știut că ești de la CIA. Doamne, Dumnezeului, ce oameni !

— Las-o mai ușor. Vezi-ți de zbor.

— Mda. Doamne, parcă aș fi un taximetrist care dă numai peste bandiți, FBI, CIA. Ce mai urmează ?

— Nu se știe niciodată.

Thorpe se rezemă în scaun, în timp ce elicopterul începea să coboare vertical. Mini-războiul dintre sat și proprietatea rușilor avea ceva de operă comică. Și mai comică era, probabil, ostilitatea deschisă a altui proprietar local, George Van Dorn, gazda de peste weekend a lui Thorpe. Peter Thorpe privi în jos, la cele două proprietăți vecine, două mici fiefuri care împărțeau o graniță comună, semifortificată, despărțite însă de o distanță uriașă în ceea ce privește concepțiile lor politice și angajate într-un bizar asediu armat medieval. Pe de-o parte, situația era amuzantă, gîndi el, dar pe de alta nu era deloc.

Dintr-o lumînare romană țîșni spre cer o jerbă de bile colorate, depășind altitudinea elicopterului.

— Nu-i cazul s-o întinzi, șefule, spuse Thorpe.

Pilotul înjură.

— Ar putea să devină periculos.

Thorpe îi arătă pilotului platforma de aterizare iluminată, fostul teren de tenis al lui Van Dorn. Acesta decretase că tenisul este un sport pentru fătălăi și pentru muieri. Thorpe, care juca tenis, îi sugerase lui Van Dorn să le facă pe plac fătălăilor și muierilor care-i erau oaspeți, dar fără succes.

Pe platformă era înscrisă, cu cifre luminiscente, o frecvență radio. Pilotului nu-i venea să creadă :

— Trebuie să cer prin radio permisiunea de aterizare ?

— Cred că ar fi mai bine, șefule.

— O, pentru numele lui Dumnezeu...

Comută frecvențele și vorbi șovăitor în microfonul căștii de zbor :

— Sînt AH 113, deasupra voastră. Instrucțiuni de aterizare. Terminat.

Îi răspunse o voce hîrîită pe care Thorpe o auzi prin difuzorul deschis.

— Sînt stația Van Dorn. Vă văd. Cine e pasagerul ?

Pilotul se întoarse enervat spre Thorpe. Acesta zîmbi :

— Spune-le că-i Peter, singur și neînarmat.

Pilotul repetă cuvintele lui Thorpe, pe un ton ursuz.

Operatorul radio replică :

— Vino la aterizare. Terminat.

— Recepționat, terminat.

Pilotul comută pe frecvența firmei sale, apoi îi spuse lui Thorpe :

— Acum știu două case pe care să le evit.

— Și eu.

Casa lui Van Dorn se vedea bine acum, lungă, albă, în stil colonial, acoperită cu scîndură, foarte impresionantă, dar nu atît de grandioasă pe cît era castelul inamicului său. Thorpe simți intrînd în cabină aerul mai cald de la sol și mirosul florilor timpurii. Din piscina goală, dar luminată, doi oameni lansau rachete — ca servanții unui aruncător de bombe, gîndi Thorpe —, adăpostiți pentru eventualitatea unui contraatac.

— Dacă rușii ar reuși să facă rost de un permis pirotehnic, îi spuse el pilotului, ar putea să tragă și ei încoace.

— Mda, mormăi pilotul tulburat, și eu, dacă aș avea elicopterul meu de asalt Cobra, i-aș putea spulbera pe banditi, ca și pe nenorociții ăștia.

— Amin, frate.

Elicopterul se imobiliză pe terenul de tenis.

3

Stanley Kuchik simți cum sudoarea i se adună sub cămașă. Se întrebă ce i-ar face rușii dacă l-ar prinde aici, pe proprietatea lor. De ani de zile, elevii liceului din Glen Cove, aflat ceva mai jos de proprietatea rușilor, pe Dosoris Lane, treceau prin fața zidurilor și portalurilor amenințătoare, în drumul lor spre școală. Umbla vorba că existaseră cîndva elevi care pătrunseseră pe teritoriul străin, dar aceștia aparțineau întotdeauna unui trecut pierdut în ceață. Faptul că acum însă, nici unul dintre ei, băiat sau fată, nu avusese curajul sau spiritul de aventură să sfideze batjocura acelor ziduri le crease un sentiment de neîmplinire.

Dar iată că apăruse omul potrivit, în persoana lui Stanley Kuchik. El urma să demonstreze astă-seară că, deși nu era cel mai înalt din clasă, era cel mai viteaz. Zece amici de-ai săi îl văzuseră escaladînd gardul dintre terenurile YMCA și proprietatea rușilor, și apoi dispărînd printre copaci. Misiunea era clară : să obțină o dovadă indubitabilă a pătrunderii sale pe teritoriul inamic și să ajungă, înainte de zece, la întîlnirea de la pizzeria lui Sal. Știa că, dacă rata, ar fi putut foarte bine să înceapă să-și caute de lucru, fiindcă în liceu n-ar mai fi pus piciorul niciodată.

Stanley puse binoclul la ochi și-l fixă pe clădirea masivă, aflată la vreo două sute de metri în fața sa. Umbre purpurii întunecau terasa largă din partea de nord, dar în jurul casei se putea vedea încă forfotă. Cîțiva bărbați și femei ședeau în șezlonguri, și cineva servea băuturi. Stanley și-ar fi dorit să-i vadă pe toți intrați în casă.

Își verifică pumnalul de infanterist marin, asigurîndu-se că nu căzuse din teacă, apoi își trecu degetele peste vopseaua de camuflaj — de fapt, fardul de pleoape verde, al mamei sale, completat cu cîteva trăsături de dermatograf maro. Ma-

chiajul era suficient de rezistent la intemperii, chiar și pe caniculă, atunci cînd transpirația era abundentă. Îmbrăcase uniforma de campanie, vărgată ca blana tigrului, pe care unchiul său Steve o purtase în Vietnam ; tenișii negri, cu talpă groasă, erau ai lui.

Terminînd batonul de Milky Way, înghesui ambalajul în buzunarul cu burduf și scoase un Snickers. Deodată îngheță. Pe aleea acoperită cu pietriș, care trecea la zece metri de locul unde se afla, doi bărbați veneau spre el.

Trase cu urechea, dar nu auzi să fie și vreun cîine și răsuflă ceva mai liniștit. Chiar dacă ar fi fost descoperit, era în stare să-i întreacă la fugă. De regulă, făcea suta de iarzi în zece secunde, și știa că și-ar fi putut îmbunătăți recordul, dacă ar fi avut cîțiva ruși pe urme.

Stanley rămase nemișcat, urmărind, printre arbuștii care mărgineau aleea, cele două siluete. Îl recunoscu pe cel scund și gras, cu ochii bulbucați : Broscoiul. Îl mai văzuse de cîteva ori în oraș și o dată pe plajă. Cu cîțiva ani în urmă, acesta chiar vorbise în fața clasei de boboci al lui Stanley. Era atașat cultural, sau cam așa ceva, și vorbea o engleză destul de bună. Pe vremea cînd rușii încă aveau acces la terenurile de tenis comunale, cei mai mulți dintre ei de-abia catadicseau să-ți arunce mingea dacă le-o cereai. În schimb, Broscoiul se ducea după minge cu pași de rață, rînjea binevoitor și ți-o pasa. Broscoiul era de treabă. Stanley încercă să-și aducă aminte cum îl chema. Anzov, sau Androv, cam așa ceva. Mda, Androv. Viktor Androv.

Celălalt era unul dintre băieții spilcuiți : părul pieptănat pe spate, un costum care părea vechiul costum al lui Stanley de la prima comuniune și ochelari fumurii. Cu toate astea, tipul părea un dur. Probabil un killer, gîndi Stanley.

Cei doi bărbați continuau să flecărească în rusește, și Stanley reuși să distingă cuvîntul *amerikanski*, repetat la nesfîrșit. Își schimbă puțin poziția, deschise sacul de merinde și scoase un aparat de fotografiat Minolta Pocket Autopak 470. Încadră personajele și declanșă rapid de trei ori. Puse aparatul la loc în sac și așteptă un minut întreg după ce ieșiră din raza lui vizuală, apoi luă poziție de start. Trase cu urechea. Totul era liniștit.

Stanley sprintă peste o bucată de teren descoperit, lăsînd în urmă circa cincizeci de metri în mai puțin de șase secunde. Plonjă într-o mică adîncitură a terenului, năpădită de buruieni, și rămase nemișcat. Se simțea expus, dar alt adăpost nu mai exista. Căută microfoane, dar nu descoperi nici unul, deși, după părerea lui, aici ar fi fost evident locul potrivit pentru așa ceva. Pe măsură ce respectul lui pentru securitatea rusească scădea, i se amplifica spiritul de frondă. Mă rog, își zise, poate că securitatea lor *era* bună. Doar că nu-l luaseră în calcul pe Stanley Kuchik.

Stanley fusese impresionat de povestirile unchiului Steve despre cursurile de evadare pe care acesta le urmase în Panama. Unchiul îi dăduse vechile sale regulamente militare referitoare la infiltrare, la patrulele de recunoaștere și la supraviețuire. Stanley prinsese tehnicile în mod natural, antrenîndu-se în pădurea din apropierea casei, ca și cum instinctul de fiară s-ar fi trezit în el la vederea ilustrațiilor cu soldați care se strecurau printre tufișuri.

Trase cu ochiul peste marginea adînciturii. Rusnacii încă nu dădeau semne că ar avea de gînd să intre în casă. Nici nu se așteptase la asta. Afară era cald și plăcut. Trebuia să treacă pe sub nasul lor.

Stanley știa că azi rușii sărbătoreau ceva. În curînd, funcționarii lor la ONU aveau să fie peste tot. În afara celor de pe terasă, văzuse deja cam o duzină, care se plimbau prin parc. Planificase totul din timp : ziua M minus șase, ziua M minus cinci..., dar acum se gîndi că poate fusese nesăbuit. De fapt, țicnit.

Bine măcar că nu se vedea nici un copil. Uneori, rusnacii își aduceau și copiii, iar puștii ar fi putut să-i dea bătăi de cap, fiindcă aveau obiceiul să bîntuie pe cîmp și prin pădure. Auzise că, atunci cînd nu erau pe aici, erau duși într-un soi de tabără, la cîțiva kilometri, numită tabără de pionieri, ceva în genul taberelor de cercetași. Dar ar fi pus pariu că ăștia, în loc să- și vadă de jocuri de tabără, învățau să spioneze.

Stanley se gîndi un timp la toate acestea, apoi își aduse aminte de misiunea sa. Se tîrî înainte, spre capătul deschis al unui tub de scurgere care se vedea într-o denivelare bruscă a pajiștii. Aici, pămîntul răspîndea un miros greu și era acope-

rit cu vegetație de baltă și cu rogoz. Era punctul cel mai îndepărtat de pe proprietatea rușilor pe care cineva îl atinsese vreodată.

Stanley ezită, apoi se cățără spre gura tubului. Se înghesui, cu capul înainte, în pămîntul mocirlos și începu să se tîrască în sus. Știa că nici unul dintre colegii lui de clasă n-ar fi încăput în tub. Era încă unul din avantajele staturii lui mărunte.

Pe măsură ce se apropia de casă, observă că, la îmbinările conductei, își făcuseră loc rădăcini de salcie plîngătoare. La început se folosi de ele ca să poată înainta mai rapid, dar, la un moment dat, rădăcinile deveniră atît de dese încît fu nevoit să le taie cu pumnalul. Se auzi un chițcăit și, undeva în față, văzu niște ochișori roșii care-l priveau. Lovi cu mînerul cuțitului în peretele conductei și mîrîi :

— Cară-te ! Pleacă de aici !

Inima îi bătea cu putere și își simți gura încleiată.

Stanley rămase nemișcat și cîntări situația. Între umerii lui și pereții conductei erau mai puțin de șapte centimetri de fiecare parte și, deși nu suferea de claustrofobie, începea să devină agitat. Dacă se înțepenea ? Aerul fetid îi făcea greață, iar întunericul total îl înfiora. Resimți chinuitor îngustimea locului și, brusc, avu impulsul să se ridice, să alerge la aer. Corpul i se acoperi de sudoare și începu să tremure. Se gîndi să se întoarcă, dar se îndoia că s-ar fi putut strecura printre rădăcini cu picioarele înainte.

— Hai, boule, aici nu poți să rămîi !

Își reluă mersul tîrîș și ajunse într-un punct unde se întîlneau mai multe conducte. Privi puțul vertical care ieșea la suprafață, vreo șase metri mai sus. Gura canalului era acoperită cu un grilaj metalic, prin care se vedeau licărind primele stele.

— Simplu !

Puse un genunchi în pămînt, își scoase lanterna de la centură, o aprinse și îndreptă fasciculul în sus. Văzu prima treaptă a scării metalice care ducea spre suprafață. Puse lanterna la loc, inspiră adînc și începu să urce, punînd o mînă deasupra celeilalte, pînă atinse grilajul. Îl împinse, și grilajul metalic trecu, hîrșîind, peste rama de beton. Ascultă cîteva

secunde, apoi scoase capul și privi în jur. La mai puțin de trei metri de el, un catarg alb ieșea din pămînt. În vîrful lui flutura drapelul purpuriu al URSS.

Catargul era împrejmuit cu un gard viu, ceva mai înalt de un metru. Stanley era ascuns de vegetație, dar nu și pentru cineva care ar fi privit eventual de la etajele clădirii. Examină ferestrele primului etaj și frontoanele de la etajul al doilea, dar nu văzu nimic. Ieși din gura de canal și se strecură, ghemuit, printre crengile tîrîtoare, pînă la baza stîlpului, apoi se lăsă pe spate. Își scoase pumnalul și inspiră prelung. Ascultă.

Prin ușile pe jumătate deschise care duceau pe terasă se auzea muzică. Fără nici o legătură, se gîndi că muzica era destul de proastă. Totuși, noaptea era liniștită și se întrebă dacă aveau să audă căderea steagului în momentul cînd frînghia va aluneca pe scripeți. Apropie lama cuțitului de frînghie, dar ezită. Poate ar fi mai bine să plece dracului de aici. Privind însă steagul roșu, cu secerea și ciocanul galbene și cu steaua în cinci colțuri, care flutura sub o pală de vînt, decise că nu se putea întoarce fără el.

Deodată auzi un pocnet ca un foc de armă și aproape că își pierdu controlul sfincterelor. Rămase întins în iarba umedă, așteptînd. Deasupra lui se auzi încă un pocnet, și un snop de scîntei — roșii, albe și albastre — căzu ca o ploaie. În aer începură să țîșnească alte artificii, și Stanley rîse încet. Nebunul de moș Van Dorn le-o servea iar rusnacilor. Nu mai încăpea nici o îndoială în ce direcție erau îndreptate privirile tuturor rușilor. Secționă fără probleme frînghia, care fu trasă printre scripeți de greutatea steagului.

La început, drapelul plană lent deasupra lui, apoi crescu văzînd cu ochii pînă ce îl acoperi pe Stanley în întregime. Era făcut dintr-un soi de țesătură foarte ușoară. Băiatul se așteptase la ceva mai greu. Steagul avea și un miros ciudat. Dar, important era că îl avea.

Stanley nu mai pierdu timpul. Tăie legăturile, răsuci pînza ca pe o funie și și-o legă zdravăn în jurul taliei. Se strecură, printr-o deschizătură din gardul viu, spre partea opusă clădirii, și se ridică în poziție de start, gata să sprinteze nebunește peste pajiște. Atunci se aprinseră proiectoarele.

— O, Doamne !

Deși prima regulă a patrulei spunea să nu te întorci *niciodată* pe drumul pe care ai venit, Stanley se întoarse și se tîrî încet în canalizare. Trase grilajul deasupra lui și începu să coboare repede.

— E bine... e bine ! Ai avut noroc... !

După ce ajunse pe la jumătatea distanței în puțul vertical, auzi o voce răcnind de sus :

— Oprește-te ! Stai ! Tragem !

Un fascicul puternic lumină canalul, Stanley se lăsă să cadă pe ultimii trei metri și ateriză pe fundul noroios. Se aruncă în gura unui canal orizontal în timp ce se auzea cum grilajul este dat la o parte.

— Sfîntă Fecioară...

Își dădu seama că era în conducta care ducea spre casă. N-avea de-ales : trebuia să meargă înainte.

4

Pe Dosoris Lane circulația era amenințată, și pe bună dreptate, gîndi Karl Roth. Era pe cale să se nască un incident internațional, și toată lumea voia să-l vadă, sau să ia parte la el. Făcu să înainteze cîțiva pași camioneta veche cu caroseria de scîndură, apoi vorbi, cu o urmă de accent central-european :

— O să-ntîrziem.

Maggie Roth, nevastă-sa, aruncă o privire în spate.

— Sper să nu se strice alimentele.

Avea și ea un anume accent, pe care vecinii săi americani îl găseau fermecător de britanic, dar pe care londonezii l-ar fi identificat ca fiind evreiesc, din Wapping Lane.

Karl Roth încuviință din cap.

— E prea cald pentru un început de mai. Termometrul de bord al camionetei începuse să urce. La dracu'. De unde-or fi venind toate mașinile astea ?

Maggie Roth răspunse :

— Sînt mașinile clasei muncitoare exploatate, Karl. Vin de la terenul de tenis, de la clubul de golf, de la clubul de iahting.

Rîse :

— Iar Van Dorn joacă din nou o partidă de sfidare.

Karl Roth se încruntă :

— Androv a trimis vorbă că are o surpriză pentru noi, spuse el.

Maggie rîse iar, dar fără veselie.

— Ar putea să ne facă surpriza și să ne plătească blestematele alea de facturi la timp, ce zici ?

Roth zîmbi nervos :

— Te rog să fii politicoasă cu el. Ne-a invitat să rămînem la un pahar. Azi e sărbătoare la ei.

Ea mormăi :

— Ar fi putut să ne invite să rămînem la toată petrecerea. Da' noi intrăm ca cerșetorii pe la intrarea servitorilor, și stăm în bucătărie să mai dăm o mînă de ajutor. Societatea fără clase, pe dracu'.

— Dacă am sta prea mult ar observa FBI-ul, oftă Roth exasperat.

— Au observat ei de mult venirile și plecările *tale*. Precis că au ei ceva de gînd. Îți spun eu.

— Să nu spui asta ! explodă el. Să nu-i pomenești nimic lui Androv.

— Nu-ți face tu probleme pe chestia asta. Crezi că vreau să sfîrșesc ca soții Carpin... ?

— Gura !

Camioneta mai înaintă cîțiva pași. Deodată, după ce desenă un arc în crepusculul tot mai întunecat, o rachetă explodă într-un evantai roșu, alb și albastru de scîntei, luminînd cerul purpuriu. Mai mulți dintre cei de pe drum ovaționară, și claxoanele începură să sune. Roth rînji ironic.

— Altă provocare. Asta a venit de la Van Dorn, porcul ăla reacționar.

— *El* își plătește facturile, remarcă Maggie Roth. Da' de ce nu ne-a angajat la petrecerea lui, Karl ? Puteam să facem față la amîndouă. Van Dorn te place. Al dracului ce te mai guduri pe lîngă el. Da, domnu' Van Dorn, nu, domnu' Van Dorn. Oricum, e *Van* Dorn, Karl. Poate că-și dă el seama că-ți cam bagi nasul cînd te duci acolo. Sau poate crede că pur și simplu îi tragi clopotele vreuneia dintre fetele-n casă.

Rîse :

— Dacă ar ști el cine ești în realitate...

Karl Roth oftă din nou cu exasperare. Maggie trebuie să se controleze, gîndi el. Mută camioneta cu cîțiva pași. În sus, pe drum, se puteau auzi acum strigăte furioase. Pe partea dreaptă erau parcate mașini de poliție, iar pe stînga se vedeau porțile uriașe din fier forjat, cu ornamente, ale proprietății rușilor. Intrarea era blocată de oameni cu pancarte și poliția încerca să mențină ordinea.

De pe locul său situat la o înălțime confortabilă, Roth putu să vadă mai multe limuzine care încercau să pătrundă

spre poartă. Polițiștii le opreau pe rînd, verificîndu-le documentele.

— Altă hărțuială, spuse Roth.

— Unde-i talonul nostru ? N-am chef de o nenorocită de amendă. *Noi* n-avem imunitate diplomatică.

— Acolo. În torpedo. Doamne, ce porcărie !

Încă o rachetă se arcui înalt și explodă în aer cu zgomot.

— Dl Van Dorn le ține așa ca să explodeze deasupra rușilor, chicoti Maggie Roth.

— De ce ți se pare amuzant ?

— Păi, este. Nu ți se pare ?

— Nu.

Rămase tăcută o vreme, apoi spuse :

— Îți dai seama că în ultimele șase luni le-am adus destule alimente ca să reziste la un asediu îndelungat ?

El nu replică, și ea adăugă :

— Și toate conservele alea. Banditii ăștia nu cumpără decît ce-i mai bun — ce-i mai proaspăt —, și deodată vor cutii și alimente uscate. Ei, Karl, despre ce crezi că-i vorba în cazul ăsta ?

El nu răspunse nici acum. Ea continuă pe un ton aspru :

— Cerșetori nenorociți, plănuiesc al treilea război mondial, asta fac. În cazul ăsta, Glen Cove e un loc sigur, nu-i așa, Karl ? Doar n-or să dea cu o bombă în oamenii lor, nu ?

— Gura !

Ea se retrase într-o tăcere morocănoasă, apoi mormăi :

— Sper ca blestemata aia de maioneză să se fi stricat și să facă toți toxiinfecție alimentară.

5

Stanley Kuchik zăcea pe spate în conducta care se curba în sus, cu brațele deasupra capului și cu capul aplecat sub un grilaj metalic de neclintit. Îi dădură lacrimile.

— Tîmpit... cretin... Stanley, dobitocule...

Se uită la grilaj, singurul lucru care îl separa de pivnița casei. Se gîndi să se întoarcă, dar, dacă îl prindeau pe undeva pe jos, ar muri pe-acolo și ar putrezi, și duhoarea lui ar fi groaznică, iar ăștia ar chema un instalator, care ar veni cu un „șarpe", și... ooh !

Știa că, probabil, rușii îl așteptau la ieșirea de jos, din rogoz, a canalizării, dar, după o vreme, aveau să-și dea seama că a luat-o în partea opusă. În curînd aveau să ajungă aici și-l vor tîrî afară și-l vor împușca.

— Iisuse, Sfîntă Fecioară și Iosife...

De furie și necaz își strînse mîinile și bătu cu pumnii în grilaj, cu lacrimile curgîndu-i printre sughițuri.

Auzi ceva ce semăna cu un clincănit aspru și se opri. Mai încercă o dată să împingă grilajul, și acesta se mișcă. Își încordă brațele și împinse ca la aruncarea greutății, aruncînd grilajul greu cu o forță pe care nu și-o cunoscuse. Grilajul căzu pe ciment, ceva mai încolo.

Înainte ca adrenalina să cedeze locul oboselii paralizante a mușchilor pe care o resimțea, Stanley se agăță de marginile ieșirii, trăgînd și făcîndu-și vînt în același timp, și, ridicîndu-se, ieși din canal, rostogolindu-se apoi pe podea.

Zăcu acolo, pe betonul vechi, cîteva secunde, răsuflînd adînc ; își simțea mușchii tremurînd și zgîlțîia din tot corpul. Inspiră cu nesaț și se ridică, nesigur, pe picioare.

— Ei, n-a fost chiar atît de rău.

Stanley se scutură, își netezi hainele și își verifică echipamentul. Toate erau la locul lor, inclusiv steagul, legat strîns.

Privi rapid împrejur. Se afla în camera cazanelor. În cameră erau trei cazane uriașe, trei rezervoare de apă caldă și rezervoare de combustibil.

Deschise o ușă de lemn, confecționată rudimentar, și trecu într-o cameră neluminată. Găsi un întrerupător atîrnat și aprinse unicul bec. Privi în jur. Stive întregi de cutii umplute cu conserve acopereau pereții, formînd adevărate gondole în spațiul imens.

— Doamne, ar putea hrăni o armată !

Aprinse lanterna și păși prin depozit, citind mărcile familiare, pînă ce ajunse la o ușă. Ascultă, dar nu auzi nimic. Deschise ușa și intră într-o cameră plină, de sus pînă jos, cu fișiere din oțel. Alese unul, la întîmplare, și trase un sertar, luminînd cu lanterna etichetele scrise cu litere chirilice. Scoase un teanc de hîrtii și o privi atent pe prima.

— Afurisită limbă aiurită...

Îndesă tot teancul în sacul de merinde și păși mai departe.

Putea să vadă ferestrele subsolului, legate de exterior prin niște puțuri, dar apărate de gratii dese. Știa că trebuia să găsească o ușă care să ducă din pivniță afară. Auzea vag muzică, voci și rîsete în camera de deasupra. Continuă să se învîrtească prin camera în dezordine.

Lanterna scoase în evidență ceva aflat pe un perete ; fixă fasciculul și se îndreptă spre el. Plimbă fasciculul de lumină în toate părțile și numără trei panouri electrice mari. Deschise unul dintre ele. Înăuntru erau două șiruri de siguranțe moderne. Toate erau marcate în rusește, ceea ce îl făcu pe Stanley să creadă că noul sistem nu fusese instalat de un electrician american. Scoase aparatul Minolta și armă obiectivul pentru un prim-plan. Stînd drept în fața panoului, întinse șnurul aparatului ca să măsoare cincizeci de centimetri. Încadră panoul, rămase nemișcat, închise ochii și declanșă. Aparatul fulgeră. Se mută la celelalte două panouri și mai fotografie de două ori. Avea acum dovada că fusese chiar în casă.

Stanley răsuci lanterna și descoperi ceva pe podea, la dreapta panourilor electrice. Se apropie rapid și îngenunche. Era un generator mare, de fabricație americană, fixat în beton deasupra unei guri de scurgere. Nu funcționa, și Stanley

presupuse că intra automat în funcțiune cînd se întrerupea curentul. Lumină peretele mai departe. În colț se afla un rezervor uriaș de combustibil, probabil motorină, gîndi el, pentru funcționarea generatorului.

— Doamne, tipii ăștia se gîndesc la toate !

Se ridică și lumină împrejur, apoi traversă camera. Din pardoseală se ridica o pompă de puț electrică, legată printr-o țeavă de doi țoli cu conducta principală de deasupra. Nici pompa nu funcționa, și Stanley își spuse că probabil intra în funcțiune o dată cu generatorul, sau dacă se oprea apa curentă. Se scărpină gînditor în cap.

— Hrană... combustibil... electricitate... apă... Chiar curve !... În stare de orice.

Începu din nou să umble.

Trecu printr-o deschizătură dintr-un perete de lemn și ajunse într-o cameră plină cu mobilă de grădină și unelte de grădinărit. Mătură pereții cu lanterna și descoperi, în sfîrșit, niște trepte din piatră, care duceau spre un chepeng.

— Gata, Stanley, e timpul să pleci acasă.

Trase zăvorul celor două uși și o împinse pe cea din stînga. Ușa se deschise scîrțîind, și Stanley ieși în aerul rece al nopții, în spatele unui chioșc de lemn.

Își găsi ultimul baton de ciocolată, un Cadbury cu migdale, foarte scump, dar care era preferința lui. Mestecă gînditor, examinînd suta de metri de pajiște puternic luminată. Dincolo de pajiște era o lizieră deasă. Își termină ciocolata, își linse degetele și buzele, apoi se ghemui pentru start. Așteptă, privind și ascultînd, apoi inspiră adînc și murmură :

— O.K., picioarelor, faceți-vă datoria !

Țîșni, repezindu-se cu toată viteza peste pajiștea deschisă, spre copaci. Mai avea mai puțin de cinci metri pînă la lizieră, cînd auzi un cîine lătrînd, apoi un mîrîit.

— Stai ! Stop !

— Sigur, mda, bun.

Se aruncă printre tufișuri, luînd-o spre pădure.

Ajunse la o pantă aproape verticală și o parcurse din trei salturi lungi.

În timp ce continua să alerge, crengile joase ale arțarilor îi biciuiau fața și mîinile și simți o tăietură deasupra ochiului

drept. O crenguță de pin îl zgîrie peste gură, și el își înăbuși un strigăt de durere.

— Oh, futu-i !... Iisuse Hristoase, niciodată... niciodată...

Unul dintre lansatoarele lui Van Dorn trase, și Stanley putu să vadă unde se afla, așa că își schimbă puțin direcția, îndreptîndu-se într-acolo.

Existau căi de ieșire de pe proprietatea rușilor mai ușoare, dar casa lui Van Dorn era șansa cea mai apropiată și, deci, cea mai bună. De fapt, singura lui șansă.

În drumul lui, arțarii și stejarii lăsaseră loc laurilor și rododendronilor și își dădu seama că se apropie de granița teritoriului rus. Nimeri într-un ghem de sîrmă ghimpată și își sfîșie mîna.

— Iisuse Hristoase !

Luă cleștele de tăiat sîrmă si făcu o breșă, apoi păși cu grijă prin ea. I se păru că vede în depărtare luminile de pe proprietatea lui Van Dorn.

Îi auzea pe ruși strigînd în urma lui. Și cîinii lătrînd. Un zid scund din piatră îi tăie brusc calea, și el îl escaladă din fugă, apoi încetini ca să-și recapete suflul. Tehnic vorbind, trecuse de teritoriul neutru, o fîșie de teren nefolosită, care separa cele două proprietăți. Țara nimănui. Făcu cîțiva pași spre casa lui Van Dorn, dar simți că tremură tot. O sudoare rece îi acoperea trupul și îi era greață. Se aplecă și dădu afară ceva ciocolată și acid.

— Aaahh ! Inspiră îndelung de cîteva ori și porni din nou, cînd alergînd, cînd mergînd la pas.

Auzi în spate un zgomot ca o împușcătură și se aplecă. Apoi, cerul fu luminat de o rachetă luminoasă. Rușii folosiseră una de-a lor, fie accidental, fie deliberat, dar el era în afara cercului de lumină și continuă să alerge. Se întrebă dacă lumina va atrage atenția cuiva din tabăra sa. Dar el nu voia asta, voia numai să reușească de unul singur și să ajungă la întîlnirea de la pizzeria lui Sal.

Ajunse la un gard din bîrne înalt de peste trei metri, terminat cu țăruși ascuțiți în partea de sus. Hotarul proprietății lui Van Dorn. Stanley lovi gardul.

— Mama lui de zid al Berlinului... Doar șapte centimetri de lemn de cedru îl mai despărțeau de libertate.

Începu să meargă spre est, de-a lungul gardului. Văzu o ridicătură de teren în apropierea acestuia. Din vîrful ei pînă în vîrful gardului nu mai erau cei trei metri imposibili, ci numai doi — doi și jumătate. Se întoarse spre proprietatea rusească pentru a-și lua elan, apoi țîșni spre mica ridicătură de teren. O semilună răsărise în depărtare, deasupra copacilor, aruncînd o lumină palidă peste fîșia lungă și îngustă de trecere. Stanley privi spre stînga și văzu șase ruși și doi cîini încercînd să-i taie calea. Știa că mai are un singur cartuș, dacă-l mai avea.

— Stop ! Stai ! Predă-te ! strigă unul dintre ruși.

— Pe mă-ta ! țipă Stanley spre el, dar pe un ton calm.

Rușii dădură drumul cîinilor, iar Stanley își adună ultima rezervă de energie și viteză. Cîinii plonjară după el, dar îl depășiră, apoi se răsuciră și se întoarseră. Stanley bătu din alergare pe movilă și sări. În mișcarea sa ascendentă, se ciocni de gard, dar reuși să se prindă cu brațele de partea de sus a țărușilor. Cîinii săriră la el, și unul îl apucă de un tenis. Se eliberă cu o lovitură de picior. Un rus strigă :

— Stai ! Stai ! Tragem !

— Las-o jos, că măcăne !

Se trase în sus, peste țărușii ascuțiți, se lăsă să atîrne cîteva secunde, apoi căzu la pămînt, rostogolindu-se pe solul pietros. Solul american. Sfîrșitul jocului.

Stanley se ridică, se întoarse și începu să se îndepărteze de gard, rîzînd și apoi plîngînd, iar în final urlînd în lumina lunii și dansînd :

— Am reușit ! Am reușit !

Sări în sus și bătu din palme.

— Stanley ești *cel mai bun* !

Își strînse steagul în jurul taliei și începu să meargă grăbit, dar ceva îl făcu să-și întoarcă privirea spre gard. Țărușii ascuțiți se conturau pe cerul serii, iar deasupra celor pe care tocmai îi sărise, putu să vadă silueta luminată de lună a unui bărbat corpolent care trecea peste gard.

— O, nu ! Nu poți face asta ! Înapoi ! Oprește-te ! Stai ! *Niet* ! *Niet* ! Proprietate privată ! America !

Stanley se întoarse și începu să înainteze pe cît de repede îi permiteau picioarele ca de plumb.

Terenul era aici destul de descoperit, cu excepția cîtorva mesteceni și arbuști coniferi. Luna arunca umbre lungi peste pajiștea cu flori de cîmp, și Stanley încercă să rămînă în umbră. Terenul se înclina, la început lin, apoi mai brusc, pînă ce deveni aproape o stîncă.

— Ce dracu' ?!...

Începu să alunece pe un fel de mîzgă. Argilă, argilă albă. Solul de pe Long Island era în majoritate plat și curat, dar anumite zone de pe țărmul de nord fuseseră formate de morena finală a ghețarilor din era glaciară, cam acum cincisprezece mii de ani, iar aici era o asemenea zonă. Și îl încurca teribil. Erau bolovani instabili, pietriș și această argilă ciudată, alunecoasă, care, își spuse Stanley, era ca rahatul de cîine. Curînd își dădu seama că alesese drumul greșit spre pajiștea largă a lui Van Dorn.

Îi auzi din nou, dar acum erau fără cîini. Presupuse că se ajutaseră unii pe alții să sară gardul. Oricum, erau cel puțin cinci. Cel mai mare cur-lat rămăsese cu cîinii. Se întrebă ce-i mînă înainte. El alerga să-și salveze viața. Oare cu cît erau plătiți tipii ăștia ?

Nu mai strigau după el, dar îi putea auzi pășind, nu în spatele lui, ci la vreo treizeci și cinci de metri mai spre vest.

— Ticăloșilor !

Stanley își mobiliză ultimele forțe și începu să sape trepte în argila elastică, zgîriind cu degetele.

— Îi dau în judecată. Îi spun lui Van Dorn... încalcă o proprietate americană. Cîtă nesimțire...

Auzi zgomot de pași pe partea de stîncă din stînga lui. Găsiseră o potecă și se mișcau repede în sus.

— Oh...

Chiar sub el, la vreo patru-cinci metri mai jos pe stîncă, se auzi ceva, și el se uită înapoi. În lumina lunii, văzu un rus care fusese plasat acolo ca să nu-l lase să scape dacă ar fi alunecat înapoi. Omul ținea ceva ce arăta ca un pistol și zîmbea spre Stanley ; un zîmbet foarte hidos, gîndi băiatul.

Stanley se agăță de peretele pantei aproape verticale și simți cum îi dau lacrimile cînd își dădu seama că, după tot chinul, n-avea să reușească.

6

Cu cîteva mașini în urma furgonetei lui Karl Roth, o limuzină cenușie, cu șofer, se strecura și ea prin traficul de pe Dosoris Lane.

Katherine Kimberly, așezată în spate, îl privi pe tînărul englez aflat la celălalt capăt al banchetei lungi. Marc Pembroke arăta indiscutabil bine, deși într-un mod cam sinistru. Poseda tot farmecul și buna creștere ale clasei sale, dar, totodată, și cinismul și indiferența afectată ale acesteia.

— Ar trebui să se mai elibereze puțin după ce trecem de casa rușilor, observă ea.

Pembroke răspunse politicos :

— Mai bine că domnul O'Brien n-a venit cu noi. La vîrsta lui, gripa poate duce la complicații.

— Are o răceală.

Katherine crezu că detectase în tonul lui ceva care sugera că Patrick O'Brien, partenerul principal al firmei de avocați la care era și ea asociată, se eschivase pur și simplu. Îl studie un moment pe Pembroke. Acesta era îmbrăcat într-un costum din flanel alb cu dungulițe, o pălărie de pai cu boruri mari, cămașă de mătase albă și cravată roșie, tot de mătase, în garnitură cu batista din buzunarul de la piept. Purta pantofi sport, din piele albă cu negru. Ar fi putut, gîndi Katherine, să fie mai bine în drum spre una din vilele dimprejur, pentru a interpreta un rol dintr-un film din anii '20. Nu credea că George Van Dorn va aprecia un asemenea filfizon. Totuși, într-un mod greu de definit, Pembroke încă radia o masculinitate puternică. Ea continuă :

— Dl O'Brien este de obicei perfect sănătos. Anul trecut, de Întîi Mai, a sărit cu parașuta din elicopter și a aterizat pe terenul de tenis al lui George.

Zîmbi.

Pembroke se uită lung la femeia blondă. Era, într-adevăr, extrem de drăguță. Purta o rochie simplă, mov, cu o croială fină, ce se potrivea de minune tenului său palid. Își dăduse jos sandalele, iar el observă că avea bătături la picioare și își aduse aminte că era maratonistă amatoare.

Pembroke îi privi profilul. Era ceea ce în armată se numea o prezență impunătoare. Auzise că era o pledantă destul de bună și asta era ușor de crezut.

Ea ridică privirea și ochii li se întîlniră. Nu și-i întoarse, sfielnic, așa cum sînt învățate femeile, ci îl privi fix, așa cum o privea și el. În cele din urmă, el spuse :

— Vrei să-ți dau un pahar ?

— Te rog.

Pembroke privi spre cei doi tineri atrăgători, așezați pe strapontine cu fața spre el. Joan Grenville era îmbrăcată în pantaloni albi și o bluză bleumarin cu guler rulat. Soțul ei, Tom, purta un costum albastru de stradă, de tipul preferat la firma sa de avocatură, „O'Brien Kimberly și Rose", pentru salariați. Pembroke, care nu era salariat, se întrebă dacă Tom Grenville avea de gînd să se pună bine cu Van Dorn, unul dintre asociații principali ai firmei, și să poarte chestia asta deprimantă tot weekend-ul.

— Vrea cineva un pahar ? întrebă Pembroke.

Joan Grenville răspunse :

— Dacă dați, eu iau.

Tom Grenville abordă un zîmbet forțat și îi spuse lui Pembroke :

— Soția mea înțelege numai dialectul din Manhattan.

— Chiar așa ?

— Prepar eu băuturile. Scotch la toată lumea ? întrebă Grenville, făcîndu-și de lucru la micul bar.

Joan Grenville i se adresă Katherinei, pe un ton iritat :

— Trebuia să plecăm cu elicopterul, cu Peter.

— Chiar și cu elicopterul, Peter va reuși fără îndoială să întîrzie, răspunse Katherine.

Marc Pembroke îi zîmbi :

— Nu-i frumos să vorbești așa despre logodnicul tău.

Katherine își dădu seama că fusese puțin prea sinceră și că Pembroke îi aruncase o momeală.

— Adevărul e că eu ajung de obicei mai devreme și pe urmă îl acuz pe el că întîrzie, răspunse ea.

— Teoria relativității timpului, spuse Pembroke, a fost descoperită observînd cum se așteaptă bărbații și femeile, unii pe alții.

Nu, gîndi Katherine, *nu momită, ci condusă*, iar ea n-avea de gînd să se lase condusă de bărbatul acesta fermecător de abil.

— Și temperatura e relativă. Bărbaților de obicei le e prea cald atunci cînd o femeie se simte bine. De ce nu-ți scoți haina ? răspunse ea.

— Prefer să stau așa.

Și pe bună dreptate, își spuse ea, observînd pistolul.

Limuzina mai înaintă cîțiva pași. Grenville împărți băuturile.

— S-ar putea să fim singurii oameni din țară care sărbătoresc — cum îi zice ? — Ziua Loialității. E și Ziua Legii, sau așa ceva.

Grenville supse dintr-un cub de gheață.

— Ei, cei mai mulți dintre noi, cei de la Van Dorn, vom fi juriști, și majoritatea sîntem loiali, așa că, probabil, e corect.

Mușcă din cubul de gheață. Joan avu un frison.

— Nu face asta. Doamne, ce weekend oribil o să fie. De ce se dă Van Dorn așa în spectacol ?

Se uită la Marc Pembroke, care zîmbi :

— Înțeleg că domnul Van Dorn nu pierde nici o ocazie ca să-și incomodeze vecinii.

Joan Grenville își termină scotch-ul dintr-o înghițitură și spuse, fără să se adreseze cuiva anume :

— Are de gînd să trîmbițeze iar din difuzoare spre proprietatea lor ? Doamne, mă apucă durerea de cap !

— Îți poți imagina ce durere de cap îi apucă pe *ei*, rîse Tom Grenville.

— Mi se pare cam meschin, spuse Katherine. George se coboară făcînd lucrurile astea.

Joan Grenville încuviință din cap :

— O s-o mai facă, nu-i așa ? De Ziua Comemorării, vreau să zic. Și din nou, pe Patru Iulie. O, Tom, hai să nu fim

în oraș. Nu pot să suport toate fluturările de steaguri, muzica de fanfară, artificiile și mai știu eu ce. Zău că nu-i nici o distracție.

Se întoarse din nou spre Pembroke.

— Englezii nu s-ar purta așa, nu ? Vreau să spun că voi sînteți civilizați.

Pembroke își încrucișă picioarele și se uită de aproape la Joan Grenville. Ea îl privi fix și, pentru prima dată în acea seară, un zîmbet i se așternu pe față. Menținură contactul vizual cîteva secunde, apoi Joan reluă :

— Vreau să spun, sînteți civilizați sau nu ?

Pembroke își frecă buza inferioară, apoi răspunse :

— Numai de curînd. Rămîneți pînă duminică ?

Schimbarea bruscă a subiectului o prinse descoperită.

— Nu... Adică, da. Poate. Dar dumneata ?

El încuviință din cap.

Tom Grenville părea să nu observe fluxul ce se crea între soția sa și englez, în timp ce-și prepara încă o băutură. În fereastra mașinii oprite se auzi un ciocănit puternic și Grenville coborî geamul. Un polițist cu cască privi înăuntru și întrebă :

— La Van Dorn sau la ruși ?

— La Van Dorn, răspunse Grenville. Ce, nu arătăm a capitaliști ?

— Pentru mine toți arătați la fel, amice. Ieșiți pe acostament și ocoliți porcăria asta.

Grenville dădu instrucțiuni șoferului prin interfon și limuzina ieși din șirul de mașini, deplasîndu-se încet pe acostament.

Înainte de a trece pe lîngă intrarea principală a proprietății rusești, depășiră YMCA*, ale cărei terenuri de tenis acoperite, ca și alte cîteva clădiri, făcuseră altădată parte din Killenworth.

— Aici și-a stabilit FBI-ul comandamentul, îi spuse Grenville soției lui. CIA folosește Azilul Glengariff, mai sus.

— Ce-mi pasă ? replică Joan.

— De unde știi ? întrebă Marc Pembroke.

---

* Young Men Christian Association — Asociația Tinerilor Creștini din localitate.

— Înțelepciunea locală.

Limuzina trecu pe lîngă porțile principale ale proprietății rusești, mergînd foarte încet printre mașinile și motocicletele polițiștilor. Katherine aprecie că erau peste o sută de oameni care demonstrau, conduși de primarul din Glen Cove, Dominic Parioli, care ținea în mînă un megafon uriaș și purta un joben în culorile Unchiului Sam.

Tom Grenville arătă cu capul spre demonstranți.

— Cam un sfert din ei sînt agenți ai FBI, cîțiva de la CIA, plus agenți incognito de la poliția districtului și a statului. Ca să nu mai vorbesc de unul sau doi spioni KGB. Dacă nu erau agenți dubli, Parioli n-ar fi putut aduna zece oameni, chicoti el încet.

Demonstranții începură să cînte „America", polițiștii se străduiau să descongestioneze circulația, iar deasupra explodau artificii.

În depărtare, puteau fi auzite acum difuzoarele lui Van Dorn, trîmbițînd și ele „America".

Un grup separat de demonstranți, format din membri ai Ligii pentru Apărarea Evreilor și din emigranți evrei sovietici, striga lozinci antisovietice, în rusește, printr-un megafon îndreptat spre reședință. Un grup de elevi de la liceul din localitate zădăra prin gard cîțiva ruși în uniforme de culoare închisă.

— Mă rog lui Dumnezeu să se calmeze cu toții. Treaba asta mă sperie, vorbi într-un tîrziu Joan Grenville.

Soțul ei replică :

— Trecem imediat de ei.

— Am impresia că Joan vorbea într-un sens mai larg, răspunse Katherine. Și pe mine mă sperie toate astea.

Pembroke aprobă din cap și-și puse paharul pe bar.

— Cred că aud tobe de război, spuse el.

7

Stanley Kuchik se agățase de stînca abruptă. Nu credea că ar mai fi putut să se cațere nici măcar un centimetru, dar refuza să se lase să alunece în brațele rusului care aștepta dedesubt. Auzi deasupra lui zgomot de pași. Inspiră adînc și continuă să se agațe de panta alunecoasă, aproape fără să-și dea seama ce face.

Deodată, se rostogoli pe poteca îngustă. Trecură cîteva secunde pînă realiză unde se afla și fu în stare să se orienteze. Primul lucru pe care-l văzu fură picioarele. Picioare venind în sus, pe potecă, spre el și picioare venind în jos, pe potecă, spre el. Era prins în capcană. Se întrebă ce aveau să-i facă.

O voce spuse :

— Ce dracu' cauți aici ? Asta-i proprietate privată.

Stanley începu să răspundă, pe urmă își dădu seama că individul vorbise într-o engleză americană autentică. Un bărbat din josul potecii răspunse pe nerăsuflate :

— Noi urmărim acest hoț. El fură de la noi.

— Ce dracu' a furat ? întrebă americanul.

Stanley se ridică de la pămînt și rămase șezînd. Doi bărbați, americani, stăteau la vreun metru și jumătate în stînga lui pe poteca îngustă. Patru ruși stăteau, în șir indian, la vreo trei metri în dreapta lui, în josul potecii. Primul, un bărbat tînăr, solid, îmbrăcat într-o uniformă maro, vorbi furios.

— Fură steag. Spionează pe proprietate diplomatică.

— Ei, rahat ! Spionează pe mă-sa. Voi n-aveți altceva în cap decît spioni.

— El are steag. Vezi ?

Stanley duse instinctiv o mînă spre steagul înnodat în jurul taliei. Cealaltă mînă i se îndreptă spre cuțit.

Americanul care purta discuția răspunse brutal :

— Nu văd nici un steag.

Stanley privi spre american. Era îmbrăcat în costum și era cam în vîrstă, cu părul alb și maxilare puternice. Stanley se gîndi că ar fi putut fi chiar Van Dorn. O vreme nu mai vorbi și nu se mai mișcă nimeni. Stanley reuși să apuce mînerul cuțitului.

Al doilea american, un tînăr blond, în costum alb, se strecură pe lîngă bărbatul în vîrstă și îngenunche lîngă Stanley.

— Bună. Pe mine mă cheamă Marc, dar pe tine ? rosti el.

Stanley îl privi lung. Ăsta nu mai era american. Poate englez.

— Stanley, răspunse el.

— Stanley, dar ești echipat formidabil.

Stanley se uită la englez de sus în jos și îi veni să spună „Ia uite cine vorbește !“, dar răspunse :

— Camuflaj.

— Asta văd și eu. Doar fața ta nu-i verde de la natură, nu ? Cu tine-i totul în regulă ?

— Cred că da.

— Bine, nu-ți fie frică. Acum ești în siguranță.

Stanley se uită la efectivele mai mari ale rușilor și dădu din cap cu îndoială.

— Au pistoale, spuse el.

Marc Pembroke încuviință din cap și șopti :

— Sînt sigur că au. Așa că, lasă cuțitul ăla. N-o să ajute la nimic, știi asta. O să trebuiască să-i ducem cu vorba ca să ieșim din afacerea asta.

Stanley făcu ce i se ceruse.

Pembroke spuse, pe un ton normal :

— Chestia aia din jurul mijlocului e un steag rusesc ? și zîmbi ușor.

Băiatul confirmă din cap.

— De unde-l ai, Stanley ?

— De pe catargul lor.

— Nu mai spune, se lărgi zîmbetul lui Pembroke.

Bărbatul mai vîrstnic se apropie și spuse pe un ton aspru :

— L-ai furat tu de pe catarg ?

— Da, domnule.

— Băiete, ai destui ani ca să poți bea ? Îți dau de băut.

— Nu, domnule. Vă mulțumesc.

Conducătorul rușilor vorbi nerăbdător :

— Noi luăm steag. Noi anunțăm FBI. Aceasta delict federal.

Van Dorn întinse mîna în jos și-l ajută pe Stanley să se ridice.

— E la voia ta, băiete. Vrei să păstrezi steagul ?

Stanley păru surprins că avea un cuvînt de spus în problemă.

— Păi... eu...

— Adevărul e că nu poate să-l păstreze, George, îi spuse Pembroke încet lui Van Dorn.

— De ce nu ? mugi Van Dorn. L-a furat. E al lui. Asta-i regula capitalismului american.

Van Dorn rîse de stupiditatea pe care o spusese. Pembroke păru enervat.

— Nu fi tîmpit, George. Ce-i destul, e destul. Acum fii un bun vecin.

— Îi bag în mă-sa.

Își frecă gînditor maxilarul puternic, apoi spuse :

— Totuși, știi ce ? Vă arăt eu la toți cum e cu comunismul. Dă-mi cuțitul, băiete ! O să tăiem blestematul de steag în șapte și o să dăm fiecăruia o bucată, să se șteargă cu ea la cur.

Izbucni în rîs.

Stanley își lăsă cuțitul în pace. Bătrînul Van Dorn, gîndi el, era un tip ciudat. Privi spre grupul rușilor, care păreau că se apropiaseră. Îi părură destul de furioși, de parcă ar fi avut de gînd să facă ceva. Stanley ar fi dorit ca Van Dorn să tacă și să-l lase pe englez să discute.

Van Dorn le spuse rușilor :

— Îmi încălcați proprietatea. Înțelegeți că în țara asta avem și proprietate privată ? Cărați-vă !

Rusul înalt, din față, făcu un pas înainte și clătină din cap :

— Noi luăm steag. Ținem băiat aici. Sunăm FBI.

— Încercați, spuse Van Dorn.

Se așternu tăcerea. Apoi, Marc Pembroke deznodă steagul și îl trase de pe mijlocul lui Stanley.

— Regret, flăcăule, dar e al lor.

Pembroke făcu un gest ca și cum ar fi vrut să-l arunce, dar rămase cu steagul în mîna întinsă. Rusul cel înalt, în uniformă, urcă poteca îngustă și se opri la cîțiva pași de Stanley, privindu-l lung.

Stanley se uită și el lung și observă că uniforma rusului era zdrențuită, murdară și plină de scaieți. Zîmbi.

Rusul smulse steagul din mîna lui Pembroke, trăgîndu-l astfel încît pînza șterse fața lui Stanley. Pembroke îl trase pe băiat înapoi.

— În regulă, incidentul e închis. A fost doar o strengărie. Avem noi grijă să-l pedepsim pe băiat.

Rusul cel înalt păru să prindă curaj :

— Noi așteptăm aici. Băiat stă aici. Noi chemăm FBI.

Pembroke clătină din cap.

— Noi plecăm, băieți. Cu băiatul. Îmi cer scuze în numele cetățenilor din Glen Cove, al poporului american și al guvernului Majestății Sale. Acum, plecați.

Van Dorn, care, lucru neobișnuit, fusese tăcut, adăugă pe un ton scăzut, amenințător :

— Plecați de pe proprietatea mea !

Ridică ambele brațe și aținti un revolver uriaș, cu țeavă lungă, spre rusul cel înalt. Trase cocoșul.

— Data viitoare... dacă mai săriți o dată gardul ăla... să vă aduceți și cioclii cu voi. Aveți zece secunde să faceți stînga-mprejur. Nouă, opt...

Nu se mișcă nimeni. Apoi, rusul cel înalt îi spuse lui Van Dorn :

— Porc capitalist !

— Șapte, șase...

Van Dorn trase. Toți se aruncară la pămînt, în afară de Van Dorn. Ecoul focului de pistol se risipi și liniștea nopții fu înstăpînită.

Pembroke se ridică în genunchi, cu un pistol în mînă, în timp ce cu cealaltă mînă îl apăsa pe Stanley la pămînt.

— Doar un avertisment, spuse Van Dorn. Mișcați-vă !

Cei patru ruși se ridicară în picioare și făcură un stînga-mprejur rapid. Începură să bîjbîie în jos, pe poteca îngustă. Van Dorn coborî pistolul, apoi îl puse într-un toc mare, sub haină.

— Cretinii ăștia nu trebuie lăsați să te calce pe picior.

Pembroke își puse și el pistolul în toc și îl ajută pe Stanley să se ridice. Băiatul era vizibil mișcat, dar părea să-l aprobe din cap pe Van Dorn.

Pembroke se arătă exasperat.

— Și tu drept cine te crezi ? Un comando ? îl întrebă aspru pe Stanley.

Acesta mormăi ceva, ursuz. Pe măsură ce șocul se risipea, el se simțea deja păcălit și furios.

Van Dorn își frecă fălcile lăsate și-i spuse vesel :

— Hei, am eu un steag rusesc. Îl vrei tu ?

Stanley făcu ochii mari.

— Sigur.

Făcu o pauză, apoi spuse :

— De unde-l aveți ?

Van Dorn rîse.

— De pe Elba. Germania, 1945. L-am primit în dar. N-am făcut nici o trăsnaie ca să pun mîna pe el. Cred că-l meriți. Hai, să-ți dau o cola, ceva, și să te cureți înainte de a te duce acasă.

Începură să urce poteca.

— Locuiești prin apropiere ? întrebă Van Dorn.

— Mda.

Stanley se simțea mult mai bine. Își aduse aminte de fotografii și de dosarul rusesc din sacul de merinde. Și dacă Van Dorn i-ar da steagul, ar putea să se laude cu el... dar poate că ar ieși o poveste și mai bună din ce se întîmplase cu adevărat. Va trebui să se gîndească la asta.

— Faci des chestii d-astea ? întrebă Pembroke. Adică, să intri pe proprietatea lor ?

Stanley răspunse prudent :

— Am sărit gardul de cîteva ori, dar n-am ajuns niciodată atît de aproape de clădire.

— Dacă n-am fi auzit atîta vînzoleală — cîini și strigăte —, acum ai fi chiar *în* clădirea aia, comentă Van Dorn.

Stanley nu credea că ei ar fi putut să audă ceva de la o distanță atît de mare, mai ales cu toată afurisita aia de muzică.

Ajunseră în vîrful pantei și începură să traverseze o pajiște deschisă, plată, avînd într-un capăt niște gradene în trepte.

— Ăsta-i terenul de polo, spuse Van Dorn. Dar, am impresia că știi, nu-i așa ? Nu ești tu individul care-mi fură roșiile, nu ?

— Nu, domnule.

Stanley privi peste terenul de polo. De fiecare parte a gradenelor erau doi stîlpi înalți, iar pe fiecare stîlp era fixat un megafon. Megafoanele erau acum tăcute și Stanley se întrebă dacă acestea nu ascundeau cumva microfoane direcționale, îndreptate spre proprietatea rușilor. Poate că așa aflaseră ce se întîmplase. Pe latura opusă a pajiștii, văzu clădirea mare, viu luminată.

Van Dorn se trase din nou de fălci, apoi întrebă :

— Ei, ți-ar plăcea să lucrezi cîte ceva la mine ? Sîmbăta, după școală. Plătesc bine.

— Desigur.

— Am putea să mai discutăm despre aventurile tale.

Stanley ezită, apoi spuse :

— Cred că e-n regulă.

Van Dorn își puse brațul greoi pe umerii lui Stanley.

— Cum ai ajuns așa de aproape ? Vreau să spun, de clădire.

— Canalul de scurgere.

Van Dorn dădu gînditor din cap.

— N-ai intrat în casă, nu ? întrebă el cu un zîmbet.

La început, Stanley nu răspunse, apoi zise :

— Cred că aș putea.

Sprîncenele lui Van Dorn se ridicară.

— Ce ai în sacu ăla ? întrebă Pembroke.

— Lucruri.

Mai merseră o bucată, apropiindu-se de casă, și Stanley putu să vadă că petrecerea era în toi.

— Ce fel de lucruri ? întrebă Pembroke.

— Știți dumneavoastră, pentru patrulă.

— Ce-s alea lucruri pentru patrulă, flăcău ?

— Știți dumneavoastră. Vopsea de camuflaj, lanternă, aparat de fotografiat, dulciuri, hărți. De-astea.

Van Dorn se opri din mers. Îl privi pe Marc Pembroke, care se uita la el. Van Dorn făcu un semn ușor cu capul.

Pembroke clătină din cap.

Van Dorn înclină din nou capul, foarte ferm.

Stanley îi urmărea. Avu senzația ciudată că nu văzuse pentru ultima oară proprietatea rusească.

CARTEA A DOUA

SCRISOAREA WINGATE

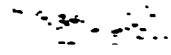

8

Katherine Kimberly citi :

„Dragă dră Kimberly,

S-a petrecut un incident ciudat și, poate, rău-prevestitor, care mă îndeamnă să-ți scriu. După cum probabil știi, defunctul dumitale tată, Henry, a fost încartiruit aici, la Brompton Hall, în timpul războiului. După moartea lui, un ofițer american a venit după efectele lui personale. Ofițerul a insistat foarte mult să recupereze tot ce aparținuse tatălui dumitale. Aceasta, presupun, nu atît din vreo considerație sentimentală pentru familia maiorului Kimberly, cît din motive de securitate, tatăl dumitale, cum sînt sigură că știi, fiind implicat într-o activitate de informații de o natură foarte delicată".

Colonelul Randolph Carbury își mîngîie gînditor mustața albă, privind-o pe femeia atrăgătoare care şedea la biroul său. Era, gîndi el, un specimen american remarcabil ; spre patruzeci de ani, din cîte știa, dar arătînd mai aproape de treizeci. Avea părul lung, blond deschis, iar tenul palid îi era pistruiat ușor de soarele de primăvară. Auzise că este alergătoare și putea să-și dea seama că era așa după linia elegantă a trupului și după picioarele frumoase.

Ridică ochii de pe scrisoare și întîlni privirea englezului care stătea în fața ei.

El arătă cu capul spre scrisoare :

— Te rog să continui.

Katherine privi antetul scrisorii, imprimat în auriu : Lady Eleanor Wingate, Brompton Hall, Tongate, Kent. Scrisoarea era scrisă cu cerneală neagră, cu un scris pe care Katherine îl considera aproape de perfecțiunea caligrafică.

Ridică privirea spre Carbury. Avea o mină întunecată, aproape posomorîtă.

— Bei un pahar ? Arătă o măsuță și Carbury se ridică fără un cuvînt și se duse într-acolo. Ea continuă să citească :

„Am făcut tot ce se putea face în acele condiții, dar Brompton Hall este o casă destul de mare și personalul de care dispuneam era insuficient pentru a căuta cu meticulozitate prin toate locurile unde cineva de meseria tatălui dumitale ar putea pune în siguranță documente delicate.

Poate ai înțeles unde duc toate astea. Acum cîteva zile, strîngeam pentru a elibera Brompton Hall în vederea cedării acestuia noilor proprietari. Într-un dulăpaș din camera în care păstrăm arhiva familiei, era un colet învelit în mușama, care s-a dovedit a conține o cutie de mesagerie specifică armatei Statelor Unite. Nepotul meu, Charles, care supraveghea activitatea, mi-a adus-o imediat.

În cutie erau hîrtii bine conservate, în majoritate cifruri și altele de genul ăsta, lipsite de-acum de importanță, cred. Erau, de asemenea, scrisori legate într-un teanc. Par a fi cîteva bilețele foarte mișcătoare de la sora dumitale, Ann, care avea pe atunci cam cinci ani. Era și un obiect de interes imediat : o agendă încuiată.

După puțină chibzuință, am hotărît să deschid încuietoarea, ca să mă asigur că era agenda tatălui dumitale și, dacă era, să stabilesc că nu conținea nimic dureros de citit pentru dumneata. După cum a reieșit, sînt unele referiri la mine și la mama dumitale. Dar, am hotărît să nu elimin nici una dintre ele. Ești suficient de matură ca să înțelegi iubirea, singurătatea și războiul.

În orice caz, cea mai mare parte a conținutului agendei nu este de natură personală. Sînt pagini cu note care, cred eu, ar trebui aduse la cunoștința dumitale și a guvernului dumitale".

Katherine se întrerupse din citit. Asta le întrecea pe toate, gîndi ea. Deși nu era ceva cu totul neașteptat. Eleanor Wingate era un nume pe care și-l amintea vag din copilărie, cu toate că nu putea rememora contextul. Acum, amintirea

și contextul erau mai clare. Și nici vizita lui Randolph Carbury nu fusese neașteptată, deși, cu cincisprezece minute în urmă, acesta îi era total necunoscut. Știuse că într-o bună zi, Carbury, sau altul ca el, va apărea pe neașteptate. Era inevitabil ca fantoma tatălui ei să ajungă pînă la ea. Citi mai departe :

„Împrejurările decesului tatălui dumitale la Berlin au fost, cred eu, foarte misterioase, el murind la cîteva zile după sfîrșitul războiului. N-am crezut niciodată prea mult în versiunea oficială asupra celor întîmplate. Dealtfel, tatăl dumitale mi-a spus odată : «Eleanor, dacă am să mor fără ca cel puțin o duzină de martori credibili să poată depune mărturie că am murit din cauze absolut naturale, vei ști că, pînă la urmă, rușii au ajuns la mine».

Am răspuns : «Henry, vrei să spui nemții». La care el mi-a răspuns : «Nu, vreau să spun nemernicii și asasinii de aliați ai noștri».

Și a mai fost ceva. Ofițerul american care a venit după efectele lui Henry — nu mi-au plăcut nici comportarea, nici aspectul lui. De ce a venit *singur* să cerceteze casa asta mare și să-mi folosească personalul pentru treaba asta obositoare ? De ce a venit un alt ofițer a doua zi, cu aceeași misiune ? Acest al doilea ofițer părea să nu creadă că mai venise cineva înainte. Spunea că Armata aflase despre moartea lui Henry numai cu cîteva ore mai devreme.

În momentele acelea eram prea copleștită de durere ca să înțeleg ceva din toate astea, dar, cîteva săptămîni mai tîrziu, am încercat să pun întrebări. Oricum, era încă în vigoare securitatea de război și nu puteam avea nici o speranță.

Mă rog, agenda tatălui dumitale clarifică o mulțime de lucruri".

Katherine se uită la Carbury și spuse încet :

— Talbot ?

Ochii lui Carbury se măriră ușor.

— Da, Talbot și Wolfbane. Nu mi-am dat seama că știai. *Cît* știi ?

— Nu suficient.

Întoarse fila scrisorii și continuă :

„Vederea lucrurilor lui Henry în cutia de mesagerie mi-a readus în memorie multe amintiri și mi-a trezit un vechi sentiment de vină — nu față de relația noastră, care era nevinovată (soțul meu murise în Malta la începutul războiului, iar mama dumitale era pe cale de a divorța de Henry pentru un birocrat din Washington), ci vina de a nu fi luat legătura vreodată cu dumneata pentru a-ți povesti despre părțile bune ale tatălui dumitale, care a fost un bărbat remarcabil.

În sfîrșit, n-ar mai fi prea multe de spus. Eu plec la Londra, să locuiesc cu nepotul meu, Charles Brook.

Aceste ultime cîteva săptămîni au fost cam ciudate — și totodată, cam triste —, împachetarea la Brompton Hall, hîrtiile tatălui dumitale, trezirea amintirilor despre cele mai bune și cele mai rele vremuri.

Dar, scopul acestei scrisori este de a te pune în temă despre cutia de mesagerie și, mai ales, despre agendă, care conține nume de oameni ce s-ar putea să lucreze încă pentru guvernul țării dumitale, sau care au situații înalte în societatea americană, și pe care îi menționează într-un mod ce prevestește, mă tem, cele mai grave consecințe pentru țara dumitale și pentru noi toți. Cel puțin, unul dintre cei menționați este o persoană bine cunoscută din anturajul Președintelui vostru.

Această scrisoare îți va parveni printr-un prieten de încredere, Randolph Carbury. Sper ca el să te găsească la firma de avocatură la care, după cum mi-a spus, ești asociată. Colonelul Carbury este un vechi lucrător în informațiile militare și un excelent judecător de situații și de oameni. Dacă va fi de părere că dumneata ești aceea care ar trebui să primească agenda, el va aranja cu dumneata modul de livrare a acesteia.

Primul meu gînd a fost să pun aceste hîrtii la dispoziția guvernului meu, sau a guvernului dumitale, sau a ambelor simultan, sub formă de fotocopii. Dar părerea lui Randolph, cu care sînt de acord, este că materialul ar putea să cadă chiar în mîinile celor vizați.

«O'Brien, Kimberly și Rose» a fost, bineînțeles, firma tatălui dumitale, și mulți dintre ofițerii de informații ai OSS-ului care au stat la Brompton Hall erau și ei asociați la această

această firmă. Dacă nu sînt imprudentă, colonelul Carbury spune că firma încă are legături cu cercurile informative de aici și din America.

Mi-a mai spus că și sora dumitale, Ann, este legată într-un fel de serviciile americane de informații. Poate ar trebui să îi arăți ei agenda, sau unor oameni de încredere de la firma dumitale, în vederea unei evaluări critice. Mă rog ca lucrurile să nu fie atît de grave și de rău augur cum par, deși sînt aproape sigură — și speriată — că așa sînt.

Cu cele mai bune urări,
(semnat) Eleanor Wingate"

Katherine rămase tăcută un timp, apoi întrebă :

— De ce nu te-ai dus direct la sora mea ?

— Nu-i prea ușor de găsit, nu ?

— Nu, nu e.

— Dacă e de ales, aș prefera să tratez cu dumneata.

— De ce ?

— Pentru că, așa cum spunea lady Wingate și cum știm amîndoi, firma dumitale este interesată mai mult decît dintr-o simplă nostalgie de afaceri de genul ăsta. Acum e în mîinile dumitale. Difuzează informația cum crezi de cuviință, dar te rog să fii precaută.

— Să-l rog pe domnul O'Brien să ne țină companie ?

— Mai bine nu.

— De ce nu ?

— Aproape toți cei din vremea aceea și din această profesie sîntem automat suspecți. Inclusiv eu, desigur.

Katherine se ridică și privi pe fereastra biroului ei de la etajul 44 al clădirii de pe Fifth Avenue. Pe celălalt trotuar, zidurile cenușii, dantelate, ale catedralei St. Patrick se întindeau sub forma unei cruci latine. În cafeneaua de jos, cele vreo două duzini de mese erau libere. Era o după-amiază de mai neobișnuit de umedă și închisă, o zi cu pînze de vapori cenușii și umbre cenușii prelungi.

Colonelul Carbury se ridică și îi urmări privirea.

— Priveliștea s-a modificat considerabil de pe vremea cînd aici erau birourile Coordonării Securității Britanice.

Ultima oară am stat aici, chiar în fața aceste ferestre, în 1945. Și totuși, știi, reperele principale au rămas — Waldorf, Saks, St. Patrick, St. Regis — și îmi închipui că sîntem iar în 1945, și mă văd pe mine însumi acolo jos, un bărbat mai tînăr traversînd în fugă bulevardul...

Se întoarse cu spatele la fereastră.

— Mă văd din nou în acest birou, cu asociații mei americani — generalul Donovan, frații Dulles, Clare Boothe Luce și patronul dumitale, Patrick O'Brien, care nu ajungea niciodată la o adunare fără cîteva sticle de alcool „eliberat". La început, vin algerian, apoi un Corvo din Sicilia și, în sfîrșit, șampanie... L-am cunoscut pe tatăl dumitale aici, într-o duminică. Era cu o fetiță, dar trebuie să fi fost sora dumitale, Ann. Dumneata trebuie să fi fost foarte mică.

— Da, sora mea, spuse Katherine.

Carbury dădu din cap. Își plimbă privirea peste un perete pe care erau atîrnate fotografii alb-negru, din altă epocă.

— Ce flăcăi și fete, puri și bravi, eram ! Ce război a fost ! Ce vremuri ! Îi aruncă o privire Katherinei.

— A fost, dră Kimberly, poate unicul moment din istorie cînd cei mai buni și mai strălucițti erau în guvern, uniți în scop, fără deosebire de clasă sau de culoare politică... sau cel puțin așa credeam.

Katherine asculta evocările lui Carbury, știind că acesta nu se abătea de la scopul pe care-l urmărea, numai că acum alesese o cale mai lungă pentru a-l atinge.

Carbury o privi drept în față.

— Trecutul revine și ne bîntuie, fiindcă a fost un trecut imperfect, o fundație șubredă pe care am clădit foarte mult.

Katherine plecă de lîngă fereastră.

— Ai agenda tatălui meu ?

Colonelul Carbury veni spre mijlocul încăperii.

— Nu la mine. Acum n-am adus decît scrisoarea.

Arătă cu capul spre cele trei file de hîrtie velină, de culoare crem, de pe biroul Katherinei. Ochii li se întîlniră, și el păru să-i aprecieze prudența. Vorbi încet :

— După cum știi, nu e o pură întîmplare că firma de avocatură „O'Brien, Kimberly și Rose" ocupă aceleași birouri pe care le-au ocupat oamenii mei în timpul războiului. A

fost, cred, hotărîrea lui Patrick O'Brien de a-și muta firma aici. Nostalgie, continuitate... Karma, dacă vrei.

Zîmbi :

— Am stat o vreme în India.

Carbury păru deodată obosit și se așeză din nou pe scaunul din fața biroului.

— Îmi dai voie ?

Își aprinse o țigară și privi fumul ridicîndu-se spre tavan.

— E greu de explicat pentru cineva atît de tînăr ce minunate erau clădirile astea în 1940. Stil futurist, aer condiționat, ascensoare rapide, restaurante cu mîncare bună. Noi, englezii, ne respectam, nu te mint. Dar, de fapt, nu prea ne distram, fiindcă știam toți, dureros de bine, prin ce trecea insula noastră.

— Cred că înțeleg ce spui.

Carbury dădu din cap, absent.

— Și totuși, știam că misiunea noastră în America era cea mai importantă contribuție individuală la efortul de război. Veniserăm la New York, peste o mie, să ducem un alt fel de război.

Cuprinse cu privirea biroul spațios, ca și cum ar fi încercat să-și reamintească cum arăta pe atunci.

— De fapt, trebuia să aducem America în război. Să adunăm bani și arme, să strîngem informații, să influențăm, să pledăm, să cerșim... O cam luasem razna. Unii ne spuneau războinicii whisky-ului. Presupun că beam cam prea mult...

Dădu din umeri.

— Istoria a consemnat contribuția voastră, spuse Katherine.

— Da, de curînd. Am trăit destul ca s-o văd. Dar cei mai mulți n-au mai apucat să vadă asta. E natura muncii clandestine.

Își stinse țigara.

— E un mod solitar și lipsit de satisfacții de a-ți servi țara, nu crezi ?

— Eu sînt jurist. Sora mea, Ann, e cea cu informațiile.

— Da, sigur că da.

Carbury privi în gol o vreme, și Katherine își dădu seama că, sub masca liniștită, bărbatul era teribil de emoționat.

— Cînd am să văd și eu ce era în cutie ? întrebă ea.

— Astă-seară.

— Astă-seară am o întîlnire.

— Da, știu. Arsenalul Regimentului 7. Masa 14. Eu sînt la masa 31, cu cîțiva compatrioți.

Ea încuviință.

— Discutăm diseară amănuntele transferului.

— Unde ești cazat, domnule colonel ?

— La vechiul meu hotel — „Ritz-Carlton".

— „Ritz-Carlton" a fost demolat.

— Zău ?

Se ridică.

— Va trebui să găsesc altceva.

Îi întinse mîna și ea i-o luă. Carbury spuse :

— Am citit agenda, bineînțeles, și treaba e foarte gravă. Discutăm diseară cum facem.

— Mulțumesc pentru vizită.

— Plăcerea a fost a mea. Ești la fel de frumoasă ca mama dumitale — făcu semn cu capul spre o fotografie de pe perete — și bănuiesc că la fel de inteligentă ca tatăl dumitale. Mulțumesc pentru băutură și te rog încă o dată să mă scuzi că am venit neanunțat ; am venit direct de la aeroport.

În timp ce se îndrepta spre ușă, Katherine se întrebă unde-și lăsase colonelul bagajele.

— Cum pot să iau legătura cu dumneata pînă diseară ?

— Mă tem că nu poți. Sună cam neobișnuit, dar sînt prudent.

— Și eu la fel.

— Bun !

Se întoarse și păși din nou spre fereastră, privind jos, în stradă. Vorbi încet, aproape ca pentru sine :

— Lucrurile pot să nu fie întotdeauna așa cum par, dar există o explicație logică pentru orice. Nu de fiecare dată o explicație liniștitoare, dar întotdeauna logică. Să ținem minte asta în zilele următoare.

Katherine deschise ușa și Carbury veni pînă în prag.

— Te rog să te consideri de-acum operațională. Siguranță, discreție și maximă prudență.

— Dacă ești cine spui că ești, și scrisoarea e ce pretinde a fi, atunci, mulțumesc, domnule colonel, răspunse Katherine. Dacă nu ești ce pari a fi, atunci fii extrem de prudent dumneata însuți.

— La revedere, spuse Carbury cu un zîmbet și plecă.

Katherine se duse la birou și apăsă un buton al interfonului.

— Domnule Abrams, vrei să vii pînă la mine ? Imediat, te rog.

Împături scrisoarea doamnei Wingate și o puse în buzunarul sacoului de lînă.

Tony Abrams deschise ușa care făcea legătura între biroul ei și bibliotecă. Katherine îl privi așa cum stătea în cadrul ei, pe fondul luminii mai puternice din bibliotecă. El nu purta ceea ce ea numea costumul de avocat Brooks Brothers. Părea că nu posedă decît costume de culoare închisă și cămăși albe, toate absolut identice. Cravatele — și erau numeroase — erau întotdeauna în culori vii, ca și cum ar fi încercat să evite să fie luat drept cioclu. Avea mișcări lente, ușoare și un stil de om taciturn. Nu schimbaseră mai mult de zece cuvinte deodată, dar între ei se formaseră oarecum relații bune de lucru.

Ea făcu un semn cu capul spre ușă.

— Un englez pe nume Carbury.

Îi dădu lui Abrams cartea de vizită a acestuia.

— De-abia a plecat. Înalt, slab, mustață albă, în jur de șaptezeci de ani. O să-și ceară haina la recepție. Te rog să-l urmărești și să afli unde stă. Sună-mă.

Abrams îi dădu înapoi cartonașul și, fără o vorbă, se întoarse și plecă.

Katherine se duse încet spre măsuța de lîngă biroul ei. Privi o fotografie încadrată de o ramă veche de argint : maiorul Henry Kimberly, în uniformă de ofițer, fără șapcă, cu părul deschis la culoare căzîndu-i strengărește pe frunte. Era o imagine în tonuri sepia, luată în aer liber. Fondul, neclar, sugera un zid de piatră pe care ea, în copilărie, și-l imagina ca fiind al unui fort. Acum, se întrebă dacă nu cumva era Brompton Hall.

Ridică fotografia și o privi mai de-aproape. Ochii tatălui său, ca și ai ei, erau mari și foarte limpezi. Își reaminti singurul lucru bun pe care-l spusese vreodată maică-sa despre el: „Ochii lui scăpărau scînteі dintr-un capăt în altul al camerei".

Privi dedicația: „Micuței mele Kate. Te iubesc. Tati.". Puse fotografia la loc pe măsuță. Ridică carafa cu scotch și turnă puțin în paharul umplut pe jumătate cu apă. Gîtul carafei zornăi pe buza paharului, din cauză că mîna îi tremura.

Se duse la fereastră, ținînd paharul strîns la piept. Privi orașul și inspiră îndelung, adînc, simțind cum i se adună lacrimile în ochi. Peisajul deveni dintr-o dată neclar și Katherine fu nevoită să-și șteargă ochii cu dosul palmei. „Da, își spuse ea, o zi cu umbre prelungi, cenușii".

9

Tony Abrams traversă holul mare, în tonuri bej, al recepției și îl văzu pe Randolph Carbury apropiindu-se de grupul de ascensoare, în timp ce își trăgea pe el un fulgarin gălbui.

Abrams își luă și el haina din dulap, coborî scara largă, circulară, din mijlocul holului și se îndreptă spre ascensoarele de la nivelul inferior. Apăsă pe buton și așteptă. Ușile unui ascensor se deschiseră și Abrams păși înăuntru, alături de Carbury. Coborîră la parter.

Îl urmă pe Carbury prin pasajul lung, cu magazine de o parte și de alta, pînă ce amîndoi ieșiră pe latura estică a clădirii RCA, în aerul rece și umed.

Abrams continuă să meargă în urma lui Carbury, la o distanță de zece metri, în jurul patinoarului, pe promenadă, pînă cînd, ieșind în Fifth Avenue, Carbury o luă spre nord.

În timp ce mergea, Abrams se gîndea că urmărea un necunoscut, într-un scop pe care nu-l putea bănui. Făcea, la patruzeci și trei de ani, ce făcuse și la treizeci și trei, cînd lucrase sub acoperire în poliția orașului New York. Cel puțin, pe vremea aceea cunoștea motivele și scopurile misiunilor sale. Acum, știa foarte puțin despre sarcinile pe care trebuia să le îndeplinească pentru firma „O'Brien, Kimberly și Rose". Cum ar fi cea de a merge la proprietatea rusă luni, de Ziua Comemorării. Dar Patrick O'Brien îl asigurase că va fi perfect pus în temă înainte de a pleca. Bănuia, totuși că noțiunea de „perfect pus în temă" a lui O'Brien nu coincidea cu a sa.

Carbury se oprea din cînd în cînd, aparent pentru a admira priveliștea. Lui Abrams instinctul îi spunea că tipul era un profesionist, amănunt pe care Katherine Kimberly uitase să-l menționeze.

Abrams se opri să privească în vitrina unei librării, în timp ce Carbury aștepta la semafor. De cîte ori fila pe cineva, Abrams își aducea aminte de cuvintele maică-sii: „Ia-ți o slujbă de interior". În zona Bensonhurst din Brooklyn, unde crescuse, lumea era net împărțită în slujbe de exterior și slujbe de interior. Slujbele de exterior însemnau pneumonie, atac de inimă și accidente de nedescris. Slujbele de interior, de tipul „costum și cravată" erau sigure. În ciuda avertismentului, devenise polițist: puțin în interior, puțin în exterior, uneori cravată. Maică-sa nu era tocmai mulțumită. Prietenelor, ea le spunea: „E detectiv. Slujbă de interior. Poartă costum".

Terminase Liceul de Drept Penal „John Jay" în fruntea clasei și intrase la Școala de Drept „Fordham". Atunci avusese pentru prima dată ocazia să vadă firma lui O'Brien la lucru. Urmărea, pentru cursul de drept, un caz de fraudă de bursă și se părea că acuzatul avea mai mulți avocați decît numărul de pagini din actul de acuzare al procurorului districtual. Ajutorul procurorului fusese uluit — de fapt, intimidat. Abrams fusese impresionat, atît ca polițist, cît și ca student la Drept și, după cîteva săptămîni, ceruse și obținuse un post temporar, ca asistent de proces, la firma lui O'Brien. Pe urmă, cu un an în urmă, Patrick O'Brien îi oferise un post permanent și rambursarea completă a cheltuielilor de școlarizare. La vremea aceea, părea că firma avea nevoie de un detectiv de casă, o persoană cu cunoștințe speciale în munca de poliție, dar fără impedimentul de a se afla sub jurămînt. După discuția cu O'Brien de ziua de Întîi Mai, nu mai era sigur ce așteptau de la el.

Randolph Carbury traversă strada și se opri din nou, ca să urmărească un joc automat, montat pe trotuar, în jurul căruia erau adunați mai mulți tineri. Abrams bănuia că era încă o încercare a lui Carbury de a descoperi o eventuală „coadă". Dacă era așa, el va încerca să scape de urmăritor. Și, într-o situație de unu la unu, nu i-ar fi fost prea greu. Abrams se gîndi la perspectiva nefericită de a se întoarce la Katherine Kimberly cu mîinile goale. Dar, totodată, se gîndi la cît era de nemulțumit de modul cum era lăsat să bîjbîie în misiunile sale.

Hotărît, ceva nu era cuşer în legătură cu prestigioasa firmă „O'Brien, Kimberly şi Rose", iar Abrams avea o cheie : ca şi firma de avocatură a defunctului general William Donovan, care avusese sediul cu cîteva etaje mai jos, firma lui O'Brien avea legături în domeniul siguranţei naţionale care mergeau înapoi în timp pînă la anii războiului. Nu numai Patrick O'Brien era un fost ofiţer de informaţii, dar asta fusese şi Henry Kimberly. Iar defunctul Jonathan Rose fusese asistent al lui Allen Dulles la Berna, în timpul războiului, şi asistent al lui John Foster Dulles la Departamentul de Stat în timpul administraţiei Eisenhower. De asemenea, Abrams văzuse o mulţime de bărbaţi şi femei din sectorul informaţiilor care, într-un mod oarecare, ajunseseră în conflict cu legea, trecînd prin birourile firmei. Dacă era ceva în neregulă cu această practică judiciară, atunci era vorba de aceste legături şi asocieri. S-ar putea să afle mai multe la banchetul de astă-seară.

Carbury continuă să meargă spre nord, urmat de Abrams. Gîndul acestuia se întoarse la Katherine Kimberly. Era o femeie care personifica sîngele rece. Îşi imagina că ea făcea şi iarna duşuri reci, stînd în faţa ferestrei deschise, ca să se usuce. Abrams îi spunea Regina de Gheaţă, e adevărat, nu în faţă.

Şi totuşi, cînd îl convocase în birou, el fusese aproape şocat de halul în care o găsise. Lividă, foarte surescitată, nu făcuse nici un efort să-şi ascundă starea. Peretele de gheaţă exista încă între ei, dar era clar că începuse să crape şi, în acele cîteva secunde, ea păruse mai umană şi mai vulnerabilă decît ar fi putut el să şi-o închipuie.

Era evident că întrevederea cu Carbury îi provocase o emoţie puternică. Carbury era britanic, colonel, din generaţia celor ce făcuseră războiul. Pe cartea de vizită scria pensionar, dar nu era menţionat genul de armă. Oricum, tipul nu era ofiţer de aţă. Mai curînd fusese în activitatea de informaţii sau în vreun soi de poliţie. După mai mult de douăzeci de ani, Abrams putea să recunoască anumite indicii. Toate astea nu erau o explicaţie pentru schimbarea surprinzătoare petrecută cu Katherine Kimberly, dar ofereau o cheie.

Se gîndi că poate ar fi trebuit s-o întrebe dacă se simţea bine. Dar atunci s-ar fi putut ca ea să-i poarte pică pentru

faptul de a fi observat și comentat asta ; deși se întrebă de ce credea el că lucrul acesta ar fi avut vreo importanță.

Carbury depăși hotelul „Plaza" și o luă spre vest, pe Central Park South, apoi intră în hotelul „St.Moritz". Abrams așteptă un minut, apoi intră în holul hotelului.

Carbury era în fața standului de ziare și tocmai cumpăra un exemplar din „Times". Se duse apoi la recepție, vorbi puțin cu recepționerul, după care se îndreptă spre ascensor și urcă în prima cabină.

Abrams se opri la standul de ziare. Titlul principal din „Times" era „Președintele va vorbi astă-seară la New York". Un subtitlu anunța : „El se va adresa Serviciului de informații din timpul războiului mondial". Ziarul „Post" titra simplu : „Preș-ul le vorbește astă-seară ex-spionilor". Iar „News" informa : „Agapă la țol festiv pentru băieții de la Secretul și Stiletul", ceea ce-i aminti lui Abrams că încă nu-și făcuse rost de un smoching.

— La dracu' !

Traversă holul și-l abordă pe recepționer.

— Aveți înregistrat un colonel Randolph Carbury ?

— Da, domnule. Camera 1415.

Abrams porni spre ieșire. Era mai ușor decît crezuse. Prea ușor !

Se întoarse și se apropie de un telefon interior.

— Cu colonelul Randolph Carbury, camera 1415.

După o pauză, centralista răspunse :

— Regret, domnule. Camera 1415 este liberă.

— Aveți înregistrat un Randolph Carbury ?

— Numai puțin... Nu, domnule, n-avem pe nimeni cu acest nume.

Primul impuls al lui Abrams fu să se întoarcă la recepționer, să discute puțin cu el, dar era mai bine să-l lase pe Carbury să creadă că reușise.

Abrams ieși din hotel și rămase pe trotuar. Se făcea tîrziu și el începea să se înfurie. Misiunea ar fi fost mai bine îndeplinită de la un telefon. Oriunde ar fi fost Carbury înregistrat în oraș, dacă era înregistrat pe numele adevărat, Abrams îl putea localiza în cîteva ore. Katherine Kimberly făcea risipă cu timpul și cu tălpile lui.

Traversă Central Park South și intră într-o cabină telefonică, de unde putea să vadă hotelul . Începu să bureze.

Îl sună pe un prieten de la Circa 19 și îi dădu informațiile, apoi sună la Katherine Kimberly.

— Sînt peste drum de „St.Moritz"...

— Acolo stă ?

— Așa aș vrea să cred...

— Vrei să spui că bănuiește că e urmărit ?

— Dacă încearcă să scape de mine, înseamnă că știe, nu ?

— Credeam că ești bun la chestia asta.

Abrams lăsă cîteva secunde să treacă pentru a-și stăpîni vocea.

— Ar fi trebuit să-mi spui că omul e profesionist.

— Oh... iartă-mă !

Făcu o pauză.

— Crede că l-ai pierdut ?

— S-ar putea. Uite, nu pot să-l urmăresc la nesfîrșit. Am pus pe cineva să verifice înregistrările la hoteluri. Eu plec.

— Nu, rămîi cu el. Vreau să ai grijă să ajungă în siguranță la hotel sau acolo unde stă...

— În siguranță ? În siguranță înseamnă că, implicit, cineva încearcă să-i facă un rău. Mai ai de învățat despre instructaje...

— Îmi pare rău. Nu era timp. Mi-a lăsat impresia că cineva ar încerca să-i facă rău.

Abrams privi peste drum, apoi scrută parcul din spatele său. Își scoase discret din tocul prins pe umăr pistolul de calibrul 38 „Police Special" și îl puse în buzunarul hainei.

— Poate crede că vreau să-l împușc. Doamne, poate a și chemat poliția. Asta mi-ar mai trebui, să fiu arestat pentru hărțuială...

— Te reprezentăm noi. Gratis.

El vru să răspundă, apoi rîse.

Pe neașteptate, rîse și ea, un rîs ingenuu, ușor și aproape adolescentin, care-l surprinse.

— Fii atent, spuse ea. Mergi înainte. În regulă, domnule Abrams ?

El își aprinse o țigară.

— În regulă, dră Kimberly. dar, ascultă, m-am hotărît să chiulesc de la chestia de diseară.

— Trebuie neapărat să vii, mușcă ea, apoi înmuie tonul. Mă tem că e sarcină de serviciu.

Abrams trase din țigară și privi lung, prin ploaie, spre hotel.

— „Smoc"-ul meu e la curățătorie. N-am cum să-l scot în timp ce fac asta.

— Pun eu pe cineva să-l scoată și să ți-l aducă.

— Bun. Am să mă schimb într-o cabină telefonică.

— Ascultă-mă. Colonelul Carbury vine și el acolo unde mergem noi diseară. așa că și el trebuie să se schimbe. Pînă la urmă e nevoit să ajungă la hotelul lui...

— Trebuia să-mi fi spus și asta. Contează.

— Acum știi. Așa că rămîi cu el pînă atunci.

— Știi că locuiesc în Brooklyn ?

— Da, și te înțeleg. Ai să te duci la reședința firmei din Strada East 36, numărul 184, unde o să ți se aducă și hainele de seară. Poți să te schimbi acolo, dacă nu cumva preferi cabina telefonică. La ce curățătorie sînt ?

El ezită, apoi îi spuse numele unui magazin de închiriat haine pentru ocazii, înjurînd-o în gînd pentru că îl silise să dezvăluie faptul că garderoba lui nu includea acest articol.

Ea îl puse să repete numele magazinului, ceea ce îl făcu să se întrebe dacă nu cumva faptul o distra.

— Am sunat la Agenția „Burke", spuse ea. Sînt doi detectivi, într-o mașină cu radio, gata să te sprijine. Poți să le dai o întîlnire acum ?

— Aș fi putut, dacă-mi spuneai mai devreme. Din păcate, Carbury tocmai a ieșit din hotel. Am să sun la „Burke" mai tîrziu.

— Sună-mă și pe mine. Mă găsești aici pînă la cinci și un sfert. Pe urmă, am să fiu la hotelul „Lombardy". Cere apartamentul Thorpe.

El închise telefonul și traversă strada. Carbury o luase spre sud, pe Sixth Avenue. Era trecut de ora cinci și, avînd în vedere ora de vîrf, circulația era din ce în ce mai intensă. Vitrinele își proiectau lumina în pete alungite pe trotuarele ude. Abia putu să-l vadă pe Carbury traversînd Strada 58.

Abrams se grăbi să-l prindă din urmă. Convorbirea telefonică îi diminuase oarecum supărarea. Era din nou interesat. Hotelul „Lombardy". Numai că nu era în realitate un hotel. Fiecare apartament era deținut de cineva, care plătea pentru asta mai mulți bani decît ar fi costat tot blocul lui din

Brooklyn. „Te învîrtești în cercurile potrivite, Regină de Gheață". Apartamentul Thorpe. Peter Thorpe...

Abrams îi fusese prezentat odată, la birou. Verificase și asta, deși nu era treaba lui.

Carbury coti brusc în Strada 54. Abrams îl urmă. Carbury mergea repede pe lîngă gardul viu, de-a lungul Muzeului de Artă Modernă. Abrams încercă să se țină mult în urmă, pe cealaltă parte a străzii. În față, la intersecția cu Fifth Avenue, îl văzu pe Carbury traversînd strada pe partea lui, apoi după ce privi în sus și în jos, de-a lungul blocului, urcă treptele unei vechi și maiestuoase clădiri din granit, cu o marchiză lungă, cenușie. Clubul Universității.

Abrams așteptă, lăsînd să treacă cincisprezece minute, apoi se duse spre intersecție și intră într-o cabină telefonică. Îl sună pe amicul de la Circa 19.

— Phil, ai ceva ?

— Omul tău a trecut prin vamă la „Kennedy", acum două zile, îi spuse detectivul. Și-a dat ca adresă „St.Moritz", dar nu-i înregistrat acolo. O să cam dureze să sun la toate hotelurile din oraș. În plus, s-ar putea să folosească alt nume, sau să stea într-un apartament la un club privat, sau într-un alt loc unde nu se pretinde înregistrarea clienților. Dacă e urgent...

— Nu. Mulțumesc, Phil.

— Îmi datorezi o favoare. Aș vrea s-o filezi pe nevastă-mea.

— Ea m-a rugat să te filez pe tine.

Bărbatul rîse.

— Cum îți merge, Abrams ? Ai ajuns un domn ?

— Încă nu.

— Ce-i cu toate astea ?

— Nimic penal — Abrams nu-și dezlipea ochii de pe ușile clădirii în care intrase Carbury — chestii matrimoniale... balegă.

— Mă rog, prinde-l tu pe fraier cu pantalonii-n vine și strînge-l de ouă. Cine mai traversează azi Atlanticul pentru o bucățică de fund ? Doamne, eu n-aș traversa nici strada pentru atîta lucru !

— Ba ai face-o.

— De ce nu m-ai treci pe aici ? Nu te-am mai văzut pe la bar.

— Dau una mică.

— Nu astă-seară. Vine președintele la Arsenalul Regimentului 7. E plin de băieți din Serviciul Secret și din Birou peste tot. Pe mine m-au pus pe un afurisit de acoperiș. Iisuse, trebuie să plec.

— Bun. Uite, lasă telefoanele. Cred că l-am prins.

Abrams închise și o sună pe Katherine Kimberly. Secretara îi spuse că plecase, dar aștepta ca el să o sune mai tîrziu la „Lombardy". Sună la Agenția de detectivi, „Burke" și le spuse să trimită mașina în colțul de nord-vest al Străzii 54 cu Fifth Avenue.

Abrams traversă bulevardul pînă la colțul unde fixase întîlnirea, de unde avea o vedere bună asupra clădirii de peste drum. Fusese o treabă bine făcută și se felicită. Presupunea că și cei de la poliția călare, atunci cînd erau pedepsiți cu corvoadă, se felicitau cînd făceau treabă bună, respectiv curățau grajdurile de bălegar.

Se sprijini de un stîlp de felinar și-și ridică gulerul. Își dădu seama că, dacă ar fi mers pe jos astă-seară, drumul Katherinei Kimberly spre „Lombrady" ar fi trecut mai mult ca sigur pe aici. Se întrebă de ce se gîndise la asta.

Traficul obișnuit pentru ora aceea de vîrf se scurgea pe lîngă el. Privi prin ferestrele luminate ale clădirii de peste drum. *S-ar putea ca cineva să-i vrea răul.* Treabă foarte grea. Așa gîndea și Carbury. Și totuși, se părea că nici unul nu anunțase poliția, ceea ce era semnificativ în multe privințe.

Patrick O'Brien, Katherine Kimberly, smochinguri și reședințe, scutiri de impozite și credite pentru investiții. Bani, putere și statut social. Descoperise că juriștii nu luau niciodată legea prea în serios. Nu era nici o lege în coduri, inclusiv asasinatul cu premeditare, care să nu fie interpretabilă. Ei înțelegeau complexitatea societății în care trăiau și o manipulau din fiecare fotoliu de putere din țară. Restul națiunii trebuia să se descurce cum putea. Sau, cum îi spusese odată un căpitan de poliție: „Un avocat singur e un escroc, doi avocați sînt o firmă de avocatură, trei sau mai mulți formează un corp legislativ".

Tatăl lui Abrams, un mare egalitarist — de fapt, un comunist — îi spunea: „Sîntem toți pelerini pe același drum". Adevărat, își spuse Abrams, numai că unii pelerini aveau ghiduri rutiere mai bune.

10

Katherine Kimberly mergea pe un coridor pustiu, la nivelul 44, destul de departe de biroul ei. Coridorul se termina cu o ușă de oțel, pe care scria *Dosare clasate*.

Apăsă butonul unei sonerii. Clapa unui vizor se dădu la o parte, apoi ușa se deschise scîrțiind din balamale. Intră într-o cameră prost luminată, mirosind a mucegai.

Camera era plină pînă sus cu clasoare din stejar, de un tip care dispăruse de mulți ani. La capătul unui șir de clasoare se afla o singură fereastră, întunecoasă, așa cum tind să devină ferestrele barate cu gratii. Picături de ploaie băteau în fereastra camerei supraîncălzite. Auzi ușa închizîndu-se în urma ei și se întoarse.

— Bună, domnișoară.

— Bună ziua, Arnold. Îl privi pe englezul în vîrstă, în timp ce ochii i se acomodau cu lumina slabă.

— Tocmai făceam ceai, domnișoară.

— Perfect.

A nu accepta ceaiul oferit însemna să te pui rău cu Arnold, după cum descoperise ea.

Arnold își făcu de lucru cu serviciul de ceai din porțelan, întins pe o masă de voiaj vopsită în kaki.

— Cunoști un colonel Randolph Carbury ?

Arnold încuviință din cap. Dădu drumul unui reșou electric, pe care puse un ibric de aramă. Se duse la un raft plin cu cutii colorate de ceai Twining's.

— Ce preferați ? Mai am puțin Earl Grey.*

— Perfect. Ai un dosar despre el ?

— Despre conte ?

Rîse de propria-i glumă.

---

* Earl = conte (engl.).

— A, Carbury. Sigur că există.

Trase un scaun, și ea se așeză.

Îl urmări cum număra linguriţele cu ceai, punîndu-le în ceainicul de porţelan. Nu, gîndi ea, nu accidental se mutase firma lui „O'Brien, Kimberly și Rose" din Wall Street în această clădire din Rockefeller Center, după război. Serviciul american de informații din timpul războiului, la care lucrase Patrick O'Brien — Oficiul Serviciilor Strategice —, avea birouri în această clădire. Și, după cum își amintise Carbury, Coordonarea Securității Britanice avusese sediul chiar în birourile care acum erau sediul firmei lui O'Brien. Nostalgie, karma, poate și altceva.

Cînd britanicii evacuaseră spațiul pe care-l ocupaseră la nivelul 44, ei menținuseră contractul de închiriere pentru această încăpere. Totodată, lăsaseră o mulţime de dosare și personal de întreținere, inclusiv pe arhivar, sergentul Arnold Brin, care acum rămăsese singur. Această încăpere și Arnold însuși erau o parte din rămășițele purtate de valuri ale fostului mare imperiu, lăsate pe ţărm de refluxul acestuia.

Katherine îi pomenise o dată lui O'Brien despre cheltuielile pe care le implica întreținerea unui sistem de informații care, se părea, era mort de vreo patruzeci de ani.

— A fost un dar al lor, pentru noi, replicase el.

— Dar cine *plătește* pentru asta ?

— Monarhul are la discreţia sa un fond destinat funcţiilor regale, pe care-l primește de la Parlament. O parte din acești bani ajung să fie folosiți pentru alte activități.

— Activități de informații ?

— Da.

O'Brien zîmbise.

— Dacă vrei să-ţi spun un secret, și Congresul american, în timpul războiului, a stabilit un precedent. Au votat zeci de milioane de dolari, în fonduri nenominalizate, puse la discreţia generalului Donovan. O să-ţi povestesc odată despre asta.

Ibricul de aramă șuieră, și Arnold turnă apa fierbinte în ceainicul de porţelan.

— Îl preferați tare, nu ? Să-l lăsăm cinci minute bune.

Katherine privi de-a lungul șirului de clasoare din mijloc. După cum îi spusese O'Brien, informațiile britanice mai vizitau din cînd în cînd arhivele. Dar Oficiul Serviciilor Strategice al generalului Donovan, cu care urma să *fie împrăștiate*, fusese desființat pe neașteptate după război. La aproape doi ani după aceea, OSS renăscuse sub numele de Agenția Centrală de Informații ; dar lipsită de continuitatea serviciilor de informații britanice, CIA trecuse, se pare, cu vederea această resursă, sau activ, cum i se spunea oficial. Totuși, Patrick O'Brien și prietenii săi, veterani ai OSS, nu uitaseră succesiunea britanică și o moșteniseră prin neprezentare — sau prin plan. Nu era convinsă cum.

Ea mai știa că multe din dosarele OSS nu ajunseseră niciodată la CIA, ci rămăseseră în această clădire, cu cîteva etaje mai jos.

Arnold puse o cană de ceai pe măsuța de voiaj. Scoase un șervețel și o linguriță.

— Fără zahăr, fără lapte.

Turnă ceaiul printr-o strecurătoare.

— Mulțumesc.

Arnold dispăru în întunericul rafturilor cu dosare, dar se întoarse repede, cu o mapă de culoarea pielii.

— Carbury, Randoph, maior. Același om, grad nou, cred. Aprinse o lampă prăfuită, cu abajur verde, apoi scoase din mapă o fotografie mică, de legitimație. Ăsta e omul ?

Katherine examină fotografia veche.

— N-am cum să-l identific.

De ce, își spuse ea, ar presupune c-aș putea face asta, dacă n-ar gîndi totodată că l-am întîlnit pe Carbury ? Se uită la Arnold, care părea cam jenat.

— Voiam să spun, domnișoară, ați văzut vreodată o fotografie de-a lui ?

— Nu.

Începuse să se întrebe dacă nu cumva Carbury trecuse prin această cameră înainte de a se întîlni cu ea. Dar, chiar dacă ar fi fost așa, nu era nimic suspect în asta. Ar fi putut să aibă acces la dosare, presupunînd că acreditarea sa era în regulă. Potrivit celor spuse de O'Biren, aceasta era una din clauzele succesiunii.

Katherine răsfoi filele nelegate din mapa subțire. Era, în esență, un dosar personal, aranjat fără nici o regulă, spre deosebire de dosarele groase, cafenii, ale agenților fasciști care lucraseră în America. Nu conținea detalii despre operațiunile în care lucrase Carbury. Se părea că Randolph Carbury nu fusese deloc un războinic al whisky-ului ; fusese bine apreciat și primise decorații înalte.

Katherine dădu peste o telegramă codificată, transmisă prin compania poștală Western Union, al cărei text decodificat era scris cu creionul dedesubt. Semnătura decodificată îi atrase atenția, și ea citi mesajul, care purta data de 12 februarie 1945.

„Maiorului R. Carbury : Din nou, trebuie să insist pentru mai multe detalii cu privire la lumina răspîndită de Luna Vînătorului. Aceasta trebuie să răsară în acest an la 16 octombrie, dată pînă la care Marte va fi apus, reducînd condițiile favorabile existente acum pentru vînătoare. Necesar urgent un martini. Churchill".

Katherine reciti mesajul. Chiar și în clar, era eliptic, încă o măsură de protejare împotriva unui ochi neautorizat. Luna Vînătorului, presupuse ea, era numele unei operațiuni. După ce citeai suficiente mesaje de război ciudate, le prindeai stilul. Privi din nou telegrama zdrențuită. *Lumina răspîndită* — se cerea un raport de stadiu. *Marte va fi apus* — războiul se va fi terminat. *Reducînd condițiile favorabile* — și puterile excepționale vor înceta, făcînd vînătoarea mai dificilă, sau ceva în genul ăsta. Pînă aici, toate bune.

Necesar urgent un martini. Katherine își trecu mîna prin părul lung și medită. Laitmotivul era vînătoarea, care apărea la tot pasul. Vînătoarea și luna, cu o referire mitologică la Marte. Ediție Churchill.

Se gîndi din nou la scrisoarea lady-ei Wingate, la recunoașterea de către colonelul Carbury că scrisoarea avea o legătură cu „Wolfbane" — operațiune americană din timpul războiului avînd ca scop demascarea unui agent dublu sovietic, aflat pe un post înalt în OSS. Era posibil ca Luna Vînătorului să fi fost denumirea codificată a operațiunii americane „Wolfbane."

Dacă era așa, atunci ultima propoziție se clarifica. *Necesar urgent un martini* nu era un strigăt, scăpat din condei, al dorinței neîmplinite, pe care domnul Churchill, oricum, o

rezolva cu coniac. Era vorba de variatele metafore ale lui Churchill bazate pe cuvîntul *Wolfbane*. În jargonul american, un martini era denumit un „glonț de argint". Cine trebuia să primească atît de grabnic glonțul de argint ? Era vîrcolacul mitologic.

Katherine trecu la următorul pas logic : cel mai infam vîrcolac, portretizat de Lon Chaney, jr., în filmul clasic din vremea războiului, fusese Lawrence Talbot. Iar Talbot era numele codificat al agentului sovietic necunoscut — obiectivul vînătorii denumite operațiunea „Wolfbane", sau Luna Vînătorului. Clătină din cap.

Deci, presupunînd că ultima propoziție trebuia luată *ad litteram*, Churchill dădea ordinul de ucidere a lui Talbot — dacă putea fi găsit. Nu trebuia să fie arestat, nici să se încerce „întoarcerea" lui, nici să fie adus în fața judecății, trebuia să fie pur și simplu ucis, ca un animal sălbatic. Nu era o răzbunare meschină. Se credea însă că Talbot era așa de sus-pus, încît demascarea lui publică ar fi produs daune ireparabile încrederii și moralului publicului. Și, totodată, pentru că un proces de spionaj intentat unui agent sovietic nu ar fi fost oportun, din punct de vedere politic și diplomatic, în acele timpuri ale alianței de război cu Rusia.

Katherine se rezemă de spătarul scaunului și își sorbi ceaiul. Talbot nu primise niciodată glonțul de argint. Ani de zile, după război, bîntuise memoria și spiritul colectiv al lucrătorilor de informații americani și britanici ; uneori, ieșea la iveală rezultatul activității lui sîngeroase : un cadavru proaspăt, zăcînd pe fundul unei prăpăstii. Apoi, tăcere. Existau diverse teorii : murise de moarte naturală, sau fusese ucis în cele din urmă, sau, poate, se retrăsese pur și simplu. Sau, o teorie mai neliniștitoare : încetase să-și asume riscurile agentului dublu și devenise o „conservă", ca să-și asigure ascensiunea în cariera pe care și-o alesese. *O persoană binecunoscută din anturajul Președintelui vostru.* Un om care-și stăpînea tentația de a trăda pînă în momentul cînd va fi în situația de a-și satisface această poftă în gradul cel mai înalt. Grav și de rău augur.

Katherine reveni la dosar. Răsfoi rapid teancul subțire de rapoarte, telegrame și note. Văzu o notă lungă, adresată lui Carbury de William Stephenson, șeful Coordonării Securității Britanice din America, omul cunoscut sub numele de

Intrepid și șeful lui Carbury în timpul războiului. Nota părea interesantă, și ea își propuse să o citească mai tîrziu.

Răsfoi dosarul pînă la capăt, apoi își privi ceasul. Erau mai multe lucruri aici, mult mai multe, și va trebui să-și piardă cîteva zile cu ele. Își termină ceaiul și-l privi pe Arnold peste marginea cănii. Arnold citea un număr vechi de o săptămînă al ziarului londonez „Daily Mirror". Ea închise dosarul.

— L-ai cunoscut personal pe Randolph Carbury ?

Arnold puse ziarul alături.

— I-am cunoscut pe toți. Carbury era ieșit din comun, pentru că pe el îl preocupau mai mult roșii decît naziștii. Sarcina lui era deosebită, dacă mă înțelegeți.

Făcu semn cu ochiul pentru a-și sublinia spusele.

Katherine îl privi pe Arnold în lumina slabă. Omul era mai mult decît un vestigiu, mai mult decît un anacronism ; era o mostră, închisă pe veșnicie în chihlimbarul camerei cu dosare. În ciuda celor patruzeci de ani petrecuți în America, își menținuse un accent și un stil care, își imagina ea, erau cele ale unui subofițer britanic din anii războiului. Mai demult, îi vorbise despre o soție și un copil mare, care trăiau la New York, dar, de cîtva timp, nu-i mai pomenise.

Omul părea relativ simplu și deschis, la suprafață, dar lăsa o senzație de complexitate și clandestinitate. Și erau momente, cugetă ea, cînd dezvăluia o prestanță, o stăpînire și un rafinament în vorbire care erau mai curînd ale unui ofițer decît ale unui sergent. Își reaminti o replică a unui actor dintr-un film englezesc vechi de spionaj : „Sînt sergentul Williams. Gradul meu nu e cel de sergent, și numele meu nu e Williams."

— Ai ceva care să-l incrimineze pe Carbury ? întrebă ea.

— Din cîte știu, nu.

Tonul său deveni brusc tăios.

— Dar, la urma urmei, am fost păcăliți de o mulțime de trădători afurisiți, nu ?

Trase mapa spre el și vorbi, fără nici o legătură :

— Pe astea nu le punem pe microfilm, nici pe calculator. Cel puțin, nu cît trăiesc eu. Și știți de ce ? Ei bine, domnișoară, există un tip special de sensibilitate pentru dosarele vechi — straifuri atașate, adnotări mîzgălite ici și colo, sublinieri și colțuri îndoite, chiar și pete de cafea. Chestii de as-

tea. Dosarul capătă o caracteristică proprie. Îți spune lucruri care nu sînt scrise explicit. Mă înțelegeți ?

Katherine încuviință.

— Umbrele conturate pe unele file, de exemplu, arată unde a stat un petec de hîrtie timp de ani de zile — și totuși, petecul a dispărut...

Arnold aprobă entuziast din cap :

— Exact asta e. Ați înțeles ce-am vrut să spun.

Se lăsă tăcerea, și Katherine își dădu seama că nu va mai urma nimic.

Arnold luă mapa.

— Atunci, asta-i tot ?

— Nu. Wingate. Eleanor Wingate.

Arnold se concentră asupra numelui.

— Brompton Hall ?

— A ! Da, da... Lady Eleanor Wingate — soția... văduva maiorului Lesley Wingate. Brompton Hall... Bivuacul informațiilor americane... Se ridică și duse dosarul în întunericul rafturilor îndepărtate, apoi se întoarse cu o altă mapă și o puse pe măsuță.

— Cum ar fi posibil ca cineva să ia o hîrtie dintr-un dosar ? întrebă Katherine.

— O persoană ar trebui să autorizeze așa ceva.

— Cine ?

Arnold se așeză și-și mai turnă ceai.

— E foarte complicat, domnișoară. Foarte complicat. Vedeți, astea nu sînt dosare active, după cum știți. Sînt doar arhive istorice, destinate cercetărilor istorice — ca ale dumneavoastră. Dar, uneori, ceva revine în actualitate și trebuie trimis urgent la Londra. Nu e treaba mea să...

— Înțeleg. Și ești sigur că nimeni n-ar putea să fure ceva din dosarele astea ?

— O, aș minți dacă aș spune asta. Nu e omenește posibil să se evite așa ceva aici. Sînt singur, iar simțurile mele nu mai sînt ca altădată.

Katherine deschise mapa cu eticheta *Brompton Hall.* Exista o descriere a clădirii și a terenului, inclusiv o reproducere a unei fotografii vechi. Cineva pusese un semn lîngă o propoziție : „Turnul sudic dispune de o încăpere de arhivă neobișnuită și interesantă".

Mai era o scurtă biografie a familiei Wingate și o telegramă conținînd rezultatul verificării de securitate, care părea să constea, în principal, în certificate de bună purtare date de persoane din aceeași clasă socială. Katherine se gîndi că semănau foarte mult cu scrisorile de recomandare de care ai nevoie ca să devii membru al unui club de țară select. Și, într-adevăr, observă ea, era și o listă a cluburilor al căror membru fusese maiorul Wingate.

Stilul de exclusivitate englezească, reflectă ea, părea cam donchișotesc pentru majoritatea lucrătorilor de informații americani. Ridică privirea :

— E pur și simplu imposibil, nu-i așa, Arnold, ca un om să fie în același timp membru al clubului „Boodle" și al partidului comunist ?

Arnold rîse.

— A, domnișoară, acum mă luați puțin peste picior.

Katherine întoarse pagina dosarului și dădu peste o listă dactilografiată a ofițerilor de informații americani încartiruiți la Brompton Hall. Printre nume, unele cunoscute, îl găsi și pe al tatălui său. O adnotare scrisă de mînă suna : *KIA — 5 / ? / 45. Ref : Misiunea Alsos ; Ref : Luna Vînătorului.*

Auzise de misiunea Alsos — misiune comună, americano- britanică, de recuperare a atomiștilor germani. Luna Vînătorului, acum era sigură, era „Wolfbane". Închise dosarul și-l privi pe Arnold.

— Ai ceva despre Alsos sau Luna Vînătorului ?

— Nu mai am, domnișoară. S-au dus de mult.

— Unde aș putea găsi informații pe subiectele astea ?

Arnold privi în jur, de parcă ar fi încercat să-și amintească dacă avea vreun dosar la îndemînă.

— Nu știu. La Moscova, bănuiesc.

Katherine studie expresia feței lui Arnold, dar n-ar fi putut spune dacă acesta glumea. Se ridică.

— Poți să vii aici mîine și duminică ?

Arnold se ridică și el.

— Dacă mi-o cereți...

— Perfect.

---

* KIA (Killed In Action) — Mort în misiune (n.tr.).

— De ce o să aveți nevoie, domnișoară ?

— Încă nu știu. Un lucru pare să ducă la altul, nu ?

— Așa-i întotdeauna cu arhivele, domnișoară, poți să citești un dosar de zece ori și nu înseamnă nimic. Dosarele astea au fost citite fiecare de o sută de ori. Și pe urmă, peste o lună, citești alt dosar, sau cineva spune ceva inofensiv, și — întinse mîinile și își împreună degetele — ...se potrivește.

Ea îl privi fix o vreme, fără să vorbească.

Arnold își ridică ceașca și privi gînditor lichidul de culoare închisă. Vorbi ca pentru sine :

— Cel mai adesea e vorba de înlănțuirea lucrurilor. A datelor, mai ales. Întotdeauna trebuie să cauți date. Un om nu poate fi în două locuri în același timp, nu ? Și fondul. Trebuie să dai mare atenție fondului acelui om. Vreau să spun, tinerețea. Omul se dezvăluie devreme. Oamenii par să se convertească de la o culoare politică la alta, dar asta e o prostie, fiindcă băiatul e tatăl bărbatului, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

Katherine se îndreptă spre ușă.

— În general, ai înțeles ce caut. Adună tot ce poți.

Arnold se ridică și o urmă, ducînd în mînă un registru mare, negru.

— Domnișoară ?

Katherine se întoarse și văzu registrul deschis, un registru „orb", cu benzi de hîrtie acoperind numele precedente. Arnold își pusese degetele astfel, încît să preîntîmpine o descoperire accidentală a semnăturilor. Ea observă că două bucle ale semnăturii anterioare depășiseră spațiul destinat, intrînd pe rîndul ei, și se gîndi că ar fi putut fi de la semmnătura lui Randolph Carbury. Semnă pe rîndul liber fără să facă aceeași greșeală, apoi puse data și ora.

Arnold închise registrul.

— O seară bună, domnișoară. Aduceți-mi și mie lista invitaților, dacă vă aduceți aminte. Întotdeauna îmi face plăcere să citesc vechile nume.

Descuie ușa și o deschise.

— Lista se scurtează în fiecare an. Asta-i cam trist. Eroii n-ar trebui să moară de moarte naturală, nu-i așa ? La spital și așa mai departe... Surori și doctori, și nici unul nu știe că vede murind un erou.

El clipi în lumina vie a coridorului, și Katherine observă pentru prima dată ce îmbătrînit era. Arnold rămăsese pe gînduri, apoi spuse încet :

— Dar nu erau toți eroi, nu ? Au fost o mulțime de trădători care au murit de moarte bună și au avut cîte un articol bun în „Times", funeralii militare și tot restul. Oamenii ăștia ar fi trebuit să sfîrșească în streang de-acum patruzeci de ani.

Își trecu mîna prin părul rar.

— Nu există interdicții de drepturi pentru trădare, nu-i așa ?

Katherine își dădu seama că întrebarea era retorică.

— Ne vedem mîine.

Se întoarse și o porni pe coridor. După un timp care i se păru destul de lung, auzi ușa închizîndu-se în urma ei. Reflecțiile lui Arnold, metaforele și filozofia lui de viață erau uneori cam greoaie. Dar, presupunea ea, toate țineau de meserie. Și nici nu erau chiar lipsite de sens.

Înaintă cu pași mari pe coridorul lung si pustiu. O preocupa mai mult, își spuse, un act de trădare care se petrecea în prezent decît ceva ce se întîmplase cu patruzeci de ani în urmă. Pe de altă parte, din ce-i spusese O'Brien despre Talbot, se știa că acesta din urmă trimisese la moarte zeci de agenți. Unul dintre acei agenți s-ar fi putut să fie tatăl ei.

Ajunse în dreptul unei uși pe care nu era trecut nici un nume ; intrarea particulară a lui Patrick O'Brien în biroul său. Se opri și ridică mîna să bată, dar ezită. *Siguranță, discreție și precauție extremă... Toți cei din vremurile acelea sînt suspecți... Difuzează informația cum crezi de cuviință. Dar fii prudentă.* Se întoarse și merse mai departe.

Semințele neîncrederii, semănate încă înainte de a se fi născut, creșteau și purtau fructul otrăvit al suspiciunii, iar fructul cădea putred pe pămînt și își semăna semințele, iar și iar.

Se opri brusc.

— La dracu' !

Se întoarse pe același drum, bătu la ușa lui O'Brien și intră.

11

Tony Abrams stătea sub bolta de la intrarea magazinului „Gucci", în colțul Străzii 54, și o urmărea pe Katherine Kimberly, care-și făcea loc prin mulțimea de pe Fifth Avenue, ținîndu-și poșeta și servieta într-o mînă și umbrela în cealaltă. Își ținea bărbia ridicată și mergea cu pași mari, hotărîți. Era, gîndi el, o ținută în același timp maiestuoasă și puțin arogantă. Ea nu-l vedea ; probabil că nu vedea pe nimeni. Cînd trecu prin fața lui, el făcu un pas și ieși de sub boltă.

— Domnișoară Kimberly !

Ea se întoarse și avu nevoie de o secundă pînă să-l recunoască.

— O, domnul Abrams ! O vagă încruntare îi încreți fruntea.

— Unde-i Carbury ?

Abrams făcu semn cu capul spre clădirea de peste drum.

Ea se întoarse și privi casa scundă din granit.

— Clubul Universității.

— Cred că au și cazare.

— Da, au.

Se uită la el. Ploaia lucea în părul lui negru, scurgîndu-i-se șiroaie pe față. Veni mai aproape de el și ridică umbrela ca să-i cuprindă pe amîndoi.

— Detectivii particulari sînt aici ?

— Supraveghează cele două uși, spuse el. Carbury e „înfășat" bine. O să-l urmărească pînă la arsenal.

— De ce mai stai aici ?

— Unde-ar trebui să fiu ?

— Pe Strada 36, să te îmbraci pentru seară. Mă rog, e încă devreme, și dacă tot ești aici... de ce nu te uiți puțin prin club, să vezi ce poți să descoperi ?

Abrams își compuse o figură care se voia supărată.

— Nu ești obligat... Ești probabil ud și obosit...

— De ce credeți asta ?

— Mă rog, fă cum crezi că e mai bine.

Vocea, gîndi el, îi era aproape la fel de rece ca și vremea. La telefon, întotdeauna era cumva mai prietenoasă.

— Nu cred că aș putea trece drept un licențiat universitar cu bani și relații.

— Mergi la cacealma.

El nu răspunse.

— Sau ia-o de-a dreptul și flutură-le insigna.

— Îmi place să respect, pe cît se poate, legea insignelor.

— Înțeleg. Dar să știi că, dacă se-ntîmplă ceva, vom avea grijă de tine.

— Mi-ați mai spus-o. Am să mă mai gîndesc.

— Perfect.

Se întoarse și făcu un pas.

— A, domnule Abrams, Carbury trebuie să aducă ceva important astă-seară. S-ar putea să-și dorească și alții ce are el.

— Grozav.

— Sună-mă înainte de șapte și jumătate dacă apare ceva. Ne vedem la opt, domnule Abrams.

Abrams o urmări cu privirea, apoi se întoarse, traversă strada și intră în holul cu coloane de marmură al Clubului Universității. De aici, se vedea interiorul unui salon imens, cu tavanul foarte înalt, unde mai mulți bărbați stăteau în fotolii de piele, cu fețele îngropate în „Wall Street Journal". În fund, lîngă cămin, ședea Carbury, citind ziarul londonez „Times".

Abrams trecu printr-un coridor ce ducea din colțul mai îndepărtat al holului la ascensoare. Într-o nișă era așezată o imprimantă, iar deasupra ei, pe un panou, erau prinse coli lungi de hîrtie. Un grup de bărbați stăteau tăcuți, privind cotațiile bursiere și părînd, gîndi Abrams, foarte liniștiți. Dar, din cînd în cînd, cîte un ochi clipea nervos, sau încheieturile unor degete se albeau în jurul mînerului unei serviete diplomat. Își imagină că așa arătau și în 1929, numai că, pe

atunci, bărbații urcau cu ascensoarele și coborau prin fereastre.

Abrams exploră zona, observînd o scară și sesizînd mirosul de clor provenind de la o piscină din subsol. Altă scară urca spre un bar și spre sala de mese. Conform ghidului pe care-l consultase, existau șapte nivele, fiecare cu altă destinație, cum erau biblioteca, terenul de squash*, sala de biliard. La majoritatea nivelelor erau camere de oaspeți, iar singura cale de acces era pe aceste scări sau cu ascensorul.

Un angajat al clubului, care se ținuse după el, îl abordă :

— Scuzați-mă, domnule. Pot să vă fiu de ajutor ?

— Nu.

Abrams reveni în hol. Știa că ar trebui să plece înainte să i se arate ușa, totuși hotărî să ia ceva cu el, o informație concretă pe care să i-o poată duce mai tîrziu Katherinei Kimberly, ca un cîine de aport care așază o prepeliță grasă la picioarele stăpînei. Zîmbi cînd făcu această analogie.

— Domnule, dacă nu aşteptaţi pe un membru al clubului, trebuie să plecaţi.

Vocea angajatului deveni insistentă. Abrams îi arătă insigna.

— Am nevoie de niște informații.

Omul scutură din cap.

— Va trebui să vorbiți cu administratorul clubului. Îmi pare rău, domnule ofițer. Regulamentul.

Abrams ținu o bancnotă de douăzeci de dolari îndoită între degete.

— În regulă, acum scoate-mă pe intrarea de serviciu.

Omul ezită, apoi smulse bancnota cu o mișcare abilă și-i făcu semn să-l urmeze. Abrams îi observă ecusonul.

— Condu-mă, Frank.

Trecură printr-un coridor aflat în apropierea ascensoarelor și coborîră o jumătate de nivel spre intrarea de serviciu laterală.

Abrams vorbi din mers.

---

* Squash — tenis jucat în sală, în care partenerul de joc este peretele.

— Am fost și eu membru al unui club. „Diavolii roșii". Aveam sediul în subsolul magazinului „Bari", care vindea carne de porc pe Bulevardul 18, în Bensonhurst. Avea în vitrină un porc uriaș, cu coroană de aur.

Omul îi arătă o ușă care dădea într-o alee.

— Noapte bună, domnule ofițer.

Abrams aprinse o țigară.

— Ești italian, Frank ? Eu sînt evreu, dar a fost plăcut să cresc acolo. În orice caz, într-o zi mama m-a văzut intrînd în măcelăria aia. Stătea în fața porcului gras din vitrină și plîngea.

Omul își reținu un zîmbet și spuse :

— Uite, domnule ofițer. Trebuie să mă întorc. Despre ce e vorba ?

— De fapt, era un club foarte exclusivist, ca și ăsta. Fără *feminas*, fără *melanzane*, fără ricani. *Capice* ? Îi tolerau pe evrei și pe protestanți, cam cum am tolera noi cîțiva marțieni prin cartier. Am învățat multe în pivnița măcelăriei, Frank. Am învățat să deosebesc un bandit de un om cinstit.

Omul simți deodată pericolul și privi repede spre cele două capete ale coridorului pustiu.

— Hei... Ești chiar sticlete ?

Abrams își scoase pistolul din buzunar și-l îndreptă spre abdomenul bărbatului.

— Nu.

Omul păli și înghiți în sec.

— Hei... hei...

Rămase cu ochii la gura țevii.

— Hei !

— Am învățat că, atunci cînd îi ceri omului ceva rezonabil — nu pielea de pe nas — și omul ăla este *obstinato* — adică un tîmpit încăpățînat —, trebuie să o iei de-a dreptul. Uită-te la mine, Frank, nu te uita la pistol. Spune-mi ce știi despre colonelul Randolph Carbury.

Frank dădu aprobativ din cap.

— Sigur... sigur că da — e înregistrat Edwards...camera 403... acum două zile... de la Londra... pleacă luni... Asta-i tot ce știu. E-n regulă ?

— Vizitatori ? Femei ?

Omul continuă să dea din cap, dar răspunse :

— Nu cred.

— Ceva în seif ?

— Seif... ? Oh, cred că da... Mda, am văzut o servietă cu numele lui pe cartea de vizită...

— Telefoane ?

— Nu știu... unul, internațional... de la Londra.

— Stă mult înăuntru ? Iese mult ?

— Mai mult pe afară, cred.

Frank, știa că are de-a face cu un profesionist.

— E-n regulă ?

— Care-i verdictul personalului ?

— O... băiat bun. Liniștit. Politicos. Fără probleme. Cu toate astea, își savurează băutura. E-n regulă ?

— E-n regulă. Să mergem în camera lui.

— Hei... haide... despre ce e vorba ?

— Fac o verificare pentru un credit pe care l-a cerut. Mișcă !

Frank se întoarse spre ascensor.

— N-am cheie . Pe Dumnezeul meu.

— Sigur că ai. Abrams își puse revolverul în buzunar. Fără fente, Frank, și-o să fie bine.

Urcară cu liftul pînă la nivelul unde se afla biblioteca, apoi trecură printr-o ușă într-un coridor mic, cu cinci uși numerotate.

Frank își găsi paspartuul și se apropie de numărul 403. Abrams își scoase pistolul și îl trase pe Frank înapoi. Pe ușă era semnul „Nu deranjați“ și se auzea muzică de la un radio. Abrams luă cheia, descuie ușa și o întredeschise de cîteva degete. Camera era iluminată și în deschizătura ușii se vedea atîrnînd un lanț de siguranță.

Frank șopti imperios :

— E înăuntru.

Abrams strecură mîna prin crăpătură și împinse lanțul, care era atașat de lăcaș cu bandă adezivă.

— Truc vechi, Frank. Liniștește-te.

Îl împinse înăuntru și închise ușa.

Camera era mobilată cu piese bune, din mahon solid, deși cam vechi și zgîriate.

— Rămîi aici, spuse Abrams.

Examină rapid, dar temeinic, dormitorul, dulapurile și baia, fără să se aștepte să găsească ceva ce un tip de calibrul lui Carbury ar fi vrut să ascundă. Faptul că acesta se străduise să dea aparența unei prezențe în cameră nu însemna că avea ceva de ascuns. Pur și simplu încercase să descurajeze pe oricine s-ar fi gîndit să intre și să-l aștepte în cameră.

Abrams se întoarse spre Frank :

— A scos servieta din seif ?

— Din cîte știu, nu.

Abrams se uită la dulapul deschis. Smochingul sugera intenția lui Carbury de a-și face apariția la arsenal în seara aceea.

Frank deveni neliniștit.

— Te rog... uite... dacă ne prinde aici, slujba mea...

— Acum îți faci griji pentru slujbă. Mai înainte îți făceai pentru viață. Teme-te iar pentru viața ta.

— Bun.

Abrams se uită la ceas. Carbury ar fi trebuit de-acum să se gîndească la un duș.

— Gata, Frank, s-o ștergem.

Ieșiră din cameră, și Abrams strecură mîna în spatele ușii, fixînd lanțul la loc cu bandă adezivă. Frank încuie ușa și luară ascensorul pînă la parter.

Abrams se opri la ieșirea de serviciu.

— Mulțumesc, Frank. Ascultă, crezi că treaba asta o să influențeze decizia comitetului privind cererea mea de admitere în club ?

— Nu, domnule, zîmbi Frank, amuzat.

— Bun. Bun. Nu le spune despre subsolul măcelăriei, bine ? Nici despre violare și nici că te-am amenințat cu pistolul. *Capice* ?

Puse un deget pe buzele omului.

— *Omertà.*

Frank aprobă entuziast din cap și se îndepărtă cît putu de repede, fără să o ia chiar la goană.

Abrams ieși pe ușa de serviciu și se pomeni într-o curte interioară, plină cu tomberoane. Păși pe o alee întunecoasă, spre partea din față a clădirii, și ieși, pe sub o arcadă din

piatră, în Strada 54. Traversă strada și se apropie de o furgonetă fără semne distinctive. Un detectiv particular stătea pe locul șoferului

— Ceva nou ? întrebă Abrams.

Detectivul, și el fost polițist, pe nume Walter, privi chiorîș în lumina slabă.

— Nu. Da' se pare că cineva are de gînd să-l aranjeze pe tipul ăsta, Carbury, da ? S-ar putea să iasă nasol.

Abrams își aprinse o țigară.

— O să aibă o servietă. Fii cu ochii pe servieta aia.

— Despre ce e vorba, Abrams ?

— Habar n-am. Dar să fii pregătit să faci orice ca să-l protejezi pe el și orice ar avea asupra lui. Firma îți asigură un spate solid.

— Uraa !

Abrams se îndepărtă de furgonetă și traversă Fifth Avenue, făcîndu-și drum printre pietonii grăbiți. Se întrebă dacă nu cumva depășise măsura în misiunea asta. Domnișoara Kimberly părea foarte îngrijorată de toată treaba, iar el nu făcuse decît să reacționeze în consecință. Își dădu seama că și el era îngrijorat, nu pentru Carbury, ci pentru aprecierea pe care urma să o dea Katherine Kimberly acțiunii sale.

Dar ce naiba știa ea despre genul ăsta de muncă ? Ședea în turnul ei de fildeș de la nivelul 44 și îi dădea misiuni cu tot atîta nonșalanță ca și fostul lui căpitan... Nu-i trecuse niciodată prin minte că ar fi putut să se încreadă în el. Și totuși, în loc să-i poarte pică, el îi făcea jocul și o ajuta să înțeleagă partea polițistă a afacerii, și chiar acționa uneori în locul ei.

Se gîndi că poate ea îl interesa ca femeie, dar știa că nu putea fi vorba de așa ceva, pentru că din asta n-ar fi ieșit nimic, decît suferință.

După un timp, ridică privirea și fu surprins să constate că parcursese deja o distanță de vreo douăzeci de blocuri și se apropia de strada pe care era situată reședința. Se duse pînă la un telefon public, gîndindu-se, în timp ce forma numărul de la „Lombardy", că nu fusese niciodată într-o reședință de genul ăsta și, în mod sigur, nu i se livrase vreodată un smoching într-un asemenea loc. Își reaminti o cugetare favorită, din Thoreau : „Ferește-te de orice întreprindere care necesită haine noi".

12

Katherine Kimberly intră în holul hotelului „Lombardy". Portarul, Maurice, se repezi înaintea ei cu cuvinte de bun venit, adăugînd :

— Monsieur Thorpe este aici, madame.

Maurice îi luă umbrela, apoi o conduse într-un colț din fundul holului, descuie ușa unui ascensor și o invită înăuntru.

În timp ce urca, reflectă, nu pentru prima dată, că *ea* nu avea o cheie de la ascensor sau de la apartament. Explicația lui Peter fusese simplă și cam directă, deși neobișnuită, așa cum îi era și stilul : „Inima mea e a ta, averea mea e a ta, dar apartamentul e al tatălui meu și este închiriat guvernului cu un dolar pe an, ca și tata dealtfel. Nimeni, în afară de oamenii Companiei, nu poate să aibă o cheie".

Ascensorul se opri la nivelul 22, primul dintre cele trei ale mansardei. Păși într-un hol de trecere, zugrăvit în tonuri de verde închis.

O voce tună dintr-un difuzor :

— Stai în fața camerei de luat vederi și pune mîinile pe cap !

Pe chipul Katherinei se citi un amestec de nerăbdare și amuzament :

— Deschide afurisita aia de ușă !

Ușa bîzîi, și Katherine o deschise, pătrunzînd într-o anticameră mare. Trecu într-o cameră de zi foarte lungă, înaltă cît două etaje. Pe două laturi opuse, un fel de balcoane serveau pentru accesul la camerele de la nivelul al doilea. Balcoanele erau legate printr-o pasarelă, care se întindea pe toată lungimea camerei de zi. Privi în jur, în timp ce-și lăsa poșeta și servieta pe sofa, apoi își scoase fulgarinul. Difuzoare

mascate transmiteau stereo un potpuriu de melodii din filmele cu James Bond. Ea zîmbi : „Peter ! Idiotul !"

Se duse la bar, unde erau așezate o carafă cu Martini și două pahare la gheață, și își turnă un pahar plin. Ușile care dădeau pe terasă se deschiseră brusc și o pală de aer rece pătrunse în cameră. Printre draperiile unduitoare intră Peter Thorpe, purtînd numai o pereche de blugi uzați.

Ea rămase cu ochii la trupul musculos, profilat pe clădirea luminată din spatele lui.

— Ești nebun ?

Ochii albaștri ai lui Thorpe se îngustară într-o expresie răutăcioasă.

— Slabă meseriașă, domnișoară Kimberly. Dacă erai o agentă roșie, acum ai fi fost moartă.

Închise ușile terasei și înaintă spre ea. Luă în mînă o lămîie pe jumătate decojită.

— Asta e o grenadă cu antrax. Prinde-o !

I-o aruncă fentat. Ea o prinse cu o mînă și, cu o mișcare rapidă, i-o aruncă înapoi.

Lămîia se izbi de pieptul gol. Ea rîse, în ciuda supărării.

— De ce stai în ploaie, pe jumătate gol ? întrebă ea.

— N-am vrut să-mi ud costumul.

Zîmbi și o îmbrățișă.

— Ești foarte ciudat, Peter. Probabil din cauza părului roșu. Îi zburli părul ud.

Mîinile lui Thorpe alunecară pe spatele bluzei ei.

— Ai avut o zi bună ?

— O zi interesantă.

Se sărutară, apoi Thorpe își îngropă fața în gîtul ei.

— Avem timp pentru un dans rapid ?

— Nu, dar o să ne facem timp pentru un dans lent, zîmbi ea.

— Bun.

O sărută pe gît, apoi luă tava cu Martini de pe măsuță.

Ea își luă poșeta și îl urmă pe scara în spirală. Thorpe se uită peste umăr.

— Ce a făcut ca ziua să fie interesantă ?

Ea vru să-răspundă, apoi se răzgîndi. Peter era în general prea curios cu privire la ceea ce se petrecea la „O'Brien, Kimberly și Rose".

— O mulțime de treburi în legătură cu reuniunea de astă-seară. Tot felul de provinciali și de străini veniți în vizită, spuse ea.

Ajunseră în galeria care domina camera de zi.

— Nimic nu mi-e mai nesuferit decît ex-spionii, spuse Thorpe.

— Sînt oameni interesanți. O să-ți placă seara asta.

— Se poate. Dar m-am cam săturat să tot aud ce mare a fost OSS și ce mică e CIA.

— Nimeni n-a spus asta vreodată.

— Îți crește nasul, Kate.

Zîmbi.

— Poate sînt eu prea sensibil. Tata mă plictisea ore întregi cu povești despre cum a cîștigat OSS războiul.

Ea îl prinse de braț. El adăugă :

— Șeful meu e un vechii OSS-ist și a recrutat dintre ai lor cu zecile.

Se opri în fața ușii dormitorului său.

— La cantinele din Langley se servesc acum prune afumate și Gerovital, rîse el.

— Oamenii cu experiență pot fi folositori, spuse ea și deschise ușa.

Thorpe intră primul, punînd tava pe birou.

— Nu experiența mă preocupă, spuse el. Unii dintre tipii ăștia de la OSS erau foarte ciudați. Cu biografii foarte stranii...

Ea îl privi :

— Ce vrei să spui ?

El ezită, apoi spuse :

— Știi tu... probleme de siguranță.

Sorbi din paharul cu Martini.

— La OSS a fost o hibă esențială... la ei nu se făceau verificări de securitate, normale după standardele de azi. Și totuși, sînt aduși înapoi pe considerente speciale... asta mă neliniștește.

— Gata cu problemele de serviciu.

— În regulă.

Puse paharul jos și își scoase blugii, aruncîndu-i pe un scaun.

Katherine începu să se dezbrace.

Thorpe desfăcu patul dublu, apoi o urmări cum își așază hainele în dulapul lui.

— Ar trebui să ne căsătorim.

Ea se întoarse spre el zîmbind.

— Ai dreptate. Dar cine ne-ar lua ?

Zîmbi și el și se întinse pe pat.

— Vino încoace. Vreau să-ți arăt noul meu aparat de decodificat.

— Îl văd. Funcționează bine ?

Se apropie de pat.

— Trebuie pornit.

— Arată de parcă ar fi pornit singur.

Ea rîse și veni în pat lîngă el.

Katherine auzi un telefon sunînd insistent undeva, dar puțin îi păsa. Se așternu o tăcere prelungită, apoi telefonul sună din nou. Simțea cum ceața somnului i se risipește și simțurile i se treziră de-a binelea cînd Peter, aflat în pat lîngă ea, se ridică. Becul galben al telefonului pîlpîia, indicînd că nu era numărul lui particular.

— E prin centrală, dă-o dracului, spuse el.

— Ar putea fi pentru mine.

El o privi.

— Atunci răspunde tu.

Katherine se ridică într-un cot și apucă receptorul. Auzi vocea centralistei :

— Domnul Abrams pentru domnișoara Kimberly..

— E-n regulă.

Se auzi un păcănit și ea spuse :

— Katherine Kimberly... Vocea îi era răgușită și ea își drese glasul.

— Da ?

Se uită prin dormitorul spațios. Pe peretele exterior era un cămin. Ceasul de pe poliță arăta că dormiseră aproape o oră.

Abrams ezită, apoi spuse :

— V-am urmat sfatul și am trecut pe la club.

— E înregistrat acolo ?

— Da, dar nu oficial. E acolo de miercuri... Pleacă luni.

Katherine îl urmări pe Thorpe, care coborîse din pat și începuse să facă genuflexiuni, aparent dezinteresat de conversația ei. Dar îl cunoștea prea bine ca să știe că asculta. Vorbi pe un ton mai scăzut :

— Foarte bine. Spune-le detectivilor să țină aproape de el pînă ajunge la arsenal.

— Am făcut asta, evident.

Ea tăcu cîteva secunde, încercînd să-și stăpînească enervarea, apoi spuse :

— Desigur. Atunci ne vedem la arsenal.

— Bun, spuse el și închise.

Ea se așeză în pat, cu picioarele lungi și goale încrucișate.

Thorpe își termină genuflexiunile.

— Cine era ?

— Tony Abrams.

— A, supersticletele !

Luă poziția pentru flotări.

— L-am întîlnit o dată, îți amintești ?

— Ai fost grosolan cu el.

— Zău ?

Începu să facă flotări.

— O să-mi cer scuze cînd îl văd data viitoare.

— Bun. Asta va fi astă-seară.

Thorpe se opri în mijlocul unei flotări.

— Oh, Doamne, Kate, doar nu l-ai invitat ?

Ea nu răspunse.

Thorpe se întoarse pe spate și începu să-și facă exercițiile pentru picioare.

Ea îl urmări cu privirea. Avea în el o umbră de exhibiționism și, probabil, și o înclinație spre voyeurism. Peter, gîndi ea, era energie animală pură : prezența lui într-o încăpere semăna uneori cu cea a unui pui de tigru îmblînzit, care zgîrie și roade un os, amenințător și potențial periculos. Totuși, alteori putea fi blînd și iubitor. Era un bărbat complex,

plin de mistere. Dar spionii, ca și actorii, sînt capabili să-și metamorfozeze personalitatea. Erau Peteri Thorpe care îi plăceau și Peteri Thorpe care nu-i plăceau.

Dar, se gîndi, el... sau ei... nu erau niciodată plictisitori.

Își trase cearșaful peste ea.

— Mai ești membru al Clubului Uhiversității ?

Thorpe se ridică în fund și se scărpină în cap ca și cum ar fi încercat să-și amintească.

— Am fost... pînă acum vreo patru seri — luni —, cred că erai plecată din oraș...

— Beat sau turbulent ?

— Nu sînt sigur. Îmi amintesc că încercam să-mi iau ceva de pe față, dar era podeaua.

Ea zîmbi și aruncă din nou o privire ceasului de pe poliță.

— Ar trebui să ne mișcăm.

Începu să se ridice.

Thorpe se ridică în picioare și veni spre pat. O cuprinse cu mîinile și se aplecă peste ea.

— Ce se-ntîmplă, Kate ?

Ea se strecură pe sub brațul lui și coborî din pat.

— Nu te privește.

— Pot să te ajut ?

Katherine îngenunche lîngă cămin și aprinse arzătoarele de gaze. Flăcările albastre se ondulară în jurul unei buturugi din rocă vulcanică.

— E prea multă lumină aici. De ce e întotdeauna lumina așa de puternică ?

— Ca să te văd mai bine, dragă.

Se duse spre perete și întoarse un reostat.

În cameră se făcu întuneric, cu excepția licăririi din cămin. El puse o bandă cu Willie Nelson, apoi turnă Martini în două pahare și se ghemui în fața ei, în fața focului. Flacăra le încălzea pielea, evidențiind sînii si pometii înalți ai Katherinei. Un timp, nu vorbi nici unul, apoi Katherine spuse :

— Cunoști un oarecare colonel Carbury ?

Thorpe se întoarse spre ea.

— Carbury ? Ochii li se întîlniră.

— Îl cunoști ?

— Ăăă... oarecum. Prieten cu tata. Englez, nu ? Despre *ce* e vorba, Kate ?

Ea termină paharul, se ridică și se duse la măsuța de toaletă. Scoase scrisoarea Eleanorei Wingate din poșetă și reveni lîngă cămin. Îi arătă scrisoarea, dar nu i-o dădu.

— Ți-o dau să o citești cu condiția să nu vorbești despre asta cu *nimeni*. Nici cu ai tăi, nici chiar cu tatăl tău. Dacă ești de acord, ai să vezi și de ce.

El întinse mîna și ea îi dădu scrisoarea. Thorpe despături filele și începu să citească la lumina focului. Sorbi din Martini, dar nu-și luă ochii de pe scrisoare.

Ridică privirea și-i dădu filele înapoi.

— Unde e agenda ?

— E pe drum, spuse ea încet. Ce părere ai, Peter ?

Thorpe dădu din umeri și se ridică. Găsi pe polița căminului un pachet de țigări și-și trase una, vorbind cu spatele spre ea :

— Merită să mergi mai departe.

Ea veni lîngă el și îi scrută chipul. Se gîndi că arăta mai agitat decît arătau vorbele lui.

— Biata Kate, spuse el. Trebuie să fie chinuitor, după atîția ani.

— Da... din punct de vedere personal, dar sînt mult mai necăjită de alte implicații.

— Da ? Cred că e normal. Nu ți-ai cunoscut tatăl.

Katherine îi puse mîna pe obraz și îi întoarse fața spre ea ca să-l poată vedea mai bine.

— Știi ceva despre asta ?

— Nu. Dar parcă am înțeles din discuția ta cu Abrams că astă-seară Carbury vine la arsenal ? Îți aduce și agenda acolo ?

— Da. A trecut în după-amiaza asta pe la mine pe la birou, fără să se anunțe. Mi-a spus că vine direct de la aeroport. Dar am înțeles că e aici de miercuri. În sfîrșit, am vorbit și mi-a dat scrisoarea. A zis că astă-seară aduce agenda.

Thorpe clătină încet din cap.

— Ciudat... vreau să zic, Carbury vine la New York să-l vadă pe taică-meu primind distincția și, după cîte știu eu, tata habar n-are că el e aici.

— Poate că știe. Tu și tatăl tău nu vă prea faceți confidențe.

Thorpe păru să nu audă. Se așeză pe sofa și își aprinse țigara, trăgînd gînditor din ea.

Starea lui de spirit se schimbase vizibil. Lui Katherine i-ar fi plăcut să creadă că e din cauza îngrijorării lui pentru ea, dar asta nu-i stătea în fire lui Peter Thorpe.

— Ai făcut bine că ai pus să-l urmărească, spuse Thorpe. Ai instinct.

Katherine acceptă neobișnuitul compliment fără să răspundă.

— Crezi că e grav ? întrebă ea. Cum scria în scrisoare, „grav și rău-prevestitor" ?

Thorpe se îndreptă spre masa de toaletă.

— Foarte posibil.

Își mai turnă un Martini.

— Aș vrea să văd și eu agenda aceea.

Ea își adună hainele din dulap și se duse spre ușă.

— Mi-au sosit lucrurile ?

— Da...da, dădu Thorpe absent din cap. Eva ți-a pregătit totul în camera bej.

Katherine se opri în ușă.

— Ea unde e ?

Thorpe păru să iasă brusc din starea de absență.

— Cine... ? A, Eva...

Dădu din umeri.

— Pe undeva. E plecată. Apropo, nu-mi place rochia albastră. Prea rece.

— Te-a-ntrebat cineva ?

Ieși pe balconul care înconjura salonul și trecu pe pasarela suspendată deasupra acestuia. Thorpe o urmă cu paharul în mînă. Ea se opri în mijlocul pasarelei și privi pe o fereastră uriașă, tăiată de curînd în peretele dinspre nord. Își ținea hainele în fața ei, urmărind ploaia care cădea liniștit în noaptea aceea lipsită de vreo adiere. Thorpe se opri lîngă ea.

— Grozavă priveliște, spuse el. Îți place ?

— Mă fascinează, răspunse ea, dar nu priveliștea, ci faptul că ai putut să-l convingi pe tatăl tău să cheltuiască o mică avere ca să faci o fereastră la nivelul 23 al unui zgîrie-nori, împotriva legii construcțiilor și trecînd peste obiecțiile administrației. Asta mă fascinează — faptul că obții ce vrei,

indiferent cît de meschine îți sînt capriciile și indiferent cît îi costă pe alții ca timp, bani sau bătaie de cap.

— Îmi place panorama. Nu mai face din țîntar armăsar. De aici se vede Harlemul. Mă întreb ce fac oamenii săraci astă-seară. Probabil același lucru pe care l-am făcut și noi.

— Ești grosolan, insensibil și mitocan.

— Da, așa e... Deși, mă întreb...

Sorbi din pahar.

— Uneori n-ai... nu ai inimă, Peter, nu ai conștiință socială, n-ai simțul decenței, nu...

— Termină! N-am chef de predici. Sînt egocentric și snob. Știu asta. Îmi place așa cum sînt.

Katherine ridică din umeri și se îndreptă spre camera ei.

— Ascultă, îi strigă Thorpe. Am să mă îmbrac repede și te las aici. Am o întîlnire. Ne vedem la arsenal.

Ea răspunse fără să se întoarcă, pe un ton dezamăgit, dacă nu chiar supărat :

— Să nu întîrzii.

— Nu durează mult. Știi de unde să-ți iei tot ce-ți trebuie. Te descurci singură la plecare.

Katherine intră în camera de oaspeți și închise ușa. Nu exista, reflectă ea, nimic de-al ei care să rămînă permanent în acest apartament uriaș. Alta ar fi fost suspicioasă, dar ea știa că nu era un apartament obișnuit — era casa de siguranță și rezidență a CIA-ului, și tot ce se petrecea aici nu putea fi judecat decît în acest context.

Uneori dormeau aici agenți în tranzit, dar și alți bărbați sau femei, al căror statut nu-i era prea clar. Odată ținuseră aici pentru interogatoriu un tip fugit de dincolo, și ea nu avusese acces timp de mai mult de o lună.

Și deși decorul era de modă veche, existau rafinamente de înaltă tehnologie, cum era sistemul de siguranță și — știa — un sistem de înregistrare complet. Se întrebă dacă erau și camere de luat vederi. Sus, la al treilea nivel, exista o întreagă aparatură electronică. Nu fusese niciodată la nivelul acela, dar, uneori, putea să audă zumzetul mașinăriilor și chiar să le simtă vibrațiile.

Nu-i plăcea locul. Dar aici stătea Peter cînd venea la New York, ceea ce, în ultima vreme, însemna cam tot timpul. Și, deocamdată, ea dorea să fie unde era și el.

13

Tony Abrams ajunse la o casă veche din cărămidă roșie, de pe Strada 36, situată într-un cvartal de case din gresie brună. Newyorkezilor, care știau să aprecieze valoarea proprietății, blocul de reședințe particulare așezat pe una dintre cele mai valoroase bucăți de pămînt din America le spunea : bani. Dacă ar fi fost ridicat în zona sa din Brooklyn, gîndi Abrams, șirul îngust de case ar fi părut mizer.

Spre deosebire de casele din gresie, ale căror uși erau plasate la capătul unor scări înalte, pentru a asigura intimitatea și a face loc locuințelor servitorilor la demisol, ușa acestei case era la nivelul trotuarului. De ambele părți ale ușii pîlpîia cîte o lampă cu gaz, iar în stînga se afla o fereastră mare, cu un grilaj spiralat din fier forjat. Casa te ducea cu gîndul mai mult la Philadelphia sau Boston, decît la vechiul New York.

Abrams privi, printr-un petic transparent din fereastra aburită, într-un mic salon. În cămin ardeau cîțiva bușteni, iar doi bărbați și două femei cu pahare în mîini erau așezați lîngă el. Bărbații purtau costume de seară, și el îi recunoscu pe George Van Dorn, unul dintre partenerii principali la „O'Brien, Kimberly și Rose", și pe Tom Grenville, un viitor partener. Femeile, în rochii de seară, erau probabil soțiile lor. Oameni eleganți, care foloseau casele firmei pentru a petrece o noapte în oraș. Firma lui O'Brien credea puternic în avantajele plătite de contribuabili.

Abrams ridică un ciocănaș de alamă și lovi de trei ori în ușa neagră.

O tînără atrăgătoare, de vreo douăzeci și cinci de ani, purtînd o vestă neagră peste un pulover alb cu guler rulat, deschise ușa.

— Domnul Abrams ?

— Domnul Abrams.

— Te rog, intră, zîmbi ea. Pari ud. Eu sînt Claudia.

Păși în antreu. Decelase în vocea ei un accent. Poate central-european. Îi lăsă fulgarinul.

— Unde ți-e pălăria ?

— Pe biroul unchiului meu.

Păru derutată, apoi spuse :

— Lucrurile îți sînt sus. Ai mai fost pe aici ?

— Într-o viață anterioară.

Ea rîse.

— A doua ușă pe stînga... În sfîrșit, vino cu mine. Îți arăt eu.

Agăță fulgarinul deasupra unui radiator care fluiera.

El trecu prin salon și o urmă prin coridorul îngust și scund. Treptele erau înclinate, ca și întreaga casă, dar într-o țară cu case noi și drepte, această înclinare era, într-un fel, șic.

Ajunși în micul coridor de la etaj, ea deschise o ușă și îl introduse într-o cameră miniaturală, cu mobilier care ar fi putut fi un Chippendale veritabil. Smochingul lui se afla într-o cutie, pe un pat înalt. Pe cutie scria : *Haine de ocazie „Murray". Vînzări și închirieri.*

— E un halat pe pat, spuse tînăra. Baia e la capătul holului și ai aici, pe toaletă, tot ce-ți trebuie pentru bărbierit și pentru baie. După ce te îmbraci, poate vii să bei un cocktail cu familiile Van Dorn și Grenville. Mai pot să fac ceva pentru tine ?

Abrams observă că era destul de familiarizată cu limba, încît să zîmbească cînd rosti vechea și obosita expresie cu dublu înțeles. O privi îndeaproape, în timp ce ea își dădea pe spate părul lung, drept, de culoare roșcată.

— Te-am văzut pe la birou ?

— Se poate, sînt clienta firmei.

— De unde ești ?

— De unde ? A, sînt românca. Acum trăiesc aici. În casa asta.

— Ca oaspete ?

— Nu sînt amanta nimănui, dacă asta ai vrut să spui. Sînt refugiată politic.

— Și eu. Din Brooklyn.

Urmară cîteva secunde de tăcere, timp în care se cîntăriră reciproc din ochi. Era, gîndi Abrams, dorință la prima vedere. Își scoase haina și cravata și le atîrnă într-un dulap. Ezită la nasturii cămășii, apoi se uită la Claudia, care îl fixa fără să se ferească. Își scoase cămașa și o aruncă pe pat. Duse mîna la catarama curelei.

— Rămîi ?

Ea zîmbi și ieși din cameră. Abrams termină cu dezbrăcatul și își puse halatul. Luă trusa de ras și ieși în hol. Găsi baia, o cămăruță care arăta de parcă înainte fusese o debara mai mare. Se rase și făcu un duș, apoi se întoarse în camera lui. Deschise cutia cu îmbrăcăminte și începu să se îmbrace, înjurînd butonii cămășii și gulerul prea strîmt. Murray uitase pantofii de lac, după cum se așteptase Abrams, așa că trebuia să poarte pantofii de stradă, care erau la limita acceptabilului. Se privi în oglinda înaltă fixată pe ușă, în timp ce se lupta cu papionul. „Sper că toți ceilalți arată la fel."

Abrams coborî în salon. Tom Grenville, un bărbat chipeș, cu vreo cinci ani mai tînăr decît el — și de vreo mie de ori mai bogat — îi spuse soției sale :

— Joan, Tony studiază Dreptul.

George Van Dorn răspunse întrebării la care se gîndeau cele două femei :

— Domnul Abrams a fost multă vreme polițist.

Kitty Van Dorn se aplecă înainte în scaun :

— Sună foarte interesant. Cum s-a întîmplat să alegi o asemenea carieră ?

Abrams o privi. Era fie mult mai tînără decît soțul ei, fie profilată puternic pe vitamine, gimnastică și chirurgie plastică. Se întrebă cum de pot unele femei de vîrstă mijlocie să-și spună în continuare Kitty.

— Mi-am dorit întotdeauna să fiu polițist.

Joan Grenville, o blondă atrăgătoare ca o fragă și pistruiată, întrebă :

— Unde locuiești ?

Abrams își turnă un scotch din carafa de pe măsuță.

— În Brooklyn.

Observase că vocea ei era cam voalată.

— O... deci e convenabil pentru dumneata. Și pentru noi. Noi locuim în Scarsdale. Asta e mai departe decît Brooklyn.

— De unde ?

— De aici, zîmbi ea. Centrul universului. Aș vrea să ne mutăm înapoi în oraș, dar Tom nu vrea.

Își privi soțul, dar acesta se întoarse cu spatele.

Abrams o privi cu atenție. Purta o rochie simplă, albă, de mătase. Observă că își scosese pantofii și nu avea lac pe unghiile de la picioare, de fapt era extrem de discret machiată. Sănătoasă și bogată, gîndi el. Subțirică și curățică, frumușică și tinerică, și poate chiar inteligentă. Aproape ultimul stadiu în evoluția speciei.

— Noi locuim pe insulă, adăugă Kitty Van Dorn. Glen Cove. George vine adeseori aici. Nu-i așa, George ?

Van Dorn mormăi și se duse la măsuță. Abrams își dădu seama că era deja băut. Van Dorn vorbi, în timp ce-și turna în pahar :

— Kimberly — adică Henry Kimberly senior — a cumpărat casa asta pe la începutul secolului. A dat trei mii de dolari pe ea. A cumpărat-o de la un Hamilton sau un Stuyvesant... nu-mi mai amintesc care. Oricum, Henry junior a locuit aici cîțiva ani după ce s-a însurat. Cînd a început războiul, și-a mutat familia la Washington. Pe urmă a plecat peste ocean și a fost ucis. Păcatul naibii.

Ridică paharul :

— Pentru Henry.

Bău.

Abrams stătea lîngă cămin și-l privea pe Van Dorn cum scurge paharul.

— Henry Kimberly era ofițer OSS, nu ? întrebă el.

— Exact, răspunse Van Dorn —, reprimîndu-și un rîgîit. Ca și mine. În ce cameră stai, Abrams ?

— Cameră ? A, la etaj, a doua pe stînga.

— Era camera copiilor — camera lui Kate. Henry și cu mine obișnuiam să intrăm să gîngurim la ea. Henry o iubea pe copilă. Și pe sora ei, Ann, la fel.

O expresie melancolică trecu pe fața lui rotofeie :

— Războiul e un rahat.

Abrams aprobă din cap. Conversația se încingea.

— Și tata a fost în OSS, spuse Grenville. Un grup întreg de bărbați și femei de la firmă au fost recrutați de Bill Donovan. Criticii lui Donovan spuneau că OSS vine de la *Oh, So Social**, zîmbi el.

— Cine erau criticii lui Donovan ? întrebă Abrams.

— În majoritate, tipii cu idei comuniste și tîmpiții care roiau în jurul lui Roosevelt, răspunse Grenville. Tîmpiți.

În cameră se așternu o lungă tăcere, întreruptă în sfîrșit de Van Dorn, care-și umplea alt pahar. El se uită peste umăr la Abrams :

— S-ar putea să găsești interesantă seara asta.

Kitty Van Dorn scoase un sunet care voia să spună că era puțin probabil.

Tom Grenville își amestecă băutura cu degetul.

— Ești prieten cu Kate, da ? A sunat și a spus că vii.

— Da.

Abrams aprinse o țigară. Conversația avea o notă de ireal. Nici unul dintre cei doi bărbați nu-i răspunsese pînă acum măcar la salut, la birou, și totuși, deși atitudinile lor erau ușor condescendente, ei păreau, într-un fel nedefinit, dispuși să stabilească cu el relații amicale. Situația îi amintea de prima întîlnire din pivnița măcelăriei „Bari", cînd fusese tîrît înăuntru cu scopul declarat de a i se zdrobi fața și ieșise ca Diavol Roșu.

Joan Grenville se sculă de pe scaun și îngenunche pe carpeta din fața căminului, la un pas de el. Luă un vătrai și atîță focul, apoi întoarse capul și-și ridică privirea spre el.

— Rămîi aici la noapte, domnule Abrams ?

— Tony.

Privi în jos și văzu curba lină și albă a sînilor ei oprindu-se în rozul delicat al sfîrcurilor.

— Nu știu, doamnă Grenville. Dumneata ?

Ea dădu din cap :

---

* *Oh, so social* — Ah, ce sociabil. (n.tr.).

— Da. Și, te rog, spune-mi Joan.

Abrams se întoarse, evitînd ochii lui Tom Grenville, și se duse la măsuță, deși nu mai dorea să bea.

— Dorește cineva ceva ?

Nimeni nu răspunse. George Van Dorn spuse :

— Ești foarte bine venit dacă rămîi.

— Nimeni n-ar trebui să meargă cu metroul spre Brooklyn așa de tîrziu, adăugă Kitty Van Dorn.

— Mă gîndeam, spuse Abrams, că de fapt aș putea să iau un taxi.

Se lăsă din nou tăcerea. Abrams nu știa dacă situația era amuzantă sau jenantă, dacă era democrația în acțiune sau un act de *noblesse oblige*. Ei se străduiau, dar pe el începuse să-l cam doară capul.

George Van Dorn își găsi mucul țigării de foi în scrumieră și îl aprinse.

— Claudia ți-a dat tot ce-ți trebuie, Abrams ?

— Da, mulțumesc.

— Bun.

Suflă un val de fum cenușiu.

— E clienta noastră, știi. Nu angajată cu ziua sau ceva de genul ăsta.

— Mi-a spus.

— Zău ?

Se așează mai bine în fotoliu.

— Bunicul ei a fost contele Lepescu — unul dintre conducătorii rezistenței române sub ocupația germană. Cred că asta înseamnă că și ea e contesă sau așa ceva. Pentru o vreme va locui aici.

Abrams aruncă o privire spre Joan Grenville, care stătea cu picioarele încrucișate, cu rochia ridicată pînă pe coapse, și contempla focul. Lui Abrams totul îi sugera o atmosferă de weekend într-un club de liceene, la Wellesley sau Bennington, cu rîuri de bere, hrană frugală, chitare și glasuri ciripitoare. Împrăștiat la întîmplare pe scaune, echipament de schi în valoare de cincizeci de mii de dolari, și împrăștiați la întîmplare pe podea — schiorii. Erau acolo năsucuri obraznice și sîni pe potriva pîrtiei de schi înclinate, și zeci de unghii roz, fără lac pe ele. Era așa de mult păr de culoarea

paiului și atît de mulți ochi albaștri, încît părea distribuția din *Satul blestemaților*. Mai erau un soare roșu, uriaș, de iarnă, ce apunea în spatele unui deal alb de zăpadă, acoperit cu mesteceni, și focul trosnind. El nu văzuse niciodată așa ceva, dar nici pancreasul nu și-l văzuse și totuși știa că e la locul lui.

— Au pus roșii mîna pe el, spuse Van Dorn.

Abrams îl privi.

— Pe cine... ?

— Pe contele Lepescu, bunicul Claudiei. Nu le-a plăcut titlul lui. L-au împușcat. Au trimis familia într-un soi de lagăr de muncă. Majoritatea au murit. Frumoasă răsplată pentru lupta împotriva naziștilor. Războiul e rahat. Am mai spus asta ?

— George, îl admonestă Kitty Van Dorn, te rog să-ți supraveghezi limbajul.

— Și rușii sînt rahați. Le place să împuște lumea.

Își goli paharul.

— După ce Stalin a mierlit-o, ce mai rămăsese din Lepești au fost eliberați. Tatăl Claudiei a nimerit într-o fabrică. S-a însurat cu o muncitoare, și ea a născut-o pe Claudia. Tatăl a fost arestat din nou și a dispărut. Mama a murit acum cîțiva ani. Ne-a luat destul de mult timp pînă am reușit s-o scoatem pe Claudia afară.

— Cine a reușit ?

— Noi. Am expediat-o în sfîrșit în toamna trecută. Acum îi aranjăm cu cetățenia.

— De ce ?

Van Dorn îl privi pe Abrams.

— De ce ? Aveam datorii. Le-am plătit.

— Cine avea datorii ?

— „O'Brien, Kimberly și Rose."

— Credeam că vorbiți de vechiul serviciu de informații.

Toată lumea tăcu. Tom Grenville se duse la fereastră.

— Mașina e trasă în față. Poate ar trebui să ne mișcăm.

Van Dorn își privi ceasul.

— Unde dracu' e Claudia ? Îi trebuie o veșnicie să se îmbrace.

Abrams își puse paharul pe polița căminului.

— Vine și ea ?

— Da, răspunse Grenville. La ce masă ești ?

— Cred că la masa paisprezece.

Sprîncenele lui Tom Grenville se ridicară :

— Deci cu O'Brien și Katherine.

— Zău ?

Van Dorn scăpă scrumul în pahar.

— Și cu mine. Firma a luat unsprezece mese anul ăsta. Înainte luam douăzeci sau treizeci...

Își stinse trabucul.

— Una dintre voi, doamnelor, ar trebui să se ducă să o grăbească pe alteța sa.

Claudia intră în cameră. Purta o rochie de seară din mătase neagră, cu pantofi și poșetă argintii.

— Alteța sa e gata. Doamnele de onoare ale alteței sale sînt în grevă. Alteța sa își cere scuze.

— Arăți absolut splendid, spuse Kitty Van Dorn.

Abrams își spuse că ar fi pariat salariul pe o săptămînă că se va găsi cineva să spună asta. Claudia se uită la Abrams :

— Vii cu noi ?

Abrams încuviință din cap :

— Dacă este loc.

— Avem loc suficient, spuse Van Dorn. Să mergem.

Își puseră pardesiele și ieșiră în noaptea rece și umedă. Un Cadillac lung aștepta la colț și un șofer în uniformă gri le ținu ușa. Abrams urcă ultimul și se așeză pe o strapontină, cu fața spre spatele mașinii.

George Van Dorn găsi rapid barul și începu să-și prepare o băutură.

— Chestia asta pare mai bună într-un vehicul în mișcare — vapoare, avioane, mașini...

Kitty Van Dorn spuse cu teamă :

— Va fi o seară lungă, George.

— Nu și dacă o ține așa cu băutura, spuse Joan Grenville.

Ea rîse, și Abrams îl văzu pe Tom Grenville atingîndu-i glezna.

Cînd mașina se puse în mișcare, Van Dorn ridică paharul :

— Pentru contele Ilie Lepescu, maiorul Henry Kimberly, căpitanul John Grenville și pentru toți cei care nu sînt cu noi astă-seară.

Rămaseră tăcuți, în timp ce limuzina își croia drum pe Park Avenue. Claudia se aplecă în față și își sprijini mîna pe piciorul lui Abrams. El se lăsă pe spate și o privi. În lumina slabă, avea un aer vag semit, și el se gîndi că soarta lui era să aibă de-a face cu femei care erau imaginea lui în oglindă. Nu era nici o Joan Grenville sau Katherine Kimberly în viața lui, și nici nu existau șanse să fie. Ceea ce, își spuse, era poate — nu poate, ci sigur — cu atît mai bine.

George Van Dorn părea gata să mai propună un toast, dar se răzgîndi și-i dădu paharul lui Abrams.

— Arde-o, spuse Van Dorn.

Soția sa îl bătu pe braț, de parcă făcuse ceva frumos și nobil. Van Dorn părea și el mulțumit de sine însuși, pentru că rezistase tentației de a ajunge la destinație cu majoritatea facultăților slăbite.

Și totuși, era ceva la Van Dorn care dezmințea satisfacția de sine aparentă și atitudinea sa superficial prietenoasă. Abrams văzuse asta în ochii lui, în purtarea lui Van Dorn cînd era împreună cu O'Brien. Patrick O'Brien nu suporta proștii, și de aceea Van Dorn nu era un prost. El făcea parte din acel cerc interior pe care Abrams îl numea Firma Umbră — cealaltă „O'Brien, Kimberly și Rose", cea care îi apăra pe agenții de informații *pro bono* și care transmitea și primea mesaje telex cifrate. George Van Dorn era unul dintre puținii oameni care aveau acces în camera pe care scria „Dosare clasate".

Abrams își aprinse o țigară. Își spuse că era bun la enigme. Acestea constituiseră meseria și viața lui. Nu se săturase niciodată de enigme — se săturase de soluții, care erau, aproape în toate cazurile, insipide, dezamăgitoare și banale.

Dacă avusese vreun defect ca detectiv, era tocmai tendința lui de a-și imagina sau de a spera că la capătul drumului va găsi ceva interesant sau complex. Dar nu era niciodată. Drama umană era cel mai adesea comedie involuntară; motivațiile acțiunilor oamenilor erau deprimant de banale.

Și totuși, mirosise urmele și gonise vulpile pînă la capăt, și acceptase mîngîierea pe cap, dorindu-și ca vulpea să fi fost o fiară mai mare care, încolțită, să se lupte cu aceeași abilitate de care dăduse dovadă cînd îi scăpase.

Dacă cineva ar fi analizat și ar fi meditat — ceea ce el făcuse de la Întîi Mai încoace — ar fi găsit explicații logice pentru fiecare dintre suspiciunile pe care le avea în legătură cu această firmă. Și totuși, masa brută a dovezilor de detaliu, atunci cînd erau cumulate, refuza să devină explicabilă. Era încă prea polițist ca să ignore ce vedea, ce simțea și ce îi spusese O'Brien pe terasă.

Mașina încetini, apropiindu-se de masa de vehicule din jurul arsenalului.

Abrams își stinse țigara. Da, seara aceasta avea să fie revelatoare. Iar luni, de Ziua Comemorării, cînd va pătrunde pe proprietatea rusească din Glen Cove, s-ar putea să aibă niște răspunsuri.

Șoferul coborî și deschise ușa dinspre trotuar.

— Capătul liniei, anunță George Van Dorn.

Abrams coborî primul și păși de unul singur spre trotuar. Avea sentimentul că afacerea Carbury nu era unul din obișnuitele cazuri ciudate ale lui O'Brien, ci o piesă dintr-o enigmă mai mare. Carbury, O'Brien și Compania, oamenii ăștia din Strada 36, OSS-ul, Katherine Kimberly, Glen Cove și ideile lui O'Brien despre vaporizarea Wall Street-ului. Ce amestecătură de soluții și de piese ! Dar era sigur că, dacă le roteai puțin, ar fi început să se așeze toate la locul lor.

14

Katherine Kimberly își aranjă cu grijă hainele de stradă în valijoară. Camera de oaspeți bej dădea impresia de loc părăsit și, cu tot luxul, întreg apartamentul avea un aer de clădire guvernamentală. Avea cîteva minute înainte de a trebui să se îmbrace pentru seară. Se întinse, goală, pe pat, și căscă.

Adevăratul proprietar al apartamentului și al mobilierului era James Allerton, tatăl adoptiv al lui Peter Thorpe. Betty, defuncta mamă adoptivă a lui Peter, amenajase toate camerele înainte de război, cînd locuise aici. Multe dintre piesele de mobilier erau antichități, sau deveniseră astfel în anii care trecuseră de atunci. Erau picturi originale de Turner, cumpărate în anii '30, cînd Turner nu mai era la modă, și lumea nu avea bani. Erau, de asemenea, sculpturi de Rodin și un goblen original. Dacă cineva ar fi evaluat operele de artă de aici, ar fi ajuns la peste un milion de dolari. Și totuși, din cîte știa ea, cu tot fluxul masiv de oaspeți în tranzit, din casă nu dispăruse nici măcar un prosop. Era o firmă de la care nu se fura.

Katherine se gîndi la menajeră, Eva, o poloneză de peste cincizeci de ani. Menajerele se schimbau periodic, reflectă ea, în funcție de bulversarea situației politice sau militare undeva în lume. În ultimii ani fuseseră poloneze. Înainte, o perioadă lungă, fuseseră femei din Asia de Sud-Est. Mai înainte, își închipuia ea, fuseseră unguroaice, cubaneze, cehoaice. Acestea erau, își spuse, femei care luaseră hotărîrea politică și morală de a-și risca viețile pentru un ideal. Ele își trădaseră țările și, deci, erau trădătoare, fiind tratate, în mod tradițional, de toate serviciile de informații cu neîncredere și suspiciune. Dar Evei și celorlalte, Compania le datora ceva și Compania plătea.

Și ceea ce le lipsea acestor femei ca pricepere gospodărească era compensat de rîvna lor ; în orice caz, o femeie cu ziua rezolva partea grea a muncii, iar menajerele, în principal, își scriau rapoartele sau memoriile și stăteau cu ochii pe oaspeți. Asta era lupa pe sub care Katherine trebuia să treacă ori de cîte ori cobora din ascensor.

Katherine se duse la măsuța de toaletă și își aranjă, cu gîndurile în altă parte, machiajul, apoi se privi în oglinda de pe perete. Părul îi era în dezordine, iar pe gît avea o mică zgîrietură, rezultat al recentelor îmbrățișări.

Sentimental, știa că locul acesta era total nepotrivit, dar îl accepta din punct de vedere intelectual și profesional. Ce se petrecea în absența ei aici cădea în zona foarte cenușie a moralității interesului, sancționată de securitatea națională. Totodată, ce se petrecea aici nu era treaba ei. Pe de altă parte, ar fi putut să fie. Se gîndi la nivelul al treilea.

Se ridică și se duse la baie. Trase cu urechea după zgomotul dușului de dincolo de perete, dar nu auzi nimic. Deschise dulăpiorul medical și găsi un flacon cu o soluție astringentă, cu care își tamponă gîtul.

— Fir-ar să fie !

Katherine auzi o ușă închizîndu-se pe coridor și intră repede în dormitor. Privi prin vizor și îl văzu pe Peter Thorpe, îmbrăcat în haine de seară, coborînd rapid scările. Deschise ușa și păși afară. Era gata să-l strige, dar se răzgîndi.

Vru să închidă ușa, dar se opri. La cîteva uși mai încolo se afla scara îngustă care ducea la nivelul al treilea al corpului mansardat. Își luă un halat din dulap și ieși pe hol.

Katherine urcă scara îngustă, neluminată, și se opri pe palierul de sus, în fața unei uși confecționate dintr-un material sintetic. Ușa avea două broaște Medeco, cu cilindru, și probabil și un dispozitiv de alarmă. Ezită, apoi răsuci clanța și împinse. Ușa grea pivotă, și ea făcu un pas în interiorul încăperii.

Camera lungă, cu tavanul mansardat, nu era luminată complet, dar, deasupra a zece sau douăsprezece mașinării dispuse în jurul încăperii, atîrnau corpuri de iluminat, care dădeau o lumină fluorescentă stranie, alb-albăstruie. Katherine identifică un telex, un radio pe unde scurte, o impri-

mantă, mai multe ecrane video, un terminal de calculator și ceva ce ar fi putut fi un detector de minciuni. Într-un colț îndepărtat era o masă pe rotile, de fapt un cărucior de spital de care atîrnau liber cîteva curele. Vederea acesteia nu-i fu pe plac.

Nu putu să identifice celelalte mașinării, mari și mici. Păși de- a binelea în cameră și lăsă ușa să se închidă fără zgomot.

Ochii i se obișnuiră cu lumina inegală și deodată observă, aproape drept în fața ei, un mare pupitru electronic. În spatele pupitrului văzu o siluetă. Silueta se ridică și se întoarse spre ea.

Katherine își ținu respirația și păși cu spatele spre ușă.

— Da ?

Katherine expiră prelung. Era Eva. Femeia înaltă, cu oase mari și păr sîrmos, înainta spre ea.

Katherine își recăpătă o parte din calm.

— Aș vrea să arunc o privire.

— Domnul Thorpe permite asta ?

Eva se apropie.

— Nu i-am cerut voie.

— Cred că nu ai nici o treabă aici.

Se opri în fața Katherinei. Aceasta, ca să întîlnească ochii Evei, trebuia să privească în sus. Cu brațele strînse în jurul halatului, pentru ca acesta să nu se desfacă, se simțea dezgolită, fără apărare, Katherine își stăpîni vocea :

— Și dumneata ai ?

— *Eu* lucrez aici. Pentru domnul Thorpe. Nu în același fel ca dumneata...

— Cu cine crezi că vorbești ?

— Scuză-mă... engleza mea... poate că a sunat...

— Bună seara.

Katherine își adună curajul și-i întoarse spatele femeii. Întinse mîna după clanță, aproape așteptînd să fie oprită, dar nu se întîmplă nimic. Deschise ușa și ieși pe palier.

Eva o urmă. Scoase o cheie din buzunarul capotului și încuie repede ușa de două ori, apoi o ajunse pe Katherine pe scări.

— N-a fost înțelept să intri acolo.

Katherine nu răspunse. Continuă să coboare cu pas normal, măsurat cu grijă.

— Acesta e un secret, camera asta. Secret de stat. Domnul Thorpe nu a spus dumitale ?

Din nou, Katherine nu răspunse. Ajunse pe balcon și se întoarse spre Eva. Aceasta stătea la cîțiva pași, depășind-o cu un cap. Cu o mișcare abia perceptibilă, Katherine adoptă o poziție de apărare.

Eva păru să observe și un zîmbet trecu peste buzele ei subțiri. Vorbi cu tonul unei profesoare care face morală unui copil :

— În țara *mea* ai fi împușcată pentru spionaj.

— Nu sîntem în țara *dumitale*. Sîntem în țara *mea*.

Eva păru ușor enervată, apoi își reluă atitudinea impasibilă.

— Adevărat. Dar trebuie să raportez.

— Fă ce dracu' vrei.

Katherine trecu repede pe lîngă femeie și intră în dormitorul ei. Închise ușa, apoi se uită prin vizor și o văzu pe Eva foarte aproape, privind fix ușa. Katherine ezită cu mîna pe zăvor, apoi îl trase furioasă. La sunetul zăvorului, Eva zîmbi și se întoarse să plece.

Katherine se așeză pe marginea patului. Era tulburată, umilită, furioasă. Nu va mai face niciodată dragoste în acest apartament. De fapt, își spuse ea, nu va mai pune niciodată piciorul aici. Ochii îi căzură pe o sticlă de Principessa Gavi, la gheață, lăsată pe noptieră. Scoase dopul de plută și turnă vinul într-un pahar cu picior înalt, apoi bău.

Se cuibări într-un șezlong și închise ochii. Se liniști și încercă să-și adune gîndurile. Nu, își spuse, n-ar fi bine să nu mai vină. Îi datora lui Peter măcar atîta încredere, se gîndi ea. Totodată, era curioasă. Mai mult decît atît, Patrick O'Brien lăsase să se înțeleagă, într-un mod foarte ocolit, că îl găsea pe Peter și operațiunea lui cam ciudate.

Se simțea derutată și mintea îi deveni confuză... Undeva, exista o cheie ; întotdeauna simțise astfel. O cheie cum avea Eva, cum avea Arnold, și care se potrivea la multe lacăte, multe uși, dulapuri și sertare. Iar înăuntru erau cifruri, schelete și scandaluri. Toți păreau să știe asta — O'Brien, Peter,

James Allerton, sora ei, Ann, logodnicul acesteia, Nicholas West... Tatăl ei o știuse și el, și o știa și colonelul Carbury. Era ca un mare secret de familie, pe care copiii îl intuiau, dar nu-l cunoșteau, cu care adulții trăiau, dar nu-l pomeneau niciodată.

Astă-seară, gîndi ea, va fi consiliu de familie. Astă-seară i se va spune și micuței Kate.

15

Peter Thorpe intră în salonul de cocteil de la primul etaj al Clubului Universității și se strecură pînă la bar.

— Bună seara, Donald.

— 'seara, domnule Thorpe, zîmbi barmanul.

— Îmi pare rău pentru seara trecută.

— Ei, nici o problemă.

— Îmi aduc aminte că mă uitam în oglinda barului de acolo... M-am văzut înclinîndu-mă sub o furtună de forța zece pe care nimeni din cameră nu părea s-o resimtă.

Barmanul rîse :

— Cu ce vă servesc ?

— Doar un pahar cu apă chioară, te rog.

Barmanul rîse din nou și îi turnă un Perrier.

Thorpe trase spre el un număr din „Times" și îl frunzări.

— Nu-mi vine să cred cîte crime se comit în orașul ăsta. Nebunie.

— Mda, dar majoritatea crimelor implică oameni care se cunosc. Știați asta ? Și nici nu sînt oameni ca noi. *Banjos* și *bongos*.

— *Banjos* și *bongos* ?

Donald zîmbi, în timp ce lustruia un pahar.

— Mda, știți dumneavoastră.

Se uită la un picolo de origine hispanică, aflat în apropierea meselor și coborî vocea :

— Negri și ricani. *Banjos* și *bongos*.

Făcu cu ochiul.

Thorpe îi zîmbi și el.

— Stăpînești excelent limbajul modern, Donald, și ai o ureche bună pentru dialecte și bancuri. Mi-a plăcut grozav definiția *femeii*. Mai ai și altele ?

— Mda. Ce obții dacă încrucișezi un negru cu un francez ?

— Ce ?

— Pe Jacques Gardian*

Lovi cu ștergarul în bar și izbucni în rîs.

Thorpe ridică paharul cu apă minerală:

— Te salut !

Bău.

— Apropo, ai ceva note de plată pentru un tip pe nume Carbury ? Se pare că s-a înregistrat aici, dar...

Donald frunzări un teanc de cartonașe.

— Nu.

— Englez. Mai în vîrstă, înalt, slab, poate cu mustață.

— A, Edwards. Vine des pe aici.

— E aici cam de miercuri ?

— Exact, Edwards.

Frunzări din nou notele de plată. Camera 403. A fost aici acum zece, poate cincisprezece minute. A luat una mică și a plecat.

— Era în costum de maimuțoi ?

— Nu...

Se scărpină în cap.

— Nu, era în sacou.

Donald păru să observe de-abia acum hainele de seară ale lui Thorpe.

— Hei, vă duceți la bairam mare, domnule Thorpe ?

Thorpe împături ziarul.

— Ai auzit de OSS ?

Tînărul barman clătină din cap.

— Al doilea război mondial, sugeră Thorpe.

— A, da. Distra soldații.

Thorpe rîse.

— Nu, Donald, aceea era USO. Dar ce zici de KGB ? MI6 ?

— KGB-ul... sigur — spionajul rusesc. MI6... sună familiar...

— Ce zici de SS ?

---

* În original : Jacques Custodian (n.tr.).

— Sigur. Naziști.

— Te pune pe gînduri, nu ? zîmbi Thorpe.

— Despre ce ?

— O, despre viață. Eroi și ticăloși. Lucruri ca bine și rău, glorie apusă, sacrificiu, datorie, onoare, țară... Despre amintiri. O bună memorie nu e neapărat o treabă bună, Donald.

Lui Donald nu-i plăcea întorsătura pe care o luase discuția.

— Mda.

— Dineul veteranilor din OSS. Oficiul Serviciilor Strategice, predecesorul CIA-ului. Arătă spre prima pagină din „Times". Acolo mă duc. Se întîlnesc ca să-și aducă aminte. Își aduc aminte de al dracului de multe. Asta-i periculos.

— Ei, o să-l auziți pe Președinte vorbind ?

— Exact.

Thorpe împinse un plic sigilat peste bar.

— Fă-mi un serviciu, Donald. Dă o raită prin club — camera de biliard, biblioteca, peste tot — vezi dacă poți să dai de Edwards. Dă-i asta.

Donald puse plicul în spatele barului.

— Desigur... Doriți să trimit un băiat, sau să-i pun asta în cutia de mesaje ?

— Nu. Vreau să i-l dai personal, înainte să plece. Ai putea chiar să te duci în camera lui. Probabil că acum se îmbracă pentru seară. Dar nu pomeni numele meu. Bine ?

Thorpe îi făcu cu ochiul conspirativ.

Donald făcu și el, automat, cu ochiul, cu un aer atotștiutor, deși părea puțin încurcat.

Thorpe făcu să alunece peste bar o bancnotă de zece dolari, și Donald o înghesui în buzunar. Thorpe își privi ceasul.

— Timpul și salata veștedă nu așteaptă pe nimeni, prietene.

Coborî de pe scaunul înalt.

— Îl cunoști, desigur, pe T. S. Eliot : „Timpul prezent și timpul trecut sînt probabil ambele prezente în timpul viitor, iar timpul viitor este conținut în timpul trecut." Ei, Donald, viitorul acela va fi aici în curînd. Fluxul viitorului, care a

început ca o unduire acum patruzeci de ani, ne va mătura pe toți. De fapt, pot să-ți dau și o dată exactă : weekend-ul de Patru Iulie. Ai să vezi. Ține minte unde ai auzit- o.

— Desigur, domnule Thorpe. Vă urez o seară bună.

— Mă tem că am alte planuri.

Thorpe privi pe fereastra taxiului. Circulația de pe Park Avenue se transformase în tîrîit, iar în față se putea vedea, după luminile farurilor, că două benzi fuseseră blocate cu bariere. Polițiști călare se deplasau în sus și în jos pe bulevard sub ploaia ușoară. Pe partea stîngă a bulevardului, între Străzile 66 și 67, peste drum de Arsenalul Regimentului 7, cîteva sute de demonstranți scandau din spatele barierelor poliției. Șoferul taxiului întrebă :

— Acum ce dracu' se mai petrece ?

— Președintele vorbește la arsenal.

— Doamne ! Trebuia să-mi fi spus. Cui îi vorbește ?

— Mie. Și am întîrziat. Mă duc pe jos.

Plăti și o luă pe jos, printre mașinile împotmolite. Limuzinele erau parcate pe cîte două și trei rînduri în jurul intrării arsenalului, iar peste drum demonstranții fluturau lozinci antinucleare și cîntau un cîntec din anii 1960 :

Spune-mi iar, și iar, și iar, prietene,
Dar tu nu crezi că sîntem în ajunul
Distrugerii...

— Dreptul *ăsta* îl aveți, fraierilor, dădu Thorpe din cap.

Thorpe trecu printr-un cordon de polițiști în uniformă și se apropie de arsenal. Privi spre clădirea veche de o sută de ani, din cărămidă și granit. Aceste acțiuni ale OSS fuseseră întotdeauna organizate la „Waldorf" sau la „Pierre", dar de-a lungul timpului, în atmosfera de asediu, fuseseră transferate în această clădire cu aspect fals belicos. Turnuri încununate de creneluri sinistre se ridicau meditativ în noapte, dar efectul global era acela al uniformei Gărzii Coldstreamului : mai potrivită pentru paradă decît pentru luptă.

Trecînd de un șir de polițiști, Thorpe urcă o scară acoperită și intră în arsenal printr-o pereche de uși masive din stejar.

Holul era lambrisat cu lemn masiv, iar pe pereți se aliniau portrete impresionante, în stil marțial. De tavanul înalt atîrnau drapele de luptă, zdrențuite și decolorate, și stindarde în culorile regimentului. Candelabrele mari erau în stilul Tiffany timpuriu, iar senzația generală era de spoială de secol nouăsprezece, un venerabil club de gentlemeni de pe Park Avenue, cam ponosit. Fusese un loc unde crema orașului New York se juca în weekend-uri de-a soldații și încă mai avea rolul de a furniza o atmosferă veselă locuitorilor din East Side, care datorau, sau credeau că datorează, un minimum de serviciu militar.

Oaspeți întîrziați se grăbeau pe lîngă Thorpe, iar zeci de bărbați din Serviciul Secret se învîrteau pe-acolo în ținută de serviciu sau semioficială. Cîțiva încercau să treacă drept ospătari sau picoli. Știa că cei care purtau redingotele demodate ascundeau pistoale-mitralieră *Uzi* și arme de vînătoare cu țeava retezată.

Un polițist îl îndrumă pe Thorpe spre dreapta, și el își așteptă rîndul la un detector de metale-portal, prin care trecu sub ochii scrutători ai celor din Serviciul Secret.

Dincolo de detector se afla un coridor larg, pavoazat cu steaguri, din care se deschideau arcade spre camerele de recepție elegante. Thorpe intră într-o încăpere plină cu cuiere și-și lăsă pardesiul stropit de ploaie în schimbul unei fise. Se întoarse în coridor, îl traversă și intră într-un salon bogat mobilat, unde erau servite la discreție cocteiluri. Thorpe găsi un Martini neatins și îl dădu pe gît.

— Nu-i elegant să întîrzii la întîlnirea cu președintele, Peter.

Se întoarse și îl văzu apropiindu-se pe Nicholas West.

— Ar fi și mai neelegant să fi ajuns prea devreme și treaz, spuse Thorpe.

Își strînseră mîinile.

— Acum ai sosit ? întrebă West.

— Am fost cu treburi de-ale Companiei, zîmbi Thorpe. Tu ce scuză ai, Nicko ?

— Am stat la coadă pentru aterizare pe „La Guardia".

Thorpe îl luă pe West de braț.

— Ascultă, de ce nu chiulim noi de la reuniunea asta plicticoasă și să mergem în oraș ? Știu un local delicios de stricat, pe 46 Vest, unde se dansează cu sînii goi și care are și un bordel la etaj.

West rîse forțat, dar obrajii i se îmbujorară.

Thorpe îl privi. Chiar și în costum de seară arăta de parcă ar fi purtat sacoul lui mototolit. West avea patruzeci și unu de ani, dar arăta de treizeci, își spuse Thorpe. În 1967, pe cînd era lector de istorie la Universitatea din Washington, fusese recrutat, împreună cu alți istorici tineri, de directorul CIA, Richard Helms, pentru a pregăti istoria enciclopedică a OSS și a CIA. Marea întreprindere secretă se dovedise a fi un proiect continuu și interminabil, al cărui șef devenise West. Thorpe găsi un alt Martini pe o tavă și luă o înghițitură.

— Cum merge cartea, Nick ?

West ridică din umeri.

— Tot timpul se descoperă informații noi, care ne obligă să o rescriem.

Thorpe încuviință din cap.

— Informațiile nou descoperite pot fi o țeapă în fund. Ai găsit un editor ?

— De fapt, avem două volume sub tipar, zîmbi West.

— Cum stai cu vînzările ?

— Sută la sută. S-au tipărit cîte zece exemplare din fiecare volum și pe urmă am distrus benzile.

— La cine au ajuns cărțile ?

— Păi, la director, bineînțeles, care a primit un set. Secția mea a primit un set...

Îl privi pe Thorpe.

— Restul distribuției e secret.

— Trimite-mi și mie un set.

— Ia-ți o aprobare de la director.

— Desigur. Care două volume au intrat la tipar ?

— Perioada OSS, din 1942 pînă în 1945, și cei doi ani care au precedat fondarea CIA-ului din 1947.

West aruncă o privire prin salon. Cu excepția picolilor, acesta era gol.

— Mai bine să mergem înăuntru.

— Nici o grabă.

Thorpe își goli paharul și se întoarse spre West.

— Aș vrea să văd și eu cîte ceva din materialul ăsta. Computerul meu ia legătura cu al tău și îi dăm drumul.

West îl privi cu atenție.

— Dacă este necesar să știi și ai o autorizație în regulă, am să-ți arăt ce ai nevoie.

Thorpe scutură din cap.

— Chestiile astea se fac mai bine pe prietenie.

— Am să mă mai gîndesc.

— Bun.

Thorpe își aprinse o țigară și se așeză pe o masă lungă. Știa că West începuse să fie agitat de teamă să nu întîrzie, ceea ce îi ușura încercarea de a-l aborda.

Thorpe îl privi pe bărbatul insipid. Prin natura serviciului și din cauza nelimitatei sale sete de cunoaștere, West ajunsese, printr-un accident, persoana cea mai cunoscătoare din CIA. Cineva spusese odată : „Dacă cei din KGB ar avea posibilitatea să-și aleagă omul pe care și-l doresc cel mai mult într-o celulă de interogatoriu — Președintele, directorul CIA sau Nicholas West — l-ar alege pe West.“ Thorpe își azvîrli țigara în cămin.

— Ai dat vreodată peste numele meu ?

West evită privirea insistentă a lui Thorpe și o luă spre ușa care ducea în sala de bal.

— Să mergem, Peter.

Thorpe sări de pe masă și îl urmă.

— Nu ți-e teamă să umbli cu toate secretele alea în minte ?

West confirmă din cap :

— N-am dormit o noapte ca lumea de ani de zile.

Deschise o ușă și intră într-un separeu, marcat printr-o draperie, al sălii de bal. Un om din Serviciul Secret îi ceru invitația, și el i-o arătă. Bărbatul îl căută pe o listă și-i făcu semn să treacă. Thorpe își arătă și el invitația și îl urmă.

Thorpe se opri în apropierea draperiei :

— S-ar părea că societatea estică și-a făcut apariția. E ultima șansă s-o ștergem Nicko.

West clătină din cap și porni spre draperie, dar Thorpe îi puse o mînă pe umăr.

— Stai, amice. Încep ceremoniile.

West se opri. Simțea mîna lui Thorpe strîngîndu-i umărul din ce în ce mai tare, pînă cînd, în cele din urmă, se smulse. Peter Thorpe îl făcea să se simtă prost. Tipul era excesiv în toate : prea multă forță fizică, o personalitate copleșitoare, prea arătos și prea bogat. Și totuși, într-un mod ciudat, West se simțea atras de el.

— Ai dădacă astă-seară ? întrebă Thorpe.

West ridică din umeri :

— Cred că da.

— Nu poți să-i descoperi ?

— Uneori.

— Îl descopăr eu. Pe urmă îl pierdem și mai tîrziu ne ducem la bordel.

— Puțin le pasă dacă mă duc la bordel. Puțin le pasă ce fac, dacă nu las vreo servietă la Ambasada sovietică sau nu mă înscriu pentru o croazieră spre nicăieri.

— E încurajator să văd că poți să glumești despre asta, rîse Thorpe.

West îl privi :

— Din punctul meu de vedere, tu ești doica mea astă-seară.

— Nu eu, Nicko.

West zîmbi :

— Cred că nu.

În trecut, se mai compromisese profesional uneori datorită discuțiilor sale indiscrete cu Thorpe. Dar dacă era un lucru pe care nu l-ar fi făcut niciodată, acesta era să se compromită personal cu Thorpe, însoțindu-l într-una din escapadele sale. Thorpe îi era, într-un fel, prieten, dar West simțea că acesta era totodată un seducător ; un seducător de bărbați, ca și de femei. West simțea că Thorpe voia o bucată din el, o bucată din sufletul lui, deși nu-și putea închipui de ce.

— Cît timp ești cu mine, Nicholas, n-o să ți se întîmple niciodată ceva rău, spuse Thorpe.

— Cînd sînt cu tine, nu mi se întîmplă niciodată ceva bun.

Thorpe izbucni în rîs, apoi expresia i se schimbă. Îl luă pe West pe după umeri și-l trase mai aproape, într-o îmbrățișare incomod de intimă. Îi șopti în ureche :

— Or să te înșface, Nick. Te vor la Moscova și or să pună mîna pe tine.

West își întinse gîtul și ridică privirea spre Thorpe.

— Nu. Compania mă protejează.

Thorpe văzu cum sîngele dispare din obrajii lui West. Zîmbi trist și clătină din cap.

— Nu te pot proteja la infinit, și ei știu asta. Nici măcar nu *vor* să te protejeze, pentru că știi multe, mult prea multe, prietene. Cînd vor renunța la serviciile tale, nu se va lăsa cu un NIP*, ci cu RIP**. Așa procedează ei. Dumnezeu să te aibă în pază, Nick, dar soarta ta plutește pe undeva între Moscova și cimitirul Arlington.

West simți că i se usucă gura. Fără să-și dea seama, se apropie și mai mult de Thorpe.

Acesta îl bătu pe spate.

— Pot să te ajut. Încă mai avem timp.

---

* New Identity Program (engl.) — Program pentru o Nouă Identitate (n.tr.).

** Requiescat in pacem (lat.) — Odihnească-se în pace (n.tr.).

CARTEA A TREIA

REUNIUNEA

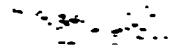

16

Peter Thorpe și Nicholas West intrară în sala de bal — în realitate sala de instrucție a regimentului — o încăpere înaltă, pe patru nivele, puțin mai mare decît un teren de fotbal. Spațiile largi erau susținute de grinzi eliptice din fier forjat, iar în plafonul înclinat erau tăiate două șiruri de ferestre cu arcade. Sala era luminată strălucitor de candelabre uriașe. Ambele capete ale sălii erau flancate de galerii imense, în care puteau lua loc peste o mie de oameni. Thorpe scrută zonele superioare, întunecate, ale galeriei de deasupra estradei. Acolo nu erau invitați, în schimb, cam din zece în zece metri, fusese postat un om din Serviciul Secret, cu binoclu. Thorpe știa că puștile cu lunetă stăteau alături, pe bănci.

Își roti privirea prin sala de bal. Încăperea era pavoazată cu roșu, alb și albastru, iar deasupra estradei erau atîrnate trei drapele uriașe — american, britanic și francez — și un tablou mare, în tonuri sepia, al fondatorului OSS, generalul Wiliam „Wild Bill" Donovan.

După estimarea lui Thorpe, se aflau acolo aproape două sute de mese, pe ale căror fețe de masă albastre fusese aranjată vesela — argint, porțelan și cristal.

— Unde-i masa noastră ? întrebă Thorpe.

— Masa paisprezece. Lîngă estradă.

Thorpe privi estrada ridicată de-a lungul peretelui dinspre nord. Îl recunoscu pe Ray Cline, un fost ofițer OSS și fost director adjunct pentru informații în CIA.

Garda de onoare, formată din infanteriști marini, prezentă drapelul, iar mulțimea se ridică pentru ceremonie. Fanfara armatei începu să intoneze imnul național, și cei aproape două mii de bărbați și femei cîntară versurile.

West luă poziția de drepți și li se alătură.

Thorpe privi înapoi spre estradă. La stînga lui Cline era Michael Burke, fost ofițer OSS și fost președinte al clubului „Yankees" și al Corporației Madison Square Garden. Lîngă Burke stătea Charles Collingwood, purtătorul de cuvînt și cronicarul activităților OSS în timpul războiului, iar lîngă Collingwood se afla Clare Boothe Luce. În stînga lui, era Richard Helms, fost ofițer OSS, fost director al CIA, omul care-l recrutase pe West. Thorpe se întoarse spre acesta.

— Uite-l pe vechiul tău șef, Nick. Ai grijă să-i mulțumești pentru slujbă.

West se opri din cîntat și mormăi ceva ce suna a obscenitate.

— El a ieșit, iar tu ești încă înăuntru, zîmbi West.

Imnul se termină, și fanfara începu să intoneze „God Save the Queen".

— Hei, spuse Thorpe, asta mi-aduce aminte de colonelul Randolph Carbury — îl cunoști ?

West își încleștă mîinile la spate.

— Am auzit de el. De ce ?

— O să fie aici astă-seară. Și o să-ți mai spun și altele.

West încuviință din cap.

Fanfara termină imnul britanic și începu „La Marseillaise". Thorpe privi înapoi spre estradă. Președintele Statelor Unite era flancat de Geoffrey Smythe, președintele Veteranilor OSS, și de tatăl adoptiv al lui Thorpe, James Allerton, oaspetele de onoare. În stînga lui Allerton, era Bill Cassey, fost ofițer OSS și actualul director al CIA. Lîngă Casey stătea William Colby, și el fost ofițer OSS și fost director al CIA.

— Absolvenții au ajuns bine, observă Thorpe.

Imnul francez se termină și Arhiepiscopul New York-ului începu rugăciunea.

Thorpe parodie cuvintele din rugăciunea cardinalului :

— Doamne, Dumnezeule, apără-ne de vîrcolacii nopții.

Se întoarse spre West, care se uita lung la el.

— I-ai mai auzit urletul în ultima vreme ? îl întrebă Thorpe.

West nu răspunse.

— Va urma.

Cardinalul își termină rugăciunea și toată lumea se așeză. Geoffrey Smythe începu saluturile de bun venit. Thorpe îi spuse lui West :

— N-am vrut să te sperii mai înainte.

West fu gata să rîdă :

— M-ai speriat ca dracu'.

Se uită la Thorpe.

— Am necazuri ?

— Da' de unde. Eşti în mare pericol.

— Termină !

— Iartă-mă, amice. Ascultă, în ce-i priveşte pe cei de la KGB, le e de-ajuns să se țină pe urmele tale. În ce privește Compania, trebuie să-ți faci o asigurare. Înțelegi ?

West dădu din cap.

— Ceva în genul... „În caz de moarte prea timpurie sau dispariție, următoarele documente şi mărturii vor ajunge la „The New York Times“ și „The Washington Post“...

— Asta-i.

West dădu din nou din cap.

— Te ajut eu cu amănuntele, spuse Thorpe.

— Şi ce vrei în schimb ?

— Doar prietenia ta.

Zîmbi și-l luă pe West de braţ.

— Hai să mergem să înfruntăm mînia unei doamne făcute să aștepte. Iei tu castana. Eu am destule necazuri.

Katherine Kimberly îl privi pe Thorpe apropiindu-se, cu o expresie de supărare pe chip.

— Nick a stat la coadă la aterizare pe „La Guardia“, spuse Thorpe.

Îi dădu o sărutare pe obraz.

— Îmi pare rău, a fost vina mea, adăugă West. Ne-am luat cu vorba în hol. Ce faci, Kate ?

Se aplecă și o sărută.

Ea îi luă mîna și îi surîse.

— Ai mai vorbit cu Ann ?

— Aseară. E bine. Îți trimite sărutări.

West privi în jurul mesei.

— Domnule O'Brien, îmi pare bine că vă revăd.

Își strînseră mîinile.

West îl privi pe Patrick O'Brien. Era un bărbat de peste șaizeci de ani, cu părul bogat, blond-albit, cu o față roșcovană și ochi pătrunzători de un albastru închis. West știa că se menținea într-o formă fizică excepțională și încă mai sărea, cum se exprima el, din avioane în perfectă stare, din care de fapt nu era nevoie să sari. Salturile le făcea cînd îi venea cheful, pe un teren sterp din Jersey Pine, singur și noaptea — în nopți senine, dar uneori fără lună, ca acelea de care pe vremuri avea nevoie pentru parașutări în Europa ocupată.

O'Brien făcu semn cu capul spre perechea care ședea la masă.

— Îi cunoașteți amîndoi pe Kitty și George Van Dorn, desigur.

Thorpe și West îi salutară și își ocupară locurile.

Katherine arătă peste masă :

— Iar acesta este prietenul meu Tony Abrams, care lucrează la firmă.

Abrams se întinse peste masă și dădu mîna cu West. Se aplecă și spre Thorpe, dar acesta tocmai turna dintr-o sticlă de Stolicinaia. Thorpe îl privi superficial și spuse :

— Da, ne cunoaștem.

Ridică un pahar, plin ochi, cu lichid incolor.

— Cineva a fost destul de atent și și-a amintit de preferința mea pentru vodca rusească. *Na zdarovie.*

Goli paharul pe jumătate și lăsă să-i scape un oftat.

Thorpe se adresă celor de la masă :

— S-ar putea să vi se pară ciudat că eu, un patriot și un luptător al războiului rece, beau vodcă rusească.

Îl privi în față pe Abrams.

— Beau vodca rusească în același spirit în care războinicii din perioada preistorică beau sîngele dușmanilor.

— O manifestare de dispreț ? întrebă Abrams. Sau pentru curaj ?

— Nici una, nici alta, domnule Abrams. Îmi place gustul.

Își linse buzele și rîse.

— Că vorbeam de sînge, spuse Abrams, ai ceva pe mînșeta dreaptă, domnule Thorpe.

Peter Thorpe puse paharul jos și își privi mînșeta dublă. O pată brun-roșcată întina albul strălucitor al bumbacului, aproape de butonul din onix negru. O frecă între degete, apoi spuse :

— *Pare* a fi sînge, nu-i așa ?

— Da, așa pare, spuse Abrams.

Katherine înmuie colțul unui șervet într-un pahar cu apă.

— Trebuie muiată pînă nu se fixează.

Thorpe zîmbi și luă șervetul.

— Toate femeile din lume au în comun trei rînduri : du gunoiul, mă doare capul și înmoaie-o pînă nu se fixează.

Thorpe tamponă pata.

— Hotărît lucru, e sînge.

Katherine vorbi cu vizibilă răceală în glas.

— Te-ai tăiat ?

— Să mă tai ? Nu, nu m-am tăiat.

George Van Dorn rosti de peste masă :

— Atunci, poate, domnule Thorpe, avînd în vedere profesia dumitale, ai tăiat pe altcineva.

Zîmbi.

Thorpe îi zîmbi și el.

— Probabil e ketchup, interveni Kitty Van Dorn.

Thorpe își dădu ochii peste cap, mimînd disprețul.

— Ketchup ? Madam, n-am *văzut* o sticlă de ketchup de cînd eram la școală. Știu, Katherine se gîndește la ruj, dar trebuie să mă dezvinovățesc și să recunosc că-i sînge. Cînd văd sînge, știu că-i sînge.

Îl privi pe Abrams.

— Ai spirit de observație, domnule Abrams. Ar trebui să fii detectiv.

— Am fost.

Clubul Vesel al Cadeților de la West Point se adunase lîngă estradă și începuse un potpuriu de cîntece.

Thorpe ridică vocea, ca să acopere zgomotul, și îi spuse lui Abrams :

— N-au fost părinții dumitale un fel de agitatori bolșevici ? Leon și Ruth Abrams ? Arestați pe cînd conduceau o grevă violentă a muncitorilor de la confecții, parcă ?

Abrams îl fixă pe Thorpe cu privirea. Părinții lui avuseseră o oarecare notorietate la vremea lor și fuseseră menționați în unele dintre cărțile care tratau subiectul mișcării muncitorești americane, dar nu erau destul de bine cunoscuți încît Thorpe să-și amintească de ei sau să facă vreo legătură pe baza numelui de familie, de altfel comun.

— Da, Leon și Ruth erau părinții mei. Studiezi mișcarea muncitorească ?

— Nu, domnule. Îi studiez pe roșii.

Katherine îl lovi pe Thorpe peste gleznă.

— Asta-i interesant, îi spuse Thorpe. Pitoresc. Tony este fiu de eroi populari americani. Se întoarse spre Abrams : de ce *Tony ?*

Abrams zîmbi subțire.

— Numele meu adevărat e Tobias, care are ca diminutiv Toby. Dar acolo unde am crescut, toți aveau nume ca Dino sau Vito. Așa că Toby a devenit Tony.

— America, creuzetul. Și dumneata te-ai topit chiar în el.

În jurul mesei se lăsă o tăcere jenantă, apoi Thorpe întrebă :

— Părinții sînt tot comuniști, domnule Abrams ?

— Sînt morți.

— Îmi pare foarte rău. Și-au păstrat credința ?

— Părinții mamei s-au întors în Rusia în timpul Marii Crize. Au fost arestați pe vremea epurărilor lui Stalin. Probabil că au murit în lagăre.

Thorpe dădu din cap.

— Asta trebuie să fi zdruncinat credința părinților dumitale în dreptatea și frăția revoluției.

— Foarte posibil. Abrams își aprinse o țigară. Părinții tatei, care n-au plecat niciodată din Rusia, au fost uciși de nemți prin 1944 — cam pe vremea cînd și părinții dumitale naturali au fost omorîți de nemți. Mică-i lumea.

Thorpe îl privi pe Abrams cu atenție.

— De unde știai de părinții mei ?

— Am citit. Studiez istoria OSS-ul.

Thorpe își mai turnă un pahar de vodcă și-l privi pe Abrams.

— Știi, Abrams, s-ar putea să fii exact omul de care are nevoie firma.

— Nu mi s-a cerut să mă asociez.

— O, o să ți se ceară. Ce dracu' crezi că faci aici ? De ce crezi...

Katherine interveni :

— Peter, cînd veneai încoace nu l-ai vazut cumva pe colonelul Carbury ? Nu-i la masa lui.

— De-abia l-aș recunoaște. Toți englezii seamănă între ei.

Se juca cu un agitator de cocteiluri și îl frînse între degete.

— Poate s-a împotmolit pe undeva.

Thorpe se lăsă pe spate și păru că se retrage în sine.

Cadeții se opriră din cîntat și ospătarii aduseră peștele.

— Lucrezi cu Kate ? îl întrebă West pe Abrams.

— Sînt asistent de proces itinerant.

— Dl Abrams se pregătește pentru examenul la Drept din iulie, adăugă Katherine.

— Baftă, spuse West. Logodnica mea — sora lui Kate, Ann — e tot avocat. Lucrează la o firmă americană, la München.

Thorpe se trezi din reverie și se ridică.

— Lucrează pentru Agenția de Securitate Națională, Abrams. Toată familia asta afurisită e plină de spioni.

— Ești într-o dispoziție deosebit de proastă, Peter, spuse Katherine aspru.

Se ridică.

— Scuză-mă, domnule Abrams, vrei să mă conduci în hol ?

Abrams se sculă și o urmă.

Thorpe păru să nu observe.

— Toată sala asta afurisită e plină de spioni, mormăi el. Știți cum poți să-ți dai seama cînd un spion e de față ?

Ridică de pe masă bolul de salată.

— Se ofilește salata. Doamne, ne trebuie un exorcist !

Kitty Van Dorn anunță că pleacă împreună cu soțul ei pe la mese. Ochii încețoșați de alcool ai lui George Van Dorn părură să se limpezească brusc ; îl privi lung pe Thorpe, apoi spuse :

— Ai venit aici să-l vezi pe tatăl tău onorat. Vezi să apuci momentul.

Își luă soția de braț și plecară.

Thorpe păru să ignore admonestarea și îi spuse lui Patrick O'Brien :

— Dă-mi, te rog, sticla de Stoli.

O'Brien îl privi sever :

— Destul, Peter. Avem ceva important de discutat mai tîrziu.

Ochii lui Thorpe îi întîlniră pe ai lui O'Brien, și el plecă privirea.

— Cred că ar trebui sa mănînc ceva... Se concentră asupra rasolului de somon.

O'Brien, West și Thorpe mîncau în tăcere. West îl urmărea pe Thorpe cu coada ochiului. Nu era nemulțumit că ar fi putut să ajungă cumnați. Totuși, Thorpe era un tip straniu. Numele lui întreg era Peter Jean Broulé Thorpe, după părinții lui naturali, tatăl american si mama franțuzoaică, ambii agenți OSS. Era de înțeles, reflectă West, atracția Katherinei, spirituală și emoțională, către el, datorită experienței lor asemănătoare, chiar dacă personalitățile lor erau total diferite.

Thorpe ridică privirea din farfurie.

— Mă simt mai bine.

O'Brien se aplecă spre West.

— Te-a pus Peter la curent cu treaba asta cu Carbury ?

— Numai că e în New York...

— Nici eu nu-s prea bine informat, spuse Thorpe.

O'Brien le făcu un rezumat stilizat al evenimentelor zilei și adăugă :

— Și eu, și Katherine credem că e în legătură cu Talbot.

West dădu din cap.

— Așa zicea și Peter.

O'Brien îl privi îndelung pe Thorpe.

— Ți-a spus asta Katherine ?

Thorpe clătină din cap.

— Da... Nu... Am tras și eu concluzii după ce am citit scrisoarea de la Wingate.

— Aha.

— Numai că, adăugă Thorpe repede, Carbury ar trebui să fie aici — în sala asta — ca să ne lămurească pînă la capăt. Cred că Abrams a zbîrcit-o.

— Katherine și Abrams și-au luat toate măsurile, spuse brusc O'Brien.

Își împinse farfuria deoparte.

— Carbury s-o fi hotărît să evite o destinație cunoscută. S-o fi strecurat pe lîngă oamenii noștri și-o să ne trimită vorbă mai tîrziu să ne întîlnim într-un...

— Ăsta-i cel mai sigur loc din America astă-seară, îl întrerupse Thorpe. Și, în afară de asta, și-ar fi dorit să fie aici din motive personale.

O'Brien dădu încet din cap.

— Da... Poate că încă-i pe undeva prin club — deși am pus să fie căutat sub numele de Edwards.

— Blestemat să fiu dacă aș răspunde la apelul băiatului din hotel dacă aș fi în misiune, zîmbi Thorpe.

O'Brien dădu din nou din cap.

— Așa că, mai bine hai să presupunem că și-a luat precauțiile regulamentare și o să apară cînd o să-i vină lui bine, sau hai să presupunem...

— Cel mai prost scenariu, spuse Thorpe. Din experiența mea, oamenii care întîrzie sînt de obicei oameni morți. Dar las loc și pentru o răpire.

Thorpe se apucă să mestece o tulpină de țelină.

Katherine se apropia, însoțită de Abrams, și cei trei bărbați se ridicară. Katherine spuse :

— Am vorbit la Agenția „Burke". Detectivii l-au urmat pe Carbury pînă aici... sau așa au crezut. Unul dintre ei a fost destul de cinstit și a recunoscut că bărbatul pe care îl urmăreau — înalt, slab, în vîrstă, cu mustață, îmbrăcat în smoching și cu o servietă în mîna — poate să nu fi fost omul pe care li-l arătase un angajat al clubului. Cînd l-au văzut de aproape, aici, în hol, s-au gîndit că poate urmăriseră o fantomă. Totuși, bărbatul a prezentat o invitație și a trecut prin

detectorul de metale. Detectivii nu au mai putut să-l urmeze și au plecat să-și facă raportul.

— Ți-am spus că toți englezii seamănă între ei, spuse Thorpe.

Toți își ocupară locurile. O'Brien luă cuvîntul :

— Carbury o fi trimis o sosie să scape de oricine l-ar fi urmărit. Din păcate, a scăpat de cei care-l protejau.

Abrams își drese glasul.

— Mai există o posibilitate. Sosia să nu fi fost angajată de Carbury, ci de altcineva.

Thorpe aprobă din cap.

— E și asta o posibilitate. Asta ar putea să ne sileasca la o chestie ilegală.

Îl privi pe Abrams :

— O pătrundere ilegală.

Abrams îi privi pe cei din jurul său. Era clar că era o problemă importantă — și nu una care le fusese atribuită, ci o problemă internă, o problemă care îi privea pe ei toți, direct. De asemenea, era clar că folosirea unei momeli însemna planificare și organizare și mirosea a profesionalism înalt. Și totuși, nici O'Brien, nici Katherine, Thorpe sau West nu păreau prea surprinși. Nu, trase el concluzia, nu era un caz de deturnare de fonduri.

— Nu vreau să facă detectivii asta, spuse O'Brien, ci unul dintre noi.

Se întoarse spre Abrams :

— Crezi că ai putea să intri în camera lui ?

Abrams ridică din umeri :

— Poate.

O'Brien îl privi pe Thorpe.

Acesta zîmbi :

— Desigur. Ce echipă ! Pete și Tony, împreună, într-o acțiune ilegală. Doamne, ce-am ajuns !

— Detectivii s-au întors la club, spuse Katherine. S-o mai amînăm.

Se servi felul principal, iar Kitty și George Van Dorn se întoarseră. Discuția se comentă asupra persoanelor prezente în sală. Kitty Van Dorn făcu un semn spre estradă.

— Președintele arată bine astă-seară.

Thorpe studie estrada, aflată în apropiere.

— Da, arată foarte viu. E lichidul ăla nou de îmbălsămare.

Katherine se aplecă și-i spuse foarte încet la ureche :

— Dacă nu te porți cum trebuie, am să pun să fii dat afară.

Thorpe îi luă mîna și i-o strînse, apoi se uită din nou pe estradă, pînă prinse privirea lui Bill Casey. Tipul arăta, ca de obicei, sever. Casey îi făcu lui Thorpe un semn de recunoaștere, care nu era neapărat amical, observă Abrams. Era, gîndi el, mai mult decît privirea pe care un polițist de rond o aruncă delincventului juvenil din cartier.

Thorpe îi rînji șefului, apoi îi spuse încet Katherinei :

— Dacă vreodată un bărbat a reușit să se transforme în vîrcolac, ăla e Bill Casey.

Katherine își reprimă un zîmbet.

Thorpe se aplecă mai mult spre urechea ei și-i spuse cu seriozitate :

— Se potrivește cu tiparul. Ca și Cline, Colby și Helms... Ca și alte cîteva zeci de oameni de aici, inclusiv șeful tău și tatăl meu. Doamne, nu te sperie de moarte ? Pe mine, da.

Katherine se uită la Patrick O'Brien, apoi la James Allerton, care stătea lîngă Președinte, fiind angajat într-o discuție cu acesta.

Thorpe îi urmări privirea și spuse :

— Da. „Cineva care s-ar putea să fie în apropierea Președintelui vostru."

Katherine îl privi lung :

— Nu.

Thorpe zîmbi :

— Posibil.

— Nu.

— Depășește absolut orice imaginație ?

Katherine îi întoarse spatele și-și turnă în pahar.

17

Abrams se trezi stînd lîngă Katherine la barul lung, montat într-un colț al sălii de bal. Își comandă o băutură, evitînd să fie atras într-o conversație, și se întoarse să privească prin sală. Cîțiva bărbați și femei purtau uniforme ofițerești de ceremonie, și erau și uniforme străine. Deși invitațiile specificau smochingul, erau cîțiva bărbați în frac. Abrams își spuse că ăsta era genul de oameni care se duceau acasă și se schimbau în smoching ca să se simtă comozi.

Abrams își curăță un fir de praf imaginar de pe cămașă și-și verifică ținuta. Într-un fel, greu de definit, *arăta* că e închiriată, cu excepția afurisiților de pantofi.

— De unde e smochingul ? întrebă Katherine.

Abrams ridică rapid privirea.

— Ce ? A, de la „Murray", din Lexington... De ce ?

— Tocmai mă-ntrebam dacă nu l-a adus din Anglia.

— A, Carbury... Nu, al lui e de la „Lawson". Din zona Wall Street-ului. Pe bon scria că a fost ajustat acum două zile.

Ea se îndepărtă cîțiva pași de bar și el o urmă.

— Ce-a căutat tocmai acolo ? întrebă ea.

— Doar o dată, să închirieze un smoching.

Sorbi din pahar.

Ea îl privi cu atenție.

— Mai e și altceva ? Orice amănunt pe care l-ai avea...

— Nu.

Ea îl privi în ochi o secundă, apoi spuse :

— Sînt conștientă de riscul pe care ți l-ai asumat. Mai ales ținînd seama că nu știi despre ce e vorba.

— Cu cît știu mai puțin, cu atît mai bine.

— De fapt, zise ea, n-am spus nimănui că ai fost în camera lui Carbury.

Zîmbi :

— Ți-am spus că am să te protejez.

— Nu sînt prea prudent de felul meu, spuse Abrams, dar aș vrea să fiu în stare să mă prezint la vară la examenul de stat fără cazier.

— Îți înțeleg foarte bine situația.

Ezită, apoi adăugă :

— Nu ți-am cerut să forțezi și să intri... și mă întreb de ce ai făcut-o.

El evită întrebarea, întorcîndu-se la cea precedentă.

— După cum te întrebi probabil dacă n-am descoperit ceva despre care nu ți-am vorbit.

— Dar ai *uitat* să-mi spui de unde era smochingul.

El o privi atent, apoi zîmbi.

— Da, am uitat.

Și gîndi : Și tu ai uitat să-i spui lui O'Brien că eu am intrat în camera lui Carbury, și cred că O'Brien a uitat să-ți spună că mi-a cerut să mă duc luni la Glen Cove, și vor mai fi multe scăpări de memorie convenabile înainte să se termine toate astea.

— Presupun că Peter te-a adus în starea asta, spuse ea gînditoare. N-o să-ți cer scuze în locul lui. Dar îmi pare rău că s-a întîmplat așa.

— Peter Thorpe n-are nici o influență asupra stării mele.

Ea nu răspunse, și Abrams își dădu seama că mintea ei era deja ocupată cu altă problemă. Pe neașteptate, îi întinse programul pe care îl avea la ea.

Abrams luă programul, privind-o scurt, apoi îl deschise. În interior erau trei file fotocopiate ale unei scrisori în manuscris. Aruncă o privire pe prima pagină și văzu că era o scrisoare personală, adresată ei. O privi pe Katherine.

— Dă-i drumul ! Citește-o !

El începu să citească și, pe măsură ce citea, înțelegea că ea luase o hotărîre importantă în legătură cu el. Termină de citit și-i dădu scrisoarea înapoi, în interiorul programului.

Ea așteptă cîteva secunde ca el să vorbească.

— Ei ?

— N-am nimic de zis.

— De ce ?

— Nu-i de categoria mea.

Își termină paharul.

— Ia-o ca pe un caz penal — o problemă pentru un polițist anchetator.

— Am făcut-o și pe-asta. Tot nu-i din categoria mea.

— Atunci, măcar gîndește-te *puțin* la ea.

— Bine.

Își puse paharul pe bar. Scrisoarea, dacă era veritabilă, confirma parțial suspiciunile sale privind firma la care lucra. Se întoarse lîngă ea și o întrebă încet :

— Doar o întrebare : „O'Brien, Kimberly și Rose" e o fațadă pentru CIA, da ? Cum îi spuneți — o societate brevetată ?

Ea clătină din cap.

Abrams fu surprins și știa că asta i se citea pe față.

— Atunci, cine dracu' sînteți ?

Ea clătină din nou capul. Abrams își frecă bărbia.

— Trebuie să recunoști că asta-i bizar.

— Se poate.

Katherine întinse mîna și luă de pe bar lista invitaților.

— Primul, în ordine alfabetică, spuse ea, James Jesus Angleton, a fost ofițer OSS și șeful contrainformațiilor din CIA. Este considerat părintele contrainformațiilor americane. Ca urmare a legăturilor sale strînse cu Philby, agentul dublu britanic, și pentru că nu a reușit să-l identifice pe Philby sub adevărata sa față — dar și datorită altor întîmplări ciudate — au fost unele bănuieli că Jim însuși ar fi fost agent sovietic. Dacă este adevărat... mă rog, e prea înspăimîntător numai să mă gîndesc. Oricum, Jim a fost concediat de Bill Colby din motive care au rămas neclare. Următorul suspect posibil...

— Stai puțin !

Abrams o privi de aproape. Avea senzația că ea trecuse din viteza întîi în a doua și că tocmai era pe cale să intre în priză direct.

— Nu mă interesează suspecții, îi zise. Credeam că ne-am lămurit în privința asta.

Ea părea pornită.

— Îmi pare rău... Deși, ai dreptate. Am cam pierdut legătura cu... oamenii obișnuiți.

Reflectă un moment.

— Poate că te-am judecat greșit... și poate că am spus deja prea mult. Scuză-mă.

Îi dădu lista invitaților și plecă.

Abrams se întoarse la bar și își frunzări propria listă. Erau mulți invitați care aveau nume franțuzești sau din Europa Centrală, despre care își imagină că erau foști luptători din rezistență. Erau cavaleri britanici cu doamnele lor, o pereche Romanov și alți purtători de titluri nobiliare, inclusiv noua lui prietenă, contesa Claudia. Se uită peste umăr la masa unde ședea familia Grenville, dar Claudia era cu spatele spre el. Orchestra începu să cînte și el se hotărî s-o invite la dans, dar ea se ridică o dată cu Tom Grenville și plecară spre ringul de dans.

Abrams mai comandă o băutură și își îndreptă atenția spre mesele din jurul său. Dacă era o stare de spirit comună, își zise, aceasta putea fi descrisă cu un singur cuvînt: *mîndrie*. Evident că era și ceva aroganță, chiar și sentimentalism, dar senzația generală era aceea de „lucru bine făcut". Anii nu estompaseră amintirile; vîrsta și infirmitățile de-abia se simțeau în mersul înțepat sau în glasurile sigure, rezonante. Nu conta că apelul era mai scurt pe an ce trecea, sau că lumea nu mai era așa cum fusese în 1945. Aici, astă-seară, era din nou Ziua Victoriei în Europa.

Katherine îi bătu cu degetul în program, scoțîndu-l din reverie. Veni lîngă el și întrebă:

— Cauți pe cineva anume?

— Nu.

Și adăugă:

— Bei ceva?

— Nu, mulțumesc. Ți s-a părut că am plecat cam brusc?

— Mi s-a părut că erai supărată.

Ea zîmbi forțat.

— Conversațiile noastre se termină des în felul ăsta, nu?

El păru să ezite, și ea îl simți șovăind între a-și cere scuze și a o invita la dans, așa că luă inițiativa:

— Hai să suspendăm ședința și să mergem la dans.

Orchestra cînta melodia din *Casablanca*, „As Time Goes By". Ea își găsi ușor locul în brațele lui, și el îi simți trupul presat de al lui, îi mirosi părul, săpunul, parfumul. Dansară cam timid la început, apoi el se relaxă, se relaxă și ea și, treptat, apropierea trupurilor nu mai fu așa de stîngace.

— N-ai fost însurat niciodată ? întrebă ea.

— Nu... Doar logodit, o dată.

— Pot să întreb ce s-a întîmplat ?

Abrams se uita la Claudia, care dansa în apropiere cu Grenville. Își întoarse privirea spre Katherine :

— Întîmplat... ? O, aveam opinii politice diferite. Așa că ne-am despărțit.

— Ciudat.

— Era o radicală a anilor '60, copilul florilor... sau cam așa ceva. O activistă antirăzboinică și pentru drepturi civile. Pe urmă a început cu balenele, apoi cu indienii americani și cu mediul, sau invers. Apoi cu chestiile alea antinucleare. Orice ar fi fost la ordinea zilei, Marcy era acolo, cu o pancartă și un tricou imprimat. Viața ei era jalonată cronologic de știrile de seară. Ca artiștii, care au perioade albastre, ea avea perioade cu balene... perioade indiene... înțelegi ?

— Nu te atrag activismul și idealismul ?

— Nu mă atrage nici un „ism". Am văzut prea multe în copilărie. Ruinează vieți.

— Uneori ajută omenirea.

— Pute. Ascultă-mă pe mine, pute.

Dansară un timp în tăcere, apoi ea reluă :

— Și de-aia ai lăsat-o ? Fiindcă era așa de angajată...

— Ea m-a lăsat. Fiindcă i-am mărturisit că am fost toată viața cu republicanii.

Zîmbi :

— Ideea de a se culca cu un republican îi făcea, cum zicea ea, greață.

Rîse scurt.

— Dar, cu toate astea, ai iubit-o, spuse ea după un moment de gîndire.

Abrams nu-și închipuise vreodată că tema dragostei și a relațiilor altor oameni ar fi putut s-o intereseze pe Katherine Kimberly.

— N-a fost niciodată monoton. Imaginează-ți să vii acasă de la lucru, în uniformă de polițist, și să găsești salonul plin de revoluționari negri. Poți ?

— Nu, nu prea.

— Îmi dădea o stare de încordare.

Rîse din nou.

Ea zîmbi :

— Mă bucur că te poate amuza acum.

— Habar n-ai ce amuzant e pînă n-ajungi să faci dragoste înfășurat într-un steag cubanez, cu căldura închisă în miezul iernii ca să protestezi împotriva prețurilor petrolului și întrebîndu-te dacă o să-ți simtă hamburgerul în răsuflare, fiindcă erai în boicot contra cărnii de vacă, cu un tablou al lui Che urmărindu-te cu ochii lui ca ai lui Hristos și cu două oaspete lesbiene dormind în camera de zi...

Îi aruncă o privire Katherinei și-i văzu expresia încordată.

— Îmi pare rău. Te-am scîrbit ?

Ea clătină din cap :

— Nu. Încerc să mă abțin să nu izbucnesc în rîs.

Dansară pînă se opri muzica. El o luă de braț și plecară înapoi spre bar. Abrams deschise lista invitaților.

— Văd că sora ta trebuia să fie a opta persoană la masa noastră.

— N-a reușit să vină. Am vrut să-ți spun că poți să vii cu cineva, dar am uitat. Dacă nu cauți pe cineva anume, poate cauți suspecți.

— Pur și simplu, mă interesează numele astea. Ca să fiu sincer, sînt impresionat.

Ea comandă un vin alb.

— Ai vreo întrebare ?

— Da. De ce sînt toți aici ?

Ea zîmbi :

— Este un dineu anual. Astă-seară îl onorăm pe James Allerton, tatăl lui Peter, care va primi Medalia „General Donovan". Și, bineînțeles, cinstim memoria celor morți și memoria generalului Donovan, căruia i se spune de obicei, simplu, Generalul, după cum poate că ai observat. E interesant ce spun ?

Abrams o privi așa cum stătea, rezemată cu spatele de bar, cu paharul într-o mînă și țigara în cealaltă. Nu semăna deloc cu imaginea cu care era obișnuit la birou.

— Tot îmi umblă prin cap expresia „rețea de old-boys".

Ea lansă o șuviță de fum.

— Nu-i nici o rețea — este un grup foarte amestecat. Singurul numitor comun este perioada de camaraderie trăită acum vreo patruzeci de ani. În OSS exista toată gama, de la prostituate la prinți, de la criminali la cardinali.

Abrams își spuse că distanța dintre extreme nu era așa de mare cum, poate, își închipuia ea.

— E distractiv să te gîndești că cineva de aici — poate mai mulți — ar putea fi agent sovietic, spuse el privind prin sală.

— Eleanor Wingate n-a spus-o chiar așa... De ce ai spus „distractiv" ?... Vrei să spui curios.

— Eu mă distrez.

Ea reflectă un moment.

— Nu prea ne placi, nu ? Presupun că ai fi fericit să demaşti pe vreunul sus-pus. Înțeleg că polițiștii găsesc o mulțime de satisfacții cînd înfundă un grangur.

— Numai la televizor. Pînă la urmă ajungi să depui mărturie la tribunal și să fii interogat de cineva de la „O'Brien, Kimberly și Rose", care te face tăiței.

Își stinse țigara.

— Dacă, după cum înțeleg eu, suspectul, sau suspecții se încadrează într-un tipar, de ce i-ai spus domnului O'Brien ?

— În el am încredere.

Abrams clătină capul.

— Și, presupun, i-ai arătat scrisoarea și lui Thorpe ?

— Da. Bineînțeles că el nu poate intra în categoria suspecților. Și nici dumneata.

— Mă bucur că domnul Thorpe și cu mine avem măcar atîta în comun. I-ai mai spus, sau ai de gînd să mai spui și altcuiva ?

— Sînt mai mulți, din... cercul nostru de prieteni, care vor afla astă-seară.

— Îți îngreunezi singură situația.

— Cercetările interne sînt întotdeauna dificile. De aceea am nevoie de ajutorul tău.

— De ce al meu ?

Se aplecă spre el :

— Pentru că ești inteligent, inventiv, fost detectiv, am încredere în tine și îmi placi.

— Am roșit ?

— Nu, ești palid.

— Totuna.

Ea dădu din mînă.

— Suspend pledoaria. Vrei să dansăm ?

— Ne-ar lua de proști. Orchestra e în pauză.

Ea privi în jur și începu să rîdă.

— Pot să-ți pun în mod deschis o întrebare, domnișoară Kimberly ? De ce nu dai afacerea asta pe mîna profesioniștilor ?

— E mai complicat. De ce nu-l întrebi pe domnul O'Brien, mai încolo ?... Și poți să-mi spui Katherine.

Pe buze îi miji un surîs.

— Da, am dansat împreună. Cum să-ți spun marți, la birou ?

— Dacă dansăm, Katherine. Altfel, domnișoară Kimberly.

Abrams nu era convins că-i place genul ei de umor.

18

Văzîndu-l pe Thorpe singur, Abrams se duse și se așeză la masă.

Thorpe se holbă la el fără să se ferească, apoi comentă :

— Numai tu și cu mine, Tony.

— Tu și eu.

— Asta am spus și eu, numai că eu pot s-o spun cum vreau, fiindcă am absolvit la Yale, pe cînd tu trebuie să-ți controlezi exprimarea.

— Adevărat.

Abrams se apucă să mănînce.

Thorpe întinse cuțitul în direcția lui Abrams.

— Ce ți-a spus Kate ? Și să nu întrebi „Despre ce ?".

— Despre ce ?

Thorpe se ridică pe jumătate :

— Ascultă-mă, Abrams...

— Ești roșu la față și ai ridicat glasul. N-am văzut niciodată un absolvent de la Yale în halul ăsta.

Thorpe se aplecă peste masă și lovi cu cuțitul paharul lui Abrams.

— Ai grijă !

Abrams se întoarse la mîncarea lui.

Thorpe se așeză și, după o lungă tăcere, spuse :

— Uite... adevărul e că nu-mi pasă că ești evreu.

— Atunci de ce-o pomenești ?

Tonul lui Thorpe deveni conciliant :

— Nu-mi pasă de trecutul tău, de părinții tăi, de poliția din New York, pe care n-o iubesc, de poziția ta umilă în viață, că vrei s-ajungi jurist — nu-mi pasă nici chiar că ședi aici, dar...

Abrams ridică ochii din farfurie.

— Dar îți pasă că am pomenit de sîngele de pe manșeta ta.

— ...dar îmi pasă că logodnica mea încearcă să te amestece în afacerea asta. Nu-i treaba dumitale, domnule Abrams, și de fapt nu-i treaba nimănui. Eu zic că-i furtună într-un pahar cu apă.

— Atunci, ce-ți pasă ? Ai gustat din puiul ăsta ?

— Ascultă-mă cu atenție și pe urmă uită ce-am să-ți spun. Katherine și O'Brien, și alți cîțiva sînt detectivi amatori — diletanți. Cunoști genul, de cînd erai polițist. Se ambalează în mistere. Nu-i încuraja.

Abrams își puse furculița și cuțitul în farfurie și-și lăsă șervetul pe masă.

— Dacă e ceva în chestia asta, continuă Thorpe, treaba trebuie făcută de profesioniști — ca mine — nu de...

Abrams se ridică de la masă.

— Scuză-mă, trebuie să ies puțin la aer. Se întoarse și plecă.

Thorpe bătu darabana cu degetele în masă.

— Ticălos !

După cîteva minute, apăru West. Thorpe îi aruncă o privire.

— Tot vreau să mă uit prin cărțile alea, Nick.

West părea neobișnuit de nervos.

— Nu astă-seară.

Își prepară o băutură.

Thorpe începu să vorbească, dar West nu-i dădu atenție. Se gîndea că acesta, ca șef al Serviciului Contacte Interne, conducea ceea ce era, pînă la urmă, cel mai mare cerc de spioni amatori din lume. Întreaga operațiune ajunsese atît de vastă, încît Thorpe, umbla vorba, avea acasă un computer pe care ținea numele a mii de civili, deplasările lor peste granițe, ocupațiile, calitățile, credibilitatea și domeniile de specializare. Și toată treaba costa relativ puțin, ceea ce era în avantajul prezentei administrații. Oricine se oferea să facă „ceva pentru patrie" o făcea fără pretenții la răsplată, singura lor recompensă fiind propriile emoții și o bătaie pe umăr de la Thorpe sau de la unul dintre ofițerii lui de dirijare.

Thorpe își dădu seama că West nu-l asculta și îl prinse de braț.

— Bine, nu astă-seară. Cînd te duci la München, să-ți vezi logodnica ?

— Nu-mi dă nimeni aprobare pentru München. Vine Ann la sfîrșitul lui iunie sau în iulie, în permisie.

— Și cînd e ziua cea mare ?

— Nu-i programată.

— Trebuie să fie enervant să trăiești, împreună fiind, în țări separate. Oricum, de-abia aștept să fim cumnați. Poate atunci o să ai încredere în mine.

— *Voi* cînd vă căsătoriți ?

— Ce-ai zice de o nuntă dublă pe Patru Iulie ? Ar fi pe placul tuturor patrioților și spionilor. Poate chiar la Glen Cove. Da, ar fi frumos.

West zîmbi :

— Vorbești de proprietatea lui Van Dorn, nu ? Nu de a rușilor ?

Thorpe zîmbi și el, dar nu răspunse.

Ospătarii serviră desertul și West se înfipse într-un sufleu de ciocolată.

Apoi ridică ochii din farfurie :

— Nu c-aș vrea să-ncalc convenția, dar chestia asta cu Talbot nu-mi sună bine. Sper să nu-nceapă din nou în Companie o isterie de vînare a vrăjitoarelor.

Thorpe ridică din umeri :

— Doamne, ce s-ar face oamenii ăștia fără o gogoriță ? Talbot. Căcat ! Dacă ar exista vreun Talbot, ar trebui să aibă vreo sută cinci ani.

Thorpe se aplecă spre West : Știi cine-i Talbot ? Să-ți spun eu : E diavolul din mințile noastre. E ticălosul, monstrul, coșmarul...

Thorpe vorbi pe un ton mai scăzut :

— El nu există, Nick, n-a existat niciodată. El e țapul ispășitor pentru toate belelele babalîcilor ăstora.

West încuviință ușor din cap :

— S-ar putea să ai dreptate.

Thorpe dădu să-i răspundă, dar apăru Katherine, care se așeză la masă și vorbi pe un ton agitat :

— Am sunat peste tot și nu-i nici urmă de Carbury.

Thorpe nu păru deosebit de preocupat.

— O să-i sun pe ai mei să intre în legătură cu FBI-ul, zise el.

— Iar eu o să-l pun pe Tony să-și folosească oamenii din poliție. Pe unde-o fi ? întrebă Katherine.

— Păi, e vineri seara. S-o fi dus la templu.

Katherine se înfurie :

— Ai fost bădăran toată seara — și cu toată lumea. Ce dracu' te-a apucat ?

Thorpe făcu o mutră pocăită :

— Cred că am avut o zi proastă. O să-mi cer scuze de la toți.

Ea oftă, exasperată.

— Asta n-ajută la nimic.

Se uită la Nicholas West, care părea jenat :

— Tu și cu Ann nu vă certați ?

— Uneori, zîmbi West forțat.

— Atunci poate că noi sîntem de vină, fetele Kimberly. Iar mama e o cățea.

Se întoarse spre Thorpe :

— Îți accept scuzele.

Thorpe se lumină la față și ridică paharul cu vin :

— Toți pentru unul și unul pentru toți !

Thorpe ciocni cu toată lumea și-și goli paharul. West îi aruncă o privire Katherinei, apoi lui Thorpe. Era în situația de a ști mai mult despre Thorpe decît iubita acestuia : îi citise dosarul personal și aprecierile periodice. Făcuse asta sub pretextul cercetărilor istorice, dar cauza reală fusese preocuparea sa pentru Katherine Kimberly.

Își aduse aminte că unul dintre șefi îl caracterizase pe Thorpe ca fiind „un heterosexual entuziast". *Asta,* mîzgălise cineva pe margine, *înseamnă afemeiat.* West își închipuia că, pentru Katherine, era ceva înțeles și acceptat.

West se uită la ochii lui Thorpe, care vorbea cu Katherine. Era locul unde apărea nebunia, în scurte sclipiri, ca atunci cînd se deschide gura unui furnal, apoi se închide brusc, lăsîndu-te cu impresia unei vîlvătăi tumultoase, dar fără vreo dovadă concretă. West își mai aminti de un raport din dosarul lui Thorpe, scris de un psiholog de la CIA, într-o

engleză limpede, preferată de CIA psihoaiurelilor emise de psihanaliștii civili. După o întrevedere prelungită — probabil susținută cu droguri — analistul scrisese: „Uneori se poartă și vorbește de parcă ar fi încă la Yale, în clubul Craniul și Oasele. Îi plac misiunile secrete, dar și pe cele mai periculoase le abordează de parcă ar fi jocuri de societate".

Psihiatrul mai consemnase o observație care îl tulburase pe West: „Thorpe suferă grav de plictis; el trebuie să trăiască pe marginea unui abis ca să simtă că trăiește. Se consideră superior restului omenirii datorită faptului că are cunoștință despre secrete importante și că aparține unui organism secret și de elită. Acestea sînt o dovadă de personalitate imatură. Mai mult, relațiile sale cu cei de același nivel, deși binevoitoare, sînt superficiale și nu se atașează de bărbați. Despre atitudinea sa față de femei se poate spune că este în aparență fermecător, dar în fond plin de dispreț."

West îl privi pe Thorpe cu atenție. Era evident, cel puțin pentru el, că Thorpe era un tip care ducea o luptă interioară monumentală, un om cu mintea în tumult din cauza unei probleme foarte serioase.

West îi făcuse Katherinei o aluzie în acest sens, dar mesajul nu fusese bine recepționat, și el renunțase. Totuși, Ann fusese mai receptivă. Ann mai dispunea și de alte informații — convorbiri neoficiale cu agenți. bîrfe și altele de felul ăsta — și, deși ea nu spusese nimic clar, West știa că e preocupată de problemă.

West știa ce avea de făcut: să ceară toate rapoartele făcute de Thorpe asupra misiunilor sale, ca și rapoartele și analizele tuturor misiunilor în care Thorpe fusese implicat. West tot amînase, dar venise timpul să-l evalueze definitiv pe Peter Thorpe.

Thorpe se întoarse brusc spre West.

— Pari gînditor, Nick. Ai vreo problemă?

West își simți sîngele în obraji, dar nu fu în stare să-și desprindă ochii de privirea strălucitoare a lui Thorpe. Avea impresia jenantă că Peter Thorpe știa la ce se gîndea. Își drese vocea și-i răspunse:

— Mă gîndeam — dacă l-am găsi pe Carbury mort, atunci ai crede că Talbot există?

Ochii lui Thorpe se îngustară și, apropiindu-se foarte mult de West, îi spuse încet :

— Dacă ai găsi în pădure o oaie cu gîtul sfîșiat, Nick, ai da vina pe lupi sau pe vîrcolaci ?

Surîse, un surîs moale, de lup, aprecie West. Thorpe continuă :

— În New York nu-i așa de greu să găsești pe cineva cu un șiș în inimă.

West încercă, fără succes, să nu se uite la pata de pe manșeta lui Thorpe.

Zîmbetul lui Thorpe se lăți și mai mult, dezvelindu-i dinții mari și albi. West se ridică și se scuză, apoi plecă.

Thorpe se întoarse spre Katherine, care își turna cafea :

— Tipul e foarte sensibil. Mă irită.

— Nu te-am auzit niciodată că te-ar irita ceva.

— Nicholas West irită pe mulți din Companie.

— Vorbești de parcă ai avea ceva pe conștiință.

— N-am nimic pe conștiință și nici măcar conștiință.

— Atunci trebuie că ascunzi ceva, surîse ea.

Thorpe nu-i întoarse zîmbetul.

— Chiar și așa, tot n-aș putea să ascund prea mult timp de piticul ăsta inofensiv, nu ?

Katherine îl privi cu atenție :

— Nu.

Thorpe dădu din cap, ca și cum ar fi luat o hotărîre.

— De fapt, sînt îngrijorat pentru el. Sînt prea mulți cărora le stă în cale.

Thorpe își aprinse o țigară și suflă o șuviță de fum.

— Ca să fac o analogie, Nicholas West e ca o vită care a păscut prea mult pe cîmpul arhivelor informative și s-a îngrășat prea tare. Stăpînul lui vrea să-l taie ; lupii din pădure îl vor în stomacul lor. O privi pe Katherine : Sărmanul Nick !

19

Masa rotundă a lui Patrick O'Brien era întrunită din nou. West îi vorbea lui Katherine, O'Brien lui Kitty și George Van Dorn, iar Claudia, care ocupase scaunul liber, vorbea cu Abrams. Thorpe ședea tăcut. Cîteva persoane dansau pe melodii din anii '30. Abrams îl urmărea pe Thorpe. Tipul băuse mult toată seara, dar era, fără discuție, treaz.

Abrams își întoarse privirea spre Claudia și-i răspunse la întrebare :

— Nu, părinții nu m-au învățat rușește.

— Ce păcat ! Eu știu rușește. Am fi putut să discutăm în secret.

— Despre ?

— Orice. Am să te învăț cîteva cuvinte și sînt sigură că o să începi să-ți reamintești.

Abrams nu răspunse, și ea schimbă subiectul. Vorbi cu însuflețire despre viața ei în America, atingînd, din cînd în cînd, brațul lui Abrams. La un moment dat, întrebă :

— Te ating prea mult ?

La care el răspunse :

— Nu prea mult, dar nu unde ar trebui.

Ea izbucni în rîs.

Pe Abrams amintirile îl purtară spre momentele cînd O'Brien îl luase în turneu prin marea sală și-l prezentase unor prieteni și clienți. Cei mai mulți dintre aceștia, ca John Weitz, Julia Child, sau Walt Rostow, erau bogați, sau vestiți, sau puternici, sau toate trei la un loc. Abrams nu-și punea problema de ce i se oferise această cinste rară. Exista o anumită psihologie a recrutărilor, comună majorității organizațiilor clandestine cu care avusese de-a face, de la Mafia la Weather Underground ; începeai cu comisioane și avansai

spre acte de indiscreție. Apoi erai introdus în interiorul cercului, după care urma prezentarea în fața VIP-urilor, care puteau să fie sau nu membri ai grupului, dar pe care erai obligat să-i consideri simpatici. Și, în sfîrșit, cînd erai pregătit psihologic, erai trimis în misiune ca să arăți ce poți. O misiune despre care ți se spusese că va avea loc, dar la care, cu cîteva luni sau săptămîni în urmă, n-ai fi conceput că poți participa. În cazul de față, se aștepta ca el să-și „facă oasele", cum ar fi spus prietenii lui italieni, cu misiunea Glen Cove.

Claudia reuși să-i întrerupă șirul gîndurilor.

— Cred că ar trebui să dormi în apartamentul din oraș.

Abrams o privi.

— Zău ? S-ar putea să n-am loc. Cred că și familia Grenville rămîne acolo.

Claudia îi zîmbi.

— Uit-o pe Joan Grenville, amice. Wispii ăștia nu sînt pentru tine.

— Wasp-ii.*

Sala de bal se liniști deodată, cînd președintele veteranilor OSS, Geoffrey Smythe, se ridică și urcă la tribună. Smythe le ură bun venit tuturor și prezentă personalitățile de pe estradă.

Terminînd cu introducerea, spuse :

— Sînt deosebit de onorat astă-seară să vi-l prezint pe vorbitorul pe care l-am invitat, probabil singurul om din America pe care nu trebuie să-l mai prezint. Doamnelor și domnilor, Președintele Statelor Unite și Comandantul Suprem al Forțelor Armate.

Asistența, milităroasă, se ridică și înălță paharele, rostind salutul tradițional : „Comandantului Suprem !". Urmară aplauze prelungite, în timp ce Președintele își ocupa locul la pupitru.

---

* *Wasp* — viespe ; *wisp* — șuviță. Claudia confundă evident acronimul White, Anglo-Saxon and Protestant (alb, anglo-saxon și protestant), atribute considerate de unele cercuri din SUA ca definitorii pentru „adevăratul" american (n.tr.).

Președintele vorbi o vreme, întrerupt deseori de aplauze. El încheie :

— Și, în sfîrșit, am transmis un mesaj prezidențial tuturor persoanelor importante din CIA, exprimînd dorința mea de a vedea renăscînd spiritul de corp, angajamentul, flerul și îndrăzneala vechiului OSS. Vă mulțumesc.

Abrams privi prin sală. Bill Casey, care era mai aproape dintre cei aflați pe estradă, avea o față surîzătoare. Era clar, își spuse Abrams, că vremurile bune se întorseseră.

William Colby, președintele comitetului de premiere, veni la pupitru și spuse :

— Scopul acestei întruniri este de a onora memoria fondatorului Oficiului Serviciilor Strategice și de a înmîna Medalia General Donovan, ceea ce am onoarea de a face acum.

Colby se uită pe textul scris.

— Veteranii OSS conferă Medalia Donovan unei persoane care a prestat servicii deosebite în interesul Statelor Unite, al Lumii Libere sau al cauzei libertății. În acest an, sîntem deosebit de mîndri să oferim Medalia Donovan unui bărbat care a fost de față la nașterea OSS, unui bărbat a cărui carieră, în multe privințe, a mers în paralel cu cea a generalului Donovan.

Colby privi în stînga, apoi continuă :

— James Allerton este fondatorul firmei de avocatură „Allerton, Stockton și Evans", de pe Wall Street. El a fost consilierul și prietenul fraților Dulles, al generalului Donovan și al fiecărui Președinte american, de la Roosevelt la actualul nostru șef al Statului.

Președintele Roosevelt l-a avansat pe James Allerton colonel în timpul războiului mondial, și el a funcționat cu acest grad în statul-major al lui Donovan. După război, Președintele Truman l-a numit în comisia care a elaborat Legea Securității Naționale, care a avut ca efect înființarea CIA. Președintele Eisenhower l-a numit ambasador în Ungaria.

În 1961 a fost numit de Președintele Kennedy la Comisia pentru Titluri și Bursă. Dar, James Allerton era, în fond, un ofițer de informații și, simțind vechea chemare a lumii pline de riscuri a spionajului, pe care o știm cu toții — Colby așteptă ca slaba rumoare să înceteze —, James Allerton și-a

oferit Președintelui Kennedy serviciile în această direcție și a fost numit consilier prezidențial pentru informații militare.

De atunci, sfatul lui James Allerton a fost căutat de toți președinții, în probleme de extremă sensibilitate din domeniile planificării informațiilor și securității naționale.

James Allerton, continuă Colby, lucrează acum în colectivul ofițerilor de la Informații Naționale care, după cum știți, este un mic grup de analiști mai în vîrstă, cunoscut la Washington sub denumirea neoficială de «Înțelepții» și care îl consiliază pe Președinte în probleme de extremă importanță națională și mondială.

Vocea lui Colby începu să se monteze în vederea finalului:

— În lunga sa carieră, James Allerton a întruchipat acele calități, în serviciul public ca și în cel privat, pe care pun accentul veteranii Oficiului Serviciilor Strategice la acordarea Medaliei Donovan. Doamnelor și domnilor, dați-mi voie să vă prezint un drag prieten personal, pe onorabilul James Prescott Allerton.

Asistența se sculă în picioare și în marea sală se revărsară aplauze prelungi, susținute. Allerton se ridică și păși de-a lungul estradei, spre pupitru. Silueta înaltă, uscățivă, era ușor încovoiată, dar el și-o purta cu mare demnitate. Cei peste optzeci de ani de-abia se vedeau pe fața sa roșcovană încadrată de păr alb, bogat, dar mișcările sale calculate trădau octogenarul.

Colby îi petrecu panglica albastră pe după gît lui Allerton și-i îndreptă medalia de aur pe piept. Cei doi bărbați își strînseră mîinile, apoi Allerton rămase singur la pupitru.

Din ochii săi albaștri și limpezi curgeau lacrimi, și el și le șterse cu batista. Aplauzele conteniră și toată lumea se așeză.

James Allerton îi mulțumi lui Colby și comitetului de premiere, apoi Președintelui și celor de pe estradă.

Abrams îl urmări cu atenție pe Thorpe, în timp ce tatăl lui vorbea cu o voce puternică, păstrînd încă accentul care ducea cu gîndul la școli preparatorii, liceele din Ivy League, și la lumea de dinainte de al doilea război mondial, cu locuri

precum Bar Harbor, Newport, Hyannis și Southampton, dispărută acum.

Să fii fiul unui tată faimos era o situație cu dezavantaje bine cunoscute, iar a călca în carieră chiar pe urmele lui era primejdios și psihologic vorbind și în alte privințe, gîndi Abrams.

Cînd Allerton fusese de vîrsta lui Thorpe, reflectă el, trebuie să fi fost deja colonel în statul-major al lui Donovan, ajutînd la cîștigarea unui mare război, schimbînd lumea, stăpîn pe soarta lui și pe soarta a nenumărați alți oameni. Dar atunci erau alte vremuri, își spuse Abrams. Chiar dacă aveau în ei potențialul măreției, bărbații și femeile erau sortiți obscurității și dezamăgirii într-o vreme care nu cerea măreție. Abrams se gîndi că-și făcuse o idee despre caracterul, sau lipsa de caracter, a lui Peter Thorpe.

Redeveni atent la estradă, unde James Allerton vorbea elocvent despre anii petrecuți în OSS. Se putea vedea că asistența era adînc mișcată de amintirile lui.

Apoi, Allerton se opri și își lăsă pentru un moment capul în jos. Cînd ridică din nou privirea, trecu încet în revistă adunarea de veterani și invitați, înainte ca vocea lui să spargă din nou tăcerea.

— Lumea, spuse el, a pierdut literalmente milioane de oameni buni în acei groaznici șase ani de război, iar noi sîntem mai săraci din cauza aceasta. Dar ni-i amintim... pe fiecare dintre ei, în diferite feluri, în fiecare zi. Ni-i amintim astă-seară.

James Allerton inspiră adînc, dădu din cap, își atinse medalia și spuse :

— Vă mulțumesc.

Cei din sală se ridicară, aproape la unison. Pentru un lung moment se înstăpîni tăcerea, apoi izbucniră aplauze.

Președintele se ridică, se duse la Allerton și-l îmbrățișă, stîrnind ovații. Toți cei de pe estradă aplaudau întorși spre Allerton. Peste tot, lumea își strîngea mîinile.

Deși nu avea o experiență anterioară ca termen de comparație, Abrams își spuse că seara aceasta trebuie să fi fost cea mai reușită de pînă acum. Se spusese, de către unul sau altul dintre vorbitori, aproape tot ce și-ar fi dorit cineva

să audă. Încercase să intre în pielea lor, să simtă la fel ca ei — triumf, justificare, întinerire — dar nu putuse. Ori erai dintre ei, ori nu.

Experiența cea mai apropiată pe care o trăise, gîndi el, fusese întîlnirea de douăzeci de ani de la absolvirea liceului. În ziua aceea apăruse în ziare cu o arestare pentru omucidere și fusese prezentat adunării și recompensat cu un discurs scurt, în restaurantul italian în care se întîlniseră. După aceea, plecase acasă cu o fostă prietenă, divorțată de curînd, și se culcase cu ea. Nimic cutremurător, nimic de importanță mondială, dar pentru el fusese o experiență completă.

Abrams se așeză înaintea celorlalți și-și goli paharul. Recunoștea că se simțea ca un intrus, dar era oare un intrus care dorea să fie admis în cerc, sau unul care dorea să rămînă în afara lui ? Îi privi pe cei din jur, apoi ochii i se opriră la Patrick O'Brien. Mai devreme, O'Brien crăpase o ușă și îi oferise posibilitatea unei ocheade într-o altă lume, o lume a conspirațiilor și a secretelor.

Părea să-i fie sortit, își spuse, să aibă de-a face numai cu iadul, într-o formă sau alta. La început fuseseră „Diavolii Roșii", pe urmă misiunile clandestine din poliție.

Aproape toată lumea din sală se pusese în mișcare, trecînd de la o masă la alta, sau mergînd de-a lungul estradei, strîngînd mîini. O falangă din Serviciul Secret îl scotea pe Președinte pe o ușă laterală.

Peter Thorpe îi prinse privirea lui Abrams și-i făcu semn cu capul spre ușă.

Abrams se ridică. Trebuiau să treacă la treabă.

20

Peter Thorpe rămase în fața ușii lui Randolph Carbury. Întrebă în șoaptă :

— Tun ai ?

— Nu astă-seară, răspunse Abrams.

— Nu ; nici eu n-aș fi putut să mă strecor prin echipa din seara asta.

Thorpe îi întinse cheia pe care i-o dăduse camerierul, ce aștepta ceva mai departe.

— Se aude un radio. Aici scrie „Nu deranjați".

— Deranjează !

Thorpe descuie ușa și o deschise preț de cîteva degete.

— A pus lanțul.

Abrams văzu lanțul, pe care îl fixase la locul lui și-i spuse :

— S-ar zice că-i acasă.

— Domnule colonel ? chemă Thorpe.

— Cu umărul, îl îndemnă Abrams.

Thorpe ridică din umeri, se dădu înapoi și izbi ușa cu umărul. Lanțul prins cu bandă adezivă zbură, și Thorpe pătrunse în cameră, dezechilibrîndu-se și rostogolindu-se pe podea.

Abrams surîse și păși înăuntru. Pipăi lanțul care atîrna de tocul ușii.

— L-a lipit cînd a plecat. Banc vechi. Ai pățit ceva ?

Thorpe se ridică roșu la față.

Abrams scoase cheia din broască și i-o dădu camerierului :

— Valea !

Thorpe se uită la Abrams, ca și cum s-ar fi întrebat dacă nu era o înscenare.

Abrams îl privi și el atent, întrebîndu-se la rîndul lui dacă acesta știuse de banda adezivă și acum juca teatru.

Se uitară prin cameră. Thorpe deschise discuția :

— Nu-i nici un semn de violență.

Intră în baie și strigă de acolo :

— Nici aici nu-i nici un cadavru.

Abrams remarcă o husă de smoching, goală, pe pat.

— Carbury se îmbrăcase pentru seară.

Thorpe reveni în dormitor și îngenunche lîngă pat.

— Cam ăsta-i singurul loc unde-ai putea să ascunzi un mort în camera asta.

Se uită sub pat :

— Carbury ? Ești acolo ?

Se ridică :

— Se pare că a plecat.

— Stai locului, să nu lași amprente, scame sau fire de păr peste tot. Pieptăn eu camera.

Thorpe zîmbi :

— Tony în acțiune. N-ai nevoie de lupă sau de-o șapcă vînătorească ?

Abrams cercetă camera, pentru a doua oară în seara aceea. Thorpe făcu unele observații, dar el nu-i răspunse. Își termină treaba și întrebă deodată :

— Ai fost pe-aici astă-seară ?

— Dar tu ?

— Am fost în club, dar n-am reușit să ajung pînă aici. Aștept un răspuns.

Thorpe se duse la fereastră și privi în stradă.

— Adevărul e că am fost. Am luat o carte de la bibliotecă și am băut ceva. N-ai decît să verifici.

— Coincidență ?

Thorpe întoarse capul și-i zîmbi :

— Nici tu, nici eu nu credem în coincidențe. Nu în meseria noastră. Am venit pentru același lucru ca și tine.

Abrams păru să cadă pe gînduri.

— La ce te gîndești, asule ? întrebă Thorpe.

Celălalt îl privi :

— Știi tu.

— Zi-mi și mie, Tony.

— La sîngele de pe manșetă, Pete.

— Știu. Știu.

Thorpe clătină din cap, ca și cum ar fi fost ceva abstract, care n-avea nimic de-a face cu el.

— Ce-i facem ?

— Zicem că a fost o treabă neglijentă, de amator. Abrams se apropie de el.

— Păstrează distanța, îi spuse Thorpe.

Abrams se opri și-i zîmbi :

— Pare o prostie, dar îmi trebuie manșeta. Rupe-o !

Thorpe îi zîmbi și el.

— Vino și ia-o !

Își scoase fulgarinul.

Abrams ridică din nou din umeri :

— Mă așteptam să spui asta.

Își scoase și el fulgarinul și păși mai aproape de Thorpe, constatînd că nu voia numai manșeta, ci și o bucată din Thorpe însuși.

Thorpe se puse în gardă.

— Echipa de box de la Yale, Abrams. Sper că ești bun.

Abrams înaintă cu umărul stîng înainte, bine înfipt pe picioare, protejîndu-și fața cu pumnii. Thorpe făcu la fel. Dar Abrams nu crezuse nici un moment că Thorpe avea intenția să boxeze, așa încît, cînd piciorul acestuia zvîcni, cu vîrful pantofului îndreptat direct sub centură, el fu în stare să reacționeze. Lăsă mîinile în jos și prinse piciorul lui Thorpe. dar lovitura fu așa de puternică, încît Abrams se pomeni ridicat în aer, ținînd strîns pantoful și glezna lui Thorpe. Abrams căzu pe spate, iar Thorpe își trase piciorul din pantof, apoi își aruncă și celălalt pantof.

Abrams se ridică repede și se dădu înapoi. Thorpe surîse ușor :

— Elegant. Dacă te prindeam cu asta, ai fi cîntat în falset o lună. Ei, mai vrei manșeta ?

Abrams încuviință din cap.

Thorpe mimă dezamăgirea :

— Și cum o să-i explic eu Katherinei că ai ajuns la spital ?

Înaintă spre Abrams, boxînd și fentînd.

Abrams se retrase spre ușă.

Thorpe ajunse la o distanță de aproape un braț.

Mîna dreaptă a lui Abrams bîjbîia în spate, în căutarea clanței. Thorpe zîmbi și făcu repede un pas înainte, pregătindu-se să lovească. Brusc, cealaltă mînă a lui Abrams prinse clanța și Thorpe înțelese prea tîrziu ce urma. Picioarele lui Abrams părăsiră podeaua, iar corpul pivotă în jurul reazemului oferit de clanță. Călcîiele îl loviră pe Thorpe în abdomen, și acesta căzu întins pe spate, întîi pe pat, apoi din pat pe podea.

Abrams știa că lovitura nu-l scosese din luptă, așa că se repezi după el, dar se opri brusc.

Thorpe se ridică, ținînd în mînă un cuțit foarte lung și subțire, negru. Recăpătîndu-și răsuflarea spuse :

— Ăsta-i abanos... Trece prin detectoarele de metale și prin raze X... Pot să te-nțep în inimă cu el, vrei să vezi ?

Abrams săgetă cu privirea prin cameră și observă o veioză masivă.

Thorpe clătină din cap :

— Las-o. Uite ! Întinse mîna care ținea cuțitul și suflecă mîneca hainei. Nu mai e nici o pată. Îngrijitorul de la toaletă avea sodă, Dumnezeu să-l ajute. Cînd e vorba de cum arăți, instituțiile militare sînt fanatice.

Abrams rămăsese cu ochii la cuțit.

Thorpe coborî mîna și îl mască în lampasul pantalonului.

— Armistițiu ?

Abrams dădu din cap.

Thorpe pipăi cuțitul prin pantalon.

— Hai să bem ceva. Avem amîndoi nevoie.

Thorpe își puse pantofii, își luară amîndoi hainele de ploaie și plecară.

Așteptară în tăcere pe coridor sosirea ascensorului. Thorpe își aprinse o țigară, apoi vorbi ca pentru sine :

— Polițiștii caută mobiluri, ocazii, indicii... cum ar fi o manșetă. În meseria mea, e altfel. Nu ne interesează numele real al vinovatului. N-are nici o importanță. Noi vrem să aflăm cine l-a angajat. Nici nu încercăm să montăm un proces împotriva ucigașului. Întotdeauna descoperim că mobilul crimei sau al răpirii a fost perfect legitim... din punctul nostru de vedere. Așa că, aspectele legale nu ne interesează.

Polițiștii vorbesc de crimă și pedeapsă. Noi, de faptă și răsplată.

Abrams tăcea. Thorpe continuă :

— Legea Securității Naționale din 1947 nu ne împuternicește să facem arestări. Asta, ca să ne țină în frîu. Proastă idee ! Ce să faci cu oamenii pe care nu poți să-i arestezi și să-i judeci într-un tribunal special ?

Abrams aprinse o țigară. Thorpe continuă :

— Sîntem nevoiți să-i dăm pe mîna FBI-ului și pe urmă să asistăm cum un procuror federal bulibășește procesul. Sau cum vreun pretins avocat încearcă să smulgă tot felul de informații care ating siguranța națională. Ei bine, noi mergem pe alt drum.

Ascensorul sosi și Thorpe îi făcu semn lui Abrams să intre. Abrams clatină din cap. Thorpe ridică din umeri și plecă singur. Abrams luă ascensorul următor.

Coborînd, Abrams reflectă : Dacă Thorpe l-a ucis pe Carbury, atunci de ce a făcut-o ? Personalitatea lui Thorpe, din cîte putuse să stabilească Abrams, nu era a unuia care ucide în cadrul sarcinilor de serviciu, din motive pe care nu le-ar înțelege sau de care nu i-ar păsa. Deși, pe de altă parte, Thorpe era omul care ar fi ucis pe oricine ar fi constituit chiar și cea mai mică amenințare la adresa bunăstării și fericirii lui Peter Thorpe. Deci, fusese o sancțiune oficială sau o inițiativă personală ?

Abrams îl ajunse pe Thorpe la etajul întîi, și acesta îl duse în holul cu lambriuri de stejar.

— Ai auzit vreodată de Detașamentul Special de Omucideri ?

Abrams se opri la bar, dar nu răspunse.

Thorpe veni lîngă el și-și puse un picior pe bară.

— Există o mînă de polițiști din New York care se întrunesc doar atunci cînd rezultă că un cadavru a apărut ca urmare a unei... sancțiuni oficiale. Din întîmplare, toți acești detectivi au un stagiu de pregătire specială la o fermă din Virginia. Mă urmărești ? Așa că nu te mai duce să bați la uși cu chestia asta. S-ar putea să nimerești vreo ușă greșită.

Donald, barmanul, se apropie.

— Ei, domnule Thorpe, gata bairamul ?

— Da.

— Cum arăta Președintele ?

— Grozav. Poți să-l prinzi la telejurnal, la unșpe. Donald, grupul nostru are nevoie de alcool. Stolicinaia, și pune-ți și tu una. Amicul meu bea scotch.

— Ce doriți la scotch ? îl întrebă Donald pe Abrams.

— Un pahar.

Donald se puse în mișcare.

Thorpe aprinse încă o țigară.

— A început să mă doară stomacul.

— O fi fost peștele.

— Ești bun, Abrams, zîmbi Thorpe. Recunosc.

Tăcură un timp, apoi Thorpe întrebă :

— Și ce zici de bătrîni ?

Abrams răspunse pe un ton stăpînit :

— Bătrîne capete seci, destul de inofensive. Le place să vorbească despre putere și politică. Oricum, au ieșit din cursă.

— Așa am crezut și eu. Adevărul e că n-au ieșit. Îi folosesc eu, în afacerile mele.

Abrams reflectă că O'Brien ar fi spus că el îl folosește pe Thorpe.

— De fapt, care-i afacerea ta ?

— Ceva ce se numește Serviciul Contacte Interne... Tu ce nivel ai, Abrams ?

— Un metru optzeci și opt.

Thorpe izbucni în rîs :

— Îmi placi. Scuză-mă pentru chestia de la masă.

— Mulțumesc.

Abrams îl privi pe Thorpe cu atenție. Cît timp acesta îl hărțuise, știa că nu-l paște nici o primejdie. Acum, știa că pericolul devenise extrem.

Apărură băuturile. Thorpe ridică paharul :

— Moarte dușmanilor țării mele !

— *Șalom !*

Amuțiră amîndoi. Barmanul se aplecă și-i șopti lui Thorpe :

— Tipul a primit mesajul.

Thorpe dădu din cap și-i făcu semn cu ochiul.

Donald vorbi cu voce normală :

— Hei, m-am gîndit... ce-ați spus despre Patru Iulie...

— Exact. Ne trebuie un barman bun. În Long Island. O să poți veni ?

Donald păru pe moment derutat.

— Ăăă, da... Sigur...

Thorpe se întoarse spre Abrams :

— Poți să păstrezi un secret ? O s-o cer pe Kate în căsătorie. Am de gînd să ne căsătorim de Patru Iulie.

— Felicitări !

— Mulțumesc.

Thorpe începu, absent, să tragă dîre cu scobitoarea dintr-o pată de lichid de pe bar. Abrams privi prin încăpere. Atmosferă de club. Tablouri ecvestre pe pereți. Lămpi cu abajururi verzi. Cîțiva bărbați la un bar, într-un colț, unde se serveau stridii. Abrams se îndreptă și-și încheie nasturii fulgarinului.

— Să mergem !

Thorpe îl prinse de braț.

— Ai discutat ceva din toate astea cu cineva din afara firmei ?

Abrams gîndi că era întrebarea obligatorie, înainte de glonțul în cap. Se trase din mîna lui Thorpe și plecă spre ușă. Acesta îl urmă. Coborîră scara și Abrams intră într-o cabină telefonică, unde rămase cîteva minute.

— Ai anunțat poliția ? întrebă Thorpe.

Abrams încuviință din cap.

— S-ar putea. L-ar face fericit pe O'Brien.

Ieșiră afară și rămaseră sub marchiza cenușie. Ploaia continua să cadă pe străzile întunecate. Într-un tîrziu, Thorpe întrebă :

— Rămîi în oraș la noapte ?

— Poate.

— Vrei să te întorci la arsenal ?

— Dacă acolo te duci...

Un portar fluieră un taxi care trecea și urcară amîndoi. Thorpe scoase din buzunar două trabucuri lungi, învelite în lemn de cedru.

— Ramon Allones. Rulate manual, în bătrîna Havană. Le primesc de la un om de afaceri canadian care lucrează pentru mine.

Îi dădu un trabuc lui Abrams, spunînd :

— Vodcă rusească și trabucuri cubaneze. Ce-ar zice tipii de la securitatea internă de chestia asta ?

Abrams studie trabucul :

— Nu știu, dar unchiul meu Bernie ar zice *știc*.

— Sticks ?

— *Știc*. Asta, în idiș, înseamnă afectare. Cum e capa pe care o porți pe post de haină de ploaie. Sau bricheta Dunhill, din aur.

Thorpe păru supărat :

— Nu. Asta-i eleganță. Parfum.

— *Știc*.

— Nu cred că-mi place idișul.

Își aprinse trabucul, apoi îi oferi foc lui Abrams.

Acesta clătină din cap.

— Îl păstrez pentru vreo ocazie.

Puse trabucul în buzunarul hainei și zise :

— N-ai propus să verificăm seiful clubului.

— Ce ? Ah, pentru agendă... Doamne !

Se aplecă spre șofer.

Abrams se întinse și-l trase la loc.

— Nu-mi răpădi timpul.

Thorpe zîmbi :

— Măcar joacă jocul. Trebuie să-i spunem lui O'Brien că am verificat seiful.

— Ești neglijent, Thorpe. Nu dai atenție detaliilor. Dacă vrei să joci jocul, măcar adu-ți aminte ce ai de făcut și de spus.

Thorpe dădu din cap.

— Te-am subapreciat. Îmi cer scuze.

Își scutură scrumul pe podea.

— A meritat, agenda ? zise Abrams.

— Ce să merite ?

Thorpe continuă, după un moment de gîndire :

— Crede-mă cînd îți spun că asta-i o problemă de securitate națională de importanță deosebită. Carbury era pe

cale să predea un document ultrasecret unui grup de amatori, dintre care unii ne pot da mari bătăi de cap ; și n-am reușit să-l facem să înțeleagă.

— E mort ?

— Nu. Sigur că nu. O să fie perfect.

Abrams dădu din cap. *Mort.*

— Te ia cu amețeli, amice ? Ai vrea să fi rămas acasă ?

— Nu, a fost o seară plăcută.

— E încă devreme, zîmbi Thorpe, și noaptea e plină de surprize.

Abrams își aprinse o țigară.

— Zău ?

— Poți să fii sigur.

Abrams se lăsă pe spate, gîndindu-se că poți cunoaște un bărbat după anturajul lui, dar nu poți să judeci întotdeauna o femeie după amanții pe care și-i alege.

21

Katherine Kimberly aruncă o privire neliniștită spre ușile de la celălalt capăt al Salonului de Recepții al Colonelilor.

Nicholas West traversă camera ducînd două pahare de coniac.

— Poftim. Liniștește-te.

Ea sorbi din coniac. Camera de recepții, aflată la parterul arsenalului, avea vedere spre Park Avenue. Era îmbîcsită și zgomotoasă, plină de bărbați, femei și fum de țigară. Pe un bufet lung, aștepta un șir de lichioruri. Mobila era din nuc negru franțuzesc, lambriurile din stejar, iar pe jos era întins un covor oriental în culori pastelate. Un portret uriaș al lui George Washington, de Rembrandt Peale, atîrna deasupra căminului din marmură. Pe peretele opus se afla un portret al lui George al VI-lea care, după cum observase Katherine, îi atrăsese pe britanici în acea parte a camerei.

Unul dintre ei, Marc Pembroke, îi surprinse privirea și se apropie. Nu-l mai văzuse de la petrecerea de Întîi Mai de la Van Dorn. Auzise că fuseseră ceva necazuri în legătură cu Pembroke și Joan, soția lui Tom Grenville. Dar acestea erau probabil mai mult din vina lui Joan decît a lui Pembroke.

Pembroke îi salută pe Katherine și pe West.

— Ceva știri despre Carbury ? întrebă el.

Katherine clătină din cap. Nu era sigură de Pembroke, dar O'Brien îi spusese odată că poate să vorbească cu el, păstrînd limitele. Pembroke avea acces la dosarele clasate și era în relații bune cu Arnold.

Pembroke clătină la rîndul său din cap :

— Asta mă cam îngrijorează.

Katherine știa că Pembroke trăia și lucra în New York de foartă multă vreme. Avea un birou în British Building din

Rockefeller Center, la cîțiva pași de biroul lui Katherine. Pe ușa lui scria „British Technologies", dar nici ea, nici alții nu păreau să știe pentru cine lucra. Își aduse aminte de tocul revolverului pe care i-l văzuse în drum spre Van Dorn.

— Unde-i Peter ? întrebă Pembroke.

— A plecat, dar se întoarce repede, răspunse Katherine.

— Aș vrea să vorbesc cu el, mai tîrziu.

— O să-i spun.

Marc Pembroke și Peter erau în relații de afaceri. În unele privințe, Pembroke îi amintea de Peter, dar asta nu-i inspira nici încredere, nici un sentiment de apropiere. Marc Pembroke era tipul de bărbat pe care femeile îl remarcau, iar bărbații îl evitau. Avea în el ceva extraordinar de dur, și ea nu fusese deloc surprinsă cînd observase tocul pistolului. Ar fi fost dacă nu l-ar fi avut ; ar fi pariat pe orice că și folosise pistolul.

Pembroke și West se angajaseră într-o discuție, iar Katherine se scuză și se duse la Patrick O'Brien. Acesta stătea în dreptul ferestrei spălate de ploaie, privind spre Park Avenue.

— În ce-l privește pe Tony Abrams, spuse O'Brien, cred că ne poate fi util. Ai vorbit cu el ?

— Da. Șovăie. Nu prea înțelege cine sîntem, dar avem nevoie de cineva cu acreditările lui. Cineva care să nu fie legat personal de nici unul dintre noi, care să evalueze obiectiv probele. Cineva, adăugă ea, căruia să-i fie imposibil să fie de cealaltă parte.

Zîmbi deodată :

— Cred că i-ar face chiar plăcere să demaște pe unul dintre noi ca trădător.

O'Brien o privi, dar nu spuse nimic.

Katherine își reaminti ziua cînd absolvise Facultatea de Drept de la Harvard, Alma Mater a tatălui ai. Patrick O'Brien apăruse pe neașteptate și-i oferise un post la vechea firmă a tatălui. Ea acceptase și se mutase la New York.

Se măritase cu unul dintre clienți, Paul Howell, și se mutase în apartamentul acestuia în Sutton Place. O'Brien fusese amabil cu el, dar nu-l plăcuse. Pînă la urmă, Katherine descoperise că nici ei nu-i plăcea. El declarase că se va

opune unui divorț. Patrick O'Brien vorbise cu el, și Paul Howell se încăpățînase și mai tare. După acestea, pe capul lui Howell căzuseră o serie de ghinioane, inclusiv o cercetare a Comisiei de Titluri și Bursă, pentru fraudă cu bonuri de tezaur. Apoi, un accident de funcționare a computerului de la agenția sa de schimb făcuse să se piardă înregistrările unei zile întregi de operații comerciale. Puțin mai tîrziu, cîțiva dintre cei mai buni agenți de schimb plecaseră, cu clienții lor cu tot. Mai fuseseră și alte ghinioane, semănînd cu un șir de năpaste divine. Într-o zi, Paul o sunase la birou și țipase :

— Nu vor să-mi reînnoiască contractul de închiriere al apartamentului ! Fă-l să înceteze !

— Pe cine ?

Ea crezuse că-și pierduse mințile.

— Pe O'Brien ! Cine dracu' crezi că e ?

Era zăpăcită și nu spusese nimic.

El țipase din nou :

— O să accept afurisitul ăla de divorț !

În cîteva luni divorțaseră. Paul Howell se mutase la Toronto și de atunci nu mai auzise de el.

Katherine se uită la O'Brien, care sorbea dintr-o ceașcă de cafea.

— Dacă Tony Abrams refuză să lucreze cu noi, cred că n-ar trebui să-i purtăm pică.

O'Brien îi zîmbi în stilul său patern și o bătu pe braț.

— Atîta timp cît nu i-ai dezvăluit prea mult din afacerile Companiei.

— Nu e cazul.

Ea își mai amintea ziua cînd, cu aproape cinci ani în urmă, intrase neanunțată în biroul lui O'Brien, cu inima bătîndu-i și cu gura uscată, și rostise cuvintele care o aduseseră pînă la urmă aici acum :

— Pot să fiu membră, sau trebuie să fii veteran OSS ?

O'Brien răspunsese fără ezitare :

— Poți să fii membră. Avem nevoie de tineret.

— Dumneata ești șeful ? îl întrebase ea.

Trăsăturile îi rămăseseră impasibile, indescifrabile deși fața îi era de obicei expresivă.

— Sîntem egali între egali.

— Care sînt obiectivele ?

— Să băgăm găinile în coteț. Să plătim cuțitul înfipt pe la spate. Să răzbunăm morții, inclusiv pe tatăl tău. Să-i găsim pe trădătorii care mai sînt chiar în mijlocul nostru. Să-l găsim pe cel mai mare trădător, un om cu numele de cod Talbot, și să-l ucidem. Și, în sfîrșit, să îndeplinim misiunea cea mare care ne-a fost dată în 1942 — lichidarea oricărei puteri care ar intenționa să ne distrugă.

— Dar misiunea asta a încetat din ordinul lui Truman, în 1945.

Ea arătase spre un document înrămat, de pe perete, semnat Harry S. Truman.

— Noi nu recunoaștem acel ordin de încetare. Ne-am născut din necesitate, trăim din necesitate, sîntem nemuritori. Bineînțeles, nu în sens fiziologic, ci în contextul unei comunități nemuritoare. Chiar dacă trebuie să ne reorganizăm din cînd în cînd, să schimbăm partenerii, să angajăm și să concediem, noi nu dăm faliment. În nici un caz înainte de a termina ce avem de făcut.

Simțise că i se învîrte mintea la auzul celor spuse de el, deși bănuia ceva de mai mulți ani. El îi permisese să vadă cîte un colț din adevăr și așteptase răbdător ca ea să tragă concluziile corecte și să ia decizia corectă. Ea îl întrebase cîte ceva despre cum, de ce și unde, despre logistica întreprinderii.

— Crezi că nu vedeam ce avea să se întîmple după război ? răspunsese el. Cînd n-ar mai fi avut nevoie de noi ne-ar fi aruncat la rampa de gunoaie, cum face orice guvern care folosește oamenii. Dar și-au greșit socotelile. N-au înțeles niciodată pe deplin ce talent asamblaseră. Războiul a acționat ca un catalizator și ne-a adunat într-o organizație unică.

Îi vedeam ascuțindu-și cuțitele ca să ne termine după ce i-am fi terminat noi pe naziști. Așa că ne-am luat măsuri. Am început să intrăm în ilegalitate. Țineam arhivele în mai multe locuri. Unele sînt chiar aici, în aceste birouri. Am stabilit contacte strînse cu serviciile de informații britanice, despre care știam că vor supraviețui în lumea postbelică. Și am furat bani. Da, am furat. Aveam un compartiment numit

Fonduri Speciale. Aveam un sistem bancar mondial care manipula peste optzeci de valute diferite. Fondurile valorau peste șaptezeci și cinci de milioane de dolari, o avere uriașă în acele zile. Congresul și Președintele ne-au dat banii ăștia călcîndu-și pe inimă, fără obligații și fără să respecte, cum ziceau, „prevederile legii și reglementările privind alocarea fondurilor guvernamentale". Adevărul e că n-au avut de ales. Nu poți să conduci un mecanism care trebuie să se implice în asasinate, răpiri, sabotaje, război economic și alte fapte dezgustătoare fără fonduri nenominalizate. De fapt — un surîs fugar îi lumina fața —, am făcut bani și pe cont propriu. La urma urmei, majoritatea eram juriști și oameni de afaceri.

Se apropiase de ea, spunîndu-i încet :

— În ultimii treizeci și cinci de ani am realizat multe din ce ne-am propus, deși nu pot să-ți dau amănunte. Dar pot să-ți spun că am demascat și eliminat un număr de americani și de britanici care lucrau pentru inamic.

Îi puse mîna pe umăr :

— Mai vrei să devii membră ?

— Știți cine l-a omorît pe tata ? Vreau să zic... n-a fost accident, nu ?

— N-a fost un accident. Persoanele care i-au pus la cale moartea au mai pus la cale și moartea altor bărbați și femei de treabă, inclusiv, cred eu, a părinților noului tău prieten, Peter Thorpe. Eu, de-abia am scăpat. Și de-abia a scăpat și lumea liberă, după război. Dar, pînă la urmă, vom afla tot ce ne interesează despre ei.

Ea se ridicase, spunînd :

— Nu mi-am cunoscut niciodată tatăl... întotdeauna m-am simțit înșelată... dar m-am consolat cu gîndul că a murit în război, la fel ca atîția alții. Numai că asta e altceva. N-am o fire răzbunătoare, dar aș vrea să...

O'Brien încuviințase :

— Sînt și conturi personale de reglat, și conturi politice. Oricare dintre mobiluri e valabil. Ești cu noi ?

— Da !

În seara aceea o sunase pe soră-sa, Ann, care pe vremea aceea era la Berna, și o întrebase :

— Ești membră ?

După o scurtă ezitare, Ann răspunsese :

— Da.

— Și eu.

Katherine îl privea acum pe Patrick O'Brien, stînd la fereastră cu o privire fixă. Părea că acești oameni au o calitate specială care-i menținea vioi la minte și sănătoși la trup. Totuși înțelegeau, cum spusese O'Brien, că erau muritori și începuseră recrutările. Nicholas West era unul dintre recruți. Într-un fel, faptul că era membru făcea să i se pară că și pentru ea era bine. Nick era cu capul pe umeri, grijuliu, nu putea să se angajeze în ceva nesăbuit sau dezgustător.

Katherine se gîndi la Peter. El era membru într-un mod tangențial și asta — ea știa instinctiv — era o hotărîre bună din partea lui O'Brien.

Prin minte îi trecu involuntar imaginea lui Tony Abrams. Acesta nu voia de fapt să intre în cerc, și asta-i plăcea. Și O'Brien prefera recruții refractari.

Se gîndi la soții Van Dorn. George Van Dorn făcea parte din grup, deși, natura acestuia impunea ca să nu recunoască nimeni vreodată acest lucru decît în modul cel mai evaziv. Katherinei nu-i plăcea în mod special Van Dorn și simțea că și O'Brien îl privea cam ciudat. Dacă i s-ar fi cerut un candidat pentru un posibil trădător din ultimii patruzeci de ani, l-ar fi indicat pe Van Dorn.

Se gîndi la Tom Grenville, la James Allerton și la toți ceilalți cu care avusese de-a face în acești ani. În lumea obișnuită, oamenii erau judecați după anumite norme acceptate. În lumea din umbră, nimeni nu era ceea ce părea și, de aceea, nu se puteau emite judecăți în afara celei finale.

De la început, Patrick O'Brien îi spusese un lucru, de care își aminti acum :

— Înțelegi, îi spusese el, că n-am fi putut elimina atîția dușmani și nu le-am fi putut provoca atîtea eșecuri fără să avem și noi victime. Trebuie să fii conștientă, Katherine, că în jocul pe care-l jucăm există un element inerent de risc personal. Ai participat la cîteva înmormîntări ale unor oameni care n-au murit de moarte bună.

Îl privi pe O'Brien și rosti :

— Crezi că e mort Carbury ?

— Bineînțeles.

— Se pregătește ceva ?

— Da, cred că da. Ceva groaznic plutește în aer. Am simțit-o de o vreme încoace. De fapt, avem informații solide că rușii se așteaptă să nu mai fim pe aici, după vara asta.

Ea îl privi :

— Se așteaptă să... *cine* să nu mai fie pe aici... ?

— Noi. America. Se pare că au descoperit mijlocul s-o facă — fără pericol, sau cu pericol minim pentru ei. Este, evident, vreun soi de realizare tehnologică revoluționară. Ceva atît de avansat, încît noi nu ne putem apăra. Era inevitabil ca una sau alta dintre părți să facă un salt tehnologic de cîteva generații. Pînă acum, am avansat cap la cap, unii sau alții luau cîte un mic avans, ca într-o cursă de cai pe distanță lungă. Dar avem motive să credem că ei au creat un gen de rețea temporală care-i va duce în secolul următor în cîteva luni. Se întîmplă. Istoria e plină de asemenea exemple — vasul cu cuirasă metalică „Monitor" măturînd vasele din lemn ale confederaților după plac ; bombele noastre atomice spulberînd două mari orașe în cîteva secunde...

Ea încercă să formuleze niște întrebări, dar nu reuși să-și miște buzele.

— Știm, spuse O'Brien, că planul lor depinde de una sau mai multe persoane care trebuie să deschidă, noaptea, porțile cetății ; un sergent din gardă. Cineva care are o cheie.

— Cineva ca Talbot, preciză ea.

El încuviință.

— Eram pe aproape, spuse ea. Agenda... hîrtiile...

O'Brien flutură mîna în semn de respingere.

— Astea nu contează.

— Cum așa ?

— Eu am scris agenda — sau am pus pe cineva s-o scrie. Nu-i a tatălui tău. Iartă-mă. Agenda era carne vie, sîngerîndă, și știam că dacă era pe-aproape o fiară, trebuia s-o miroasă și să iasă la lumină. Randolph Carbury, care ducea carnea, a fost mîncat și el. Dar acum avem o urmă, urma lupului în pămîntul umed.

Katherine își puse paharul cu coniac pe pervazul ferestrei.

— Ce era în agendă ?

— L-am pus pe unul dintre vechii noștri falsificatori s-o scrie cu tot felul de cerneluri din epocă. Agenda a fost cumpărată dintr-un anticariat din Londra. Cutia de mesagerie era a mea. Muncitorul care a găsit-o în camera de arhivă a Eleanorei era omul meu. Ea a crezut că e veritabilă. Aproape toți cei care au avut-o în mînă au crezut.

— Dar... pe cine ai menționat ? L-ai menționat pe Talbot... ?

O'Brien își frecă bărbia.

— Cum aș fi putut ? Dacă aș fi putut să-i dau un nume, l-aș fi ucis. Agenda se bazează mai mult pe intuiție. Dar, dacă Talbot o citește în clipa asta, nu se simte prea bine. Știe că trebuie să existe fotocopii și o să înceapă să le caute, și o să iasă mai mult la lumină.

Katherine spuse deodată :

— Eleanor Wingate e în pericol.

Pe fața lui O'Brien trecu o expresie ciudată.

— E moartă. Brompton Hall a ars.

Katherine îl privi fix.

— Știai că așa o să se întîmple.

— Am trimis numai un amic să aibă grijă de ea, dar se pare că a murit și el o dată cu ea și cu nepotul ei. În ce-l privește pe Carbury, el știa că totul e o înscenare și a făcut o vizită oportună la Brompton Hall chiar în ziua cînd s-a făcut descoperirea. Scrisoarea Eleanorei tot el a inspirat-o. Era conștient de pericolul care-l pîndea ducînd materialele, dar se pare că n-a reușit să se ferească.

— Eu am încercat să-l feresc.

— Știu. Dar tu, sau Eleanor Wingate, ați vorbit în plus, și de-aia a murit.

— I-am spus lui Peter.

— Știu.

Ea tăcu multă vreme, apoi spuse :

— S-ar putea ca Peter să fi transmis informația pe canalele obișnuite.

— S-ar putea. Probabil că așa a făcut. Dar cel puțin am stîrnit ceva în pădure.

— Au murit oameni.

— Asta dă autenticitate.

O privi.

— Ți-am spus întotdeauna că e o afacere periculoasă. Foarte curînd, o să devină și mai periculoasă și foarte sîngeroasă. Eu zic să-ți iei un pistol la tine.

Ea dădu din cap. Știa că sub aparențe, dedesubtul spionajului de amatori, al rețelei de old-boys pentru culegerea de informații, al spionajului industrial și al sabotajului economic, sau cum se mai numea jocul pe care-l jucau cu Blocul de Răsărit, exista acest potențial de violență. Fusese o parte din mandatul lor inițial; trecerea a patruzeci de ani nu le dăduse motive să excludă violența dintre metodele legitime.

— Mă tem pentru Ann, îi spuse lui O'Brien.

— Teme-te pentru tine. Ann înțelege mai bine ca tine în ce pericol se află.

— Și Nick! Se gîndi la acest bărbat blînd, cu aceeași teamă pe care ar fi încercat-o față de un copil ce se joacă în mijlocul traficului.

— El e în pericol din mai multe surse. I-am angajat gărzi personale.

Îl privi pe O'Brien. Avea sentimentul copilăresc de alinare că Patrick O'Brien era în stare să-i bată pe toți. Dar de aici urma, logic, că cel mai periculos Talbot pe care și l-ar fi putut imagina era însuși Patrick O'Brien.

22

Abrams și Thorpe intrară în Salonul de Recepții al Coloneilor. Într-o manifestare neobișnuită de ospitalitate, Thorpe se duse la bufet și se întoarse cu un coniac pentru Abrams. Thorpe ridică paharul zîmbind :

— Pentru adevăr !

Abrams nu bău.

Patrick O'Brien și Katherine Kimberly veniră spre ei.

— Ați găsit ceva la club ? întrebă O'Brien.

— Carbury a apucat să se îmbrace de seară, răspunse Thorpe. Am întrebat, dar se pare că nimeni nu l-a văzut plecînd. L-am pus pe director să verifice seiful. Era gol. În cameră n-am găsit nimic revelator.

O'Brien se întoarse spre Abrams :

— Ai sunat la poliție ?

— Da. Le-am spus oamenilor mei că s-ar putea să fie o problemă de siguranță națională. Iau ei legătura cu FBI-ul. S-ar putea să aibă nevoie de mai multe informații.

— Dă-le ce-ți cer, încuviință O'Brien, dar cu limite. Nu băga firma.

Nicholas West se apropie de ei și cei cinci discutară cîteva minute, apoi O'Brien îi prinse privirea lui James Allerton. Acesta scăpă din grupul care-l felicita și li se alătură. Se aplecă și o sărută pe Katherine.

— Arăți încîntător, ca de obicei.

Allerton se întoarse spre Thorpe :

— Sper că nu te-am făcut de rîs, Peter.

— Nu mai mult decît de obicei, James.

Allerton nu luă în seamă răspunsul și-i apucă mîna lui West.

— Nicholas, ce bine-mi pare că ai reușit să vii. E si Ann cu tine ? Sau e tot la Berna ?

— Nu, domnule... la München.

Allerton se uită la O'Brien :

— Dumnezeule, Patrick, parcă n-ar fi nimic nou sub soare ! Vechiul arsenal, vechile chipuri, pînă și vechile cîntece. *Berna.* Nici nu pot să zic Berna fără să mă gîndesc la Allen Dulles, tu poți ?

West își drese glasul :

— De fapt, a fost transferată... München, cred — vreau să zic, sigur München.

Allerton surîse amabil și se întoarse spre West.

— Foarte bună poziție, Berna. Bun loc. Încă centrul treburilor. În zilele alea era fereastra spre Europa...

— James, trebuie să ținem o consfătuire, interveni O'Brien.

— Fără afaceri, astă-seară. Asta-i regula. Pot să aștepte pînă mîine la prînz.

Îi zîmbi lui Katherine :

— Ei, domnișoară, cînd ai de gînd să mă faci bunic ?

Katherine se sili să surîdă :

— Domnule Allerton să vi-l prezint...

Allerton continuă :

— Vreau să zic, cînd are de gînd prostul de fiu-meu să se- nsoare cu tine ?

Se întoarse spre West :

— Și tu ? Ce mai aștepți ? Du-te mîine la Berna și însoară-te cu sora fetei ăsteia !

Katherine interveni :

— Ți-l prezint pe Tony Abrams. Lucrează la firma noastră.

Allerton păru că de-abia acum îl remarcă pe Abrams. Întinse mîna, dar privirea îi trecu pe deasupra lui. Apoi, îl cîntări cu privirea :

— Te distrezi ?

Abrams îi simți mîna uscată, osoasă :

— Da, domnule.

Îi trecu prin minte că aceeași întrebare i-ar fi fost pusă dacă ar fi avut șaisprezece ani, la un botez.

Vă felicit pentru medalie. Discursul a fost interesant.

Allerton zîmbi politicos și se întoarse. De-abia acum păru să observe expresia întipărită pe toate fețele.

— E grav ?

O'Brien încuviință.

— Ei, atunci hai ! E o cameră liberă mai încolo. Domnule Abrams, scuză-ne. Bea ceva.

Katherine îi atinse brațul lui Abrams. în trecere :

— Nu pleca.

Abrams îi urmări pe Allerton, O'Brien, Thorpe, West și Katherine croindu-și drum prin mulțime. Mormăi, pentru el :

— Da, domnule. Mă distrez *bine.*

Se duse la bufet, turnă coniacul pe care i-l adusese Thorpe într-un vas pentru resturi și-și lua un Strega, aducîndu-și aminte de soiul casnic pe care-l distilau italienii. Turnă lichidul gălbui într-un pahar înalt, îngust, închină pentru sine și goli paharul pe jumătate. Simți că-i dau lacrimile, chiar înainte de a sesiza căldura care-i stîrnea stomacul.

— *Mama mia...*

Începu să se plimbe prin încăpere, recunoscu cîteva chipuri din ziare sau de la TV, unele din cărțile de istorie, altele de la birou. Clare Boothe Luce prezida un tribunal, de pe un scaun obișnuit, înconjurată mai ales de oameni în vîrstă. Sterling Eayden, actorul despre care O'Brien îi spusese că era agent OSS în subunitatea lui Van Dorn, vorbea cu soții Van Dorn și cu Grenville. Joan Grenville îl observă și-i surîse. Claudia nu era de găsit.

Abrams ieși din salonul de recepții și se duse la un telefon public din hol. Detectorul de metale dispăruse, ca și oamenii din Serviciul Secret, iar lumea circula mai liber, fără acel control și acea paranoia pe care le generează întotdeauna prezența oamenilor înarmați. Abrams sună la Secția 19 și reuși să dea de căpitanul Spinelli.

— Ceva noutăți ? întrebă Abrams.

— L-am dat în urmărire generală. Biroul e la curent. Phil mi-a spus că voiai o umbră pe urma lui Carbury, ăla, în după-amiaza asta. Ce dracu' se întîmplă, Abrams ?

— A dispărut. Asta-i tot ce trebuie să știi.

— Ca dracu'. E zgomot pe-acolo. Unde ești ?

— Mai încoace, beau cu Arthur Goldberg, Bill Casey și Clare Boothe Luce.

— Ești beat... A, ești la arsenal. Ai vreo urmă pe-acolo ? Președintele mai e acolo ?

— Nu, a plecat. Nu-i nici o urmă, numai că și Carbury trebuia să vină încoace.

— Ce legătură are cu securitatea națională ?

Abrams observă în spate un bărbat care părea să-și aștepte rîndul la telefon. Mai erau și alții prin preajmă. Îi vorbi lui Spinelli italienește, cu un puternic accent din Bari, dîndu-i cîteva informații cu caracter general. Spinelli îl întrerupse :

— Italiana ta pute, Abrams. Vino pînă aici și semnează reclamația pentru persoana dispărută.

Abrams nu-l lua în seamă și continuă în italiană :

— Nu mă băga în treaba asta.

Spinelli îl ignoră la rîndul lui :

— Ați pus mîna — tu sau tipul ăla, Thorpe — pe ceva pe-acolo ?

— Nu, numai am zburat prin jur. Ascultă, Thorpe e de la Companie.

— Companie... ? A, Compania *aia !* Ești sigur ?

— Sigur !

— În ce te-ai băgat ?

— Chestii nasoale. Ai grijă cu Thorpe. Verifică-l cu cine dracu' e în legătură. Ai grijă de tine, Dom.

— Bine... mulțumesc...

— Ține-mă pe fir ca să-mi mulțumești !

Abrams agăță receptorul și se întoarse în salonul de Recepții al Coloneilor.

O'Brien îl căuta. Îi făcu semn să se așeze pe o sofa și se așeză lîngă el.

— Kate îi pune la curent pe domnul Allerton, pe Peter și pe Nick. Hai să stăm puțin de vorbă !

— O.K.

— Ce părere ai despre amicii noștri ?

— M-am simțit bine. Îi mulțumesc domnișoarei Kimberly că m-a invitat. Uitați, e trecut de miezul nopții și cred că am să plec.

O'Brien păru să nu-l audă.

— Are o părere foarte bună despre tine, zise el.

— Despre mine ca persoană, sau despre munca mea ?

O'Brien zîmbi.

— Munca ta, ca asistent de procese, nu prea are de ce să stîrnească admirație.

O'Brien aruncă o privire prin cameră.

— Ai avut ocazia să vorbești cu cineva pe aici ?

— Nu, dar am impresia că generalul Donovan a adunat un grup nemaipomenit. Hitler n-a avut norocul ăsta.

Abrams își aprinse o țigară.

— Păcat că CIA nu poate să pună mîna pe atîtea talente.

O'Brien încuviință :

— În timp de război poți să recrutezi milionari, șefi de arhive, genii ale științei și artei... dar, dacă-i pace, pe ce fel de oameni poți să pui mîna ca să lucreze în informații pe un salariu de nimic ? De partea cealaltă, KGB-iștii sînt foarte bine plătiți și se bucură de privilegii și de prestigiu peste media cetățeanului sovietic obișnuit. Ei au crema cremei.

O'Brien clătină din cap.

— Dacă s-ar pune în discuție instruirea și coeficientul de inteligență, CIA ar ieși sigur pe locul doi. E un adevăr și trebuie să-l luăm ca atare.

— Ca și echipele noastre de amatori care joacă cu așazișii amatori ai lor.

— E o analogie bună.

O'Brien aruncă o privire în jur, apoi continuă :

— Nu te-ai răzgîndit în ce privește vizita la Glen Cove, după cîte s-au întîmplat astă-seară ?

— Am spus că mă duc.

— Bine. Te întîlnești cu avocații de la „Edwards și Styler" la patru după-amiază, luni, de Ziua Comemorării. Un amic de-al meu o să te instruiască. Ai să ajungi, împreună cu avocații, la reședința rușilor, pe la șapte seara. La ora aia, petrecerea lui Van Dorn o să fie în toi.

— Exact, ce am de făcut, după ce intru acolo ?

— O să afli luni.

Abrams îl privi fix.

— Chiar dacă te prind cu nasu-n oală, răspunse O'Brien la întrebarea neexprimată, n-or să te omoare. E teritoriu rusesc, însă nu e Rusia. Dar nu te lăsa prins.

— Mai am o întrebare, ceva nu-mi iese la socoteală. Dacă rușii pun la cale ceva măreț, cum mi-ați dat de înțeles, ceva de natură să anuleze examenele din iulie și, cum ați insinuat, să ne anuleze pe toți, atunci de ce-și bat capul cu un proces de tot rahatul ?

— Ca polițist, ai lucrat acoperit, răspunde-ți singur la întrebare.

Abrams dădu din cap :

— Trebuie să pară că treburile merg ca de obicei.

— Corect. Ar fi suspect să nu reacționeze la provocările lui Van Dorn sau ale primarului Parioli. Așa că ni se oferă ocazia, în parte întîmplătoare, în parte planificată, să ne băgăm nasul în punctul lor de comandă.

— Am înțeles. Și acreditivele, recomandările mele sînt în regulă ?

— N-am trimis niciodată pe cineva în misiune fără să-i asigur o acoperire perfectă.

Abrams știa, ca și O'Brien, că singura acoperire perfectă o realizai doar în patul propriu, așa ca în copilărie, cînd îți trăgeai peste cap cearșaful ca să gonești toate relele.

O'Brien, ca de obicei, schimbă brusc subiectul.

— Aș vrea să rămîi în noaptea asta în oraș. Katherine o să te sune de dimineață și o să te cheme la birou. Avem acolo o arhivă și ai putea s-o ajuți să caute cîte ceva. Ia-ți și pistolul.

Abrams îl privi.

— S-ar putea să fie în pericol. Ai să ai grijă de ea ?

Această abatere de la proză la intrigă îl prinse descoperit.

— Da, o să am grijă de ea.

O'Brien luă două lichioruri de pe tava unui ospătar care trecea pe lîngă ei și-i dădu unul lui Abrams.

— Am vrea să te asociezi la firma noastră.

Abrams se holbă la el :

— Sînt flatat.

Îi reveni foarte viu în minte ce simțise cînd i se propusese să intre la „Diavolii Roșii", și nu era o asociere

întîmplătoare. Își reaminti că și atunci fusese flatat, dar și speriat.

— Trebuie să fi ghicit deja că OSS nu s-a predat niciodată. Și, te asigur, nu sîntem niște conspiratori paranoici. Nu facem secretomanie, cum fac cele mai multe asociații clandestine. Nu avem strîngeri de mînă secrete, jurăminte, carnete de membru, simboluri, grade sau uniforme. E mai mult un simțămînt, al inimii și al minții, decît o organizație.

Abrams își aprinse o țigară și aruncă băţul de chibrit într-o scrumieră. Își dădea seama că auzea niște lucruri care, o dată auzite, îl puneau într-o poziție compromițătoare. Se gîndi să plece, dar rămase pe loc.

În următoarele zece minute, O'Brien îi descrise natura și componența grupului. Cînd termină, Abrams se uită la el și privirile li se întîlniră.

— De ce eu ? întrebă Abrams.

— Ești criminalist. Găsește-l pe ucigașul sau răpitorul lui Randolph Carbury, și lucrurile care ne interesează or să înceapă să se lege.

Abrams nu răspunse.

O'Brien se uită la ceas, apoi se ridică.

— Treaba e foarte riscantă. Dacă vrei să mai discutăm, putem să ne întîlnim cu ceilalți într-o cameră particulară, în celălalt capăt al arsenalului. Camera însăși e foarte interesantă. Vrei să ți-o arăt ?

Abrams rămase pe loc multă vreme, apoi întrebă :

— Pot să mă mai gîndesc ?

— Poți să te duci acasă și să te gîndești toată noaptea. Dar bănuiesc că n-o să ai o noapte prea bună.

Abrams sorbi îndelung din lichior și se ridică :

— Haideți să vedem camera !

23

Abrams îl urmă pe Patrick O'Brien într-o încăpere uriașă, cu coloane, amintind vag de o cameră a tronului din Egiptul antic. De-a lungul marginii de sus a pereților era o friză cu portrete de războinici din diverse epoci istorice. Tavanul era negru, străbătut în zig-zag de grinzi încrustate cu argint. În jurul camerei slab luminate străjuiau statui clasice.

După ce ochii i se adaptară la semiîntuneric, Abrams văzu un cămin mare, din faianță albastru-cobalt. În mijlocul încăperii era un imens covor persan, iar pe el o masă mare, ornamentată, ce aducea oarecum cu un altar de sacrificii. Prin ferestrele din sticlă colorată pătrundea, difuz, lumina străzii.

Doi picoli, în sacouri roșii, aranjau scaunele în jurul căminului. Un ospătar introduse serviciul de cafea, pe o măsuță cu rotile. Toți trei părăsiră în tăcere încăperea.

James Allerton se așeză direct în fața căminului. Katherine luă loc în fața lui, avîndu-i pe Thorpe și West în stînga. O'Brien îi indică lui Abrams un scaun chiar lîngă cămin, și el se așeză pe scaunul de alături rămas liber.

Abrams fu surprins cînd West vorbi primul, pentru a-l saluta :

— Mă bucur că te-ai hotărît să iei cafeaua cu noi.

— Nu refuz niciodată cafeaua, replică Abrams.

Bănuia că arta de a spune una ca să se înțeleagă alta era foarte rafinată la acești oameni.

West vorbi din nou :

— Știu că te-ai lăsat greu, așa am făcut și eu. Dar n-am regretat niciodată hotărîrea luată. Toți sîntem un fel de detectivi amatori de fotoliu.

Bătu brațele fotoliului pentru a sublinia figura de stil.

— *Think-tank**. Voluntari, pentru un dolar pe an, ca în timpul războiului. Mă rog, orice te face să te simți bine.

Abrams își zise că West fie că spunea adevărul pe jumătate, fie nu înțelegea el însuși pe deplin misiunea grupului. Tot atunci, instantaneu, înțelese că, dacă ar fi rămas cu ei tot restul vieții, n-ar fi aflat vreodată mai mult decît o mică parte din întregul adevăr. Mai mult, s-ar fi putut să nu știe, sau să simtă vreodată, că aparținea unui grup mai puțin inofensiv decît o gașcă de cafenea. Cu condiția, bineînțeles, să nu i se ceară să zboare creierii cuiva.

Abrams se uită la James Allerton, care părea ușor nemulțumit. Katherine îi strecură un surîs rapid. Abrams se uită apoi la Thorpe, care și el îl fixa, ca și cum s-ar fi gîndit la cea mai bună metodă de a scăpa de cadavrul lui.

— Să începem, rosti Patrick O'Brien, cu o punere în temă. Nick ?

West bătu cu palma scrisoarea doamnei Wingate, aflată pe genunchii săi.

— Pare să confirme faptele, așa cum le știm. În primul rînd, sînt trei rapoarte înregistrate privind moartea lui Henry Kimberly, și toate se contrazic între ele.

West o privi pe Katherine :

— Nu ți-am spus niciodată totul. Ann știe... În orice caz, ultima versiune, oficială, este că maiorul Kimberly era la Berlin, conducînd o delegație de ofițeri OSS, a doua zi după căderea orașului la ruși. Deci, 3 mai 1945.

West făcu o pauză, obișnuința istoricului — își imagină Abrams — de a termina orice frază cu o dată. Apoi continuă :

— Acoperirea maiorului Kimberly era aceea de ofițer de servicii în căutarea de locuri de cazare pentru comandamentul american de ocupație. În realitate, el trebuia să recupereze vreo duzină de agenți pe care îi parașutase în zona Berlinului. Îl preocupa soarta lor, mai ales ținînd seama de prezența rușilor.

Patrick O'Brien dădu din cap și adăugă :

---

* Think-tank — Grup reunit cu scopul de a produce/inventa ceva printr-un efort intelectual comun.

— Era o misiune periculoasă. Berlinul căzuse, dar Germania nu capitulase și o mulțime de bande de SS-iști, puse pe asasinate, bîntuiau autostrăzile și ruinele. Mai exista și posibilitatea, pe care atunci o descopeream, să fii reținut de aliații noștri din Armata Roșie.

O'Brien rămase o vreme cu ochii la foc, apoi continuă :

— I-am spus lui Henry să aibă grijă. Vreau să zic, o, Doamne, știam că războiul nu mai avea să dureze nici o săptămînă. Nimeni nu dorea să aibă onoarea să fie ultima victimă. Acoperirea cu intendența eu o propusesem. N-avea rost să le fluturi rușilor pe sub nas emblema OSS. Și lui Henry îi era teamă de ruși.

James Allerton deschise gura pentru prima dată :

— În privința asta, nu era așa naiv ca cei mai mulți dintre noi în zilele acelea.

O privi pe Katherine :

— Dar se simțea foarte obligat față de agenții lui... și, de aici, misiunea fatală la Berlin.

Allerton îi făcu semn cu capul lui West.

Nicholas West continuă :

— Conform raportului asupra misiunii, aflat în arhivă, exista un anumit agent pe care maiorul Kimberly ținea neapărat să-l recupereze — Karl Roth, un refugiat evreu din Germania și comunist, care lucra pentru OSS. Un alt agent transmisese prin radio că Roth fusese luat de ruși, care apoi îl eliberaseră. Întrebat prin radio, Roth explicase eliberarea sa pretinzînd că i-a convins pe ruși că era comunist. S-ar fi părut că Roth își controla încă radioul. El a mai spus că rușii îi ceruseră să lucreze pentru ei, ca agent dublu în interiorul OSS. Zicea că a fost de acord numai ca să scape de ei.

— Nu era primul indiciu că rușii încercau să ne întoarcă agenții cu antecedente comuniste, interveni O'Brien. Henry considera că treaba asta era periculoasă pentru orice fel de serviciu de informații pe care l-am fi înființat după război.

West își termină cafeaua și spuse :

— În arhivă există un ultim mesaj radio de la Karl Roth. Raportează că e bolnav și înfometat și întreabă „Cînd veniți ?". Și-a dat și locul de unde transmitea — un depou de cale ferată de lîngă Hennigsdorf. Roth făcea parte din misiunea

Alsos. Zicea că localizase doi savanți germani, dar avea nevoie de ajutor ca să-i scoată afară. La vremea aceea, credibilitatea lui Roth avea două umbre : trecutul lui comunist și faptul că nu raportase contactul cu rușii decît atunci cînd fusese întrebat. Pe de altă parte, raportase că rușii încercaseră să-l întoarcă, dar știa că OSS ar fi presupus oricum asta.

O'Brien interveni :

— Nimeni de la sediul OSS din Londra nu avea curajul să decidă soarta lui Roth : să-i vină în ajutor sau să rupă legăturile ? I-am transmis toate detaliile lui Henry și i-am spus să hotărască el, dar să acționeze cu prudență.

Abrams îi asculta pe West și pe O'Brien continuîndu-și instructajul de fond. Vedea deja încotro se îndreptau. Spre aici și acum. Era o poveste avînd rădăcini în trecutul tumultuos, într-o vreme cînd lumea era un abator, o vreme cînd se puneau în mișcare forțe care aveau să culmineze în Apocalips. Era evident că acești oameni simțeau că Apocalipsul era pe-aproape.

— După acel mesaj, spuse West, nu s-a mai auzit de Karl Roth decît în 1948, cînd a ieșit din nou la suprafață. S-a prezentat la forțele de ocupație americane din Berlin declarînd că fusese arestat din nou de ruși și ținut prizonier timp de trei ani. A pretins să i se plătească din urmă drepturile, dar contactul inițial cu OSS se pierduse și nimeni nu prea știa ce să-i facă. Foști OSS-iști l-au verificat și i-au dat ceva bani. Cu toate acestea, n-a fost niciodată chestionat ca lumea, iar dispariția lui timp de trei ani n-a fost explicată niciodată pînă la capăt.

Abrams își roti încet privirea prin încăpere, pe care ajunsese s-o considere un fel de cameră celestă. Ochii îi trecură de la Allerton la O'Brien, care-i aduceau aminte de doi preoți antici, păzind secretele aproape uitate ale unei religii ezoterice.

— Roth a cerut să lucreze în informații, cu autoritățile de ocupație americane și britanice, în zonele respective, dar a fost refuzat, continuă West.

Atunci Roth a plecat în Anglia, și-a găsit mireasa de război — o fată cu care se însurase pe cînd avea o prăvălie de zarzavaturi la Londra — și pînă la urmă a fost lăsat să emi-

greze în America, pretinzînd că și asta îi fusese promis de OSS.

— Și acum, zîmbi Thorpe, Karl Roth este consilierul Președintelui pe probleme de strategie nucleară.

West privi prin camera întunecată, apoi se uită la O'Brien și la Allerton.

— Întîmplarea face — West îl privi pe Thorpe — că Roth și nevastă-sa țin un magazin de coloniale în Long Island.

Thorpe zîmbi din nou :

— Mă rog, eu credeam că bați în altă parte, Nick.

Stătu un moment pe gînduri.

— Poate că-l interesează sectorul meu. Deși, are un trecut cam șubred și cam cețos...

— Omul ăsta trebuie chestionat, zise Katherine.

O'Brien își mai turnă o cafea.

— De asta am eu grijă.

Își aranjă papionul negru și continuă :

— Misiunea Alsos a avut unele realizări, dar echivalentul rusesc al lui Alsos a mers mult mai bine. Păreau că sînt totdeauna cu un pas înaintea noastră cînd era vorba de a descoperi și a pune mîna pe atomiștii germani. Și dacă te gîndești că majoritatea savanților ăstora încercau să ajungă la noi, nu la ei, pare și mai ciudat că rușii au avut atîtea succese. Fiindcă Alsos avea prima prioritate și avea cel mai înalt grad de securitate, Henry, cu mine și cu alții am ajuns la concluzia că cineva — poate mai mulți —, cu poziții înalte în statul major al lui Eisenhower, chiar în Alsos sau în OSS, le spunea rușilor ce, unde, cînd, cum și cine.

O'Brien se aplecă înainte :

— Pînă la urmă, ne-am convins că fisura principală era în OSS. Era unul dintre noi. Unul pe care-l vedeam zilnic, cu care mîncam și beam la aceeași masă...

Allerton păru că se trezește dintr-o lungă reverie :

— Da... atunci am inventat și numele ăsta aiurit pentru agentul nostru dublu : Talbot. Ați auzit de Lawrence Talbot, tipul care a devenit vîrcolac sub influența luminii lunii... Era un film vestit pe vremea aceea.

Allerton zîmbi :

— Pentru intelectualii aici de față, *talbot* este vechiul termen anglo-saxon care înseamnă „lup turbat". Așa că, atunci, am declanșat o operație pentru a-l demasca și... a-l elimina. Am botezat-o „Glonțul de argint"...

O'Brien își drese glasul :

— De fapt, s-a numit „Wolfbane".

— Da, așa e, Patrick.

Allerton își ciocăni nasul lung.

— Timpul estompează lucrurile care, odată, păreau așa de importante.

— „Glonțul de argint", spuse O'Brien, era codul comun americano-britanic pentru finalizarea acestei operații.

O'Brien scoase ceva din buzunar.

— Un ofițer mai dichisit a și comandat asta, la un argintar din Londra.

Le arătă un glonț de calibrul 45, strălucitor.

— Ăsta trebuia să intre în creierii lui Talbot.

Se lăsă tăcere. Apoi, O'Brien continuă :

— Talbot era genul cel mai rău de trădător. Nu se mulțumea, ca majoritatea trădătorilor, să fure și să transmită secrete. El trimitea oamenii la moarte. Uneori mi-l imaginez pe o pistă de aterizare, în Anglia, forfotind în lumina amurgului, bătîndu-i pe spate pe agenți, îmbrățișînd fetele, reglîndu-le hamurile parașutei, urîndu-le baftă... și știind tot timpul ăsta... O'Brien îl privi pe Allerton.

James Allerton șopti :

— Ai zice că un asemenea om... un om care și-a vîndut sufletul... ar trebui să fie ușor de descoperit... ai zice că ochii ar trebui să-i trădeze corupția din inimă.

Abrams asculta. Devenise pentru ei la fel de neștiut ca un servitor de încredere ; știau că îi ascultă, dar nu așteptau vreo replică de la el pînă nu i s-ar fi adresat direct. Semăna, își spuse, cu o ședință de *brain-storming** de la poliție. Îi aruncă o privire Katherinei, întrebîndu-se dacă discuția despre tatăl ei îi producea durere.

West reluă povestirea :

---

* „Stoarcere a creierelor", de natură să conducă, prin contribuția participanților, la formularea unor idei, concluzii deosebite (n. red.).

— Henry Kimberly a raportat prin radio de două ori pe zi, timp de o săptămînă. Apoi a transmis penultimul său mesaj codificat care se găsește în arhive. West cită fără ezitări : „Deosebit de important : Cu privire la Alsos : Luat legătura cu *Băcanul*“ — ăsta era Karl Roth — „*Băcanul* a indicat localizarea a două zîne“ — adică savanți atomiști — „Urmează recuperarea“.

West făcu o pauză, apoi continuă :

— Ultimul mesaj al lui Henry Kimberly, a doua zi, spunea că stabilise contacte cu autoritățile rusești în scopul cercetării dosarelor Gestapo și pentru interogarea ofițerilor Gestapo care puteau să știe cîte ceva despre agenții OSS dispăruți. Ultimele propoziții ale mesajului erau : „Armata Roșie de mare ajutor. Gestapo a dezvăluit arestarea și executarea majorității oamenilor din misiunea noastră. Urmează numele. Trebuie a localiza bine omul trădător. Continui operația de recuperare.“

West se uită la Allerton :

— Vă aduceți aminte, domnule ?

Allerton încuviință :

— Da. Era ultima oară cînd auzeam de Henry. Bineînțeles că erau suspiciuni că pe agenții noștri puseseră mîna rușii, nu Gestapo. Ne temeam că aceeași soartă îl aștepta și pe Henry.

— Henry semnase mesajul cu numele lui codificat, *Diamond,* spuse O'Brien. Dacă ar fi transmis sub controlul rușilor, ar fi trebuit să semneze *Blackboard,* care era un semnal de pericol și se citea „Sînt capturat“.

— De ce să fi presupus că transmitea sub controlul rușilor ? întrebă Thorpe.

— Ajungem și acolo, răspunse O'Brien. Dar, dacă Henry era captiv și semna tot Diamond, asta însemna că rușii îi cunoșteau adevăratul nume de cod și nu putuse sa folosească codul de pericol, *Blackboard.* Operatorul de la OSS care primise mesajul recunoscuse „bătaia“ lui Henry — stilul de transmisie în telegrafie — așa că putem spune că el transmitea, dar cu pistolul la tîmplă.

Allerton interveni :

— Era înspăimîntător gîndul că rușii cunoșteau numele de cod al lui Henry, care fusese ales exact cu zece minute

înainte ca el să intre printre ei. Și că aflaseră nume de cod ca *Băcanul* sau *Zîna.*

O'Brien dădu din cap și adăugă :

— Ne-am gîndit că rușii ar putea fi convinși să-i dea drumul. S-a trimis, prin curier, o notă foarte dură la comandamentul Armatei Roșii din Berlin. Răspunsul a fost sec : „Maiorul Kimberly necunoscut la noi".

O'Brien i se adresă Katherinei :

— M-am urcat într-unul dintre primele avioane americane care au zburat la Berlin. Pînă să ajung, mai sosise un mesaj de la comandamentul Armatei Roșii, în care se afirma că maiorul Kimberly și cei trei ofițeri care-l însoțeau fuseseră uciși cînd trecuseră cu mașina peste o mină nemțească nedescoperită — un accident foarte obișnuit, pe care și noi, și britanicii îl foloseam ca să scăpăm de anumiți oameni. Oricum, am revendicat cadavrele... mai bine zis cenușa. Din motive de eficiență și de igienă, rușii incinerau cadavrele...

O privi pe Katherine în ochi :

— Nu ți-am spus niciodată toate amănuntele...

Pentru prima dată, Katherine afla că mormîntul de la Arlington conținea o urnă cu cenușă.

— De unde știi că era tata ? întrebă ea.

O'Brien clătină din cap :

— Sperăm că era el, că n-a murit prin Gulag.

Ea încuviință din cap. Știa că, pe atunci, rușii îi trimiteau pe bărbații sănătoși în Uniunea Sovietică, să lucreze la vindecarea rănilor războiului. Încercă să și-l imagineze pe bărbatul care fusese tatăl ei, tînăr, mîndru și îndrăzneț, redus la condiția de sclav într-o țară străină, pentru simplul motiv că se dusese într-o misiune de caritate. Săptămînă după săptămînă și lună după lună ar fi simțit cum i se scurge viața din trup. Și, bineînțeles, ar fi știut că n-avea nici o șansă să se întoarcă vreodată acasă. Ridică privirea și vorbi, cu o voce abia stăpînită :

— Te rog să continui.

Dar cel care vorbi fu West :

— Maiorul Kimberly a renunțat, fără îndoială, la acoperirea de intendent, ca să poată pune întrebări despre agenții săi. Dar, sub nici un motiv, nu le-ar fi divulgat rușilor misiunea Alsos sau legătura dintre Karl Roth și aceasta. De aceea, aceste ultime două mesaje, transmise sub constrîngere și

care pomeneau de aceste fapte, au fost modul lui de a ne informa că rușii știau deja despre Alsos și despre Roth, după cum ne cunoșteau și codurile.

— Am impresia că faceți prea multă teorie din povestea asta cu cîrtițe cu înaltă pregătire, interveni Thorpe. N-am datele pe care le aveți voi, dar părerea mea e că misiunea au fîsîit-o agenții de pe teren. E destul de evident că cel puțin Karl Roth a suflat în fluier. Acolo erau fisurile. Nu la Londra sau la Washington.

West îl privi atent pe Thorpe :

— Bună analiză. De fapt, asta a și fost concluzia oficială, atunci... Și totuși, dacă accepți că mesajul maiorului Kimberly a fost transmis sub controlul de mare ajutor al Armatei Roșii, atunci trebuie să-l diseci cu mai mare atenție. La urma urmelor, era un ofițer de informații instruit și, din toate punctele de vedere, un om viteaz și foarte capabil. Așa că trebuie să cauți un cod în mesajul descifrat — să cauți cuvinte fără legătură cu textul, propoziții anapoda, chestii de astea. West făcu o pauză, apoi cită : „Trebuie a localiza bine omul tradător". Asta nu-i engleză corectă, nici măcar pentru mesaje radio...

Thorpe sări drept în picioare :

— Talbot.

West încuviință.

— În cercetările mele, numele de cod *Talbot* nu apare nici o dată, dar el a existat în convorbirile particulare dintre Henry Kimberly, domnul O'Brien, domnul Allerton și alți cîțiva. Maiorul Kimberly, în decursul interogatoriilor la care a fost supus de ruși, a dedus sau i s-a spus că exista un trădător plasat foarte sus în OSS. Mesajul radio i-a oferit ultima șansă să ia legătura și să-și avertizeze prietenii.

Allerton își frecă obrajii.

— Am văzut mesajul și știam de Talbot... dar, Dumnezeule, n-am făcut niciodată legătura... Am fost un spion mizerabil.

Abrams se îndoia. N-avea aproape deloc experiență în lucrul cu coduri, dar acea propoziție îl izbise de cum o citise West prima oară. Codurile acronimice erau primitive, le foloseau toți copiii sau îndrăgostiții, în scrisori. Era greu de crezut că nici Allerton, nici O'Brien nu-l descoperiseră cu patruzeci de ani în urmă. Abrams trase concluzia că, de fapt,

îl descoperiseră, dar nu-şi spuseseră nimic unul altuia. Interesant !

West scoase o pipă din lemn de măceş şi o pungă cu tutun.

— Nimic din toate astea nu constituie informaţii directe, numai că — îşi aprinse pipa şi citi din scrisoarea Eleanorei Wingate — „agenda, care menţionează oameni care s-ar putea să lucreze încă în Guvernul dumitale, sau care sînt sus-puşi în societatea americană... Cel puţin unul dintre cei menţionaţi este un bărbat bine cunoscut din anturajul Preşedintelui". West ridică ochii.

O'Brien se întoarse spre Abrams :

— Ce părere ţi-ai făcut pînă acum ?

Abrams se gîndi că indiciile erau vechi, urma rece, dovezile prea mărunte, iar teoriile prea extinse ; criminalistic, cazul era piedut. Vinovatul nu fusese identificat la timpul potrivit şi, chiar dacă ar fi fost demascat acum, n-ar fi ajuns niciodată în faţa justiţiei. Dar, ca vendetă personală, existau perspective, deşi grupul de faţă n-ar fi folosit cuvîntul vendetă. Era un cuvînt al cărui conţinut şi a cărui semnificaţie ajunsese să le aprofundeze în Bensonhurst şi ca poliţist. Memorie lungă, duşmănie lungă. Dar O'Brien şi Allerton ar fi formulat-o mai delicat. Oricum, rezultatul era acelaşi. Îşi aduse aminte de glonţul de argint.

— Domnule Abrams ?

— Cred că de data asta o să vă găsiţi omul.

O'Brien se aplecă în faţă :

— De ce ?

— Fiindcă ştie că l-aţi mirosit din nou, şi acum fuge. L-a ucis pe Carbury. Ca să zic aşa, pădurea e mai mică şi mai rară decît acum patruzeci de ani. A scăzut şi numărul animalelor care o locuiesc. Lupul — vîrcolacul — lasă acum o urmă clară. Şi mai cred că o să ucidă din nou.

O'Brien rămase cu privirea în gol, în întunericul uriaşei încăperi. Focul arunca pe pereţi umbre intermitente, luminînd friza şi dînd impresia că războinicii se mişcă.

— Da, o să ucidă din nou, spuse O'Brien. Trebuie.

24

Limuzina lungă demară din fața arsenalului cufundat în întuneric, întoarse și se îndreptă spre sud, pe Park Avenue. Peter Thorpe, așezat pe strapontină, își aprinse o țigară și îi spuse lui West :

— Am impresia, Nick, că lucrezi de mult la problema asta. Cu mult înainte de apariția — și dispariția — colonelului Carbury. Și totuși, nu-mi aduc aminte să fi pomenit de asta în vreo discuție cu grupul.

West, pe a doua strapontină, gesticulă cu pipa în mînă :

— Natura problemei... implicațiile activității lui Talbot... ar indica faptul că oricare dintre foștii angajați OSS, chiar dacă acum sînt sau nu în CIA sau pe lîngă Guvern, ar putea să fie... persoana nepotrivită pentru o astfel de discuție...

Thorpe le zîmbi lui O'Brien și lui Allerton, care stăteau cu fața la el, în partea stîngă a lungii banchete din spate.

— Persoanele de față se exclud, bineînțeles, îi spuse el lui West.

Acesta evită toate privirile :

— Se includ, bineînțeles.

Arătă cu capul spre Abrams și Katherine, care ocupau partea dreaptă a banchetei :

— În afară de tine, Kate, și de domnul Abrams.

Thorpe surîse ușor :

— De ce oare te subestimăm mereu, Nick ?

— Ann este singura cu care am discutat, continuă West. De fapt... așa am făcut cunoștință.

Își reaprinse pipa.

Tony Abrams îl urmărea cu atenție. West era un bărbat care putea fi ușor subestimat. Statura, manierele, toată ființa sa, judecate cu instinctul primitiv al omului de pe stradă, îl indicau ca nepericulos. Dar, din punctul de vedere al omului cerebral de la sfîrșitul de veac douăzeci, mintea lui West

constituia un pericol : pericol pentru trădători și mîncători de rahat, dar și pentru oamenii dotați cu îndrăzneală și fler, dar cu minți mediocre, cum era Peter Thorpe. Intuiția îi spunea lui Abrams că Thorpe se temea de West.

Limuzina se strecura încet prin traficul de vineri seară. Se lăsă tăcerea, pînă cînd O'Brien rosti :

— Este absolut imposibil ca Guvernul american, serviciile de informații și armata, care sînt, în ordinea asta, cele mai importante ținte ale KGB-ului, să nu fi fost penetrate. Afurisit să fiu dacă jumătate din oamenii care au fost astă-seară la arsenal, inclusiv doi foști directori ai CIA și actualul director, nu se potrivesc cu descrierea Eleanorei Wingate !

O'Brien privi împrejur :

— Sună a paranoia ?

Katherine se minuna de modul în care O'Brien era în stare să fabrice dovezi și pe urmă să se agațe de ele ca și cum ar fi fost reale. Dar, își spuse ea, deși dovezile erau false, acțiunile și reacțiile oamenilor pe care O'Brien îi studia erau reale. Moartea sau dispariția lui Carbury era un fapt real, ca și morții de la Brompton Hall. O'Brien era un maestru iluzionist, și ea îl privea cu un amestec egal de admirație și îngrijorare.

— Important de știut este, răspunse West, cît de sus au ajuns aceste penetrări sovietice și ce *obiectiv* ar avea ele... dacă ar fi reale ?

O'Brien clătină din cap.

— Nu pot să-ți spun decît că ceva amenințător plutește în aer. Eu cred că rușii au descoperit modul de a-și realiza obiectivul final.

— Te gîndești la o lovitură nucleară ? zise Thorpe.

— Nu.

O'Brien flutură mîna în semn de respingere.

Asta n-a fost și nu este o opțiune pentru ei, cum nu e nici pentru noi.

— Atunci ce ? întrebă Katherine. Biologică ? Chimică ?

O'Brien nu răspunse.

— Cum se leagă colonelul Carbury și scrisoarea doamnei Wingate cu toate astea ? continuă ea.

— Dacă se leagă, răspunse O'Brien, înseamnă că persoana sau persoanele dezvăluite în agendă ca posibile cîrtițe sînt necesare planului sovietic.

O'Brien ridică din umeri :

— Ne trebuie mai multe fapte. Acum, hai s-o lăsăm.

Abrams nu se putu stăpîni să nu compare aluziile dure ale lui O'Brien la Apocalips cu jocul polițist în care-i spuneai unui suspect că știi tot despre el și complicii lui, apoi îi dădeai drumul ca să vezi unde se duce. Urmarea logică era că O'Brien chiar suspecta pe cineva aflat acum în mașină că ar fi o conductă de alimentare a Moscovei. Și, totodată, nu putu să nu-și spună că Patrick O'Brien era puțin prea bun pentru a fi adevărat. Prea abil. Prea multe răspunsuri la întrebări nepuse. Prea netulburat de ideea că el ar putea fi Talbot.

De necrezut, își spuse Abrams. Chiar se întîmplau toate astea ! Abrams se simțea de parcă ar fi păşit într-o tornadă, după-amiază, și ar fi aterizat în Oz. Se gîndi că, dacă s-ar duce acasă să doarmă, cînd s-ar trezi smochingul n-ar fi pe podea, lîngă pat. N-ar fi nici mahmur, și cînd s-ar duce marți la lucru, Katherine Kimberly i-ar da o citație pentru vreun nenorocit care-l călcase pe coadă pe unul dintre clienții lui O'Brien, iar viața ar merge înainte în felul ei cam plicticos. Așa gîndi, doar că nu era adevărat.

Adevărul era că fusese implicat într-un mod pe care, la amiază, nici nu și l-ar fi putut imagina. Și mai era adevărat că mașina duhnea a conspirație, suspiciune și teamă. Profesional, s-ar fi putut vorbi de teamă pentru țară dar, în ciuda conversației liniștite, rafinate, Abrams simțea teama mai adîncă pe care oamenii ăștia o aveau pentru viețile lor.

Abrams aproape că auzi vocea tatălui său : „Nu te înrola în nimic. Nu purta firma nimănui. Totul e o mizerie. Eu știu."

Sau sfatul, mai esențial, al mamei : „Cînd vezi oameni șoptindu-și, fugi în partea cealaltă. Numai tu și Dumnezeu ar trebui să vă vorbiți în șoaptă."

Sfaturi de așteptat de la niște comuniști ajunși sioniști, își spuse. Bune sfaturi. Ce păcat, reflectă el, că nu le ascultase niciodată. La urma urmei, era fiul unor conspiratori vestiți. Ei nu-și urmaseră propriile sfaturi decît după ce trecuseră de cincizeci de ani. El mai avea cîțiva ani pînă atunci. Numai dacă nu cumva O'Brien avea dreptate, și atunci, și el și ceilalți s-ar fi putut să mai aibă de trăit doar cîteva săptămîni sau luni.

25

Limuzina se strecura prin traficul aglomerat. James Allerton tocmai întrebase cine știa de misiunea lui Carbury, o întrebare bună, fundamentală, gîndi Abrams.

— Eu i-am spus domnului O'Brien, apoi lui Peter, spuse Katherine și privi în jur.

Allerton întrebă blînd, dar ferm :

— Și altcineva ?

Ea ezită :

— Nu... mă rog... lui Arnold de la arhive... Vreau să spun, i-am cerut dosarul colonelului Carbury. Dar am avut impresia că știa că e în New York.

Thorpe îl privi pe Abrams :

— Tu cît ai știut ?

— Știam că trebuie să urmăresc un tip pe nume Carbury.

Thorpe își frecă bărbia :

— Una peste alta, Kate, ai fi putut să judeci mai bine.

— Am judecat al dracului de bine, aruncă ea furioasă.

— Dar nu trebuia să spui *nimănui*, inclusiv mie, decît după ce-ai fi putut avea agenda. Acum, toți sîntem pătați.

Ea îl fixă sfidător :

— Chiar Carbury sau lady Wingate ar fi putut fi sursa scurgerii de informații. Informația se propagă în progresie geometrică, și n-aveam nici o posibilitate să verificăm cine a aflat, aici sau în Anglia. Așa că hai să nu mai fim paranoici !

Thorpe făcu o figură pocăită. Îi luă mîna lui Katherine :

— Te rog să mă ierți.

Limuzina opri în fața hotelului „Lombardy". Thorpe ridică la buze mîna lui Katherine și i-o sărută. Coborî din mașină și-i spuse lui Allerton :

— Rămîi aici ?

Allerton scutură din cap :

— Știi că-mi displace apartamentul ăsta. Mi-am luat o cameră la United Nation Plaza.

Abrams o urmări pe Katherine, dar ea nu făcu nici o mișcare să plece cu Thorpe. Acesta se întoarse fără vreo vorbă de rămas bun și intră în clădire.

Limuzina plecă mai departe și, peste cîteva minute, opri în fața hotelului „UN Plaza". Allerton băgă mîna în buzunar și scoase medalia pe care o primise. Se uită la ea, apoi la O'Brien :

— Ar fi trebuit să fie a ta.

O'Brien puse mîna pe brațul bătrînului :

— Nu, James, o meriți.

Allerton zîmbi și ochii i se umeziră.

— Cînd eram tînăr, credeam că facem războiul ca să terminăm cu războaiele. Pe urmă, cînd am mai îmbătrînit, am mai făcut unul. Și acum, în ultimii mei ani, tobele războiului bat din nou...

Se uită la Katherine, West și Abrams.

— Voi luați toată nebunia asta ca pe o stare normală a lucrurilor. Dar vă asigur că a fost o vreme cînd oamenii civilizați credeau că războiul nu mai e posibil.

Katherine se aplecă și-l sărută pe Allerton pe obraz.

— Ne mai vedem pînă pleci la Washington.

Un ușier îl ajută pe Allerton să coboare, și limuzina se puse din nou în mișcare. West îl îndrumă pe șofer spre Princeton Club.

Cînd mașina se opri pe Strada 43, West îi spuse lui O'Brien :

— Mulțumesc pentru invitație. Sper că am fost util.

— Ca de obicei. Ai grijă...

— Am protecție.

— Și Randolph Carbury avea. Noapte bună.

Mașina o luă înapoi spre est și se opri în fața clădirii din Sutton Place. O'Brien coborî, apoi își vîrî capul pe fereastra mașinii :

— Ei, Abrams ? Bine ai venit la firmă ! Ai grijă de tine. Noapte bună, Kate.

Limuzina o luă din nou spre sud. După o lungă tăcere, Katherine îi spuse lui Abrams :

— Aș vrea să stai la casa de pe Strada 36.

— Tu unde stai ?

— În apartamentul meu, în West Village.

Abrams păstră un timp tăcerea, apoi încuviință :

— În regulă.

— Ne întîlnim acolo mîine dimineață. Avem de lucru la birou. Dosarele clasate.

— Perfect.

Abrams își aprinse o țigară. După un timp, Katherine spuse :

— Uneori, cred că sîntem născuți cu instinctul răzbunării. E un instinct mai puternic decît cel de supraviețuire sau decît instinctul sexual. Unii dintre cei pe care i-ai întîlnit astă-seară nu-și vor găsi liniștea pînă nu-și vor regla vechile conturi. Tu ce motivație ai ?

— Sexul.

Îl privi neîncrezătoare, apoi zîmbi. Limuzina opri în fața casei. Abrams deschise ușa.

— Ai grijă, în noaptea asta, spuse ea.

Abrams se opri. Majoritatea oamenilor, reflectă el, își spun „Noapte bună" ; grupul ăsta o ținea sus și tare cu „Ai grijă".

— Dacă bîntuie vreun ucigaș, ai fi mai înțeleaptă să rămîi aici... sau la „Lombardy".

— Îmi place să dorm în patul meu. Ne vedem mai tîrziu. Devreme !

Abrams închise ușa și urmări mașina plecînd.

Ridică ciocănelul de alamă și-l lăsă să cadă pe placa metalică. Claudia deschise aproape imediat.

— M-ai făcut să te aștept. Toată lumea a sosit deja.

— Cine-i toată lumea ?

Abrams intră în vestibul.

— Soții Grenville și soții Van Dorn. Te-ai distrat bine ?

— Nu.

— V-am văzut afară. De ce n-a rămas cu lunaticul ăla de Thorpe în apartamentul acela oribil de la „Lombardy" ?

— Poate că rămîne. De ce-i oribil apartamentul ?

— Așa... acolo, cînd te duci la toaletă, WC-ul îți analizează urina și transmite rezultatele la CIA. Am stat acolo o

săptămînă, cînd am venit din România. Mi-era frică să mă dezbrac cu lumina aprinsă. Sau stinsă. Au niște chestii care văd în întuneric.

Abrams își agăță fulgarinul în cuier.

— E al CIA-ului ?

Ea nu răspunse.

— Aceeași cameră ? întrebă el.

— Te conduc.

Abrams trecu pe lîngă salon și o zări pe Joan Grenville ghemuită pe sofa. Văzîndu-l pe Abrams trecînd, îi zîmbi.

Abrams o urmă pe Claudia de-a lungul holului. Era aproape trei dimineața, și trupul îi tînjea după somn. Privi fundul Claudiei, care se unduia în mers. Avînd de ales între somn și sex, ținînd seama de vîrsta și de starea lui de sănătate, își spuse că ar putea să mai stea puțin treaz.

În holul îngust se afla o măsuță veche pentru telefon, în formă de S, cum avuseseră și părinții lui în vestibul, un loc special pentru prețiosul aparat. Telefonul sună, și Abrams ajunse la el înaintea Claudiei. Era O'Brien, care spuse cu o voce calmă, lipsită de emoție :

— Am un telex din Anglia. Brompton Hall a fost distrus de incendiu.

— Am înțeles.

Abrams avu impresia că O'Brien știuse de mai multă vreme. Dar, uneori, e mai bine să te prefaci că o anumită sursă de informații este încă valabilă, și să înregistrezi reacțiile oamenilor. Apoi, să-i lovești cu noua întorsătură a lucrurilor și să le verifici din nou reacțiile.

— Cadavre ? întrebă Abrams.

— Trei. Dacă nu mai apare vreunul.

— La ce oră s-a întîmplat ?

— Pe la unu după-amiază, ora lor. Opt seara la noi. Cam cînd am băgat de seamă întîrzierea lui Carbury.

— Poți să deduci ceva din asta ? întrebă Abrams.

— Da, pot. După ce Katherine mi-a vorbit pentru prima dată de Carbury, l-am sunat pe un amic din Kent și l-am rugat să treacă pe la Brompton Hall și să urmărească ce se petrece. Asta era pe la cinci după-amiază, ora New York-u-

lui. Amicul m-a sunat de la Brompton Hall pe la şapte şi totul era în regulă. La opt nu mai era în regulă.

— Poate motivul că nu era în regulă la Brompton Hall a fost chiar amicul dumitale, spuse Abrams.

— Posibil, dar e mai probabil că e şi el printre morţi. Lady Wingate şi nepotul ei ar fi ceilalţi doi.

Abrams încuviinţă :

— Se pare că nu prea avem noroc cu acoperirea martorilor noştri.

— Nu. Ascultă, Abrams, nu dormi buştean !

— Bine.

— Trebuie să-i sun pe ceilalţi.

O'Brien închise.

— Veşti proaste ? întrebă Claudia.

Abrams puse receptorul în furcă.

— Cum spunea Thoreau, vorbind de veşti, dacă ai citit despre o catastrofă feroviară, ai citit despre toate.

— Asta ce vrea să însemne ?

Abrams căscă :

— Întreabă-l pe Thoreau.

— Henry Thoreau ? A murit.

— Zău ? Şi nici n-am ştiut că era bolnav !

— Proastă glumă.

— Exact.

— Cine era ?

— Era pentru mine.

Ea se întoarse spre scări.

Abrams încercă să potrivească noua informaţie într-un cadru, dar mintea îi era amorţită. Singurul lucru de care-şi dădea seama era că exista o sălbăticie, o dorinţă de a ucide, plus cele necesare pentru a executa operaţiuni internaţionale complexe şi îndrăzneţe. Condamnări la moarte prin telex şi oameni la faţa locului care să execute sentinţele. KGB. CIA. Reţeaua lui O'Brien. Putea fi oricare, îşi spuse. Mai exista şi o anumită disperare din partea ucigaşilor, şi asta era singura pată luminoasă din tablou.

26

Abrams o urmă pe Claudia pe scara înclinată. Pe palier, ea se întoarse și-i ură noapte bună, apoi începu să urce mai departe.

Abrams se enervă :

— Mă duc jos să beau ceva.

Ea zîmbi.

Abrams rămase pe palier, apoi se apropie de ușa camerei lui. Ascultă, apoi deschise ușa, rămînînd deoparte. Întinse mîna și aprinse lumina. Nu era nici un loc unde s-ar fi putut ascunde cineva, decît sub pat, așa că rămase cu ochii ațintiți într-acolo în timp ce intra și-și recupera revolverul din sertarul de sus al biroului. Scoase butoiașul, verifică cele șase cartușe, se uită prin țeavă să vadă dacă era goală, verifică cocoșul și percutorul ca să vadă dacă nu se ocupase cineva de ele, apoi trase de cîteva ori la rece. Satisfăcut de faptul că încă avea o armă letală, reîncărcă butoiașul și-l armă la loc. Abrams își puse revolverul în buzunarul lateral al hainei.

Coborî scările și se alătură soților Grenville în salon. Focul și luminile erau stinse, dar camera era iluminată de cîteva lumînări. Abrams o văzu pe Joan Grenville, pe jumătate întinsă pe sofa, cu un pahar în mînă. Ea își arcui sprîncenele întrebător, de parcă ar fi vrut să spună, după cîte înțelegea el, „De ce nu ești peste Claudia ?“

Abrams își turnă un pahar de apă gazoasă caldă. Observă că Tom Grenville era adormit într-un fotoliu.

— Îmi place lumina lumînărilor, spuse Joan Grenville. Mai ales într-o casă construită înainte de a fi existat electricitate.

Abrams se așeză pe sofa și Joan trebui să-și mute picioarele.

— Electricitatea a existat dintotdeauna, spuse Abrams.

— Știi ce-am vrut să spun.

Sorbi din pahar, apoi întrebă :

— Nu ești obosit ?

— Ba da.

— Te-ai distrat bine astă-seară ?

— În ce privință ?

Ea își privi soțul și strigă :

— Tom, trezește-te !

Grenville nu se clinti.

Joan se întoarse spre Abrams :

— E leșinat. Lumea doarme, el intră în comă.

Abrams se uită la Grenville. Chiar părea să fie leșinat, dar prezența lui fizică era inhibantă. I se adresă lui Joan :

— Faci parte din grup ?

Ea amînă răspunsul un timp, apoi spuse :

— Nu.

Mai făcu o pauză, apoi continuă :

— Eu sînt cu aerobica.

Abrams zîmbi.

Ea continuă :

— Și cu tenisul. Chestii care prelungesc viața. Dar tu ?

— Eu fumez, port pistol și intru în situații periculoase.

— Ești foarte potrivit. Ți-aș spune ceva, dar n-ar avea rost.

— Soțul tău e membru ?

— N-am voie să vorbesc nimic pe tema asta.

— Ți-e frică ?

— Al dracului de frică.

Își întinse picioarele și unul dintre ele ajunse pe coapsa lui Abrams.

Există o anumită tensiune sexuală în orice situație similară, gîndi Abrams. Își aminti de vremea cînd verișoara lui de-a doua, Letty, dormea în camera părinților. După o săptămînă de semnalizări stîngace, vizite nocturne nenecesare la bucătărie sau la baie, se întîlniseră în sfîrșit pe sofa la trei dimineața. Abrams făcu un semn cu capul spre Grenville :

— Îl duc eu sus dacă vrei.

Ea nu-i răspunse, dar îi puse și al doilea picior în poală. Abrams îi luă unul și începu să-l maseze.

— Ce bine-mi face ! Urăsc tocurile.

Abrams își dădu seama că dorința lui pentru ea era foarte scăzută, și că ceea ce era avea de-a face cu treburi mult mai complexe decît instinctul.

Abrams se uită din nou la Tom Grenville, tolănit în fotoliu. Părea, sau poate era un joc al luminii lumînărilor, că Grenville era treaz. Se gîndi un moment la asta, apoi un zgomot îl alarmă la maximum și îngheță.

Joan Grenville auzise și ea zgomotul și privi spre tavan. Cineva umbla prin camera lui Abrams, care era chiar deasupra.

Abrams se sculă de pe sofa și se repezi pe scară, urcînd treptele cîte trei. Se opri în fața ușii de la camera sa și trase cu urechea. Era cineva înăuntru. Își scoase revolverul, se dădu într-o parte și deschise ușa. Se uită prudent pe după tocul ușii.

Claudia ședea pe pat, cu picioarele strînse la piept, răsfoind o revistă. Purta un capot de mătase albă, legat neglijent. Abrams șopti pentru sine :

— Hristoase, nebunia nu mai are limite !

Claudia îi aruncă o privire.

— Intră și închide ușa !

Abrams păși în încăpere și trase ușa după el. Își strecură revolverul în buzunar.

— Ce te face să crezi că te vreau aici ? întrebă el pe un ton scurt.

Ea puse revista deoparte și-și îndreptă spatele. Capotul i se deschise și Abrams putu să-i vadă sînii plini, cu sfîrcurile brune. Ea luă o mutră serioasă :

— Nu sînt o curvă. Nu mă culc cu oricine. Îmi placi, și cred că și tu mă placi pe mine.

Abrams se întoarse și trase ușa, ciocnindu-se cu Joan Grenville, care asculta, evident, la ușă.

— Îmi pare rău, doamnă Grenville. Uitați, se pare că am încurcat datele...

Neașteptat, ea surîse :

— Dacă poți, vino la mine după. Etajul doi, a doua pe dreapta. O las descuiată. Trezește-mă la orice oră, pînă dimineața.

— Bine.

O urmări urcînd scările și intră în camera sa. Se duse la masa de toaletă și trase un sertar. Carnetul nu se mișcase, și nici celelalte mărunțișuri.

Claudia se aplecă înainte :

— Crezi că am venit să te fur ?

El se apropie de pat :

— Îmi căutam cartea de rugăciuni.

Scoase revolverul și-l puse pe noptieră. Apoi își descheie și-și aruncă de pe umeri haina de la smoching. Nasturii de la cămașă îi făcură probleme, așa că trase ca să și-o descheie, apoi își smulse manșetele.

— Fir-ar a dracului de ținută...

Termină dezbrăcatul și se urcă lîngă ea, pe pat, în genunchi, trăgîndu-i halatul. Avea un trup împlinit, cu coapse pline. Îi mîngîie picioarele, brațele, fesele, și-i simți încordarea mușchilor. Se întrebă cu ce se ocupase ea în România.

— Faci aerobică ?

— Ce-i aia ? Zbor ? Oare de ce mi-e greu să te înțeleg ?

— Habar n-am.

Se aplecă și o sărută, plimbîndu-și apoi gura peste trupul ei.

Deodată, Claudia se retrase și-și înfășură halatul pe trup.

— Vino. Vino după mine.

Se rostogoli din pat și puse mîna pe un pled gros, pe care și-l puse pe umeri.

Abrams o urmări pășind spre fereastră și deschizînd-o. Ea se întoarse :

— Hai ! Pe scara de incendiu. Nu mai plouă, e o noapte minunată. Ai făcut vreodată dragoste în aer liber ?

Abrams ridică din umeri și căută împrejur ceva de pus pe el. Ea îl strigă :

— Hai ! Ia numai pernele !

Se strecură prin fereastră și rămase pe scara de incendiu. Abrams înșfăcă două perne, strecură revolverul într-una din ele și veni lîngă ea pe scara de incendiu.

Bătea o briză caldă dinspre sud. Cerul începuse să se lumineze, și la vest apunea luna în formă de seceră. Abrams

privi la clădirile din jur, toate mai înalte decît casa cu trei etaje. Puține ferestre mai erau încă luminate.

— E minunat, spuse Claudia. Mor de plăcere să fac dragoste în aer liber.

Abrams zîmbi.

— Hai, ia-o înainte !

Abrams urcă scara, pe lîngă fereastra întunecată de la etajul trei. Aruncă o privire peste parapet. Acoperișul plat era acoperit cu pietriș, pentru drenare, dar în denivelări mai erau bălți de apă. Pe acoperiș nu era nici o suprastructură, nici reflectoare sau guri de scurgere și, în afară de coșul de fum, din cărămidă, din mijlocul acoperișului, vizibilitatea era perfectă.

Abrams trecu peste parapetul scund și ajunse pe acoperiș. Se deplasă cu vioiciune pe pietriș și în jurul coșului, apoi găsi o zonă relativ uscată unde lăsă să cadă cele două perne. Rămase în picioare, se uită în curțile de dedesubt, în timp ce briza îi mîngîia trupul. *Da*, își spuse, *asta o să fie altceva*. Foarte drăguț.

Auzi în stînga zgomotul pietrișului și plescăitul apei și se întoarse. Două frînghii, coborîte pe zidul clădirii de alături, atîrnau pînă pe acoperiș. În întuneric, văzu cele două siluete negre, purtînd ochelari de schi, venind repede spre el. Una ținea un levier lung, iar cealaltă un sac negru, pe care Abrams îl luă drept o trusă de spărgător. Dar, imediat, știu că erau altceva decît spărgători. Erau ucigași de înalt profesionalism.

Abrams se afla la o distanță de vreo trei metri de scara de incendiu, și cam tot la atît de perna în care-și pusese pistolul. Tipii erau la mai puțin de cinci metri. Abrams bătu pe loc trei pași și plonjă după pernă. Mîna îi nimeri în perna cea bună, în timp ce pietrișul îi zgîria trupul gol. Apucă revolverul de țeavă. Nu mai avea timp să-l scoată, așa că-l întoarse, apucînd patul, cu degetul deja pe trăgaci. Tocmai se pregătea să tragă prin fața de pernă, cînd individul cel mai apropiat îi lansă o lovitură violentă în tîmplă. Celălalt atacator se apropie rapid și-l lovi cu levierul în cot, paralizîndu-i brațul drept. Abrams simți o durere arzătoare

urcîndu-i spre umăr şi fu aproape de leşin. *Profesionişti*, îşi spuse încă o dată.

Îi răsuciră braţele şi-l întoarseră pe spate. Unul dintre ei îi apăsă mîna înmănuşată pe gură, celălalt ridică ceva ca o bîtă. Primul îi puse un genunchi în piept şi-i căscă gura, ţinîndu-l de nări.

Abrams îşi dădu seama că bîta era de fapt o sticlă şi simţi lichidul rece pe buze, apoi revărsîndu-i-se pe faţă. Încercă să-l respingă, dar lichidul îi alunecă pe gît. Îi trebuiră cîteva secunde pînă să simtă senzaţia de arsură şi mirosul vag care-i atinse cumva simţul olfactiv. Nu era nici acid, nici otravă, era scotch. Bănui că era chiar marca lui preferată. Deci, urma să nu arate a crimă, ci a beţivul căzut de pe acoperiş. Începu să se zbată, dar o mînă îi prinse testiculele şi i le răsuci, potolindu-l.

Îl ţinură pe spate, pe pietrişul mare, un timp care lui i se păru lung dar, aprecie apoi, nu mai mult de cîteva minute. Simţi efectul alcoolului în creier şi încercă să i se opună. deodată, cei doi îl întoarseră cu faţa în jos, îl apucară de mîini şi de picioare şi începură să alerge cu el spre marginea acoperişului.

Abrams văzu parapetul lung apropiindu-se rapid, iar dincolo de parapet golul, pe o înălţime de patru nivele.

Aşteptă pînă ce, la cîţiva paşi de margine, încetiniră pasul. Simţi slăbirea imperceptibilă a strînsorii, în timp ce se pregăteau să-şi arunce povara în gol. În ultimul moment, Abrams se răsuci violent, reuşind să-şi elibereze braţul drept. Umărul îi căzu în jos şi se ciocni de parapetul din cărămidă, făcîndu-i pe cei doi să-l scape din mîini.

Abrams făcu o mişcare bruscă şi căzu pe acoperiş, ghemuit, într-o poziţie defensivă. Cei doi se repeziră la el, dar ezitară o fracţiune de secundă. Abrams ţîşni în picioare, adunînd doi pumni de pietriş pe care îi aruncă în feţele inamicilor. Repezi piciorul stîng înainte şi-l nimeri pe cel care era mai aproape, sub centură. Celălalt atacator plonjă spre el şi, prinzînd momentul în care Abrams se dezechilibră, îi dădu o lovitură cu pumnul în falcă, dărîmîndu-l.

Abrams se întinse ameţit pe spate. Atacatorul se repezi asupra lui, cu mîinile întinse, căutîndu-i gîtul. Abrams îşi

înfipse picioarele goale în stomacul individului, ridicîndu-l în aer, iar mișcarea spre înainte îl catapultă pe acesta peste parapet. Liniștea nopții fu sfîșiată de un urlet pătrunzător.

Abrams sări în picioare. Al doilea atacator alerga deja spre frînghiile atîrnate de blocul vecin. Abrams dădu să-l urmărească, dar alcoolul îi încetinea mișcările, și durerea din umărul cu care se lovise de parapet se accentuase. Brațul drept îi era încă amorțit din cauza loviturii în cot, iar pietrișul ascuțit îi tăia tălpile.

Individul era deja la jumătatea urcușului pe frînghie cînd Abrams reuși să o apuce de capăt. Smuci frînghia cu violență, dar omul, dotat cu tălpi de crep și mănuși din piele, de alpinist, reuși să se țină și să dispară pe acoperișul blocului.

Abrams se întoarse și clătinîndu-se, se duse, spre perne. Își recuperă revolverul și începu să coboare scara de incendiu.

Claudia era pe ultimul palier. Îl privi în lumina slabă :

— Ce-ai pățit ? Miroși a whisky...

El o privi fix :

— Am alunecat.

O luă de braț și o conduse pe scara de incendiu pînă în dormitor.

— Ai uitat coniacul, îi spuse.

— Nu l-am găsit.

Abrams își trase pantalonii de la costum.

— Unde-i pledul ?

Claudia întrebă la rîndul ei :

— Unde pleci ?

— În Brooklyn, unde sînt în siguranță.

— Dar... n-am...

— Cred că mi-a pierit cheful. Noapte bună !

— Ce... ?

Întinse mîna și-i atinse cotul zgîriat.

— Ești plin de tăieturi !

— Noapte bună ! își auzi vocea nesigură.

Ea ezită, după care se întoarse repede și plecă.

Abrams așteptă un moment, apoi își luă revolverul și ieși în coridor. Urcă scările și intră în camera lui Joan Grenville. Deschise ușa fără să bată și o găsi sub pătură, dormind așe-

zată, cu sînii goi ieşindu-i de sub pătură. Veioza era aprinsă, iar pe pătură zăcea o carte. Fu surprins s-o audă sforăind.

Abrams văzu yala de la uşă şi o încuie, apoi verifică zăvorul ferestrei. Se aşeză într-un fotoliu, cu revolverul în poală, şi închise ochii.

Gîndurile îi erau cam confuze, dar prin aburii de alcool ajunse la concluzia că, dacă mai avusese îndoieli cu privire la realitatea celor auzite pînă acum, acestea se risipiseră. Ca un soldat proaspăt sosit pe front, sau un poliţist într-o încăierare dură, avusese norocul să supravieţuiască botezului focului. Pe viitor, norocul sau şansa nu aveau să mai joace nici un rol în supravieţuirea lui. O să fie mai greu să-l ucidă, dar nu vor înceta să încerce.

Avea acum un avantaj clar asupra tuturor : cunoştea numele unuia dintre inamici, contesa Claudia Lepescu. Dar nu ştia ce să facă cu această ştire interesantă. Spre deosebire de munca din poliţie, aici n-avea fraţi, n-avea parteneri. Era singur. Începuse să realizeze teroarea şi solitudinea totală pe care le presupunea munca de informaţii.

O privi pe Joan. Se întrebă unde era locul ei în toate astea. Instinctul îi spunea că ea era ceea ce părea a fi. Ar fi putut fi chiar utilă, dacă n-ar fi fost atît de inutilă.

Cel mai inteligent lucru, îşi spuse, ar fi fost să pună o distanţă cît mai mare între el şi oamenii ăştia. Dar ceva din interiorul său — poate ceva simplu, cum ar fi purul patriotism — îi spunea să meargă pînă la capăt. Se întrebă cine avea să fie următoarea victimă a lui Talbot. Putea fi oricine, se asigură el, dar, în orice caz, nu Tony Abrams.

CARTEA A PATRA

REVELAȚII

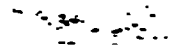

27

La ora opt și jumătate dimineața, Katherine Kimberly intră în casa de pe Strada 36, folosind cheia proprie. Aruncă o privire în salon și-l văzu pe Tom Grenville răstignit pe sofa, în timp ce haina de la smoching și pantofii îi erau aruncate pe podea.

Se duse în mica bucătărie din spate și puse de cafea.

Tony Abrams, îmbrăcat în costumul închis, de serviciu, intră prin ușa din spate care dădea în curtea interioară. O privi cum, întoarsă cu spatele la el, turna smîntînă într-o căniță. Era îmbrăcată într-un tricou alb, pantaloni kaki și adidași. Ca majoritatea colegilor de serviciu pe care îi vezi pentru prima dată în weekend, Katherine nu semăna cu Katherine, își spuse el.

— Bună dimineața ! rosti Abrams.

Ea se întoarse și îi surîse.

— Te-ai trezit ! Arăți groaznic. Ai avut o noapte agitată ?

El îi căută în ochi vreun semn că ar fi surprinsă sau dezamăgită să-l găsească încă în viață.

— Am avut altele și mai rele, zise el.

Găsi două căni pentru cafea într-un dulap.

— Am fost îngrijorat pentru tine.

Ea își deschise poșeta și scoase un pistol.

Abrams studie obiectul, un Browning de calibrul 45. Se așteptase la ceva mai mic, dar își dădu seama, după felul cum îl ținea în mînă, că se-nțelegea bine cu el.

— Sigur că ai auzit de Brompton Hall, zise el.

Ea își puse pistolul la loc în poșetă.

— Da. Morții au fost identificați : lady Eleanor Wingate, Charles Brook, nepotul ei, și Ronald Hollings, amicul domnului O'Brien. Sînt la autopsie.

Abrams turnă cafeaua în cele două căni.

— Ai fost singură azi-noapte ? întrebă el.

— Asta-i o întrebare tendențioasă !

Abrams o privi lung, apoi întrebă :

— Sînt sau nu în chestia asta ?

Ea răspunse rece :

— M-am dus acasă, pe strada Carmine. Am fost singură. Erai în mașină cînd...

— Putea să fie numai din discreție. De ce nu te-ai întors la „Lombardy" ?

Ea păru supărată :

— N-aveam chef să rămîn acolo.

— Ți-a zis Thorpe să te duci acasă ?

Ea încuviință din cap.

Abrams sorbi din cafea.

— Ai camera ta acolo ?

— Da.

— Iar hainele de stradă și celelalte lucruri erau acolo. Nu ți se pare atunci ciudat că te-a trimis acasă, tocmai în strada Carmine ? Sau nu știa că ai o întîlnire cu mine în oraș, în dimineața asta ?

— Doamne, chiar ești polițist !

Luă o gură de cafea.

— Nu, n-a părut ciudat. Acolo e o casă clandestină a CIA, o substație sau așa ceva. Nimeni nu pune întrebări cînd e vorba să stea acolo sau să nu stea.

Abrams dădu din cap și puse cana jos.

— Cum stai cu stomacul în dimineața asta ?

— Cu stomacul... ? Bine...

Abrams se duse la ușa din spate și îi făcu semn să-l urmeze.

Ieșiră împreună în curtea interioară. Sub fereastra din spate a sufrageriei se afla o bancă din fier forjat vopsit în alb, cu două picioare rupte. Pe bancă, întins cu fața în sus, era un trup îmbrăcat în negru. Spatele corpului era arcuit peste bancă într-atît, încît era evident că era frînt, iar capul atingea pavajul curții.

Katherine privi îndelung.

— Un hoț, după cum arată hainele, spuse Abrams.

Katherine aruncă o privire spre acoperișul casei de trei etaje, dar nu spuse nimic.

Abrams se aplecă deasupra corpului și-i trase masca de schior. Pielea, de un alb cadaveric, contrasta cu negrul bărbii nerase de pe față și cu roșul sîngelui uscat în jurul gurii. Fața era a unui bărbat de vreo treizeci și cinci de ani, iar trăsăturile puteau fi vag slave. Abrams se uită în gura deschisă, plină cu sînge închegat, apoi scoase masca, descoperind o claie de păr negru, pieptănat pe spate.

— După tunsoare și după cît am putut să-i văd din plombe, aș deduce că tipul era străin. Nu-l recunoști, nu ?

Katherine se apropie și studie fața mortului.

— Nu...

Se întoarse repede și intră în bucătărie.

Abrams o urmă. Își sorbiră cafeaua în tăcere, apoi Katherine rosti :

— Ce făceai pe acoperiș ?

— Am zis eu c-am fost pe acoperiș ?

Luă receptorul telefonului și formă numărul de acasă al căpitanului Spinelli.

— Sînt Abrams !

Spinelli părea amețit :

— N-am nimic nou despre Carbury.

— Vino în Strada 36 Est, 184. Un cadavru în curtea din spate.

— O, Doamne, Abrams, ce paștele mă-sii se-ntîmplă cu tine ?

— Te mai sun eu.

— Unde ești ?

— La adresa sus-menționată.

— Are legătură cu Carbury ?

— Păi, casa asta le aparține, sau e folosită de O'Brien & Co., și unii dintre ei mai dorm pe-aici. Ce zici, Sherlock ?

— Zic că ți-aș pune curul pe grătar. Rămîi acolo !

— Mai vorbim.

Puse receptorul în furcă.

Abrams și Katherine plecară. Ziua era limpede și călduță și se simțea mirosul ploii de peste noapte. Abrams o privi, în

lumina soarelui. Probabil că nu dormise mai mult de cinci ore, dar pe fața ei nu se vedea nimic.

Katherine se simți studiată altfel decît pînă acum.

— De ce nu mergem ? întrebă ea.

Merseră în tăcere pînă ajunseră în Bulevardul Lexington și se opriră la un semafor.

— Ce crezi că urmărea tipul ăla ? întrebă ea.

— Argintăria.

Traversară bulevardul și o luară spre nord. Erau puține mașini, și tot orașul părea că doarme pentru a scăpa de mahmureala comună de sîmbăta dimineața. Cotiră spre vest, pe Strada 42.

— O să-ți placă Arnold, zise ea. E excentric și vorbește pe ocolite.

— Ce crezi că o să găsim acolo ?

— Niciodată nu te aștepți să găsești ceva în arhive. Și totuși, acolo se găsesc de toate. Și ce lipsește e la fel de important ca și ce e cusut la dosar. E o chestie de deducție, intuiție și baftă. Te pricepi la arhive ?

— Nu m-a mai întrebat nimeni. O să mă mai gîndesc.

Trecură în tăcere prin zona gării Grand Central, pe care Abrams o vedea ca pe un soi de reminiscență antebelică, aproape neschimbată din adolescența lui — bănci maiestuoase, hoteluri vechi, lustragii, vînzători de ziare, tutungii, „Brooks Brothers", „Clubul Yale". Foarte masculină. El îi spunea Wasp Central ; trenuri din Connecticut și Westchester descărcînd tone de elevi și de salut-băieți-ce-mai-faceți. *Rus in urbe** Scarsdale și Westport în mijlocul orașului. Aproape că te așteptai să-l vezi pe Holden Caulfield mîncînd o salată de pui cu sos alb la „Barul Stridiilor".

— N-am încredere în Peter Thorpe, zise Abrams.

Katherine nu răspunse imediat, dar vorbi fără undă de reproș în glas :

— Sigur că n-ai. Cine are ? E ofițer de informații. Minte, înșală și fură. Dar, în meseria asta, nu vorbește nimeni de încredere. Noi vorbim de loialitate. Peter e loial.

---

* *Rus in urbe* — un sat în mijlocul orașului (lat.).

— Cui ?

— Țării lui.

Îl privi pe Abrams :

— Orice presupunere contrară ar fi o treabă foarte gravă.

— Ar fi imprudent din partea mea să fac o asemenea presupunere, replică Abrams, schimbînd subiectul. Apropo, mersi de ideea să dorm acolo. A fost foarte plăcut.

— Așa m-am gîndit și eu. Poți să te duci oricînd.

Ajunseră în Fifth Avenue și traversară pe lîngă Biblioteca Publică. Abrams observă semne negre pe trotuar : o săgeată indicînd, spre sud, spre o siluetă vopsită cu șablonul, a lui Empire State Building. Lîngă săgeată scria : Nivelul zero, 0,4 mile. Katherine observă și ea și spuse :

— Ce prostii !

Văzuse și el semnele astea prin tot orașul, cu săgeți îndreptate spre Empire State Building și distanțele respective.

— Lumea e speriată, zise el.

— N-are de ce se teme, decît de ea însăși, spuse Katherine.

— O, dar eu cred că un proiectil de zece megatone care ar cădea pe Strada 34 mi-ar da frisoane.

— Isteria asta nucleară se autoalimentează.

— Domnul O'Brien se teme foarte tare de ceva.

— Nu de rachete nucleare.

— Atunci de ce ? Fluoruri în apă ?

— E ceva... Nici arme chimice, nici biologice... Ceva și mai mortal... Nu pot să-mi imaginez ce.

— Nici eu.

Mergeau în continuare pe Fifth Avenue, spre Rockefeller Center.

— Ce se întîmplă cu Talbot, dacă-l găsiți ?

— Tu ce crezi ?

— Și dacă se dovedește că Talbot este, de exemplu, Patrick O'Brien ?

Ea răspunse fără ezitare :

— Chiar dacă ar fi cel mai bun prieten al meu, n-ar conta. Va muri. Sau vor muri.

Abrams o privi, apoi spuse :

— Prin anii treizeci, E. M. Forster scria : „Dacă aș avea de ales între a-mi trăda țara și a-mi trăda prietenul, sper să am îndrăzneala să-mi trădez țara."

— Idiot.

— Dar interesant. Întreg conceptul de trădare e interesant. Citește Declarația de Independență. A fost documentul cel mai trădător al timpului. Regele George avea toate drepturile legale să-i spînzure pe toți cei cincizeci și șase de trădători care l-au semnat.

Ea se opri la intrarea pe promenada Rockefeller Center.

— Bun. Unde vrei să ajungi ? Că n-avem dreptul legal să-l eliminăm pe Talbot ?

— Asta-i problema voastră. O problemă de morală. Punctul meu de vedere e unul practic : Talbot nu are corupția în inimă, nici culpa în privire, cum zicea James Allerton. Nu-și pierde sufletul cînd cade pe el lumina lunii pline, nici nu-i crește părul, nici nu miroase a sînge. Poartă o aură de miasme de trandafir.

— Dar *tu* spuneai că poți vedea culpa în ochii omului...

— Voiam să-ți demonstrez tocmai contrariul. Criminalii au un aer vinovat. Dar Talbot nu-i criminal, el e patriot. Întreabă-l pe el !

— Am înțeles...

— Părinții mei... da, erau trădători... dar era oameni care dădeau de pomană cînd aveau de unde, găzduiau prieteni sau rude sărace, rîdeau, făceau dragoste și făceau plăcinte cu cartofi. Talbot e versiunea cu sînge albastru. Ar putea foarte bine să fie O'Brien, Allerton, Van Dorn, sau o duzină dintre cei pe care i-am întîlnit aseară. Odraslele lui ar putea fi... oricine.

Ea dădu din cap :

— Bine... mulțumesc că vii cu obiectivitatea rece, dură, în treaba asta.

— De asta am fost angajat.

Intră pe promenadă și păși spre clădirea RCA. Ea veni lîngă el. Abrams îi spuse :

— Nici în tine n-am încredere.

Ea zîmbi forțat :

— Profesional sau personal ?

— Şi, şi.

— Dar Nick ?

— Formaţie academică. Şubred din punct de vedere securitate. N-am încredere în intelectuali. În afară de asta, stă de prea multă vreme într-un serviciu care se pare că nu-i place. Foarte suspect.

— Soţii Grenville ? Claudia ?

— Energia lui Joan e canalizată spre trădarea lui Tom Grenville. El dă impresia că ideea lui despre sexul oral ar fi să stea de vorbă cu E. F. Hutton. Dar, sub asta, există o personalitate sexuală total diferită, şi asta poate să te ducă cu gîndul la alte feluri de personificări. În ce-o priveşte pe Claudia, n-am încredere în străini.

Ocoliră patinoarul. Katherine se opri în faţa clădirii RCA.

— Crezi că am vreo legătură cu tipul de azi-noapte ?

— Mi-a trecut prin cap.

— Dar eu am tras ca să vii la noi.

— Adevărat. Dar dacă aş fi suspectat, aş trage şi eu pentru cineva din afară. Asta abate suspiciunea. Dar, dacă ar părea prea isteţ, aş aranja să fie terminat.

— Nu eşti chiar aşa de isteţ, surîse ea.

Abrams îi ţinu uşa, şi intrară amîndoi în holul clădirii RCA.

— Dar, ca chestie, dacă cineva ar încerca să mă omoare, asta ar însemna că sînt chiar prea isteţ, nu ?

Ea îşi reprimă rîsul :

— Se poate. Apropo : după cum ştii, *omorul* este termenul juridic care are conotaţia de faptă rea. Dar, dacă cineva ar încerca să te *ucidă*, s-ar putea să fie, cum ai zis, numai nişte patrioţi care-şi fac datoria faţă de popor.

El zîmbi forţat şi-i spuse în gînd : „Putoare !“

28

Foaierul principal al Clădirii RCA era în stil Art Deco pur, o altă reminiscență antebelică, după părerea lui Abrams, dar ciudat de modern după o jumătate de secol, ca un decor dintr-un film cu Flash Gordon.

Foaierul de jos avea o cafenea, unde Abrams stătea uneori și îi urmărea prin pereții de sticlă pe patinatorii din patinoarul aflat sub nivelul solului. La mezanin erau prăvălii, ca și în foaierul principal. Abrams dăduse odată peste un magazin specializat în efecte militare și obiecte având legătură cu istoria militară americană : tablouri, statuete, plăci, chestii de astea. Erau busturi din bronz ale generalului Donovan, ai căror cumpărători, credea Abrams, trebuie că erau tineri avocați de la „Donovan Leisure", „O'Brien, Kimberly și Rose", sau vreo alta din duzina de firme ce aveau legături cu OSS. Probabil că acești avocați ambițioși puneau bustul pe un mic altar din birou, înghesuit între fișete. Abrams zîmbi amuzat de imaginea unui grup de tineri avocați, strînși la ora prînzului și făcînd temenele în fața bustului.

— Oare văd un zîmbet ? întrebă Katherine. Ți-ai adus aminte de ceva neplăcut ? Vreun prieten bolnav ?

Abrams o privi și-și lăți zîmbetul :

— Dumnezeu știe de ce, dar îmi placi.

— Mi-ai umplut ziua.

Se duse la ascensor și se opri lîngă o măsuță. Trecu pe lista intrărilor numele și destinația lor. Urcară în lift și coborîră la nivelul 44, care era ocupat în întregime de firma lui O'Brien. Un paznic particular aflat pe coridor o recunoscu și o salută cu o înclinare a capului, apoi îi arătă un alt registru, așezat pe un pupitru.

— Ce bine că nu m-am oprit pe la toaletă, spuse Abrams.

Katherine păru să nu audă, cufundată în studierea registrului. Observă că veniseră deja cîțiva avocați, iar Arnold semnase la ora opt.

Katherine și Abrams străbătură coridorul lung, întortocheat, și se opriră în fața ușii metalice pe care scria „Dosare clasate". Ea bătu în ușă.

— O să mă lase Arnold să intru ? întrebă Abrams.

Ea zîmbi :

— O să-mi folosesc farmecele.

Mai bătu o dată. Din spatele ușii se auzea șuieratul ascuțit al unui ceainic, care fierbea furios, semn că ar fi trebuit luat de pe foc.

Abrams întinse mîna și apăsă clanța. Ușa se deschise cu scîrțîitul familiar. Abrams strecură o privire înăuntru.

Katherine trecu repede pe lîngă el și păși în încăpere. Abrams o trase înapoi și-și scoase revolverul. Nici unul dintre ei nu vorbi. Ceainicul de aramă stătea pe o plită electrică încinsă pînă la incandescență, aruncînd valuri de aburi.

Ochii Katherinei se acomodară cu lumina inegală și se fixară pe trupul care zăcea într-o baie de lumină, lîngă măsuța de voiaj. Ochii lui Abrams săgetară printre șirurile de fișete slab luminate. Ascultară amîndoi, dar nu se auzea nimic în afară de șuieratul ceainicului.

Abrams coborî revolverul și se apropie de trupul întins pe jos.

Arnold Brin, în cămașă și pantaloni gri, zăcea pe burtă, cu capul într-o parte și cu un obraz așezat pe cravata mototolită. Aceasta, observă Abrams, avea o nuanță de albastru care se asorta cu culoarea feței lui Arnold. Limba îi ieșea afară din gură și-i atingea cravata. Ochiul pe care-l putea vedea Abrams era larg deschis. Abrams îngenunche lîngă cadavru și-i atinse obrazul.

— E cald. Cel mult o oră.

Katherine simți că-i tremură picioarele și se lăsă moale într-un scaun, apoi, dîndu-și seama că era scaunul lui Arnold, se ridică repede și se sprijini cu spatele de un fișet.

— O... spuse cu o voce pierită... O, Doamne... !

Abrams examină măsuța de voiaj. Pe ea erau împrăștiate ustensilele pentru ceai, iar pe podea, lîngă măsuță, era o pungă cu biscuiți. Abrams se lăsă în patru labe, la cîțiva centrimetri de fața mortului. Întinse mîna în spate, luă lampa de birou și o puse pe podea. Examină ochiul deschis, îi desfăcu maxilarele care începeau să înțepenească, privi în gură, adulmecă, apoi se ridică și puse lampa la loc.

Katherine încă se sprijinea de fișet, cu ochii închiși, și Abrams îi observă ochii umezi. El mai examină o dată măsuța, ceainicul, vasul din porțelan și frunzele de ceai. Luă un biscuit și îl mirosi.

— E probabil vorba de sufocare, dar nu cred că din cauza otrăvii.

Katherine deschise ochii.

— Ce... ?

— Ce pare a se fi întîmplat — Abrams închise plita electrică — e că n-a mai ajuns să prepare ceaiul. Asta poate că l-ar fi salvat.

— Despre ce vorbești acolo ?

— Începuse să mănînce un biscuit din ăștia mari și uscați, fără unt sau gem... Gura, sau poate gîtul, îi erau uscate — bătrînii au o secreție salivară diminuată. Poate că și mușchii gîtului erau amorțiți de cînd mîncase ultima dată, aseară... la vîrsta lui nu-i un accident neobișnuit.

— Accident ?

— S-a sufocat cu o bucată de biscuit. Se vede încă în fundul gîtului.

Ea îl privi atentă pe Abrams, apoi se uită la Arnold. Tăcu o vreme, apoi vorbi :

— Crezi ce spui ?

— Nu. A fost asasinat. Unul din cele mai bune pe care le-am văzut.

Abrams își frecă bărbia, apoi continuă. A fost ținut de cel puțin doi oameni, care purtau, probabil, mănuși groase, ca să nu lase amprente sau urme pe piele. Poate că i-au pus alaun în gură, să i-o usuce, și poate că i-au dat și un anestezic ca să-i amorțească gîtul. Dar, zic eu, mai probabil e că i-au strîns pur și simplu esofagul ca să nu poată să înghită. I-au

vîrît biscuitul pe gît și l-au ținut pînă a murit sufocat. Drăguți oameni !

Katherine inspiră adînc.

Abrams spuse în treacăt :

— Medicul legist o să aibă de furcă de data asta. Dar, dacă va ști că are în față o crimă, s-ar putea să scoată ceva.

Abrams își aprinse o țigară.

— Mă-ntreb de ce-și bat capul oamenii ăștia să însceneze accidente.

Făcu o pauză, apoi urmă :

— Probabil ca să cîștige timp. Ca să nu-nceapă toate avertizoarele să sune automat.

Ea încuviință :

— În parte, e adevărat. Dar, totodată, este o metodă preferată, să faci să pară că e un accident. Există o anumită mîndrie... să vii cu rafinamente... Asta-i meseria !

— Nu mai spune ! Se dau și premii ?

Aruncă țigara pe jos, strivind-o cu piciorul. Bun, deci e a patra oară că nu sînt dovezi clare de asasinat. Carbury a dispărut fără urmă, Brompton Hall a ars, Arnold s-a înecat accidental. Dumnezeule, dar pînă și un polițist poate să vadă aici o metodă !

Ea se uită la el :

— Și a patra ?

— O... saltul meu, beat, de pe acoperiș.

— Deci *ai fost* pe acoperiș. Tipul a încercat să te omoare.

Abrams încuviință.

— Ce... cum dracu' ai ajuns pe acoperiș ?

— Pe scara de incendiu.

— Știi ce vreau să spun.

— Ar fi mai interesant să te întrebi cum am ajuns mai întîi în casa aia.

Ea ezită, apoi răspunse :

— Claudia mi-a dat ideea. Te place.

Abrams nu răspunse.

— Ca să fiu cinstită și mai exactă, domnul O'Brien și Peter mi-au propus și ei să stai acolo, fără nici o legătură cu Claudia, sau unul cu altul, presupun.

Din nou, Abrams nu spuse nimic.

Katherine păru că-şi revenise din şocul produs de vederea corpului lui Arnold. Vorbi repezit :

— Dar ce te-a adus pe *acoperiş* ?

— Soarta.

— Ştii... Tony... nu-i întotdeauna cea mai bună politică să te reprezinţi singur. Uneori oamenii au nevoie de sprijin.

— Presupun, Kate, că oricine are de-a face cu voi are nevoie de cît mai mult ajutor. Dar nu de la sursa necazului.

Ea păru pornită, dar spuse pe un ton egal :

— De ce-ar vrea cineva să te ucidă *pe tine* ?

— Habar n-am, dar asta-i întotdeauna flatant.

Abrams luă telefonul de pe biroul lui Arnold şi formă numărul casei din Strada 36.

O voce de bărbat răspunse :

— Mda ?

Abrams ştia că ăsta era modul de a răspunde la telefon al unui poliţist aflat la locul faptei. Ceru :

— Cu căpitanul Spinelli !

— Mda. Cine-ntreabă ?

— Abrams.

— Mda. Aşteaptă !

— Mda.

Spinelli veni la telefon :

— Cum s-a întîmplat, Abrams ?

— Habar n-am. Ascultă, îmi pare rău că-ţi stric sîmbăta, dar mai am un cadavru.

— Fugi de-aici !

— Clădirea RCA. Firma O'Brien şi alţii. O cameră pe care scrie „Dosare clasate". Te îndrumă paznicul. Trebuie să semnezi în registru.

Se lăsă o tăcere lungă, apoi Spinelli izbucni :

— Ce *paştele mă-sii* e cu tine ? Ce eşti tu, mă, vreun soi de nor negru ?

— Hai să prînzim împreună.

— Sula ! Stai departe de mine ! Ba nu... stai acolo !

— Îmi pare rău, trebuie să fug. Ascultă, arată ca un înec accidental cu mîncare, dar nu e. Spune-i tu medicului legist,

bine ? Și ține minte, e tot treabă delicată. Păzește-ți curul. *Arrivederci !*

Închise și se întoarse spre Katherine :

— Are rost să căutăm dosarele, sau putem să presupunem că s-au dus ?

Ea studiase registrul de ieșiri :

— Arnold a scos paisprezece dosare — se uită în zona de lucru a lui Arnold — dar nu-s pe aici.

Abrams dădu din cap.

Katherine rămase un moment pe gînduri.

— Arnold îl cunoștea cel puțin pe unul dintre ei, altfel n-ar fi descuiat ușa.

— Adevărat.

— Cineva care avea acces aici.

— Cîți oameni înseamnă asta ?

— Zeci. Englezi, americani, cîțiva francezi și chiar cîțiva nemți. Plus o echipă de israelieni, vînători de naziști.

— Ai lista ?

Ea privi spre Arnold.

— El o avea în minte. Fiecare grup avea numai lista parțială.

Abrams se gîndi un moment, apoi spuse :

— N-a știut imediat că e în pericol. A stat de vorbă cu persoana, sau cu persoanele pe care le-a lăsat să intre... Or fi discutat despre teancul de dosare pe care le aduna. Poate că l-au lăsat să-și termine treaba. Știau ce face, știau de ce a venit sîmbătă la lucru. Știau că urma să vii și tu.

Ochii ei săgetară deodată prin colțurile întunecate dintre șirurile de fișete. Vorbi în șoaptă :

— Ar putea să mai fie pe-aici ?

El clătină din cap :

— Mă îndoiesc.

Reflectă din nou :

— La un moment dat, probabil că Arnold a simțit primejdia... și poate că a...

Abrams privi un moment biroul, apoi mută cu grijă cîteva hîrtii și ustensile de ceai.

— Aici nu-i nimic... ar fi remarcat orice mesaj pe care ar fi încercat să-l lase.

Abrams întoarse corpul, examinînd rapid și expert buzunarele, pantofii, șosetele și îmbrăcămintea :

— Nu găsesc nimic...

Katherine veni lîngă el.

— Poate ar trebui... să căutăm

— Nu. Hai să plecăm pînă nu sosește crema New York-ului.

Ieșiră din cameră și grăbiră pasul pe coridorul puternic luminat. Lîngă ușile ascensoarelor, Katherine îl întrebă pe paznic :

— În afară de Arnold Brin a mai fost cineva pe coridor ?

Paznicul scuturâ din cap :

— Dar, de fapt, mai există și scara de incendiu.

Katherine se uită în registru. Deasupra numelui ei și al lui Abrams mai apăreau încă patru : al lui Arnold Brin și ale celor trei avocați.

— Ăștia trei mai sînt la birou ?

— Cred că da. Nu i-am văzut plecînd.

— Mulțumesc.

Îl privi pe Abrams, în timp ce așteptau ascensorul.

Dintre ăștia trei, Arnold n-ar fi primit pe nici unul.

Abrams încuviință.

— Nu pare greu să treci de paznicul ăsta. Îl cunoști ?

— Da. E aici de ani de zile... ceea ce nu înseamnă mare lucru.

— Nu, nu înseamnă nimic.

Abrams se gîndi un moment.

— Polițiștii cam asta întreabă — angajați noi, servitori noi... ăștia-s primii suspecți. La voi, se plantează oameni cu douăzeci de ani înainte ca o ușă să fie descuiată sau să se aprindă lumina la momentul critic.

— E cam exagerat, dar...

— Oricum, Spinelli o să-i verifice pe paznic și pe cei trei avocați.

Urcară în ascensorul care tocmai sosise.

— Mă simt groaznic, spuse Katherine. Arnold n-ar fi fost aici dacă nu-l rugam eu să vină.

— Așa-i.

Ea îl privi :

— Ai putea să fii mai înțelegător.

— Ai spus o prostie. Dacă azi nu era sîmbătă, ar fi fost vineri. Dacă tatăl lui Hitler ar fi avut prezervativ, Arnold n-ar fi fost șeful arhivelor britanice din al doilea război mondial la Rockefeller Center. Ei și ?

Parcurseră restul drumului în tăcere și ieșiră din lift la mezanin.

— Nu vreau să dau nas în nas cu Spinelli în hol, spuse Abrams.

Merseră spre capătul dinspre vest al mezaninului, coborîră pe scară și ieșiră în Sixth Avenue. O luară spre sud.

Soarele era mai cald și bulevardul începuse să se însufleţească. Turiști dotați cu aparate foto se îndreptau spre Radio City Music Hall, iar jogger-ii se strecurau printre pietoni. Abrams aruncă o privire spre adidașii lui Katherine și văzu că erau uzați bine.

— Faci alergări ?

— Da.

— Ai făcut vreodată Brooklyn-ul ?

— Da, Prospect Park. Uneori, peste podul Brooklyn, spre Heights Promenade.

— Eu pot să fac Prospect Park, vreo douăzeci de kilometri. Hai să-l facem o dată împreună !

— Ce zici de luni dimineață ?

— Îmi dai liber de Ziua Comemorării ?

— Sigur ! zîmbi ea.

Străbătură în tăcere o distanță de cîteva cvartale, apoi Katherine întrebă :

— Și acum ?

El răspunse cu întîrziere :

— Trebuie să mă întorc, să-mi iau smochingul și să-l duc înapoi la Murray. Pe urmă, trebuie să mă duc în Brooklyn, să-mi văd poșta, să-mi iau niște lucruri, dacă trebuie să stau în Strada 36, și...

— Toate astea-s așa de... banale... pămîntești.

— Cea mai mare parte din viață e așa.

— Au murit oameni. Există o amenințare la adresa siguranței naționale...

— Napoleon, în campania din Austria, a scris o scrisoare lungă croitorului său din Paris, plîngîndu-se că-l strînge lenjeria. Viața merge înainte.

— Așa-i. Ascultă, eu iau prînzul cu Nick. Vino și tu !

— Nu pot.

— Aș vrea să discutăm noutățile : Brompton Hall, moartea lui Arnold, atentatul împotriva ta.

— Am discutat deja prea mult. Să așteptăm rapoartele lui Spinelli și ce mai vine din Anglia. Aș schimba ritmul, m-aș mai ocupa și de fapte.

Ea încuviință :

— Bine... Și n-ai idee *ce* am putea să facem între timp ?

— Mai am și ceva de scos de la curățătorie. Și ar trebui să încercăm să nu ne lăsăm omorîți. Uită-te des înapoi.

Se opriră în Strada 42.

— Eu mă duc înapoi, spuse Abrams. Tu, încotro o iei ?

— După ce au încercat să te omoare, de ce vrei să mai rămîi acolo ?

— Aș fi mai în siguranță acasă la mine ?

— Nu.

— Și atunci ? Liniștește-te, bine ? Dă-mi mîine un telefon să aranjăm alergarea.

— Stai ! Scoase o hîrtiuță din poșetă și i-o dădu.

El văzu pe hîrtie, scris de mîna ei, *JFE 78-2763*.

— Asta era scris de Arnold în registrul de ieșire al dosarelor. Nu-i un număr de dosar. Ție îți spune ceva ?

Abrams se uită la petecul de hîrtie.

— Pare.. ceva cunoscut... dar nu-mi vine în minte.

— Asasinii au fost neglijenți că n-au citit registrul. Ai avut dreptate, Arnold și-a dat seama că ceva nu era în regulă și a încercat să lase un mesaj. N-avea alt motiv să scrie literele și cifrele astea acolo, pe pagina unde urma să semnez eu de primire.

— Sună logic.

— Abrams, tu știi ce înseamnă cifrul ăsta, nu mă tromboni pe mine.

El zîmbi și-i dădu înapoi peticul de hîrtie :

— Zi-mi Tony.

— O să-ți zic și mai rău decît atît dacă te joci cu mine. Eu sînt sinceră cu tine. Poartă-te și tu la fel.

El ridică o mînă :

— Bine, liniștește-te. E o cotă de bibliotecă.

— Bineînțeles. Deci, hai la bibliotecă să vedem cartea !

— Ce bibliotecă ?

— Cea mai la îndemînă. Ia-o la stînga ! Fă pași !

O luară spre est, pe Strada 42 și ajunseră repede în Fifth Avenue. Urcară treptele bibliotecii principale, printre leii din piatră tolăniți.

O dată trecuți prin ușile înalte de bronz, urcară scara largă, trecură de palierul primului etaj și ajunseră la sala mare de lectură de la etajul doi. Abrams îi dădu cota bibliotecarei.

Așteptînd să li se aducă volumul, Abrams îi spuse :

— Vorbește-mi despre sora ta, Ann.

Katherine rămase puțin pe gînduri, apoi răspunse :

— E puțin mai mare decît mine, ceva mai serioasă și mai instruită, n-a fost măritată nici o dată...

— Nu căutam o gagică, spuse el brusc. Cu ce se ocupă ?

Katherine îi aruncă o privire. Schimbarea sensului în relațiile lor ierarhice era oarecum deconcertantă.

— Ann lucrează la Agenția pentru Siguranța Națională. Coduri, cifruri, criptografie... chestii de-astea. Fără capă și spadă, numai radio și sateliți.

Înainte ca el să apuce să răspundă, numărul lor clipi roșu pe panoul mare și se duseră repede la ghișeu. Katherine luă volumul masiv, legat în piele verde. Priviră literele de pe copertă, imprimate în auriu.

— *Graecum est — non potest legere*, zise Abrams. Pentru mine, e grecește.

Katherine îl fulgeră cu privirea :

— O, am sperat să nu spui asta !

— Scuze. Mi s-a părut potrivit.

— Mă rog. dar nu trebuie să știi grecește ca să citești titlul : *He Odysseiatou* — e *Odiseea* lui Homer.

Deschise cartea și frunzări filele. Textul era în greaca veche, cu numeroase adnotări și cîteva semne de hîrtie, pe care le lăsă la locul lor.

— Arnold citea grecește ? întrebă Abrams.

— Am văzut o dată o carte grecească pe biroul lui. Ăsta e unul din motivele pentru care n-am crezut că e un simplu furier. Întotdeauna am bănuit c-ar fi ofițer de informații cu grad mare, ceea ce ar arăta și că dosarele sînt mult mai importante decît credeam unii dintre noi.

Abrams o urmări cum răsfoiește cartea și-i spuse :

— Cheia nu e cartea asta ca atare. Dacă există o cheie, atunci ori e titlul — *Odiseea* —, ori autorul, Homer. Făcu o pauză. Îți spun ceva numele astea ? Vreun nume conspirativ ?

— Nu...

— Dar eroul, Odysseus, sau pe latinește, Ulise ?

Ea scutură din cap.

— Atunci, spuse Abrams, poate intriga... subiectul ? Odysseus, după căderea Troiei, pornește către casă... Are tot felul de aventuri... Circe, sirenele... Toată lumea îl credea mort, dar după zece ani el se întoarce. Cam asta-i, nu ?

— În esență... Dar mai e și sfîrșitul poveștii... După zece ani de război și alți zece de rătăciri, soția lui, Penelopa, nu-l recunoaște. Dar el își lăsase acasă arcul, pe care numai el putea să-l încordeze. Și el străpunge cu o săgeată douăsprezece securi, ca să-i dovedească cine este. Se gîndi puțin și clătină din cap : Dar nu știu la ce s-a gîndit Arnold.

— Mă rog, tu cunoști mai bine distribuția. Mai gîndește-te. Și-ți dau un sfat : gîndește-te singură !

Ea încuviință, apoi se uită la ceas :

— Mai am o oră pînă la masă. O să vin cu tine.

— În Brooklyn ? Ai pașaport ?

— Nu te lua după bancurile idioate ale lui Peter.

Abrams înapoie cartea bibliotecarei și se îndreptă spre sala cataloagelor.

Katherine veni lîngă umărul lui :

— Te-ai stăpînit foarte bine în ceea ce-l privește. Ignoră-l !

Abrams își spuse că a-l ignora pe Peter Thorpe era ca și cum ai fi ignorat o pată neagră pe fereastră. Ieșiră în hol și o luară spre scări.

— Înțeleg că lucrurile tale sînt la „Lombardy". De ce nu mergem acolo să le luăm ?

Ea ezită, apoi spuse :

— În regulă. Dar... tu nu poți să urci.

— Nu poți să mă duci sus ?

— Nu.

— Poate altă dată, cînd nu-i nimeni acolo. Ai cheie ?

— Nu.

— Încerci să mă bagi ?

Urmă o pauză lungă, suficient de lungă ca Abrams să înțeleagă că loialitatea ei față de Thorpe nu era chiar de sută la sută. Ea îi spuse :

— Mă mai gîndesc.

Trecură prin holul mare și ieșiră pe treptele inundate de soare, pe care stătea lume, citind și ascultînd radioul. Abrams întrebă :

— Cît erau de importante dosarele dispărute ?

— Se pare că foarte importante, din moment ce l-au asasinat pe Arnold Brin.

Abrams își aprinse o țigară și scrută bulevardul.

— Concluzia e logică. Dar, mă întreb...

— Ce te întrebi ?

— S-ar putea ca ei să știe mai puțin decît noi. Ei dețin un secret — identitatea lui Talbot. Noi încercăm să descoperim secretul. Ei n-au de unde să știe cît sîntem noi de aproape de secretul lor. Din cauza asta, trebuie să-și acopere toate unghiurile.

— Da... ai mai spus că Talbot, sau amicii lui, o să ucidă din nou.

— Și iar, și iar. Jumătate din crimele ordinare din New York sînt comise cu scopul de a închide gura cuiva care de fapt habar n-avea despre ce-i vorba. Unele organizații consideră ca e mai ușor să tragi în toate sursele de pericol posibile, decît să abordezi problema rațional. Eu, de exemplu, știu foarte puține, dar cineva a încercat să mă scoată din ecuație.

— Ziceai că ești flatat.

— Am zis și eu, așa. Important e mobilul. Găsește mobilul și ai găsit un suspect.

— Și care ar fi mobilul ? Ești o posibilă sursă de pericol pentru ei ?

— Mă tot gîndesc că e mai mult personal decît politic.

— Personal ?

Abrams încuviință :

— Aseară a fost aproape unicul meu contact cu amicii tăi. Poate că am călcat pe cineva pe picior, la dans.

— Foarte puțin probabil.

— Numai teoretic. Practic, se ucide pentru cele mai improbabile și meschine motive. Cînd te-ncrucișezi cu un ucigaș și faci sau spui ceva greșit, el te și vede mort. Mai respiri și mai mergi numai pentru că el are nevoie de puțin timp ca să-ți pună la cale moartea. Se simte nemaipomenit de viu, știind că are această putere, de viață și de moarte, asupra ta.

— Am fost noi în situația asta, aseară ?

— După cum știi, unii ucigași sînt aparent fermecători, poartă costume de seară și glumesc. Dar, în interior, sînt indivizi care clocesc tot timpul și sînt foarte sensibili la insulte imaginare sau la ceea ce ei percep ca amenințări la propria lor existență. Atunci devin psihotici, răzbunători și asasini. Asta se manifestă de multe ori printr-o demonstrație de cordialitate față de victima desemnată. Oare am dat peste unul din ăștia aseară ?

Ea nu răspunse.

Abrams aruncă țigara pe jos :

— Știi, dacă aș bănui pe cineva, chiar dacă n-aș fi sigur, aș putea să joc după regulile lui și să mă autoprotejez în modul cel mai direct, eliminînd pericolul. Vreau să zic, de ce să risc ?

— Mai bine te las să-ți vezi de treabă.

— Da, bine, dar ai grijă !

Ea începu să coboare treptele, dar ezită și se întoarse. Abrams îi văzu fața foarte palidă.

— Uite... la firma noastră nu se iau decizii unilaterale. Înainte să... acționezi... te rog să mă consulți.

El încuviință.

Katherine se întoarse și o luă pe Fifth Avenue.

Abrams se așeză pe trepte, lîngă un bețiv bătrîn, care trăgea dintr-o sticlă cu vin. Bețivul îl întrebă :

— Ai patru firfirici ?

Abrams îi puse în mînă două monede de un sfert de dolar.

— Mersi, ești o bomboană. Apoi, cu nonșalanța celor de teapa lui, zise : Eu-s John. Matale ?

— Odysseus, a.k.a.*. Ulise.

— Ce nume ! Ai o țigară ?

Abrams îi dădu o țigară și i-o aprinse.

— Știi, John, mintea omului e capabilă de lucruri incredibile. Chiar și mintea ta, John. Altfel, n-ai fi supraviețuit atîta vreme pe străzi.

Bătrînul bețiv încuviință :

— Ce-ai zice de un dolar ?

— Se zice că Arnold Brin ar fi avut o minte strălucită. Bănuiesc că venea des pe-aici. Ca și tine. Și totuși, el n-a fost ca tine, un supraviețuitor. A văzut moartea venind, dar și-a înfrînt instinctul de supraviețuire și, în loc să încerce să scape, a avut prezența de spirit să lase un mesaj care să-i ajute pe alții să supraviețuiască.

Bețivul se ridică în picioare, clătinîndu-se, apoi se așeză la loc. Mai multe aparate de radio urlau, pe posturi diferite. Un grup de studenți stătea sub leul din partea de sus și citea. Abrams se aplecă spre bețiv :

— *Odissea*, John. Povestea lui Odysseus. Concentrată într-o frază, e povestea unui războinic care, după ce războiul a fost cîștigat, și după mulți ani de rătăciri, se întoarce acasă din morți. Ei, ce a încercat Arnold să ne spună, John ?

— Habar n-am ! Beţivul începu să bîjbîie pe trepte, spre trotuar.

Abrams se ridică. Un polițist de la omucideri, pe care-l cunoștea, urca treptele. Cu el era un tip care nu era polițist, dar putea să fie de la FBI. În fine, își zise Abrams, cheia ca atare era evidentă pentru ochiul antrenat al poliției, dar semnificația ei nu va fi evidentă pentru cineva din afară. Abrams se întoarse cu spatele, lăsîndu-i pe cei doi să treacă, apoi coborî treptele spre trotuar și o luă spre sud.

Arnold, reflectă el, scrisese pentru inițiați. Stenografiase pentru cei cu care împărtășise experiențe și procese mintale comune. Sau care aflaseră destule ca să facă legăturile şi deducțiile necesare pentru a trage o concluzie. Și Abrams ajunsese la o concluzie, deducînd o semnificație posibilă și logică a mesajului ; deși logică, ea era atît de improbabilă, încît nu reușea să creadă în răspunsul la care ajunsese.

---

* A.k.a. — abreviere convenţională pentru navă de desant maritim (n.tr.).

29

Vechiul bimotor „Beechcraft" se așeză pe orizontală la 4 500 de metri. Pilotul, Sonny Bellman, își verifică vitezometrul : 300 de kilometri pe oră. Vorbi în microfonul interfonului :

— Pine Barrens drept în față. Cam zece minute pînă la locul saltului.

Patrick O'Brien dădu din cap, ca pentru sine. Erau la aproape cincizeci de kilometri vest de Toms River, New Jersey. Încă zece minute și vor fi deasupra zonei celei mai pustii a deșertului.

O'Brien privi prin hublou. Noaptea era limpede, cu lună. de fapt, se vedea o semilună strălucitoare, luminînd cerul înstelat și dînd cîmpiei de dedesubt o luminiscență albăstruie. Nu era o noapte potrivită pentru salturi tactice, dar era bună pentru sport. Se așeză picior peste picior și se rezemă de fuzelaj.

Salturile de duminică seara erau pentru el un fel de religie, o pomenire a morților și un ritual purificator. Ateriza în deșertul virgin, făcea un foc și-și petrecea noaptea gîndindu-se, vorbind cu el însuși, amintindu-și și uitînd. Înaintea zorilor, îi transmitea prin radio, unui prieten vechi, un fermier retras din afaceri, poziția, și omul venea cu o rulotă la întîlnirea stabilită, pe drumul cel mai apropiat.

În mașină, O'Brien făcea un duș și-și punea un costum, bărbieritul și micul dejun fiind deja rezolvate din teren. De obicei mai bea o cafea cu bătrînul. Pînă ajungeau la tunelul Holland, O'Brien era gata de luptă, o inversare ironică a secvenței obișnuite din timpul războiului.

O'Brien simțea cu trupul, cu mintea și cu inima că, după această vară, nu vor mai fi salturi, așa că savura aceste nopți

de duminică așa cum savurează un bătrîn aproape tot ceea ce știe că se apropie de sfîrșit.

O'Brien se trezi din reverie, auzind și simțind cum scade puterea motorului. Își dădu seama că se apropiau de viteza de salt — 220 de kilometri pe oră.

Cercetă cu ochii cabina goală, întunecoasă, luminată numai de becul roșu de interdicție a saltului. În lumina stranie, i se năzări că vede, de-a lungul pereților fuzelajului, bărbați și femei, cu cîrligele agățate de firul static, ca prinși în laț, înfășurați în lințolii negre. Fețele lor albe, ca de ceară, se întoarseră încet spre el și văzu că ochii acestora aveau luciri roșietice. O'Brien închise ochii și scutură din cap. După un timp, se uită la peretele care separa cabina de carlingă, apoi își privi ceasul. Bellman trebuia să-i dea în curînd lumina verde.

O'Brien se ridică și-și verifică harnașamentul în timp ce se îndrepta spre ușă. Avionul „Beechcraft" fusese modificat pentru parașutări, iar ușa prinsă normal în balamale fusese înlocuită cu una glisantă. Totodată, cele opt fotolii fuseseră scoase pentru a permite să stea în picioare cam douăsprezece persoane. Aparatul era dotat și cu un pilot automat, care-i dădea voie pilotului să vină să închidă ușa după salt, astfel că nu mai era nevoie de instructor sau de copilot.

O'Brien se opri lîngă ușă și privi prin hubloul oval. Avionul se lăsă pe stînga, în timp ce prin fața lunii trecea un nor, aruncînd o umbră neagră asupra peisajului dezolant. Ici și colo, licărea cîte o luminiță, amintindu-i lui O'Brien de luminile de semnalizare ale partizanilor de la sol.

Nu știai niciodată cine era în spatele semnalelor luminoase. Cu siguranță, își spuse, una dintre experiențele cele mai groaznice pe care le putea trăi omul modern era să decoleze de pe o pistă neluminată într-un avion din placaj, a cărui soliditate era întotdeauna îndoielnică ; apoi să treacă prin furcile caudine ale vînătorii inamice, uneori prin focul antiaerianei de pe teritoriul ocupat ; și pe urmă, dacă reușea să ajungă pînă aici, să sară din siguranța relativă a avionului spre peisajul lugubru, neospitalier, și să plutească, mult prea lent, spre o primire nesigură.

Și, supraviețuind tuturor acestor stări de teroare, trebuia să-și îndeplinească misiunea și să plece dracului de acolo. Iar pentru agenții secreți, capturarea nu ducea în lagărul de prizonieri de război. Ea însemna lagăr de concentrare, tortură, interogatorii și, aproape întotdeauna, cutia cu nisip proaspăt greblat, unde îngenuncheai pentru glontele în ceafă. Oricum, mai era și pastila L*.

Și totuși, el supraviețuise. Alții nu. N-avea de dat socoteală pentru asta. Dar, supraviețuind, simțea că datora ceva. Datora celor care-și pierduseră viața în luptă, în camera de tortură, cu cianură sau în cutia cu nisip, ca el să continue executarea misiunii. Imediat după război, fuseseră polițe de plătit anumitor domni din Gestapo și SS. Dar, înainte de a trece un an, el și prietenii săi se întîlniseră cu inamicul final : forțele de securitate ale statului sovietic.

O'Brien își privi din nou ceasul : zece și șaptesprezece. Se întrebă de ce nu dăduse Bellman lumina verde. O'Brien își reverifică echipamentul : cuțitul, rucsacul, vesela.

Se întrebă cîte salturi poate face un om pînă i se termină norocul. Se zice că pe toate, în afară de ultimul, își spuse tot el.

Sonny Bellman se întoarse spre bărbatul aflat în fotoliul din dreapta :

— Se apropie ora saltului.

Omul dădu din cap, se ridică și se strecură în spatele fotoliului de unde-și luă parașuta.

— Mă întreb dacă o să se supere pe mine, spuse Bellman.

— Domnul O'Brien e mort după surprize.

— Îi place să sară singur. Dar presupun că e-n regulă.

— N-o să-ți facă nimeni observație. Îți promit.

Peter Thorpe ridică un ciocan greu, din cauciuc, și-l repezi cu răutate la baza craniului pilotului. Bellman scoase un sunet scurt, de surpriză, apoi căzu înainte, peste manșă. Thorpe îl smuci înapoi, întinse mîna și cuplă pilotul auto-

* L, de la *lethal* = letal (n. tr.).

mat. Avionul își continuă drumul drept înainte, menținîndu-și direcția, viteza și altitudinea.

Thorpe își privi ceasul și căscă :

— Doamne, ce mai weekend !

Își legă parașuta, deschise ușa și intră în cabină.

Lumina care intra prin ușa carlingei îl orbi pe O'Brien, și acesta se întoarse clipind. Ușa se închise, lăsînd din nou cabina în întuneric, cu excepția becului roșu.

Thorpe se apropie tăcut de O'Brien.

— Bellman ? Ce s-a întîmplat ? întrebă O'Brien.

Thorpe căscă din nou.

— Doamne, Pat, ce-ți veni să sari în Pine Barrens duminică seara ?

Se opri la cîțiva pași de O'Brien :

— La vîrsta ta, oamenii joacă șah.

O'Brien duse mîna la cuțitul din trusa de supraviețuire.

— Ce cauți aici ?

— Toată lumea are un *știc* — asta înseamnă fudulie —, dar cu ale mele nu-mi prea merge. M-am gîndit să-l cultiv pe al tău.

Chicoti încet :

— Ai ceva împotrivă ?

— Mă deranjează faptul că n-ai întrebat.

— Îmi pare rău, Pat.

Thorpe se uită prin hublou.

— Lună nouă. O să fie plină peste cîteva săptămîni. Uite și o stea căzătoare. Pune-ți o dorință.

O'Brien aruncă o privire spre ușa cabinei, aflată la cîțiva pași mai încolo.

Thorpe se întoarse repede spre el :

— Ascultă, Pat, chestia asta cu Talbot mă neliniștește.

O'Brien nu răspunse, și zgomotul motoarelor păru că umple cabina. Luna strălucea prin hublouri, iar trupul lui Thorpe arunca umbre alungite pe peretele opus.

— De fapt, *tu* mă neliniștești, Patrick, continuă Thorpe.

— E și cazul să fii neliniștit. Sîntem foarte aproape.

— Zău ? Stau și mă-ntreb de ce.

O'Brien vorbi, încercînd să se stăpînească :

— Ce mobil ai tu ?

Thorpe ridică din umeri :

— Nu sînt sigur. Nu politic, vreau să zic, care om în toate mințile s-ar da de partea cretinilor ălora ? Zău, ai întîlnit vreodată așa o adunătură ștearsă și plictisitoare de dobitoace prost-crescute ? Am fost de două ori la Moscova — Doamne, ce hazna !

— Atunci, de ce ?

O'Brien își descheie siguranța de la teaca pumnalului.

În lumina roșie, Thorpe văzu mișcarea :

— Las-o baltă, Pat.

— Spune-mi numai *de ce*, zise O'Brien.

Thorpe se scărpină în cap :

— În sfîrșit, e foarte complicat. E în legătură cu pericolul... Unii sar din avioane... alții aleargă cu mașini... eu trădez. Cînd comiți o infracțiune capitală, fiecare zi e o aventură. Cînd știi, fiecare zi poate fi ultima. Ți-aduci aminte ?

— Ești bolnav, Peter !

— Probabil. Ei, și ? Nebunia, ca și obișnuința cu drogurile, trebuie să fie alimentată. Compania asigură, fără discuție, un adevărat festin pentru majoritatea poftelor. Dar nu pentru a mea. Eu am nevoie de hrana supremă. Îmi trebuie sîngele unei națiuni întregi.

— Peter... ascultă, dacă vrei să schimbi mersul istoriei — și cred că ăsta e mobilul de bază —, poți s-o faci și dacă ne ajuți să le zădărnicim planurile. Ai putea să devii agent triplu. Ar fi încoronarea...

— O, mai taci ! Ești prea abil. Al naibii avocat ! Ascultă, cît de des ai ocazia să vezi moartea unei națiuni ? Gîndește-te, Patrick, o civilizație superdezvoltată și complexă sucombînd din cauza tehnologiei sale prea avansate. Și eu să stau pe o colină și să văd — să urmăresc sfîrșitul unei epoci a umanității și începutul alteia. Cîți oameni, în toate timpurile, au fost în poziția unică de a fi în stare să *provoace* o schimbare bruscă, catastrofică, în cursul istoriei planetare ?

O'Brien ascultă zgomotul motoarelor, apoi vorbi pe un ton care voia să sugereze că a acceptat cele spuse de Thorpe, dar mai avea o ultimă reținere :

— Bine, Peter. Și ce fel de lume va fi ? *Tu* ai să trăiești într-o asemenea lume ?

Thorpe respinse întrebarea cu o fluturare de mînă :

— Sînt destul de adaptabil, rîse el.

— Și data viitoare, ce-ai mai face ? N-ai mai avea nimic de făcut. Pe nimeni de trădat...

— Ajunge !

O'Brien ar mai fi vrut să întrebe cum se va întîmpla, dar ca ofițer de informații bine pregătit, știind că-și înfruntă propria moarte, n-avea nici un motiv să se răsfețe, satisfăcîndu-și curiozitatea. Nu avea să mai poată raporta sau folosi informația și, cu cît ar fi întrebat mai multe, cu atît Thorpe și-ar fi dat seama cît de multe, sau cît de puține lucruri știa deja O'Brien.Thorpe părea că-i citește gîndurile :

— Cît de departe aţi ajuns, Patrick ?

— Ți-am spus : aproape. N-o să reușiți.

— Căcat !

Thorpe își frecă bărbia :

— Katherine mi-a spus odată, și am mai auzit și din alte surse, că ai fi unul dintre cei mai buni din ambele tabere. Ești curajos, inventiv, abil, plin de imaginație și toate celelalte... Așa că... știu că ești bun... dar, cît de bun ? Vreau să zic, dacă m-ai suspectat, de ce n-ai acționat înainte să ajung eu la tine ? Trebuia să fiu luat, drogat, torturat și interogat cu cel puțin un an înainte. Te-ai înmuiat, bătrîne ? Sau te-ai împiedicat în sentimentele Katherinei pentru mine ? Sau, poate nici nu m-ai suspectat. Da, cred că asta e ! Chiar nu știi nimic.

— Sînt pe urma ta de ani de zile, Peter.

— Nu cred...

„Beechraft"-ul intră într-un mic gol de aer și se clătină. Thorpe își piedu echilibrul și căzu într-un genunchi. O'Brien, care sperase și trăsese de timp pentru așa ceva, plonjă imediat spre ușă.

Thorpe scoase pistolul de sub geacă. Ținti și trase. Cabina se umplu de zgomotul asurzitor.

O'Brien, cu mîna pe mînerul ușii, se clătină spre înainte, se lovi de ușă, ricoșă înapoi și se prăbuși pe podea. Thorpe ochi și trase din nou. În cabină se auzi ecoul unui pocnet scurt.

O'Brien rămase întins pe spate, la picioarele lui Thorpe, ținîndu-se de piept. Thorpe îngenunche lîngă el și-i lumină rana cu lanterna. Îi vorbi în șoaptă, aproape consolator :

— Destinde-te, Pat. Primul a fost un glonț de șoc, din cauciuc. Probabil ți-a rupt o coastă. Al doilea, a fost o capsulă cu pentothal.

Thorpe văzu locul unde capsula gelatinoasă lovise chinga groasă din nailon a parașutei. Își strecură mîna sub cămașa lui O'Brien și simți umezeală acolo unde pielea fusese sfîșiată :

— Cred că ai luat suficient.

Thorpe se rostogoli înapoi pe un șold.

— Avem de discutat, amice, și pentru vreo două ore combustibil rămas în rezervor — și încă vreo șase droguri, dacă va fi necesar.

O'Brien simți cum drogul pune stăpînire pe creierul său. Clătină violent din cap, apoi căută mînerul cuțitului și-l scoase din teacă brusc, crestîndu-i lui Thorpe nara stîngă.

Thorpe căzu pe spate, cu mîna pe față, cu sîngele curgîndu-i printre degete.

— Ticălosule... lașule... !

O'Brien încercă să se ridice, apoi se împletici și căzu înapoi. Rămase lipit de fuzelaj, ținîndu-și cuțitul în față.

Thorpe îl ținti din nou cu pistolul :

— Ai vrea să afli ce-i al treilea glonte ? Nu e plumb, dar o să vrei să fi fost.

Brațul lui O'Brien căzu și cuțitul îi rămase în poală.

Thorpe își apăsă o batistă pe nas și așteptă mai bine de un minut.

— Te simți mai bine, Patrick ? Bun, a fost vina mea că te-am subestimat. Nu-ți port pică. Hai să începem : Cum te cheamă ?

— Patrick O'Brien.

— Ocupația ?

— Avocat.

— Nu chiar, dar pe-aproape. Thorpe mai puse cîteva întrebări de rutină, apoi întrebă : Cunoști un tip numit Talbot ?

— Da.

— Cum îşi mai spune ?

O'Brien tăcu un timp, apoi zise :

— Nu ştiu !

Thorpe dădu semne de nervozitate şi întrebă :

— Erai pe urmele mele ?

— Da.

— Chiar erai ?

Se gîndi un moment, apoi scoase o seringă din buzunar :

— Am impresia că n-ai primit destul pentothal. Să încercăm şi altceva. Se apropie prudent de O'Brien, întinse mîna liberă şi-i luă cuţitul. Cu cealaltă mînă îi înfipse seringa în umăr. Acul, împins de un resort, pompă cinci centimetri cubi de Surital în organismul lui O'Brien.

Thorpe îngenunche la cîteva palme în faţa lui O'Brien.

— Bun, acum să-l lăsăm cam un minut.

Thorpe îşi căută ţigările şi îşi puse una în gură. Ţinînd pistolul aţintit spre O'Brien, scoase bricheta Dunhill şi o aprinse.

O'Brien prinse momentul cînd ochii lui Thorpe se închiseră reflex şi acţionă. Se ridică pe jumătate, întinse mîna şi trase de mînerul uşii. Uşa începu să se deschidă, lăsînd să intre un curent puternic de aer rece, însoţit de huruitul celor două motoare.

Thorpe se aruncă spre O'Brien şi-l prinse de gleznă, în momentul cînd acesta se rostogolea afară, cu spatele înainte. Thorpe trase de picior, răsucindu-l, şi începu să-l ridice înapoi.

O'Brien scoase un urlet de durere, dar continuă să se arcuiască pe spate, aducîndu-şi partea superioară a corpului şi braţele în bătaia curentului de aer.

Thorpe îşi fixă picioarele de ambele părţi ale uşii deschise şi trase din toate puterile, înjurînd în gura mare peste zgomotul asurzitor.

— Ticălos bătrîn ! Pui şiret de căţea !

Thorpe simţi că pierde lupta împotriva curentului de aer, pe măsură ce corpul lui O'Brien era tras tot mai mult în afara avionului. O'Brien îl lovi cu piciorul rămas liber.

În cele din urmă, Thorpe zbieră :

— Bine, pui de căţea ! Mori !

Își lăsă picioarele să lunece din cadrul ușii și se simți smuls afară, cu capul înainte, ținîndu-l în continuare pe O'Brien de gleznă.

Thorpe privi instinctiv în sus și văzu luminile de poziție ale „Beechraft"-ului dispărînd în noaptea luminată de lună.

Cădeau amîndoi cu 180 de kilometri pe oră, cincizeci de metri pe secundă, viteză la care, Thorpe știa, mai aveau mai puțin de 80 de secunde la dispoziție pentru a trage de corzi.

Thorpe se prinse de piciorul lui O'Brien și se întoarse cu capul în sus. Văzu mîna lui O'Brien îndreptîndu-se spre coardă. Thorpe își încolăci ambele brațe în jurul piciorului lui O'Brien și-i răsuci corpul cu o mișcare bruscă, care-i puse pe amîndoi într-o mișcare de rotație.

O'Brien se rotea cu brațele întinse lateral și încercă să și le tragă lîngă corp. Thorpe îi văzu degetele dînd să-i apuce coarda de pe piept. Întinse mîinile și se prinse de hamurile încrucișate de pe abdomenul lui O'Brien, trăgîndu-se în sus pînă ajunse piept la piept și față în față cu bătrînul. Își încolăci brațele în jurul umerilor lui O'Brien și-l trase într-o îmbrățișare de urs. Îl privi intens în ochi, de la cîțiva centimetri și strigă :

— Știi cine e Talbot ?

Ochii lui O'Brien erau pe jumătate închiși, iar capul începuse să atîrne pe o parte. Mormăi ceva ce lui Thorpe i se păru a fi „Da".

Thorpe strigă din nou :

— Cine e Talbot ?

Thorpe văzu trăsăturile lui O'Brien contorsionîndu-se într-o expresie de durere și dinții înfigîndu-i-se în buza de jos, de unde izvorî sînge care-i acoperi fața. *Atac de cord.*

Thorpe privi în jos. Aprecie căderea la peste trei mii de metri. Mai rămăseseră cam o mie cinci sute. Se uită din nou la fața de cretă a lui Patrick O'Brien și fu sigur că acesta nu avea să mai tragă niciodată de coardă. Îi strigă lui O'Brien în ureche :

— Geronimo și tot rahatul ! Aterizare bună !

Îl eliberă pe O'Brien și începură să se îndepărteze unul de altul. Brațele lui O'Brien, nestingherite, se ridicară deasu-

pra capului. Thorpe întinse mîna și-i dădu un brînci puternic, trimițîndu-l de-a berbeleacul.

Thorpe aruncă o privire spre pămînt, care se apropia foarte repede.

— O, 'tu-i mama mă-sii !

Smulse coarda și ridică ochii.

Își spuse că, într-o fracțiune de secundă, în funcție de cum avea să iasă și să se deschidă parașuta, ar putea fi prea tîrziu. Dacă aceasta nu se va deschide, era deja prea tîrziu pentru parașuta de rezervă.

Parașuta neagră de nailon zbură frumos în sus, ca un fuior de fum, apoi se undui în timp ce cupola se umplea cu aer. Thorpe se forță să privească în jos. Cam nouăzeci de metri, doar două secunde pînă să se zdrobească de pămînt. Se simți săltat în sus și auzi plesnetul cupolei cînd se întinse complet. Privi din nou în jos, să vadă unde va cădea O'Brien, dar îi pierduse urma pe fondul întunecat al pădurii de dedesubt. I se păru că aude un zgomot de crăci rupte, urmat de o bufnitură.

Era acum complet decelerat și plutea la mai puțin de douăzeci și cinci de metri deasupra solului. Văzu o mică poiană cu sol nisipos în mijlocul pinilor pitici, luminată de lună, și trase puternic de corzi, alunecînd spre peticul de pămînt golaș.

Thorpe își strînse picioarele și aterizâ. Se rostogoli pe un umăr, apoi sări în picioare și trase cîrligul de desprindere rapidă. Parașuta fu dusă puțin mai departe de briza lină. Își scutură nisipul de pe mîini și de pe față.

— N-a fost rău. Simțea acea euforie incredibilă care urmează unei aterizări reușite. Al dracului de bine !

Strîngîndu-și parașuta, îi acordă în trecere un gînd lui O'Brien. Omul fusese un oponent valoros. Se așteptase la mai multe necazuri din partea pilotului și la mai puține din partea lui O'Brien, ținînd seama de vîrsta acestuia. Dar vulpile bătrîne erau rezistente. De-asta și ajungeau să îmbătrînească.

Se întrebă ce concluzii or să tragă autoritățile în legătură cu avionul zdrobit pe neașteptat la poalele Alleghenilor Pennsylvaniei, departe de rută, și cu pasagerul făcut zob în

New Jersey. Rîsul lui Thorpe sparse liniștea nopții de primăvară.

Thorpe înghesui parașuta în husă și întinse antena unei balize radio. Se așeză pe o movilă de nisip, își pipăi nasul însîngerat, apoi desfăcu o pungă cu dropsuri de ciocolată și începu să aștepte elicopterul.

Noaptea asta avusese două victime și, ca un casap într-un abator, trebuia să se grăbească înainte ca turma să intre în panică și să o ia la goană.

Cel puțin, își spuse, *contribuia la eliminarea suspecților.*

30

Micul elicopter LOH care-l aducea pe Peter Thorpe ateriză pe eliportul de pe Strada 30 West, pe rîul Hudson. Thorpe își schimbase ținuta, punîndu-și un sacou, cravată și pantaloni de stradă.

Pilotul, angajat cu contract la Lotus Air, o firmă a CIA, nu cunoștea nici numele, nici misiunea pasagerului său. Nu schimbase nici un cuvînt cu el, nici măcar nu se uitase la el. Dacă peste un an, sau peste o săptămînă, ziarele ar fi scris despre un cadavru găsit cu parașuta nedeschisă în Pine Barrens, New Jersey, pilotul ar fi pus cap la cap doi și încă o dată doi și ar fi găsit că fac zero.

LOH-ul țîșni peste rîu și dispăru în noapte. Thorpe îl urmări cu privirea, apoi luă pachetul cu parașuta și îmbrăcămintea purtată peste noapte, îngreunat cu cîteva pietre, și-l aruncă în rîu.

Porni pe străzile pustii, întunecoase, de pe malul rîului și intră într-o cabină telefonică. Formă numărul de la Clubul Princeton și fu pus în legătură cu West.

— Nick, ce mai faci ?

— Perfect.

— Ce făceai acum ?

— Ziceam să mă culc. Mîine trebuie să prind devreme cursa de Washington.

— Dau de băut.

— Nu prea am chef de băutură.

— Nu stăm mult. Dar am chef de un Negroni și nu-mi place să beau singur.

Urmă o scurtă tăcere, apoi vocea lui West reveni în receptor :

— În regulă... da... unde... cînd ?

— Ne vedem la clubul meu. Eu ajung în zece minute. Thorpe închise.

Peter Thorpe intră în clubul Yale și se așeză pe o sofa mică lîngă West, care stătea cu ochii la un Martini de pe măsuță. Thorpe comandă un Negroni și-l privi pe West din profil.

— Mi-a fost teamă că ai uitat parola.

West îl fixă și el pe Thorpe, fixă micul plasture care-i acoperea nara stîngă, dar nu spuse nimic.

Thorpe șopti :

— Uite, Nick, chestia asta cu Talbot a stîrnit un viespar. Ar trebui să te dai la fund o vreme.

West dădu din cap, apoi își regăsi vocea și spuse :

— Cine... ei sau noi ?

— Ai noștri. Langley a fost în alarmă maximă tot weekend- ul. Știi cum e : se apucă să ia hotărîri în stînga și în dreapta și se autoexcită. Au luat o hotărîre și în legătură cu tine.

— Ce... ?

— Mă rog, n-au plănuit chiar să te elimine, dar or să te țină în munți... s-ar putea să dureze.

Ochii lui West părură că se înviorează.

— Atunci poate că ar trebui să mă prezint la serviciu și...

— Nu. Să nu faci asta.

— Dar... n-am nimic împotrivă să fiu pus la rece.

— Dacă ai ști ce fac ei acolo în munți, te-ai mai gîndi o dată.

West îl privi pe Thorpe cu un amestec de curiozitate și teamă.

— Ce... ?

— Termină-ți paharul ! spuse Thorpe.

Tocmai i se adusese băutura comandată și Thorpe gustă din pahar :

— Nu-i rău. N-am băut niciodată așa ceva. Ascultă, Nick, pentru păstrarea aparențelor, n-ai putea să încerci să zîmbești puțin și să te colorezi un pic la față ?

West sorbi din Martini.

— Ai armă ? întrebă Thorpe.

— Nu.

— Vestă ?

— Nu... n-o port.

— Dar semnalizator ?

West își atinse catarama curelei :

— Micro-miniaturizat. Pot fi recepționat din aer, din mașină sau de la sol.

— Acum e în funcțiune ?

— Nu. De ce-ar fi ?

— Cum îl pui în funcțiune ?

West își linse buzele :

— Strîngi catarama din două părți, sus și jos. Are niște butoane cu arc, ca un ceas de mînă.

— Microfoane ai ?

— Nu.

Thorpe, care avea la el un detector de „ploșnițe", știa că West n-avea nici un microfon, fiindcă detectorul nu-i dăduse nici un semn.

Se uită o vreme la West, apoi întrebă :

— Pastile L ?

West încuviință :

— Întotdeauna !

— Unde ? În ce formă ?

West ezită, apoi bătu cu degetul în inelul de licean de la Princeton.

Thorpe privi inelul :

— Sub piatră ?

— Nu... piatra... cianură suspendată în zahăr candel, colorat artificial ca onixul. Plus o peliculă subțire de poliuretan ca să-i mențină strălucirea și să-l ferească de umezeală... Îl muști...

— Și moartea e, cum se zice, instantanee, zîmbi Thorpe. Oare ce o să mai inventeze data viitoare ? Asta-i singura otravă ?

West clătină din cap :

— O capsulă convențională. Am uitat-o. E în cameră.

Thorpe zîmbi :

— Ți-ai uita și curul, dacă n-ar fi prins de tine.

— Mai spune-mi despre munți, zise West.

Thorpe vorbi, privind drept în față :

— Te duci acolo ca Nicolas West și te întorci altcineva.

— Ăsta-i Programul pentru o Nouă Identitate !

— Nu chiar. Se merge puțin mai departe decît chirurgia plastică și un nou permis de conducere, amice. Tratament cu șocuri electrice, droguri și hipnoză. Cînd termină cu creierul, ești neutralizat.

West îl privea cu ochii holbați.

— Asta înseamnă acum să fii neutralizat, continuă Thorpe. Nu te mai omoară, dacă n-ai făcut vreo crimă. Îți modifică doar puțin memoria, ca să nu mai fii o enciclopedie ambulantă.

West se lăsă pe spate, pe sofa.

— O... Doamne, Dumnezeule... nu pot să facă asta !

— Așa-i. E ilegal, și ei nu ți-ar viola niciodată drepturile civile. Dar, hai să zicem că ar face-o. În cazul ăsta, tot ce-ți rămîne de făcut e să te dai puțin la fund. Să nu-ți cadă creierul în mîinile lor.

West își goli paharul.

— Cînd... cînd trebuie să...

— *Cînd* ? Astă-seară ! Nu există un mîine.

— Lucrurile mele... ? spuse West.

— *Lucruri* ? Ce *lucruri* ?

— Păi... haine... cărți...

Thorpe izbucni în rîs :

— Dacă te duci cu ei la munte, n-o să-ți mai aduci aminte nici cum te cheamă, darmite ce-ți aparține. Nu-ți mai bate capul cu idioțenii. Pe de altă parte, ai nevoie și tu de niște polițe de asigurare. Dacă ai avea o asigurare, pusă bine și armată să explodeze în anumite condiții, atunci ai putea să faci tu jocul.

West își frecă obrazul.

— Acum nu pot să-mi fac rost de nici o asigurare.

Thorpe reflectă un moment, apoi spuse :

— Poate ai putea să ajungi la birou mîine devreme, să te porți normal, să aduni ceva documente — poate să le scoți din calculator — și să fugi.

West tăcu un timp, apoi ridică ochii.

— Poate, dacă aș putea să intru în calculatorul meu de aici... de la calculatorul tău de la „Lombardy"...

Thorpe dădu ușor din cap, dar nu spuse nimic.

West se uită la el :

— Cred că așa trebuie să fac.

— Așa se pare.

— Dar... cum să facem... să fac asta ? Accesul se înregistrează și urma ar duce direct la tine.

— Zău ? replică Thorpe.

— Da. E foarte bine asigurat. Se înregistrează accesul, plus informația la care ai avut acces, și se identifică locul de unde ai lucrat. Cei de la Langley o să-și dea seama imediat.

Thorpe vorbi degajat :

— Să intru eu în computer, că după aia pot să fac tot ce-am să vreau. Dacă pot să intru, pot să șterg și orice urmă, pe drumul de ieșire.

West îl privi lung, apoi spuse :

— Calculatorul n-o să-ți permită. O să le spună...

Thorpe zîmbi :

— Dacă am dat mîna cu un calculator, mi l-am și făcut amic.

Își aprinse o țigară.

— Știi care-i diferența dintre viol și seducție ? Ambele presupun penetrare, doar că în primul caz e violentă și chinuită, iar în al doilea caz e tandră. Dacă-ți fut eu calculatorul, n-o să le spună nimic copoilor. Bine ? Lasă-mă să-mi bat eu capul cu modul de lucru !

West înclină capul, în semn de acceptare.

— Uite, Nick, singura problemă e să nu fi fost ei prevăzători și să-ți fi anulat deja codul de acces — asta-i versiunea modernă a confiscării cheii de la toaleta directorilor.

West încercă un zîmbet slab.

— Dacă acționăm rapid — în noaptea asta —, continuă Thorpe, cred că mai avem o șansă să nu se fi gîndit încă nimeni să-i spună calculatorului că ai devenit *persona non grata*. Mîine, mai mult ca sigur că ăsta va fi primul punct pe ordinea de zi. Primul pas pe drumul care va face din tine o nepersoană.

West încuviință și-și duse paharul la buze. Mîna îi tremura.

— Spune-mi numai, șopti el, de ce riști pentru mine ?

Thorpe se aplecă spre el :

— Nick, eu nu-s un băiat bun. Dar nici cei pentru care lucrăm nu-s toți băieți buni.

Răsuflă puternic.

— Dacă îi las să-ți învălmășească creierii și să te pună să speli geamuri pe la vreo fermă, n-aș mai putea să trăiesc... Vreau să zic, n-aș mai putea să dau ochii cu Katherine, sau cu Ann...

La auzul numelui lui Ann, West rămase cu gura căscată. Mai comandă un Martini unui ospătar aflat în apropiere. Thorpe continuă :

— Ca să fiu sincer, și eu vreau să mă bag prin creierii calculatorului tău. Se pare că, astă-seară, dorințele mele coincid cu nevoile tale.

— Dar de ce vrei să intri în calculatorul meu ?

— Ți-am mai spus, Nick, de mai multe ori, că am nevoie de informații despre cei bătrîni, ca să-i recrutez în serviciul meu de Contacte Interne.

West încuviință. Întotdeauna fusese de părere că aceste dosare computerizate ale spionilor amatori îi erau interzise lui Thorpe fără nici un motiv pluzibil.

— Dar va trebui să fiu de față cînd intri în calculator.

— Altfel nici nu mă gîndesc.

Thorpe își strivi țigara în scrumieră.

— Știu că ești loial, Nicko. Dar ai citit despre destule cazuri și știi că nici măcar loialitatea nu e o poliță de asigurare împotriva paranoicilor ălora nenorociți care au posibilitatea să-ți facă rău. Loialitatea ta ar trebui să se termine atunci cînd se termină a lor. Ei nu sînt guvernul sau țara, știi asta, profesore.

West își trecu mîinile peste față și spuse într-un tîrziu :

— Dar... de ce... ? spuse cu un glas chinuit : Ce-am făcut ?

— O, Doamne, Nick, am mai discutat asta de zece ori. N-ai *făcut* nimic. Și ce dacă ? *Știi* prea multe. Mai sînt și alții ca tine, dar în cazul tău sînt foarte speriați. Tu nu ești cu adevărat din Companie. Ai fost recrutat dintr-un capriciu întîmplător al vreunui fost director și pe urmă au uitat toți de tine și de secția ta, pînă-ntr-o zi cînd și-au dat seama că știi prea multe despre unii dintre șefi. Pînă aici ți-a fost.

Rahatul cu Moscova-l-vrea-pe-Nick e doar o acoperire care să justifice de ce trebuie să scape de tine.

West privi agitat prin salonul mare.

— Te rog, Peter, mai încet !

— Hai, liniștește-te. Aici e Clubul Yale, pentru numele lui Dumnezeu ! Jumătate din afacerile ilegale din țara asta sînt conduse de aici.

Thorpe se ridică.

— Bun, mai gîndește-te. Nu te presez. Pentru *mine* nu-i așa de important.

West îl prinse de braț.

— Bine. Bine ! Spune-mi ce am de făcut. Unde să mă duc astă-seară ?

Thorpe scoase o cheie din buzunar și privi în jur.

— Camera 1114. Acolo să te duci. E cineva în cameră. Un actor. Nu știe nimic. Calitatea lui principală e că seamănă cu tine, Dumnezeu să-l aibă în pază pe el și cariera lui. Îți schimbi hainele cu el. O să plece, cu pipa în gură și, dacă avem noroc, o să tragă după el pe oricine te urmărește. Asta înseamnă, probabil, vreo duzină de mameluci de la CIA, KGB și de-ai lui O'Brien. Dacă avem și mai mult noroc, o să intre neobservat în camera ta de la club și nimeni n-o să-și dea seama pînă mîine dimineață că i-am păcălit. Cîștigăm o mulțime de timp.

West se ridică, apoi spuse deodată :

— Așa a dispărut și Carbury.

— Și ce ? Vrei ceva original ? Chestia asta ține. M-a păcălit și pe mine o dată cineva. Stai liniștit în camera 1114 pînă vine cineva după tine. N-ai telefon în cameră, așa că n-ai să fii tentat să suni. Ți-am pus și un roman de spionaj, zîmbi Thorpe.

West încuviință, și Thorpe îi strecură cheia în buzunarul hainei, apoi îl bătu pe umăr :

— Ia-o ușor, Nick. Ne vedem la „Lombardy" înainte de ivirea zorilor. Urmează instrucțiunile.

Thorpe îl urmări pe West în timp ce acesta se îndrepta, cu un aer nenorocit, spre ascensoare. West se urcă în lift fără ca cineva să pară că a băgat de seamă.

Thorpe coborî scara și se opri pe palier. În hol, un bărbat și o femeie citeau. Puteau să fie de oriunde. Thorpe surîse pentru sine. Spioni urmărind spioni. Îi veni în minte că, datorită lui Tony Abrams, astă-seară s-ar fi putut să fie reprezentate și FBI și NYPD* Fără îndoială că poliția era după *el*, nu după West. Gîndul că era urmărit de polițiști municipali îi făcea greață. Se încruntă. *Abrams*. Cine dracu' s-ar fi gîndit la o asemenea bazaconie ? Vineri seara, Abrams fusese o țintă ușoară. Dar acum nu mai era. Acum era un siloz de rachete, din beton armat. Și totuși, era încă vulnerabil. Era vulnerabil prin Katherine.

Thorpe rămase pe palier, supraveghind holul și oamenii de acolo. De acum, toată lumea știa că el și cu West băuseră împreună în seara ce urma să fie a dispariției lui West. Dar n-avea ce face.

Nicholas West era un tip la care era greu de ajuns. Thorpe era unul dintre puținii care aveau acces la el și, într-o oarecare măsură, se bucura de încrederea lui. Era dificil să răpești un tip protejat, de aceea uneori era mai bine să-l lași pe individ să se răpească singur.

Bărbatul care semăna cu West coborî scările, purtînd hainele celuilalt și fumînd pipă. Veni lîngă Thorpe fără un cuvînt. Coborîră amîndoi repede în hol, Thorpe mergînd la început puțin înaintea lui, apoi acesta i-o luă înainte, spre ușă, ferindu-se astfel să fie văzut din față. Nu-i privise nimeni, dar, după cîteva secunde, bărbatul și femeia se ridicară și plecară după ei.

Afară, Thorpe mai identifică cel puțin doi, dar știa că, la lumina străzii, nimeni nu se îndoia că cei pe care îi urmăreau erau Thorpe și West. O luară spre clubul Princeton. Thorpe simțea, chiar dacă nu vedea, că în urma lor era o adevărată paradă. Spera să nu se calce între ei pe picioare. Începu să rîdă : Doamne, ce circ ! Îi spuse celuilalt :

— O să te bag în cameră la Princeton, dar pînă în zori trebuie să-ți schimbi înfățișarea și să pleci de acolo. Smucitul ăla ți-a dat cheia ?

---

* NYPD — New York Police Department — poliția newyorkeză (n.tr.).

Omul încuviință.

— Cine era celălalt tip din cameră ? Nu m-am așteptat să mai fie cineva acolo. N-a scos un cuvînt. Părea un dur.

— Tot un actor. E plin de actori peste tot, zilele astea.

Thorpe privi de-a lungul străzii. New York-ul își vedea de treburi, iar Thorpe juca o comedie care urma să se transforme foarte curînd în tragedie. Thorpe se întrebă cum va arăta orașul după wekend-ul de Patru Iulie. Regretă că nu avea sa fie în oraș să vadă.

Peter Thorpe intră în salonul Clubului Universității. Numai doi bărbați erau așezați la o măsuță, și Thorpe îi recunoscu ca fiind membri ai clubului. Se așeză pe un scaun din fața barului.

— Donald, mai ești aici ?

Barmanul se întoarse și zîmbi, apoi se uită la ceas.

— Pentru încă cinci minute. Astă-seară închidem la miezul nopții. Cu ce vă servesc, domnule Thorpe ?

— O, doar un sifon.

Donald încuviință :

— O băutură bună duminică seara. Cum a fost în weekend ?

— Și mai bine, și mai rău.

Donald puse pe tejghea o sticlă mică de Schweppes și o deschise.

— Cred că v-am văzut la actualități. Era o secvență cu mulțimea de la arsenal. Ce mai bal !

— Așa-i.

Thorpe turnă apa gazoasă într-un pahar plin cu cuburi de gheață.

— Ascultă, eu sînt cam în restanță la tine. N-o pune și pe asta la notă. Îi trecu un dolar peste bar, și Donald palmă bancnota și o vîrî în buzunar.

— Te-a întrebat cineva ceva despre Edwards ăla ?

Donald dădu trist din cap.

— Un polițist, Spinelli. Nu i-am spus nimic despre plic.

— O, dar puteai să le spui. Oricum trebuie să vorbesc și eu cu Spinelli și o să-i spun, așa că, dacă i-ai spus, nu-i nici o problemă.

Thorpe își stoarse în pahar o felie de lămîie.

Donald își turnă o Cola.

— Păi, n-am știut, am crezut că vreți să rămînă între noi. Așa că n-am spus nimic. Voiam să vorbesc întîi cu dumnea-voastră. Pot să le spun că pur și simplu am uitat, știți ?

— Desigur. Îți mulțumesc.

Thorpe termină de băut.

Donald privi în jur și șopti :

— Ce-i cu Edwards ăsta ? De fapt îl cheamă Carbury, nu ? Știați asta.

Thorpe ridică din umeri :

— Nu știu nici eu prea multe... Își reprimă un sughiț. Scuză-mă. A fost bun... Nu, nu prea știu. Ei cred că a fost atacat. Poate și omorît.

— O, Doamne ! Nu-mi miroase a bine. Vreau să zic, un englez cu clasă și așa mai departe. Strică imaginea orașului.

Clătină trist din cap :

— N-a apărut nimic în ziare.

— Zău ? Apropo, cînd ai vorbit cu Spinelli ?

— Păi... Vineri seara. Cînd a venit poliția să vadă camera lui Edwards. Mi-a pus puține întrebări. Dar a venit din nou sîmbătă după-amiază, pe la patru ; de-abia intrasem în schimb. De data asta a fost ceva mai agresiv. Avea o grămadă de întrebări și am avut semzația că vorbise deja cu dumnea-voastră. Dar pe urmă m-am gîndit că o fi fost tipul cu care ați fost vineri seară. Țineți minte ?

Thorpe încuviință.

— Și zici că nu i-ai spus că l-am căutat pe Edwards ăsta ?

— Nu. Sincer. Mai dă-i în mă-sa. Ce-i treaba lor ? Nu ? M-am gîndit că dacă vreți să știe, o să le spuneți dumnea-voastră. Trebuie să protejăm intimitatea membrilor clubu-lui, nu ?

— Așa-i. Cînd ai angajamentul ăla în oraș ?

Donald păru puțin surprins și jenat.

— Mîine, în ziua mea liberă. Cine are nevoie de ea ?

Donald schimbă subiectul :

— Despre chestia din Patru Iulie. Aș vrea să vă servesc... dar, știți, de sărbători sîntem plătiți triplu.

— Nu, zău ? Aș putea s-o fac chiar eu.

Thorpe rîse :

— Nu-i nici o problemă. Conduci ?

— Nu, cred că trebuie să-mi asigurați și transportul.

— S-a făcut.

Thorpe își privi ceasul. Păi, eu am terminat pe ziua de azi. Îi trecu lui Donald o hîrtie de douăzeci de dolari.

— Mulțam !

— Eu vă mulțumesc !

Thorpe coborî de pe scaun.

— Încotro ai drum ?

Barmanul ridică din umeri :

— Cred că acasă. Duminica noaptea nu se întîmplă nimic.

— Așa e. Metrou, taxi sau autobuz ?

— Metroul. North Bronx.

— Fii atent la banjos și bongos.

— Nu mai spuneți !

— Ți-am spus !

31

Katherine Kimberly se ridică în capul oaselor, în pat, cu inima bătîndu-i puternic, şi întinse mîna după pistolul aflat pe noptieră. Se opri şi rămase nemişcată, încercînd să-şi revină. *Telefonul. Afurisitul de telefon* ! Inspiră adînc şi luă receptorul :

— Da ?

Îşi privi ceasul : şase fără cîteva minute.

Se auzi vocea lui Thorpe :

— Bună dimineaţa ! Te-am trezit ?

Katherine îşi drese glasul.

— Nu. Oricum trebuia să mă scol să răspund la telefon.

Thorpe rîse :

— Grozavă glumă ! Azi alergi ?

— Da. Unde-ai fost aseară ? Te-am căutat pînă pe la miezul nopţii.

— Ei, răii noaptea circulă. Vechi proverb latin.

— Latin sau cum o fi, nu mi-ai răspuns la întrebare.

— La întrebarea ta nu se poate răspunde la un telefon neasigurat, scumpo. Cînd ai de gînd să înveţi meseria ?

— Nu-mi mai face morală !

— Scuze ! Ascultă, te duci la chermeza lui Van Dorn ?

Katherine se rezemă de căpătîiul patului, luă un pahar cu apă de pe noptieră şi-l bău, apoi spuse :

— Ca să mă întrebi asta mă suni la şase dimineaţa ?

— Nu voiam să te scap. Ştiam că te duci să alergi. Chestia începe pe la patru. Artificiile şi muzica, la apusul soarelui.

— O, Doamne !

— Mie-mi place spectacolul. Ascultă, am barca în portul din South Street. Hai să ne-ntîlnim la... să zicem, la patru.

— Înţeleg că nu vrei să conduci maşina ?

— Nu, vreau să plutesc. Cu aglomerația care e de sărbători pe șosele... Am putea să ajungem la Glen Cove în patruzeci de minute.

— Știi cumva dacă vine și Pat O'Brien ? Nu mai știu nimic de el.

— Ascultă, răspunse Thorpe, dacă n-ar fi bătrîn și nu ți-ar fi șef, aș fi gelos pe atenția pe care i-o acorzi.

— Țin mult la el.

— Toți ținem. E un gentlemen. Eu încerc să-i calc pe urme. Oricum, am vorbit ieri cu el. N-o să poată veni.

— O... dar Nick ? Cîți oameni ține barca ?

— Pot să iau cinci. Dar Nick a trebuit să ajungă devreme la Washington, cu toată sărbătoarea. Cred că e deja în drum spre aeroport. Nu vrei să mergi singură cu mine ?

— Mă gîndeam doar că ar trebuit să te oferi să mai duci pe cineva. Poate pe soții Grenville.

— Au plecat la țară imediat cum au scăpat de poliție, sîmbătă dimineață.

— Ce părere ai despre ce s-a întîmplat ?

Thorpe făcu o pauză, apoi spuse :

— E suspect. Mai discutăm. Oricum, atunci o s-o iau pe Claudia.

Katherine privi pe fereastra dormitorului. O geană de lumină pătrundea pe aleea din fața clădirii.

— Ai auzit, bineînțeles, și despre Arnold, spuse ea.

— Desigur. Te caută poliția.

— O să-i primesc marți, la birou.

— Adevărat avocat. Unde alergi azi ?

— Brooklyn.

— Alergi singură ? întrebă Thorpe.

— De ce întrebi ?

— Păi, ai grijă de bandiți !

— Încă n-am întîlnit banditul care să-mi facă față.

Ezită puțin, apoi continuă :

— Tony Abrams aleargă cu mine.

Thorpe rămase blocat o secundă, apoi spuse :

— A, asta-i interesant !

— De ce ?

— Nu știam că aleargă și el. Dar de ce tocmai el ? Știi că n-aveți același stil.

— Păi o să trec chiar pe lîngă casa lui.

Lăsă să plutească o tăcere apăsătoare, apoi reluă :

— Poți să vii și tu. S-ar putea să-ți facă bine.

— Și tu poți să vii să facem haltere, karate și să alergăm cursa cu obstacole de la Farm.

— Nu-s dispusă să-ți ascult prostiile. Și consider că purtarea ta de vineri seara a fost grosolană și neavenită. Ce streche a dat în tine ?

— Sînt cam înghesuit...

— Și n-ai fost de găsit toată seara de sîmbătă și toată duminica. Și acum mă suni la ora șase — dar, de fapt, unde ești ?

— La „Lombardy". De fapt, sînt în afurisita asta de mansardă. Cu calculatorul. Am lucrat toată noaptea. Tot weekend-ul. Am să-ți explic altă dată.

Ea inspiră adînc.

— În regulă. Ne vedem la patru.

— Stai ! S-ar putea să vin și eu cu voi. Cînd și de unde pornești ?

— Pe la șapte, de la primărie. Pe urmă o iau peste podul Brooklyn.

— Prea devreme. Și pe urmă ?

— Pe la opt cred că o să fiu la Tony Abrams acasă. Stă în strada Henry, numărul 75. Dacă vrei să ne întîlnim, vino acolo, sau mai tîrziu.

Îi dădu traseul pe care și-l propusese.

— Credeam că Abrams stă în Strada 36, zise Thorpe.

Katherine răspunse după cîteva secunde :

— Cred că se mișcă de colo-colo.

— De ce ? E speriat ?

— Prudent. Ar trebui să fii și tu.

— Și tu. Începînd de mîine poți să stai aici, la „Lombardy".

— Mă mai gîndesc.

— Bine, poate dau peste voi în Brooklyn. Dacă nu, la patru în port.

Katherine închise și coborî din pat. Își trase un chimonou scurt și se duse în micul salon. Se aplecă peste canapea :

— Tony ! îl zgîlțîi ea.

Abrams deschise ochii și se vedea că nu dormise.

— Intru eu prima la duș, spuse ea.

— Bine. Se ridică în capul oaselor și căscă.

— Îmi cer scuze pentru canapea.

El se întinse :

— Aveam altă alegere ?

— Păi... puteam să dorm eu pe canapea...

— De-abia am avut eu loc. Și, de ce să fi lăsat nefolosit un pat atît de bun ?

— Știi ce-am vrut să spun.

El își aruncă picioarele peste marginea canapelei, păstrînd pledul înfășurat în jurul lui. Se frecă la ochi, căscă din nou, apoi spuse :

— A încercat cineva să te ucidă peste noapte ?

— Nu, zîmbi ea.

— Nici pe mine. Ar fi fost o senzație bine venită.

— Termin repede !

Se întoarse și intră în dormitor printr-o ușă din panel.

Abrams se ridică, numai în chiloți, și făcu cîteva aplecări, atingîndu-și vîrfurile degetelor de la picioare. Își recuperă de sub pernă hamul și revolverul și le puse pe măsuța de la capătul canapelei. Se duse în chicinetă și găsi în frigider o carafă cu suc de portocale. Își turnă suc într-un pahar de carton, apoi își roti ochii prin încăpere.

Camera era mică, dar mobilată cu gust, cu cîteva piese contemporane de bună calitate. Într-o nișă se afla un birou, plin cu teancuri de hîrtii. Își dădu seama că era din plastic transparent, și că trebuie să fi costat mii de dolari. Clădirea, proprietatea lui Katherine, era veche de cel puțin o sută de ani, iar cartierul nu prea avea cu ce se mîndri, în afară de faptul că agenții imobiliari îl botezaseră West Greenwich Village, ceea ce, după părerea lui Abrams, însemna să extinzi prea mult geografia.

Abrams se apropie de singura fereastră, ale cărei jaluzele păreau prea din altă vreme ca să mai fi fost funcționale și ale cărei geamuri erau pline de valuri și bule. „Doamne, casa asta era deja veche încă de cînd indienii mai locuiau prin împrejurimi". Pe deasupra, camera mai era și cu tavanul înclinat, ca și casa din Strada 36.

Abrams privi pe fereastră la strada îngustă. *Era* pitorească. Cercetă cu privirea în susul şi în josul ei. Felinarele erau încă aprinse, deşi lumina soarelui de dimineaţă era deja mai puternică. Strada arăta destul de liniştită, şi se părea că nimeni nu dădea tîrcoale pe-acolo.

Se întrebă ce-i spunea casa asta despre Katherine Kimberly. Şi-o închipuise ca pe o putoare din East Side, a cărei preocupare principală, în afara casei, era să urmărească schimbările din vitrinele de la „Bloomingdale". Apoi, descoperise că era o alergătoare, se afla în graţiile lui O'Brien, pe care Abrams îl respecta, şi tot felul de alte chestii pozitive. „Face paradă..." Oricum, mai era şi Thorpe.

Îşi sorbi sucul de portocale, examinînd cu interes unghiul de înclinare al camerei. Familia Kimberly trebuie să fi avut o slăbiciune pentru casele strîmbe. Un sceptic ar fi spus că ăsta era motivul pentru care stătea aici — o amintire nostalgică a unei copilării mai fericite. Probabil că Greenwich Village îi amintea de Georgetown, unde trăise cu maică-sa.

Abrams auzi un zgomot în spatele său şi se întoarse.

Katherine stătea în uşa dormitorului.

— O... scuză-mă...

— Nu-i nimic. În ăştia alerg.

Ea îşi reprimă un zîmbet şi-şi aţinti ochii pe chipul lui. *Şort de boxer. Alb simplu*. Se gîndi la Peter, care purta bikini multicolori.

— Voiam să-ţi spun să te serveşti singur. Văd că te-ai descurcat. Dacă vrei, fă-ţi cafea. E... mă rog... e ceva în frigider.

— Da, un bec, şi ăla ars.

Ea rîse :

— Nu prea gătesc. Dar *sînt* ouă.

Abrams o privi. Mai purtase conversaţii asemănătoare, dar întotdeauna *post coitum*. De data asta nu era aşa, şi de aceea era şi mai stîngace.

— O să mănînc ceva cînd ajung acasă.

Ea ezită, apoi îi spuse :

— S-ar putea să ne întîlnim cu Peter undeva pe drum. Sper că-i în regulă.

— E logodnicul tău, nu al meu.

— N-o să fie penibil. Vreau să spun, mai alerg cu bărbați.

Începu să rîdă :

— N-a sunat prea bine.

Abrams își termină sucul și-i spuse :

— Iau un taxi pînă acasă și ne întîlnim pe la opt.

— Perfect. Dacă te duci pînă în colțul străzii Houston cu Seventh Avenue, găsești un taxi la ora asta.

Abrams își aduse aminte de o fată care poseda genul ăsta de informații utile, tipărite și însoțite de o hartă, pentru partenerii ei de o noapte.

— Mulțumesc.

Ea dădu să se întoarcă, apoi întrebă deodată :

— N-ai vrea să mergi după-amiază la petrecerea lui Van Dorn de Ziua Comemorării ?

Abrams clătină din cap :

— Un serviciu pentru O'Brien e suficient pentru un weekend.

— Bine, mai gîndește-te, da ? Poți să vii cu mine și cu Peter — cu șalupa.

Clătină din cap :

— Sună de parcă aș încerca să mituiesc un copil. Voiam să spun că, pe apă, durează numai patruzeci de minute. Dacă te plictisești, poți să te-ntorci acasă cu trenul... O să fie oameni cunoscuți... Oare de ce par că-ți vorbesc de sus ?

El traversă camera și puse paharul de carton pe chiuvetă. Se gîndi că nu părea deloc că-i vorbește de sus, în schimb părea tulburată.

— Adevărul e că am altceva de făcut.

— O... bine, atunci să mă pun în mișcare.

Intră în dormitor și închise ușa după ea, apoi o deschise din nou.

— Unde mi-o fi capul în dimineața asta ? Ai nevoie de baie ?

— Nu, răspunse el, vezi-ți de treabă. Încă vreo cincisprezece minute e perfect. Pot să-mi fac încălzirea pentru alergare : sus, jos.

Ea aruncă o privire spre podeaua înclinată, se uită la el cu supărare prefăcută și dispăru din nou în dormitor.

Abrams auzi zgomotul dușului. Luă telefonul și formă un număr.

— Spinelli. Abrams.

Vocea căpitanului Spinelli era slabă și răgușită :

— A, jidovul rătăcitor ! Unde paștele mă-sii umbli, Abrams ? De ce n-ai fost acasă ?

— Am dormit în Strada 36.

— Ai dormit, pe dracu' ! Unde ești ?

— În West Village.

— Unde în West Village ?

— Apartamentul 4B. Ascultă, ce cauză a stabilit legistul pentru moartea lui Arnold Brin ?

— Sufocare accidentală.

Spinelli își drese vocea.

— Nu sînt dovezi de violență.

— Lipsesc niște dosare.

— Imposibil de dovedit sau de făcut legătura. Și care-ar fi diferența ? Știm că a fost asasinat. Cum se face că tu nu ești încă asasinat ?

— Nu s-a terminat weekend-ul. Despre săritorul din Strada 36 ai ceva ?

— Mda. A fost o încăierare pe acoperiș. Trei bărbați. Dar cred că știi asta. Ți-am găsit amprentele pe scara de incendiu, tipule.

— Păi, am avut bunul simț să cobor pe scară. Ce-i cu cadavrul ?

— Străin. Probabil din Europa de Est, deși toate hainele erau americane. Ce s-a întîmplat acolo ? Cine să vrea să te omoare pe *tine* ? În afară de mine ?

— O să-ți povestesc mai tîrziu. Între timp, stai cu ochii pe Claudia Lepescu.

— Stăm cu ochii pe toți — pe toți pe care-i putem găsi. Încerc să-i dau de urmă muierii ăsteia Kimberly. Mă crezi că n-am găsit nici măcar o adresă ? Nici Ma Bell n-a auzit nimic de ea. Toată lumea are telefon, nu ? Deci folosește un nume fals. Poți să crezi că o avocată de clasă are un nume fals ? Am mai încercat să dăm și de alte personaje din scenariul ăsta, dar nu găsim nimic. Probabil că toți au nume false. Ai

naibii avocați ! Dar e mai mult decît atît, nu ? Cine-s oamenii ăștia pentru care lucrezi, Abrams ? Unde locuiesc ?

— O'Brien stă în Sutton Place, dar nu știu adresa exactă. Van Dorn are o proprietate în Glen Cove. Soții Grenville vorbeau de Scarsdale. Kimberly e pe strada Carmine 39, iar Thorpe la „Lombardy". Verifică la Barou.

— Nu lucrează în weekend. Dar mă duc la biroul lui O'Brien marți la prima oră. Vreau să-i găsesc pe toți acolo. Inclusiv pe tine, asule !

— Ai vorbit la CIA despre Thorpe ?

— Mda. Nu vor să coopereze. Stai să aibă *ei* nevoie de mine ! Niște măgari ! FBI cooperează, dar sînt cam nervoși cînd aud de subiectul ăsta. Oricum, l-am verificat pe Thorpe pe calea normală, în speranța slabă că ar avea dosar la poliție...

Abrams auzi cum Spinelli își aprindea unul dintre trabucurile sale negre, mortale, apoi urmă un acces de tuse.

— Trage adînc, zise el.

— Du-te-n mă-ta !

Își stăpîni tusea și continuă :

— Are dosar la procuratura din districtul Nassau. De-acum vreo șapte ani. Thorpe și nevastă-sa Carol, se plimbau cu barca pe lîngă istmul Long Island. Ea s-a pierdut în mare. Există și un raport al Gărzii de Coastă.

— Concluzii ?

— Ce dracu' de concluzii să tragă ? Accident. Accidentele pe mare sînt crime aproape perfecte. Din cîte am citit, CIA a scăpat de cel puțin trei oameni în Golful Chesapeake în felul ăsta. Doamne ! Au marcă înregistrată, copyright și patent pe chestia asta !

— Totuși, putea să fie și accident.

— Absolut. Dar numai Peter și Clara au știut sigur. Peter a depus ca martor la interogatoriul Gărzii de Coastă. Pe Carol n-au mai găsit-o. I-au făcut funeraliile simbolice pe mare. Soțul era vizibil tulburat. N-a fost pus sub acuzare.

Abrams rămase tăcut o vreme.

— Bănuiesc că nu poți folosi prea des chestia asta.

— Nu. Ai dreptul cam o dată la vreo șapte ani. O soție, un partener de afaceri, un cumnat. Legea mediilor. Așa că

am verificat rapoartele Gărzii de Coastă pe vreo douăzeci de ani în urmă. Nimic! Pe urmă, mi-am adus aminte că nu toate apele sînt sub jurisdicţia Gărzii de Coastă. Aşa că am mai verificat şi prin cîteva state. Am găsit ce căutam în Maryland. Intrarea în Golful Chesapeake, 1971. Om peste bord. Căpitanul Peter la timonă. Se întoarce să-l salveze pe nenorocit şi... vai, nu! — trece peste capul lui. Dar nu-i totul pierdut. Omul trăieşte! Căpitanul Peter dă înapoi şi, din greşeală, trece cu elicele peste sărmanul om, îl rade, îl tunde şi-i face şi lobotomie. Oricum, accidentul mirosea de la o poştă că e treaba Companiei. N-a ajuns în justiţie.

Spinelli făcu o pauză, apoi spuse :

— Tipul ăsta e un ucigaş cu sînge rece.

— Nu sări la concluzii !

— Îhî. În orice caz, ce legătură are James Allerton cu toate astea ? Fiindcă din cauza asta par toţi aşa de nervoşi. E vorba de *acel* James Allerton, da ?

— Da. Şi, de fapt, e tatăl adoptiv al lui Thorpe.

— Fără glumă ?

— Fără glumă. Şi mai e şi prieten cu dispărutul, colonelul Carbury. Ai găsit vreo urmă de Carbury ?

— Nu, dar ştiu cum a dispărut. *Era* o dublură.

— Ai găsit dublura ?

— Sigur.

— Cine l-a angajat ?

— L-am întrebat, dar nu vrea să vorbească.

— Mort ?

— Bingo ! Un remorcher l-a găsit plutind. Portul de jos, direcţia Franţa. La Omucideri l-au clasat ca sinucidere, dar eu sînt mai isteţ, Abrams. Toate cadavrele neidentificate şi morţile suspecte trec pe la mine. E o poveste mai lungă, dar îşi înregistrase amprentele pentru autorizaţia de a deschide un cabaret. Am verificat la Sindicatul Actorilor şi am găsit pe cineva care-l cunoscuse şi a venit să facă o identificare formală. Mortul se numea Larson.

— Cum l-ai legat de Carbury ?

— Păi, în primul rînd, era actor. Am primit o telefotografie a lui Carbury, din Anglia, şi o descriere — înălţime, greutate, vîrstă. Tipul ăsta, Larson, se potrivea. Cu toate as-

tea, Larson nu purta hainele lui Carbury. Pe de altă parte, medicul legist zice că Larson a fost îmbrăcat după ce murise. Probabil că a fost înecat într-o cadă, sau într-o găleată cu apă, dezbrăcat, îmbrăcat cu hainele lui și aruncat în rîu. Spinelli făcu o pauză. Avem de-a face cu oameni foarte șireți. Oameni serioși.

— Așa-i ! Și totuși, își spuse Abrams, cu toată inteligența și cu toate aiurelile de tip capă și spadă, totul se reducea la munca de rutină a unei echipe de poliție care-și face treaba. Bună treabă, Spinelli !

— O, vă mulțumesc, domnule Abrams ! Poate că din cauza asta eu am ajuns căpitan și tu ești încă la școală.

— Se poate. Ascultă, ai mai vorbit cu barmanul ? Donald ?

— Aveam întîlnire azi-dimineață la nouă, dar Donald a sosit mai devreme. Pe la unu noaptea. Se află pe masă, lîngă actor. Atacat în Bronx, Pelham Bay, stația IRT. Daltă pentru gheață, în moalele capului.

— Doamne sfinte...

— Așa-i. Da' chestia cu dalta de spart gheața a fost o chestie fină — te-ai prins ? Barman... gheață... Dar, în orice caz, cum se face că tu mai trăiești încă ? Pe tine cum o să te găsim, Abrams ? Strivit sub un munte de citații ?

Spinelli începu să rîdă tare.

Abrams trase telefonul pînă la frigider și-și mai turnă un pahar de suc. Bău îndelung, apoi întrebă :

— Nicolas West. Sînteți cu ochii pe el ?

— Mda. Toată lumea-i cu ochii pe fraierul ăla. Cine dracu' e ?

— Un tip cu o mulțime de răspunsuri.

— Mda, mă rog, noi n-avem voie să stăm de vorbă cu el. În orice caz, e vîrît în Clubul Princeton.

— Bine, și cu...

— Stai puțin. Acum e rîndul tău, Abrams. Pune-mă și pe mine la curent. Ce-i cu firma asta a lui O'Brien, de exemplu ? De ce cade toată balega pe gazonul meu ? De ce nu la Newark, sau la Berlin, sau oriunde ?

— Telefonul ăsta s-ar putea să nu fie sigur.

— O, nu mai mînca rahat !

Abrams își dădu seama că n-avea de gînd să-i spună nimic lui Spinelli despre O'Brien sau despre veteranii OSS, și fu surprins, dar nu total. Auzi închizîndu-se dușul.

— Trebuie să fug...

— Casa ta e proptită bine, știi. La fel și Strada 36.

— Știu. Proptește și Carmine 39. Mersi.

— Mda. Mersi pe dracu'. Cum ajungi acasă să-ți schimbi șosetele, că te-am luat. Am mandat pe numele tău. Oricum, o să-ți fie mai bine după gratii.

Abrams goli paharul de suc.

— Uite, anulează mandatul și mîine la nouă sînt la tine în birou.

— Am avut întîlnire cu barmanul *azi* la nouă. Dar văd că aveți obiceiul să vă duceți mai întîi la morgă.

— Azi am treabă. Mîine o să știu mai multe.

Spinelli lăsă să treacă mult timp pînă să răspundă.

— Bine. Mîine la nouă.

Ezită, apoi completă :

— Ei... Tony... ai grijă de tine. Bine ?

— Bine.

Abrams închise telefonul și rămase în mijlocul camerei. Auzi pornind uscătorul de păr al Katherinei. Își spuse că ar trebui să-și tragă pantalonii ca să treacă prin dormitor la duș. Pe de altă parte, ea îl văzuse deja în chiloți, și nu voia să pară exagerat de timid sau de modest. Logica acestui gen de lucruri devenise cam confuză.

Uscătorul de păr se opri și ea veni în ușă, purtînd chimonoul.

— Te duci la duș ? Eu îmi usuc părul în dormitor. Găsești ce-ți trebuie pentru ras în baie... Am aparate de ras și periuțe de dinți cu o singură întrebuințare.

— E vreuna cu numele meu pe mîner ?

— E posibil. Uită-te la *T*. Intră din nou în dormitor și el auzi zgomotul foehn-ului.

Abrams își atîrnă tocul pistolului pe umăr și intră în dormitor. Ea stătea în fața oglinzii, cu peria și foehn-ul, și nu-l observă. Văzu ușa băii, intră și o închise în urma lui. Măcar baia era modernă, cu alte cuvinte, cam din 1955.

Își scoase șortul și rămase în fața oglinzii. Pe policioară erau ordonate mașina de ras și periuța de dinți, precum și un spray cu cremă de ras. Era și un flacon cu after-shave, avînd pe etichetă un omuleț care juca polo. Un droghist încercase odată să-i explice de ce micul jucător de polo valora cu douăzeci sau treizeci de dolari mai mult decît, să zicem, un aligator sau un pinguin. Mirosi flaconul : era, fără discuție, parfumul lui Thorpe.

Abrams se bărbieri, apoi făcu un duș. Se șterse, renunță la after-shave în favoarea unei emulsii astringente și se înfășură în prosopul de baie.

Cu șortul de boxer într-o mînă, cu pistolul și hamul în cealaltă, deschise ușa și păși în dormitor.

Katherine stătea în fața dulapului, purtînd numai o pereche de chiloți de atletism și ținînd în mînă un tricou. Rămaseră ochi în ochi fără să vorbească, un timp care li se păru destul de lung, apoi Abrams se întoarse și ieși din dormitor.

Abrams se așeză pe canapea și își aprinse o țigară. Ajunsese departe, reflectă el, de vineri dimineață cînd sosise la lucru și găsise pe birou un teanc de note și scrisori scurte, semnate toate *Kimberly*.

Se auzi o bătaie în ușa dormitorului și vocea lui Katherine întrebînd :

— Pot să intru ?

— Desigur.

Ea intră în salon, îmbrăcată într-un șort alb din bumbac și un tricou albastru, ducînd în mînă șosetele și pantofii. Îl măsură de sus în jos, înfășurat în prosopul de baie verde.

— N-o să ajungi departe cu ăsta.

Zîmbi, apoi se așeză în fotoliu și-și trase șosetele groase. Abrams se trezi privindu-i picioarele.

După cîteva secunde de tăcere, spuseră amîndoi, simultan :

— Scuză-mă... apoi zîmbiră deodată.

— Ar fi trebuit să bat în ușă, zise Abrams.

— Oricum, eu trebuia să... mă-mbrac, cînd am auzit dușul.

— Data viitoare îl facem împreună.

Ea își legă șireturile adidașilor.

— Am văzut că ți-ai aranjat hainele pe masa din bucătărie. De ce nu te îmbraci în spatele meu cît mai stăm de vorbă ?

— Bine.

Abrams se duse la măsuța rotundă din colțul încăperii și începu să se îmbrace.

— Nu putem să ne ascundem aici la nesfîrșit, zise ea.

— Nu, dar există o siguranță prin faptul că sîntem doi.

Își vîrî cămașa în pantaloni și-și puse hamul. Propun ca, cine rămîne în viață pînă diseară, acela să doarmă în Strada 36. Casa e supravegheată de poliție.

Ea încuviință.

— Pare rezonabil. Claudia o să se bucure de companie.

Abrams nu răspunse. Înconjură fotoliul și se așeză în fața ei, pe canapea. Își puse șosetele și pantofii.

Ea se ridică, se întinse și făcu o aplecare, cu mîinile pînă la podea.

— Ei, o să fie o alergare grozavă. Ne întîlnim la tine, peste o oră.

— Perfect.

Se ridică și-și luă sacoul.

— E vreun grup care se adună la Primărie ?

— Da. Se pleacă în grupuri, între șapte și opt. O să fie în regulă.

El descuie ușa și privi în micul hol, apoi se întoarse la Katherine :

— Ia un taxi pînă la Primărie.

— Desigur.

Se ridică și-l privi.

— Tony... știi, am început să mă simt vinovată că te-am tîrît în chestia asta.

El zîmbi :

— Oricum, n-aveam ce face în weekend-ul ăsta lung.

Ea nu-i răspunse. Abrams o privi :

— Pe unde crezi că ne-am putea întîlni cu Peter Thorpe ?

Ea îl privi lung, apoi răspunse :

— Oriunde pe traseu.

— Bine, atunci să fim cu ochii-n patru.

Ea încuviință.

Abrams închise ușa după el, își scoase revolverul și începu să coboare cele patru etaje.

32

Peter Thorpe străbătu mansarda lungă, întunecoasă, și se opri lîngă masa pe rotile, de spital. Îl privi pe Nicholas West, care zăcea gol pe masă, scăldat de o lumină puternică, legat cu o chingă neagră peste picioare și cu alta peste torace și brațe.

Lîngă masă se găseau două instalații de perfuzie, un monitor cardiac, un dulăpior pe rotile cu instrumente medicale și două panouri electrice. De corpul lui West erau legate o mulțime de tuburi și de fire. Văzînd scena, oricine s-ar fi gîndit că vede un pacient în agonie ; și așa și era.

Thorpe își puse o pereche de ochelari negri, de soare, și-l privi pe West preț de cîteva secunde, apoi întrebă :

— Ce mai faci, Nicko ?

West reuși să încline capul, clipind în lumina orbitoare.

— Bine.

Thorpe se aplecă mai aproape de West.

— Știi, ar putea fi și mai rău.

Capul lui Thorpe arunca o umbră, și West fu în stare să deschidă ochii pentru prima dată după mai multe ore. Scrută fața aplecată deasupra lui și rămase cu privirea la ochelarii negri, curbați, încercînd să-și readucă în mintea încețoșată de droguri un nume de animal, apoi mormăi :

— Cîrtiță... ești o cîrtiță...

Thorpe începu să rîdă, apoi spuse :

— Cînd eram copil, Nick, urmăream traseul galeriilor de cîrtiță după mușuroaiele lăsate în iarbă. Uneori, la capătul galeriei, dădeam peste un premiu. Vedeam o mișcare... Aveam la mine o cazma și înfigeam cazmaua în pămînt, în bîrlogul cîrtiței, și o tăiam în două.

West nu spuse nimic.

Thorpe zîmbi :

— Mi-a rămas întotdeauna, Nick, imaginea cîrtiței oarbe și proaste, crezîndu-se în siguranță în micul ei tunel, mîncîndu-și pămîntul pe care-l săpa, dar lăsînd după ea o urmă inconfundabilă. Și, pe cînd cazmaua o tăia în două, mă-ntrebam ce-i trecea ei prin creieraș. De ce o înzestrase natura atît de slab pentru supraviețuire ? Există o cazma și deasupra capului *meu* ? Mai discutăm despre asta.

Thorpe se ridică și fasciculul orbitor căzu din plin pe ochii lui West, forțîndu-l să-i închidă. Thorpe zîmbi și se întoarse spre Eva.

— Cum stă cu indicii vitali ?

Masiva poloneză dădu din cap :

— E un tip sănătos. Tensiunea, pulsul, respirația sînt bune.

Eva verifică tubul cateterului introdus în penisul lui West, apoi se aplecă și arătă punga în care era colectată urina : E limpede.

Thorpe aruncă o privire pe raftul de sub masă. Acolo mai erau un vas pentru colectarea fluidelor aspirate din plămîni și un tub rectal, care venea printr-un orificiu al mesei. Eva spuse :

— Deșeuri solide nu mai sînt.

Thorpe întinse mîna și împinse reflectorul. West deschise ochii și cei doi se fixară un timp reciproc. Într-un tîrziu, Thorpe vorbi :

— Sărmanul Nick. Dar ai știut tot timpul, nu-i așa, că ți-a fost sortit să ajungi, gol, pe o masă ca asta ?

West dădu din cap :

— ...știut...

Thorpe se aplecă mai mult spre el.

— Te-ai gîndit vreodată că va fi masa mea ?

West deschise gura și rosti lent, pe silabe :

— Peter... te rog... nu-mi face asta...

— De ce nu ? aruncă Thorpe. Le-am făcut-o unora care o meritau mai puțin decît tine. Unora pe care i-am respectat mai mult decît pe tine.

— Peter... pentru numele lui Dumnezeu... îți spun tot ce vrei să știi... te rog, *nu* e nevoie...

Thorpe privi afișajul cu LED*-uri roșii.

— Analizorul de tensiune vocală zice că asta a fost o minciună, Nick.

Se uită și la înregistrarea detectorului de minciuni :

— Și detectorul zice la fel. *Știi* ce se-ntîmplă dacă torni gogoși.

West scutură violent capul :

— Nu ! Nu ! Nu !

— Da, da, da.

Thorpe îi făcu semn Evei, care aștepta, plină de solicitudine, cu două cleme crocodil în mînă. Ea atașă clemele de scrotul lui West.

Thorpe roti acul transformatorului de curent continuu.

— Nu ! Nu ! N...

Fața lui West se contorsionă brusc într-o grimasă agonică și el urlă în convulsii :

— Ahhh... Ahhh !

Thorpe opri transformatorul și îi spuse lui West :

— Știi, Nick, eu am perfecționat metoda asta de interogare. Neoficial, se cheamă „metoda Thorpe". Dintotdeauna mi-am dorit ceva sinistru, să-i dau numele meu. Ca jucărioara lui Monsieur Guillotine sau ca Legea lui Lynch...

Ochii lui West erau dați peste cap, iar din colțurile gurii îi curgea saliva.

Thorpe continuă :

— E o combinație de doze mici de droguri, cuplate cu șocuri electrice. Mai adaug la asta restricția fizică, ceea ce-i dă subiectului un sentiment de neajutorare.

Căscă.

— Doamne, ce obosit sînt !

— ...Ooooh...

Thorpe păru să nu audă.

---

* Light Emitting Diode — diodă semiconductoare emițătoare de lumină la trecerea curentului (n. red.).

— Totodată, se aplică o dietă echilibrată cu zaharuri, vitamine și proteine, ca să se prevină pierderea memoriei. Îți dai seama că prizonierii înflămînziți nu-și mai pot aduce aminte lucrurile despre care sînt întrebați, nici chiar atunci cînd sînt dispuși să vorbească ? Mai am și niște droguri experimentale, pentru memorie. Tehnică foarte avansată.

Thorpe băgă mîna în buzunar și se jucă cu niște mărunțiș.

— Și, bineînțeles, am analizorul de voce și poligraful, așa că nu iei zguduituri decît atunci cînd minți. „Interogatorul profesionist trebuie să-și suprime propriile tendințe naturale spre sadism. Este contraproductiv să provoace durere pentru plăcerea lui personală. Aceasta trezește resentimente și rezistență din partea prizonierului.“ N-o primești decît atunci cînd o meriți. Se uită la Eva, apoi la West.

— Trebuie să fim moderni. De acord ?

West încercă să vorbească, dar părea că nu-și putea controla limba și scoase numai niște sunete ininteligibile.

Thorpe îl bătu pe coapsă.

— Uite, uite ! Ți-a mîncat pisica limba ? Relaxează-te un minut.

— Trage de timp, spuse Eva. Șocul electric îl face să-și piardă limba, dar el se face că durează mai mult decît în realitate.

— Se poate. Dar, în cîteva zile, îl dau eu pe brazdă. După ce-l sparg, o să vorbească și-o să tot vorbească, și o să ne dea de bunăvoie informații despre care nici nu ne-am gîndit să-l întrebăm.

Thorpe făcu un semn spre camera video, suspendată pe o tijă :

— Și totul va fi înregistrat în culori și cu sonor de calitate.

— Americanii sînt prea îndrăgostiți de jucăriile lor, spuse Eva, disprețuitor.

Thorpe rîse, apăsînd butonul de derulare al videorecorderului, apoi butonul de start.

Eva apucă puternic capul lui West și-i ridică pleoapele.

Monitorul video de deasupra lui West intră în funcțiune, în timp ce din difuzor se auzi vocea acestuia : „Nu ! Nu ! N...", urmată de un urlet pătrunzător.

West rămase cu ochii la propria imagine, urlînd și răsucindu-se în agonie.

Thorpe închise aparatul.

— Ai văzut ce ți-am făcut, Nick ? Cum ți-ar plăcea să vezi ore întregi de reluări ca asta ? E aproape la fel de rău ca în realitate, ce zici, amice ? Uită-te la tine. Transpiri ca un porc.

Eva scoase un sunet de dezgust.

Thorpe rînji :

— O altă subtilitate a „metodei Thorpe" este utilizarea plăcerii pentru a recompensa adevărul. De exemplu... Îl lovi pe West în coaste. Fii atent ! Și acum, ascultă bine. Mai e cineva, în afară de tine, la curent cu conținutul dosarului Talbot ?

West clipi și scuturâ din cap, apoi își aduse aminte că trebuia să răspundă în propoziții complete.

— Nu... în afară de Ann... Ea cunoaște dosarul Talbot... Nimeni altcineva.

Thorpe își ținea ochii pe cele două analizoare de minciuni. Apoi, încuviință din cap.

— Foarte bine, Nick. Mulțumesc.

Îi făcu un semn Evei.

Eva slăbi chinga de pe pieptul lui West cu o gaură, și acesta inspiră de cîteva ori adînc. Apoi turnă puțin ulei mineral dintr-o sticlă și-i masă umerii transpirați.

Thorpe apăsă un buton de pe panou, și acordurile blînde ale *Sonatei Lunii* de Beethoven invadară camera.

— Ai niște gusturi muzicale ca zaharina, Nick, spuse Thorpe.

Thorpe se întoarse spre Eva, care acum îi masa picioarele lui West.

— Îți spun eu, Eva, am văzut-o de zece ori și funcționează. Toți încearcă să evite durerea, dar psihicul nu obține nici o satisfacție din asta, nici prizonierul nu se dă de partea ta. Corpul și mintea au nevoie și de plăcere.

Thorpe opri muzica.

— Asta a fost tortură pentru *mine*.

West își drese glasul.

— Monstrule...

Thorpe zîmbi :

— Încă un aspect al „metodei Thorpe", domnule West, este să-l lași pe prizonier să te insulte. În vremurile vechi și rele, asta ți-ar fi adus o falcă ruptă. Dar, atîta timp cît analizoarele arată că o crezi cu adevărat, n-ai să primești nici o durere.

— O cred.

Thorpe încuviință.

— Alteori, folosesc sexul, dacă simt că prizonierul are nevoie de asta, ca recompensă pentru adevăr.

Se aplecă deasupra lui West și îi șopti teatral :

— Nu-ți face probleme. Dacă am să folosesc sexul, n-o să fie ea.

Rîse :

— Asta nu-i recompensă. O știu — trebuie să-i ofer serviciile mele o dată pe săptămînă.

Eva păru tulburată, dar zîmbi subțire, ștergîndu-și mîinile de ulei pe un prosop. Thorpe se apropie de West.

— Bun, profesore, să continuăm. De ce l-ai eliminat pe O'Brien ca posibil Talbot ?

West răspunse, aproape ca prin vis :

— A fost o înscenare... Nici o dovadă reală... a fost manevrat să intre în situații compromițătoare... de Talbot...

— Cum poți fi așa de sigur ?

— Au încercat să-l omoare pe O'Brien... după război... atentat real... accident de vînătoare în Utah... glonț în stomac... aproape mort...

— N-am știut niciodată.

— Secret... în dosar...

— Atunci de ce nu poți deduce cine a încercat să-l compromită pe O'Brien în timpul războiului ? De ce nu știi cine e Talbot ?

— Presupun... cred... trei oameni... nu unul... Trinitate... probabil nu se cunosc între ei.

Thorpe își frecă bărbia și se aplecă asupra lui West.

— Unul dintre ei ar putea să fie tatăl meu ?

West îl privi multă vreme pe Thorpe, apoi închise ochii și-și pierdu cunoștința.

Eva îi trecu un flacon cu săruri pe sub nas. West întoarse capul și Eva îl plesni.

Thorpe repetă întrebarea.

West încuviință.

— Da... da... e posibil...

— Cît de aproape era O'Brien de adevăr ?

— El credea că-i aproape.

Thorpe privi analizoarele.

— Ăsta-i un răspuns la șmecherie, Nick. Nu face pe șmecherul cu mine.

Eva interveni :

— Vedeți, jucăriile astea pot fi păcălite.

— Doar o vreme, zîmbi Thorpe. Așa trec eu verificările anuale de la Companie. Dar, cuplate cu tortura, timpul și tehnica, „metoda Thorpe" funcționează.

Eva luă de pe masă un bisturiu.

— Dacă-i scot un testicul, o să facă orice ca să și-l protejeze pe celălalt.

West întoarse capul spre ea :

— Nu !

— Eu sînt anchetatorul, nu tu, Eva, spuse Thorpe nerăbdător. Pleacă !

Eva aruncă bisturiul și ieși tropăind.

Thorpe îl privi pe West și îi văzu teroarea din ochi. Zîmbi. Ultima subtilitate a „metodei Thorpe" era această sabie a lui Damocles, bisturiul, atîrnînd deasupra prizonierului.

West șopti :

— Peter, te rog... Nu pot să-mi adun gîndurile cînd e ea aici...

— Hai, hai.

Thorpe își puse mîna pe brațul lui West.

— N-o să-i dăm nici un motiv să folosească bisturiul.

West încuviință.

Thorpe trase un taburet și se așeză lîngă masă.

— În regulă, profesore, o altă metodă de-a mea e să te las să pui și tu cîteva întrebări. Dă-i drumul !

West îl privi o vreme, apoi întrebă :

— Pentru cine lucrezi ?

— Pentru KGB, bineînțeles. Zîmbi. De fapt, sînt maior. Rușilor le plac gradele. Au impresia că mă simt onorat să fiu maior. Țin la grade mai mult decît țineau naziștii.

— Dacă ești ofițer KGB, de ce nu știi cine-i Talbot ?

— Nu vor să-mi spună. Vor să vadă dacă pot să descopăr singur. Dacă pot eu, atunci poate și CIA, sau tu, sau O'Brien.

— Pe cine suspectezi ?

— Pe tatăl meu, zîmbi Thorpe. Dar cred că O'Brien este — era — pe urmele altcuiva care, oricît ar părea de forțat, ar putea fi și el Talbot.

— O'Brien...

— E mort, Nick. Altă întrebare.

West întrebă, după o pauză :

— Carbury... ?

— Mărturisesc.

Thorpe își aprinse o țigară.

— După ce am obținut dubla indicație de la detectivii particulari ai lui Kate, a devenit vulnerabil. I-am forțat broasca de la ușă și, cînd s-a întors să se îmbrace de seară, i-am zdrobit capul cu un baston. L-am băgat într-un sac de plastic pentru gunoi, împreună cu bastonul și smochingul, și l-am aruncat pe fereastră în alee. L-au luat mai tîrziu niște amici de-ai mei. Noroc că avea servieta la el. Mai tîrziu am să-ți arăt ce avea în ea. Din păcate, însă, n-am văzut sîngele de pe manșetă. Domnul Abrams l-a văzut. Domnul Abrams va plăti cu propriul sînge. Altă întrebare.

— Ești... nebun...

— Întrebarea !

West își linse buzele.

— De ce e Talbot așa de important... ? De ce ordonă Moscova crime pe teritoriul american și britanic ca să-l protejeze... ? De ce nu-l scoate din țară... ?

— Evident, Nick, că au nevoie de el *în* țară, răspunse Thorpe.

— De ce ?

Thorpe ridică din umeri.

— Nu sînt sigur. Dar știu că zilele Americii sînt numărate. Cel mai probabil e că sfîrșitul va veni în weekend-ul

de Patru Iulie. Trebuia să-mi spună măcar atît, ca să fiu pregătit... și în siguranță.

— Prima lovitură ?

— Nu.

Thorpe își aruncă țigara pe podea. Credeam că poate știi tu ceva.

— Nu.

Mîna lui Thorpe era deja pe cursor și-i dădu lui West un șoc electric masiv.

West mugi din adîncul plămînilor și corpul i se opinti în chingi. Își mușcă limba, și sîngele i se prelinse printre buze.

— Oh... oh... nu...

În ochi i se formară lacrimi, și Thorpe i le șterse cu o batistă.

— Hai, hai... de ce mă faci să-ți fac asta ?

West suspină.

— Peter... te rog... încearcă să înțelegi... sînt condiționat să răspund... dă-mi și a doua șansă... înainte să faci asta...

Thorpe clătină din cap :

— Te recondiționez eu, Nick. Cărțile de psihologia copilului și cărțile despre comportarea animalelor zic că trebuie să fii consecvent cu recompensele și cu pedepsele. Manualul de tortură — da, există așa ceva, am participat și eu la a doua redactare — zice exact același lucru. Înțelegi ?

— Da, da.

— Și-ți promit că o să lucrez ca la carte. N-o să-mi ies niciodată din fire, n-o să fac nimic din motive personale, oricît ar fi ele de păcătoase sau nevinovate. Am mai avut prieteni pe masa asta.

— Doamne, Dumnezeule...

— Deci, ce știi despre planul sovietic ?

West inspiră adînc și răspunse :

— Cred... că e vorba de... Peter, ascultă... ascultă-mă... O să te omoare... n-o să te lase să trăiești știind... asta...

Thorpe privi analizoarele și șopti :

— Chiar crezi asta, nu ?

Se uită la ceas. Acum nu mai am timp de tine.

Se ridică de pe taburet.

— S-o luăm în ordine, unul dintre aforismele favorite ale Katherinei. Primul lucru pe care-l am de făcut e să pun la punct planurile pentru răpirea ei.

West reuși să-și ridice capul.

— Cine... ?

— Katherine. Cît mă ocup de asta, o să-l omor și pe Abrams.

— Tony Abrams... ? De ce ?

— Nu-mi place. Dar, din punct de vedere practic, ar putea să devină o problemă. În orice caz, în curînd o să ai companie. Kate o să stea întinsă lîngă tine pînă-n seară. Ce cor o să mai faceți ! Stereofonic.

— Ești bolnav. Toată lumea știe. Ann știe, eu știu...

Thorpe întinse mîna spre cursor, dar ezită, inspiră adînc și-și retrase mîna.

— Nu mă muști tu pe mine, javră mică.

— Nervii...

Thorpe se aplecă deasupra lui pînă ce fețele lor ajunseră la cîțiva centimetri.

— Să-ți spun o veste despre iubita ta Ann...

— Ann...

— E moartă.

— Nu. Nu.

— Ba da... Și o să te omor și pe tine. Și puțin îmi pasă că știi, fiindcă faptul că știi că Ann e moartă și că tu vei muri n-o să modifice în nici un fel rezultatul interogatoriului.

— Tu... tu n-ai... n-ai putut... *Nu* e moartă !

— *Este.*

Thorpe puse un deget pe fruntea lui West și împinse.

— Pe aici o să-ți bag glonțul în cap. Crezi ?

— D-d-da.

Thorpe privi poligraful și analizorul de voce.

— Asta e una dintre puținele întrebări la care răspunsul nu e niciodată concludent.

Îl bătu pe West pe frunte.

— Să crezi ! Chiar aici : Bang ! Și-ți fac o favoare, pentru că n-am nimic cu tine personal. Pentru cei care m-au trădat, moartea durează două săptămîni.

West se uită la Thorpe și întrebă :

— Cum poți... pe Katherine... ?

Thorpe se ridică și începu să se îndepărteze.

— Pe plan profesional, deține informații pe care aș vrea și eu să le am. Personal, aș vrea s-o văd pe cățeaua asta arogantă legată de masă și urlînd din rărunchi. Ce film ar ieși !

— Peter... dacă ai suflet... inimă...

— N-am. Și, vorbind de ouă, fii atent la Eva.

— Peter... Katherine nu știe nimic din ceea ce nu știu și eu.

— O să vedem. Pînă diseară o să vă bateți să strigați mai tare ca să-mi atrageți atenția.

— Ann *n-a* murit !

— Nu-ți mai bate capul cu fetele Kimberly, West. Nu poți să faci nimic pentru ele. Sau pentru oricine altcineva, inclusiv pentru tine.

Thorpe se duse la ușă, apoi se întoarse.

— Peste cîteva ore am să trimit primele benzi video cu tine și cu Katherine la Glen Cove. Amicii mei ruși vor fi clarificați și amuzați cînd o să le vadă. Te voiau pentru ei, dar, ca și alte lucruri pe care le fac, torturează rău.

Vocea lui West veni din cealaltă parte a camerei, surprinzător de puternică.

— Or să te *omoare*, prostule.

— Nu atîta timp cît te am pe tine. Nu atîta timp cît au nevoie de mine. Și am să mă asigur că o să aibă nevoie de mine pînă cînd...

— Pînă la sfîrșit. După aia or să te lichideze. N-ai loc în planurile lor.

— Întotdeauna se găsește un loc pentru unul ca mine, Nicko.

Thorpe rămase tăcut un timp, apoi continuă :

— În cîteva săptămîni, în funcție și de ce o să-mi spuneți tu și Katherine, o să știm sigur dacă și cînd vom trece la treabă. O să știm dacă America va trăi sau va muri. Dar, în ce vă privește pe voi doi, puteți să vă considerați deja morți. Vorbim mai tîrziu, amice.

33

Katherine Kimberly ajunse alergînd pe trotuarul de scînduri al Podului Brooklyn și se angajă pe panta ascendentă. Dimineața sosise limpede și răcoroasă, iar privelișteа era magnifică. Sub pașii ei, scîndurile erau elastice și, ca întotdeauna, savura senzația mersului ca pe arcuri. Podul începu să coboare și ea mări ritmul alergării.

Trecură cîteva mașini în ambele sensuri, și ea se trezi uitîndu-se mai mult la ele decît la peisaj. O furgonetă cafenie o ajunse din urmă, și ea o auzi reducîndu-și viteza. Mări ritmul și privi peste umăr. Furgoneta veni în rînd cu ea și păstră aceeași viteză. Se lansă într-un sprint din toate puterile, pînă prinse din urmă un mic grup de joggeri.

Furgoneta veni din nou în rînd cu ea, iar un bărbat îi strigă pe fereastra deschisă :

— Hei ! Nu vii cu noi ?

Ea îi aruncă o privire și, într-o fracțiune de secundă, din instinct și din experiență, își dădu seama că tipul era inofensiv. Îl ignoră și continuă să alerge. Furgoneta luă viteză și dispăru.

Katherine rămase în grup și urmă rampa de ieșire în jurul Pieței Cadman, apoi o luă spre sud pe strada Henry. Cîțiva matinali o priviră indiferenți. Un șofer de camion o fluieră. Un băiețaș veni lîngă ea și o întrebă, în dialectul locului :

— Alergi ?

Katherine zîmbi la lipsa de obiect a întrebării.

— Hei, vrei să alerg cu tine ?

— Sigur... nu. Nu, nu e bine.

Mări viteza și-l lăsă pe băiat în urmă.

Ceilalți cîțiva alergători din grup cotiră pe strada Cranberry și se îndreptară spre promenada colinelor Brooklyn.

Katherine continuă să alerge singură pe strada Henry într-un ritm prea rapid, privind peste umăr la fiecare cîteva secunde. Era transpirată şi constată că respiraţia îi era mult mai grea decît ar fi trebuit.

Văzu în faţă clădirea în care locuia Abrams, un bloc costisitor în mijlocul caselor de cărămidă, şi mări ritmul. Cînd apăru intrarea blocului, marcată de o vegetaţie mai bogată, tăie în diagonală curtea şi intră în forţă prin uşile de sticlă. Se rezemă de peretele holului şi-şi recăpătă suflul, apoi privi ceasul indicator : 7,43 km în 39 de minute. Nu era rău.

Katherine împinse uşile de sticlă interioare, dar erau încuiate. Se întoarse să găsească interfonul lui Abrams, dar un bărbat îi deschise din interior. Ezită, apoi trecu pe lîngă el şi traversă repede holul. Apăsă pe butonul ascensorului şi aşteptă. Bărbatul rămăsese în mijlocul holului, holbîndu-se la ea. Ea se urcă în ascensor şi coborî la etajul cinci.

Katherine sună la apartamentul 6C. Un ochi o cercetă prin vizor, apoi uşa se deschise.

— Intră !

Ea răsuflă prelung şi intră într-un holişor.

— Te-au urmărit ? întrebă Abrams.

— Nu cred... dar e un tip jos în hol. Costum cafeniu, înalt...

— Poliţist.

Îi aruncă o privire :

— Ceva nu e-n regulă ?

Ea zîmbi forţat :

— Mi-am închipuit.

Îşi dădu seama că era bucuroasă că ajunsese acolo. Se simţea în siguranţă cu el. Se uită la treningul lui zdrenţuit, stropit cu pete de vopsea. Pe bluză scria NYPD Gym.

— Aşa-i şic în Brooklyn ?

— Exact. Le spune banditilor că sînt sărac, dar înarmat.

O conduse în salon. Ea privi în jur : nu era ce se aşteptase.

El îi urmări privirea, dar nu spuse nimic.

Ea se întoarse spre el :

— Şi *eşti* înarmat ?

— Da. Şi tu la fel. Ridică-ţi bluza !

Ea ezită, apoi își suflecă tricoul. Abrams luă de pe măsuță o centură de nailon, i-o trecu în jurul taliei și îi presă închizătoarea arici.

— Cum o simți ?

Ea inspiră adînc.

— Perfect.

El scoase un toc și-l prinse de centură pe șale.

Ea își trase tricoul.

Abrams îi dădu un mic pistol automat argintiu.

— E un Beretta de 7,65, neîncărcat. Joacă-te cu el.

Ea trase de închizător, verifică siguranța și trăgaciul.

— E ușor.

— Special pentru joggeri. N-o să te supere prea tare.

— Pe altcineva ar putea să supere ?

El zîmbi.

— N-are prea multă forță și e cam imprecis, dar, altfel, e demn de încredere.

Îi dădu două încărcătoare cu cîte șapte cartușe :

— Țintește la mijloc și trage întruna. Reîncărcarea e foarte rapidă.

Ea împinse unul din încărcătoare în mînerul pistolului, iar pe celălalt îl puse în buzunarul cu fermoar al șortului. Duse mîna la spate, strecură pistolul în toc, după care îl scoase și-l puse la loc de cîteva ori ca să se obișnuiască cu el.

Abrams îi urmări mișcările, apoi îi spuse :

— Știu că ești obișnuită cu tunul personal, dar asta-i tot ce am putut face.

— E perfect. Serios.

Abrams se gîndi că discuția avea ceva bizar, de parcă el i-ar fi dat un ceas ieftin și ea încerca să-și ascundă dezamăgirea.

— Cine te-a învățat să umbli cu pistolul ?

— Peter.

Ea nu mai dezvoltă ideea, în schimb îl întrebă :

— Tu ce armă ai ?

— Treizeci și optul meu, sub braț, se bătu el pe piept. Stai puțin jos.

Ea se așeză pe canapea, examinînd din nou camera.

Abrams se așeză într-un fotoliu din piele bej.

— Am făcut cîteva investiții bune cît am fost în poliție.

Ea păru jenată.

— Scuză-mă dacă am părut surprinsă.

— Ca să-ți spun drept, tipii de la problemele interne ale poliției păreau și mai surprinși, cînd mi-au făcut o vizită inopinată. Au dat totul peste cap căutînd sacul cu bani.

Ea păru din nou stînjenită.

— Dar ai reușit să le explici... ?

Abrams se rezemă de spătar.

— Tatăl Marcyei era agent de bursă. Ea habar n-a avut că făceam tranzacții cu el.

Zîmbi.

Surîse și ea.

— În orice caz, tipii de la probleme interne au fost mulțumiți, dar eu am fost scos de la informații, băgat din nou în uniformă și pus să urmăresc fufele din Staten Island. Mi-am dat seama că nu aveam nici o perspectivă și s-a nimerit ca tocmai atunci domnul O'Brien să-mi ofere o normă întreagă, așa că am plecat din poliție.

— Da, mi-aduc aminte.

— Zău ? Oricum, oferta a picat într-un moment cum nu se poate mai potrivit.

În cameră se lăsă o tăcere prelungită. Apoi, ea rosti :

— Doar nu vrei să spui că domnul O'Brien a avut ceva de-a face cu...

— Vreau să spun că domnul O'Brien ar putea să-l facă pe Papă să fie judecat pentru erezie, dacă asta i-ar servi scopurile.

— Păi...

Își reaminti de ghinioanele care-l păscuseră pe fostul ei soț.

— Păi... nu e de rea-credință. Vreau să spun, există întotdeauna un motiv...

— Asta-i sigur. Dar nu-i o scuză pentru manipularea vieților oamenilor. Oricum, nu există nici o dovadă, nu ? Și zău că nu-i port pică.

Ea schimbă subiectul :

— Ai gust la interioare.

— De fapt, vărul Herbie e zugrav, unchiul Sy are o afacere cu mobilier, mătușa Ruth cu covoarele... Știi cum e.

— Nu, nu știu.

Se ridică.

— Mai bine, hai să mergem !

El rămase în fotoliu.

— Nu ne-ntîlnim cu Peter aici ?

— Nu cred. Mai tîrziu.

El se ridică.

— Stai puțin !

Dispăru în bucătărie și reveni cu două pahare conținînd un lichid maroniu :

— Rețetă proprie.

Ea ridică paharul, privindu-l cu suspiciune :

— Ce-i în asta ?

— Mere, banane, fulgi de porumb și... nu mai știu. Ce-mi pică în mînă, intră în mixer.

— Ce mai rețetă !

Sorbi lichidul.

— Nu-i rău !

Abrams își goli paharul.

— Minunat ! Ăă, dependințele sînt pe hol.

Ea încuviință :

— Doar un minut.

O urmări dispărînd în hol. Știa că ea era profund tulburată. Iubitul ei s-ar fi putut să fie un trădător și un ucigaș. Lumea murea în jurul ei și, probabil, propria ei viață era în pericol. Ca emoția să fie și mai mare, credea cu adevărat că venea sfîrșitul lumii. Și, probabil, își zise el, pricepuse deja că el voia să se culce cu ea. Fu de acord că nu era momentul cel mai potrivit să abordeze acest subiect. Dar știa că trebuia s-o facă.

Ea se întoarse.

— Sînt gata.

Îl privi.

Abrams își aminti ce-i spusese O'Brien într-un moment de sinceritate : „E abordabilă. Dar, ca și în război, trebuie să-i găsești punctul slab". Se gîndi la cîteva asemenea puncte de

abordare, amintindu-și de un alt adagiu militar : „În război, nu poți greși de două ori".

— Katherine...

Ea rămăsese cu ochii pe chipul lui și răspunse :

— Nu, Tony. Nu două lucruri deodată.

— Mă gîndeam la un singur lucru, de data asta.

— Nu două persoane deodată. Bine ?

— Pare rezonabil.

Ea zîmbi ușor.

— Nu pari convins.

— Nici tu.

Îi arătă ușa.

Katherine o luă spre ușă, apoi se întoarse brusc.

El o luă în brațe și o sărută.

După un timp, ea îl împinse cu blîndețe.

— Avem treabă... Să le luăm în ordine.

— Al treilea război mondial, sau ce dracu' e pe rol, poate să mai aștepte.

— Nu... vino...

Îi surîse :

— Hai să scăpăm de niște frustrări.

Abrams înclină capul, urmînd-o spre ușă. În momentul de față, cea mai mare frustrare a lui se numea Peter Thorpe, și-și spuse că ar putea să-i facă plăcere să scape de ea.

34

Nicholas West simți prezența cuiva în apropiere și deschise ochii, clipind în lumina orbitoare.

Umbra lui Thorpe pluti deasupra lui.

— Deci, ce mai faci, amice ? întrebă acesta.

West clătină din cap :

— Sufăr.

— Totu-i relativ. Dar, hai să-ncepem.

Thorpe își trase un taburet și se așeză.

West își roti capul spre stînga și spre dreapta.

— Katherine... ?

— Nu încă, zîmbi Thorpe. Dar vine ea. Vine.

Thorpe își aprinse o țigară.

— Pipa mea... spuse West.

— O să-ți dau pipa, după ce descoperim cîteva adevăruri.

Thorpe suflă fumul în fața lui West și continuă :

— Ce făcea Ann pentru Agenția de Securitate Națională ?

West își plimbă limba peste buzele crăpate de sete :

— Apă...

— Doamne, Nick, dacă mai tragi o dată de timp...

Thorpe coborî de pe taburet și se duse la un frigider, de unde se întoarse cu un pahar de carton umplut cu cuburi de gheață. Turnă cîteva cuburi în gura deschisă a lui West, apoi întrebă :

— Care sînt — erau — atribuțiile Annei la NSA ?

West mormăi ceva și Thorpe se trase mai aproape.

— Ce ?

West îl scuipă în față.

Thorpe se trase înapoi.

— Băga-te-aș în mă-ta !

Se șterse pe față cu o batistă.

— La minciuni, aceeași durere, la adevăruri, aceeași plăcere, zise West.

Fața lui Thorpe se înroși, apoi se sparse într-un zîmbet.

— Bine, viermișorule. Deci viermele se răscoală, așa-i, Nick ?

— Metoda ta e proastă. Te urăsc, te detest și o să rezist.

Thorpe privi analizoarele.

— Afirmație adevărată. Dar astea sînt numai aperitivele. Eroismul tău n-o să dureze prea mult. Mai bine, vorbește-mi despre Ann.

West ezită, apoi spuse :

— E vorba despre descifrarea codurilor.

Thorpe încuviință :

— Codurile rusești. Mai exact, ascultă transmisiunile dintre Moscova și misiunile diplomatice de la New York, Washington și Glen Cove, nu-i așa ?

— Așa-i.

— Acum vreo lună jumătate, secția lui Anne Kimberly a transmis la CIA și altor agenții de informații din Washington o notă cu privire la un fenomen interesant : în seara de doisprezece aprilie, anul curent, tot traficul radio dintre Moscova și Glen Cove a încetat pentru circa șase secunde, apoi s- a restabilit.

Thorpe studie fața lui West, apoi continuă :

— După cum probabil știi, transmisiile radio codificate între posturile importante sînt continue, chiar dacă nu se transmite de fapt nimic. Este o metodă de siguranță, pentru ca cei ce ascultă să nu poată trage concluziile din intensificarea sau reducerea traficului radio. Deci, această întrerupere de șase secunde a fost demnă de notat, deși nu era cutremur. La raportul NSA, FBI a transmis că, în seara aceea, fusese o furtună puternică pe Long Island, cu descărcări electrice masive, și că vila rușilor, fiind situată pe cea mai mare înălțime din zonă, fusese lovită de trăsnet. Rezolvarea misterului.

West își trecu limba peste buze, dar nu spuse nimic.

Thorpe continuă :

— Dar, stai puțin. După NSA și alții care se pricep la electronica de vîrf, ceva nu era cușer. Așa că au fost continuate cercetările. Și, ce să vezi ? Un tip de pe un cuter care

se grăbea să intre în port din cauza furtunii chiar a văzut trăsnetul căzînd pe casa rușilor.

Thorpe se aplecă și-și puse coatele neglijent pe marginea mesei.

— Numai că n-a căzut pe casă, Nick. A căzut pe o *antenă*, care era înfiptă în pămînt ceva mai departe de casă. Omul a văzut-o la lumina trăsnetului. Mai mult, antena fiindu-i cunoscută, fiindcă-i servea ca reper, tipul jură că avea o extindere foarte înaltă în vîrf, pe care n-o mai văzuse înainte și pe care n-a mai văzut-o de atunci. Ce concluzie tragi, Nick ?

— Paratrăsnet, spuse West.

— Corect. *Încercau* să atragă trăsnetul cu prăjina aia. Adevărat ?

— Adevărat.

— Atunci de ce dracu' a căzut curentul, Nick ? Paratrăsnetul trebuia să fie legat la pămînt, nu la rețeaua de curent a casei. Chiar și tîmpiții de rusnaci știu cum funcționează un paratrăsnet.

West tăcu.

— În orice caz, continuă Thorpe, le-am spus amicilor mei ruși că întîmplarea n-a trecut neobservată, și s-au cam enervat. M-au rugat să adîncesc problema. Maximă prioritate.

West rămase tăcut.

Thorpe își scutură țigara pe podea.

— Desigur, faptul notabil a fost că, după ce au atras intenționat o descărcare electrică uriașă, se pare că luminile, radioul și toate celelalte n-au fost distruse. Și, într-adevăr, toate funcționau după mai puțin de șase secunde. Concluzia : s-au jucat de-a Ben Franklin și experiențele de electricitate. Dar în ce scop, Nick ?

West vorbi ezitant :

— NSA... a ajuns la o concluzie proprie... Le-au spus celorlalte agenții implicate s-o lase baltă... Concluzia lor a fost clasificată ca secret de stat...

— Știu asta, nenorocitule ! Dar nu știu care-i concluzia. Poate că tu știi. Poate că Ann a avut de-a face cu ea. V-ați întîlnit scurt, la Washington, pe 29 aprilie. Poate, printre îmbrățișări, ți-a spus. Care era ?

West nu răspunse.

Thorpe întinse mîna spre transformator.

— Tergiversarea e egală cu minciuna. Trei secunde, două, una...

— Stai ! Stai ! A zis... Verificau... antișocuri... ca niște siguranțe... voiau... să-și asigure sistemele electrice și electronice împotriva furtunilor electrice... Să nu aibă întreruperi mari în radiocomunicații.

Thorpe studie analizoarele.

— Pînă aici, e adevărat. Dar mai sînt multe de spus, nu-i așa ? Altfel, prietenii mei din Glen Cove n-ar fi așa de nervoși pe tema asta. Ce-a mai spus Ann ?

— Nimic.

Thorpe întoarse cursorul și-l ținu fix.

Corpul lui West se arcui deasupra mesei. Gura i se deschise, dar nu scoase nici un sunet. Sfincterul trimise lichid în tub, iar pulsul îi scăzu în mod periculos.

Thorpe opri curentul.

— Ei, mă mînca să-ți dau una tare. Dar acum nu mai am ce face cu tine, cîteva minute.

Trupul lui West reveni pe masă, tresăltînd, cu mușchii în spasme. Pielea îi era palidă și uscată, iar ochii i se dăduseră peste cap, arătîndu-și numai albul.

— Sînt aproape sigur că experiența de la Glen Cove avea o legătură cu „Lovitura" — ăsta-i numele planului rusesc de distrugere a Americii, sau, cum zic ei, de a aduce lumii pacea eternă... Nick ?

Fața lui West era cenușie, iar respirația neregulată.

Thorpe privi monitorul cardiac.

— O, Doamne !

Se ridică repede, luă o seringă hipodermică de pe măsuța cu instrumentar și i-o înfipse lui West în umăr.

— Na ! Asta ar trebui să te readucă la viață.

Thorpe așteptă îngrijorat cîteva minute, urmărind monitorul cardiac.

— Ce noroc aș avea dacă inimioara ta de pui s-ar opri... și nu-mi intra mie în convulsii, prăpăditule...

Așteptă un moment, apoi întrebă :

— West ! Mă auzi ?

West coborî încet pleoapele.

— Bun ! Reluăm conversația ?

West clătină din cap :

— Aproape... m-ai... omorît...

— Aproape nu contează. De fapt, ar fi și greu să omori pe cineva cu voltajul pe care-l dă asta. Am încercat o dată. O să-ți primești glontele la timpul potrivit. Asta ți-o promit.

— Acum... îl vreau... acum.

— O, nu ! Chiar că ești un laș.

Thorpe se așeză din nou pe taburet.

— Bun, am să vorbesc eu și tu o să asculți.

Thorpe umblă la reglajele poligrafului.

— Gîndește-te la ce-ți spun. În primul rînd, Moscova e îngrijorată că s-ar putea ca o parte din planurile ei să fi fost demascate. Una din căi putea să fie spionajul electronic al NSA. Așa că trebuie să-mi spui tot ce ți-a spus Ann.

— Ann... nu e... moartă... ai fi... răpit-o...

— Am încercat. Dar a murit. De fapt, sinucidere. O cîrpăceală destul de nasoală. Încă doi pentru Siberia, rîse el.

— Tu... pentru Siberia...

— Tacă-ți gura. În orice caz, alt mod de a compromite planul ăsta este prin strădania CIA de a descoperi schemele grele de genul ăsta. Cu ajutorul parolei tale înalt autorizate, calculatorul meu caută chiar acum prin calculatorul din Langley cuvinte-cheie și nume care să mă ajute să aflu dacă există vreo bănuială despre operațiunea sovietică „Lovitura".

Thorpe privi înregistrarea poligrafului și văzu că West era foarte agitat.

— Crezi c-o să găsească ceva ?

Limba lui West rămase amorțită o vreme, apoi își reveni :

— E... o mulțime acolo... despre tine...

— Fii sigur, prietene, încuviință Thorpe, că și asta caut. De fapt, s-ar putea să-mi iau foarte curînd o vacanță foarte lungă.

— Tu... ești ca mine... știi prea multe. N-ai prieteni... nici loc de ascuns.

— Mai e și China, rîse Thorpe. Dar, ca să continui — altă sursă de necazuri e rețeaua de old-boys a lui O'Brien. Ăștia *știu* ceva. Dar sînt împinși să creadă că un grup oare-

care de teroriști arabi vrea să distrugă Wall Street-ul cu o armă nucleară mai mică. Nu-i o idee rea, dar nu-i nici cea mai bună.

Thorpe își întinse mîinile și picioarele.

— Mi s-au pus cîrcei prin simpatie, rîse el și continuă: De fapt, Nick, nu cred că O'Brien & Co. au prins tot șpilul. Nici ai mei de la Companie. Vezi, Nick, din cîte-mi dau eu seama, rușii sînt obsedați de conceptul de troică — sania cu trei cai. Sînt fascinați de trinitate — trei acționînd ca unul singur.

West îl fixă pe Thorpe și încercă să gîndească clar. Thorpe urmărea ceva. Așa cum acesta îl subestimase întotdeauna din cauza fragilității sale, tot așa, din cauza forței fizice a lui Thorpe, el, West, îi subestimase lui Thorpe puterea deductivă, intuitivă și de înțelegere.

Thorpe își trosni încheieturile degetelor și-l privi pe West.

— De aceea, continuă el, în realitate ei au formulat *trei* planuri independente pentru mutilarea sau distrugerea Americii. Primul era distrugerea nucleară a centrului financiar. Al doilea, în care am ajuns să cred, era intrarea în toate calculatoarele Americii — civile și militare — și distrugerea, modificarea sau furtul, simultane, a tot ce e stocat în băncile de memorie.

Thorpe își frecă bărbia, dus pe gînduri, apoi reluă:

— Și acum, Nick, noi doi am dat de acest al treilea plan, cu care cred eu că vor merge înainte. Celelalte două planuri au părut reale acelora dintre noi care le-au descoperit, deoarece ele erau, și probabil încă sînt, opțiuni reale. Nimic nu minte mai bine decît adevărul. Și așa, toate resursele informative occidentale, inclusiv tu și cu mine, Nick, și inclusiv analiștii particulari cum ar fi O'Brien & Co., au fost mobilizate să descopere detaliile acestor două planuri. Dar, undeva pe parcurs, O'Brien s-a apucat să gîndească. Și-a dat seama că există un al treilea plan. Și a început să acționeze bazat pe premisa asta. A obținut informații că rușii cumpără anumite tipuri sofisticate de tehnologie electronică occidentală. A alertat guvernul cu primele sale descoperiri. Și avertismentul a ajuns înapoi la ruși. Așa că, toți sîntem într-o dilemă. Rușii

încearcă să afle cît știu în realitate Statele Unite și cît de bine se pot apăra. Statele Unite încearcă să afle dacă lovitura va fi la cap, la plex, sub centură sau nu va fi deloc. Și se întreabă dacă n-ar fi mai bine să dea ei prima lovitură.

Thorpe îl privi pe West :

— Cînd vom termina aici, Nick, vom ști cine, cum și unde. Știm deja cînd — pe Patru Iulie. Știm și de ce — deoarece, ca urmare a unui soi de darwinism politic, lumea de azi s-a redus la două specii dominante. Și numai una dintre ele poate să supraviețuiască.

West inspiră adînc.

— Ești nebun... De ce simți nevoia asta de a domina... ?

— Tu de ce simți nevoia să nu domini ?

Thorpe își aprinse o țigară și pufăi dus pe gînduri.

— Oricum, zise el, problema hotărîtoare la Moscova e acest Talbot.

Thorpe se aplecă și luă o valiză de mesagerie din piele.

— Asta ducea colonelul Carbury.

Întoarse valiza și-i goli conținutul pe stomacul și pe pieptul lui West.

O agendă și scrisori personale de la defuncta Ann Kimberly către defunctul maior Henry Kimberly. Defunctul domn O'Brien și oamenii lui au considerat agenda foarte utilă pentru descoperirea lui Talbot care, la urma urmei, a fost unul de-al lor.

Thorpe luă agenda de pe pieptul lui West.

— Sau, poate ar trebui să spun trei de-al lor ? Henry Kimberly a ajuns la concluzia că sînt probabil trei trădători, plasați foarte sus. O să citim agenda împreună și o să încercăm să deducem ce a dedus maiorul Kimberly.

Thorpe bătu cu agenda în fruntea lui West :

— Fii atent !

— Du-te dracului !

— Kimberly, continuă Thorpe, pare să fi știut cine erau trădătorii, dar n-a dat nici un nume, folosind numai expresiile Talbot Unu, Doi și Trei, ca un evreu din antichitate care se ferea să scrie sau să pronunțe numele Domnului.

Deschise agenda și citi o însemnare :

— „Am redus lista ofițerilor OSS care ar putea fi vinovați de trădare în favoarea rușilor. Unul dintre ei e un consilier apropiat al lui Donovan, cunoscut de mine. Al doilea, ofițer superior în OSS, mi-e bun prieten. Al treilea e ofițer OSS în secția politică, un om care, fără îndoială, va face carieră politică după război. Care dintre ei e Talbot ? Probabil toți trei."

Thorpe ridică ochii :

— Sfîrșitul însemnării.

Puse agenda deoparte.

— Știi, Nick, dacă agenda asta ar fi ajuns în mîinile lui O'Brien, sau ale CIA, ar fi fost declanșate cercetări masive care ar fi putut duce la identificarea lui Talbot. Dar, încă o dată, Dumnezeu a fost de partea ateilor și mesajul din mormînt nu va ajunge la destinație.

Thorpe îl privi pe West, apoi se concentră asupra analizoarelor.

— Ai urmărit ce-am spus ?

— Da.

— Ar putea fi tatăl meu adoptiv, James Allerton, bunul prieten ?

— Da.

— Ai vreo părere despre ceilalți doi ? Ar mai putea fi vreunul dintre ei încă în viață ?

— Cel descris ca ofițer superior în contrainformațiile OSS.

— Dar cel descris ca politician potențial ?

— Nu știu... N-am informații despre el.

— Cine e ofițerul superior ?

— N... nu sînt sigur... Sînt mai mulți care s-ar potrivi...

— Cine sînt ?

— Mai întîi o tratație, zise West.

Thorpe rîse, apoi îl întrebă :

— Vrei să-ți dau pipa ?

— Da.

Thorpe luă pipa lui West de pe masa cu instrumentar și o îndesă cu tutun. Îi puse mușțiucul în gură și i-o aprinse cu bricheta.

West trase adînc din pipă.

— Bineînțeles că nu-i tutunul tău, zise Thorpe. Ăla era condimentat cu nicotină pură. Așa că dacă te-ntrebi de ce nu mori, uite de-aia !

West clipi spre Thorpe, continuînd să tragă din pipă.

— Mi-ai rezistat, ticălos viclean ! Te-am *întrebat* despre otrăvuri.

West mușcă deodată mușțiucul, sfărîmîndu-l cu dinții.

Thorpe îi scoase pipa din gură, spunîndu-i :

— Nu, nu, Nick ! Am schimbat și mușțiucul. Crezi că sînt așa cretin ca tine ? Cunosc marfa, băiete. De-acum, ți-ai pierdut privilegiul fumatului.

Puse pipa la loc.

West începu să plîngă în hohote.

Thorpe îl prinse de ureche și îi întoarse fața spre el.

— Uite, bebică, eu sînt profesionist, iar tu ești un amator. N-ai cum să mă duci, așa că las-o baltă. Ești cumplit de neajutorat și fără apărare. Ești la mila mea. Aici ai să-ți pierzi și sufletul, și inima. Cînd o să termin cu tine, eul tău va fi inexistent. N-o să mai ai nici măcar atîta voință cît să te sinucizi. Dar te scap eu de necazul ăsta. Kate n-o să fie așa norocoasă. Am s-o las să trăiască, sub formă de animal de casă, domesticit.

West ridică greoi capul și șopti :

— O să plătești pentru asta... cumva, într-un fel... o să fii pedepsit...

Thorpe zîmbi :

— Cînd un prizonier începe să devină mistic sau religios, e un semn că e aproape gata. O să te sparg mai repede decît am crezut.

West își lasă capul pe masă și începu să plîngă.

Thorpe adună conținutul valizei și închise poligraful.

— Mă tem că trebuie iar să plec. Distrează-te. Mă întorc repede.

— Te bag în mă-ta !

Thorpe întinse mîna și apucă cursorul transformatorului.

— Faptul că nu mi-ai spus că fumatul poate să-ți dăuneze sănătății a fost o minciună prin omisiune, care, din păcate, nu apare întotdeauna pe analizoare. Oricum, rămîne o minciună...

— Nu ! Nu ! Te rog !

Corpul lui West începu să tremure sub efectul curentului de joasă tensiune care trecea prin el. Țipătul i se transformă în clănțănit din dinți, ca și cum ar fi tremurat de frig.

Thorpe zîmbi, continuînd să-i aplice șocul ușor.

— E aproape comic. Ar trebui să te vezi... mă rog, ai să te vezi în reluare. O să te vadă și Kate. Și Eva. Și ce-o să mai rîdă rușii pe chestia asta. Doamne, Nick, parcă ai fi un imbecil.

Thorpe întrerupse curentul.

— Cînd mă-ntorc, o să-mi spui mai multe despre Talbot și despre Ann Kimberly. O să-mi spui ce știi despre O'Brien și amicii lui, inclusiv despre Katherine Kimberly, George Van Dorn și ceilalți ticăloși aroganți. Și o să-mi mai spui ce știi despre rușii din Glen Cove. S-ar putea ca de răspunsurile tale să depindă dacă artificiile, picnicurile și cuvîntările din Patru Iulie vor fi sau nu ultimele.

35

Abrams o urmărea cum aleargă înaintea lui. Avea un fuleu frumos ; lung, uşor şi graţios.

Abrams aruncă o privire în jur, dar părea că nimeni nu-i urmăreşte, nici pe jos, nici cu maşina. Erau aproape de capătul de sud al lui Fourth Avenue, după ce călătoriseră, cea mai mare parte din distanţa de la el de-acasă, cu metroul. Traseul pe care Katherine îl stabilise şi i-l comunicase lui Thorpe cuprindea o serie de alergări prin parcuri, legate între ele de călătorii cu metroul, inclusiv mici porţiuni de alergare pe străzi. Îşi spuse că era ca şi cum ar fi ales dinadins zonele periculoase. Şi, bineînţeles, aşa şi era.

Ce era ciudat, se gîndi alergînd în spatele ei, era faptul că nici unul dintre ei nu recunoscuse deschis că ceea ce începuse sîmbătă ca o partidă de alergare devenise azi ceva care semăna foarte mult cu o capcană poliţistă.

În parte, asta era din cauză că subiectul era atît de sensibil. Dar şi din cauza acelui stil rafinat de a vorbi, în care lucrurilor nu li se spune pe nume, ci sînt indicate, implicate, sugerate, sau se făcea aluzie la ele. Acest mod de comunicare enervant era comun, după cum observase el, avocaţilor, asociaţilor şi oamenilor rafinaţi în general. El prefera felul de a vorbi al poliţiştilor.

Abrams îşi simţi sîngele pulsîndu-i în vene ; începea să capete euforia alergătorului. Îi plăcea să alerge în Brooklyn ; terenul era plat şi degajat, spre deosebire de Manhattan, unde era plat, dar nebunesc.

Brooklyn însemna case de cărămidă, străzi rezidenţiale liniştite, fără zgîrie-nori care să acopere cerul. Brooklyn-ul era, totodată, şi orăşelul bisericilor, şi Abrams putea întotdeuna să se orienteze după zecile de clopotniţe familiare, ale căror ceasornice îi măsurau şi timpul.

Cotiră în Strada 67 și urmară fîșia îngustă acoperită cu iarbă de la marginea trotuarului spre parcul Owl's Head, primul punct posibil de întîlnire cu Peter Thorpe.

Abrams ridică ochii. Katherine era la aproape o sută de metri înainte și el o strigă :

— Stai aproape !

— Fugi mai repede ! strigă ea peste umăr.

Cățea își spuse el și mări ritmul.

Intenția inițială a lui Abrams fusese s-o ducă prin cartierul evreiesc ortodox, unde bărbații se întorceau cu spatele la alergătoarele cu pantaloni scurți. De ce avusese de gînd să facă asta, nu putea să spună precis. În orice caz, ea planificase traseul mai mult din considerente tactice decît pentru peisaje sau studii sociologice. Și totuși, dacă aveau să mai alerge vreodată împreună, acolo ar duce-o. Pe măsură ce se apropiau de parc Abrams reducea din distanță.

Alt loc unde at fi vrut s-o ducă era unul dintre noile cartiere de evrei ruși, cu firmele lui scrise cu litere chirilice și cu combinația de idiș și rusă care se vorbea pe străzile pline de zarvă.

Acestea, recunoștea el, erau adevăratele lui rădăcini și era fascinat de vitalitatea cartierului, de proliferarea afacerilor și a prăvăliilor aparținînd emigranților.

Intrară în parc, pe alee, apoi el o urmă tăind peste iarbă și începură urcușul dificil pe colina înaltă care domina parcul. Simți sudoarea adunîndu-i-se în jurul hamului și rosătura chingilor pe piele. Se gîndi la Peter Thorpe, întrebîndu-se cînd și cum urmau să se întîlnească. Metoda lui preferată părea a fi moartea accidentală.

Abrams ridică ochii. Katherine stătea în vîrful colinei, silueta detașîndu-i-se pe cerul limpede. Deasupra zburau roată pescărușii, iar dincolo de pescăruși era un elicopter cenușiu.

Abrams sprintă pe ultimii douăzeci de metri și se opri și el în vîrf. Se aplecă și răsuflă adînc, apoi se ridică și privi împrejurul colinei mari, acoperită cu iarbă pe care erau plantate tufișuri și copaci, cu intervale mari între ei.

— S-ar părea că sîntem singuri.

Ea încuviință din cap, trăgîndu-și răsuflarea. Studie și celelalte pante.

— Devreme... stăm zece minute aici...

— Bun.

Abrams privi spre nord, la panorama oferită de portul New York, la Statuia Libertății și la zgîrîie-norii aureolați de soare din partea de jos a Manhattan-ului, care păreau că se înalța din ocean. Se întoarse și o privi pe Katherine, care, cu părul în dezordine, fără fard, transpirată, respira zgomotos, cu gura deschisă.

— Ești foarte frumoasă !

Ea rîse și-l trase de tricoul ud :

— Și tu arăți foarte chipeș.

Începură să înconjoare creasta colinei.

— Ce mizerie ! zise Katherine.

Abrams încuviință. Parcul era un exemplu clasic de neglijență și decădere urbană. Sticle sparte peste tot, țîșnitori care nu funcționau, coșuri de gunoi distruse, excremente de cîini, copaci neîngrijiți și graffiti acoperind orice suprafață disponibilă. Își imagină că așa trebuie să fi arătat și faimoasele parcuri ale Romei, după ce o cuceriseră barbarii.

Katherine, care îl urmărea din ochi, păru să-și dea seama la ce se gîndea.

— Parcul ăsta are nevoie de o curățenie generală, zise ea. Și mai are nevoie de o supraveghere mai strînsă din partea poliției.

Abrams se uită la ea. Iar vorbea în felul acela obscur, parcul fiind o metaforă.

— Probabil, răspunse el. Dar fără exagerări. Aici se manifestă vitalitatea oamenilor, care-și trăiesc viețile personale, neîmpovărați de intervenție guvernamentală. Prețul libertății aproape absolute e anarhia de dincolo de muchie.

— Puțină lege și ordine n-ar strica.

— A cui lege ? A cui ordine ? Fasciștii au în comun dorința de a-i face pe toți să meargă în cadență. Eu nu vreau să țin cadența.

— Bine, surîse ea. Fără politică. Gata ?

— Nu. Hai să ne mai plimbăm.

Ea porni la vale.

— Te-aduc eu în formă pînă la toamnă.

El o privi lung, fără să răspundă.

Merseră o vreme în tăcere, apoi ea îi spuse :

— Locul următor unde ne-ar putea aștepta Peter e podul Verrazano.

Abrams nu răspunse.

Merseră spre sud, pe o alee îngustă, asfaltată, paralelă cu plaja. Un vînt rece începu să bată dinspre golf, agitînd spuma valurilor. Ea vorbi, de parcă ar fi continuat o conversație :

— Vreau să zic, n-avem dovezi concrete, și ce-avem noi e explicabil prin faptul că el *este* de la CIA.

Așteptă răspunsul, apoi continuă :

— Judecățile tale pot fi influențate de considerente personale.

Abrams răspunse cu întîrziere :

— Judecățile mele sînt influențate de cincisprezece ani de muncă de detectiv. Mi-ați cerut să-l găsesc pe ucigașul sau răpitorul lui Randolph Carbury. Cred că l-am găsit. Acum nu mai încerc decît să rămîn în viață.

Ea nu zise nimic.

Abrams privi spre golf. Cîteva ambarcațiuni particulare făceau cabotaj. Pe deasupra, trecu din nou elicopterul. Cîțiva joggeri și alți cîțiva care-și plimbau cîinii le apărură în față. Abrams făcu semn spre turnul de parașutism din Insula Coney, care se ridica în depărtare :

— Am petrecut ore întregi la poligonul de acolo. Rățuștele alea de jucărie pluteau în bazin și eu trăgeam în ele.

— Pun pariu că fetele de pe-acolo cădeau în fund cînd primeai premiile.

— De fapt, ca să le țin la distanță, trebuia să îndrept pușca spre ele. Oricum, cînd am mai crescut, am avut misiuni de momeală, mascat în bătrîn, încercînd să atrag borfașii. Mergeam prin parcuri, în jurul Insulei Coney, ca o rățușcă de jucărie. E o misiune foarte nasoală. Dar îți oferă satisfacții. Atrăgeam o mulțime de borfași. După aia, făceam ceea ce rățuștele nu mi-au făcut niciodată. Scoteam pistolul.

— Și acum iată-te din nou, zise ea. Trebuie să fie un sentiment tare neplăcut.

— Da, mă rog, poți să-l smulgi pe băiat din Brooklyn, pe bărbat din poliție și așa mai departe... fii atentă la ce-ți spun acum : există cinci procedee de vînătoare — cu momeală, cu capcane, cu obstacole, cu gonaci, sau prin atragere în cursă. Depinde de animalul pe care îl urmărești, de anotimp și de teren. Pentru animalul uman, poți să folosești oricare dintre metode și orice combinație între ele, în orice anotimp și pe orice teren. Tot ce trebuie să ții minte e că atunci cînd animalul uman te abordează, poate să ia orice formă, inclusiv să se deghizeze într-un animal prietenos. Poate să-ți facă vesel cu mîna, sau să-ți ceară o țigară. Dar trebuie să-ți dai seama că te atacă, și în fracțiunea aia de secundă trebuie să reacționezi, fiindcă peste o secundă e prea tîrziu.

— Dar dacă rănești un om care de fapt chiar cerea numai o țigară ?

— De asta există fracțiunea de secundă.

Merseră o vreme de-a lungul țărmului.

— Ești un tip complex, zise Katherine. Dur, blînd, golan, naiv, politic, apolitic, instruit, anti-intelectual, angajat și neangajat.

— Am jucat multe roluri.

— Și atunci, cine-i Tony Abrams ?

— Habar n-am. Ce-i azi ? Luni ? Am pistol... deci azi... nu, azi sînt liber... așa că...

— Termină !

Continuară să meargă în tăcere, pînă cînd Abrams întrebă :

— Îl știi pe un barman de la clubul Universității, unul Donald ?

— N-am acces decît în camera pentru doamne, răspunse Katherine, așa că nu mă duc deloc.

— Mă rog, oricum, Donald a fost atacat și asasinat azi în zori.

Ea nu răspunse.

— Iar un tip despre care se crede că era dublura lui Carbury a fost găsit în portul de jos — arătă spre strîmtoare —, cam pe-acolo. Acolo sînt găsiți majoritatea înecaților. Probabil din cauza curenților.

Ea nu spuse nimic și începu să alerge. Abrams o urmă, descoperind că picioarele și plămînii lui îi erau într-o formă mai bună decît crezuse.

Urmară curba țărmului, spre sud și apoi spre est. În față, se ridică maiestuos podul Verrazano, traversînd strîmtoarea de la fortul Hamilton din Brooklyn la fortul Wadsworth de pe Staten Island. Abrams reflectă cît de simplă era apărarea națională, cu nu prea mult timp în urmă : două forturi, cu baterii de artilerie care azvîrleau giulele de un sfert de tonă, în foc încrucișat, în împrejurimile portului New York. Ce putea fi mai logic decît știința militară a secolului al nouăsprezecelea ?

Și totuși, acum apărarea națională începea în spațiul cosmic și se termina în fundul silozurilor de rachete. Iar sistemul era de o asemenea complexitate încît, chiar dacă toate creierele si mîinile adulte din țară ar fi fost puse în slujba sa, n-ar fi fost suficient.

— *Calculatoare*, spuse el deodată.

Ea întoarse capul din alergare :

— Ce ?

— Cred că asta voia O'Brien să-mi dea de înțeles. S-ar putea să fi găsit o cale să distrugă toate calculatoarele — militare, financiare, industriale... o fi posibil ?

Ea începu să reducă viteza, pînă ajunse să meargă normal. După un minut lung, îi spuse :

— Se poate... da... Am auzit așa ceva... se pare că NSA, pentru care lucrează Ann, are un registru secret cu toate codurile de acces din țară... nu chiar un registru, o bandă modulată în impuls...

Îl privi :

— Astea-s foarte secrete...

— Atunci, ține-le pentru tine.

Ea continuă, fără să-l bage în seamă :

— NSA stabilește regulile de securitate pentru calculatoarele militare și civile. De aceea, le cunosc foarte bine pe toate și, teoretic, pot să spargă orice parolă din țară. Deși asta ar fi ilegal.

— Deci, bineînțeles că nu fac asta.

— În orice caz, întotdeauna au fost dezbateri în jurul ideii de a avea toate calculatoarele la dispoziția unui post central de comandă în cazul unei situații de necesitate, cum ar fi un război sau un crah de bursă. Teoria e că Președintele ar putea să comande și să țină mai bine frîiele. Înțelegi ce vreau să spun.

— Da. Pare riscant.

— Da, ar fi ca și cum s-ar putea intra simultan în toate calculatoarele, și toate limbajele ar putea fi traduse în unul singur. Atunci, cel puțin teoretic, ar fi posibil ca cineva rău-intenționat... să provoace un haos total.

— Sună cam sinistru.

— Ar fi dezastruos.

Îl privi :

— De unde ți-a venit ideea ?

Abrams ridică din umeri.

— Nu știu. Poate am auzit ceva, poate am dedus. Se potrivește cu ideea lui O'Brien, care a exclus războiul nuclear sau chimic.

Își lovi fruntea :

— Calculatorul meu personal calculează uneori fără ca măcar să-mi dau seama că e în funcțiune.

— O fi inspirația divină, zise ea. Crezi în Dumnezeu ?

— Da. Ființele umane n-ar fi în stare să producă toate nenorocirile astea de capul lor.

— Ești cinic.

Păsiră în tăcere, ascultînd valurile care spălau țărmul.

— O să mai fac investigații, zise ea. Mai ai idei pe tema asta ?

— Nu. Trebuie să aștept următorul mesaj divin. Uneori, aud voci.

— Zău ? zîmbi ea. Și ce zic vocile astea ?

— În ultima vreme, mi-au spus că ar trebui să plec o lună la Miami.

— Nu, zău ! Și în ce limbă îți vorbesc ?

El surîse, recunoscînd interogatoriul obișnuit al preoților, rabinilor și psihiatrilor pe tema vocilor.

— E un fel de engleză cu accent evreiesc din Brooklyn. Uneori, am impresia că nu e Dumnezeu, ci una, sau mai

multe, din rudele mele moarte. Ăsta e sfatul lor pentru toate necazurile vieții : Du-te la Miami.

— Și te duci ?

— Nu, nu e sezon. Rudele mele s-ar întoarce în morminte. S-ar putea să plec în Maine. Nu vii și tu cu mine ?

— Ba da, spuse ea pe neașteptate.

— Miza ?

— Știi tu.

— Să luăm lucrurile în ordine, încuviință el.

— Da... și uite o chestie cu prioritate.

Abrams ridică repede ochii. Sub pod, doi călăreți ieșiseră din umbră și veneau în trap spre ei.

— Mergi înainte, spuse Abrams.

Călăreții se apropiau, și Abrams văzu că nu erau de la poliția călare. Dar nici unul dintre ei nu era Peter Thorpe. Pariase că Thorpe se va ivi în persoană, dar acum se întreba dacă riscul pe care ei doi și-l asumaseră merita.

— Mama mă-sii, îi spuse. O.K., scoate pistolul, dar nu-l ține la vedere.

Katherine scoase pistolul din mers și-și vîrî mîna în centură.

Abrams rămase în spatele ei, ca să fie oarecum mascat, și-și scoase revolverul de calibrul 38. Se deplasă lateral, ținîndu-l lipit de picior. Privi în jur. Cîțiva joggeri alergau spre malul apei. Cîteva persoane stăteau pe bănci, o pereche tînără mergea îmbrățișată, iar un bărbat se lupta cu valurile în golf.

Katherine privi și ea în jur.

— Ăștia or fi toți civili ?

— Vedem noi.

Ea continuă să meargă lîngă el, cu ochii pe călăreții care se apropiau, aruncînd cîte o privire spre oamenii răspîndiți pe țărm.

— Cum știm cînd a sosit fracțiunea de secundă ? întrebă ea.

— Instinctul. O să știi. Pînă acum încă n-am tras într-un civil nevinovat. Dacă nu ești sigură, fă ca mine.

— Bine... Dar a sărit vreun bandit pe tine în fracțiunea aia de secundă ?

— Oho, și încă de cîte ori. Totuși, uneori ai o secundă în plus.

Călăreții erau acum la mai puțin de nouăzeci de metri.

— Tu ai avut secunda aia cînd ai scăpat viu de pe acoperiș.

— Așa-i. Dar, uneori, ți se mai dă o secundă.

— Sper.

— Și eu. Pregătește-te.

36

Părea că efectul drogurilor trecuse, și Nicholas West zăcea perfect liniștit, capabil să gîndească limpede pentru prima oară de mai multe ore încoace.

Se gîndea la secrete și cum să le ascundă de Peter Thorpe și de șefii sovietici ai acestuia. West voia să creadă că mintea omului e capabilă să depășească aproape toate adversitățile, inclusiv durerea, suferința, drogurile și celelalte unelte ale torționarilor. Credea că, dacă ar fi avut timp, ar fi putut să se autohipnotizeze, să nu mai simtă durerea și să deruteze poligraful și analizorul de voce. Totodată, știa că e mai inteligent decît Peter Thorpe, că Thorpe avea lacune grave de personalitate, ca să nu mai vorbim de problemele mintale.

Pe de altă parte, West își dădea seama că Thorpe era, după cum spusese, un profesionist. În mintea lui, se ducea o luptă aprinsă ; dacă avea să reușească sau nu să-l învingă pe Thorpe, sau cel puțin să-l țină în șah oricît de puțină vreme.

West se mai gîndea și la Ann, la Patrick O'Brien și la Katherine.

Thorpe era teroarea întruchipată, un om care crease un coșmar pentru cei din jurul lui, și care era capabil să-l creeze pentru o țară de 240 de milioane.

West încercă să stabilească ce datorie și obligație avea în această situație. Regulamentul Companiei era explicit : *Dacă ești capturat într-o țară comunistă, nu renunța la acoperire, indiferent de condiții. Dacă ești torturat și incapabil să reziști, folosește orice mijloace disponibile pentru a te sinucide.*

Dar aici nu era o țară comunistă — încă. Regulamentul continua : *În rarele cazuri cînd un agent sau alt angajat ar fi sechestrat de agenți străini și/sau inamici într-o țară aliată, acesta trebuie să facă toate eforturile pentru a scăpa din detenție sau, în funcție de condiții, să ia contact cu exteriorul.*

Dacă este posibil, el trebuie să ucidă sau să captureze pe unul sau mai mulți dintre cei care îl țin prizonier. Sinuciderea este permisă ca o ultimă soluție numai dacă există pericolul compromiterii unor agenți proprii sau divulgării unor informații secrete sub tortură.

West reflectă la acestea. O recomandare rațională. Dar, probabil, nu era scrisă de un om care fusese vreodată legat de o masă și conectat la electrozi. Și nu pentru un om care era la bază istoric și fost profesor de liceu.

— Dau electricitate de un penny ca să-ți aflu gîndurile, Nicko.

West privi repede spre dreapta.

— Poligraful îmi arată gînduri adînci și întunecate.

Thorpe își trase taburetul și se așeză.

Am vorbit cu amicii mei din Glen Cove. Nu le plac rezultatele discuțiilor noastre preliminare. Dacă nu îmbunătățim rapid calitatea, vor să te ia ei.

West își drese glasul.

— Minți. Încerci să mă sperii. Pune analizorul de voce așa ca să-l văd și eu, să văd cînd mă minți *tu* pe *mine*.

Thorpe rîse tare.

— Mă rog, asta se întîmplă cînd drogurile adevărului se disipează și ai timp să gîndești limpede. Îți trebuie niște pentothal, să te înmoi din nou.

Întinse mîna și roti un robinet de reglare a tubului intravenos.

— Nimeni n-are nevoie de un măgar isteț, Nick.

— Peter, drogurile nu sînt...

Thorpe era cu ochii pe analizoare și cu mîna pe transformatorul electric.

— *Ce* nu sînt, Nick ? Nu sînt necesare ? Hai, termină propoziția !

— Nu sînt... Vreau să spun...

— Trebuie să înveți că nu poți să improvizezi afirmații tîmpite, Nicko. Acum, dă-i drumul și termină-ți propoziția !

— Voiam să spun că drogurile sînt utile... să mă facă... mai vorbăreț... și să-mi reducă rezistența...

— Aici ai dreptate.

Thorpe își luă mîna de pe transformator.

— Uite, acum n-am timp să te tot zgudui, așa că de ce nu te limitezi la niște răspunsuri adevărate ? Ăsta-i un sfat bun, nu-i așa ?

Thorpe își aprinse o țigară și operă cîteva reglaje la cele două analizoare.

— Bun... Despre ce să vorbim ? Talbot ? Nu... asta poate s-o aștepte pe Kate. De fapt, am discutat cu prietenii din Glen Cove. Pe ei îi interesează faptul că știi cîte ceva despre mica lor experiență cu electricitatea. Așa că, ce-ar fi să vorbim despre asta ? În primul rînd...

— Peter, dacă ți-aș spune tot ce știu, ceea ce nu-i prea mult, și tu coroborezi cu ce-ai să mai descoperi, s-ar putea să ajungi la ce-au pus la cale sovieticii.

— Și ? Despre asta-i vorba. Vor să știe ce știe CIA.

— Dar, din momentul în care vei ști, n-o să te mai lase în viață. Sînt probabil mai puțin de zece oameni în Uniunea Sovietică care știu despre ce e vorba. Este cel mai mare secret din lume — planul final de distrugere a Americii. *Nu ai voie* să cunoști secretul ăsta.

— Iar încerci să mă sperii ? Să știi, Nick, că m-am gîndit la asta. Și cred că James este Talbot. Și nu cred că i-ar lasa să-i omoare unicul fiu.

West zîmbi cu adevărat.

— Cum poți să fii așa naiv ? Ce ești tu pentru el ? Oricine e în stare să-și trădeze prietenii și țara timp de aproape o jumătate de secol, acela n-are inimă. Cîți oameni a omorît sau a trimis la moarte James Allerton ? În comparație cu el, tu ești un amator de rînd.

Thorpe trase gînditor din țigară.

— Probabil. Pot să înțeleg de ce rușii vor să nu le stau în cale pînă la Patru Iulie, dar sînt prea valoros pentru ei ca să mă lichideze. Cred că trebuie să mă dau la fund o vreme. După „Lovitură", o să ies la iveală pe o poziție de forță.

— Ca ce ? Comisar al azilurilor de nebuni ?

Thorpe păru să nu audă.

— Dar îți mulțumesc că te gîndești la mine, Nick. Pentru asta sîntem aici. Să folosim fabulosul tău creier în interesul meu.

— Credeam că în interesul șefilor tăi.

Thorpe aruncă țigara pe jos.

— Ai nevoie să te înmoi.

Mări debitul de pentothal.

— Ce-ți trebuie ție de fapt e o descărcare electrică bună, să-ți întoarcă mațele, să-ți rupă spatele și să faci pe tine. Dă-mi doar un motiv.

Thorpe trase de clemele atașate de scrotul lui West.

— Ouăle tale nu sînt limitatoare de sarcină. Sînt conducătoare.

Rîse:

— Așa că, zi-mi despre limitatoarele de sarcină.

West păli, apoi își regăsi glasul și vorbi:

— Limitatoarele de sarcină... sînt ca niște siguranțe. Întrerup circuitul cînd apare o suprasarcină electrică... protejează aparatura electrică. După ce a trecut descărcarea... sînt puse din nou în circuit.

— Și rușii și-au dotat toată casa din Glen Cove cu de-astea ?

— Așa se pare.

— De ce ? Și să nu-mi spui că împotriva trăsnetului.

West înghiți în sec.

— Apă...

— Vorbește !

Thorpe întinse mîna spre transformator.

— IEM... spuse West repede. Trăsnetul reproduce efectele IEM... poate fi folosit pentru încercarea dispozitivelor de protecție împotriva IEM...

— Stai puțin. Ce dracu' e IEM-ul ăsta ?

— Impulsul electromagnetic. Efectul Compton... Ca o furtună electrică... Ar distruge toate calculatoarele din țară... toate microcircuitele s-ar arde. Ar lichida toate comunicațiile telefonice... aparatele de radio, televizoarele... comenzile electronice de pe avioane, mașini, nave, rachete... aparatura din laboratoare, electronica din fabrici, din spitale... ar arde tot controlul asupra energiei... controlul traficului aerian... n-ar rămîne nimic... Ar fi un masacru... toate circuitele din țară arse... sfîrșitul tehnologiei... amputarea economiei... amputarea capacității de apărare.

Thorpe rămase tăcut cîteva clipe.

— Doamne, Dumnezeule !

Se aplecă mai aproape de West :

— Ești sigur ?

— Da... se cunoaște de mult. Efectele impulsului electromagnetic... dezastruoase... America se grăbește să-și protejeze sistemele vitale... dar... nimeni nu poate fi sigur că protecția va funcționa... greu de reprodus efectele IEM experimental... trăsnetul e cel mai apropiat...

— Dar cum pot rușii să *producă* IEM, West ? *Cum ?*

— Ușor... dar ar fi riscant pentru ei... ne-ar putea face să lansăm o replică nucleară... nu-i altă alternativă decît să răspundem... *dacă* Președintele ar fi în stare să comunice ordinul de a lovi. IEM este cea mai mare amenințare la adresa securității naționale... O'Brien avea o bănuială... fiindcă rușii s-au aprovizionat cu aparatură de protecție IEM... Fibre optice... limitatoare de sarcină... blindaje Faraday, blindaje de cabluri... filtre și atenuatoare de IEM... sisteme de protecție pentru toată aparatura lor electrică și electronică.

— Ascultă-mă, West. Cum pot rușii să *provoace* o furtună electromagnetică, simultan, în toată țara ?

— Ușor...

Vocea lui West se frînse și el începu să tușească.

— Apă... pentru numele lui Dumnezeu, Peter...

Thorpe apucă o carafă acoperită și i-o duse la buze.

West sorbi încet, apoi îl privi pe Thorpe :

— Nu pot să continui. Nu pot să gîndesc. Mi se pun cîrcei... am răni pe spate și pe fese... dureroase...

— O s-o pun pe Eva să te maseze pe spate și pe față. Tratament bun. Acum, continuă !

— Nu, trebuie să mă întind... trebuie să mă *mișc*, pentru numele lui Dumnezeu ! Să mă scarpin. Mă-nnebunește mîncărimea.

— Ți-am dat Atarax, contra mîncărimilor...

— Dar *sufăr*...

Thorpe puse jos carafa și privi aparatele.

— Unde te mănîncă ?

West roși :

— Organele genitale... peste tot...

— Mă rog, atunci eu mă opresc aici. O chem pe Eva...

— Nu. Te rog, Peter. Lasă-mă numai să mă ridic pentru un minut... Ți-am răspuns la întrebări...

Thorpe se uită la ceas.

— Foarte bine, pierdem mai puțin timp.

Dezlegă chinga de pe pieptul lui West, lăsînd-o la locul ei pe cea care-i strîngea picioarele.

West încercă să se miște, dar numai după cîteva încercări reuși să se ridice în capul oaselor.

— O... Doamne... Mulțumesc... Peter...

— Pentru nimic. Ei, cum poate fi produsă o furtună IEM care să acopere toată țara ?

West își flexionă mușchii, apoi începu să se scarpine.

— West ! Vorbește !

Thorpe întinse mîna spre transformator.

West se uită la el.

— Nu poți face asta. Nu sînt legat de masă. S-ar putea să-mi arcuiască spatele și să-l rupă.

— Nu și dacă îți dau un șoc slab. Suficient să te trîntească la loc pe blestemata de masă. Răspunde-mi la întrebare !

West se uită la crocodilii atașați de scrot.

— Bine... o armă nucleară de putere mică... care explodează la vreo cinci sute de kilometri deasupra statului Omaha... Radiația și efectele distructive n-ar ajunge la sol... Doar un fulger luminos... dar, în cîteva milisecunde, impulsurile electromagnetice ar începe să distrugă toată aparatura electronică, de la o coastă la alta.

— Asta e teorie sau realitate ?

— Realitate. Se numește „efectul Compton". Radiațiile gama dintr-o lovitură nucleară în straturile înalte ale atmosferei interacționează cu electronii Compton și produc IEM... Efectul produce o tensiune de o sută de ori mai mare decît are un trăsnet — dar e invizibilă și silențioasă și acoperă toată țara, de la o coastă la alta. S-a întîmplat în Pacific, în timpul ultimei experiențe în atmosferă, înainte de tratatul de interzicere de acum peste douăzeci de ani... Dar, pe atunci, aparatura electronică era foarte primitivă... în majoritate cu lămpi, care sînt foarte rezistente la IEM... și nici nu era prea multă pe acolo... dar în Hawai, la o mie trei sute de kilome-

tri, s-au stins luminile pe străzi... s-au oprit aparatele de radio și televizoarele... Azi, aproape toate circuitele au la bază plăcuțele de siliciu... care sînt distruse ușor de IEM...

— Dar nu văd cum ar putea rușii să aducă chiar și o armă mică la cinci sute de kilometri deasupra Omahăi fără ca Președintele să apese pe butonul nuclear, spuse Thorpe.

West își frecă fruntea :

— Trebuie să aibă ei un mijloc...

— Nu-mi pot imagina...

Îl privi pe West.

— Dar *tu* știi ce este. Și ai să-mi spui...

West întinse brusc mîna și trase clemele electrice. Thorpe plonjă instinctiv și-l apucă de mînă. West, fără să lase clemele, își încleștă mîna de a lui Thorpe, cu clemele strînse între cele două palme ale lor. West smuci mîna lui Thorpe spre el, făcînd ca masa pe rotile să se deplaseze lateral. Se întinse și, cu mîna liberă, întoarse cursorul transformatorului.

O descărcare electrică trecu prin ambele corpuri. Urlară amîndoi și Thorpe încercă să se smulgă din încleștare, dar mușchii li se contractaseră sub influența șocului electric. Amîndoi săreau și se scuturau, în spasme grotești.

În cele din urmă, brațul liber al lui Thorpe lovi firele și smulse clamele dintre mîinile lor.

West căzu pe spate, pe masă, cu trupul tresăltînd. Thorpe se prăbuși pe podea, încercă să se ridice și căzu în nas. Zăceau amîndoi, tremurînd și gemînd.

West inspiră de cîteva ori adînc, apoi, cu o voință extraordinară, își obligă mușchii să răspundă semnalelor creierului. Se ridică din nou, încet, în capul oaselor, ca un cadavru atins de *rigor mortis*. După un timp care i se păru lung, întinse mîinile și se aplecă înainte. Mîinile tremurînde i se opriră pe catarama chingii care-i ținea picioarele. Degetele începură să-l asculte și reuși să-și elibereze picioarele.

West îl auzea pe Thorpe scîncind pe podea, iar la fiecare cîteva secunde se auzea sunetul unei descărcări electrice, atunci cînd clemele veneau în contact.

Undeva, în mintea sa ametită, West știa că trebuie să acționeze rapid, dar totul părea că se desfășoară cu încetini-

torul. Încăperea părea foarte întunecoasă, dar știa că asta era consecința șocului asupra nervilor optici. Inima îi bătea puternic și rar. Avea senzația că nu mai are nimic fluid în corp, ochii îi erau uscați, gura încleiată, iar pielea îi era ca pulberea.

Încet, West își trase picioarele de sub chingă. Smulse tuburile de perfuzie și electrozii poligrafului de pe piept și de pe frunte. Dintr-o singură mișcare, care-i produse durere, își scoase cateterul din penis și căută la spate, descoperind că tubul anal ieșise deja. Îl auzi pe Thorpe mormăind obscenități jos, pe podea. West își regăsi glasul și spuse :

— E... ești... o oroare... de nedescris... mizerabilule !

West își trecu încet picioarele peste marginea mesei și privi în jos. Thorpe încerca să se ridice în picioare și ajunsese deja în genunchi. Se priviră unul pe altul. Văzu că Thorpe urinase pe el.

— Ce mi-ai făcut... zise West.

Thorpe scoase un sunet animalic, din rărunchi.

West se lăsă să alunece de pe masă și ateriză cu picioarele goale pe podeaua rece.

Thorpe, încă în genunchi, întinse mîna tremurîndă spre buzunarul hainei și începu să-și scoată încet revolverul.

West căzu în genunchi, prinse cele două fire care se zbăteau pe podea și i le aruncă în față lui Thorpe, atingîndu-i-o cu clemele.

Thorpe scoase un urlet pătrunzător și căzu pe spate, cu fața în mîini, lăsînd revolverul să cadă pe podea, între el și West. West se tîrî spre revolver.

Brusc, ușa mansardei se deschise violent și în cadrul ei apăru silueta Evei. Ea scoase un urlet puternic, de animal furios, și se lansă de-a lungul încăperii.

West privi în sus, în timp ce mîna îi bîjbăia după pistol. Ochii lui rămaseră pironiți la ceva aflat deasupra capului Evei. Apoi, deslușì șuieratul neclar al unui bici.

37

Cei doi călăreți erau acum la mai puțin de patruzeci și cinci de metri, apropiindu-se rapid.

— Desfășurarea ! Și cît mai larg, spuse Abrams.

El o luă la stînga, pe panta care urca de-a lungul aleii de pe țărm. Katherine o luă la dreapta, ținînd foarte aproape de apă. Abrams își spuse că unele aspecte ale logicii militare nu se schimbaseră prea mult, mai ales în ceea ce privește tactica infanteriei, care era o expresie a instinctelor de supraviețuire și a bunului simț. Acum, călăreții trebuiau ori să se despartă și, astfel, să se demaște prematur, ori să o țină drept înainte, punîndu-se în dezavantaj în ceea ce privește cîmpul de tragere cel mai favorabil.

Călăreții se apropiară, și Abrams văzu că erau niște tipi sub patruzeci de ani, îmbrăcați în blugi și scurte de vînt. Amîndoi țineau frîiele cu ambele mîini, și el așteptă, ațintindu-i cu privirea, vreo mișcare bruscă a mîinilor spre arme, sau a cailor înspre ei.

Călăreții erau acum la mai puțin de zece metri și încă în plin galop. Abrams se opri și puse un genunchi în pămînt. Katherine îl văzu și îl imită.

Abrams privi la cei cîțiva oameni aflați în apropiere. Erau fie plimbăreți inocenți, fie actori prea buni. Își ținea 38-ul între coapse, strîngînd patul cu ambele mîini. Călărețul cel mai apropiat ajunse lîngă el, luă o mînă de pe frîu și ridică brațul.

Abrams ridică și el revolverul. Celălalt, în plin avînt, se holbă la el cu gura deschisă, apoi strigă ceva și amîndoi călăreții își întoarseră caii.

Abrams se ridică și puse pistolul în toc. „Altă poveste de groază din New York intră în anale", își spuse el. Inspiră adînc.

Păși pe poteca îngustă, așteptînd-o pe Katherine să se apropie. Observă că era palidă și tremura, și-o cuprinse cu brațul pe după umeri.

— Cred că luăm un taxi înapoi. Haide !

Începu să o conducă în sus, spre ieșirea din parc.

Ea se trase la o parte :

— Nu. Mergem înainte. S-ar putea ca Peter să ne aștepte.

— Asta nu mai e cea mai bună idee, răspunse Abrams. E prea riscant. E prea multă lume în jur.

Ea îl privi și îi spuse rece :

— Miza e prea mare. Sîntem înarmați, sîntem împreună și sîntem preveniți. Nu vreau să mă calce vreo mașină într-o noapte... Vreau s-o primesc în față. Tu nu ?

El încuviință :

— Ba da... bine... Prefer un *rendez-vous* cu soarta pe care să-l știu dinainte.

— Hai să mergem !

Ea se întoarse și începu să alerge. El o urmă. Trecură pe sub stîlpii de beton ai podului Verrazano, apoi de fortul Hamilton, înconjurară golful Gravesend și intrară în parcul Bensonhurst, cinci kilometri acoperiți în mai puțin de trei sferturi de oră. Străbătură parcul la pas.

Abrams inspiră de cîteva ori adînc și privi în jur. Spre nord, se vedea silueta blocurilor din Manhattan, la scară foarte redusă, spre vest — Staten Island, iar spre sud și est o mare pajiște de asfalt negru, din care se ridica un șir de prăvălii, dominat de un magazin universal cu prețuri reduse.

— Bun venit în Bensonhurst, zise Abrams.

Katherine zîmbi forțat :

— Dor de-acasă ?

— Desigur.

Se uită la ea :

— Rămînem puțin ?

Ea încuviință :

— E unul din punctele de întîlnire pe care le-am stabilit cu Peter.

Se plimbară un timp în tăcere. Într-un tîrziu, Katherine spuse :

— De obicei mă opresc la centrul comercial ca să merg la toaletă. Ţi-aduc un suc de portocale.

— Bine. S-ar putea să facă reducere de Ziua Comemorării, la paharul mare.

Trecură prin parcarea aglomerată.

— Am vorbit ieri cu sora mea — e un telefon sigur, cu dispozitiv de distorsiune a vocii în biroul domnului O'Brien.

— Telefonul cu distorsiune de voce obişnuit la orice firmă de avocatură. Şi ce-a zis ?

— Din cîte spunea Ann, n-a existat nici un nume codificat Odysseus sau Ulise, amestecate în afacerea asta. A existat un Homer, un englez care s-a dovedit a fi spion sovietic, dar ăsta e mort şi îngropat. Ann a încercat să vorbească despre asta cu Nick, dar n-a reuşit să dea de el. Oricum, amîndoi cunosc aceleaşi lucruri. Cred că drumul ăsta s-a înfundat.

— Credeam că numele astea au o semnificaţie ezoterică pentru iniţiaţi.

— L-am întrebat şi pe Pat O'Brien, dar şi el mi-a spus cam aceleaşi lucruri.

Se opri, apoi adăugă :

— Dar... mi s-a părut foarte... tăcut, după asta. Cred că ştie ceva.

Abrams dădu din cap.

— M-am gîndit şi eu... şi dacă numele nu înseamnă nimic, atunci trebuie să fie subiectul poveştii.

— Adică războinicul care rătăceşte ani de zile după război şi se întoarce acasă după ce a fost crezut mort ?

— Da.

Katherine încuviinţă.

— Arnold a încercat să ne dea un indiciu despre asasinul, sau asasinii, lui. Sau chiar despre Talbot însuşi.

— Da. Există vreun războinic — un comandant, un ofiţer, care s-a întors din morţi ? Cineva care poate fi asemănat cu Ulise ?

Ea aprobă din cap.

— Au *fost* cîţiva din OSS dispăruţi în misiune, care s-au întors vii după război. Dar Ann a căutat în calculator şi a descoperit că cei mai mulţi dintre ei sînt deja morţi. Ceilalţi nu mai sînt în activitatea de informaţii şi nici nu mai lu-

crează în nici un fel pentru guvern. În afară de patru, dar ăștia e foarte puțin probabil să fie implicați în afacerea asta.

Abrams rămase tăcut.

Ea îl privi lung, apoi spuse :

— Ai tu ceva în cap.

— Păi... ce-ai zice de cineva care încă nu s-a întors din morți ?

Ea îl fixă cu privirea și răspunse :

— Cei care nu s-au întors din lumea de dincolo sînt morți.

— Bineînțeles. Mă refer la cineva care a fost dat dispărut și ale cărui rămășițe n-au fost găsite sau identificate. Poate cineva care a dispărut în împrejurări neobișnuite.

Ea răspunse, după un moment de tăcere :

— Știi, e o scenă în *Odiseea* în care Ulise rătăcește prin iad. El vede spiritul vînătorului Orion, urmărind veșnic spiritele animalelor pe care le vînase în cursul vieții. Și Ulise îl vede pe Orion ca pe „O umbră, vînînd umbre".

Ea susținu privirea lui Abrams și spuse :

— Așa îl văd eu uneori pe Arnold. Așa îl văd și pe tata. Umbre, urmărind veșnic umbre.

Abrams nu răspunse o vreme, apoi se hotărî să ignore aluzia, să nu mai urmărească și el niște umbre.

Intrară pe strada comercială, foarte aglomerată.

— Ți se pare straniu să mergi printre oameni, cunoscînd un mare secret pe care ei nu-l știu ? comentă Katherine. Ceva atît de groaznic, încît această scenă obișnuită va dispărea foarte curînd ? Ai un sentiment de percepție hipertrofiată ?

— Nu sînt sigur că noi știm mai mult decît oricare altul de pe strada asta, spuse Abrams. Dacă, bineînțeles, nu cumva e Peter Thorpe pe aici.

Ea privi în jur.

— Nu-l văd. Ai văzut vreun cunoscut ?

— Nu. Mi-e sete. Dai ceva ?

— Cred că n-am nici un ban la mine.

— Văd că ai lucrat suficient cu O'Brien ca să-i iei din obiceiurile proaste, cum ar fi să atentezi la mărunțișul meu.

Ea surîse.

Abrams cumpără de la o tarabă două sucuri și-i dădu unul.

— Nu vreau să-l scap pe domnul Thorpe. Ce program avem ?

— I-am spus că intrăm în Prospect Park pe la unsprezece treizeci. O să luăm metroul pînă acolo.

El se uită la ceas.

— Mai avem timp. Se apropie de un panou cu aparate de jocuri electronice și puse o fisă într-un aparat. Era un joc cu invadatori din spațiu, și Katherine își dădu seama că Abrams era familiarizat cu el.

— Acum văd unde-ți pierzi vremea, zise ea.

Abrams părea concentrat asupra jocului.

— Ticăloșii ăștia mici verzi vor să invadeze pămîntul, Kate — ia-l pe ăsta... și pe ăsta !

Ea rîse :

— Nu-mi cred ochilor !

— Coordonare ochi-mînă... gîndire rapidă... decizii instantanee... Fii atentă !... Bang !

Ea privi ecranul video.

— O... se mișcă mai repede... !

— N-avea teamă... pămîntul e în siguranță dacă-i Tony Abrams la cîrmă.

— Nu, zău ?

— Da.

Jocul se termină, și el își îndreptă spatele.

— Joacă și tu !

Ea puse mîna într-o doară pe comenzi. Abrams apăsă pe buton și jocul începu.

— Nu înțeleg nimic, zise ea.

— Trage tot timpul !

Ea mișcă manetele la întîmplare.

— Extratereștrii ăștia verzi cîștigă.

— Trage înainte !

Abrams începuse să joace la mașina de alături.

— Ăsta-i bun. Rachetele inamice vin pe orașele mele.

— Pare fermecător. E vreun joc cu contraspionaj ?

— Nu... e prea greu de programat... o, la dracu', a căzut Pittsburgh-ul !

— Nu-i nici o pierdere. Cum îi opresc pe omuleții ăștia verzi ?

— Trage mereu... !

Abrams rămase cu ochii la ecranul său şi-şi luă mîinile de pe comenzi. Rachetă după rachetă se arcuiau şi fluierau pe ecran, transformînd oraşele în ciuperci atomice, însoţite de puternice explozii audio. Îi vorbi încet :

— Ştii, uneori mă gîndesc că lumea reală nu există într-o măsură mai mare decît există lumile astea. Destinul uman ar putea fi condus de o bandă cu jocuri video, jucate de nişte fiinţe uriaşe, pe un ecran de şase kilometri. S-ar putea ca istoria omenirii să fie o serie de posibilităţi programate şi depozitate într-un circuit de memorie ; cîteva momente de recreere pentru alte fiinţe. Sfîrşitul lumii va veni cînd se termină fisa. Sau, cînd se va rupe banda... s-ar putea să vedem pe cer o sfîşietură mare, neagră, urmată de o zguduitură scurtă, instantanee. Sfîrşitul.

Ea îl privi :

— Eşti într-o dispoziţie filozofică.

El se întoarse cu spatele la jocurile video.

— Alergarea îmi excită creierul... Hai să plecăm !

Lăsară în urmă strada comercială şi ajunseră în staţia de metrou de pe Bay Parkway.

— Mai alergăm Prospect Park şi gata, zise Katherine.

— Mă rog, sper ca Thorpe să poată veni acolo.

— E ultimul punct de întîlnire posibil. A alergat cu mine de cîteva ori prin parcul ăsta şi cunoaşte traseul.

— Bun. Să fim cu ochii în patru.

Ea îi aruncă o privire, în timp ce coborau scările spre peron.

Aşteptară departe de marginea peronului. Abrams cercetă cu privirea cele cîteva persoane de pe peron. După un minut de tăcere, spuse :

— Există şi procentul ăla de şansă ca să lucreze exclusiv în interesul guvernului Statelor Unite.

Ea răspunse cu voce scăzută :

— Eu îi dau cincizeci de procente şansă.

— Eşti foarte generoasă. Dar rezultatul net e acelaşi — pînă nu sînt sigur sută la sută, n-o să-l execut sumar.

Ea se întoarse brusc spre el :

— N-o să faci asta în nici un fel de condiţii !

— De ce nu ?

— Fiindcă n-ai dovezi. Nu ai dreptul...

— Stai puțin ! Tu mi-ai spus că ți-ai omorî cel mai bun prieten dacă s-ar dovedi că este Talbot.

— E evident că Peter Thorpe nu e Talbot... ar putea fi complice... Oricum, pe cei ca Peter, dacă au fost întorși, îi interoghezi, nu-i împuști.

— Mă rog, eu cred că ar trebui să fie invers. Credeam că ai să vrei să stai de vorbă cu Talbot, ca să afli ce-a mai făcut în ultimii patruzeci de ani. Pe de altă parte, Thorpe e plevușcă. Totodată, comportamentul lui desfide tot ce știm despre anormalitatea umană. Fiindcă el nu-i...

— Nu-i ce ?

— Nu-i anormal. Am mai văzut tipul ăsta de om. Închipuie-ți un psihiatru care încearcă să vindece un leu de răul obicei de a sfîșia ființe vii. Leul e nedumerit. Comportamentul lui e instinctiv. Leul nu crede că e nebun. Și nici nu e. E leu, și se comportă ca atare. Și dacă ar fi fost crescut într-o mansardă pe Park Avenue, n-ar avea nici o importanță. Dacă te-ai duce la el pentru o șuetă în timp ce el e flămînd sau nervos, te-ar sfîșia, și asta nu i-ar tulbura somnul. Leii nu sînt culpabili de crimă, și la fel sînt unii oameni cu instincte ucigașe puternice. Asta nu înseamnă că modul corect de a proceda cu un animal periculos nu e acela de a-i băga un glonț în inimă. Și nici cel care trage glonțul n-ar trebui să-și piardă somnul din cauza asta.

— Chiar crezi asta ? șopti Katherine.

— Cred că da. Dar n-am acționat niciodată așa.

— Atunci, stai cuminte. Numai dacă ai fi în pericol de moarte.

— Sînt. Asta-i problema.

— Vreau să spun, pericol imediat. Clar și iminent, cum zicem la tribunal.

— A, ne întoarcem iar la fracțiunea de secundă.

— Întotdeauna ne întoarcem la asta.

Își privi ceasul, apoi își înmuie vocea :

— Învață-mă să joc „Invadatorii Spațiului".

— Asta e o chestie de durată.

— Bun.

El dădu din cap, apoi spuse :

— Să le luăm în ordine. Corect ?

— Corect.

Trenul trase la peron și ei se urcară în vagon.

38

Mîna lui West găsi mînerul revolverului. În aceeași clipă, auzi aerul plesnindu-i urechile și o durere arzătoare îi încinse umerii goi. West ridică pistolul, dar nu găsi puterea de a apăsa pe trăgaci.

A doua plesnitură a biciului lung îi crestă gîtul. Pistolul explodă în mîna lui și camera se umplu de un zgomot asurzitor.

O auzi pe Eva strigînd în spatele lui.

Mîna i se contractă din nou ca să mai tragă un foc, de data asta îndreptat spre fața lui Thorpe, la cîteva zeci de centimetri de el. Degetele i se încleștară și arătătorul trase înapoi, dar nu se auzi nici o explozie. Pistolul dispăruse și el își dădu seama că-i zburase din mîna amorțită și aproape paralizată, deși avea senzația că îl ținea încă.

Thorpe alunecă înainte și-și recuperă revolverul. Se ridică în genunchi și îndreptă pistolul spre West.

— Tu... balegă...

West încercă să se ridice și simți camera învîrtindu-se. Auzi din nou șuieratul biciului, dar aproape că nu simți cînd îi sfîșie pielea pieptului.

Eva lovi din nou, de trei ori în succesiune rapidă, pînă cînd West căzu grămadă pe podea.

West întoarse repede fața din cauza mirosului.

Eva îl prinse de ureche și-l întoarse din nou spre flaconul cu săruri.

Deschise ochii și se trezi privind în jos spre podea. Încet, își dădu seama că era din nou întins pe masă, cu fața în jos, cu capul atîrnînd peste marginea mesei. Gambele erau prinse în chingă, dar trunchiul îi era liber. Încercă să se ridice în mîini și în genunchi. Simți o durere fulgerătoare în

omoplați și căzu la loc. A doua lovitură de bici îl nimeri peste fese și simți sîngele cald șiroindu-i pe pielea rece.

Vocea lui Thorpe, nesigură și tremurătoare, ajunse pînă la el, dincolo de durere :

— Așa, Nicholas... deci... ești mult mai deștept decît am crezut... și mai viteaz decît mi-am imaginat... De ce te subestimez întotdeauna ?

West întoarse capul și-l văzu pe Thorpe stînd pe un scaun, cenușiu la față, cu hainele și părul în dezordine. Observă din nou că pantalonii de culoare deschisă aveau pete de umezeală. West se întrebă cît timp fusese inconștient, apoi simți mirosul înțepător de pulbere arsă și-și dădu seama că nu prea mult. Mai observă că nu mai avea fire atașate de corp și că toată aparatura fusese împinsă departe de masa cu rotile.

— O vreme o să-și facă și Eva meseria, spuse Thorpe și se ridică. Mă întorc peste cîteva ore, cu Katherine. Din experiența mea, oamenii care îndură durerea și rezistă la tortură se prăbușesc foarte repede cînd e torturat cineva apropiat. O să vezi ce vreau să spun.

West înghiți de cîteva ori, apoi își regăsi glasul :

— Nu uita... nu uita să te cureți... înainte să pleci...

Eva îl plesni cu biciul, și West urlă.

Thorpe zîmbi și-i spuse Evei :

— Cînd mă întorc, îl vreau viu și conștient.

— O să fie alt om cînd te întorci, răspunse Eva.

Thorpe plecă spre ușă.

West îl strigă :

— Peter... ai încurcat-o, Peter... ești un amator... Nu ești așa de deștept cum te crezi...

Eva ridică biciul, dar Thorpe o opri cu un gest al mîinii și-l privi pe West. Era ceva ce nu-i plăcea în vocea acestuia.

— Ce tot spui acolo ?

— O să te ucidă pentru că m-ai lăsat să mor.

— N-o să mori. Încă.

— Ba da. O să mor. Acum !

West își smulse un mic smoc de păr din creștetul capului și și-l băgă în gură. Thorpe plonjă prin cameră și-și vîrî dege-

tele pe gîtul lui West. West îl mușcă tare, și Thorpe țipă, scoțîndu-și din gura lui West două degete însîngerate.

West mestecă părul, apoi scoase un suspin prelung, iar trupul i se convulsionă cîteva secunde. Rămase liniștit, cu limba ieșindu-i din gură și cu ochii larg deschiși. Mirosul de migdale amare al cianurii ce-i venea din gură și din nări îl făcu pe Thorpe să se dea repede înapoi.

— O... pui de cățea ! Ai făcut-o ! Ticălosule... Nick... Nick !

Se apropie cu prudență de West și examină locul gol din creștetul capului, unde fusese implantul de păr.

— Fir-aș al dracului ! La ce mama lor s-or mai gîndi data viitoare ?

Eva privea prostită cadavrul.

Thorpe se gîndi un moment, apoi spuse :

— În sfîrșit, altă dată n-o să te mai subestimez, Nick.

Se uită la Eva, care-și încolăcea biciul. Se vedea că se simțea păcălită, frustrată.

— Biciuiește-l ! zise el.

Ea se holbă la el :

— Ce ?

— Biciuiește-l. Există un drog care reproduce efectele cianurii, dar provoacă numai o comă adîncă.

Ea încuviință și ridică biciul, tăind o rană adîncă peste șalele lui West.

Thorpe făcu un pas înainte și examină rana. Nu era nici un semn de circulație sanguină.

— La dracu' !

Eva se uită la Thorpe cu o privire acuzatoare, care se transformă curînd în uimire.

— Nu înțeleg... părul... ?

Thorpe o privi tăios.

— Da, vacă proastă ce ești. Cianură, ascunsă în păr artificial. Ai auzit vreodată de așa ceva ?

— Nu.

Thorpe se așeză și-și scărpină fruntea.

— O, Doamne !

Ridică ochii la Eva.

— I-am controlat dinții, anusul,... nările... pipa și tutunul... nu i-ai controlat părul ?

Ea dădu din cap :

— Cu un pieptene și lumină ultravioletă. Dar n-am observat nimic.

Thorpe își umezi buzele.

— Fir-ar al dracului ! Am încurcat-o !

— Eu ? Tu ești anchetatorul. *Tu* ești cel care i-a dezlegat brațele, provocînd toate astea...

Își flutură brațul împrejur.

Thorpe dădu din cap, ștergîndu-și transpirația de pe buza de deasupra. Se gîndi un moment, apoi îi spuse :

— Dar *tu* ai vrut să-i las corpul și brațele libere, ca să-l bicuiești. Ziceai că vrei să vezi cum se frînge, cum încearcă să-și acopere fundul și capul cu mîinile, cum își mușcă degetele...

O privi :

— Ăsta era show-ul *tău*.

Ea înghiți în sec :

— Păi... da... dar...

Thorpe păru să cadă pe gînduri, apoi ridică ochii spre ea.

— De fapt, Eva, uite ce s-a întîmplat : în timp ce eram plecat, i-ai dezlegat brațele și pieptul și l-ai întors ca să poți să-l biciuiești, încălcîndu-mi ordinele. N-a suportat durerea și s-a sinucis.

— Nu ! Tu ai fost !

Își dădea seama în ce pericol era și făcu un pas înapoi. Strigă :

— Nu ! Nu mă omorî ! Aruncă biciul și întinse mîinile într-un gest de apărare.

Thorpe se ridică, scoase revolverul, îi ținti fața și trase direct.

Capul Evei zvîcni spre spate, în timp ce ea întinse brațele înainte, împleticindu-se și încercînd să-și regăsească echilibrul. Căzu, dar apoi, sub privirile stupefiate ale lui Thorpe, se ridică din nou în picioare.

Eva stătea cu fața în mîini, ca și cum ar fi plîns în pumni, dar în loc de lacrimi, printre degete i se prelingea sînge.

— O... o... ce s-a întîmplat ?

Thorpe se apropie de ea și examină orificiul de ieșire al glonțului din spatele urechii ; o masă de sînge, de fluid ce-

nușiu, de așchii de os și cartilaje. Își dădu seama că împușcătura nimerise greșit.

— O, fir-ar să fie ! Se gîndi să-i mai tragă un glonț în cap, dar asta ar fi părut o treabă de amator în ochii celor ce urmau să se ocupe de cadavru.

Eva se prăbuși în genunchi, cu o mînă pe ochi și cu cealaltă în spatele urechii, strîngînd ca într-o menghină cele două răni. Sîngele îi curgea acum pe gît și pe brațe, picurînd pe podea.

Thorpe privi urmele de sînge de pe podea și își dădu seama că va trebui să-l șteargă chiar el.

— Pentru Dumnezeu, femeie, mori !

— Ajută-mă ! Te rog... cine-a făcut asta ? West a făcut-o !...

— Săracu' Nicko, el e vinovat de toate, rîse Thorpe.

Eva rămase în genunchi, dar nu dădea nici un semn că ar muri curînd. Gemu :

— West ne-a păcălit... O să-i spunem lui Androv că...

Thorpe zîmbi din nou :

— Am eu povestea *mea* pentru Androv. Pe-a ta poți să i-o spui cînd o să vă-ntîlniți în iad.

Thorpe o ridică în picioare și o tîrî prin cameră. Întinse mîna și deszăvorî o ușă masivă din oțel, o deschise și o rezemă pe Eva în picioare, în congelatorul de măcelărie. O ridică apoi în brațe și-i agață rochia într-un cîrlig pentru carne, după care îi dădu drumul.

Eva rămase atîrnată la cîțiva centimetri de podea, dînd din picioare și din mîini. Thorpe își șterse mîinile pline de sînge pe tivul rochiei.

Făcu un pas înapoi și privi în dreapta. În alt cîrlig atîrna corpul vînăt, înghețat, al lui Randolph Carbury.

— Se cam aglomerează, își spuse Thorpe. Se întoarse, se duse la masa cu rotile, luă corpul lui West și-l cără și pe el în congelator, aruncîndu-l pe jos.

Eva gemea încet :

— O, Dumnezeule... ! Nu mă lăsa aici cu mortul...

Thorpe ieși din congelator și trînti ușa.

— Ce zi... !

Trecu în revistă mansarda întunecoasă, apoi se uită la ceas :

— A sosit momentul să plec la jogging.

39

Abrams și Katherine ieșiră din stația de metrou Fort Hamilton Parkway și începură să alerge spre nord, prin Prospect Park, ce se întindea pe vreo cinci sute de pogoane, de-a lungul aleii South Lake Drive.

Abrams trase în piept aerul mai răcoros și mai proaspăt al parcului bogat împădurit. Formele terenului fuseseră create de ultima morenă din perioada glaciațiunii și, laolaltă cu vegetația abundentă, ofereau un peisaj variat și o mulțime de ascunzători. Dar Abrams cunoștea fiecare centimetru pătrat al parcului și știa de unde se putea aștepta la surprize.

Cotiră spre East Lake Drive, urcară în fugă colina Breeze Hill, trecură pe lîngă debarcader și se apropiară de grădina zoologică, așezată în mijlocul grădinilor. Urcară la pas panta abruptă numită Battle Pass Hill și se opriră în vîrful dealului.

Abrams privi înspre vest, spre Long Meadow, o pajiște largă care semăna cu un peisaj rural. Katherine privi spre nord și nord-vest, într-o zonă deschisă, numită Valea Cashmere, plină cu păsări migratoare care se odihneau.

— E un loc bun pentru o pauză. Privelișteș, de jur-împrejur, frumoasă, zise ea și se așeză pe un petec de iarbă să-și tragă răsuflarea.

Abrams se lăsă în genunchi, lîngă ea, ștergîndu-și sudoarea de pe față cu mîneca.

— Cred că aici e locul unde a fost postul de comandă al lui Washington în timpul bătăliei de la Long Island, zise ea.

Abrams încuviință:

— Și-a ales un loc bun ca să stea cu ochii pe banditi.

Ea surîse și privi în jur.

— Nu văd nici un bandit... Doar o mulțime de lume ieșită la iarbă verde.

— Așa-i. Nu cred că lui Thorpe îi place aglomerația. Hai să luăm metroul pînă la mine acasă.

Ea cugetă un moment, apoi îi spuse :

— Hai să terminăm parcul !

Abrams se lăsă să cadă pe spate, în iarbă :

— O să mă termine parcul pe mine !

— Te descurci perfect. N-ar trebui să te întinzi pe jos.

El nu-i răspunse, dar ridică ochii și privi cerul în tăcere. După cîteva secunde spuse :

— Am mai văzut elicopterul ăsta !

Ea privi în sus și urmări micul elicopter cenușiu care dispărea spre nord.

— Da. L-am mai văzut și eu. Se ridică în picioare. Hai să mergem ! Altfel, o să ai cîrcei.

Abrams se ridică încet.

— Cred că-mi plăcea mai mult să mă deghizez în bătrîn, decît chestia asta.

— Să mergem puțin la pas, zise Katherine.

Porniră pe potecă, în josul dealului.

— Poate că era de la poliție, spuse ea.

— Posibil. Dar nu cunosc modelul ăsta. Poliția are elicoptere Bell. Ăsta era altă marcă.

Ea îl privi lung.

— Dar *ai* acoperire de poliție ?

— Nu sînt polițist.

Merseră în tăcere, apoi el îi spuse :

— Îți dai seama că poate să ajungă la tine oricînd ? Pe vas, în drum spre Glen Cove, de exemplu. Sau, ar putea să te înnăbușe cu o pernă, în pat.

Ea se uită la el :

— Ce vrei să spui ?

— Totuși, cred că, de fapt, nu vrea să te omoare. Probabil are de gînd să te răpească și să te interogheze.

Ea își aduse aminte de încăperea mansardată de deasupra apartamentului.

— Dar putea să mă invite pur și simplu să bem ceva la „Lombardy".

— „Nu vrei să vii la mine-acasă ? îi zise păianjenul musculiței ; e cea mai frumoasă casă pe care-ai spionat-o vreodată."

Abrams adăugă :

— Ai fi mers pînă acolo cu relația voastră ?

— Aș fi mers cît de departe, dacă aș fi crezut că e ceva de aflat sau de cîștigat din asta.

— Dar ți-ai fi luat măsuri de acoperire înainte să intri acolo. Și dacă n-ai mai fi ieșit, Thorpe ar fi fost demascat.

Abrams spuse, în concluzie :

— Eu cred că Thorpe te folosește ca să ajungă la mine. Ca să împuște două păsări dintr-un foc. Nu prea mai are timp. Iar pe mine trebuie să mă omoare, pentru că n-are ce să scoată de la mine.

Ea răspunse cu o undă de ironie în glas :

— Asta zic și eu deducție ! Sau auzi iar vocile ?

— Nu, zîmbi el, dar am început să înțeleg cum gîndește. E inteligent, dar e previzibil.

Ea rămase tăcută o vreme, apoi încuviință :

— Deci... Peter m-a folosit ca momeală ca să te scoată la lumină, iar tu m-ai folosit ca momeală ca să-l scoți pe el.

— Cam așa ceva.

Ea îl fulgeră cu privirea :

— Cel puțin, tu ești sincer. Uite, ție puțin îți pasă de aspectele ce privesc siguranța națională ale afacerii ăsteia, nu-i așa ?

— O să mă mai gîndesc, după ce scap cu viață. Acum, pe primul plan nu e vorba de *salus populi suprema lex* *, ci de *lex talionis* — legea talionului —, de *vendetta*.

Abrams pronunțase cu accent italian.

Ea zîmbi forțat.

— În cazul ăsta, n-am să încerc niciodată să te arunc de pe vreun acoperiș.

— Sînt subiectiv. Cînd e vorba de viața mea, nu prea mai acționez ca un profesionist.

Ajunseră la Arcul Memorial din Grand Army Plaza.

---

* Siguranța poporului reprezintă legea supremă (n. red.).

— I-am spus lui Peter că, dacă nu ne întîlnim pînă în punctul ăsta, o să iau de aici metroul să mă întorc în Manhattan. Vii cu mine acasă ?

El o privi, și-i fu clar ce voia să spună.

— O să vin.

Ea încuviință.

— Mai așteptăm cinci minute.

Abrams așteptă în tăcere, verificîndu-și ceasul mai des decît era nevoie. Se uită înapoi, în direcția din care veniseră.

— Ei, vine Peter cu codiță, țopăind pe potecuță !

Ea se întoarse și-l văzu pe Thorpe alergînd spre ei, îmbrăcat într-un trening bej cu albastru.

— Dacă de obicei vă sărutați, sărutați-vă, zise Abrams.

— Nu-s o actriță prea bună.

Thorpe trecu la pas și veni spre ei.

— Ia te uită, maratonistul și fondista ! Arătați terminați. Cum a fost ?

Katherine îl sărută pe obraz.

— A fost bine. Ce-ai pățit la nas ?

— Mi l-am băgat unde nu-mi fierbea oala, ca de obicei, spuse Thorpe pipăindu-și nara bandajată.

— Ce-ai pățit la degete ? întrebă Abrams.

Thorpe își privi cele două degete pansate.

— Ce-am pățit și cu nasul. De ce te excită întotdeauna vederea sîngelui meu ?

— Sîngele mă face curios.

— Sticlete tipic.

Katherine interveni :

— Ești cam palid.

— Hei, ce-i asta ? Vă jucați de-a șo-pe-Peter ?

Thorpe își plimbă privirea prin parc.

— Groaznic loc de alergare. Cărucioare cu copii, barbari mici pe biciclete, apucați cu skateboard -uri și cîini mîncători de joggeri.

Se scărpină în cap și spuse voios :

— Hai să alergăm prin cimitirul Greenwood. Am fost o dată acolo. Cinci sute de pogoane de cadavre.

---

* Scîndură pe rotile, asemănătoare patinelor cu rotile, pe care se merge în picioare (n. red.).

— Alergarea în cimitire este ilegală, zise Abrams.

— Dă-o-ncolo, Tony, zîmbi Thorpe. Pariez că ai alergat și tu prin cimitire. Unde mai găsești așa singurătate ?

— O să fie o mulțime de lume, spuse Katherine. E Ziua Comemorării.

— E un cimitir vechi, îi răspunse Abrams. Ultima înhumare a avut loc probabil acum vreo șaizeci de ani. Nu e un cimitir prea vizitat.

Thorpe bătu din palme și începu să alerge pe loc.

— Gata, soldați, după mine !

Abrams și Katherine îl urmară. Alergară o distanță cam de douăzeci de blocuri pe bulevardul care mărginea parcul, pînă ajunseră la gardul înalt, din fier forjat, al cimitirului Greenwood. Thorpe se uită în sus și în jos de-a lungul străzii.

— O.K., bandă, drumu-i liber !

Se cățără pe gard și sări în cimitir.

— Haideți !

Se uită la Katherine și la Abrams prin gard.

— Ce faceți ?

Abrams o ajută pe Katherine să se urce, prinzînd-o de picioare și apoi împingînd-o de fund. Thorpe zise :

— Fii atent ce faci, Tony !

În timp ce Katherine cobora gardul în cimitir, Thorpe întinse mîinile s-o ajute, și Abrams văzu că o pipăia și îi descoperise pistolul.

Abrams se cățără și sări în partea cealaltă. Thorpe întinse mîna să-l sprijine, dar Abrams îl respinse.

Începură să meargă printre morminte, pînă ajunseră la un drum îngust. Abrams mai alergase pe aceste întinderi sumbre, locul odihnei de veci pentru o jumătate de milion de suflete, inclusiv al unor nume cunoscute, ca Horace Greeley, Currier și Ives, Boss Tweed, Henry Ward Beecher sau Samuel F. B. Morse. Iar Thorpe avea dreptate într-o singură privință : alergarea prin cimitire era cea mai grozavă. Vechiul cimitir nu era numai o oază de liniște, era și un tezaur de artă funerară specifică renașterii gotice victoriene. Statui, urne, pietre funerare, arcade și fier forjat aglomerau fiecare suprafață disponibilă a acestui loc în care timpul se oprise.

Porniră cu pas lent de-a lungul drumului mărginit de mausolee singuratice. Se părea că în cimitir nu mai era nimeni. Thorpe declamă :

— Da, deși merg prin valea în care se întinde umbra morții, nu mă tem de cel rău, pentru că eu sînt cel mai al dracului pulărău din vale.

— Peter, exclamă Katherine, aproape teatral, ești vulgar !

— Așa e și moartea, de-aia și e pe locul doi, după sex, ca subiect de bancuri.

Abrams, care alerga puțin în urmă, privi de la unul la altul. Se vedea că Peter Thorpe exercita o fascinație perversă asupra unor femei. Katherine părea că aproape savurează mîrlănia acestuia, chiar și acum. Dar, își reaminti el, ea n-ar mai fi putut să simtă nimic pentru el ; juca teatru, cum i se ordonase.

Ajunseră la o bifurcație a drumului, și Thorpe strigă :

— La stînga !

Alergară aproape un kilometru printre pietre de mormînt din granit negru și din marmură albă, Thorpe stabilind ritmul. Katherine rămăsese în urmă, în timp ce Abrams se distanțase și mai mult.

Katherine strigă :

— Peter... prea repede ! Sîntem cam terminați.

— Hai, Kate, că n-ai nimic, strigă Thorpe. Tony trebuie să tragă puțin de el.

După alte cîteva sute de metri, Thorpe încetini, apoi începu să meargă la pas. Katherine, apoi Abrams, îl ajunseră din urmă, gîfîind și transpirați.

Merseră în tăcere. Abrams încercă să prindă vreun zgomot neobișnuit, dar sîngele îi bătea în timpane. Se simțea foarte obosit și foarte vulnerabil aici, în acest loc plin de posibile ambuscade.

Thorpe preluă rolul ghidului.

— Această arhitectură peisagistică era foarte tipică pentru curentul romantic. Se simte cineva romantic ?

Arătă spre un grup de pietre funerare :

— Tony, crucile astea te sperie ?

Abrams nu-i răspunse.

— Ai văzut vreodată atîția îngeri păzitori ? continuă Thorpe. Tu ai un înger păzitor, Tony ?

— O să aflăm în curînd.

Thorpe zîmbi, apoi privi în stînga. La vreo patruzeci și cinci de metri de drum era un mormînt deschis, cu o movilă de pămînt proaspăt alături. În pămîntul moale erau înfipte două lopeți cu coadă lungă. Thorpe o luă peste iarbă și se opri lîngă groapa deschisă.

— Ia te uită ! Piatra are peste o sută de ani, dar groapa de-abia a fost săpată.

Îngenunche și privi în groapa adîncă, în timp ce Abrams și Katherine se apropiau.

— E goală... Cred că se pot deshuma osemintele, după un anumit timp. Se vinde locul altcuiva. Nu-i chiar un loc de veci.

— Hai să plecăm, zise Katherine.

— Trebuie să fie înmormîntarea azi, comentă Thorpe.

— Atunci ar fi luat vechea piatră, observă Abrams.

— Adevărat, răspunse Thorpe.

Citi cuvintele săpate în granitul negru :

— „Quentin Mosby — născut la 21 aprilie 1843, mort la 6 decembrie 1879". Era mai tînăr ca noi. Nu pierdeau prea mult timp pe pămînt în vremurile alea, nu ?

Se ridică și se uită la Abrams :

— De ce vrem noi să trăim așa de mult ?

— Fiindcă avem grijă de noi.

Thorpe dădu din cap.

— Apropo, zise el. Sper că sînteți pregătiți în caz de necaz. Situația devine cam încordată zilele astea.

— N-am remarcat nimic neobișnuit.

— Dar ești înarmat ?

Abrams îl aținti cu privirea pe Thorpe, iar acesta îl fixă și el la rîndul său. Înțelegeau amîndoi că sosise timpul. I se păru că Thorpe chiar înclină capul a încuviințare.

Abrams privi în jur. Din direcții diferite se apropiau trei bărbați, făcîndu-și drum printre pietrele de mormînt. Erau îmbrăcați în hainele verzi, de lucru ale săpătorilor de morminte.

Katherine îi urmări apropiindu-se.

— Peter, cine sînt ăștia ? întrebă ea.

Thorpe ridică din umeri.

— De unde să știu ? Cred că sînt ceea ce par a fi.

Katherine spuse :

— Să mergem ! Se întoarse în direcția drumului și văzu alți trei bărbați, pe bordură.

— Se pare că am nimerit în plină înmormîntare, zise Thorpe.

Cei trei bărbați care se apropiau se opriră la mai puțin de șapte metri, formînd un semicerc în jurul gropii. Fiecare luase poziție lîngă o piatră funerară.

Abrams văzu că cei trei de la marginea drumului se răspîndiseră. Totodată, Thorpe se apropiase de piatra mormîntului deschis. Toată lumea era pe poziții. Abrams nu mai vedea nici o ieșire din situația în care se aflau.

40

Abrams rămase perfect liniștit. În mod ciudat, sîngele încetase să-i mai bubuie în cap, pulsul îi scăzuse la normal, iar respirația îi era regulată. Simțea cum i se risipește oboseala lungii alergări și cum i se ascut simțurile. Simți mirosul pămîntului proaspăt săpat, al trupurilor transpirate din apropiere și parfumul slab al florilor. Văzu cu claritate expresiile fixe de pe fețele celor șase bărbați care-l înconjurau și expresia impenetrabilă de pe fața lui Peter Thorpe. Sudoarea i se răcea pe piele, și el simțea acut prezența tocului pistolului pe piept. Undeva, departe, o pasăre cînta într-un copac. Furișă o privire spre Katherine și ochii li se întîlniră pentru o fracțiune de secundă, suficient ca să-și transmită reciproc sentimentul de siguranță și încredere.

Thorpe își drese glasul și spuse încet :

— Pare cam suspect. Dacă aș fi paranoic, aș spune că sîntem înconjurați de niște tipi cu intenții dubioase.

— Aș zice că ai dreptate.

Katherine adăugă :

— Eu aș zice că ar trebui să scoatem pistoalele.

Thorpe o privi :

— Din păcate, n-am pistol, dar presupun că Tony are.

Făcu semn cu capul spre groapă :

— O tranșee perfectă. Gata ?

Abrams îi prinse brațul Katherinei, reținînd-o, și privi în groapă.

— Legea cere numai un metru optzeci. Asta are vreo doi jumătate. Bun mormînt, proastă tranșee.

Thorpe îl săgetă cu o privire de ură nedisimulată.

— Atunci, ce propui ?

— E piesa ta, Pete. Zi tu.

Thorpe îl privi atent pe Abrams și spuse :

— Păi, hai să ne păstrăm calmul. Poate că nu vor decît să stea la o șuetă.

— Toți șase ?

Thorpe nu răspunse, dar își șterse sudoarea de pe frunte.

Cei șase bărbați se puseră simultan în mișcare, de parcă ar fi primit un semnal. Se apropiară de groapă, oprindu-se la numai cîțiva pași de Abrams, Katherine și Thorpe. Nu vorbiră și nici nu făcură vreo mișcare amenințătoare.

Abrams îi aruncă o privire lui Katherine. Era palidă, dar fu nevoit să-i admire calmul în fața morții. Îl privi pe Thorpe, care părea cufundat în gînduri. Abrams știa că motivul reticenței acestuia venea de la faptul că era un tip care-și lăsa toate ieșirile deschise. Nu intenționa să se dea pe față pînă n-ar fi fost sigur că nu era vorba de vreo capcană, că jocurile erau făcute definitiv.

Ochii lui Thorpe se mișcară de la Abrams la Katherine și înapoi. Vorbi scurt :

— Ei, Tony ?

Abrams înțelese întrebarea. Luă brațul Katherinei și-i spuse deschis lui Thorpe :

— Da, ne așteaptă o mașină să ne ia.

Thorpe privi în jur.

— Nu văd nici o mașină. Cred că v-au uitat.

— Eu nu cred. Abrams se bătu peste buzunarul pantalonilor. Baliză radio.

Adăugă :

— E un elicopter pe-aproape.

Thorpe privi cerul :

— Nu văd nici elicopterul.

Abrams se uită la cei șase bărbați, privindu-i în ochi, pe rînd.

— Domnilor, eu plec. Vă propun să faceți la fel.

Unul dintre ei, care părea a fi conducătorul grupului, rămase cu ochii la tricoul cu inscripția NYPD al lui Abrams. Apoi își mută privirea spre Thorpe.

Abrams prinse brațul Katherinei și amîndoi se întoarseră și porniră spre alee.

— *Sîntem* acoperiți ? întrebă ea în șoaptă.

— Cred că da. Probabil că Spinelli așteaptă ca Thorpe să facă prima mișcare.

— Crezi că o să scăpăm ?

— Poartă-te ca și cum așa ar fi. Mergi înainte.

— Stați !

Thorpe veni alergînd lîngă ei, pe cînd se apropiau de alee.

— Sînt *șase* tipi acolo. Cred că ar trebui să cooperăm cu ei, pînă sosește cavaleria.

Îl întrebă brusc pe Abrams :

— Pot să văd și eu emițătorul ăla ?

Abrams îi rîse în nas :

— Să-ți spun drept, nu.

Thorpe se înroși la față și îi spuse :

— Nu cred că ai nici un emițător. Cred că ești singur.

Abrams știa că Thorpe era sfîșiat între prudență și dorința de a acționa. Își dădu seama că șarada nu mai putea continua mult timp fără ca unul dintre ei să dea cărțile pe față.

— Cînd ai dubii, alege ieșirea sigură, zise el. Vor mai fi și alte ocazii, Pete.

Thorpe își frecă falca, apoi dădu din cap, ca și cum ar fi acceptat ideea.

— O.K...

Scoase o basma mare din buzunar, și Abrams ochi micul pistol automat, plat, ascuns în ea.

Abrams țîșni, prinzîndu-l pe Thorpe nepregătit. Îl lovi puternic în vîrful bărbiei, trimițîndu-l, împleticindu-se, în trunchiul unui stejar uriaș. Thorpe reculă din copac, și pumnul lui Abrams îl mai lovi o dată, puternic, în față. Thorpe căzu la pămînt.

Katherine luase deja poziție în spatele unei pietre funerare. Abrams auzi împușcăturile seci, în timp ce ea își golea încărcătorul în direcția oamenilor lui Thorpe.

Abrams se aruncă la pămînt, la cîțiva pași de Katherine, și trase de două ori. Sunetul împușcăturilor reverberă printre pietrele de mormînt, și ecoul se răspîndi în tot cimitirul, făcînd ca zgomotul pistolului să semene cu acela provocat de un mic război.

Katherine schimbă repede încărcătorul, dar, înainte să apuce să tragă, Abrams strigă :

— Oprește !

Traseră amîndoi cu ochiul printre șirurile de pietre și garduri vii. Nu se vedea nimeni și, din cîte-și dăduse seama Abrams, nimeni nu răspunsese cu foc. Abrams se ridică într-un genunchi, ținînd revolverul cu ambele mîini.

Din poziția culcat, Katherine privi înainte, ținîndu-și pistolul în față, gata să tragă.

— Cred că au plecat.

— S-ar putea.

El se ridică ghemuit și se uită la trupul lui Peter Thorpe, care zăcea cu fața în sus la marginea drumului. Abrams ezită o secundă sau două, o privi pe Katherine, care cerceta șirurile de pietre funerare, apoi puse gura țevii între ochii lui Thorpe și ridică cocoșul.

— Lasă-l.

Abrams întoarse capul, așteptîndu-se să-l vadă pe unul dintre oamenii lui Thorpe. În locul acestuia, văzu o pereche de ochi reci, de culoarea țevii cenușiu-albăstruie a pistolului-mitralieră Uzi, ațintiți asupra sa.

Din spatele unui mausoleu mai apărură doi oameni purtînd arme automate. Toate armele aveau amortizoare de zgomot, mari și urîte. Oamenii erau tineri și aveau un aspect de duri, părînd foarte siguri de ei.

— Ridicați-vă !

Abrams și Katherine se ridicară. Abrams observă că tipii purtau ghete de baschet negre, iar îmbrăcămintea părea a fi o ținută sport normală, deși culorile erau întunecate, terne. Abrams recunoscu o ținută discret paramilitară ; vreun soi de gherile urbane, îmbrăcați astfel încît să se poată amesteca în mulțime sau să se angajeze într-un schimb de focuri.

— Hai că-mi place.

Abrams sesiză o nuanță de accent străin. Îi întinse omului pistolul, cu patul înainte.

Omul îi făcu semn cu țeava pistolului-mitralieră. Abrams și Katherine păși înapoi, spre groapă.

Abrams ieși dintre șirurile de pietre funerare și văzu încă trei bărbați, îmbrăcați în același stil și purtînd arme auto-

mate cu amortizoare de zgomot, stînd în picioare în jurul gropii. Unul dintre ei îl chemă cu degetul pe Abrams.

Abrams se apropie și privi în groapă. Cei șase oameni ai lui Thorpe zăceau pe fundul gropii, aruncați unul peste altul, cu trupurile sfîșiate și ciuruite de ceea ce nu puteau fi decît rafale de armă automată.

Katherine se apropie cu un pas. Privi în groapă, duse mîna la gură și se întoarse cu spatele.

Unul dintre bărbați vorbi :

— Am zis că-i o idee bună să vedeți asta, ca să înțelegeți că nu ne jucăm.

Abrams recunoscu accentul englezesc. Imediat, Katherine se uită la cel care vorbise.

— Marc !

Se întoarse spre Abrams :

— Este... o cunoștință de-a mea — Marc Pembroke.

Marc Pembroke nu păru să o recunoască, dar le făcu un semn oamenilor săi, care începură să astupe groapa.

Abrams observă atitudinea de gheață a tipului, apoi mai privi o dată în groapă. *Cu așa cunoștințe*, își spuse el, *ce nevoie mai ai să încerce să te omoare străinii ?*

— Știți că era cît pe ce să rasoliți lucrurile, zise Pembroke. Noroc că Pat O'Brien m-a rugat să fiu cu ochii-n patru. Mi-a spus că s-ar putea să aveți inițiative personale.

— Ieșisem la o alergare, spuse Abrams.

Pembroke nu-l băgă în seamă și o privi pe Katherine.

— Tu ar fi trebuit să știi mai bine.

— Nu-mi face mie morală. Nici măcar nu știu ce rol ai în treaba asta. Dar o să-l întreb pe domnul O'Brien.

Pembroke dădu să răspundă, dar se întoarse spre Abrams.

— Domnule Abrams, ai o sarcină importantă pentru azi după-amiază. N-aveai dreptul să-ți riști viața în treaba asta idioată.

— Mă rog, răspunse Abrams, acum sînt liber să-mi risc viața în treaba idioată de după-amiază.

Katherine îl privi întrebătoare.

Pembroke urmări cum groapa se umple cu pămînt, apoi spuse, fără să ridice ochii :

— Atunci, de ce n-o ștergeți ? Curățăm noi pe-aici.

Katherine ezită, apoi întrebă :

— Peter... ?

Pembroke se uită supărat la ea :

— Peter Thorpe nu trebuie să pățească nimic. I s-au dat niște fleacuri care să-l țină adormit...

Se uită la Abrams și continuă :

— Cînd își va reveni, o să se trezească într-un mausoleu, în siguranță. Mormîntul ăsta va fi acoperit, iar noi plecați. Dacă avem noroc, domnul Thorpe va fi destul de încurcat și de speriat ca să nu mai pomenească despre incident în fața șefilor săi. E important ca Peter Thorpe să mențină contactul cu sovieticii pînă vom fi *noi* gata să-l ridicăm. Bună ziua la amîndoi.

Se întoarse cu spatele la ei.

Abrams luă brațul Katherinei. Unul dintre oamenii lui Pembroke le înapoiase pistoalele, și ei merseră pîna la drumul mărginit de copaci. Thorpe dispăruse. Abrams era înclinat să creadă că, atunci cînd se va trezi într-o criptă întunecată, va fi derutat.

El însuși era derutat, deși fusese treaz tot timpul.

Ieșiră din cimitir, pe poarta principală, în Strada 25.

— Ce s-a întîmplat cu acoperirea ta de la poliție ? întrebă Katherine.

Abrams se trezi din reverie.

— Ce ? O... cred că amicul tău britanic a avut grijă de ei.

— Începusem să cred că blufezi.

— Chiar asta făceam.

Se uită la ea.

— Înțelegi că, dacă lucrurile ar fi mers puțin altfel, Pembroke i-ar fi lăsat să ne omoare.

Ea încuviință.

— Toți sînteți cam ciudați. Știi asta ? Sau nu mai observi ?

— Știu.

Îl privi :

— Ce misiune importantă ai după-amiază ?

— Ești ultima persoană căreia i-aș spune.

Ea zîmbi :

— Atunci, bun venit în grup, domnule Abrams !

El mormăi ceva, apoi spuse :

— Ai o influență proastă asupra mea.

Mergeau încet, absorbiți fiecare de gîndurile lui. Abrams îi luă brațul, la noroc, și ea se trase mai aproape. Străbătură distanța pînă în Fourth Aveune și se opriră la intrarea în stația de metrou.

— Asta-i linia pe care am plecat spre parcul Owl's Head, spuse Abrams. Am făcut un cerc complet.

— Da, așa e. Asta mă duce înapoi în Manhattan, da ?

— Da, merg și eu cu tine pînă la Primărie. Tu cobori la... uite : la tine sau la mine ?

— Nici, nici, răspunse ea.

El o privi.

— În Strada 36, spuse ea repede.

Vorbele îi ieșeau grăbite din gură.

— E mai sigur...

El își simți inima bătîndu-i.

— O.K...

— Oricum, va trebui să dormim în camere separate... Poți să vii tu noaptea la mine... sau am să vin eu la tine...

— Trebuie să ne hotărîm, altfel o să ne trezim singuri în alte camere.

Ea izbucni în rîs și-l îmbrățișă, îngropîndu-și fața la pieptul lui. O auzi suspinînd. Ea își controlă vocea și spuse :

— Azi a fost una din cele mai îngrozitoare zile... una din cele mai grozave zile... Ai grijă, după-amiază. Oricare ar fi treaba, ai grijă.

Abrams observă că lumea îi ocolea ca să poată ajunge la scările care coborau în metrou.

— Poate ar trebui să luăm un taxi. Mergem la casele noastre, ne facem bagajele...

— Da. Bună idee !

Ea se îndreptă și-și controlă ținuta.

Așteptară în curbă să treacă un taxi. Abrams rosti întrebător :

— Thorpe ?

— Nu simt nimic, răspunse ea.

— Furie ? Trădare ?

— Nu, nimic... mă simt doar poate caraghioasă. Se pare că toți ceilalți știau.

— Te mai duci la Van Dorn, după-amiază ?

— Bineînțeles. Serviciul.

El încuviință.

— E posibil ca Thorpe chiar să apară ?

Ea se gîndi un timp, apoi răspunse :

— După cum îl cunosc, e posibil. Și pentru el e tot serviciu.

CARTEA A CINCEA

MISIUNEA RUSĂ

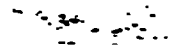

41

Tony Abrams se alătură mulțimii de vilegiaturiști din Penn Station și se urcă în trenul de trei și douăzeci spre Garden City, Long Island. Era o călătorie scurtă, dar avea suficient timp să pritocească în minte evenimentele dimineții : strada Carmine, alergarea prin Brooklyn, Thorpe, cimitirul. Se gîndi la englez, Marc Pembroke, pe care Katherine i-l descrisese ca pe încă o figură neclară, cu un birou în Rockefeller Center care avea ușa încuiată în permanență.

El și Katherine luaseră un taxi pînă la el acasă, de unde-și luase cîteva lucruri, inclusiv costumul pe care-l purta acum, și actele. Se întorseseră în strada Carmine, de unde-și luase și ea un mic bagaj. Apoi plecaseră în Strada 36. Pe drum, existase acea jenă pe care o încearcă un bărbat și o femeie atunci cînd știu că se duc undeva ca să facă dragoste pentru prima dată.

Casa era supravegheată discret și, în timp ce Abrams și Katherine se îndreptau spre ușă, fuseseră interceptați de un tip în civil care le ceruse actele și-i întrebase în ce scop veniseră.

— Abrams, răspunsese el. Fără scop.

Civilul zîmbise și-i spusese :

— Spinelli a dat sfoară-n țară că ai murit.

— Mă simt perfect.

O condusese pe Katherine în casa de cărămidă roșie. Se așteptaseră să dea peste Claudia, dar casa era pustie. Abrams nu considerase absența Claudiei ca pe un fapt neobișnuit. Cîndva, după petrecerea de la Van Dorn, urma să se întoarcă în oraș, și Abrams intenționa să schimbe două vorbe cu ea. Știa că ea era veriga cea mai slabă din acest lanț de fier și avea de gînd să o rupă înainte ca soarele să mai răsară o dată.

Katherine se dusese în camera care fusese camera ei în copilărie, camera pe care Claudia i-o dăduse lui în seara banchetului pentru veteranii OSS. Abrams își lăsase sacoșa într-o cameră liberă, vizavi de a ei, pe urmă o ajutase să despacheteze. Terminînd de aranjat lucrurile, ea îi spusese :

— E întotdeauna straniu cînd te întorci în locurile copilăriei.

— *Dulce-amar*, cred că e cuvîntul potrivit.

Ea traversase camera și, pe măsură ce se apropia, Abrams se întrebase cum și de ce se gîndise vreodată la ea ca la Regina de Gheață.

Făcuseră dragoste în patul mare, și Abrams fusese bucuros că nu se culcase cu Claudia în patul acela. Unirea lor avusese toate calitățile rare care marchează o primă întîlnire : pasiune, descoperire și un sentiment de împlinire. Cum se exprimase Katherine :

— Mi-am scărpinat o mîncărime veche de șase luni.

La care el replicase :

— Șase luni ?

— Poate șapte. Dar tu ?

El ezitase, apoi spusese, cu o franchețe care o egalase pe a ei :

— Din prima mea zi la „O'Brien, Kimberly și Rose".

O lăsase întinsă în patul mare. Ea îi urase noroc la treaba pe care urma să o facă. În cazul cînd unul dintre ei nu s-ar fi întors în oraș pînă în zori, își dăduseră întîlnire la o cafea, înainte de lucru, la braserie.

Gîndurile lui Abrams se întoarseră în prezent cînd trenul intră în gara suburbiei. Părăsi gara aproape pustie și se duse la birourile, aflate în apropiere, ale firmei „Edwards și Styler", situate într-o casă în stil georgian.

Clădirea avea ușile deschise, dar era pustie. Abrams cercetă lista afișată în hol și urcă pe o scară abruptă pînă la etaj. Își scoase revolverul din buzunar și-l ținu de-a lungul coapsei. Traversă grăbit holul etajului și descoperi o ușă masivă din stejar cu firma „Edwards și Styler". Se apropie de ușă și ascultă. De partea cealaltă nu se auzea nimic. Bătu tare în ușă, de trei ori, și se dădu deoparte.

Ușa se crăpă, apoi se dădu de perete. Un bărbat cam de vîrsta lui Abrams zîmbi și-i întinse mîna :

— Domnul Abrams ? Mike Tanner.

Abrams își mută pistolul în mîna stîngă și i-o strînse pe a lui Tanner, care rămăsese cu ochii la armă. Tanner își regăsi calmul și îl conduse pe Abrams într-o cameră din spate, toată în stejar și piele roșie.

Îl întîmpină un bărbat mai în vîrstă :

— Eu sînt Huntington Styler.

Abrams strînse mîna lui Styler, întrebîndu-se ce părinți or fi fost cei care-și botezaseră pruncul Huntington, și punîndu-și și mai multe întrebări despre omul care purta acel nume.

Styler îl invită să ia loc.

Abrams se așeză, îl privi pe Styler timp de cîteva secunde și-și spuse : *OSS.* Aveau ceva oamenii ăștia care-i făcea ușor de identificat. Era ca și cum ar fi frecventat toți aceleași școli, ar fi fost membri ai acelorași cluburi și ar fi cumpărat de la aceeași galanterie.

La rîndul său, Huntington Styler îl examină o vreme pe Abrams, apoi se duse la bar.

— Scotch cu sifon, corect ?

— Da.

— Ai citit dosarul cazului ? întrebă Mike Tanner.

— Da, cred că rușii au șanse împotriva lui George Van Dorn.

— Deci, și noi, spuse Styler.

Îi dădu lui Abrams un pahar.

— Nu-i prea comod să-i reprezinți pe sovietici într-un proces împotriva unui patriot bine cunoscut. Am pierdut cîțiva clienți cu ocazia asta.

— Cineva trebuie să aibă grijă să se facă dreptate, replică Abrams.

— Asta-i adevărat.

Styler păru dus pe gînduri, apoi continuă :

— Îți înțeleg reținerea în a lucra cu noi, din cauza faptului că ai lucrat și cu firma la care domnul Van Dorn e partener. Dar, ca asistent de proces cu jumătate de normă, nu te pui într-o situație imorală. De fapt, chestia e atît de

neînsemnată, încît nici n-am adus-o la cunoștința clienților noștri ruși.

Abrams își spuse că scopul epurării episodului „O'Brien, Kimberley și Rose" din istoricul carierei lui nu ținea atît de conflictul de interese, cît de faptul că rușii știau, fără îndoială, cu ce se ocupau în realitate O'Brien & Co.

— Am vorbit vineri cu domnul Androv, zise Mike Tanner. Părea cam nemulțumit de trecutul dumitale polițist, dar l-am asigurat că n-ai lucrat decît la circulație. Presupun că dosarul dumitale de la poliție e asigurat.

— Cel puțin așa mi-au spus.

Abrams se întrebă dacă, pe timpul cînd fusese în Detașamentul Roșu, ajunsese să intre în atenția KGB-ului. Cu cît se gîndea mai mult la acoperirea lui, care era destul de aproape de adevărul- adevărat, cu atît își dădea seama că s-ar fi putut să aibă probleme. Completase un chestionar lung pentru vizitatori, în care rușii îi cereau date generale și detalii despre biografia sa. La două dintre întrebări nu se așteptase: *Sînteți sau ați fost vreodată membru al Partidului Comunist ? Aveți rude sau prieteni care sînt sau au fost membri ?*

Întrebările sunau de parcă ar fi fost elaborate de Comitetul pentru Activități Antiamericane în 1948, deși rușii le puneau din cu totul alte motive.

— Androv a pomenit de faptul că părinții mei au fost membri ai partidului comunist ? îl întrebă Abrams pe Tanner.

— Da. Își punea problema dacă nu cumva încercăm să-l „ungem". Pe urmă a început o predică despre oamenii cărora li s-a arătat lumina, care au fost născuți în credință, ca să zicem așa, și și-au pierdut credința.

Abrams dădu din cap.

— A întrebat dacă vorbești rusește, continuă Tanner. I-am arătat chestionarul, în care ai scris că nu.

Tanner își mușcă buza, apoi adăugă :

— Presupun că ăsta a fost din partea lui un foc de întîmpinare.

— Nu m-am înregistrat nicăieri și sub nici o formă cu limba rusă, în afară de poliție.

Styler încuviință.

— Să-ți dau un sfat, spuse el, din piesa *Trădătorul:* „Nu-i nici o mască în stare să acopere minciunile, ca adevărul curat / După cum goliciunea-i cea mai bună deghizare".

Abrams sorbi din whisky și reflectă : intra acolo cu numele adevărat, care exista în toate locurile unde ar fi putut fi verificat de ruși ; era născut, mersese la școală, avea permis de conducere ș.a.m.d. Cea mai importantă modificare a evidențelor publice și private fusese eliminarea angajamentului său la O'Brien și transferarea perioadei între demisia sa din poliție și prezent în contul lui Styler. În toate celelalte privințe, acoperirea sa era solidă, deoarece reprezenta chiar adevărul. Și totuși, descoperea că tocmai adevărul era acela care l-ar fi putut da de gol. Mai ales marele și unicul adevăr, pe care îl descoperise numai în vremea din urmă, că amicul lui, Peter Thorpe, era agent KGB.

Abrams își aprinse o țigară și încercă să aprofundeze această nouă problemă. Întrebarea era, le făcuse Thorpe vreun raport rușilor în care apărea numele său ? Abrams își spuse că ar fi fost o copilărie să parieze că nu. Știa că ar fi trebuit să abandoneze misiunea. Știa că ar fi trebuit să-l ucidă pe Thorpe, dacă nu pentru alt motiv, atunci măcar pentru propria-i siguranță. Dar acum era prea tîrziu, și s-ar fi putut să fie prea tîrziu chiar sîmbătă dimineața. Abrams îl privi pe Tanner.

— Ai mai vorbit cu Androv de vineri încoace ?

— Nu.

Se uită la ceas.

— Dar trebuie să-l sun și să-i confirm.

Ridică receptorul și, după un timp, vorbea cu Androv. Îi confirmă ora întîlnirii, apoi spuse :

— Da, domnule. Domnul Styler și domnul Abrams vor fi acolo.

Ascultă, apoi răspunse :

— Da, sînt amîndoi acum aici... Da, am înțeles.

Tanner închise și se uită la Abrams :

— Îți transmite că de-abia așteaptă să-l întîlnească pe fiul faimoșilor luptători pentru libertate.

— Sînt flatat, zise Abrams.

Se întoarse spre Styler și-i spuse :

— Nu v-am văzut la dineul OSS vineri seară.

— Nu mă duc niciodată, surîse Styler slab. Nu mă mai ocup cu asta.

În afară de astăzi, gîndi Abrams. Styler deschisese, în mod excepțional, prăvălia pentru Ziua Comemorării.

— Dar îl cunoașteți pe domnul O'Brien, zise el.

Styler nu răspunse imediat. Pe față îi trecu o expresie încordată. Spuse încet :

— Nu știu ce rol joacă în toate astea sentimentele dumitale personale pentru Pat O'Brien... Presupun că ai niște mobiluri mai mari... și, dacă aș fi un tip abil, nu ți-aș spune asta tocmai acum...

Abrams își puse paharul pe o măsuță și se aplecă înainte.

Styler îi citi întrebarea în expresia feței și dădu din cap.

— Pat O'Brien a plecat aseară cu avionul din Toms River, New Jersey, să sară cu parașuta. Avionul s-a zdrobit de munți în Pennsylvania. La bord n-a fost găsit decît cadavrul pilotului. Autoritățile presupun că domnul O'Brien apucase să sară. Au trimis echipe de căutare. Dar Pine Barrens acoperă o zonă foarte întinsă...

Abrams înclină capul.

Styler porni spre ușă.

— Ne vedem mai tîrziu, jos. Un Lincoln cafeniu. Se întoarse și ieși.

Tanner se ridică :

— Vino, te rog, după mine.

Abrams își luă paharul și-l urmă pe Tanner printr-o ușă care ducea într-o zonă de birouri, cu șase compartimente.

— Intră aici, spuse Tanner. O să vină imediat un domn Evans. Știe că te numești Smith. Ne vedem mai tîrziu.

Rămas singur, Abrams intră în compartimentul deschis care avea numele său scris pe glasvand și descoperi un birou metalic, vopsit într-un gri urît, prevăzut cu o plăcuță purtînd numele lui. Se așeză într-un scaun rotativ și deschise pe rînd sertarele biroului, pe care le găsi pline cu versiunea „Edwards & Styler" a maculaturii pe care o conținea biroul său de la „O'Brien, Kimberly & Rose".

Pe podea era o servietă cu inițialele lui. O deschise. Înăuntru era un dosar gros, cu titlul *Misiunea rusă la ONU contra lui George Van Dorn.*

Abrams se lăsă pe spate, în scaun, și-și sorbi whisky-ul. Aparent, cei zece-cincisprezece angajați ai firmei fuseseră bine instruiți în legătură cu istoricul angajamentului lui la firmă. Și totuși, asta era încă o posibilă sursă de demascare.

Abrams se duse cu gîndul și la Pat O'Brien. Era mort ? Răpit ? Dacă fusese răpit, l-ar fi demascat pe el ? Abrams spera, în interesul amîndurora, că era în viață, sau mort ; dar nu la mijloc.

Abrans se uită la ceas. Presupunea că domnul Evans era ofițerul său de dirijare. Reflectă că Jonathan Harker nu avusese un ofițer de dirijare sau oameni de susținere a misiunii. Dar nici contele Dracula n-avea agenți KGB în castel.

Abrams se gîndi la evenimentele din ultimele zile, din ultimele luni și apoi din ultimii cîțiva ani, și se întrebă unde greșise. Se consolă cu ideea că pînă și un om ca Huntington Styler putuse fi păcălit să intre în afacerea asta păguboasă.

Auzi pași în afara compartimentului și-și vîrî mîna în buzunarul unde avea revolverul.

Un bărbat înalt, deșirat, peste vîrsta mijlocie, se opri într-o atitudine neglijentă în fața compartimentului. Ținea o mînă în buzunar, iar în cealaltă ducea o servietă diplomat. Se uită la Abrams fără să scoată un cuvînt.

Abrams avu imaginea unui comis-voiajor cam trist, care fusese pe drumuri cu o săptămînă prea mult.

Omul dădu din cap ca pentru sine și spuse :

— Știi ce ?

— Nu. Ce ?

— Electronica suge.

— Așa-i. Am știut dintotdeauna.

Omul intră în compartiment cu pași nesiguri și rămase în fața biroului la care stătea Abrams.

— Ești Smith ?

— Corect. De aproape, omul semăna cu Walter Matthau și avea vocea lui Humphrey Bogart.

Tipul își scoase mîna din buzunar și o întinse peste birou.

— Evans.

Abrams lăsă patul '38-ului, se ridică și dădu mîna cu el.

Acesta se tolăni într-un scaun în fața lui Abrams și spuse :

— Peste nouăzeci la sută din informațiile din țara asta sînt culese prin electronică. Dar, știi ce ?

— Nu. Ce ? răspunse Abrams așezîndu-se.

— Asta nu înlocuiește ochiul și timpanul.

— Nasul și gîtul.

— Păi da, și nasul. Și creierul. Și ouăle. Și inima. Pe astea le ai ?

— Sînt complet.

— Bun.

Evans își înfipse mîinile în buzunarele pantalonilor și privi la întîmplare prin mica încăpere.

— Ce closet ! Cine ar putea să lucreze aici ?

— Un tip pe nume Abrams.

Evans îi aruncă o privire.

— Vorbești ruski, da ?

— Așa-i.

— Cine-ar învăța o limbă de tot rahatul ca asta ?

— Copilașii ruși.

Evans dădu absent din cap, apoi spuse :

— Uite, Smith, o să-ți vorbesc o oră. O să-ți arăt planurile arhitecturale ale vilei rusești. O să te învăț să fii spion.

— Bun. Avem nevoie de toată ora ?

— Probabil. Ai ceva experiență. Corect ?

— Corect. Ai de gînd să-mi spui ce-ar trebui să găsesc acolo ?

— Nu. Oricum, n-ai înțelege. Nici eu. E vorba de electronică. Dar o să-ți spun ce-ar trebui să cauți.

— O.K.

— Radiouri și televizoare.

— Radiouri și televizoare ?

— Asta am spus-o eu.

— De ce ?

— De unde să știu eu ? Mai caută și întrerupătoare de suprasarcină.

— În regulă. Astea-s ușor de recunoscut.

Evans zîmbi ușor.

— E vorba de prizele electrice care se pun mai nou prin băi și bucătării, Smith. Detectează o descărcare de curent, sau așa ceva, și sare un buton, ca să nu facă scurt, sau să te electrocutezi sau mai știu eu ce.

— O.K.

— Vezi dacă au pus de-astea și în locul prizelor normale, în celelalte camere.

— O.K.

— Verifică dacă au la uși și la ferestre garnituri de etanșare metalice cu interblocare.

— Poate cauți un inspector de construcții, nu un spion.

— Garniturile ar trebui să fie placate cu un metal inoxidabil, bun conducător de electricitate — cositor, argint, aur sau platină. Scoate niște aschii cu un briceag. Ai un briceguș inofensiv pe care să nu ți-l confiște ?

— Nu.

Evans aruncă peste masă un briceag mic, apoi căută prin buzunare și scoase o țigară deformată, care se potrivea cu ținuta lui. O aprinse cu un chibrit de carton, îndoit.

— O să mai trebuiască să te apropii și să arunci o privire la antenele lor. Majoritatea sînt pe acoperiș, dar pe cea mare o au în partea de nord. S-ar putea să vezi la baza antenei un limitator de sarcină, cuplat cu un filtru electric. Dacă nu cumva le-au îngropat.

— Pot să și sap. N-ai o lopată de buzunar ?

Evans se gîndi puțin, apoi îi spuse :

— Acum cîteva luni a fost un pomicultor care s-a apropiat prea mult de antena aia și aproape că l-au decapitat. Orice ar fi la bază, probabil că e la nivelul solului, dar e ascuns de tufișuri.

— Cum arată chestia asta ?

Evans scoase o bucată de hîrtie din buzunarul hainei și i-o întinse peste birou.

Abrams despături hîrtia și se holbă la schița neîndemînatică.

— Seamănă cu ce făceam eu în școala primară.

— E interesant ce spui. A desenat-o un puști de șaptesprezece ani, sub hipnoză.

Abrams ridică ochii spre Evans.

— Şi droguri de memorie, dacă vrei tot adevărul.

Abrams nu comentă.

— Un derbedeu din localitate, adăugă Evans, care juisează numai călărind proprietatea rușilor. O dată s-a ascuns în tufișurile din jurul antenei. Asta-i tot ce trebuie să știi. Și că vrem să verificăm ce-a văzut pustiul.

— De ce ?

— Nu știu. Dar, știi ce ?

— Nu. Ce ?

— Nu-i treaba ta.

— Așa mă gîndeam și eu.

— Nu-i nici treaba mea, Smith. Așa că stai jos, ascultă și abține-te de la întrebări.

Abrams își aprinse o țigară și se lăsă pe spate. Evans continuă să-l instruiască. Ascultînd, Abrams își dădu seama că va trebui să riște ca să realizeze ce fusese planificat.

Domnii Styler și Edwards fuseseră destul de înțelepți să nu participe la instructaj. Dar, ca să fim drepți, ei riscaseră fie și numai aducîndu-l pe el aici.

Se uită la Evans, care îl fixa cu privirea. Evans spuse :

— Casa asta a fost supusă la mai multă supraveghere electronică, fotografiere de la mică și mare altitudine și supraveghere a perimetrului decît orice alt loc din țară, inclusiv decît casele rușilor din Manhattan și din Bronx și decît clădirile lor diplomatice și comerciale din San Francisco. Dar, știi ce ?

— Nu. Ce ?

— N-am avut niciodată un profesionist înăuntru.

— Păi, eu nu-s profesionist, Evans, și nici n-am ajuns înăuntru.

— O să ajungi. Și ești mai profesionist decît pomicultorul, decît pustiul, decît prostul ăla de la Deli sau...

— Cine ?

— Tipul de la Deli. Delicatese.

— Cum îl cheamă ?

— Ce-ți pasă, Smith ? Pe *tine* cum te cheamă ?

— Îl cheamă Karl Roth ?

— Se poate. Probabil că da. Las-o baltă.

Abrams dădu din cap.

Evans îl privi cîteva secunde, apoi continuă :

— În orice caz, rusnacii au vreo treizeci de metode de detecție pentru chestii nasoale, așa că te trimit acolo curat. Ești curat ?

— N-am decît un Smith & Wesson treizeci și opt micuț.

— Mai bine să nu-l iei.

— Cred că-i mai bine.

— Vrei otravă ?

— Mulțumesc, nu servesc.

— Bun. Oricum, n-ai folosi-o. Dar trebuia să te întreb.

— Ai întrebat, n-ai dat cu bîta.

Evans dădu din cap.

— Te duci sub nume fals ?

— Nu.

— Bun. Dacă ți-au luat amprentele de pe chestionar, deja te-au verificat. Dacă-ți iau amprentele cît ești acolo, verificarea durează cîteva zile, și nu ți-ar face nimic cît ești acolo. Dar n-ai mai vrea să te duci și a doua oară.

Evans îl privi pătrunzător :

— Fără nume fals, da ?

— Așa am zis.

— Perfect. Uneori am clienți care sînt puși să se arunce în aer pentru cine știe ce motiv tîmpit. Ori au o legendă care nu ține nici cu lipici, darmite cu apă, ori sînt plini de electronică de parcă ar deschide un butic audio. Întotdeauna-i mai bine să fii curat și să fii cine zici că ești.

— Sînt.

— Puțin îmi pasă de tine, ca persoană.

— Știu.

— Nu-mi place să pierd oameni.

— Strică afacerile.

— Așa-i.

Evans își ridică diplomatul pe masă și-l deschise, astfel încît Abrams să-i vadă conținutul.

— Știi ce-i asta ?

Abrams se uită la aparatura electronică montată în servietă.

— Nu.

— Ăsta-i un DER.

— DER ?

— Detector electronic de rahat. Uneori i se spune ATV — analizor de tensiune vocală.

— Am auzit de el.

— Bun. Rusnacii îl folosesc pe oaspeții lor. Bineînțeles că și al lor e de fabricație americană, ca ăsta.

Evans întinse mîna și porni analizorul.

— Nu-i nevoie să fie agățat de tine. În timp ce vorbești, ei urmăresc afișajul numeric. Pot să-l ascundă într-un diplomat ca ăsta, ca să nu-l vezi.

— Și le spune cînd mănînc rahat.

— Exact. Uite, acum stabilim o valoare de bază pentru vocea mea normală. Cînd încep să mint, aparatul detectează mici fiori, imperceptibili, care însoțesc tensiunea și înșelătoria. Dacă indicația crește cu mai mult de cincizeci la sută peste valoarea vocii mele normale, care acum e patruzeci și cinci, înseamnă c-am turnat gogoși. Bun, fii atent la afișaj !

Evans vorbi aparent pe același ton ca și înainte :

— Smith, cred că ai șanse serioase să ieși cu fața curată din asta.

Abrams privi cum cifrele roșii urcară la o sută șase.

— Rahat !

— Așa-i.

Evans se uită la Abrams :

— Acum vorbește tu, și eu o să stabilesc o valoare de bază pentru vocea ta.

Abrams sorbi din scotch, apoi rosti :

— Bine, șefule, mă predau. Cum ar trebui să mă feresc de asta ?

Evans întoarse geanta diplomat spre el. Manevră butonul de sensibilitate, răspunzînd :

— În principal, deschizînd cît mai puțin gura cît ești pe-acolo. Dar și ce faci acum prinde bine.

— Ce fac acum ?

— Alcool.

Evans băgă mîna în buzunar și scoase o sticluță :

— Sirop de tuse, pentru răceala ta. Conține alcool și alte substanțe, care anesteziază puțin corzile vocale. Derutează aparatul. Mai scoase un obiect din buzunar și-l dădu

de-a dura pe masă. Spray bronșic. E condimentat cu heliu. Nu-ți da prea mult, altfel o să ai o voce de parcă ți-ai fi prins ouăle într-o ușă rotativă. Folosește-l numai dacă încep să-ți pună întrebări prea directe, fierbinți și grele.

Abrams încuviință.

Evans se lăsa pe spate, puse picior peste picior și-și încrucișă mîinile pe burtă.

— Bun, acum eu sînt rusnac. Pînă acum am forfotit printre hîrtiile din servietă, dar, în realitate, am stabilit o valoare de bază pentru vocea ta, în timp ce băteam cîmpii cu tine despre vreme și ce costum frumos ai și toate astea. Acum o să scot o întrebare stresantă.

— Și eu ce trebuie să fac ?

— Tu te faci că ești cam greu de cap, tușești, strănuți, îți sufli nasul, îți dregi glasul, iei o dușcă de sirop de tuse sau sugi niște heliu.

— Asta o să arate ca o comedie burlescă, după o vreme, replică Abrams.

— Cînd o veni timpul, o să arăți foarte natural.

— Și ei n-o să știe ce-i cu siropul de tuse și cu spray-ul ?

— S-ar putea să-și dea seama, dacă exagerezi. Da' tot e mai bine decît să știe exact cînd minți și cînd spui adevărul. O.K., gata ?

— Sigur.

Evans vorbi cu un accent fals rusesc :

— Deci, domnule Smith, vreți să faceți un tur prin frumoasa noastră casă ?

Abrams încuviință din cap.

Evans izbucni în rîs :

— Nu face pe tîmpitul. Răspunde la întrebare.

— Da, mi-ar face plăcere.

Evans privi afișajul :

— Mult stres, dar, vezi, și asta se poate interpreta. Unu, mănînci rahat și nu vrei să vezi nenorocita aia de casă, sau doi, ții atît de mult s-o vezi încît ai fiori în voce. Nici o mașină nu-i perfectă. Ai încredere.

— Perfect.

Evans își drese glasul și continuă :

— Deci, domnule Smith, ce părere aveți de procesul nostru cu Van Dorn ?

Abrams dădu un răspuns detaliat.

Evans dădu din cap și-l întrebă :

— Cu ce te-ai ocupat în poliție ?

— Am fost agent de circulație.

Evans clătină din cap :

— Doamne, Smith, ăsta-i un număr de telefon !

— Te bag în mă-ta, cu mașina ta !

— Dar trebuie să te descurci cu ea. Bine, aceeași întrebare, dar intră-ți în rol.

Evans repetă întrebarea.

Abrams dădu să răspundă, apoi își drese glasul, își duse spray-ul la nas și pulverizâ o doză. Scoase niște zgomote de respirație dificilă, apoi spuse :

— Am fost agent de cirulație. Vocea avea un ton cam înalt, dar nu era anormal de subțire.

Evans privi indicațiile aparatului, dar nu spuse nimic.

— Ei ?

Evans nu răspunse, în schimb întrebă :

— Deci, domnule Smith, de cît timp lucrați la „Edwards și Styler" ?

Abrams răspunse :

— De vreo două ore și jumătate.

Evans izbucni în rîs și-l privi peste capacul diplomatului.

— Tensiune zero. Dar și adevărul poate să-ți aducă necazuri.

— De obicei așa se-ntîmplă.

— Bun. O.K., acum să te aducem în formă. Gata ?

— Gata.

Evans și Abrams își petrecură următoarea jumătate de oră lucrînd cu analizorul. Evans închise brusc aparatul și apoi geanta diplomat.

— Ora s-a terminat.

— Cum a mers ?

Evans își aprinse o țigară.

— În sfîrșit, n-am putut să trag concluzii definitive despre cine ești și ce urmărești.

— Dar ți-ai dat seama că urmăresc ceva ?

— S-ar putea. Vezi, Smith, oamenii sînt stresați din diverse motive. Unii sînt emotionați, pur și simplu, pentru că se află pe pămînt rusesc. Unii mint din politețe. În orice caz, dacă aș fi fost un ofițer KGB cu aparatul ăsta în mînă, n-aș fi fost convins că trebuie să scot revolverul și să te împușc pe loc.

— Asta-i promițător.

Evans căscă, apoi spuse :

— Electronica suge. Am mai spus-o ?

— Da.

— Tehnologia suge. Strică farmecul primejdiei. Scoate sufletul meseriei ăsteia.

— Meseria asta n-a avut niciodată suflet, Evans.

Evans se aplecă înainte, puse un cot pe birou și-l scrută pe Abrams.

— Înainte, puteam să spun cînd cineva mă mințea, numai privindu-i fața. Acum, în loc să mă uit în ochii lui, trebuie să mă uit la porcăria asta.

— Așa-i.

— Știi ce ?

— Nu. Ce ?

— Un agent pe teren valorează cît zece sateliți spioni și toate troacele electronice ale NSA la un loc.

— Asta nu-i adevărat.

— Știu.

Evans se lăsă pe spătarul scaunului.

— Dar uneori ai nevoie de o ființa umană. Pentru analiză. Pentru teorie. Pentru raționament. Pentru instinct. Pentru *etică*, pentru numele lui Dumnezeu !

— Cu etica m-ai dat gata.

Evans inspiră adînc.

— Bine, hai să terminăm instructajul, să nu întîrzii la întîlnirea de dincolo de Cortina de Fier.

— În cazul ăsta, nu te grăbi.

— Bun, zîmbi Evans.

În următoarele douăzeci de minute, Abrams stătu și ascultă. Puse cîteva întrebări și primi cîteva răspunsuri. Evans îi prezentă planurile vechi ale fostei reședințe Killenworth.

În cele din urmă, Evans se ridică și spuse :

— Ascultă, știu că tremuri puțin. Cine n-ar fi așa ? Știi ce mă calmează cînd sînt de cealaltă parte a cortinei ?

— Nu. Ce ?

— Furia. Îmi construiesc o ură contra puilor de cățea. Îmi tot spun că rusnacii vor să nenorocească viețile copiilor mei. Le *place* să ne nenorocească. Pentru asta au fost aduși pe lume. Rușii sînt cel mai nenorocit popor pe care l-a creat Dumnezeu.

Abrams se gîndi puțin la ce auzise și-l întrebă :

— Pentru cine lucrezi ?

— Nu știu. Sînt angajat printr-o serie de firme fantomă. Am lucrat la CIA. Am o firmă particulară de consultanță, „Executive Information Services" *.

— Bun nume, care nu spune nimic.

— Așa-i.

Îi dădu lui Abrams o carte de vizită.

— Sîntem un grup de oameni proveniți din munca de informații. Majoritatea clienților sînt corporații multinaționale care vor să știe cînd au de gînd brutele să cucerească cine știe ce rahat de țară, ca să poată să-și ambaleze oamenii, pesos, avutul și s-o șteargă.

— Dar de data asta, cine sînt clienții ?

— Ți-am mai spus, nu știu. Ar putea să fie Compania. Ei nu pot să opereze în țară, și nu le place întotdeauna să se ducă la FBI. Așa că, fiindcă nu scrie nicăieri că n-au voie să angajeze particulari pentru lucru în țară, asta și fac.

Abrams încuviință și spuse :

— Am auzit că există un grup de old boys care nu se angajează la alții și lucrează numai pe cont propriu.

Vocea lui Evans deveni rece :

— Asta-i imposibil, Smith. Cine să-i finanțeze ? Ce să facă cu produsul muncii lor ?

Abrams ridică din umeri :

— Poate am auzit eu greșit.

— Precis.

---

* Executive Information Services — Servicii de Informare pentru Cadre de Conducere (n. tr.).

Evans se îndreptă spre ușă.

Abrams se ridică.

— Îl cunoști pe unul, Peter Thorpe ?

— De ce ?

— Mi-a zis că s-ar putea să mă angajeze.

Evans încuviință.

— Ăsta-i alt gen de aranjament. Conduce un grup vag de civili în numele Companiei. Fără plată. Numai necazuri.

— Dacă aș pierde contactul cu el, ai putea să-mi faci legătura cu el la o oră dată ?

— Aș putea. S-ar putea.

— Dar unul, Marc Pembroke ?

Fața de obicei impasibilă a lui Evans vădi tulburare.

— Ferește-te de fraierul ăla.

— De ce ?

Evans privi un timp în gol, apoi răspunse :

— Pembroke e specializat. Produsul muncii lui îl reprezintă cadavrele. Am vorbit destul. *Adiós*, Smith !

Abrams ocoli biroul :

— Mulțumesc !

— Să nu spui niciodată mulțumesc pînă nu te-ntorci. Te caut mîine. Ai grijă pe-acolo. Nu mi-ar prinde bine dacă te-ar toca și ți-ar arunca bucățile în groapa cu var din subsol.

— O să fii mîndru de mine.

— Mda.

Evans ieși, apoi se întoarse :

— Încă ceva.

Abrams îi văzu expresia feței și știu că n-o să-i placă.

— Ai auzit de Brigada „Abraham Lincoln" ? întrebă Evans.

— Da. Americanii care au luptat cu fasciștii în Spania în anii treizeci. Gen Hemingway.

— Așa-i. Majoritatea erau roz sau roșii. Vreo douăzeci au fost pe Întîi Mai la ruși, la Glen Cove, la un ceai și un borș. Unul dintre ei, Sam Hammond, trecuse de ani de zile de partea cealaltă. Lucra și el pentru cine lucrăm noi. A avut aceeași misiune ca și tine. Eu l-am instruit.

Evans îl privi în ochi pe Abrams.

— Sper că Sam Hammond e bine mersi.

— Sam Hammond a plecat în seara aia de la ruși și a luat trenul din Glen Cove spre Manhattan, dar n-a mai ajuns acasă.

Abrams nu răspunse.

— Ori s-a dat singur de gol, ori a fost turnat de cineva chiar înainte să ajungă acolo, adăugă Evans. Nu cred că și-a făcut-o singur, pentru că i-am făcut, zic eu, un instructaj bun. Era foarte ager. Cred că a fost o scurgere.

Abrams se uită la Evans.

— Mi-ar plăcea să cred că instructajul tău a fost prost și că Hammond nu era bun. N-aș vrea că cred că a fost vorba de o scurgere.

— De dragul tău, sper că e așa cum crezi.

Evans se gîndi un moment, apoi ridică ochii spre Abrams :

— Cînd erai polițist, ai intrat vreodată într-o situație periculoasă neînarmat, cu parteneri care se puteau întoarce împotriva ta, fără susținere radio, și fără ca nimeni să te ajute sau să se simtă răspunzător pentru siguranța ta ?

— Nu. N-am pățit niciodată așa ceva.

— Atunci, bine ai venit în marea lume a spionajului, tîmpitule !

Evans se întoarse și plecă.

42

Lincoln-ul lung se deplasa încet pe Dosoris Lane. Se întunecase aproape complet și majoritatea mașinilor aveau farurile aprinse. În față, Abrams văzu girofarurile de la mașinile de poliție, reflectate de copaci.

— Așa e de toate sărbătorile ? Întrebă el.

Huntington Styler răspunse de pe perna din spate :

— De obicei. Van Dorn încearcă să creeze aparența că partidele lui de sfidare au un scop — cum a fost petrecerea de Ziua Justiției care a coincis cu sărbătoarea de Întîi Mai a rușilor.

Mike Tanner adăugă, de la volan :

— Și, bineînțeles, dă o petrecere de fiecare sărbătoare americană legală, fiindcă-i un foarte mare patriot.

— Cît timp e atent și consecvent cu ocaziile astea, sîntem puțin în dezavantaj, zise Styler.

Abrams răsfoi dosarul pe care îl ținea în poală.

— Văd că pe 7 noiembrie trecut, aniversarea marii revoluții bolșevice, a ieșit cu... ce dracu'-i asta ?... Ziua Națională a Notarului Public ?

Tanner rîse :

— A adus cu un autobuz vreo cincizeci de notari din oraș, în mijlocul săptămînii, a pus difuzoarele la maximum și a tras din nou cu artificii. Notarii au fost nedumeriți, dar flatați.

Tanner rîse din nou.

Abrams ridică ochii din dosar și se uită la Tanner.

— Presupun că halimaiul cel mai mare e pe Patru Iulie.

Tanner încuviință.

— Trebuia să-l fi văzut pe-ăl de anul trecut. A invitat vreo două sute de oameni și avea șase tunuri vechi, cu servanții în uniforme coloniale. A tras cu tunurile alea spre

proprietatea rușilor pînă pe la două dimineața. Numai pulbere neagră, bineînțeles.

Styler se aplecă spre scaunul din față :

— După cîteva zile, rușii au început să-și caute un avocat. Așa am ajuns, pînă la urmă, aici.

Abrams trase cu ochiul spre dosar. Huntington Styler ajunsese pînă aici, mai exact, scriind un editorial în „Times", în care-l condamna de la un capăt la altul pe Van Dorn pentru petrecerile sale sfidătoare. Abrams n-avea nici o îndoială că articolul fusese plantat.

— O să aibă casa plină și anul ăsta, de Patru Iulie ? întrebă el.

Tanner ezită, înainte de a răspunde :

— E o întrebare bună.

— Ce vrei să spui ? îl privi Abrams.

Tanner aruncă o privire spre Abrams, în timp ce se strecura prin traficul aglomerat.

— Păi, l-am sfătuit pe consilierul juridic al rușilor, Alexei Kalin — o să-l cunoști — ca toți diplomații, funcționarii și familiile din zona New York-ului să-și vadă de treabă...

— Ca să arate, îl întrerupse Abrams, că hărțuiala lui Van Dorn îi deranjează.

— Da. Dacă peste o sută de oameni, bărbați, femei și copii, sînt obligați să-și schimbe planurile și să rămînă în Manhattan datorită lui Van Dorn, atunci avem un argument cu adevărat puternic în proces.

— Adevărat. Deci, ce-a spus Kalin ?

Tanner înaintă cu Lincoln-ul și porțile rușilor apărură în față, pe stînga.

— Kalin a zis că o să verifice ; a doua zi m-a sunat și-a zis că merg pe mîna noastră și n-o să vină încoace în weekend-ul respectiv.

— Atunci care-i problema ? întrebă Abrams.

Tanner nu răspunse, în schimb îi aruncă o privire lui Styler prin retrovizor.

— Avem informații, rosti Styler, că, în ciuda afirmației că nu vor veni la Glen Cove, intenționează totuși să fie de față în weekend-ul de Patru Iulie.

Abrams se întoarse în scaun :

— Ce fel de informații ?

— Păi, cum știi — zise Styler — Pat O'Brien a reușit... reușise... să descopere chestiile astea prin cele mai ordinare metode — funcționarii diplomatici sau soțiile și copiii lor sînt deseori surse de indiscreții. Vorbe aruncate către alți diplomați sau comercianți ; copii care vorbesc în plus cu prietenii lor americani. Chestii de-astea. Bineînțeles, asta nu înseamnă că funcționarii ruși nu sînt chiar ei dezinformați, dar mici indicii par să conveargă spre faptul că ei toți sînt convinși că în weekend-ul respectiv vor fi la Glen Cove.

Abrams își zise că rușii considerau procesul ca pe un rău necesar. Necesar, pentru că fuseseră înghesuiți într-un colț și n-aveau ce face, decît să meargă înainte, după ultragiile aduse de Van Dorn. Dacă n-ar fi mers înainte cu procesul, ar fi părut ciudat. Și era un rău, pentru că nu le plăcuse să vină avocații ăștia pe proprietatea lor, să le spună să stea în Manhattan pe Patru Iulie. Erau în dilemă. Pe de-o parte trebuiau să coopereze, dar pe de altă parte aveau altceva în cap ; probabil, o cale mult mai bună de a rezolva procesul cu Van Dorn — și cu restul țării.

— Cazul ăsta, spuse Styler, îi dă domnului O'Brien o ocazie unică să vadă cum reacționează rușii la anumiți stimuli. Înțelegi ce vreau să spun.

— Da.

— Am vorbit destul, adăugă Styler.

Apropiindu-se de poartă, Tanner începu să semnalizeze stînga. Un agent de circulație se apropie, și Tanner coborî geamul. Zgomotele demonstrațiilor umplură mașina.

— Încotro ?

— Într-acolo, arătă Tanner cu degetul.

— Ce treabă aveți *acolo ?*

Abrams era sigur că Tanner se gîndea la o variantă avocățească a expresiei „Nu te privește", dar acesta scoase o scrisoare, în englezește, scrisă pe hîrtie cu antetul misiunii sovietice la ONU.

Polițistul examină scrisoarea fără comentarii.

Abrams privi prin parbriz. În jurul porților se strînseseră peste o sută de demonstranți, și scena semăna foarte mult cu

cea pe care o văzuse la ultimele ştiri în noaptea lui Întîi Mai, după întrevederea cu O'Brien pe acoperişul clădirii RCA.

Agentul îi restitui scrisoarea lui Tanner şi luă legătura cu colegul din susul drumului, care opri circulaţia.

Tanner intră pe contra sens şi vira la stînga, îndreptîndu-se spre porţile care se deschiseseră.

Doi gardieni corpolenţi, în uniforme cafenii cu vipuşcă roşie, aşteptau pe aleea cu pietriş, cu braţul drept ridicat într-un gest care-i aminti lui Abrams de salutul fascist. Tanner opri. Un al treilea, în civil, se apropie de maşină şi vorbi într-o engleză corectă :

— În ce problemă, vă rog ?

Tanner scoase o altă scrisoare cu antetul misiunii sovietice la ONU, scrisă în ruseşte. Abrams observă o mulţime de ştampile şi sigilii, şi mai multe semnături. Îşi spuse că era ceva în neregulă cu o ţară care nu se putea baza pe un singur sigiliu şi o singură semnătură.

Rusul luă scrisoarea şi se duse spre postul de control de alături. Abrams îl văzu ridicînd receptorul. Cei doi gardieni rămaseră în mijlocul drumului, blocîndu-l. Tanner fornăi :

— Uite la proştii ăştia. Chiar îşi închipuie că o să încercam să ne strecurăm pe drumul principal ? Parcă-i într-un film de mîna a treia.

— Chiar că e stupid, adăugă Styler. Tipul ştia că venim şi avea şi semnalmentele noastre, inclusiv placa de înmatriculare.

Abrams îl întrerupse :

— Aş vrea să încerc să aud ce zice.

Cei din maşină amuţiră brusc. Civilul stătea în uşa postului de control şi răcnea în telefon, cu siguranţa fericită a celui convins că nu-l înţelege nimeni.

Omul închise telefonul şi reveni la maşină, dîndu-i scrisoarea înapoi lui Tanner.

Abrams simţi mirosul de colonie ieftină. Individul avea cămaşa murdară, cravata pătată şi costumul îi cădea prost. Era o imagine a Rusiei. Asta chiar era ca într-un film de mîna a treia.

Individul se uită cam urît la Abrams, de parcă i-ar fi citit gîndurile, apoi îi spuse lui Tanner :

— Mergeți înainte, cu zece kilometri pe oră. O să vedeți o parcare. Mergeți mai departe și opriți la intrarea principală.

Tannner mormăi un „mulțumesc" și puse mașina în mișcare pe aleea cu pietriș.

— Ai reușit să înțelegi ce-a spus la telefon ? îl întrebă el pe Abrams.

— Doar comunicarea normală, pentru securitate. A zis : „Styler, Tanner și evreul au sosit".

În mașina care rula pe aleea lungă, în formă de S, se lăsă tăcerea. Se vedea casa luminată, o clădire lungă, cu calcane, din piatră cenușie, construită în trepte pentru a se adapta configurației dealului. Aleea era întunecată de copacii ale căror coroane acopereau cerul, dar bordurile îi erau luminate de lanterne japoneze scurte, așezate aproape de sol.

Abrams se autoliniști spunîndu-și că, deși tehnic era pe pămînt sovietic, era departe de Gulag. Pe de altă parte, vesela remarcă a lui Evans despre groapa cu var din subsol trebuia considerată mai mult decît o glumă. Mai precis, veteranii Brigăzii Abraham Lincoln numărau un membru mai puțin.

Mașina rulă pe panta ușoară, ocolind partea de nord a casei și trecînd prin parcare. Tanner trase în curtea mare din față, luminată strălucitor cu proiectoare moderne. Abrams studie fațada orientată spre est. Exista un demisol care pe vremuri adăpostea locuințele servitorilor și despre care Evans îi spusese că avea și acum o destinație similară, deși rușii care locuiau acolo nu se mai numeau servitori.

Din fațada de piatră ieșeau trei travee cu ferestre lungi, batante. În traveea din dreapta se afla sufrageria, cu un dormitor mare deasupra. În cea din stînga, o cameră care inițial fusese birou, dar care acum era folosită pentru oamenii de pază. Deasupra biroului era tot un dormitor. Traveea mare din centru constituia intrarea. Etajul al doilea era o mansardă, destinată în întregime, după spusele unui transfug sovietic, spionajului electronic.

Tanner stopă mașina chiar în fața intrării și opri motorul. Zumzetul insectelor din noaptea caldă pătrundea în interiorul plușat o dată cu ticăitul motorului care se răcea.

Abrams își scoase din servietă revolverul cu tocul pentru umăr și-l înghesui în torpedo.

— Nu trebuia să vii cu el, spuse Tanner văzînd ce făcea. Tipii de la pază or să-l găsească.

— Ei și ? Abrams deschise ușa și coborî din mașină în aerul cald, liniștit.

Tanner stinse farurile și coborî o dată cu Styler. Abrams se apropie de ușa din lemn de sub arcadă și apăsă un buton. În casă lătră un cîine și din împrejurimi răspunseră alte lătrături.

— Jonathan Harker a fost întîmpinat de Dracula însuși, sub pretextul că era tîrziu și toți servitorii se retrăseseră, comentă Abrams.

Tanner rîse cam nervos. Styler zîmbi subțire.

Deodată ușa se deschise și un bărbat îndesat îi salută cu voioșie :

— Bun venit, domnilor. Bine ați venit la *dacea* noastră, rîse el.

Abrams îl recunoscu pe omul din zilele Detașamentului Roșu : Viktor Androv, alias Contele Dracula.

Abrams privi prin holul întunecos, din piatră, mai mare decît majoritatea camerelor de zi. De la capătul opus al holului pornea în sus o scară de marmură.

— Mă bucur să vă revăd, domnule Styler, spuse Androv amabil. ...Și pe domnul Tanner.

Abrams se gîndi că omulețul ăsta gras avea un aer nefiresc, așa cum era îmbrăcat, în niște pantaloni cu genunchii ieșiți, o cămașa înflorată deschisă la gît și sandale cu șosete, primind oaspeți într-o casă mare. Dar, presupuse, de cînd cu revoluția muncitorească, era blestemul rușilor să arate nefiresc în mediile elegante.

Androv se întoarse spre el :

— Iar dumneata trebuie să fii domnul Abrams !

Lui Abrams îi veni să-i spună : „Trebuie să fiu, altfel n-aș fi trecut de poartă". Dădu mîna cu Androv.

Androv le făcu semn spre scară și începură să urce jumătate de etaj spre holul de la mezanin. Androv le spuse, încercînd să justifice liniștea casei :

— Majoritatea personalului s-a întors în Manhattan. Puținii oameni care stau aici permanent au liber astă-seară, după acest weekend prelungit. Deși, adăugă el pe un ton exasperat, mă îndoiesc că vreunul dintre noi o să reușească să doarmă la noapte, cînd nebunul de alături o să înceapă cu... cu...

— Hărțuiala, îi suflă Styler.

— Da. Dar alt cuvînt... *Năzbîtii*... da, cînd va începe cu năzbîtiile. Mă surprinde că n-a început deja. Trebuia să fi fost aici pe Întîi Mai !

— Am fost la dispoziția dumneavoastră, spuse Styler cu tîlc.

— Da, da. Dar nu era convenabil.

Intrară într-un hol pătrat, cu pereții și pardoseala dintr-o marmură caldă, de culoarea pielii. Tavanul era decorat cu basoreliefuri din ghips și era plin de crăpături. Din hol se deschideau trei arcade. Cea din față, văzu Abrams, ducea într-o galerie lungă, cu tavanul jos, lambrisată cu stejar. Cele laterale dădeau în două coridoare lungi. Androv îi îndrumă spre stînga, spunîndu-le din mers :

— Ați întîrziat. Dar știu de ce.

Styler zîmbi :

— Da, ar fi trebuit să ne luăm o rezervă de timp, pentru trafic.

Androv încuviință repede.

— Îmi pare bine că ați văzut cu ce trebuie să ne confruntăm.

Lui Abrams îi făcuse impresia unui om care joacă teatru fără scenariu. Cunoștea destul de bine sufletul și felul de a fi al rușilor, ca să poată detecta minciuna.

Ajunseră în fața unei draperii verzi, ce se închidea pe toată lățimea coridorului. Androv trase de un șnur și draperia se deschise, dezvăluind un portal detector de metale, de tipul celor folosite pe aeroporturi.

O femeie atrăgătoare, îmbrăcată în blugi de comandă, tricou sport și pantofi de pînză, zîmbi reținut. Androv spuse :

— Domnilor, trebuie să vă rog să treceți prin asta.

Ridică din umeri :

— Regulile ! adăugă el, ca și cum n-ar fi avut nimic de-a face cu ele.

Se întoarse și își aprinse o țigară.

Femeia le întinse ceea ce i se păru lui Abrams a fi o tavă pentru aperitive, din plastic ieftin :

— Obiectele metalice, vă rog !

Cei trei puseră obiectele cerute în compartimente diferite ale tăvii. Abrams își lăsă cu degajare briceagul printre chei, stilouri, brichete și monede.

Styler își puse servieta pe banda rulantă și femeia apăsă butonul de pornire. Servieta trecu prin fluroscop, în timp ce femeia privea ecranul. Styler trecu prin portalul detectorului de metale. Tanner, apoi Abrams repetară ritualul.

Femeia se duse la capătul benzii rulante, care se oprise și deschise neglijent servieta lui Tanner, răvășind hîrtiile. Abrams, Styler și Tanner se priviră scurt.

Acest simplu fapt, își spuse Abrams, această manifestare de totală nesocotire a manierelor și a obiceiurilor, spunea mai multe despre oamenii ăștia și despre societatea lor decît tot ce citise sau auzise el pînă acum. *Siguranța statului reprezintă legea supremă.*

Femeia soase din servieta lui Tanner un stilou de aur și-l puse printre celelalte obiecte metalice de pe tavă. Îi privi pe cei trei :

— Obiectele vă vor fi înapoiate în scurt timp. Puteți să vă luați servietele.

Abrams văzu că Tanner spumega, dar, dacă femeia observase și ea, tot n-ar fi putut să-și facă nici cea mai mică idee de ce era nervos. Ultragiul era un articol de lux, care se găsea numai în Occident. Abrams își reaminti de sfatul lui Evans : *Înfurie-te !*

Cei trei își recuperară servietele, Tanner cu o mișcare mai energică decît ar fi fost necesar.

Abrams aruncă o privire spre cablul electric al detectorului și văzu că intra într-o priză cu limitator de sarcină. Se uită după femeie și o văzu dispărînd printr-o ușă care știa că duce în fosta cameră de lucru, acum biroul pazei. Obiectele metalice urmau să fie examinate, fiecare în parte, și pe față și pe dos. Urma să fie ridicate am rente, iar cheile lui Tanner

să fie folosite pentru a duce Lincoln-ul la atelierul de verificare a vehiculelor din partea de sud a clădirii. Se întrebă dacă-și va mai vedea vreodată briceagul. Nimeni nu mai avea încredere în nimeni. Și pe bună dreptate.

Androv se apropie de ei.

— Va trebui să găsim o încăpere cu ferestrele spre nord, ca să puteți vedea și auzi ce ne face domnul Van Dorn. Galeria e tocmai ce ne trebuie. Urmați-mă !

Îi conduse înapoi pe coridor în holul de la mezanin, și apoi le făcu semn spre galerie. Abrams își dădu seama că s-ar fi putut ajunge mai repede prin camera de muzică, a cărei ușă era aproape de detectorul de metale. Dar accesul în camera de muzică, acum un fel de încăpere comună pentru personal, era evident interzis.

Abrams privi prin galerie, care fusese altădată camera trofeelor de vînătoare ale lui Charles Pratt. Grinzile tavanului și lambriurile de stejar îi confereau încă parfumul unei cabane de vînătoare, dar panopliile cu capete și cu coarne de animale dispăruseră, fiind înlocuite cu pînze supradimensionate de artă proletară : femei și bărbați zîmbitori, mușchiuloși, lucrînd în uzine și pe ogoare. Primii capitaliști, își spuse Abrams, expuneau animale pe care probabil nu le vînaseră ei ; comuniștii din pătura conducătoare expuneau tablouri cu muncitori fericiți, pe care probabil nu-i văzuseră niciodată. Creaturile nobile și idealizate ale Pămîntului erau destinate să sfîrșească în chip de podoabe de pereți pentru elite. Într-o lume dreaptă și ordonată, capitaliștii ar fi împușcat, împăit și expus probabil comuniști, și viceversa, lăsînd în pace sălbăticiunile și clasa muncitoare.

Androv se duse spre o fereastră batantă care dădea spre nord.

— De aici puteți vedea luminile de la casa nebunului.

Androv își privi ceasul.

— De ce n-o fi început deja cu năzbîtiile ?

Pentru că, își zise Androv, se abține de la năzbîtii ca să-mi lase mie cel puțin o oră la dispoziție. Abrams se duse la altă fereastră și privi, peste vîlceaua împădurită, spre dealul pe care se afla casa albă, strălucitoare, din lemn. Toate ferestrele erau luminate, după obiceiul caselor mari cînd organi-

zează petreceri; iar luminile din grădină, de diverse nuanțe, dădeau peisajului o aparență himerică.

Abrams reuși să distingă cîteva persoane pe pajiște și pe terasă și se gîndi la Katherine. Se întrebă ce-ar zice dacă ar ști unde era el.

Îi mai trecu prin minte și faptul că, deși nu era un erou romantic ce caută pericolul, instinctul lui de supraviețuire trebuie că era afectat de un defect, potențial fatal, altfel nu ar fi acceptat atîtea slujbe în care se trăgea în el. Și n-ar fi fost acum aici. În orice caz, din momentul cînd ieșise din dormitorul Katherinei, observase că atitudinea lui față de longevitate se modificase în mod subtil.

Privi prin fereastra cu mai multe ochiuri de geam. Dincolo de dealuri, spre vest și spre nord, se vedea apa luminată de lună a istmului. Luminile de navigație ale ambarcațiunilor și vapoarelor care se deplasau pe apa calmă îi amintiră că Peter Thorpe era încă pe undeva, pe acolo. Își dădu seama că era de așteptat ca Thorpe să ajungă pînă la urmă astă-seară, oricînd, aici.

Androv îi privi pe cei trei americani, care își aleseseră, fiecare, o altă fereastră pentru a privi.

— Păi, să stăm jos și să vorbim. Cînd o să înceapă, o să știți.

Abrams examină fereastra cu ramă de cupru. În interior era o plasă, iar fereastra se deschidea în afară. Acum era închisă și nu se vedea cum era etanșată. Privi spre terasa de dedesubt și întrebă :

— Asta ce mai e ?

Androv se întoarse și veni lîngă Abrams, privind peste umărul lui.

— Este exact ce pare a fi. O zvastică din dale. E o curiozitate.

Abrams își puse mîna streașină la ochi.

— Pot s-o deschid ?

— Desigur, spuse Androv, după un moment de ezitare.

Abrams întoarse mînerul și împinse fereastra în afară.

— Mi s-a spus, adăugă Androv, că pardoseala e făcută în 1914, înainte de apariția naziștilor. E o pictogramă tradițională — simbolul norocului la orientali și la indienii ameri-

cani. Nimeni nu urăște mai mult acest simbol decît evreii, exceptîndu-i probabil pe ruși. Așa că să nu te simți ofensat.

— Bineînțeles că nu. Doar că m-a surprins.

Ochii lui Abrams se plimbară peste cadrul și pervazul ferestrei. Garniturile de etanșare erau placate cu un metal strălucitor, fără urmă de oxidare, care putea fi platină sau aur alb. Chiar dacă ar fi avut briceagul, tot n-ar fi putut să ia o mostră, decît dacă ar fi fost îndepărtată plasa și dacă ar fi fost îndepărtat și Androv.

— S-o lăsăm deschisă, ca să auzim cînd începe barajul lui Van Dorn ? întrebă el.

— Nu-i nevoie, spuse Androv închizînd deja fereastra.

Abrams privi peste pajiștea puternic luminată și văzu antena înaltă, susținută de ancore. La baza antenei se vedeau tufișurile dese menționate de Evans. Mai aproape de casă și de terasă era catargul drapelului, înconjurat de un gard viu circular. Abrams văzu și grilajul canalului de scurgere, pe care trebuia să-l verifice.

La liziera pădurii, spre vest, văzu doi oameni cu un cîine în lesă. Unul dintre ei vorbea într-un radiotelefon, celălalt ducea pe umăr o armă. Își spuse că locul avea în sine ceva ireal. Era ca în *Castelul* lui Kafka, în care nimeni nu știa cine va răspunde la telefon, sau dacă măcar i se va răspunde. Un loc unde aveai sentimentul instinctiv că fiecare cameră sau coridor pe care nu le vedeai erau pline cu oameni așteptînd în tăcere ; că toate locurile întunecoase erau pline de umbre periculoase. O imagine aici, un sunet acolo, un miros, o senzație, toate îți confirmau că nu erai singur.

— Haideți, zise Androv cu o undă de nerăbdare, să ne așezăm.

Le făcu semn spre un grup de fotolii din jurul unei măsuțe și îi indică fiecăruia locul.

Abrams se așeză pe un scaun, Tanner și Styler pe o canapeluță, în timp ce Androv luă loc într-un fotoliu mare, tapisat, cu spatele la ferestre.

Abrams îl privi un moment pe Androv. Din cîte se știa, el era ceea ce se numea, în jargonul lucrătorilor de informații, rezidentul șef legal. Sau, în termenii Datașamentului Roșu din vremea lui Abrams, Androv era șeful KGB-ului la New

York, sub acoperirea unui post diplomatic. Nu era un mare secret. Misterul era de ce-și bătea capul cu problema de față. Concluzie : bănuia că era o înscenare. A doua concluzie : indiferent de ce puneau rușii la cale, era suficient de important ca să-i determine pe cei de la KGB să-și piardă timpul cu ei.

Androv luă cuvîntul :

— L-am rugat pe domnul Kalin, care este jurisconsultul nostru rezident, să participe la întîlnirea noastră. Eu mă ocup de relațiile cu exteriorul, așa că trebuie să mă acceptați și pe mine. Justiția în țara asta ține de foarte multe ori tot atît de relațiile cu publicul, pe cît e de oarbă.

Androv scoase o cutie cu țigări rusești, „Troika Oval", și le oferi tuturor, pe rînd, cu un gest care i se păru lui Abrams foarte rusesc. Abrams luă una din țigările oferite, cam scuturată, și o aprinse. La primul fum, simți mirosul puturos și trase în gură cam doi centimetri de tutun, pe care trebui să-l scoată cu degetele.

— Vă plac ? întrebă Androv.

— Au un gust deosebit, răspunse Abrams.

Tanner își reprimă un zîmbet.

Abrams se minuna de posibilitatea ca o țară care nu era în stare să fabrice o țigară să găsească o modalitate de a distruge societatea cea mai avansată din punct de vedere tehnologic care existase vreodată.

— Domnul Kalin urmează cursurile de la „Fordham" și crede că înțelege legislația americană, spuse Androv uitîndu-se la ceas.

Chicoti :

— Învață toate obiceiurile rele ale avocaților americani. De exemplu, lipsa de punctualitate.

Styler și Tanner arborară zîmbete de circumstanță, apoi Styler își deschise servieta și răsfoi printre hîrtii.

— Dacă nu putem obține o hotărîre judecătorească împotriva lui Van Dorn pînă la Patru Iulie, atunci sîntem de părere să nu veniți încoace.

— I-am spus domnului Tanner încă de acum cîteva săptămîni, replică Androv, că, dacă asta doriți, nu vom veni în acel weekend de trei zile.

Abrams îl privi atent pe Androv. Era o neconcordanță între ce spunea Androv și ce descoperise O'Brien. Neconcordanțele te duceau adesea cu gîndul la minciună. Rușii aveau două motive valabile să nu vină : unul legal și unul practic. Deci, dacă intenționau să fie de față la bombardamentul lui Van Dorn, trebuie că aveau un motiv mai puternic. Concluzia : *Trebuiau* să plece din Manhattan. *Trebuiau* să vină aici, pentru că locul era cumva mai sigur. Altă concluzie : În acel weekend, nici un alt loc nu era sigur.

Folclorul militar spunea că, atunci cînd va veni timpul, va fi într-o zi de sărbătoare. Cei mai mulți se gîndeau la Crăciun sau la ajunul Anului Nou. Dar, Patru Iulie era o posibilitate, frumoasă, perversă și simbolică.

Tanner răsfoi un dosar și rosti pe un ton firesc :

— Ne-am gîndit la daune-interese de ordinul a cinci sute de mii de dolari, plus acoperirea cheltuielilor dumneavoastră.

Mintea lui Androv, ca dealtfel și privirea, părea concentrată asupra lui Abrams.

— Ce ? O, pentru asta să-l așteptăm pe domnul Kalin !

Androv se ridică și păși încet prin încăpere. Trase de șnurul unui clopoțel și rămase în picioare lîngă el.

Imediat, un bărbat într-un veston alb de chelner apăru în ușa dinspre coridor, împingînd o măsuță pe rotile. Androv păși lîngă măsuță și îi invită :

— Vă rog să vă serviți !

Apoi se servi primul și se așeză, ținînd un pahar de ceai și o farfurie vîrfuită cu fursecuri ieftine, din comerț.

Abrams îl urmări cu privirea. Androv deveni deodată distrat, de parcă și-ar fi adus aminte de ceva mai important. Abrams observă că Androv se uita prea des la ceas.

Îl auzi pe Androv șoptindu-i chelnerului, în rusește :

— Spune-i lui Kàlin să intre.

Ceea ce lui Abrams îi păru mai mult o indicație regizorală decît un ordin de a-l găsi pe Kalin.

Styler, Tanner și Abrams se ridicară și se apropiară de măsuța pe rotile. Lîngă samovar stătea tava de aperitive cu obiectele lor metalice, mai puțin, observă Abrams, cheile mașinii. Fiecare își luă obiectele care-i aparțineau, apoi cîte

un pahar de ceai rusesc, cu mîner metalic, și-și turnară ceai din samovar. Printre înghițituri, Androv susținea o conversație dezlînată.

— Vă întoarceți astă-seară în Manhattan ? îl întrebă Abrams.

Androv îi aruncă o privire :

— Da, de ce întrebați ?

— M-am gîndit că poate mă luați și pe mine.

— Dar locuiți în Brooklyn.

— Astă-seară rămîn în Manhattan.

— Chiar ?

Androv păru deconcertat pe moment, apoi spuse :

— Îmi pare rău, dar o să discutăm probleme secrete.

— Nu înțeleg rusește.

Androv îl privi cu răceală :

— Mașina va fi plină.

— Atunci, am să plec cu trenul.

Ușa dinspre camera de muzică se deschise și un bărbat blond, foarte înalt și zvelt, cu o alură oarecum de scandinav, intră ducînd în mînă o geantă diplomat.

Androv nu se ridică.

— Domnilor, domnul Kalin, spuse el. Îi cunoști pe domnul Styler și domnul Tanner ?

Kalin înclină superficial capul în fața fiecăruia din cei prezenți și-și trase un scaun. Abrams observă că-și plasase scaunul între Androv și el, dar retras ceva mai în spate.

Androv arătă cu o mișcare a capului spre el :

— Ți-am spus, Aleksei, că domnul Abrams este fiul unor comuniști americani cunoscuți ?

— Da, răspunse Kalin așezîndu-se.

Abrams îi aruncă lui Kalin o privire atentă. Tipul părea dur, cu o față care nu era ușor de uitat. De fapt, Abrams îl recunoscuse, de la cursurile serale de la „Fordham". Unul dintre lucrurile învățate de Abrams ca polițist era că oamenii care poartă pistol se comportă cumva diferit de cei neînarmați. Și unul dintre lucrurile care îl izbiseră la Kalin era că, foarte probabil, era înarmat. Abrams era aproape sigur că și acum Kalin își purta pistolul agățat pe umăr.

Kalin își puse diplomatul în poală și-l deschise. Cotrobăi printre hîrtii, apoi spuse :

— Putem începe.

Styler și Tanner își deschiseră servietele și scoaseră omniprezentele blocnotesuri avocățești cu hîrtie galbenă. Abrams folosea un carnețel pe care-l avea încă din vremea cînd era polițist.

— Domnul Abrams e și coleg de clasă cu tine, Aleksei, spuse Androv.

Kalin ridică ochii.

— Da, l-am văzut.

Androv îl privi pe Abrams :

— Da ? Nu ?

— Da, îl recunosc pe domnul Kalin, răspunse Abrams.

— Domnul Abrams a lucrat la poliția din New York, Aleksei.

Androv vorbea între două fursecuri. Se întoarse spre Abrams :

— Cu ce ziceai că te-ai ocupat ?

— Am avut multe sarcini în poliție.

Kalin stătea nemișcat, privind în servieta diplomat. Luă un stilou și păru că scrie ceva, dar Abrams era sigur că se juca cu reglajele cifrului, care aveau crestături, astfel încît puteau fi rotite cu ajutorul unui stilou.

Androv i se adresă din nou lui Abrams :

— Ce păcat că imigranții de aici nu și-au învățat copiii limba maternă. Nu vorbiți deloc rusește, domnule Abrams ?

Abrams răspunse pe ocolite, cum îl învățase Evans :

— Părinții mei, și mulți alți imigranți, voiau să-și vadă copiii americanizați. Limba de acasă o foloseau ca să poată discuta secrete în fața copiilor.

— Ce păcat ! rîse Androv.

Styler interveni :

— Poate ar trebui să discutăm despre proces.

— Domnul Abrams e o curiozitate pentru noi, zîmbi Androv. Dar... se bătu cu palmele pe genunchi, Aleksei, ia să vedem ce-ai învățat la școala catolică !

Kalin ridică ochii din geanta diplomat și-i vorbi nepriete-nos lui Styler :

— Ce intenționați să faceți în legătură cu incidentul din Întîi Mai ?

— Vă referiți la reclamația dumneavostră că Van Dorn a tras cu pistolul în patru dintre oamenii dumneavoastră ? replică Styler.

— Da, da. Și l-au adăpostit pe băiatul ăsta care intrase pe proprietatea noastră ca să fure.

Styler își drese glasul :

— Van Dorn are altă variantă. Eu aș propune să tratăm separat problema asta. E un caz penal.

Kalin vorbi pe un ton impacientat :

— Dar e important ca băiatul ăsta să fie interogat. Trebuie să-i trimitem o citație. I-ați descoperit numele și adresa ?

— Da, răspunse Tanner.

— Și care sînt ? întrebă Kalin tăios.

Tanner luă o foaie de hîrtie :

— Kuchik. Stanley Kuchik. Stă pe Woodbury Lane. E în primul an de liceu.

Tanner îi dădu hîrtia lui Androv, care îi aruncă o privire înainte de a i-o trece lui Kalin.

Abrams nu consideră că era o idee prea grozavă să le dea numele și adresa băiatului, dar adevărul era că nu prea aveau de ales dacă voiau să-și păstreze încrederea rușilor. Mintea lui Abrams funcționa în felul în care funcționase a lui O'Brien, și el se întrebă dacă nu cumva băiatul devenise de-acum brînză pentru capcana de șobolani. De ce nu ? Îl hipnotizaseră și-i dăduseră droguri. Dacă terminaseră să-i stoarcă informațiile, putea fi reciclat ca momeală. Abrams distingea cu greu pălăriile negre de cele albe. Își spunea mereu că el era de partea adevărului și a dreptății.

Androv i se adresă din nou lui Abrams :

— Cum ați proceda împotriva acestui tînăr huligan ?

Abrams ridică ochii de pe carnet. Ar fi vrut să-l întrebe pe Androv cum ar fi procedat el. Cu pistolul sau cu pumnalul ? Dar răspunse :

— Încă nu mi-am dat examenul de diplomă, așa că n-aș vrea să-mi exprim o opinie juridică.

— Dar sînteți în cunoștință de cauză, nu ? replică Androv. De cît timp lucrați la domnul Styler ?

Abrams fu de părere că modul în care îi întinsese cursa fusese destul de stîngaci. Dădu să răspundă, apoi strănută în batistă. Folosi spray-ul bronșic, își drese glasul și răspunse cu o voce spartă :

— Doi ani.

Kalin ridică ochii din diplomat.

— Sînteți răcit ? întrebă Androv.

— Alergie.

— A, e ceva în camera asta ?

— Probabil.

— O fi domnul Kalin, rîse Androv.

Abrams zîmbi și se întoarse spre Kalin :

— Ce părere aveți de daunele-interese ?

Kalin răspunse fără să-și ridice ochii din servietă :

— Cifra pare mică, în comparație cu ce citești prin ziare.

Ceea ce, își spuse Abrams, era interesant, ținînd seama că atunci cînd Tanner vorbise de jumătatea de milion de dolari Kalin nu fusese în cameră.

Kalin, dîndu-și seama de greșeală, ridică ochii spre Abrams, evitînd să privească în direcția lui Androv. Acesta spuse :

— Cred că o să trebuiască să-l trimitem pe domnul Kalin înapoi la școală.

Convorbirea mai continuă vreo zece minute, timp în care Androv se abătu de cîteva ori de la subiect pentru a-i pune lui Abrams întrebări cu tîlc. Abrams răspundea evaziv sau folosea cele două droguri înainte de a răspunde. Nu-și putea da seama dacă rezultatele analizorului îl satisfăceau sau nu pe Kalin, nici nu putea fi sigur dacă Androv sau Kalin îi luau răspunsurile de bune. Androv devenea din ce în ce mai preocupat.

În sfîrșit, Androv îl întrerupsese pe Kalin în mijlocul unei propoziții :

— Ce-l reține pe nebun să dea drumul la năzbîtii ?

Se uită la ceas, își ridică trupul masiv din fotoliu și se duse la fereastră. Privi gînditor în zare cîteva secunde, apoi se întoarse cu fața la ceilalți.

— Probabil știe că sînteți aici. Așa că n-o să ne deranjeze pînă cînd poliția n-o să-i raporteze că mașina dumnea-

voastră a plecat de aici. Avansă cîțiva pași. Ați putea foarte bine să plecați. Parcați la liceu și așteptați artificiile și difuzoarele, ca să vă edificați. Mulțumesc că ați venit într-o zi liberă, domnilor. Bună seara !

Abrams se ridică și spuse :

— Ar fi mai bine să vedem din perspectiva dumneavoastră.

Androv îl fixă cu privirea :

— Am o seară aglomerată.

— Putem aștepta aici și să ne întreținem între noi.

— Asta e neregulamentar.

Kalin își închise servieta diplomat și se ridică :

— Nu mai e nimic de discutat sau de văzut.

Tanner spuse jenat :

— Cred că ne ajunge...

Styler îl întrerupse și i se adresă lui Androv :

— Am făcut un efort venind încoace și am vrea să vedem cu ochii noștri natura exactă a hărțuielilor lui Van Dorn.

Abrams își reprimă un zîmbet. Styler avea tupeu. Își privi ceasul : Van Dorn nu avea să înceapă înainte de cincisprezece minute. Androv începu să vorbească pe un ton care era nu numai înghețat, dar exprima, după părerea lui Abrams, și o undă de nebunie :

— Domnilor, să vorbim pe față. Aici e o zonă de importanță deosebită, după cum știți, și eu nu am astă-seară personal disponibil ca să vă țină companie.

Făcu un gest energic spre ușă :

— Noapte bună !

Kalin se ridică să-i conducă. Styler, Tanner și Abrams îl urmară, dar Abrams se întoarse deodată spre Androv :

— Aș vrea să merg la toaletă.

Androv părea că se calmase.

— Da, desigur.

Îi indică o ușă la capătul opus al galeriei.

— Pe acolo. O să vedeți o ușă pe care scrie „Camera pentru pulbere". Vă rog să nu vă rătăciți, adăugă el.

Kalin păru gata să-l însoțească pe Abrams, dar Styler îl angajă într-o conversație. Abrams își lăsă servieta pe scaun și porni spre ușa indicată de Androv.

Trecu într-un coridor mare, luminat slab de aplice, și-și cercetă repede ceasul. În cel mai bun caz, avea vreo cinci minute pînă cînd aveau să trimită pe cineva să-l caute. Se uită la cornișă și zări deasupra ușii prin care tocmai intrase o cameră de luat vederi. Făcu cîțiva pași la dreapta, spre ușa pulberăriei, apoi se întoarse, dar camera de luat vederi nu-i urmă mișcările.

Abrams deschise ușa, aprinse lumina și privi prin cămăruța fără ferestre, care cuprindea o toaletă, o chiuvetă, o oglindă și un scaun. Se părea că nu exista aerisire, și camera fusese curățată. Ieși, închise ușa încet după el și rămase pe coridor.

Evans nu-l lăsase să riște luînd planurile cu el, dar își amintea suficient, ca să știe unde se află. În fața pulberăriei era o scară îngustă, marcată pe plan *scară particulară*, care ducea la dormitoare. Sub scară era o ușă mică ce ducea în subsol.

Mai departe, pe coridor, erau două uși duble, așezate față în față. Ușile aveau ochiuri de geam, acoperite cu perdele subțiri. Ușile din dreapta dădeau în partea de sud a salonului, cele din stînga în camera de muzică. La capătul opus al coridorului era o ușă mare, dublă, care se deschidea pe terasa dinspre sud.

Abrams păși repede pînă la capătul coridorului, deszăvorî ușa dublă și o deschise. Nu se auzi nici o alarmă, dar asta nu însemna că în biroul de pază nu se declanșase vreo alarmă silențioasă. Totuși, pînă acum nu făcuse vreo greșeală capitală. Păși afară, în noaptea limpede, cu clar de lună. Terasa cobora în trepte spre piscină, iar în stînga era curtea de serviciu, înconjurată de un zid de piatră și care acum servea drept parcare. Abrams nu putea zări peste zid, dar se vedea că parcarea era puternic luminată și el bănui că Lincoln-ul fusese cercetat temeinic.

Abrams se întoarse și se uită la clădirea masivă. Toate ferestrele de la nivelele superioare erau întunecate, dar, la o privire mai atentă, văzu că erau cu perdele de camuflaj. Se

întoarse la ușă și scrută coridorul lung și întunecos. Camera de luat vederi nu se vedea prea clar, dar, chiar dacă era cumva fixată pe el, tot nu comisese încă acea greșeală capitală. Dar era pe cale să o comită.

Abrams îngenunche și examină garniturile de etanșare ale ușilor, apoi scoase briceagul. Zgîrie garnitura metalică de sub muchia inferioară a ușii, strîngînd așchiile de metal lucios în așa fel încît să cadă în batistă. Împături cu grijă batista și și-o puse în buzunarul pantalonilor, apoi se ridică și închise ușile, zăvorîndu-le. Așteptă, cu inima bătînd să-i spargă pieptul, dar nu se întîmplă nimic. De fapt, știa că, chiar dacă-l ascultau sau îl priveau, l-ar fi lăsat să termine — să-și ducă năzbîtiile pînă la capăt, cum ar fi spus Androv. Și cu ocazia asta, să-și rupă singur gîtul.

Abrams își privi ceasul. Trecuseră două minute. Se duse spre ușile camerei de muzică și rămase într-o parte. Ascultă cîteva secunde și auzi sonorul unui televizor. Privi prin perdeaua subțire și văzu o tînără din corpul de pază. Era în picioare, cu spatele la el; trăgea dintr-o țigară și sorbea dintr-un pahar, urmărind transmisia unui concurs idiot pe un ecran de doi metri, care părea să fie un Sony ultimul model. Bine cel puțin că nu-l urmărea pe *el* pe ecran, își zise Abrams. Începea să creadă că avea să iasă cu bine din asta.

Camera comună era zugrăvită cu o vopsea lucioasă, verzuie, pe care Abrams ar fi văzut-o mai bine pe un frigider sau alt aparat electric de bucătărie. Mobila era tapisată cu vinilin roșu, crăpat peste tot, și camera avea aerul acela de neîngrijit pe care Abrams îl asocia cu camerele comune de la secțiile de poliție sau cu camerele de așteptare din clădirile guvernamentale. În stînga, se vedea ușa care ducea în galerie. Nu-și putea imagina de ce ocolise Androv această cameră cam sinistră, numai dacă nu cumva pentru a cruța sensibilitatea estetică a oaspeților americani și a-i feri pe aceștia de un șoc puternic. Deodată, Abrams văzu în colțul opus marelui ecran Sony un alt televizor. Avea un design învechit, cu o cutie de mahon lăcuit, dar Abrams își dădu seama instinctiv că nu era un model american vechi, ci un model rusesc care trecea drept contemporan.

Începu să cerceteze camera cu amănunțime, prin spațiile lăsate de perdelele de voal. Prizele din pereți păreau a fi de tip nou, cu limitatoare de sarcină. Lîngă cămin, pe pretele din dreapta, era o veche combină radio Philco, de mărimea unui tonomat.

Bun, își spuse, aici nu-i vorba de radio și de televizor. Deși, de ce ar sta un televizor primitiv rusesc în aceeași cameră cu un Sony cu diagonala de doi metri, era cam misterios. Și era și mai straniu ca cineva, dacă nu cumva era un maniac nostalgic sau un colecționar de antichități, să păstreze un monstru cu lămpi precum radioul Philco.

Abrams se uită din nou la tînăra femeie. Ea se ridică, cu paharul în mînă, se duse la televizor și-l comută pe video. Ecranul fu imediat ocupat de o înregistrare de la „Bolșoi", cam la mijlocul spectacolului cu *Giselle*. Femeia se întoarse spre scaunul ei, și Abrams văzu că nu era prea stabilă pe picioare. Cum se îndrepta spre scaun și se apropia de el, Abrams dădu să se îndepărteze de ușă, dar deodată îi văzu fața. Avea, își spuse el, una din cele mai triste expresii pe care și le putea imagina, și lacrimile îi curgeau pe obraji. Dădu paharul pe gît, își șterse ochii și se prăbuși în scaun, cu fața în mîini. Ciudat, gîndi Abrams.

Abrams se întoarse, traversă coridorul și se apropie de ușile cu geamuri ale salonului. Ascultă din nou, dar nu auzi nimic, și camera părea să fie în întuneric. Se apropie mai mult de uși și privi prin perdeaua subțire, protejîndu-și ochii cu mîna de lucirea aplicelor de pe pereții coridorului. În timp ce mîna cealaltă i se îndrepta spre clanța de alamă, Abrams îngheță deodată și-și ținu respirația. Se întoarse încet spre scara îngustă, în timp ce băga mîna dreaptă în buzunar și apuca briceagul.

Persoana care cobora scara îngustă, întunecoasă se opri și-l privi.

Abrams o privi și el, apoi păși pînă în capătul scării și ridică ochii.

— *Zdravstvui !* șopti el.

Fetița, de vreo cinci-șase ani, strîngea la piept o păpușă de cîrpă și răspunse pe un ton speriat :

— Te rog, nu spune la nimeni.

Abrams arboră un zîmbet încurajator :

— Ce să nu spun la nimeni ?

— Că am venit sus, șopti ea.

— Bine, n-am să spun la nimeni.

Fetița surîse fugar și spuse :

— Vorbești caraghios.

— Nu sînt din aceeași parte a Rusiei ca tine, răspunse Abrams, apoi privi spre păpușă : Ce drăguță e. Pot s-o văd ?

Fetița ezită, apoi, cam speriată, mai coborî o treaptă.

Abrams întinse încet mîna și fetița îi dădu păpușa. Abrams o cercetă admirativ.

— Cum o cheamă pe păpușa ta ?

— Katia.

— Și pe tine ?

— Katerina, chicoti ea.

Abrams zîmbi cu păpușa în mînă și întrebă din nou :

— Unde te duci, Katerina ?

— La subsol.

— La subsol ? Acolo te joci ?

— Nu. *Toată lumea* e acolo.

Abrams dădu să mai pună o întrebare, dar se opri. Rămase tăcut cîteva secunde, apoi, spuse pe un ton scăzut :

— Cum adică toată lumea e acolo ?

— M-am dus sus s-o iau pe Katia. Dar toată lumea trebuie să stea la subsol.

— De ce trebuie să stea toată lumea la subsol ?

— Eu nu știu.

— Părinții tăi sînt jos ?

— Doar ți-am *spus* — toată lumea e acolo.

— Plecați astă-seară înapoi la New York ?

— Nu. În noaptea asta trebuie să dormim toți aici. Fetița zîmbi : mîine nu merg la grădiniță !

Abrams îi dădu păpușa înapoi.

— N-o să spun nimănui că te-am văzut. Fugi repede jos !

Fetița strînse păpușa la piept și coborî grăbită ultimele trepte. Trecu pe lîngă el, deschise ușa mică spre subsol și dispăru, lăsînd ușa deschisă.

Abrams privi în jos, pe scara de piatră, întunecoasă, apoi închise încet ușa. Rămase un timp nemișcat, pe gînduri. *Era ceva în neregulă aici. Foarte în neregulă.*

Ezită, apoi aruncă o privire la ceas și se întoarse repede la ușa salonului. Foarte încet o deschise.

Salonul mare se scălda liniștit în lumina palidă a lunii, iar mobila masivă arunca umbre pe covorul înflorat, amintindu-i pe undeva de niște animale preistorice care pășteau într-o poiană.

Făcu un pas în cameră și se opri brusc. La mai puțin de trei metri de el zări profilul unui bărbat care ședea într-un fotoliu tapisat.

Bărbatul era foarte liniștit, cu mîinile odihnindu-i-se în poală, și la început Abrams crezu că doarme, dar apoi observă lucirea ochiului deschis. Într-o scrumieră ardea o țigară, din care se ridica un fuior de fum ce se profila în fereastra luminată de lună.

Abrams rămase nemișcat și trase fără zgomot aer pe nas, inspirînd acum mirosul acru, puturos al fumului de țigară rusească. Părea imposibil ca omul să nu-l fi auzit intrînd, dar, după ce ochii i se acomodară, Abrams observă căștile care-i acopereau urechile. Bărbatul asculta ceva, lua note, și Abrams ghici intuitiv că asculta conversația din galerie.

În sfîrșit, omul păru că simte prezența unui intrus și-și întoarse fața spre Abrams, scoțîndu-și totodată căștile. Cei doi se priviră în tăcere, și Abrams văzu abia acum că omul era foarte bătrîn. Acesta vorbi rusește, cu un accent ciudat.

— M-am rătăcit, răspunse Abrams în engleză. Vă rog să mă scuzați.

— Pe cine căutați ?

— Am greșit direcția. Noapte bună !

Bătrînul nu răspunse, dar aprinse o veioză cu abajur verde.

Abrams descoperi că nu-și putea desprinde privirea de el. Nici după patruzeci de ani, rusa americanului nu era corectă și asta îl izbi, fără nici o legătură, ca fiind o chestie ciudată. Chiar și după patruzeci de ani, chipul putea fi

recunoscut ca fiind cel pe care-l văzuse pe peretele din biroul ei. Dar chiar dacă n-ar fi văzut niciodată fotografia ar fi recunoscut ochii aceia mari, de un albastru transparent, fiindcă erau ochii ei.

Abrams înțelese și acceptă faptul că se uita la chipul războinicului care se întorsese din morți, la chipul lui Henry Kimberly, la chipul lui Talbot.

CARTEA A ŞASEA

FRONTURI

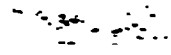

43

Îmbrăcat numai în pantalonii bej, Marc Pembroke stătea la fereastră. Își focaliză binoclul pe clădirea rușilor, aflată la aproape opt sute de metri, dincolo de vîlcea.

— Pare un mod primitiv de a culege informații, dar se pot afla multe lucruri privind pe ferestre.

Joan Grenville se întinse și căscă în pat.

— Mai bine aș coborî, pînă nu mi se simte lipsa.

— Da, replică Pembroke. E cam mult să stai o oră la toaletă.

Îngenunche în fața ferestrei deschise și își sprijini coatele pe pervaz, reglîndu-și binoclul.

— E un tip la o lucarnă de la etajul doi. Are un telescop montat pe trepied și se uită la mine.

— Pot să aprind lumina ca să mă îmbrac ?

— Firește că nu.

Pembroke cerceta în continuare prin binoclu.

— Văd clar curtea din față, dar încă nu văd farurile Lincoln-ului. Presupun că o să mai stea.

Joan Grenville se așeză pe marginea patului.

— Cine o să mai stea și unde ?

— Abrams, la vila rușilor. Dacă au necazuri, trebuie să semnalizeze cu faza lungă.

Joan Grenville se ridică și veni lîngă el :

— Ce necazuri ? Ce caută Tony Abrams acolo ?

— E o treabă avocățească.

— Ei, rahat ! De cîte ori n-am auzit *asta* de la Tom și idioții lui de prieteni !

— Ești reconfortant de superficială, doamnă Grenville. Omul se mai satură de atîtea ape liniștite și adînci. Tu ești un torent înspumat, vijelios, dar fără adîncime. Cu tine, dau repede de fund.

— Ai și dat, de două ori, chicoti ea.

Pembroke zîmbi și-și îndreptă din nou binoclul spre corespondentul său rus.

— Lui Ivan nu-i vine să creadă că are norocul să spioneze o femeie frumoasă și goală, scăldată în lumina lunii. Se freacă la ochi și salivează.

Joan Grenville privi pe fereastră :

— Chiar mă poate vedea ?

— Bineînțeles. Na, ține ăsta și urmărește un semnal cu faza lungă.

Ea luă binoclul și se duse în fața ferestrei.

Pembroke termină să se îmbrace și se duse la ușă.

— Rusul îmi face cu mîna, chicoti ea din nou.

— Uită-te după blestematele alea de faruri, sau te arunc pe fereastră !

Ea dădu repede din cap. Ceva din vocea lui îi spunea, literalmente, că putea s-o facă. Întrebă, fără să se întoarcă :

— Unde te duci ?

— Cum a spus ducele de Wellington, cînd i s-a cerut să împărtășească o învățătură militară durabilă, „Pișă-te cînd poți".

Ieși.

Joan Grenville ridică din umeri și rămase cu binoclul la ochi.

— „Pișă-te cînd poți", pe dracu' ! Probabil că folosea mai des telefonul decît pisoarul. Oamenii ăștia mint și cînd vorbesc despre vreme !

Karl Roth stătea lîngă masa lungă din bucătăria spațioasă și examina tăvile cu mîncare ambalate în celofan.

— E cîte ceva pentru fiecare aici.

Maggie Roth se întoarse de la chiuvetă și privi tăvile vîrfuite cu carne, brînzeturi, fructe, legume, alune și patiserie. Mici etichete indicau produsele speciale, dietetice, inclusiv carnea cușer.

— Ți-ai dat osteneala, Karl. Inclusiv că ai angajat două fete în plus pentru servit. N-o să ne iasă însă nimic de aici.

— Van Dorn e un client bun. Uneori trebuie să mai dai și de la tine. Pentru reclamă.

— Ești cel mai bun capitalist comunist din cîți știu, rîse ea.

Karl Roth își aruncă nervos ochii prin bucătăria aglomerată.

— Maggie, ține-ți limba !

Ea se uită la ceas :

— În curînd trebuie să începem să servim. Se duse la masă și scoase celofanul de pe o tavă.

Karl Roth o prinse de mînă :

— Nu. Nu încă.

Un picolo ce trecea pe acolo întinse mîna și subtiliză abil o bucățică de friptură și o bagă în gură.

Roth urlă :

— Ține-ți mîinile jegoase acasă !

— Calm, papá !

Băiatul plecă.

— Karl, de ce ești așa nervos ? întrebă Maggie Roth.

El nu răspunse, dar se uită la ceasul din perete, planînd în același timp protector deasupra mesei încărcate cu mîncare.

— E chiar tîrziu, spuse ea. Spune-le fetelor să scoată ambalajele și hai să servim.

— Nu.

Începu să-și frîngă mîinile, și Maggie își dădu seama că era foarte agitat. Ea ridică din umeri și se duse din nou la chiuvetă.

Ușa batantă se deschise cu zgomot și Claudia Lepescu, purtînd o rochie neagră, mulată, din tricot, intră în bucătărie, ținînd un pahar în mînă. Se uită la Karl Roth și întrebă :

— Dumneata ești furnizorul ?

Roth o privi cîteva secunde, apoi încuviință repede.

Maggie Roth întoarse capul și o studie pe Claudia, observîndu-i ținuta pe care o aprecie prea elegantă pentru o petrecere în aer liber. Se întrebă ce fel de accent era ăsta. Ca mulți alți imigranți, nu-i prea înghițea pe străini. Și Karl, reflectă ea, era de obicei repezit cu europenii. Și totuși, acum se fîțîia și se ploconea servil pe lîngă femeia asta. Ciudat ! Maggie se întoarse la chiuveta ei.

— Lasă-mi te rog cartea de vizită. S-ar putea să am nevoie de dumneata, spuse Claudia.

Roth dădu din nou din cap, dar nu spuse nimic și îi ocoli privirea.

Claudia se duse la masă, scoase celofanul de pe o tavă cu aperitive și luă unul.

— Foarte bun. Ar trebui servite pînă nu se învechesc.

Roth mișcă din cap în sus și în jos și începu să scoată celofanul de pe celelalte tăvi.

Claudia se plimba fără țintă prin bucătărie.

Karl Roth îngenunche sub masă, unde depozitase cîteva cutii, găsi un pachet închis cu bandă adezivă și-l deschise. Scoase din pachet un pulverizator din plastic și se ridică. Agită energic flaconul și începu să pulverizeze tăvile cu mîncare cu o pulbere fină, compusă din ulei și apă.

Maggie privi peste umăr și spuse :

— Nu-i nevoie, Karl. Totu-i proaspăt. O săgetă cu privirea pe Claudia.

— Lasă, să arate mai bine, răspunse Roth pe un ton distrat. Ar trebui să mai citești reviste comerciale în locul prostiilor ălora de cinema.

Maggie se uită la el și văzu că îi tremurau mîinile.

Roth termină de pulverizat, se duse la chiuvetă și goli restul flaconului la canal. Clăti flaconul și îl aruncă în mașina de compactat gunoiul, apoi își spălă mîinile cu săpun.

Maggie se apropie încet de masă și luă o bucată de somon afumat, ducînd-o la gură.

Roth ezită, apoi veni repede în spatele ei și-i prinse mîna. Ochii li se întîlniră, și ea spuse în șoaptă :

— O, Karl... prostule...

Claudia, care stătuse ceva mai departe urmărind scena, se îndreptă spre Maggie Roth.

Katherine Kimberly dădu colțul în coridorul lung de la etaj și-l văzu pe Marc Pembroke ieșind din pasajul care ducea spre scara de serviciu. Îl urmări un moment cum se îndreaptă spre ușa camerei lui, apoi îl strigă și păși spre el.

— Te căutam. Putem să vorbim puțin ?

— De fapt, nu. Sînt cam rins.

Ea aruncă o privire spre ușa închisă.

— Putem să căutăm o cameră goală.

El ezită, pe urmă o urmă pe coridor și intrară într-o debara plină cu cutii și materiale de pavoazare. Ea aprinse becul din tavan și întrebă :

— Joan Grenville e la tine în cameră ?

— Un gentleman nu spune, și o lady n-ar trebui să întrebe.

— Întreb, pentru că soțul ei deține o poziție delicată la firma mea.

— Înțeleg. Păi, da. Admit că am stors-o în mai multe privințe. Dar nu-i prea informată. Tom nu-i spune prea multe.

— Pentru cine lucrezi, exact ? întrebă Katherine pe un ton egal.

Pembroke păru cam nerăbdător și se uită la ceas.

— O, pentru multă lume. În momentul de față, pentru voi. Mai exact, pentru O'Brien.

— Și ce faci pentru noi, Marc ?

— Păi, n-am treabă cu culegerea de informații, analiză și alte chestii deștepte. Eu omor oameni.

Ea îl privi fix.

— Da, așa e. Dar omor numai ticăloși. Și, ca să-ți răspund la întrebarea care urmează, eu hotărăsc cine e ticălos.

Ea inspiră adînc, apoi întrebă :

— Ce știi despre decesele din ultima vreme ?

— Știu că nu i-am omorît eu. În afară de amicii logodnicului tău, de azi-dimineață.

— Da, voiam să-ți mul...

El tăie aerul cu palma :

— O facturez la firma ta. O să ai grijă să se plătească, da ?

Ea trecu peste întrebare și continuă :

— Și n-ai avut nimic de-a face cu moartea lui Arnold Brin ?

— Ba, într-un fel, da. Ar fi trebuit să-l păzesc. Dacă aș fi știut că lucra ceva pentru tine...

— Vrei să dai vina pe mine ?

— Nu, nu, nu voiam să...

— Și dacă erai angajat să-l păzești, de ce n-ai făcut-o ?

— O, nu era sarcina mea. Vreau să spun că n-am fost *angajat* pentru asta. Dar trebuia s-o fac. Era tatăl meu.

Ea inspiră involuntar.

— Ce ? Arnold Brin... ?

— De fapt, Brin era pseudonimul lui de război, dar și l-a păstrat. Nici Pembroke nu e numele nostru de familie, dar asta n-are importanță.

Ea îl privi atent în lumina slabă, cercetîndu-i ochii, apoi gura.

— Da... da, ești fiul lui.

— Asta am spus și eu. Munca de arhivar e groaznic de plictisitoare și e prost plătită. Dar îți dă niște piste bune spre ticăloși. Mi-am început cariera răzînd vechi naziști, pentru israelieni. Pe urmă, am schimbat naziștii cu ținte din blocul estic.

— Acum lucrezi pentru domnul O'Brien ? Sau ca să-ți răzbuni tatăl ?

— Din răzbunare nu ies bani.

Pembroke se apropie de ferestruica prăfuită și privi conturul clădirilor din Manhattan, care se detașa în depărtare pe cer, în lumina tîrzie a amurgului, spre vest.

— Oricum, adăugă el, de data asta se întîmplă ca dorințele mele să coincidă cu cerințele domnului O'Brien. Dar eu sînt profesionist, și, deși logodnicul tău a fost cel care l-a omorît nemijlocit pe tata, nu l-am ucis. Vreau să ajung la șefii lui.

Katherine se așeză pe o ladă și-l privi pe Marc Pembroke din profil. În subconștient, îl comparase întotdeauna cu Peter, dar acum contrastele erau izbitoare și evidente. Peter era fermecător de amoral. Marc era fermecător de imoral. Peter, ca un copil mic sau ca un animal, n-avea nici cea mai vagă idee despre bine și rău ; Marc avea, și alesese să ucidă. După standardele teologiei, psihologiei și jurisprudenței tradiționale, Peter era nevinovat, iar Marc era culpabil. Dar, după aceleași standarde, Peter nu mai putea fi ajutat sau adus la rațiune, pe cînd Marc Pembroke putea fi salvat. Și-l aminti stînd pe marginea mormîntului și bănui că era un

ucigaș de nevoie, care în timp de pace n-ar fi pus mîna pe armă.

— Îmi placi, spuse ea. Aș vrea să te mai gîndești la munca de arhivar. E o posibilitate.

Văzu trecîndu-i pe buze o urmă de zîmbet. Apoi se întoarse spre ea, dar nu-i răspunse. Se uită din nou la ceas și-i spuse :

— Gata, trebuie să fug. Continuăm altă dată.

Ea se ridică, blocîndu-i ieșirea.

— Stai ! Ce știi despre misiunea lui Tony Abrams ? Unde e ?

— De fapt, e pe aproape.

— La vecini ?

Pembroke încuviință.

— Ce face acolo ?

Pembroke nu răspunse.

— E în siguranță ?

— Mă cam îndoiesc. Dar, dacă te dai la o parte, aș putea să mă duc să-ncerc să aflu.

Ea rămase în fața lui.

— Dacă nu e în siguranță o să... poți să faci ceva ?

— Nu. Cortina de Fier începe la marginea proprietății de alături.

— Dar...

— Te rog, dă-te la o parte. Am probleme presante de rezolvat.

Ca și cum și-ar fi dat seama brusc că ea era patroana, adăugă :

— Nu vreau să fiu grosolan.

— O să mă ții la curent ?

— Cu siguranță.

Ea se îndreptă spre ușă și i-o deschise. Pembroke porni spre ușă, apoi ezită.

— Știi că nu pun niciodată întrebări. Vreau să zic, despre cadrul general. Dar, Kate, e adevărat că asta e ultima aruncare a zarurilor ?

— Se pare că unii așa cred, răspunse ea precaută.

El dădu din cap :

— Da, așa credea și O'Brien.

— Da, el... ce vrei să spui, *credea ?*

— O, n-am vrut să vorbesc la trecut. Din cîte știu, e totul în regulă cu el.

Se priviră cîteva secunde. Pembroke păru s-o remarce pentru prima dată, și distracția de-a o privi se transformă în cercetare atentă. Ea purta pantaloni de in albi și o bluză tot albă, de mătase, descheiată la primii trei nasturi. Arăta sofisticată și, totodată, senzuală.

— Uite, zise el, n-am acum timp să-ți fac propuneri așa cum ar trebui, dar mai încolo... dacă va mai exista timp pentru vreunul dintre noi, am s-o fac.

Ea se trezi că-și ferește privirea, ceea ce nu era obiceiul ei în astfel de situații.

— Îmi pare rău, spuse ea. Sînt deja angajată.

— O, dar în curînd va fi mort.

Ea se uită repede la el :

— Ce... ? Cine... ?

— Thorpe.

— O !

Răsuflă ușurată.

— Nu, mă refeream la... altcineva.

El păru surprins, apoi dădu din cap.

— Înțeleg... da, desigur. Sînt neatent. Mă rog, Abrams e un băiat grozav. Fă-i un bine și dă-i o slujbă la arhivă.

Se întoarse și plecă.

Katherine îl urmări cu privirea. Marc Pembroke, cu toată viclenia lui, nu mințea bine. Avea vești despre Pat O'Brien, și ea bănuia că veștile nu erau bune. Nu era nici șocată, nici derutată. Se așteptase. Se așteptase și ca, dacă O'Brien ar fi fost vreodată bolnav, muribund, dispărut sau mort, știrea să fie difuzată cît mai tîrziu cu putință, cam în felul în care moartea unui mare general e ținută în secret pentru a evita panica trupelor și ușurarea inamicului.

Simți că tremură și se rezemă de tocul ușii.

Nu, își spuse, nu era nici un accident că trecutul revenise, sau că erau atîtea coincidențe, în relațiile personale și cele de familie. Totul fusese pus la cale de Patrick O'Brien și de prietenii săi. Marc Pembroke înțelegea probabil, cel puțin vag, că fusese manipulat încă din copilărie ca să ajungă să

îndeplinească o anumită funcție. Activitatea de recrutare și de manipulare a lui O'Brien fusese mult mai extinsă decît își imaginase ea. Firma lui avea multe filiale. Se gîndi la ce scrisese un jurist englez, în secolul al XVII-lea : *Corporațiile nu pot trăda, nu pot fi scoase în afara legii și nici excomunicate, pentru că nu au suflet.* Pe deasupra, se părea că erau și nemuritoare. Și, cu toate că s-ar fi putut ca Patrick O'Brien să fi murit, ea spera că rămăsese destulă viață în ființa rănită, nemuritoare și lipsită de suflet a creației acestuia, încît inerția s-o poarte cel puțin spre ultima înfruntare cu inamicul.

44

Mike Tanner trase Lincoln-ul în parcarea întunecoasă a gării Glen Cove. Conversația fusese limitată la probleme juridice, conform instrucțiunilor lui Evans, care avertizase că rușilor le plăcea să planteze ploșnițe în mașinile oaspeților lor „doar ca să-i audă comentînd ce grozav de bine fuseseră primiți".

Lincoln-ul se opri, și Abrams deschise ușa.

— Mulțumesc pentru plimbare. Ne vedem mîine la birou.

Își luă servieta și închise ușa.

Styler coborî și el.

— Te conduc !

Îl luă de braț pe Abrams și se îndepărtă cîțiva pași de mașină.

— Ce s-a întîmplat acolo ?

— Am văzut o fantomă.

Abrams porni încet spre linii.

— Așa și arătai. Dumnezeule, ești palid și acum !

Adăugă :

— Încă n-ai ajuns cu bine acasă. Ești acoperit ?

Abrams se întoarse spre el din mers și-l privi cu atenție. Era pentru prima dată cînd Styler recunoștea că exista o primejdie mortală inerentă în situația actuală.

— Îmi închipui că da, răspunse el.

— Sper că au văzut semnalul cu faza lungă, spuse Styler.

— Dacă au fost pe fază, au văzut, replică Abrams.

Styler se uită la ceas.

— Mai ai vreo zece minute pînă la tren.

Făcu semn în față, spre o scară care cobora sub nivelul solului :

— Acolo e pasajul pietonal care te scoate pe peronul pentru vest.

Abrams privi pe deasupra șinelor la clădirea gării, mică, în stil victorian, întunecată și închisă în seara aceea. Pe peronul din fața clădirii, sub un felinar, erau patru oameni : o pereche tînără și doi adolescenți, așteptînd trenul de Manhattan. Pe peronul pentru est, drept în fața lui, nu era nimeni. Abrams nu-și dăduse seama că se afla pe partea opusă peronului său și atunci cînd văzuse, nu apreciase pe deplin faptul că nu putea traversa liniile, ci trebuia să treacă prin tunel în partea cealaltă.

Styler scrută scara întunecată, din beton.

— O să așteptăm aici pînă te vedem urcat în tren.

— Nu. Duceți-vă. Vi s-a spus să plecați.

Abrams o luă spre scări.

Styler dădu din cap :

— Știu că ordinele nu se discută, dar am putea să te ducem pînă la Garden City, poți să iei trenul de acolo.

— Nu, am primit instrucțiuni să iau acest tren din această gară și dacă încep să joc feste o să-mi pierd protecția care a fost planificată.

Totodată, gîndi Abrams, dacă Androv avea ceva în plan, era interesant de văzut ce. În același timp, se întrebă ce se întîmplase cu hotărîrea lui de a fi mai prudent.

Abrams întinse mîna și Styler i-o strînse.

— Sper că v-am fost de folos pentru proces, zise Abrams.

— Cred că ne-ai făcut să pierdem clientul, Abrams, zîmbi Styler.

Zîmbetului îi luă locul o expresie de îngrijorare :

— Noroc !

Se întoarse la mașină.

Abrams începu să coboare treptele. Auzi Lincoln-ul plecînd de pe aleea acoperită cu pietriș. Coborînd mai departe, simți un aer umed, fetid. Atinse ultima treaptă și privi în pasaj. Avea vreo patruzeci și cinci de metri lungime, iar din cele șase sau șapte becuri din tavan numai unul ardea, în mijloc, care lumina totuși cea mai mare parte a tunelului.

Coborî și ultima treaptă și așteptă ca ochii să i se acomodeze cu lumina slabă.

Era clar că locul era folosit de copii ca să-și piardă vremea. Pe pardoseala de ciment erau cîteva sticle de bere și de vin sparte și Abrams descoperi și o teacă flască de cauciuc care, în tinerețea lui, se numea caras de Coney Island. Pereții de beton cenușiu erau acoperiți cu graffiti, într-o varietate obscenă unică, mult mai bune decît analfabetismele de pe pereții din Brooklyn. Școli mai bune în suburbii, își zise el. Un greier cînta undeva în apropiere.

Abrams porni înainte, cu pas normal, prin tunelul lung de beton. Era aproape la jumătatea drumului, cînd auzi sunetul inconfundabil al unor pași în fața lui. Din întuneric apăru o siluetă, apoi alta. Doi bărbați în costume. Se opri.

În spate, deslușì pașii furișați ai cuiva care încerca să nu fie auzit, apoi primei persoane i se alătură o a doua ; atunci renunțară amîndoi la orice prefăcătorie și începură să avanseze cu pas normal.

Abrams întoarse capul și văzu venind spre el doi bărbați. Erau în costume sport, care păreau, chiar de departe și în lumina proastă, foarte demodate. Gîndul ar fi fost nelalocul lui, dacă n-ar fi fost asociația : *Ruși*.

Abrams se întoarse și-și reluă mersul spre peronul de vest. Cei doi bărbați aflați în față se apropiară de zona mai bine luminată din preajma singurului bec, și Abrams văzu că primul dintre ei era înalt și blond. La început crezu că era Pembroke. Dar era Kalin.

Kalin se opri și strigă :

— Deci aici erai, Abrams !

Vocea bubui în tunelul umed și îngust, și greierul amuți.

— Te căutam pe peronul celălalt. Androv zicea că poți să mergi cu noi pînă în Manhattan.

Abrams nu răspunse, dar încetini pasul.

— Grăbește-te, te rog, spuse Kalin. Mașina e pe aici. Vino.

Abrams auzi pașii din spate apropiindu-se, probabil la mai puțin de doisprezece metri. Abrams continuă să meargă încet spre Kalin.

Însoțitorul lui Kalin rămăsese ceva mai în urmă.

— Hai, hai, Abrams, zise Kalin. Nu pierde vremea.

Abrams mări pasul. Kalin își bägă mîinile în buzunare :

— Așa o să ajungi mai repede.

— Asta-i sigur, răspunse Abrams.

Își scoase revolverul din mers.

Sprîncenele lui Kalin se ridicară într-o expresie de surpriză prefăcută, apoi un zîmbet rău i se lăți pe față în timp ce-și scotea și el pistolul.

Abrams își verificase revolverul în mașină și i se păruse că nu se umblase la el. Acum era sigur că, dacă ar fi apăsat pe trăgaci, ar da un rateu sau, dacă încărcătura de pulbere fusese condimentată cu nitroglicerină, i-ar exploda în mînă. Cu un urlet care-ți îngheța sîngele în vine, se aruncă înainte.

Lui Kalin îi trebuiră două sau trei secunde ca să-și recapete calmul, după care ridică pistolul :

— Stai !

Abrams se opri brusc, direct sub becul din tavan.

— Sus mîinile !

Abrams ridică mîinile și înfipse țeava revolverului prin sticla groasă a lămpii, spărgînd becul cu un pocnet sec. Plonjă spre perete și se făcu una cu acesta.

În tunetul negru nu se auzi nici un sunet. Abrams rămase liniștit, controlîndu-și respirația. Întoarse revolverul, transformîndu-l în matracă, apoi lăsă fără zgomot servieta jos și scoase briceagul, deschizîndu-i lama de cinci centimetri. Așteptă.

Bănuia că n-au lanterne, altfel le-ar fi aprins pînă acum. Dar probabil aveau bastoane de cauciuc și, poate, cuțite. KGB-iștii nu plecau niciodată de acasă fără ele.

Abrams își scoase cu grijă pantofii și începu să alunece de-a lungul peretelui, spre peronul de vest. Își spuse că întunericul, mai mult decît pistoalele, îi făcea pe toți egali. Nu auzi nici o mișcare din partea rușilor, nici măcar o răsuflare.

Piciorul stîng a lui Abrams călcă pe un ciob de sticlă, care-i intră în talpă. Inspiră repede pe nas și se opri. Ridică cu grijă piciorul și scoase ciobul, simțind cum sîngele cald îi înmuia ciorapul. Aruncă fragmentul de sticlă înapoi și-l auzi sunînd pe pardoseala de ciment, dar nu stîrni nici o reacție. Erau, își zise, bine dresați. Dar, la ce se aștepta ?

Impulsul natural al lui Abrams era să spargă tăcerea, dar știa că, dacă n-aveau lanterne, exista posibilitatea să scape prin tăcere. În principiu, timpul era de partea lui. Ei nu puteau să rămînă la nesfîrșit acolo, într-un pasaj pietonal al Căilor Ferate din Long Island. El putea.

Kalin trebuie că ajunsese la aceeași concluzie. Își chemă în șoaptă oamenii, și Abrams reuși să înțeleagă ordinele : cei doi din spate — Felix și Vasili — trebuiau să stea în genunchi ținîndu-se de mîini și să se sprijine în același timp fiecare cu cealaltă mînă de perete, blocînd astfel efectiv tunelul, care avea numai vreo doi metri și jumătate lățime. Kalin și partenerul său, Boris, urmau să înainteze pe lîngă pereți. Spațiul dintre ei trebuia acoperit cu sacoul lui Boris, pe care îl țineau unul de un capăt și celălalt de celălalt capăt, cu mîinile întinse, tîrîndu-l pe jos. Tehnica ciocanului și a nicovalei. Abrams o socoti foarte deșteaptă.

Era destul de sigur acum că rușii nu știau că le înțelege limba. Dar indiferent dacă știau sau nu, Kalin trebuia să le dea ordine oamenilor săi și, în felul acesta, Abrams putea fi avertizat.

Abrams îi auzi pe Kalin și pe Boris apropiindu-se și aprecie că erau cam la trei metri de el. Le putea auzi respirațiile pe măsură ce se apropiau, apoi auzi și sacoul tîrît pe pardoseala de ciment. I se păru că le simte și mirosul : răsuflările, sudoarea, colonia prea abundentă. Abrams se dădu înapoi, alunecînd pe lîngă perete în sens invers, spre Felix și Vasili.

— Pe unde sînteți ? Spuneți ceva ! zise Kalin.

Abrams presupuse că întrebarea nu i se adresa, dar îl interesa răspunsul.

Unul dintre cei doi răspunse :

— Păreți aproape. La vreo cinci metri.

— E aici, între noi, spuse Kalin. Fiți atenți acum !

Kalin o dădu pe englezește :

— Abrams, ascultă-mă ! Nu vrem să-ți facem rău. Vrem să stăm de vorbă. Putem să stăm de vorbă ?

Abrams își spuse că locul ales de Kalin pentru discuții era cam ciudat. Asta se întîmpla cînd încrucișai un KGB-ist

cu un avocat : obțineai un ucigaș care voia să discute argumentele pro și contra ideii de a-ți tăia gîtul pe întuneric.

Își dădu seama că trebuia să facă o mutare înainte ca spațiul dintre ciocan și nicovală să se închidă. Privi spre scările din cele două capete ale pasajului. Acum, după ce stătuse atîta vreme în întuneric, văzu ceva ce nu observase înainte, o lumină slabă, de la parcare, se reflecta vag pe trepte. Dacă ar fi reușit cumva să treacă de ruși și ar fi ajuns la capătul tunelului, silueta lui ar fi fost vizibilă în lumina care cădea pe trepte — o rață într-un poligon de tir.

Se mai dădu cîțiva pași înapoi, pe măsură ce Kalin și Boris se apropiau. Socoti că mai avea mai puțin de un metru de spațiu de manevră.

Așadar, își spuse, neavînd unde să fugă și unde să se ascundă, trebuia să lupte. Și trebuia să o facă aici și acum, cînd adversarii se aflau aproape și s-ar fi temut să folosească pistoalele, cuțitele sau bastoanele. Singurul lui avantaj era că, o dată lupta începută, putea fi sigur că n-avea prieteni pentru care să-și facă griji pe întuneric. Ceilalți nu puteau fi siguri.

Abrams se gîndi la sfatul mamei sale de a-și lua o slujbă de interior și se întrebă dacă asta conta. Se mai întrebă ce-ar fi zis părinții lui dacă ar fi aflat că tovarășii lor încercau să le omoare fiul.

Abrams făcu un pas mare și se așeză spre centrul tunelului. Își ridică servieta și o aruncă spre treptele peronului de est. Se întoarse imediat spre Kalin și Boris, lăsîndu-se într-un genunchi, în timp ce servieta lovea pardoseala de ciment și aluneca mai departe.

Boris trase pe deasupra capetelor lui Abrams, Feliks și Vasili, spre locul de unde se auzise zgomotul servietei. Abrams văzu limba de foc portocalie, auzi tusea estompată a amortizorului de zgomot și ascultă glonțul șuierînd pe deasupra, lovind treptele și apoi ricoșînd și provocînd un ecou puternic. Mirosul greu de pulbere arsă se răspîndi în aerul umed și liniștit.

Abrams îndreptă briceagul cam la un metru mai jos de locul unde văzuse flacăra la gura țevii și sări înainte. Simți cum lama mică taie în ceea ce presupuse că era abdomenul

lui Boris. Încă înainte să audă geamătul surprins, se trase înapoi și se ghemui.

Vocea lui Boris tremura :

— M-a tăiat ! Sînge. O... m-a înjunghiat. Sînge !

— Gura, Boris ! se auzi vocea lui Kalin. Apucă sacoul !

Abrams își dădu seama că avea o gaură în plasă și se mută ghemuit între Boris și Kalin.

Dar Kalin anticipase mișcarea și se dăduse înapoi, spre centru, luînd o poziție de jucător de fotbal, cu brațele întinse, fluturîndu-l în stînga și în dreapta, cu un baston într-o mînă și cu pistolul în cealaltă.

Fruntea lui Abrams atinse oțelul rece al pistolului, iar Kalin simți și lovi puternic cu bastonul. Abrams simți lovitura pe umărul drept și scăpă un geamăt involuntar, lăsînd briceagul să-i cadă. Încă o lovitură îl nimeri în coapsă, în timp ce se dădea înapoi. Șopti pe rusește :

— Nu. Sînt eu.

Kalin ezită. Abrams se ridică repede și repezi patul pistolului la înălțimea umerilor celuilalt. Îl simți ștergînd ceva și-l auzi pe Kalin scoțînd un strigăt ascuțit.

Abrams se dădu înapoi, la perete, luptînd cu durerea care-i creștea în umărul drept. Știa că trebuia să pună mîna pe unul dintre pistoalele lor, dar chiar în momentul acela îl auzi pe Kalin :

— Lăsați pistoalele ! Numai cuțite și bastoane. Dați-i drumul !

Vocea lui Kalin era ușor marcată de durere, dar fermă. Tipul e bun, gîndi Abrams.

Abrams ascultă și-l auzi pe Boris la cîțiva pași, pe pardoseală, respirînd neregulat. Asta însemna că mai era un pistol disponibil. Se lăsă în patru labe, pe vîrfurile degetelor, pentru a face cît mai puțin zgomot. Se deplasă spre Boris și deodată simți o umezeală caldă pe degete, în cantitate mare, băltind pe pardoseala de ciment. Probabil îi secționase individului artera iliacă.

Abrams atinse piciorul lui Boris și-și purtă mîinile rapid pe trupul acestuia, simțind abdomenul înmuiat în sînge, apoi localizîndu-i mîinile și picioarele, dar nu putu găsi pistolul. Kalin și ceilalți doi se apropiaseră, ghidîndu-se după zgomo-

tele pe care le făcea Abrams în efortul său frenetic de a găsi pistolul lui Boris. Abrams se lăsă într-un genunchi, înșfăcă trupul țeapăn al lui Boris de umeri și îl ridică. Îi făcu vînt muribundului spre Felix și Vasili. Auzi cum trupurile se ciocnesc, apoi urmară strigăte, lovituri de bastoane și sunete de cuțite zgîriind oasele. Abrams se alătură grămezii, agitînd pistolul și lovind iar și iar cu patul acestuia, neatent la nimic altceva decît la mișcarea brațului, la pocnetele pistolului cu mîner de lemn — acum spart — și la strigătele nedumerite ale celor trei, apoi doi, apoi unul singur. Abrams se dădu înapoi și se lipi de perete. Evaluă rănile primite și descoperi o tăietură superficială pe gît și nenumărate lovituri produse de cele două bastoane. Se simți deodată amețit și se lăsă într-un genunchi.

Din întuneric, de la o oarecare distanță, veni vocea lui Kalin :

— Raportați !

Cîteva secunde nu răspunse nimeni, apoi o voce tremurătoare, marcată de durere, răspunse :

— Vasili.

Vocea lui Kalin nu mai era fermă :

— Ceilalți ? Evreul ?

— Nu știu, răspunse Vasili. Nu *văd*.

Abrams auzi o altă voce — probabil a lui Felix — gemînd, apoi suspinînd și, în sfîrșit, strigînd în agonie :

— Mor !

— Kalin, trebuie să plecăm, strigă Vasili. Ajută-mă să-i luăm.

Abrams se simțea din ce în ce mai amețit. Încercă să se ridice, dar se trezi întins pe jos. Își dădu sema că, în cădere, făcuse zgomot.

— Vasili ! Aici ! lătră Kalin.

Abrams auzi zgomotul pașilor apropiindu-se cu prudență. Apoi îl auzi pe Kalin :

— E pe jos, lîngă perete. Nu folosi pistolul — e prea aproape și riscăm un ricoșeu.

Kalin vorbi englezește :

— Ultima ta șansă, Abrams. O să vii cu noi, mort sau viu.

Capul lui Abrams se învîrtea. Simțea că rămîne fără idei, trucuri, arme și energie. Pentru o fracțiune de secundă, se gîndi să meargă cu ei. Probabil că n-aveau să-l ucidă, deocamdată. Asta era evident. Mai tîrziu putea să aibă o șansă de scăpare. Apoi își aduse aminte de subsolul plin de ruși, așteptînd ceva, și se îndoi că ar mai exista vreun „mai tîrziu". Trebuia să scape de aici — acum.

Amețeala păru să-i treacă, însă nu era sigur dacă ar trebui să încerce să se ridice. Simți dunga unui pantalon atingîndu-i mîna, dar fu aproape sigur că celălalt nu-l simțise. Pipăi cu degetele un fragment de sticlă și-l luă în mînă. Sticla era tăioasă pe toate laturile, dar el o strînse puternic și o repezi în gamba omului, simțind cum taie carnea și zgîrie osul.

Omul — Vasili — urlă, sări înapoi într-un picior, își pierdu echilibrul și căzu, încă urlînd și înjurînd.

Abrams se ridică prudent, zgomotul mișcării sale fiind mascat de scheunatul lui Vasili.

— Ce s-a întîmplat ? strigă Kalin.

— M-a tăiat !

Abrams păși deja spre peretele opus și mergea repede, fără zgomot, în ciorapi, spre peronul de vest.

— Abrams ! Pune mîinile pe perete ! strigă Kalin.

Abrams își dădu seama că strigase întors în partea cealaltă.

Kalin se întoarse și strigă din nou :

— Abrams ! Răspunde sau trag !

Vocea lui Kalin avea o undă de îngrijorare și de înfrîngere. Abrams nu-l invidia pentru următoarea întîlnire cu Androv. Își scoase cureaua și o aruncă înapoi, spre cei doi ruși. Cureaua căzu pe pardoseală și Vasili scăpă un strigăt surprins.

Abrams ajunse la scară și se opri cu spatele la perete. Licărirea albăstruie a luminilor din parcare cădea pe treptele de beton. Oricum, nu voia să mai rămînă pe aici. Inspiră adînc și se pregăti să sară treptele. Chiar înainte de a începe mișcarea, auzi un glonț lovind una din treptele de jos și aruncînd fragmente de beton în jur. Glonțul ricoșă și lovi peretele chiar deasupra capului lui Abrams. Un alt glonț lovi

treptele din partea opusă. Deci, nu știau în ce direcție plecase, dar îi aduceau la cunoștință că urcatul scărilor nu era lipsit de riscuri. De fapt, ar fi fost un pariu nebunesc să creadă că putea să fugă mai repede ca un glonț. Și totuși, trebuia să se întoarcă și să-și facă raportul, iar dacă ce bănuia era adevărat, trebuia să-l facă repede.

Îi veni o idee care-l neliniști. Kalin ar fi putut să aibă oameni de acoperire în mașini, în parcările de pe cele două părți ale căii ferate. Încă nu ajunsese cu bine acasă. Nici măcar nu era pe aproape. Trebuia să aștepte.

45

Karl Roth îi ținea strîns pumnii soției sale.

— Pleacă de aici, îi șuieră el. Urcă-te în furgonetă și du-te acasă.

Mîinile îi tremurau și vocea îi fremăta.

— Pe dracu' o să plec ! spuse ea smulgîndu-se din mîinile lui și dîndu-se înapoi.

El făcu un pas spre ea, dar Maggie ocoli masa și spuse :

— Tîmpitule, idiotule... tu... tu... Se bîlbîia și pe față îi curgeau lacrimi.

Cîțiva oameni din bucătărie întoarseră capetele. Karl Roth arboră un zîmbet forțat și-i privi pe cei din bucătărie.

— Vă rog să începeți să serviți, spuse el. Continuați. Ce-i aici nu vă privește.

Fetele începură să care tăvile din bucătărie.

Maggie era sfîșiată între a-l demasca pe soțul ei și a-l proteja.

Roth așteptă să plece toate fetele, apoi își privi soția și-și împreună mîinile a rugăciune :

— Hai, hai, Maggie. Calmează-te. Se duse spre ea, dar ea ocoli din nou masa, apoi ridică o tavă mare, cu legume crude tăiate, și o aruncă spre el.

Tava se lovi de brațul ridicat al lui Roth și căzu pe podea.

— Karl... Karl... spuse ea, ajută-mă să le arunc pe toate... Karl... nu le lăsa să servească...

El dădu împăciuitor din cap, apropiindu-se de ea :

— Da. Da. Bine.

Ea îl privi în ochi în timp ce se apropia, apoi înșfăcă de pe masă un cuțit mare.

— Nu te apropia, Karl ! Nu...

Claudia Lepescu se apropiase pe la spatele ei. Îi aplică rapid și expert un simplu nelson, iar cu cealaltă mînă îi dădu

o lovitură scurtă și puternică peste încheietură, făcînd-o să scape cuțitul. Maggie scoase un țipăt pătrunzător. Claudia îi puse mîna pe gură și pe nas și Maggie simți un parfum ciudat, apoi se simți amețită.

Karl Roth se repezi înainte și, împreună cu Claudia, o împinseră pe Maggie în cămara majordomului, un soi de bucătărie auxiliară. Claudia o ținu pe Maggie, care opunea din ce în ce mai puțină rezistență, apoi o lăsă să alunece pe podea.

— Puternică, bătrîna !

Claudia se duse la o chiuvetă din cupru și-și spălă cloroformul de pe mîini.

— Știam că o să ne facă necazuri !

Roth își privi nevasta, care avea acum ochii închiși.

— O să-și revină ?

Claudia își șterse mîinile cu un prosop.

— O să se simtă mult mai bine decît oaspeții domnului Van Dorn, zîmbi ea.

Roth tremura atît de tare, că fu nevoit să se așeze pe un scaun.

— De ce în noaptea asta ? Au spus că va fi de Crăciun.

— Crăciun, Patru Iulie, ajunul Anului Nou — au de ales dintre multe sărbători, ridică ea din umeri.

Reflectă un moment, apoi adăugă :

— Bănuiesc că americanii sînt prea aproape. Totul se petrece foarte rapid.

Roth își îngropase fața în palme și ea văzu că plîngea. Cuvintele lui erau abia inteligibile :

— E groaznic... groaznic...

Claudia se apropie de el și-l croi zdravăn peste cap.

— Ridică-te !

Roth se sculă și rămase în fața ei, dar nu spuse nimic.

— Ridic-o !

Roth se aplecă și-și luă nevasta de subsuori, iar Claudia o apucă de glezne. O scoaseră împreună, printr-o ușă din spate a cămării majordomului, într-un coridor mic, și o urcară, pe scara de serviciu, pînă la camerele servitorilor, aflate la etajul al doilea. Găsiră cămăruța unei cameriste și o întinseră pe pat.

Roth își recăpătă răsuflarea și o privi pe Claudia :

— Și acum, ce facem ?

— Eu mă duc să mă simt bine la petrecere. Vii și tu ca să ai grijă ca toată lumea să mănînce din belșug.

Roth privi nervos prin camera mică, de parcă ar mai fi putut fi cineva acolo, apoi întrebă pe un ton scăzut :

— Cît timp avem ?

Claudia se uită la ceasul de mînă :

— Vreo patru ore. Pînă atunci nu apare nici un efect.

Roth o privi fix :

— Ce-ai pus în sticlă ? Era ceva de dormit... ?

— Știi prea bine că era otravă.

El scutură din cap, apoi încuviință trist. Vocea îi era abia șoptită :

— Și dacă îi simt gustul ? Sau mirosul ? Am pus suficient pe... ?

Claudia păru supărată :

— Era o substanță numită ricin despre care mi s-a spus că se extrage din semințele de ricin. De asta s-a amestecat așa de bine cu uleiul. Dar, spre deosebire de uleiul de ricin, este fără gust sau miros și este foarte toxică, de aceea este suficientă o pulverizare ușoară. Sîngele începe să se dezintegreze. Moartea apare prin sufocare și, indiferent ce ți-a spus Androv, e foarte dureroasă la sfîrșit. KGB-ul e foarte avansat în probleme de otrăvuri. Nu vor fi supraviețuitori.

Roth se așeză pe marginea patului, lîngă soția sa inconștientă.

— Dar... dar... ce-o să se întîmple cu mine ?

— Ești un prost, izbucni Claudia. Ăsta-i sfîrșitul. Nu înțelegi ? Cam în momentul cînd sîngele ăstora va începe să se dezintegreze, toată *țara* va începe să se dezintegreze. N-o să-i pese nimănui de tine. Ia-ți proasta asta de nevastă și du-te la vecini. Dar nu înainte de a termina și a curăța pe aici. Poartă-te firesc. O să fiu cu ochii pe tine.

Roth încercă să se ridice, dar căzu înapoi pe pat.

— Dar... dacă... dacă nu se întîmplă la noapte ?

— Păi, rîse Claudia, atunci am fi cu toții cam în pom. O să ai două sute de cadavre umflate, fezandîndu-se în curte la răsăritul soarelui, și poliția o să vrea să stea de vorbă cu tine.

Rîse din nou, apoi completă :

— Nu există antidot pentru ricin.

Roth o privi în lumina slabă.

Claudia se duse la fereastră și aruncă o privire spre pajiște și grădină. Peste două sute de oameni se foiau de colocolo sau stăteau la mese sub cortul cu dungi albe și albastre. Fetele împărțeau tuturor tăvițe și lăsau tăvile mai mari pe mese, așa cum fuseseră instruite.

— Se ghiftuiesc, spuse Claudia. Porcii ăștia, care ne-au dat atîta de furcă în decursul anilor, or să fie morți pînă la miezul nopții.

Roth se ridică și veni lîngă ea. Privi spre terenurile de tenis, luminate de ghirlande de lampioane chinezești.

— Sînt și copii acolo.

— Ei sînt norocoșii, Herr Roth. Cînd o să vezi ce-o să se întîmple mai tîrziu cu restul țării, n-o să-i mai compătimești.

Roth făcu semn cu capul spre fereastră :

— Unii dintre ei ți-au fost prieteni. Van Dorn-ii, Grenville-ii, madam Kimberly... Nu simți nimic ?

— Nu.

Adăugă, cu o undă de fatalism în voce :

— Care ar fi deosebirea ? Nu există întoarcere. Ce trebuie să se întîmple, se va întîmpla. Majoritatea sînt dușmani și ar muri oricum, mai tîrziu. Androv vrea să-i știe morți acum, ca să nu mai prezinte vreo amenințare într-un moment critic. Cred că pe unii îi vrea morți și din motive personale.

— Dar *noi* sîntem în siguranță ?

Ea îl privi disprețuitor :

— Asta-i tot ce te neliniștește ? Mi s-a spus că ești un erou — un luptător din rezistență care vîna naziști printre ruinele Berlinului, sub bombe.

— Omul îmbătrînește.

— Ăsta-i un paradox, nu ? Tinerii, cu atîția ani de viață înainte, sînt nesăbuiți, iar bătrînii își fac probleme pentru cei cîțiva ani, sau luni, de decădere.

Se întoarse și porni spre ușă.

— Sîntem în siguranță ? Cine știe ? Cînd se sting luminile, cine mai e în siguranță ?

Roth își aduse aminte de jafurile, de tulburările și de incendiile din 1977, în timpul penei de curent din New York.

Claudia se întoarse spre el :

— Nimeni nu vrea să fie prins într-o țară aflată în chinurile morții. *Tu* ții minte cum e, Herr Roth.

Roth își aducea perfect aminte cum fusese. Foamete, sinucideri în masă, execuții sumare și boală. Zilele deveniseră coșmaruri și nopțile — un iad.

— Dar e datoria și soarta noastră să fim martori la asta. Dacă reușim și dacă supraviețuim, vom fi răsplătiți, adăugă Claudia.

Roth încuviință. Tot asta îi spuseseră și la Berlin, în 1945. Dar de data asta, cel puțin, nu mai erau exploatatori ai poporului, nici inamici ai revoluției. Ciudat, își spuse, cît timp trecuse de cînd nu mai rostise și nici măcar nu mai gîndise lozinci sau astfel de cuvinte. Brusc își dădu seama că încetase de mult să mai creadă în revoluție.

Claudia păru să-i ghicească gîndurile :

— E prea tîrziu, Roth.

Adăugă în șoaptă :

— Mîine dimineață soarele va răsări peste o lume nouă. Lupta va fi terminată, și o să te poți odihni. Supraviețuiește doar următoarelor douăzeci și patru de ore.

Se întoarse și ieși din cameră.

Roth privi chipul inconștient al nevesti-sii. Își reaminti, ca și cum ar fi fost ieri, ultimul mesaj pe care-l primise de la Henry Kimberly la Berlin și care fusese, cuvînt cu cuvînt, mesajul șoptit pe care tocmai îl primise de la femeia asta.

George Van Dorn stătea în camera de lucru de la parter, cu mîinile la spate, și privea pe fereastră.

— Grozavă petrecere ! Le fac ca lumea !

Tom Grenville, care stătea în mijlocul camerei, fu de acord :

— Foarte frumoasă, George. Ieșim afară ?

— Nu. Urăsc petrecerile.

Grenville ridică din umeri. George Van Dorn, reflectă el, era ca și vecinul său aproape mitic, Jay Gatsby, care organiza petreceri perfecte la care nu participa niciodată.

— Să-ți aduc ceva de băut, George ?

— Nu. Astă seară vreau să am capul limpede.

Sprîncenele lui Grenville se arcuiră.

— Ar trebui să faci și tu la fel, adăugă Van Dorn.

Grenville privi paharul pe care-l ținea în mînă, apoi îl puse pe o măsuță.

Van Dorn se întoarse de la fereastră și începu să se plimbe prin cameră, tot cu mîinile la spate. Grenville îl privi, pe fundalul pereților acoperiți cu vechi hărți de campanie din cel de-al doilea război mondial ; în mijlocul încăperii, pe un piedestal, era așezat un glob mare. Lui Grenville, scena îi amintea de Napoleon clocind soarta lumii.

— Ai ceva pe suflet, George ?

— O mulțime de lucruri.

Van Dorn se opri și se uită la ceasul de pe polița căminului :

— Cred că ar trebui să încep asaltul asupra pozițiilor inamicului.

— Asalt... ? O, artificiile !

Grenville zîmbi.

Van Dorn încuviință.

— Stai jos, Tom. Vreau să stăm de vorbă.

Grenville se așează pe marginea unui scaun cu spătarul drept.

Van Dorn rămase în picioare. Tăcu o vreme, apoi spuse :

— Tatăl tău a fost un om pe care l-am respectat. Moartea lui, după război, din cauza tratamentului brutal suferit în lagărul japonez de prizonieri de război, m-a mișcat puternic. Mult mai mult, cred, decît dacă ar fi murit în luptă.

Grenville încuviință prudent.

— În orice caz, din respect pentru el, o să-ți vorbesc ca un unchi. Despre soția ta.

Figura lui Grenville luă o expresie aproape dezamăgită, de parcă s-ar fi așteptat ca Van Dorn să-i dezvăluie cine știe ce problemă importantă de afaceri.

— O...

Luă o atitudine neutră.

— Vreau să procedez cu tact, dar, totodată, să fiu direct.

Van Dorn își aprinse un trabuc și suflă un nor de fum.

— Se culcă cu oricine. Ce-ai de gînd ?

— O...

Grenville își trecu mîna prin păr, plecîndu-și capul.

Problema lui casnică devenise o problemă de serviciu. Era grav. Ridică ochii :

— O să divorțez.

— În mod normal, aș fi de acord. Dar am o idee mai bună...

Își frecă maxilarele mari, apoi continuă :

— Joan e într-o formă fizică perfectă, după cum poate vedea oricine.

Îl privi pe Grenville care părea, dacă nu chiar încurcat, cel puțin jenat. Van Dorn continuă :

— Știi, Tom, în timpul războiului OSS recruta din toate soiurile. Mare parte din recrutări se făceau pentru oportunitate. Dacă o persoană avea doar o singură calificare sau o calitate care era necesară, atunci el — sau ea — erau recrutați ad-hoc, de obicei pentru o singură misiune.

— George, dacă-mi propui s-o las pe nevastă-mea să-și folosească... farmecul fizic în vreo misiune...

Van Dorn îl întrerupse cu o fluturare a mîinii.

— Nu, Tom. Pot să găsesc cincizeci de femei fatale. Mă interesează corpul ei, dar numai într-un mod marginal. Mă gîndesc la o misiune în care e nevoie de cineva cu multă rezistență fizică și, în același timp, cu o siluetă subțire. Cu toate farmecele ei, Joan are un trup de băiat.

În gînd, își spuse :

„Am văzut țîțe și cur mai bune la un șarpe".

Grenville își drese glasul.

— Nu cred că Joan ar accepta măcar să se gîndească...

— Am un dosar despre ea atît de gros, că ai putea să te urci pe el ca să schimbi un bec. Ori intră în joc, ori va fi cea mai săracă femeie divorțată din Scarsdale.

Van Dorn îl privi pe Grenville.

— Trebuie să mai știi că acțiunea presupune un element de mare risc.

Ușa se deschise brusc și Van Dorn se întoarse repede, băgîndu-și mîna sub haină.

Kitty Van Dorn intră, ținînd o tavă într-o mînă, în echilibru.

— *Aici* erai !

— Și acum ești și *tu* aici.

— Și Tom ! Unde-i Joan ? N-am văzut-o cam de mult.

Kitty zîmbi.

Grenville se ridică și surîse slab.

— S-a dus la toaletă...

— Ce faceți amîndoi în camera asta îmbîcsită de fum ? întrebă Kitty.

— Tom și cu mine avem un raport homosexual, Kitty, replică Van Dorn.

— Vai, George !

Îi oferi tava lui Grenville.

— Încearcă pateul. Stai jos.

Grenville făcu ce i se spusese, în ordinea în care i se spusese.

— Ginger adoră pateul.

— Am o nevastă pe care o cheamă Kitty și o pisică pe care o cheamă Ginger, comentă Van Dorn.

Kitty se întoarse și îi întinse tava soțului ei.

— De data asta, Karl chiar că s-a depășit pe sine. N-am văzut niciodată o asemenea varietate.

Van Dorn luă o felie de pîine prăjită, pe care era un boboc de trandafir din spumă roz de somon. Văzu pe spumă cîteva picături ca de ulei sau de glicerină, ezită, apoi puse tartina în gură și mestecă.

— Mîncare pentru pisici. Data viitoare o să frigem niște junci și niște purcei.

Kitty îi puse tava pe birou.

— George, toată lumea așteaptă artificiile.

— Păi, dacă plătesc pentru asta, spune-le să ordone foc cînd sînt gata.

Pe fruntea ei apăru o cută, de parcă și-ar fi adus aminte de ceva.

— George, cine-s pirotehnicienii ăia ? Nu i-am mai văzut pînă acum. Ce s-a întîmplat cu cei de la Grimaldi ?

— S-au aruncat singuri în aer.

Ea se întoarse spre Grenville :

— Grimaldi sînt pirotehnicieni reputați în toată țara George face treburile ca lumea.

Grenville încuviință :

— Da, el...

Van Dorn se întoarse brusc spre nevastă-sa :

— L-ai văzut pe Pembroke ?

Ea se gîndi un moment :

— Pembroke...

Van Dorn izbucni :

— Limbricul ăla înalt, cu un țurțure în cur !

— A... da... prieten cu Tom... și cu Joan...

Îl privi pe Grenville, aducîndu-și aminte că se vorbise de ceva necazuri la petrecerea de Întîi Mai, apoi își întoarse ochii la bărbatu-său.

— Domnul Pembroke nu s-a simțit bine și s-a dus în camera lui.

— Trimite pe cineva după el.

— Nu se simte...

Van Dorn pufăi abundent din trabuc, semn sigur pentru nevastă-sa că era pe punctul de a exploda.

Ea se îndreptă repede spre ușă.

— Da, dragă.

Ieși repede.

Van Dorn îi aruncă o privire lui Grenville, să vadă dacă lecția despre neveste a prins.

Grenville părea stînjenit. Se ridică din nou și spuse :

— Cred că ar fi mai bine să plec.

— Cred că nu.

Sună un clopoțel, și Van Dorn traversă camera și dispăru în spatele unui paravan japonez din mătase, care ascundea o nișă. Reapăru cu o filă de telex și se duse la un seif aflat în perete, mascat de un tablou prins în balamale. Deschise seiful și scoase o cărticică de coduri, apoi i le dădu pe amîndouă lui Grenville.

— Descifrează mesajul ăsta și pe urmă o să terminăm discuția despre nevastă-ta.

Grenville luă mesajul și cartea și se duse în spatele biroului lui Van Dorn.

George Van Dorn se îndreptă spre ușile batante și le deschise. Acestea dădeau într-o grădină mică, izolată, situată pe partea laterală a casei, separată de activitățile din spate. Van Dorn traversă dalele și se așeză într-un șezlong vechi, din lemn. Începu să trimită rotocoale de fum spre lună, ascultînd zgomotele petrecerii.

Se gîndi la Pat O'Brien, dîndu-și seama că mantaua neclară a conducerii s-ar putea așeza pe umerii lui, deși nici el și, se pare, nimeni altcineva nu știa cum se decid lucrurile astea.

Se gîndi și la Styler, Tanner și Abrams și se întrebă cum se descurcau. Părerea lui Van Dorn despre Abrams tercuse de la simplă tolerare la respect ascuns, după ce fusese informat despre activitățile din ultima vreme ale acestuia. Trebuia să recunoască, O'Brien se pricepea la oameni.

Dar, trase Van Dorn concluzia, trebuie să fi existat un om pe care O'Brien *credea* că-l cunoaște destul de bine ca să-l lase să se apropie de el, dar nu destul de bine ca să-l bănuiască în el pe ucigașul său.

Van Dorn privi cerul limpede, înstelat, al nopții. Straniu, gîndi el, că iadul era dedesubt și raiul deasupra, cu toate că sfîrșitul, atunci cînd avea să vină, va veni din ceruri, după cum preziceau aproape toate scrierile apocaliptice.

Și era pe cale să vină. Atîta lucru descoperiseră. Deși nici unul dintre ei nu știa exact cînd sau cum. Dar Van Dorn știa destule ca să încerce să-l oprească, și destule ca să știe că era pe aproape.

Marc Pembroke se întoarse în camera sa.

— Ai văzut farurile ?

— Da.

Joan Grenville continua să se uite pe fereastră, temîndu-se de reacția lui, dacă s-ar fi întors spre el.

— Acum vreo două minute.

— Ai văzut și mașina ?

— Da, cînd a trecut pe alee am putut s-o văd. Era așa, lungă și pătrată, și avea luminile alea de trăsură pe partea laterală, ca un Lincoln.

Pembroke luă binoclul și-l focaliză pe casa rușilor.

— N-ai văzut cumva un semnal cu faza lungă, nu ? întrebă el.

— Păi...

El se întoarse spre ea.

— Da. Sînt sigură că l-am văzut. De două ori. Am văzut cum se luminează copacii.

Pembroke aruncă binoclul pe pat și se duse repede spre ușă.

Joan îl strigă :

— Marc... trebuie să-ți spun ceva.

El se întoarse și întrebă nerăbdător :

— Ce ?

— Tony Abrams... Vineri noaptea a fost în camera mea, în Strada 36...

Pembroke îi întoarse spatele și puse mîna pe clanță.

— Cui îi pasă ?

— Nu... nu-i o mărturisire — vreau să spun că între noi n-a fost nimic... dar mi-a spus ceva ce trebuie să spun...

Pembroke luă mîna de pe clanță și se întoarse.

— Dă-i drumul.

— Tony a zis că dacă ar dispărea sau ar muri, trebuie să-i transmit ceva lui Katherine Kimberly.

Se uită la Pembroke.

— I s-a întîmplat ceva ?

— Ar fi prematur să i se anunțe moartea, dar eu nu i-aș semna o asigurare pe viață. Ce trebuia să-i spui Katherinei ?

Ea ezită. De-a lungul anilor își însușise, fără tragere de inimă, unele noțiuni rudimentare de securitate, și acum nu era sigură că Pembroke era persoana care ar trebui să audă asta. Dar nu credea nici că o femeie — Katherine — era destinatarul potrivit al secretelor. Iar Marc o tot frecase cu una și cu alta și părea îngrijorat pentru Tony Abrams. Și totuși...

Pembroke traversă camera și se opri în fața ei. Își strecură mîinile printre brațele și sînii ei și-i spuse :

— Dă-i drumul, Joan. E-n regulă.

Ea îl privi în ochi și văzu că într-adevăr era în regulă dacă-i dădea drumul.

— Poți să-i spui lui Katerine, dacă vrei. Tony Abrams mi-a spus „Am descoperit pe acoperiș că Claudia e prietenă cu Talbot".

Dădu din umeri.

— Asta-i tot. Știi cumva ce înseamnă ?

— De ce ți-a făcut ție confidența ? întrebă Pembroke.

— A zis că e foarte puțin probabil să fiu implicată în intrigi fără conținut sexual, zîmbi ea.

Pembroke încuviință. Ajunsese și el la aceeași concluzie despre Joan Grenville. Abrams judecase bine. Totodată, era interesant că Abrams pariase cu reținere pe Katherine. *Credea* că ea era de încredere, dar n-avea de gînd să-și mizeze viața pe asta. Cel mai bine era să facă revelații postume. Dacă greșea, nu-l putea omorî nimeni. Pembroke o eliberă pe Joan din strînsoare.

— Îmbracă-te și du-te la petrecere. Dacă nu mă-ntorc într-o oră, spune-i Katherinei ce ți-a spus Abrams.

Se întoarse spre ușă.

— Ce dracu' se mai întîmplă ? *Marc* !

— O problemă juridică. Se grăbi spre ușă și o deschise.

Kitty Van Dorn — o adeptă ferma a proverbului „Dacă vrei ca ceva să fie făcut bine, fă singur" — stătea în ușă, gata să bată.

— O, Marc, zîmbi ea, George ar vrea să te vadă, dacă crezi...

O văzu pe Joan Grenville, goală, și scoase un geamăt ușor, un amestec curios de dezamăgire și disperare, ca și cum, într-un fel, petrecerea ar fi fost ruinată irevocabil de comportarea aceasta egoistă, bestială, chiar sub acoperișul ei :

— Oooh... !

Pembroke se scuză formal și trecu pe lîngă ea în coridor.

Joan Grenville surîse nervos :

— O, Kitty...

Kitty Van Dorn își duse mîna la frunte, se întoarse și porni clătinîndu-se pe coridor.

Stanley Kuchik stătea cu picioarele încrucișate într-un colț al piscinei goale, cu o tavă de patiserie în poală și trei

sticle de bere aliniate de-a lungul peretelui bazinului. Își șterse gura cu mîneca sacoului de picolo și rîgîi.

— Hei ! Îl strigă cineva dinspre capătul adînc al piscinei. Hei, n-ar trebui să fii la muncă ?

Stanley privi spre capătul în pantă al bazinului de dimensiuni olimpice, luminat slab de corpuri ascunse în pereții îmbrăcați în dale.

— Sînt în pauză.

— Chiulești.

— Nu, sînt în pauză.

— Sigur. Mută-ți curu-ncoace și dă-ne o mînă de ajutor, dacă vrei să nu te iau la goană.

— *La dracu'*.

Stanley puse tava deoparte, înșfăcă o sticlă de bere și se duse morocănos spre celălalt capăt al bazinului. Cam trei sferturi din fundul piscinei era acoperit cu cutii, fire și ciorchini de rachete gata de lansare.

Bărbatul care-l chemase îi spuse ceva mai amabil :

— Eu sînt Don. Ăștia-s Wally și Lou. Cum te cheamă ?

— Kuchik. Stanley.

— Polonez.

— Nu, slovac.

— Tot aia e.

Stanley se uita la cei trei bărbați. Erau în vîrstă. Cam la treizeci și cinci de ani, își dădu el cu părerea. Purtau blugi închiși la culoare și tricouri kaki. Toți era asudați.

— Sîntem pirotehnicieni, spuse Don. Știi ce-i aia ?

Stanley privi în jur și scrută cutiile marcate cu caractere chinezești.

— Presupun că trageți cu artificii.

— Deștept băiat. Vezi butoaiele alea ? Cînd o să începem să tragem, iei ambalajele, cutiile de carton și tot rahatul care mai rămîne și le înghesui în butoaie. Dacă te descurci, ai voie să tragi o salvă.

Stanley ezita între curiozitatea lui înnăscută și lenea sa inerentă.

— Bine. Dar trebuie să mă-ntorc repede.

— Bun. Poți să-ncepi de pe-acum. Ia cutiile alea goale și presează-le. Dar nu atinge nimic altceva, nu apăsa vreun buton. Și nu fuma.

— O.K.

Stanley se apucă să preseze cutiile și să le înghesuie în butoaiele mari din lemn.

După o vreme, se întoarse spre mijlocul bazinului, unde o prelată militară de camuflaj, veche, acoperea ceva ca o stivă de cutii. Stanley ochi o lădiță de lemn care se vedea de sub prelată. Se dădu mai aproape și privi literele șablonate cu negru : 81 mm incendiar.

Rămase o vreme cu ochii pe ladă, gîndind :

„Probabil folosesc lăzile pentru ambalaj, dar înăuntru nu-i ce scrie pe ele".

Privi în jur pe furiș, apoi îndepărtă mai mult prelata. Zeci de lăzi stivuite formau un zid pînă la înălțimea pieptului. Stanley se ghemui și strecură o privire în spațiul de sub prelată. Pe pardoseala de ciment a piscinei stătea un tub de metal lung, înclinat la patruzeci și cinci de grade. Tubul era așezat pe o bază metalică circulară și spijinit de un bipod. Era de fapt, și Stanley știa, un mortier de 81 de milimetri și era îndreptat spre reședința rușilor. „Iisuse Hristoase !

46

Abrams se ghemui lîngă perete. Situația nu se îmbunătățise simțitor. Oricum, nici nu se înrăutățise. Deasupra, trenul încă nu trecuse; presupunea că avea întîrziere. Timpul și spațiul păreau că înghețaseră în acest spațiu negru, lipsit de zgomote, în care singurele semne de viață păreau a fi respirația și bătaia inimii sale.

Abrams hotărî că avea nevoie de ajutor și, fiindcă nu părea să aibă așa ceva la îndemînă, inventă un prieten imaginar — unul periculos. Se ghemui și mai mult și strigă :

— Pembroke ? Tu eşti ?

Ecoul vocii se răspîndi în tunel.

Abrams aşteptă, dar nu urmă nici un foc.

Strigă din nou :

— Da, sînt aici. Poți să blochezi cealaltă ieşire ?

Făcu o pauză, apoi spuse :

— Bine, stau liniştit.

Abrams ascultă și auzi zgomotul inconfundabil pe care-l făceau Kalin și Vasili în retragere rapidă, cărînd cu ei și victimele.

Abrams se abţinu, dar apoi cedă impulsului copilăresc. Strigă spre ei, într-o rusă aproape perfectă :

— Kalin, spune-i lui Androv că Evreul îi transmite salutări !

Abrams mai aşteptă o secundă, apoi, în ciuda durerilor și a ameţelii, se repezi pe trepte, urcînd cîte patru-cinci deodată, pînă știu că nu mai putea fi văzut din tunel. Se opri înainte de ultimele și trase cu ochiul spre parcare.

În parcarea din față se vedea un Ford negru, cu fața spre el ; mașina avea plăcuțe de înmatriculare ale corpului diplomatic. Văzu prin parbriz capul șoferului și lîngă acesta încă

un bărbat. Era mașina care l-ar fi luat dacă ar fi mers pașnic cu ei.

Se ridică încă puțin și cercetă gardul viu plantat pe lîngă șine și în jurul peronului, dar nu văzu pe nimeni. Auzi un zgomot și înțepeni, ascultînd. Trenul de Manhattan venea huruind pe șine.

Abrams urcă ultimele cîteva trepte și ajunse pe peronul jos. Aruncă o privire înapoi, spre rușii din mașină. Îl văzuseră. Un bărbat stătea cu ochii pe el, și Abrams văzu că șoferul ținea ceva la gură — un microfon. Abrams începu să meargă spre clădirea întunecată a gării, aflată la vreo patruzeci și cinci de metri distanță. Acolo erau acum zece persoane, așteptînd pe peron. În spatele lui, trenul șuieră de două ori, iar șinele duduiră.

Dincolo de șine, văzu un alt Ford negru, deplasîndu-se paralel cu el prin cealaltă parcare. DeslușI o față ce se uita la el pe fereastra portierei din spate și-și spuse că putea fi Kalin.

Abrams se opri la mai puțin de cinci metri de grupul de oameni și-i examină. Nu păreau suspecți. Kalin nu se așteptase ca el să ajungă pînă aici. Cîțiva dintre cei de pe peron îi strecurau priviri piezișe. Își dădu seama că era plin de sînge pe față, pe mîini și pe cămașă. Și mai era și desculț. Spera să se găsească un bun cetățean, care să cheme un polițai.

Abrams făcu inventarul : își pierduse servieta, dar nu era nimic în ea, cu excepția dosarului despre acțiunea Misiunii ruse împotriva lui Van Dorn. Își pierduse revolverul înregistrat, ceea ce avea să-i creeze necazuri de natură juridică, presupunînd că asta va mai interesa pe cineva după ce aveau să cadă bombele, sau ce urma să se întîmple. Dar nu-și pierduse viața, și asta era cu semnul plus.

Se întrebă dacă pe Sam Hammond puseseră mîna în tunel, în tren, sau în gara Penn*. Se mai întrebă unde dracu-i era acoperirea. Îl lăsaseră special cu fundul pe gheață ? Nu, aveau nevoie de el viu, ca să le spună ce aflase. Dacă ar fi

* Penn Station — familiar pentru Pennsylvania Station (n. tr.).

știut că-l întîlnise pe Henry Kimberly, i-ar fi trimis și o limuzină.

Sirena trenului șuieră din nou și farul trimise un fascicul de lumină de-a lungul șinelor. Trenul încetini cu un scrîșnet de frîne pneumatice și se opri.

Abrams se strecură printre pasagerii care urcau și coborau din tren și se urcă pe platforma dintre ultimele două vagoane. Se auziră două șuierături scurte și trenul se puse în mișcare, luînd viteză. Abrams așteptă pînă ajunse în dreptul clădirii gării, care bloca vederea rușilor din parcare. Sări din mers înapoi pe peron, se rostogoli pe un umăr și se ghemui. Se mișcă repede pînă la capătul vechii clădiri a gării și găsi un taxi parcat în stație. Încă ghemuit, Abrams deschise ușa din spate și se strecură repede înăuntru. Șoferul, un tînăr negru, dormea la volan. Abrams se lăsă pe podea, întinse mîna și-l scutură de umăr :

— Să mergem !

Șoferul se trezi cu o tresărire.

— Ce ? Unde ?

Întinse mîna mașinal spre cheia de contact și porni motorul.

— Ce ? Încotro mergi ?

Privi în oglinda retrovizoare :

— Unde ești ?

— În spatele tău. Dă-i drumul de-aici !

— Să-i dau drumul unde ?

— La Van Dorn. Casa mare de pe Dosoris Lane. Să mergem.

Șoferul debreie și mașina porni încet.

— Ai probleme, șefule ?

— Mi-a căzut periuța de dinți. Mișc-o mai repede.

Taxiul țîșni spre ieșirea din parcare.

— Să-ți aprind o lumină ?

— Nu. Vezi-ți de volan.

— De cine fugi, bărbate ?

— De poliția secretă rusească.

— Fiuu... fluieră șoferul. Gagiii ăia se-ncurcă cu tine ?

— Întotdeauna se-ncurcă cu mine.

Abrams se așeză comod pe podea. Taxiul vira spre nord, pe Andrew's Lane.

— La Van Dorn, zici ? Nici o problemă să-l găsești pe gagiul *ăsta*. Te iei după artificii.

Abrams ridică ochii spre fereastră și văzu ciorchini de stele explodînd pe cer în zona de nord.

— Ne urmăresc ? întrebă Abrams.

Șoferul verifică în oglinda retrovizoare.

— Sînt niște faruri... nu știu dacă ne urmează sau ne urmăresc.

— Atunci, presupune că ne urmăresc și calc-o !

Taxiul ridică botul și prinse viteză, luînd-o spre nord, pe Dosoris Lane.

Pentru o clipă, Abrams cochetă cu ideea că șoferul nu era curat, dar imediat ajunse la concluzia că fusese influențat în rău de prea multe filme de spionaj.

— Cum te cheamă ?

— Wilfred.

Abrams ridică portactul peste spătarul scaunului.

— Poliția newyorkeză, Wilfred. Stinge luminile !

Șoferul aruncă o privire la insignă și la legitimație.

— O.K., bărbate. Dar aici e districtul Nassau.

— Nu-ți bate capul cu geopolitica. Toți sîntem americani.

Șoferul mări viteza, încetini la un stop, apoi trecu pe roșu.

Privi în retrovizor și spuse :

— Ne urmărește.

— Ce mașină e ?

Șoferul privi în retrovizor, apoi în oglinda laterală.

— Parcă ar fi un Ford negru. Patru bărbați.

Taxiul se opri brusc.

— Ce se-ntîmplă, Wilfred ? întrebă Abrams.

— Blocaj rutier. Totdeauna-l prind aici cînd încep artificiile.

— Individul e tot în spatele nostru ?

— Îmi pupă bara.

— Polițiști în față ?

— Cam departe.

Abrams se ridică și privi prin lunetă. O mașină neagră era, cum spusese Wilfred, aproape bară în bară cu taxiul. Prin parbriz se distingeau siluetele celor patru. Se întoarse și se uită la șirul de mașini. La vreo nouăzeci de metri în față erau mașini de poliție. Abrams îi dădu șoferului o bancnotă de douăzeci de dolari.

— Mulțumesc, Wilfred. Nu pari rus. Nu trebuia să mă-ndoiesc de tine.

Wilfred dădu din cap :

— Îi arestezi pe gagii ?

— Nu acum.

Abrams deschise ușa și coborî pe partea dinspre bordură. Plecă pe acostament, trecînd pe lîngă șirul de mașini blocate. Cîțiva oameni îl priviră din mașini. Auzi trîntindu-se o portieră în spatele lui, apoi pași rapizi pe pietriș. Un bărbat se apropie din spate și-i spuse :

— Aici erai !

Abrams îi răspunse din mers :

— Dacă ești cavaleria, ai cam întîrziat.

Pembroke ținu pasul cu el.

— Îmi pare rău, bătrîne. Ai plecat de la Ivan ceva mai devreme decît ne așteptam. Traficul spre gară a fost groaznic. Seară de sărbătoare. Oricum, nu-i o scuză.

Abrams nu-i răspunse.

— De fapt, continuă Pembroke, pusesem un băiat în tren, cu cîteva stații în urmă, să aibă grijă de tine.

— Cîtă atenție din partea ta ! N-ai o țigară ?

Pembroke îi dădu o țigară și i-o aprinse, apoi spuse :

— Arăți cam șifonat. S-au dat la tine în pasajul subteran, așa e ? Știam că n-or să te radă la ei acasă, dar am crezut că or să te atace în tren, sau în Manhattan.

— Mă rog, ei aveau alte gînduri.

— Știu că ești supărat și-mi cer scuze.

Pembroke privi în jos și spuse :

— Șchiopătezi. Ai să te descurci fără pantofi ?

— Pot să intru la Van Dorn cu șosetele murdare ?

— Te strecor eu pe la intrarea servitorilor, zîmbi Pembroke.

— Grozav !

Mai merseră o bucată, apoi Pembroke întrebă :

— De ce te-ai hotărît să te întorci aici ?

— Fiindcă m-am hotărît să nu mă urc în tren.

Pembroke dădu din cap și, după un minut, spuse :

— De fapt, nici n-ai avut de gînd să te urci în trenul ăla, nu ? Ai descoperit ceva care trebuie valorificat imediat. De-aia ai semnalizat cu faza lungă. Te-ai gîndit că venim să ne-ntîlnim la gară și să te-aducem la Van Dorn.

— Se poate.

Pembroke dădu din nou din cap și spuse :

— Mă rog, nu-i treaba mea, decît dacă zice cineva că e. Dar am să-ți aranjez o audiență la George.

— Asta-i tot ce vreau.

— Îmi pare grozav de rău de încurcătură. Te-ai gîndit că te-am lăsat agățat cu bună știință ?

Abrams își aruncă țigara.

— Cît eram în tunel, mi-a venit și ideea asta.

— Sînt de partea ta, Abrams. Mi-ai făcut un bine imens rămînînd în viață. Puteam să-mi distrug cariera.

— Și pe-a mea.

— Vrei să lucrezi cu mine ?

— Care-i produsul muncii ?

— Cadavre. Presupun că știi asta. Leafa-i excelentă.

— Nu, mersi.

— Ai fi foarte bun. Vorbești rușește, ex-polițist...

— Crucea Albastră, licență în medicină ?

— Bineînțeles. Sînt înregistrat conform legilor Statului New York. British Techonologies. Adresă prestigioasă, în Rockefeller Center. Secretară, frigider...

— Rastel de arme. Mă mai gîndesc.

— Bun.

Se vedeau porțile reședinței rușilor, pe cealaltă parte a străzii. În seara aceea nu erau demonstranți la porți, iar mașinile poliției erau aliniate pe acostamente.

— Aspectul tău o să-i facă curioși pe polițiști, spuse Pembroke.

Abrams își scoase haina, o aruncă în niște tufișuri și-și suflecă mînecile cămășii. Își scoase șosetele pline de sînge, apoi luă de la Pembroke o batistă și-și șterse mîinile și fața.

— Acum arăt ca vara la țară ?

— Mda... noaptea. Hai, atunci, să mergem.

Trecură pe lîngă mașinile de poliție, atrăgînd cîteva priviri dure, iscoditoare. După cîteva minute, văzură aleea care ducea la Van Dorn și Pembroke spuse :

— E o petrecere destul de bună și, după ce dai raportul, ar trebui să rămîi să te distrezi. Ți-aranjez eu niște haine.

— Claudia e acolo ?

Pembroke trase din țigară și-i aruncă o privire. Răspunse încet :

— Da, dar e și Katherine. Ai grijă, bătrîne. N-ai ajuns pînă aici ca să te-njunghie o femeie geloasă, rîse el.

Abrams se opri să-și scoată o pietricică întrată în rana din talpă.

— Thorpe e ?

— Nu.

Abrams își reluă mersul.

— Unde-i ?

— De fapt, nu știu.

Pembroke își aruncă țigara.

— Știi, Abrams, mă întreb dacă n-a fost o greșeală că nu l- am omorît cînd am avut ocazia.

— De cînd sîntem *noi* asociați ?

— Mă rog, voiam să zic...

— Ascultă, Pembroke. N-am ucis niciodată cu sînge rece, dar pe Thorpe l-aș fi ucis. Iar tu, care ai făcut din asta o mică industrie, nu l-ai omorît pe cel care merita cel mai mult.

Pembroke nu reacționă imediat, apoi dădu din cap :

— Da, poate că ai dreptate. Uneori devii prea profesionist și nu mai ții seama de instinct.

Abrams își șterse sudoarea de pe frunte. Noaptea era liniștită, iar mersul începuse să-l epuizeze. Zilele care începeau în zori nu-i fuseseră niciodată de bun augur. Zilele cu bătăi, dragoste și eforturi de gîndire îl lăsau istovit. Căscă.

— Joan Grenville mi-a spus de Claudia, zise Pembroke. Era bine dacă știam mai demult.

— Toți vrem să fi știut ceva mai de mult, spuse Abrams. Era bine dacă aș fi știut azi-dimineață cine a cîștigat cursa

Metropolitan de azi după-amiază de la Belmont. Ei și ? Ce-ai de gînd cu Claudia ? Sau deja ai aranjat-o ?

— E printre cei vii. Nu-i treaba mea să hotărăsc ce-i de făcut cu ea, și nici a ta.

— Nici nu m-am gîndit că ar fi treaba mea.

— Mă surprinde că O'Brien & Co. au înghițit-o, adăugă Pembroke. N-am avut niciodată vreo experiență satisfăcătoare cu cineva plecat din Blocul de Est.

Se gîndi puțin și spuse :

— Dar poate că a fost întoarsă, sau a jucat tot timpul dublu. De-aia nu poți să te ții de eliminat oamenii fără să cunoști faptele.

— Mă rog, de vineri noaptea, cînd mi-a „aranjat" întîlnirea de pe acoperiș, lucra pentru ei.

Pembroke dădu din cap ca pentru sine.

— Mă întrebam cine te-a ademenit pe acoperiș. Povestea ta era cam cețoasă. Chiar am crezut că poate a fost Joan, sau chiar Katherine.

— Nu, a fost Claudia.

— Interesant... dar nu da la o parte posibilitatea să te fi montat ca să cîștige încrederea lui Thorpe sau a rușilor. Uneori, un agent trebuie să-l sacrifice pe altul ca să-și cîștige credibilitatea.

— Voi, ăștia, jucați un joc urît.

— O, nu știu eu ? De-aia mă țin departe de partea aia, Abrams. Să omori oameni e mult mai puțin derutant. Tatălui meu îi plăcea intriga. Eu o găsesc prea confuză din punct de vedere moral pentru gustul meu.

— Tatăl tău a lucrat în informații ?

— Da, pensionat de curînd.

Continuară să meargă pe o pantă lină. Deodată, Abrams întrebă :

— James Allerton e la Van Dorn ?

Pembroke îl privi cîteva secunde înainte să răspundă :

— Nu. A plecat înapoi la Washington. De ce întrebi ?

— E cu Președintele zilele astea ?

Pembroke rumegă întrebarea și răspunse :

— Nu sînt sigur. Președintele e la Camp David, spun ziarele. De ce trebuie știut dacă Allerton e cu Președintele ?

Abrams se gîndi un moment la răspuns și spuse :

— S-ar putea să fie necesar să luăm legătura cu Președintele. M-am gîndit că, dacă Allerton e cu el, atunci Van Dorn ar fi putut să ajungă repede la Allerton...

— E urgent ?

Abrams se uită la el :

— Cred că da. Dar pe tine nu te interesează partea asta.

Pembroke zîmbi politicos :

— În mod normal, nu. Dar cînd lumea începe să vorbească despre limba rusă și cît ar fi de utilă stăpînirea ei în viața de zi cu zi, atunci mi se trezește interesul.

— Am să vorbesc cu Van Dorn, răspunse Abrams.

Mai merseră un minut în tăcere, apoi traversară printre mașinile care se deplasau lent și intrară pe domeniul lui Van Dorn. Un om din pază, aflat într-o mașină parcată, îl recunoscu pe Pembroke și le făcu semn să treacă. Abrams îl urmă pe acesta pe aleea în pantă și, la o cotitură, văzu casa mare, luminată. Din spatele acesteia se ridică spre cer încă o salvă de rachete, care explodară în noaptea limpede și calmă într-o ploaie de scîntei roșii, albe și albastre.

— Pot să am încredere în Van Dorn ? întrebă Abrams.

— Doamne, sper că da, răspunse Pembroke și adăugă : Cred că el conduce acum spectacolul.

— De ce nu m-aș duce la FBI ?

— N-ai decît, dacă vrei. Sau la CIA. Amîndouă sînt foarte aproape. Dacă te hotărăști, te calc eu cu mașina... vreau să zic, te *duc* eu, rîse el.

Abrams îl privi și înțelese clar ce voia să zică.

— Hai să vorbim cu Van Dorn !

47

Viktor Androv stătea în fața unei ferestre cu arcadă care dădea spre nord, cu spatele la ceilalți trei bărbați din cameră. Se uita spre casa lui George Van Dorn. Mingi de foc apăreau peste vîrfurile copacilor îndepărtați, ridicîndu-se leneș deasupra istmului Long Island, apoi explodau pe cerul luminat de lună. Androv își imagină că urmărea o explozie în miniatură care avea să lumineze în curînd cea mai mare parte a cerului continentului nord-american, pentru cîteva secunde scurte, dar fatale.

— Cel puțin n-a pus și muzica, spuse Androv. Mă rog, de mîine n-o să ne mai deranjeze.

Androv se întoarse de la fereastră și-l privi pe Kalin, care stătea în poziție de drepți la capătul celălalt al camerei mari, întunecate, de la mansardă.

— Așadar, Alexei, unde am greșit, prietene ? Aveai cu tine în tunel trei oameni bine pregătiți. Aveai două mașini, fiecare cu cîte doi oameni, deci în total... să vedem... opt oameni, toți agenți de la Komitet Gossudarstvennoi Bezopastnosti, cea mai temută agenție de securitate din lume. Și vi s-a cerut să aduceți aici, la interogatoriu, un evreu. Corect ?

Kalin dădu scurt din cap :

— Corect.

— Deci... deci nu era o misiune deosebit de dificilă, nu-i așa, Alexei ?

— Nu, nu era.

— Și, în loc să-mi aduci un evreu, te întorci cu un mort, a cărui sărmană soție te așteaptă jos, să-i spui unde e soțul ei. Și mi-l aduci pe nefericitul de Felix, care pare că a fost bătut și înjunghiat de tovarășii săi, și pe Vasili, care pare că suferă de o mare agitație mintală. Și uită-te și la tine, ce murdar ești.

Kalin privi drept înainte.

— Poate-mi explici și mie cum a reușit evreul asta.

— N-am nici o explicație.

Androv spuse cu sarcasm mușcător :

— Nu ? Nu există explicație logică pentru acest eșec deplorabil ? Spune-mi măcar că evreul a avut ajutor divin. Spune-mi că Moise a coborît peste voi și și-a rotit cîrja pe întuneric. Mai curînd aș crede asta, decît să cred că un evreu a fost mai deștept și a bătut patru KGB-iști. Te rog, Alexei, lasă-mă să raportez la Moscova că există Dumnezeu și că El lucrează pentru evrei !

Figura lui Kalin era încremenită într-o expresie imobilă, cum se cerea în astfel de ocazii. Kalin știa că, indiferent ce-ar fi raportat Androv pînă la urmă la Moscova, atît el, cît și Androv ar fi fost exonerați. Nu la fel de bine ar fi fost pentru Felix și Vasili.

Bineînțeles că, pe urmă, Kalin ar fi fost proprietatea lui Androv pînă și-ar fi plătit datoria, sau pînă la o nouă întorsătură a lucrurilor. Așa funcționa sistemul.

Androv își termină predica și adăugă :

— Îmi pare rău numai că distinsul nostru oaspete a trebuit să fie martor la asta.

Henry Kimberly ședea într-un scaun rotativ din plastic, cu picioarele încrucișate și cu mîinile împreunate. Era îmbrăcat în pantaloni sport, un blazer albastru și pantofi ușori. Vorbi rusește :

— Vă rog să nu mă considerați decît un membru de partid loial.

— Dar sînteți, protestă Androv. Pînă la sfîrșitul săptămînii veți fi cel mai faimos om din America. Poate chiar din lume. Veți fi noul Președinte al Americii.

Henry Kimberly nu spuse nimic.

Androv se întoarse spre Kalin :

— Hai, Alexei, stai jos. Ne mai vine un cîrpaci. Prietenul tău, Thorpe.

Se uită din nou la Kimberly :

— Vreți să-l întîlniți pe amantul fiicei dumneavoastră ?

Kimberly păru cam surprins de întrebare.

— Nu în mod special, răspunse el.

Androv se așeză greoi în alt scaun rotativ.

— Dacă vrei, Henry, putem să aranjăm să fie adusă aici în noaptea asta.

Henry Kimberly ședea nemișcat. Se gîndi la Katherine așa cum o văzuse ultima oară, o fetiță de doi ani. Își aduse deodată aminte de fotografia cu autograf pe care i-o trimisese, chiar înaintea „morții" sale și-și amintî că cineva — probabil Thorpe — îi spusese lui Kalin că fotografia era atîrnată în biroul Katherinei. Se gîndi și la Ann și-și aduse aminte de scrisorile ei pentru el și de ale sale pentru ea. Trebuise să-și lase toate amintirile la Brompton Hall cînd plecase la Berlin. Trebuise s-o lase și pe Eleanor, și despărțirea fusese destul de calmă, ultimele lui cuvinte fiind : „Ne vedem peste vreo două săptămîni, Ellie. Pînă atunci războiul se va fi terminat și o să deschidem sticla aia de Moët din '37".

Își puse în ordine o parte din afaceri, așa cum fac oamenii cînd pleacă în călătorii periculoase, dar nu făcuse și nu luase nimic cu el care să dea de bănuit că știa că nu se va mai întoarce. De fapt, își aducea aminte cu o undă de ironie amuzată, împrumutase de la George Van Dorn o sută de dolari. Cu dobîndă, îi datora lui Van Dorn acum vreo patru mii de dolari.

Androv tuși semnificativ și spuse :

— Decizia în ce-o privește pe fiica ta îți aparține în întregime, Henry. Dar trebuie să-ți spun că, de-acum, Karl Roth i-a otrăvit pe toți cei de-alături.

Kimberly nu păru mișcat de știre.

Androv continuă :

— Am ales o substanță foarte rară, pentru care în Occident nu se cunoaște nici un antidot. Direcția noastră de Operații Tehnice a descoperit un antidot. Dacă o aducem pe fiica ta aici în următoarele patru ore, putem s-o salvăm.

Îl privi pe Henry Kimberly :

— Te rog să-mi spui.

— Ce spune logodnicul ei ? întrebă Kimberly.

Androv surîse și răspunse :

— A, tinerii sînt nestatornici. N-o mai iubește, dar n-ar avea nimic împotrivă dacă ea ar trăi să vadă valul viitorului

dărîmîndu-i micile castele de nisip. Cred că vrea s-o păstreze ca servitoare. E un tînăr antipatic.

Kimberly dădu din cap și răspunse :

— Dacă poți s-o salvezi fără să pui în pericol misiunea, sau — făcu semn cu capul spre Kalin — sau alți oameni în plus, atunci fă-o. Dar n-am nici o dorință s-o văd. Dacă o aduci aici, ține-o departe de mine.

— Da, ar putea fi supărător pentru tine să vă întîlniți, zise Androv. Și ai lucruri importante de făcut...

— Te rog să nu-mi anticipezi reacțiile psihologice față de nimic.

— Iartă-mă !

Androv îl privi o vreme pe Kimberly. După o lună petrecută sub același acoperiș, nu-i putea înțelege mobilurile, și cu atît mai puțin dorințele, nevoile, temerile sau aspirațiile. Și totuși, Kimberly semăna în multe privințe cu alți transfugi din Occident pe care-i întîlnise la Moscova : străini în țară străină, blocați într-un cadru temporal depășit.

Kimberly se întoarse și i se adresă lui Alexei Kalin :

— Cît de bine îl cunoști pe acest Peter Thorpe ?

Kalin se ridică :

— Sînt ofițerul lui de dirijare.

— Îți place ? Sau e, cum a spus Viktor, un tînăr antipatic ?

— E cam... ciudat, răspunse Kalin, diplomatic. Dar poate fi fermecător cu doamnele.

— Seamănă cu tatăl lui natural, încuviință Kimberly. James Allerton n-a fost afemeiat.

Zîmbi și îl întrebă pe Kalin :

— E tipul de om pe care mi l-aș putea alege consilier ?

Kalin se uită la Androv, care răspunse în locul lui :

— E tipul de om care ar trebui lichidat.

Adăugă repede :

— Dar, desigur, asta ai să hotărăști singur. Hai să-l chemăm aici. Am mai invitat și pe alții, pe care i-ai întîlnit numai în treacăt.

Apăsă pe butonul interfonului :

— Trimite-i sus !

Androv privi prin mansarda lungă care se întindea deasupra aripii centrale a casei. De-a lungul pereților înclinați erau aliniate pupitre electronice, ale căror becuri furnizau cea mai mare parte din lumina camerei. În capătul celălalt al mansardei, la aproape treizeci de metri, un bărbat singur, ofițerul de serviciu cu transmisiunile, stătea cocoșat peste aparatura radio care era în contact permanent cu Kremlinul.

— Domnilor, zise Androv, nu cunosc ora exactă a „Loviturii", dar cred că va fi în noaptea asta.

Arătă spre celălalt capăt al încăperii :

— Vedeți cele două becuri verzi aprinse ?

Cei doi se întoarseră și zăriră departe, în întuneric, două lumini verzi ca doi ochi de pisică lucind în noapte. Androv continuă cu o voce gravă :

— Este gradul cel mai înalt de alarmă pe care l-am primit pînă acum de la Moscova — înseamnă că „Lovitura" e iminentă. Mai există a treia lumină verde, care va începe să clipească atunci cînd va începe numărătoarea inversă. Cînd vom avea trei lumini verzi continue, ne vor mai despărți doar cîteva minute de „Lovitură".

48

Ușa grea de metal a mansardei se deschise, lăsînd să se vadă silueta unui bărbat înalt, îmbrăcat în uniformă militară. Acesta intră, urmat de un alt rus, cu părul pieptănat pe spate și cu ochelari închiși la culoare, îmbrăcat într-un costum maro. Peter Thorpe intră ultimul. Cei doi ruși rămaseră deoparte, iar unul dintre ei închise ușa.

Androv se ridică și făcu prezentările :

— Maior Henry Kimberly, vi-l prezint pe maiorul Peter Thorpe.

Kimberly se ridică și-i strînse mîna lui Thorpe, rostind un salut convențional.

Thorpe nu-și putu ascunde surpriza la întîlnirea cu un om pe care-l crezuse mort de patruzeci de ani, apoi se forță să-și compună o mască impasibilă. Se uită în ochii albaștri, limpezi, ai lui Kimberly și răspunse :

— Îmi face plăcere să vă întîlnesc.

— S-ar putea să fie ultima plăcere din viața ta, Thorpe, spuse Androv repezit.

Thorpe îl privi pe Androv cu un amestec de furie și de teamă în ochi, dar nu spuse nimic.

Androv i se adresă lui Kimberly :

— Henry, poate ți-i amintești pe acești doi domni. Dînsul e colonelul Mihail Karpenko din Direcția a 8-a a KGB-ului, care după cum știi, răspunde de comunicații prin satelit, cifruri și transmisiuni diplomatice. Camera asta e domeniul lui.

Karpenko, un bărbat înalt, cu un cap chel, ca de cadavru, cu venele ieșite în relief pe țeastă, înclină țeapăn capul.

— Iar acesta, continuă Androv, este Valentin Metkov, din Secția a 5-a a Direcției Generale 1, cunoscută neoficial ca Secția *Mokrîe Dela* — Probleme Umede.

Androv se întoarse spre Thorpe :

— Printr-o coincidență, ceea ce camarazii tăi de la CIA numesc „treburi umede". Respectiv crimă.

Metkov își pungi buzele subțiri și dădu din cap ca pentru sine, de parcă acum descoperea asta.

Androv le făcu semn lui Karpenko, Metkov și Thorpe să ia loc pe scaunele libere. Văzu că atît Karpenko, cît și Metkov, aruncaseră o privire spre luminile verzi de pe pupitrul aflat la o oarecare distanță.

— Da, timpul se apropie, spuse el.

Thorpe își spuse că Alexei Kalin, care nici măcar nu păruse că l-a observat, arăta prost dispus și mohorît. Totodată, băgă de seamă că ținuta acestuia era în dezordine și avea o vînătaie pe obraz. La Langley, Thorpe ar fi tras concluzia că tipul dăduse de bucluc. Aici, era foarte posibil ca șeful lui Kalin să fi dat ordin să fie bătut. După normele cu care era obișnuit Thorpe, oamenii ăștia erau lipsiți de rafinament. Simți o strîngere neobișnuită de frică la gît.

Conversația se opri și Androv se lăsă pe spătarul scaunului. El se încruntă la Thorpe :

— Ei, Peter, ți s-a spus să nu vii niciodată aici, dar iată-te ! În condiții normale, asta ar fi o încălcare de neiertat a regulilor de securitate. Și totuși, după cum se pare, noaptea asta e noaptea „Loviturii" și s-ar putea să te iert, dacă reușești să mă convingi că nu ești un imbecil.

Thorpe se înroși la față. La toate întîlnirile sale clandestine cu rușii, el era cel nepoliticos, înțepător și arogant. Unica lui întîlnire cu Androv, cu doi ani în urmă, se terminase cu morala pe care Thorpe i-o făcuse acestuia în legătură cu igiena personală a unuia dintre curierii lui. Dar acum era în bîrlogul lupului și se părea că venise chiar în ultima noapte a utilității sale. Ghinionul dracului.

— Pentru unul care are atîtea de spus, zise Androv, ești foarte tăcut. Poate chiar ești un imbecil.

Thorpe știa că trebuie să fie prudent, fără să pară pocăit. Nu voia, nu putea să se ploconească. Își puse în glas o notă de supărare :

— Aș vrea să știu de ce s-a schimbat orarul fără să mă anunțați și pe mine. Vreau să știu ce aveați de gînd să faceți ca să-mi asigurați protecția !

— Orarul s-a schimbat, răspunse Androv, din cauza evenimentelor recente, unul dintre ele fiind ceea ce ai descoperit tu însuți, de la West. Dacă te-ai fi dus la petrecerea din vecini, așa cum ar fi trebuit, ai fi fost abordat de Claudia, care ți-ar fi dat instrucțiunile necesare ca să supraviețuiești. Explicația e satisfăcătoare ?

Thorpe încuviință.

— Presupun că n-ai fi venit încoace, continuă Androv, dacă n-ar fi fost urgent. Spune-ne despre ce e vorba.

Thorpe își încrucișă picioarele și spuse :

— Nicholas West e mort. Eva l-a ucis. Eu am ucis-o pe ea.

Androv privi prin cameră, evitînd însă să se uite la Kimberly ; apoi, ochii i se opriră asupra lui Thorpe.

— E regretabil, dar nu era urgent și nici nu mai e esențial. Spune-mi unde ai fost toată după-amiaza.

Thorpe își umezi buzele și răspunse :

— Păi... asta era partea a doua... După ce-a murit West, mi-am dat seama că trebuia să merg pe urma pe care o prinsesem de la el, așa că m-am hotărît... s-o răpesc... pe Katherine Kimberly.

Aruncă o privire spre Henry Kimberly, dar nu văzu nici o schimbare în expresia absentă a acestuia și continuă :

— Era cu Tony Abrams, așa că acum e și el implicat...

— Ai un talent nemaipomenit, îl întrerupse Androv, să modifici adevărul fără să modifici faptele. Dar asta n-are importanță acum. Presupun că încercarea de răpire a dat greș, fiindcă domnul Abrams a fost astă-seară la noi în vizită. Iar domnișoara Kimberly e la vecini.

Thorpe se trezi transpirînd, deși în încăpere era aer condiționat. Își drese glasul și i se adresă lui Henry Kimberly :

— Bineînțeles că nu mi-a trecut prin cap că dumneavoastră...

Androv rosti cu voce sacadată :

— Sînt multe lucruri pe care nu le știai, domnule Thorpe.

Androv răsuflă exasperat, apoi continuă pe un ton mai calm :

— Știi, Peter, tu nu ești angajat nici politic, nici personal pentru socialism. În fond, ești un individualist. Și ești și idiot, fiindcă ai ajutat la distrugerea sistemului care te-a zămislit, singurul sistem în care ai fi putut supraviețui. N-ai să supraviețuiești în sistemul pe care ne-ai ajutat să-l creăm.

Thorpe își reaminti avertismentul pe care i-l dăduse O'Brien înainte de a muri. Și, bineînțeles, prezicerile lui West cu privire la viitorul său. Ca de obicei, avuseseră amîndoi dreptate.

Androv se lăsă pe speteaza scaunului, cu mîinile împreunate pe burtă.

— Dar l-ai ucis pe Patrick O'Brien. Ăsta-i cel mai bun lucru pe care l-ai făcut vreodată. Dacă reușim să-ți găsim vreo utilitate, s-ar putea să te lăsăm în viață.

Thorpe ignoră amenințarea și întrebă :

— James Allerton e al doilea Talbot ?

— Da, el e, zîmbi Androv. Și ai noroc că ține la tine, deși nu ești un fiu prea bun. Acum e supărat pe tine. Ai uitat să-i trimiți o felicitare de Ziua Tatălui.

Androv rîse :

— Vezi cum te sîcîie amănuntele astea nesemnificative ? Dacă ai fi dat bani pe o felicitare, acum ai fi putut să pretinzi protecție.

Thorpe știa că se juca cu el, dar nu mai era sigur că sentința de condamnare la moarte era încă în vigoare. Se relaxă imperceptibil și întrebă :

— Unde e tata ?

— Își petrece sărbătorile la Camp David, răspunse Androv. Va avea de comunicat Președintelui niște știri interesante, înainte de venirea zorilor.

Androv întinse mîna sub pupitru și scoase o valiză de mesagerie din piele :

— Acum, să trecem la punctul următor de pe ordinea de zi.

Îi arătă valiza lui Kimberly :

— Asta, zice domnul Thorpe, îți aparține.

Kimberly privi valiza veche din piele, plină de zgîrieturi dar nu spuse nimic.

Androv scoase din valiză un teanc de hîrtii legate și i le dădu lui Kimberly.

Henry Kimberly examină hîrtiile cenușii. Erau scrisor scrise pe hîrtia standard folosită în timpul războiului, c hîrtie foarte subțire care se plia sub formă de plic. Adresa lu era scrisă de o mînă de adult, dar pe verso era mîzgăleala d copil, cu creionul, a Annei. Erau desene — inimioare, flori cele, figuri făcute din linii simple și *X*-uri pentru sărutări Citi cîteva rînduri dintr-o scrisoare luată la întîmplare : *Cînd ai să cîștigi războiul și ai să vii acasă ? Tati, te iubesc. XXXX Ann.*

Henry Kimberly ridică ochii spre Androv.

— De unde le ai ?

Androv îi dădu trei file împăturite de hîrtie tare de xerox :

— Ai aici explicația.

Kimberly despături paginile și văzu antetul : Lady Elea nor Wingate, Brompton Hall, Tongate, Kent. Sub antet era scris de mînă : *Dragă dră Kimberly, S-a petrecut un inciden ciudat și, poate, răuprevestitor, care mă îndeamnă să-ți scriu.*

Henry Kimberly renunță să citească mai departe ș rămase cu privirea pierdută în depărtare.

— Curînd după ce-am sosit la Moscova mi s-a spus să nu întreb niciodată despre cineva din trecut, zise el. Mi s-a spus că așa îmi va fi mai ușor... adică, dacă eu sînt mort pen tru ei, și ei trebuie să fie morți pentru mine.

Surîse slab :

— Primeam, totuși, un scurt raport anual despre fiicel mele. Cu timpul, bineînțeles, au încetat chiar și ele să mă mai intereseze... morții își pierd repede interesul față de pro blemele celor vii.

Kimberly îl privi pe Androv :

— Ultima lună mi-a reînviat multe amintiri. Nu știam bineînțeles, că Eleanor mai trăiește.

— Nu mai trăiește, răspunse Androv brutal. Și-a pierdu viața într-un incendiu, la Brompton Hall.

Kimberly își roti privirea prin cameră, uitîndu-se l fețele rușilor ; ochii lor, oglindindu-i pe ai săi, nu revelau ni

mic. Își aplecă privirea asupra scrisorii și citi. După ce termină, o reîmpături și i-o dădu înapoi lui Androv.

— Unde e agenda ? întrebă el.

— Aici, în valiză, răspunse Androv.

— Pot s-o văd ?

— Bineînțeles. Dar mai întîi, cu permisiunea ta, dă-mi voie să te întreb ceva. Îți aduci aminte de un ofițer englez, Carbury ?

— Da, Randolph Carbury lucra la biroul sovietic din cadrul Serviciului de Contrainformații. A participat la Operațiunea „Wolfbane" a lui O'Brien. De fapt, mă căuta pe mine.

— Ei bine, Henry, zîmbi Androv, nici Carbury și nici O'Brien n-au încetat niciodată să te caute. Din cauza perseverenței lor, au avut aceeași soartă, și au murit de aceeași mînă.

Făcu un semn cu capul spre Thorpe.

— Sînt, bineînțeles, ușurat că oamenii ăștia sînt morți, zise Kimberly. Dar sînt curios să aflu cum de s-au schimbat regulile jocului pînă într-atît încît să li se permită pionilor să ucidă pe Regi.

Îl fixă pe Thorpe cu privirea.

— Da, cîteodată mă întreb și eu.

Androv scoase agenda din valiza de mesagerie și i-o întinse lui Kimberly.

Henry Kimberly examină coperta, apoi o deschise și răsfoi paginile îngălbenite. Pe buze îi trecu un zîmbet ușor.

— E un fals inteligent, spuse Androv.

— Cine-i autorul ? întrebă Kimberly închizînd agenda.

Androv ridică din umeri.

— Presupun că un falsificator din OSS. Presupun că e recent. Miroase a O'Brien.

Androv adăugă :

— Chiar aveai o agendă ?

— Da, și era chiar în arhiva castelului — dar nu e asta.

Androv zîmbi.

— Din nefericire pentru O'Brien, dintre toți morții OSS cărora ar fi putut să le atribuie agenda asta falsă, l-a ales tocmai pe Talbot.

— Avea încredere în mine, răspunse Kimberly. A fost una dintre puținele greșeli pe care le-a făcut. Uneori, am avut impresia că avea puteri psihice, dar era și el om.

— Și muritor, adăugă Androv.

Kimberly încuviință.

— Și, la urma urmei, spuse Androv, ce-a realizat O'Brien cu inteligența lui ? L-a ales greșit pe autorul agendei și noi nu ne-am isterizat și nu ne-am dat cărțile pe față. A suferit multe pierderi și și-a pierdut viața, iar noi am păstrat secretul identității celor trei Talbot. E adevărat că ne-a obligat să ne schimbăm orarul, dar asta e cu atît mai bine. Da, bătrînii domni din OSS au pierdut ultima repriză în fața KGB-ului.

49

Tony Abrams stătea în fața ferestrei mari din camera de lucru a lui George Van Dorn și urmărea petrecerea aflată în plină desfășurare. O văzu pe peluză pe Katherine stînd de vorbă cu un bărbat și avu o senzație, neobișnuită pentru el, de gelozie. Katherine se despărți de interlocutor și se alătură unor femei mai în vîrstă, care stăteau pe o bancă. Abrams se întoarse de la fereastră.

Se apropie de peretele de lîngă ușile batante și trecu în revistă șirurile de fotografii vechi, înrămate. Studie o fotografie de grup : cam o duzină de bărbați în uniforme bej de vară. Recunoscu statura mătăhăloasă a lui Van Dorn, dominîndu-le pe celelalte. Spre extrema dreaptă a grupului era Patrick O'Brien, cu o figură băiețoasă, ținîndu-și brațul pe umărul lui Henry Kimberly.

Marc Pembroke își împrospătă băutura și ridică ochii :

— Nimic nu-ți oferă o perspectivă mai bună asupra vieții decît fotografiile vechi.

— Dacă-ți freci coatele o dată sau de două ori cu moartea, asta îți dă o oarecare perspectivă, zise Abrams.

Trecu la altă fotografie, un instantaneu mărit, cu granulația vizibilă, reprezentînd trei bărbați în uniforme de campanie : James Allerton, arătînd destul de elegant, în ciuda ținutei ; lîngă el din nou Kimberly, arătînd, mai mult decît în cealaltă fotografie, ca un veteran hîrșîit ; și un al treilea bărbat, care i se păru cunoscut. Abrams îi studie fața, fiind sigur că bărbatul era o personalitate de nivel național, dar nu reuși să-l identifice.

Pembroke interveni, întrerupîndu-l din gînduri :

— Eram niște bebeluși cînd se petreceau toate astea. Totuși, mi-aduc aminte cum cădeau bombele. Fusesem eva-

cuat din Londra și stăteam cu o mătușă la țară. Tu îți mai aduci aminte de ceva ?

Abrams îi aruncă o privire peste umăr :

— Puțin. Nimic atît de clar, ca tine.

Abrams trecu peste celelalte fotografii. Unele aveau legendă, și-l văzu pe tatăl lui Tom Grenville lîngă Ho Și Min. Ceva mai spre stînga era o fotografie care părea colorată manual : un bărbat scund, brunet, cu ochi negri adînci, într-un costum național plin de culoare. Legenda arăta că era contele Ilie Lepescu. Abrams nu recunoscu vreun aer de familie, dar își aduse aminte că trebuie să fi fost bunicul Claudiei.

Într-un grupaj erau cîteva fotografii bust, cu autografe, ale conducătorilor din epocă, printre care Eisenhower, Allen Dulles și generalul Donovan. Dedesubt era o fotografie cam neclară a unui bărbat stînd într-un jeep ; legenda arăta că era căpitanul OSS John Birch, și Abrams își dădu seama că era vorba de cel care dăduse numele cunoscutei organizații de extremă dreaptă. Mai erau diverse instantanee cu luptători din rezistență, de la latini bruneți printre ruine clasice, la nordici blonzi surprinși pe fondul pantelor înzăpezite. Toți păreau cumva straniu de inocenți, aproape naivi, sau, își spuse el, poate că ochii lor reflectau un soi de unitate în scopuri și o puritate a spiritului care nu se mai vedeau acum prea des.

Marc Pembroke se așeză într-un fotoliu de piele și-l urmări pe Abrams.

— Arăți destul de elegant în safari-ul meu alb.

Abrams continuă să treacă în revistă fotografiile.

— Costumul ăsta se livrează împreună cu un camion de bună dispoziție ?

— E in egiptean, Abrams. E făcut la Hong Kong...

— De croitorul lui Charlie Chan.

— Mă rog, arată mult mai bine pe mine decît pe tine, spuse Pembroke pe un ton enervat.

Abrams îl privi peste umăr :

— Nu vreau să par nerecunoscător.

Pembroke păru să se înmoaie :

— Sandalele sînt bune ? Cum te simți cu bandajul ?

— Perfect.

Marc Pembroke îi curățase și-i tratase rana adîncă din talpă, și o făcuse cu acea detașare clinică pusă de obicei pe seama doctorilor, a soldaților, a polițiștilor și a altora care nu sînt străini de necazurile care afectează carnea omului.

— Rănile la picior au nevoie de antibiotice, spuse Pembroke. Să văd ce are George.

Abrams se întoarse la fotografii și spuse :

— Numai un ipohondru desăvîrșit s-ar teme simultan de evaporare nucleară și de o infecție la picior.

— Și totuși, zîmbi Pembroke, în ajunul bătăliei ne spălăm și ne bărbierim. Sîntem oamenii obișnuinței și ai unui optimism fără margini.

— Așa-i !

Privirea lui Abrams fu atrasă de un chip dintr-o fotografie convențională care prezenta un grup de bărbați în uniformă. Era Arnold Brin, arătînd mult mai bine decît ultima oară cînd îl văzuse Abrams. Brin purta uniformă de ofițer, nu de sergent. Era interesant, dar Abrams ajunsese deja la concluzia că oamenii ăștia se jucau repede și cu ușurință cu numele, gradele, profesiile și alte date personale.

Abrams căută o fotografie de-a lui Carbury, dar nu găsi. Văzu totuși o fotografie dreptunghiulară cu un conac, pe care scria *Brompton Hall.*

În stînga ei era un portret, realizat în studio, al unei tinere atrăgătoare, cu părul negru și ochi visători.

— Asta e Eleanor Wingate ?

Pembroke ridică ochii dintr-o revistă :

— O, cred că da. Da, lîngă fotografia cu Brompton Hall. Păcat ! Frumoasă casă !

— Da.

Abrams se deplasă spre dreapta și își opri privirea asupra unei fotografii înrămate în argint surprinzînd o scenă de banchet care, la prima vedere, îi aminti de „Cina cea de taină". La o examinare mai atentă, recunoscu uniformele ofițerilor sovietici, alternînd cu cele de ofițeri americani. Era probabil, o sărbătoare a victoriei. Printre personaje îl recunoscu pe George Van Dorn, pe care un ofițer rus îl bătea rînjind pe spate. Van Dorn nu părea deosebit de încîntat.

Era ciudat, gîndi Abrams, cum o imagine poate uneori să capteze esența unui moment și a unui loc și, totodată, o presimțire a viitorului.

Pembroke lăsă revista.

— Ai ajuns la părinții ticălosului ăluia ? Uite-acolo. La dreapta ta, la înălțimea ochiului. Într-o ramă potrivită : neagră.

Abrams descoperi o fotografie ușor supraexpusă, prezentînd fuselajul unui avion mare. Doisprezece parașutiști, opt bărbați și patru femei, stăteau în picioare sau în genunchi pozînd pentru ceea ce s-ar fi putut să fie, și probabil pentru unii chiar era, penultima lor fotografie — ultima fiind cea pe care metodicul Gestapo o făcea tuturor agenților aliați înainte de execuție. Printre numele din legendă erau cele ale lui Jeanne Broulé și Peter Thorpe.

Abrams se uită atent la mama lui Thorpe, o blondă frapantă, la fel de înaltă ca și bărbații din jurul ei, cu o siluetă care nu putea fi ascunsă de costumul de salt. Tatăl lui Thorpe, tot blond, era un bărbat frumos, dar arăta, după părerea lui Abrams, cam trufaș.

— Da, spuse el, da, o pereche frumoasă.

— Totuși dacă și-ar fi ținut chiloții pe ei, ar fi scutit lumea de necazuri.

— Amin.

Abrams trecu repede în revistă celelalte fotografii și recunoscu figuri vag familiare, probabil bărbați și femei care trecuseră pe la birou, sau oameni de la dineul OSS. Își dădu seama că pe unii dintre ei îi văzuse doar cu cîteva minute în urmă, acum mult mai în vîrstă, rătăcind prin umbra de afară ca niște fantome premature.

Pembroke îi întrerupse gîndurile :

— Cum te-ai încurcat cu grupul ăsta ?

— Am citit un anunț în „Times".

Luîndu-și privirea de la fotografii Abrams se întoarse. Se duse la masă, unde-și lăsase paharul de scotch, sec, și luă o înghițitură mică, apoi culese o tartină de pe tavă.

— Ficat de pui tocat.

— Nu. Paté.

— Ca să folosesc o expresie din anii '40, zîmbi Abrams, oricum o tai, tot o aiureală e.

Înghiți tartina.

Pembroke își privi ceasul și se ridică.

— Bun, deci te-am adus. Atunci, baftă !

Întinse mîna, și Abrams i-o strînse cu putere.

— Ai să fii pe-aici în noaptea asta ? întrebă Abrams.

— Ar trebui ?

— Poate..., răspunse Abrams. Nu fac eu politica pe aici.

— Am să stau pe-aproape. Și te rog să-ai grijă de picior. Nu conta că ai să fii evaporat înainte de a apuca să se infecteze.

Se întoarse și, în timp ce se îndrepta spre ușă, aceasta se deschise și Katherine Kimberly intră în încăpere. Își zîmbiră amîndoi și se salutară cu o mișcare a capului. Pembroke plecă, iar Katherine făcu cîțiva pași șovăitori în încăpere. Abrams puse paharul jos și veni spre ea, în timp ce fata alerga în brațele lui. Se îmbrățișară, și ea ridică ochii spre el. Vorbele i se rostogoliră de pe buze :

— Ești bine ? George tocmai mi-a spus că ești aici...

— Da, mă simt perfect. În afară de costumul și de sandalele astea.

Ea rîse și făcu un pas înapoi.

— Ăsta nu ești tu !

— Nici în smoching nu eram. Ce se-ntîmplă, oare, cu mine ?

Ea îl îmbrățișă strîns și spuse :

— Ești aici și asta-i grozav !

Atinse o tăietură de pe obrazul lui :

— Ce s-a întîmplat acolo ?

El rămase tăcut un timp, apoi întrebă :

— Ai să fii de față cînd îi dau raportul lui Van Dorn ?

Ea încuviință.

— Preferi să vorbești atunci despre asta ? O să vină în curînd. Am să aștept.

El se duse la bar :

— Scotch, da ?

— Nu vreau să beau.

El îi prepară totuși un scotch cu apă și puse paharul p măsuță, apoi se așeză pe marginea canapelei. Îi luă mîna și trase jos, lîngă el.

Ea îl privi cu atenție :

— Ce e ? Ce nu e-n regulă, Tony ? Ceva în legătură c Pat O'Brien ? E mort, nu ? Poți să-mi spui, nu sînt copil.

El văzu cum îi dădeau lacrimile. Nici nu știa care dintr veşti era mai proastă : că Patrick O'Brien era dispărut, sau c tatăl ei nu era.

— Avionul lui O'Brien s-a prăbușit duminică noaptea Corpul n-a fost găsit. Putem presupune că e mort, sau că fost răpit.

Ea dădu încet din cap, dar înainte să apuce să spună ce va, Abrams continuă repede :

— Cît am fost la ruși, m-am plimbat de unul singur ș am nimerit față în față cu Henry Kimberly.

Katherine tocmai își ștergea ochii cu o batistă, uitîndu-s la el, și Abrams văzu că nu pricepuse o iotă.

— M-am întîlnit cu tatăl tău. Trăiește.

Ea părea că tot nu înțelesese. Apoi, brusc, scutură di cap și se ridică. Se ridică și el și îi cuprinse umerii. Se uitar îndelung unul la altul, apoi ea înclină capul.

— Înțelegi ?

Ea dădu din nou, repede, din cap, dar nu spuse nimic Era foarte palidă. El o ajută să se așeze pe canapea și- întinse paharul. Ea luă o înghițitură mare, apoi inspiră adînc :

— *Odysseus !*

— Da, răspunse Abrams, războinicul s-a întors.

Îi puse o mînă pe obraz :

— Ți-e rău ?

— Nu, nu.

Îl privi în ochi :

— Știai, nu-i așa ? Ai încercat să-mi spui... și cred că an înțeles ce spuneai... așa că nu-i chiar un șoc.

— Doar bănuiam. Acum știu.

Ea îi luă mîna într-ale ei.

— L-ai recunoscut ?

El dădu din cap și zîmbi forțat :

— Ochii familiei.

Surîse și ea slab, se gîndi puțin și spuse :

— Doamne... O, Doamne... Tony... Ce înseamnă asta ?

Abrams clătină din cap :

— Nu știu, dar nu e de bun augur, nu ?

Ea îi strînse puternic mîna :

— Nu. Nu, e... *grav și răuprevestitor.*

Abrams încuviință. Prezența lui Henry Kimberly în America trebuia interpretată ca un semnal că începuse numărătoarea inversă.

Și, dacă subsolul acela era într-adevăr plin de oameni, atunci toate sistemele primiseră undă verde.

50

Încăperea de la mansardă era cufundată în liniște, și Peter Thorpe asculta zumzăitul grav al pupitrelor electronice și vibrațiile lor transmise prin scîndurile podelei. Încăperea mare, deschisă, îi amintea de mansarda lui de la „Lombardy", unde ar fi preferat să se afle în acest moment. În orice caz, aici totul era mai complicat. Aici era fabulosul centru rusesc de spionaj pentru America de Nord, subiect al editorialelor de presă, al dezbaterilor din Congres și al documentarelor de televiziune. Instalația de aici se bucura și de imunitate diplomatică, în timp ce a lui nu avea așa ceva. Totodată, mansarda lui trebuia să servească atît ca centru de comunicații, cît și ca loc pentru interogatorii, ceea ce nu era întotdeauna convenabil. Rușii foloseau pivnița pentru treburile murdare. Asta era avantajul unei case mari în suburbii, față de un apartament în oraș. Zîmbi trist la umorul macabru de care era capabil.

Thorpe își privi ceasul. Cei patru ruși plecaseră să alarmeze oamenii și sistemele, dar încă nu reveniseră. Se întoarse de la fereastră și-l văzu pe ofițerul de transmisiuni trecînd prin fața pupitrelor și făcînd însemnări într-un registru. Henry Kimberly ședea în apropiere, ignorîndu-l pe Thorpe și citind un ziar rusesc la lumina ecranului unui monitor de calculator.

Thorpe simți mirosul ciudat din încăpere, emis de aparatura electronică, precum și căldura generată de aparatele de radio și de calculatoare.

Îl privi pe Kimberly. Era clar că ceva nu era în regulă cu mansarda *lui*. Thorpe recunoștea că propriile sale ciudățenii erau inerente și înnăscute. Era sigur că ciudățenia lui Kimberly era dobîndită. Îi veni în minte cunoscuta expresie „spălarea creierului". Aici era vorba de ceva mai mult decît

atît. *Patruzeci de ani*, gîndi el. Nu numai creierul îi fusese spălat, ci și inima și sufletul.

În ultimă instanță, probabil că nu-i făcuseră nimic mai mult decît le făcuseră celor 270 de milioane de cetățeni sovietici : îl făcuseră să trăiască acolo.

Thorpe își aminti de cele două călătorii scurte pe care le făcuse în secret în Rusia. Mergînd pe străzile Moscovei, avusese impresia că jumătate din populație se ducea la o înmormîntare, iar cealaltă jumătate se întorcea de la una.

Uitîndu-se la Kimberly, se întrebă cum aveau să-l prezinte rușii americanilor pe omul ăsta fără sînge în vine drept noul lor conducător ; modul lui de a vorbi, mișcările, expresia feței, întreaga lui persoană îi aminteau lui Thorpe de un extraterestru care încerca să se dea drept pămîntean. Thorpe era sigur că cei de la KGB îl ținuseră pe Kimberly la curent cu evenimentele din viața Americii, dar Școala de Pregătire Americană de pe Kutuzovski Prospekt era un surogat destul de prost în comparație cu realitatea.

Kimberly simți că Thorpe îl fixa și ridică ochii de pe ziar. Thorpe ezită, apoi întrebă :

— Dumneata, sau James, sau altcineva a fost acela care i-a trimis pe părinții mei la moarte ?

Kimberly nu păru nici surprins, nici iritat de întrebare. Răspunse :

— Eu am fost. Unul dintre agenții parașutați atunci era comunist, un om de-al meu. Cînd a aterizat, a sesizat Gestapoul, ca anonim. Pînă la urmă toți cei doisprezece care fuseseră parașutați au fost arestați și împușcați. Pentru tine, care-i diferența ?

— Nu sînt sigur.

— Nu prea ai căderea să mă judeci pe mine din punct de vedere moral și, de fapt, din nici un punct de vedere.

— Eu nu judec. Voiam doar să știu.

Ezită din nou, apoi spuse :

— James și ceilalți îi vorbesc de bine.

Îl privi pe Kimberly.

Kimberly ridică din umeri :

— *De mortuis nil nisi bonum* — despre morți să vorbești numai de bine. Dar dacă vrei să afli adevărul, și presupun că

asta vrei, maică-ta era o curvă franceză, iar taică-tău era un diletant pompos și răsfățat.

— Asta nu prea seamănă cu genul de oameni care s-ar oferi să se parașuteze în teritoriul inamic, răspunse Thorpe.

— Motivațiile lor erau la fel de neclare ca și ale tale, spuse Kimberly. Trebuie să fie o trăsătură de familie.

Thorpe își mușcă buza ca să nu răspundă și scoase o țigară.

Kimberly lăsă să plutească tăcerea, apoi întrebă :

— Ea ce face ? Vorbește vreodată despre mine ?

Thorpe văzu în aceste întrebări posibila lui salvare și răspunse :

— De fapt, e cam putoare. Seamănă cu maică-sa, înțeleg. Și, da, îl pomenește din cînd în cînd pe defunctul ei tată — erou de război.

Adăugă :

— Katherine și cu mine ne-am înțeles bine pînă de curînd, indiferent cine ar spune că nu-i așa.

Thorpe fu uimit de ceea ce gîndea și spunea. Se gîndi că trebuie să fi fost din cauza șocului de a ști că America era terminată și că s-ar putea ca și el să fie terminat. Nu se pocăia pentru ce făcuse, era numai supărat pe sine că jucase o carte proastă.

Kimberly zîmbi, dar nu spuse nimic.

— Pot să te pun la curent și despre Ann, adăugă Thorpe. O cunosc. Și aș putea să-ți răspund și la alte întrebări referitoare la chestiuni de ordin general care te-ar interesa în următoarele cîteva luni.

Kimberly zîmbi din nou.

— Cineva a scris odată că adevăratul geniu este acela care poate să-și inventeze singur o slujbă. Ei bine, Thorpe, presupun că ai putea fi un consilier prezidențial acceptabil. Sau poate un bufon la Casa Albă.

Pleoapele lui Thorpe se zbătură nervos, dar el se controlă.

Kimberly se rezemă de spătarul scaunului.

— Înainte de sosirea ta am discutat despre soarta Katherinei. E în vecini.

— Știu asta.

— Știai că au fost toți otrăviți și că or să înceapă să moară peste cîteva ore ?

Thorpe holbă ochii.

— *Există* un mod de a o salva. O vrei ?

Thorpe avu din nou sentimentul că bîjbîie printr-un cîmp de mine.

— Dar dumneata ?

Expresia lui Kimberly deveni absentă, în timp ce medita cu glas tare :

— Uneori cred că mi-ar plăcea să văd o reuniune cu familia și cu prietenii. Alteori, îmi vine să șterg trecutul...

Se uită la Thorpe :

— Știai că m-am căsătorit acolo cu o rusoaică ? Bineînțeles că ea a rămas acolo. Nu prea face de primă doamnă. Am doi fii... unul e colonel în KGB... Crezi că ar fi o idee bună să anihilez linia americană a familiei ? Asta ar întări linia rusească.

Înainte ca Thorpe să apuce să răspundă, ușa se deschise și Mihail Karpenko intră, urmat de Androv și de Valentin Metkov. Kalin nu era cu ei, și Thorpe nu știa dacă asta era bine sau era rău.

Karpenko se repezi spre celălalt capăt al mansardei și vorbi cu ofițerul de transmisiuni. Luă de la acesta o coală de hîrtie și veni repede înapoi. Citi de pe foaie :

— „Atașatul cu probleme culturale Gordik sosește pe Aeroportul Kennedy la 20.45, ora voastră. Va călători cu mijloace închiriate spre Glen Cove. Oferiți-i atenția obișnuită".

Androv dădu din cap.

— Trebuie să fie un curier verbal. Evident, Moscova nu riscă să transmită nici o informație care ar putea fi decodificată de Agenția Națională de Securitate.

Androv își privi ceasul :

— Gordik trebuie să sosească în curînd. Va aduce ultimele ordine directe pe care le vom mai primi de la Moscova pînă imediat după „Lovitură".

Plecă spre celălalt capăt al mansardei.

— Urmați-mă, vă rog.

Metkov, Kar enko, Kimberly și Thorpe îl urmară.

Androv intră în mansarda dintr-o altă aripă a cădirii. Atinse un întrerupător, și încăperea, mai mică decît cealaltă, fu scăldată într-o lumină strălucitoare, orbitoare, dezvăluind privirii, la celălalt capăt al mansardei, o cameră de lucru mobilată cu eleganță. Aceasta conținea un birou de nuc, rafturi de cărți, un cămin din marmură și o fereastră cu geamul armat cu plumb în calcanul clădirii. Deasupra căminului atîrna un steag american mare.

Ochii lui Thorpe se acomodară cu lumina, și el observă camerele de luat vederi și microfoanele. Camera de lucru era de fapt un decor de studio.

Androv îi spuse lui Kimberly :

— De aici, vocea și imaginea ta vor pleca în lume, prin satelit, pe toate benzile și frecvențele de radio și televiziune.

Androv îl invită în scaunul de piele din spatele biroului :

— Te rog să te faci comod.

Kimberly ocoli biroul și se așeză pe scaunul cu spătar înalt. Trecu în revistă decorul și comentă :

— Arată ca un loc din care vorbește vocea autorității.

Androv încuviință :

— Decorul a fost proiectat la Moscova de Secția a 4-a Specială. Trebuie să sugereze demnitate, liniște, autoritate și control.

Kimberky observă un umeraș cu haine, acoperite cu o învelitoare de plastic transparent, atîrnînd pe peretele lateral.

— Asta am să port ?

— Da, și asta e creată tot de SS 4. S-au hotărît la un costum cu vestă, gri-albăstrui cu dungulițe. Ai să arăți ca unul de la Departamentul de Stat, spuse Androv.

— Ce părere ai, Peter ? îl întrebă Kimberly pe Thorpe.

— Americanii cred tot ce văd la televizor, răspunse acesta.

— Așa am auzit și eu, rîse Kimberly, apoi se întoarse spre Karpenko : La a cîta parte din populație o să am acces ?

Karpenko își trecu o batistă peste capul chel, asudat :

— Apreciem că optzeci la sută din populație o să aibă acces la radiouri sau televizoare în funcțiune. Trebuie să înțelegeți, domnule maior, că numai aparatele care vor fi în

funcțiune în momentul „Loviturii" vor funcționa ca paratrăsnete pentru impulsul electromagnetic și vor fi distruse.

Kimberly încuviință.

— Dar nu vor mai exista alte stații de radio sau televiziune în funcțiune, continuă Karpenko. Iar trecerea pe sursele electrice de rezervă nu le va pune în funcțiune, fiindcă fenomenul nu e o simplă pierdere de putere, ca în cazul unei întreruperi a curentului, ci o descărcare de putere catastrofală, ca și cînd ar fi lovite, toate o dată, de zece milioane de trăsnete. Singura stație din America, sudul Canadei și nordul Mexicului care va fi în transmisie este a noastră. Aici, în încăperea asta. Singura voce care va putea fi auzită va fi vocea maiorului Henry Kimberly.

Kimberly se uită peste birou spre locul unde stătea Karpenko :

— Transmisia o să înceapă imediat după furtuna IEM ?

— Cînd vom vedea că cerul se luminează, răspunse Karpenko. În primele cîteva ore, ai să te prezinți periodic numai ca fiind maiorul Henry Kimberly și ai să implori populația să rămînă calmă. Lasă-l pe fiecare să tragă ce concluzie vrea, pînă va veni timpul să le spui că ești noul lor conducător. Ai vreo întrebare...

Thorpe îl întrerupse pe Karpenko :

— Scuzați-mă. Dar n-a auzit nimeni de aici de termenul „război termonuclear" ?

Androv fu cel care răspunse :

— Ca să răspund la sarcasmul tău, Thorpe, Guvernul american nu va ști cu certitudine ce s-a întîmplat, dar chiar dacă vor înțelege că a fost o furtună IEM, nu vor fi siguri că a fost provocată de Uniunea Sovietică.

Dădu ușor din umeri și continuă :

— În orice caz, cea mai mare parte dintre rețelele C3I ale țării — comandă, control, comunicații și informații — nu sînt încă asigurate împotriva IEM. America va fi surdă, mută și oarbă.

— Chiar și un surdo-mut orb poate să apese un buton de lansare, spuse Thorpe.

— Da, zise Androv, dar ține cont de trei factori importanți : unu, Președintele va fi la Camp David cu tatăl tău ;

doi, cutiuța neagră a Președintelui va fi inutilizabilă și trei, America nu are rachete, bombardiere, nave sau avioane de luptă asigurate împotriva IEM. Orice lovitură nucleară americană inițiată de o ripostă automată va fi considerabil slăbită. Pierderile noastre vor fi acceptabile.

Henry Kimberly luă cuvîntul:

— Moscova s-a pregătit pentru orice eventualitate. Așa că, să nu vorbim de război, ci de victorie fără război.

Thorpe gîndi pentru sine:

„Simplu ca bună ziua. Două sute de ani de construcție a unei națiuni, și nu se va trage nici măcar un foc".

— Foarte multe depind de James Allerton, spuse Androv. Cînd îi va informa pe Președinte și pe consilierii acestuia de situația fără ieșire și va cere în mod oficial capitularea Statelor Unite, s-ar putea să fie istericale la Camp David. Ar putea fi împușcat pe loc. Oricum, el e un diplomat desăvîrșit, și pentru el ar fi gloria supremă dacă ar reuși să facă să prevaleze acolo capetele mai puțin înfierbîntate. Cu noroc, putere de convingere și amenințări, îl va face pe Președinte să înțeleagă că singura soluție care ar putea să prevină distrugerea totală este capitularea.

— Ultima îndatorire a Președintelui, spuse Metkov, va fi să citească o scurtă declarație pregătită dinainte, anunțînd poporului american... un „tratat de pace" între Uniunea Sovietică și Statele Unite. Totodată, își va anunța demisia din funcția de președinte. După asta, nu se va mai auzi de el.

Androv păși în decor, trecu pe lîngă biroul lui Kimberly și se opri în fața căminului. Se uită la steagul american, apoi întinse mîna și luă un colț al pînzei, frecînd-o între degete ca un negustor de textile pe punctul de a cumpăra. Urmă o tăcere lungă, apoi, în sfîrșit, Androv spuse:

— N-am fi putut să-i învingem niciodată pe calea armelor. Dar ursitoarele au vrut să existe o mică breșă în structura complexă a armurii țării lor. Ei și-au dat seama, și s-au grăbit să o astupe. Noi ne-am dat seama, și ne-am grăbit să o exploatăm. Noi am ajuns primii; ei au ajuns prea tîrziu. Războiul stelelor, într-adevăr. Protoni și neutroni, fascicule laser și sateliți ucigași. N-am fi putut niciodată să ținem pasul cu ei. Dar, în drumul lor spre stele, au uitat să închidă unica fereastră care îi făcea vulnerabili. Și noi ne-am strecurat prin ea.

51

Katherine stătea pe canapea, cu genunchii la gură și cu privirea în tavan. Abrams tropăia nerăbdător prin camera de lucru, aruncîndu-i din cînd în cînd cîte o privire și uitîndu-se la ceas. Se întreba ce-l reținea pe Van Dorn.

Telefonul de pe birou sună și cineva din altă parte a casei răspunse, apoi semnaliză în camera de lucru. Abrams ridică repede receptorul :

— Tony Abrams.

— Zi-i !

— Spinelli ! Ai primit mesajul ?

— Nu, am format un număr la întîmplare și am dat peste tine.

— Unde ești ?

— Acolo de unde mi-ai zis să te sun — la sediu. Am făcut tot nenorocitul ăsta de drum din Jersey, în ziua mea liberă, ca să te sun pe *tine* de la telefonul *ăsta*. Și acum, de ce sînt aici ?

— Ajung și acolo. Ascultă, ce vezi pe fereastră ?

— Stai puțin.

Abrams auzi jaluzelele zornăind. O privi pe Katherine și îi adresă un zîmbet istovit. Ea îi răspunse cu un surîs ceva mai luminos.

Spinelli reveni pe fir.

— Păi, să fiu al dracului, Abrams ! Știai că Misiunea rusă la ONU e chiar peste drum de Secția 19 ? Habar n-am avut !

Abrams ignoră nervozitatea din vocea lui Spinelli.

— Autobuzele sînt acolo ? întrebă el.

— Numai cel mare, gri.

— Dar microbuzele ?

— Ori sînt în garaj, ori încă nu s-au întors de la Glen Cove.

Abrams își imagină clădirea albă din cărămidă, cu douăsprezece nivele, de pe Strada 67 Est, care găzduia birourile Misiunii ca și întregul personal. Întrebă :

— Vezi ceva ce nu pare cușer ?

— Uite, Abrams, supravegherea rușilor era treaba ta, nu a mea.

— Bine, fă-te că ești la fel de deștept ca mine. Ce vezi ?

Spinelli privi pe fereastra camerei comune de la etajul întîi.

— O.K... strada e relativ liniștită. Cîțiva pietoni. Ghereta poliției are pe cineva. Trei mașini de-ale noastre parcate pe jumătate de trotuar. Rutină. Pare pașnic.

Abrams văzu cu ochii minții o scenă ce-i era familiară : strada parțial rezidențială, blocul rușilor cu marchiza de ciment, cu gardul amenințător din față și cu cele trei camere de luat vederi măturînd strada. Exact peste drum erau stația de pompieri și Secția 19, unde Abrams lucrase în cadrul Detașamentului Roșu. Abrams cunoștea fiecare centimetru pătrat al cvartalului cuprins între Third Avenue și Lexington Avenue. Cunoștea strada mai bine decît își cunoștea propriul bloc din Brooklyn.

— Cum arată clădirea ? întrebă el.

— Ușa garajului e închisă, răspunse Spinelli. Ușile de la intrare sînt închise, primele trei nivele sînt în întuneric. Etajele de locuit au destule lumini, jaluzelele sînt trase, dar se văd trecînd umbre. Apartamentul ambasadorului de la ultimul etaj e luminat. Ce se-ntîmplă, băiete ? Să le bag Brigada Bombe pe gît ?

Abrams își spuse în gînd :

„Dacă pot să dezamorseze bombe H în cădere, cheamă-i".

— Unde-s băieții de la FBI astă-seară ? rosti el în receptor.

— Nu-s aici. Poate sînt la pompieri. Au cafea mai bună acolo.

— Dom, poți să-mi faci legătura cu postul de supraveghere al FBI ? Sau al CIA ?

Abrams știa că CIA avea cîteva apartamente în clădirea vecină cu a rușilor și-i asculta prin pereți. Mai aveau un apartament la etajul doi în clădirea vecină cu cea a poliției, de unde trăgeau pe bandă video blocul rușilor, zi-noapte, o înregistrare nesfîrșită a clădirii și a trotuarului.

— Nu. Nu vreau să le fiu dator.

— Atunci, fă-mi legătura cu ghereta poliției. Poți să asculți.

— O, îmi dai voie ?

Spinelli mormăi un șir de obscenități.

Abrams auzi telefonul păcănind, apoi o voce feminină spuse :

— Ofițerul de poliție Linder la aparat.

Spinelli se prezentă, apoi spuse :

— O.K., Abrams, ești în emisie.

Abrams se prezentă scurt, apoi întrebă :

— Ăsta-i serviciul dumitale obișnuit, doamnă ofițer ?

— Da, domnule, zi de zi, de vreo șase luni încoace.

— Bun, prima întrebare — ai văzut cînd s-a golit autobuzul gri ?

— Da, domnule, răspunse polițista. Mai ales bagaje, ca de obicei. Cîțiva bărbați din autobuz i-au ajutat pe hamali să care bagajele pe ușa de serviciu din dreapta clădirii. Asta a fost acum mai mult de o oră.

Abrams reflectă un moment, apoi întrebă :

— Cît bagaj ?

Ea ezită înainte să răspundă :

— Cam același.

Abrams nu voia să-i sugereze răspunsurile, dorea ca ofițerul Linder să raporteze ce văzuse, nu ce-ar fi vrut Abrams să vadă.

— Ai putea să-mi spui dacă te-a izbit ceva neobișnuit astă-seară ? Ceva ce nu era normal pentru o seară de sfîrșit de weekend ?

Ofițerul Linder tăcu o vreme, apoi răspunse :

— Păi... nu... nu, domnule. Ați putea fi mai concret ?

— Ce-ar fi să-mi povestești ce s-a întîmplat de cînd ai preluat serviciul ? Asta a fost la patru după-amiaza, corect ?

— Da, domnule.

Se gîndi puțin și spuse :

— Păi, a fost destul de liniște de atunci încoace. Cam acum o oră a sosit Fordul Fairlane negru, cu ambasadorul, soția lui, cei trei copii și șoferul.

— Cum arătau ?

Ea înțelese că avea nevoie de impresiile ei.

— Soția și copiii arătau ca de obicei. Ea zîmbea și i-a salutat din cap pe polițiști. El arăta cam... nu pot să spun precis... parcă nu era el.

— O.K., am înțeles. Au mai fost și alte mașini ?

— Nu, domnule. Astă-seară nu. S-a mai întîmplat și altă dată.

— Bun, și microbuzele ?

— Da, au sosit. Au intrat în garaj, răspunse Linder.

— Cîte ? La ce intervale ?

— Au venit în două grupuri, răspunse Linder, ca de obicei. Primul grup a sosit acum vreo trei sferturi de oră. Șase sau șapte. Asta a fost grupul mai mare, deci presupun că erau copiii.

Abrams dădu din cap. Dacă procedeul nu se schimbase cumva, cele șase sau șapte microbuze plecaseră din tabăra de pionieri din Oyster Bay și se opriseră la reședința din Glen Cove. Scopul exact al acestei opriri nu era cunoscut, dar era probabil o chestie de rutină, să ia ceva instructori adulți, sau să-i numere. Cînd era vorba de copii, rușii nu se deosebeau prea mult de restul lumii.

În orice caz, își spuse Abrams, microbuzele trăgeau întotdeauna în curtea de serviciu, înconjurată de ziduri, unde nu se putea vedea nimic cu aparatura obișnuită de spionaj. Abrams se gîndi că dacă astă-seară ar fi fost într-adevăr ceva diferit de celelalte seri de weekend, atunci copiii ar fi fost descărcați la Glen Cove și conduși în subsol. Întrebă :

— Și microbuzele cu adulți ?

— Au sosit cam la un sfert de oră după cele ale copiilor, spuse Linder. În grupul ăsta au fost patru microbuze. Au tras și ele direct în garaj.

Abrams își imagină poarta mare, metalică, a garajului. Cînd autobuzele ajungeau în dreptul clădirii, poarta se des-

chidea, iar mașinile traversau trotuarul și dispăreau pe rampă în garajul subteran. Ghereta unde stătea Linder era la mai puțin de trei metri de intrarea garajului.

— Microbuzele erau pline ? întrebă Abrams.

— Au geamuri opace, răspunse ea.

— Știu. Ascultă ofițer Linder, ai tot văzut autobuzele astea intrînd și ieșind. Gîndește-te puțin. Erau *pline* ?

Linder răspunse aproape imediat :

— Nu. Nu, *nu* erau pline.

Adăugă :

— Aș zice că erau aproape goale.

Abrams o lăsă să continue fără să intervină.

Ea spuse, din ce în ce mai sigură :

— M-a izbit ceva ciudat cînd au intrat, și mi-a rămas în minte. Acum, că mă-ntrebați... cînd au trecut peste trotuar spre garaj...

— Da ?

— Păi, toate se legănau ca și cînd ar fi fost cam ușoare. Înțelegeți ce vreau să spun ?

— Da.

— Și, cînd au intrat în garaj, spațiul rămas liber deasupra era cam mic.

Repetă :

— Mic.

Abrams nu spuse nimic.

Ofițerul Linder rosti la noroc, ca și cum și-ar fi dat seama că-și riscă gîtul :

— Mai... mai doriți ceva ?

Abrams îi spuse moale :

— Nu, nu. E perfect. Mulțumesc.

— N-aveți pentru ce.

Telefonul păcăni și Spinelli intră pe fir :

— Ei ?

— Păi, Spinelli, ai auzit.

— Mda. Am auzit. Deci ambasadorul părea puțin întors pe dos. Poate are hemoroizi. Poate că microbuzele au venit goale. Poate că ambasadorul le-a dat o zi liberă în plus.

— S-ar putea, spuse Abrams. De ce-ar lucra într-o marți, după un weekend de trei zile ? De ce să nu-și trimită

bagajele acasă cu autobuzul gri, plus douăsprezece microbuze goale ?

— Păi, Abrams, *nu știm* că erau goale !

— Ea știa.

— Mda... Bun, deci poate că majoritatea rușilor stau ascunși la Glen Cove. Bun, ei vor să ne facă să credem că sînt toți aici, la parter. Deci, cînd cade bomba, Abrams ?

Abrams rămase tăcut o vreme, apoi îi răspunse :

— Sînt paranoic ?

Spinelli lăsă și el să treacă un timp pînă răspunse, pe un ton mai scăzut :

— Nu. Afacerea pute. O să fac un raport verbal, scurt. Mai ai ceva, în afară de al treilea război mondial ?

— Nu, cam asta-i tot. Noapte bună. Tu ce mai faci, Dom ?

— Păi, am cîte ceva pentru tine... Nu știu cît mai sînt de importante.

Abrams detectă o undă clară de îngrijorare în vocea lui.

— Zi-i, Dom !

Spinelli își drese glasul :

— Păi, tipul ăsta, West, a cam dispărut. Două duzini de oameni cu ochii pe curul lui și ia-l de unde nu-i ! Individul O'Brien e tot dispărut. Autopsia pilotului zice că avea ceafa fracturată, probabil cu o măciucă de cauciuc. Ce mai era... ? A, Arnold Brin. Legistul zice asasinat. Și tu ești încă în viață.

— Bun.

Abrams o privi pe Katherine. Nu se prefăcea că nu ascultă ; nu exista nici un motiv să simuleze un dezinteres politicos, cînd subiectul era Apocalipsul și timpul era Acum.

Spinelli adăugă :

— Mai e ceva. Ai cerut o carte la Biblioteca Centrală. *Odiseea*. Habar n-aveam că citești grecește, nici că aveai un permis de bibliotecă. Ce-ai de spus de asta ?

— E de Homer.

— Cine dă doi bani pe el ?

Se auzi cum Spinelli trăgea din trabuc, apoi reluă :

— Uite, Abrams, văd și eu că nu-i divizia mea. N-ajung nicăieri cu FBI, CIA, informațiile Departamentului de Stat, nici măcar cu tine. Toată lumea îmi pune întrebări, nimeni nu-mi spune nimic. Deci, cui îi pasă ?

Spinelli trase adînc aer în piept.

— Uite, dacă te pot ajuta cu ceva, sună-mă. La revedere, Abrams.

— Bine.

Ezită, apoi completă :

— Nu-i așa rău cum ți se pare, Dom. Mersi !

Închise și se întoarse încet spre Katherine, care-l privea fix.

— Am prins cîte ceva, spuse ea.

Abrams încuviință.

— Sînt toți acolo.

— Majoritatea. Cîțiva sacrificați s-au întors în Manhattan.

— Doamne...

Se ridică și veni repede spre el, luîndu-l de umeri. Murmură :

— Aș fi vrut să fie Pat O'Brien aici.

— Cred că el ar fi fost primul care ar fi spus că am făcut tot ce-am putut, răspunse el.

— Da. Cred că am trecut de faza de planificare, dezvoltare și culegere de informații. Sîntem în faza de operații, indiferent dacă sîntem sau nu gata de luptă. Cred că, probabil, e vremea lui Marc Pembroke. Cred că a venit vremea să facem o vizită în vecini.

52

Era destul de greu să găsești, într-o seară de weekend, un taxi de la Aeroportul Kennedy spre Long Island, își zise Ann Kimberly. Și, găsind unul, ce altă coincidență mai mare decît aceea de a împărți taxiul cu un rus care mergea tot în Dosoris Lane, netinînd seama de Cortina de Fier care trecea pe strada cu pricina.

Ann se așeză picior peste picior și-l privi deschis pe tînărul rus de la celălalt capăt al banchetei. Tipul arăta nemaipomenit, își spuse ea, cu părul lui creț, roșcat, cu genele lungi, ochii căprui și gura curbată, exprimînd lăcomie.

Îl remarcase încă de pe zborul Lufthansa de la Frankfurt, și se ciocniseră la controlul special al pașapoartelor, evitînd declararea bagajelor și vama. Se grăbiseră amîndoi spre stația de taxiuri, și el ajunsese primul. Îl urmărise din curiozitate, profesională și personală, abordînd cîteva taxiuri. Părea să fie un ghinionist. Pe urmă abordase un emigrant evreu sovietic, care părea să domine lunga coadă de taxiuri. Taximetristul evreu nu scăpase ocazia de a-și descărca o parte din venin în limba maternă și părea că ține cu tot dinadinsul să-l termine pe tînărul rus.

Ann îi sărise rusului în apărare și descoperise, după cîteva schimburi de cuvinte, că aveau aceeași destinație. Pînă la urmă, ea făcuse rost de un taxi și-l convinsese pe tînărul ezitant să se urce în el.

Studiindu-l acum, făcuse cîteva observații : ca și ea, n-avea bagaje la el, dar asta putea să n-aibă nici o importanță — era posibil ca lucrurile lui să fi fost trimise prin valiza diplomatică. Avea o geantă de voiaj dintr-un nefericit vinilin roșu și o servietă diplomat dintr-o piele de porc bună. Dotarea guvernamentală. Geanta ei de voiaj era „Vuitton", deși asta nu-i spunea lui nimic, iar servieta ei diplomat cu care

fusese dotată de guvern nu era din piele de foarte bună calitate. Presupuse că el se ducea în Dosoris Lane să vorbească cu ai lui ; ea se ducea să vorbească cu ai ei.

La începutul călătoriei făcuseră o oarecare conversație formală, mai ales despre necesitatea de a împărți un taxi. Apoi el se retrăsese într-un soi de tăcere defensivă.

Ea spuse într-o rusă cam lentă, dar acceptabilă :

— Ați mai fost la Glen Cove ?

El o privi, zîmbi nervos și încuviință.

— Stați mult în America ? întrebă ea.

El păru să-și cîntărească răpunsul cu grijă, de parcă întrebarea ar fi fost importantă. În sfîrșit, răspunse într-o engleză studiată :

— Am să lucrez aici.

— Eu lucrez la München.

— A !

Ea se întrebă de ce nu fusese întîmpinat, deși asta nu era ceva prea neobișnuit. Deoarece mașinile de serviciu ale rușilor erau aproape întotdeauna urmărite de FBI, acesta era un mod de a aduce și de a scoate curieri din țară fără să se bucure de prea multă atenție. Bineînțeles că cel care controla pașapoartele la „Kennedy" alertase FBI-ul în legătură cu apariția unui pașaport diplomatic rusesc, dar ea nu observase nici un filaj.

Ann Kimberly se uită la servieta diplomat a rusului, pe care acesta o ținea în poală. N-avea nici o îndoială că, orice ar fi fost în ea, era material foarte important. Notă ca pe o victorie personală faptul că sovieticii nu considerau că pot transmite totul prin radio. Erau bune cifrurile lor, dar nici chiar așa.

— E foarte cald aici, îi spuse ea rusului.

— Foarte umed, replică el.

Ei îi veni aproape să rîdă de banalitatea schimbului de replici.

— La Washington e mai rău. La München e mai plăcut.

— Da.

Comportarea lui taciturnă, hotărî ea, era o combinație între suspiciunea rusească tradițională, rezerva birocratică și

timiditatea unui tînăr care se trezește, forțat de împrejurări, în compania unei femei mai în vîrstă și mai sofisticată.

— Am fost o dată la Moscova și de două ori la Leningrad, spuse ea. De unde ești ?

Tînărul păru deranjat de întrebare. Trebuie că-i trecuse prin cap și lui, își spuse ea, cum îi trecuse și ei, că întîlnirea lor întîmplătoare arăta ca și cum ar fi fost pusă la cale. Și totuși, nu era așa. Cel puțin, nu din partea ei.

— Sînt din Saratov, răspunse rusul.

Ea încuviință :

— De pe Volga.

Ochii lui se dilatară foarte puțin, observă ea, apoi el se întoarse spre fereastră. Ea descoperi că nu-și putea lua ochii de pe servieta lui diplomat, și îl observase și pe el uitîndu-se la a ei. Își spuse că un bărbat atrăgător și o femeie care împart un taxi n-ar trebui să stea fiecare cu ochii pe servieta celuilalt. Zîmbi.

Rusul își întindea gîtul ca să prindă cît mai mult din peisaj. Își privi ceasul.

Ann Kimberly privi prin parbriz și văzu că mașinile din față încep să încetinească. La orizont, zări rachete arcuindu-se în aer. Întinse mîna și-l bătu pe rus pe umăr ; el se întoarse cu o tresărire, punînd o mînă pe servietă. Ea îi arătă parbrizul, incapabilă să-și reamintească cuvîntul rusesc pentru artificii.

— O sărbătoare. O zi în care se cinstesc morții din toate războaiele. Ca Nouă Mai al vostru. Ziua Victoriei.

El părea mai curînd necăjit, decît mulțumit, de cunoștințele ei privind limba și țara lui. Zîmbi cu buzele strînse :

— Da. O sărbătoare azi.

— Eu sînt Ann Kimberly. Dar dumneata ?

El ezită, apoi răspunse :

— Nikolai Vasilievici, dîndu-și numai numele de botez și patronimicul, nu și numele de familie.

— Pe logodnicul meu îl cheamă Nikolai — Nicholas, în engleză, spuse Ann.

El nu părea să aibă chef de noi coincidențe :

— Da ?

Ea îl privi stăruitor, pînă cînd rusul întoarse privirea. Ann se întrebă de ce se ducea la reședința de weekend din Glen Cove în loc să se ducă la cea din Strada 67 Est.

— Lucrezi la Națiunile Unite ?

Întrebările ei încetaseră să-l mai surprindă. Încuviință :

— Da, la Națiunile Unite.

De astă dată nu mai privi în lături, ci o studie. Zîmbi, într-o doară. După cîteva secunde, o întrebă :

— Stați mult aici ?

— S-ar putea, răspunse ea. Ann Kimberly își zise că erau puține lucrurile pe care nu le știa despre misiunea sovietică la ONU. Aceasta era compusă, în proporție de 50 la sută, din diplomați adevărați, cu familiile lor ; urmau apoi, în proporție de 25 la sută, angajați ai ministerului de externe cooptați de KGB, și, ultimii 25 la sută, agenți KGB get-beget, împănați cu ofițeri GRU — spionajul militar sovietic.

Ann se rezemă de banchetă și stabili din nou contactul vizual cu tînărul. Acesta n-avea nimic din aroganța unui KGB-ist, nici din aerul de lume al unui lucrător la externe. Dădu din cap ca pentru sine. Putea fi de la GRU, un curier militar, tare disciplinat, circumspect, inteligent ; ducea în cap tot atît cît și în servietă. Sau chiar mai mult. Materialele din servietă erau probabil pe hîrtie cu ardere rapidă și ar fi fost distruse într-o secundă, cele din cap puteau fi distruse tot atît de rapid cu pastila de cianură cu care era dotat. Era probabil înarmat, dar nu cu un pistol convențional, ci cu vreo jucărie a Departamentului 14. Își aruncă ochii la servieta lui și-și spuse : „Indiferent de conținutul servietei, e pregătit să-l apere cu prețul vieții".

Taxiul se opri și șoferul întoarse capul :

— Cred că artificiile alea au adunat o mulțime acolo în față.

— Mă duc pe jos de aici, răspunse Ann.

Se uită la rus :

— Ar fi mai bine să vii pe jos, Nikolai. Îți arăt eu drumul.

El se uită neliniștit la ceas și păru că șovăie.

Ea îl îndemnă :

— Ajungem mai repede. Cam cinci minute pînă la reședința delegației sovietice. Acolo mergi, nu ?

El dădu din cap, dar nu se mișcă.

Ea zîmbi ușor și ridică din umeri. Scoase din portofel o hîrtie de douăzeci de dolari și i-o puse pe servieta diplomat.

El privi bancnota.

Ann își luă sacoșa și servieta, deschise ușa de lîngă bordură și privi peste umăr. Ezită, apoi își permise să dea frîu liber la două impulsuri, spunînd :

— Ești un bărbat foarte bine, Nikolai Vasilievici. Ar trebui să fugi. Americancele ar leșina după tine.

Și adăugă :

— Transmite-i salutări lui Viktor Androv !

Ann îi făcu cu ochiul tînărului rămas cu gura căscată și coborî din taxi.

Merse de-a lungul coloanei de mașini care abia se tîrau și apoi traversă Dosoris Lane cu ajutorul unui polițist care opri un moment circulația pentru ea. După cîteva minute ajunse în dreptul porților de la reședința rușilor și privi pe alee la cabina de pază. Mai merse cîteva sute de metri și se opri la porțile domeniului lui Van Dorn.

Se apropie de mașina parcată, și omul de gardă aprinse luminile din interior. Ea se legitimă cu pașaportul. Deși numele ei nu figura pe lista invitaților, el și-o aminti vag și, în plus, o cunoștea pe sora ei Katherine.

— Îmi pare rău că nu pot să vă duc cu mașina, domnișoară Kimberly, spuse el. Să cer o mașină prin radio ?

— Nu, mă duc pe jos.

Ezită, apoi întrebă :

— Nicholas West a sosit deja ?

Omul își cercetă lista bătută la mașină :

— Nu, doamnă.

Ea îl salută cu o mișcare a capului și se întoarse spre alee. Nicholas nu era la Clubul Princeton, nici la birou sau acasă. Ofițerul de serviciu de la „Langley" fusese vag. Ea suspecta ceva, dar nu în felul unei îndrăgostite suspicioase.

Inspiră adînc aerul nopții calde, în timp ce urca aleea. La o cotitură a drumului, văzu casa mare, albă, pe creasta colinei.

Se hotărîse să facă acest voiaj intempestiv din mai multe motive : Nick, telefoanele Katherinei, un telex de la O'Brien prin care îi cerea o informație secretă. Dar existase și un element de intuiție. Seviciul ei la NSA München îi cerea să capteze mesaje din eter și să le descifreze. Într-un fel, în timp, această calificare tehnică se transformase, ajungînd să devină o capacitate aproape telepatică. Știa că în aer plutea ceva ce trebuia descifrat acum, și nu era vorba de un mesaj de rutină.

53

Ușile care duceau în curtea interioară laterală se dădură în lături și George Van Dorn intră în camera sa de lucru. Se uită la Abrams, părînd mai surprins de costumul de in alb și de sandale decît de piciorul bandajat, de zgîrieturile de pe fața lui sau de faptul că acesta era în viață.

Van Dorn înclină din cap spre Katherine, apoi i se adresă lui Abrams :

— Voiai să mă vezi ?

— Posibil, replică Abrams.

Van Dorn era destul de experimentat în acest gen de ședințe ca să înțeleagă starea psihologică a unui agent care tocmai se întorsese dintr-o misiune grea. Atitudinea lui era adesea arogantă, taciturnă și de nesubordonare.

— Stai jos, Abrams, spuse el. Să-ți mai torn.

— Am să rămîn în picioare și zic pas la băutură.

Van Dorn se așeză la birou.

— Cum vrei să începi ?

— Aș vrea să încep întrebînd dacă ar mai trebui să fie cineva de față.

— Ar trebui, dar nu e disponibil.

— Știu despre Pat O'Brien, spuse Katherine.

Van Dorn o privi, dar nu spuse nimic.

— Ceea ce am descoperit e important, continuă Abrams. Vreau să fiu sigur că raportul meu ajunge la oficialități.

— Poți să fii sigur că n-o să ajungă, dacă eu nu cred că trebuie.

— De unde știu că nu ești de-al lor ? replică Abrams.

— Nu știi. Știi că intru în tiparul lui Talbot, așa că suspiciunea e justificată.

Abrams se gîndi un moment și răspunse :

— N-am spus că ai putea fi Talbot. Pe Talbot l-am întîlnit deja.

— Zău ? zîmbi Van Dorn.

— Da, l-am întîlnit.

— Tony, cred că poți să vorbești fără teamă, interveni Katherine.

Van Dorn nu păru prea ofensat că trebuise să fie luat pe garanție.

— Pembroke m-a pus la curent cu treaba de la gară, îi spuse el lui Abrams. A fost o mișcare disperată din partea lor.

Adăugă cu un surîs ușor :

— Ce le-ai făcut, Abrams, de s-au pișat pe ei ?

— N-am făcut decît ce mi-a cerut prietenul dumitale Evans, răspunse Abrams.

Scoase din buzunar o batistă împăturită și o desfăcu pe biroul lui Van Dorn :

— Se pare că e aur.

Van Dorn luă cîteva fragmente metalice între degete.

— Așa-i. Bună treabă. Fereastră sau ușă ?

— Ușă batantă. Ce înseamnă asta ?

Van Dorn îi ignoră întrebarea :

— Te-au văzut cînd ai luat șpanul ?

— Nu.

— Atunci cum te-au mirosit ? Detectorul de minciuni ?

— M-au prins băgîndu-mi nasul.

Van Dorn încuviință.

— Bun. Ce altceva ai mai aflat ?

— Păi, mi s-a spus să verific prizele, aparatele de radio, televizoarele și antena din curte.

Van Dorn puse cîteva întrebări și-și făcu unele însemnări, apoi ridică ochii :

— Bună treabă, Abrams ! Ești coios !

Se uită la Katherine.

— Curajos !

Îi spuse lui Abrams :

— Dar nu de asta s-au hotărît să te omoare în pasajul de la gară. Ce-ai făcut, sau văzut, de i-ai adus în stare de una ca asta ?

Abrams se duse la perete, luă un tablou din cui și-l puse pe biroul lui Van Dorn. Arătă cu degetul fotografia lui Henry Kimberly, privindu-l pe Van Dorn.

Ochii acestuia se mutară de pe chipul lui Abrams pe chipul din fotografie și înapoi, dar el nu rosti nici un cuvînt.

Abrams luă degetul de pe fotografie, apoi o privi pe Katherine.

Van Dorn se ridică încet și-și frecă fălcile mari. Se uită la Katherine și-și dădu seama că ea știa și credea. Se întoarse din nou spre Abrams și dădu de cîteva ori din cap pînă să reușească să articuleze :

— Da... Da,... Dumnezeule !

Întinse mîna, luă de pe birou paharul lui Abrams și-l goli din două înghițituri, apoi se așeză din nou.

Abrams îl urmări cu atenție pe Van Dorn, a cărui paloare era înlocuită de culoarea normală, înfloritoare. Îi spuse :

— Mai sînt și altele, dar nu merg mai departe pînă nu primesc niște răspunsuri.

Van Dorn se ridică din nou :

— Uite, Abrams. Apreciez foarte mult ce-ai făcut, dar nu intră în vederile mele să fac destăinuiri agenților de teren.

— Păi, nici în vederile mele nu intră să fiu așa ceva. I-am făcut un serviciu unui om pe care-l respect. Am descoperit ceva de importanță imediată. Vreau să-ți spun despre ce e vorba, dar mai întîi aș vrea să-mi spui dumneata pentru ce mi-am riscat viața.

Van Dorn ezită.

— George, spuse Katherine, și eu aș vrea să știu ce dracu' se petrece !

Veni spre el : *Tatăl* meu e în vecini, pentru numele lui Dumnezeu ! Au murit oameni...

Van Dorn ridică o mînă și-și plecă fruntea gînditor, apoi zise :

— Bine, am să-ți spun.

— Te rog, spune-mi repede, zise Abrams. Nu cred că ne-a mai rămas prea mult timp.

Van Dorn îl privi :

— Știu. E foarte aproape. Chestie de zile sau săptămîni...

— Nu. E chestie de ore.

— Ce ?

— Ai pe cineva la guvern sau în armată pe care poți să-l suni ?

Van Dorn dădu încet din cap.

— Ore ? De unde știi ?

Se uită la Abrams și spuse :

— Înțelege, Abrams că nu pot să strig pur și simplu „Lupul !“ — o alarmă generală costă zeci de milioane de dolari... Nu vreau să mă fac de rîs. Nu-mi ajunge simplul fapt că l-ai văzut pe Henry Kimberly. Am nevoie de ceva care să indice că a început numărătoarea inversă. Spune-mi ceva în sensul ăsta, Abrams, și am să sun... și am să-ți spun despre ce e vorba.

— O.K., răspunse Abrams, uite ce-mi spune mie că a început numărătoarea inversă : subsolul vecinului dumitale e plin de ruși, care nu s-au dus acolo să repare o siguranță arsă.

Van Dorn îi aruncă o privire rapidă Katherinei, apoi ocoli repede biroul.

— Ești sigur, Abrams, i-ai văzut ?

Acesta scutură din cap :

— Nu, nu i-am văzut. Mi-a spus-o o fetiță. Mi-a confirmat-o o fată mai mare.

Se explică pe scurt.

Cînd Abrams termină, Van Dorn rămase nemișcat, cu capul aplecat. Abrams văzu că era zguduit. „Și, de ce n-ar fi ?“ își zise el. „Ce a auzit echivalează cu sirena unei alarme aeriene“.

Van Dorn întinse mîna după telefonul de pe birou și formă un număr. Vorbi în receptor :

— Sînt George Van Dorn.

Urmă fraza de identificare :

— „Am trecut prin foc și apă.“ Da-ți-mi-l pe Pegasus, vă rog.

Van Dorn ascultă, apoi spuse :

— Atunci, găsiți-l și să mă sune acasă. Situație Omega. Da.

Închise și se uită la ceas :

— Pegasus răspunde întotdeauna la mesaje în mai puțin de zece minute.

Abrams se întrebă cine era Pegasus și unde se afla dar știa că n-avea nici un rost să întrebe.

— O'Brien m-a lăsat odată să înțeleg că amenințarea nu e un război nuclear și, probabil, nici unul chimic sau biologic. Asta elimină trei cavaleri moderni ai Apocalipsului și ar trebui să ne simțim ușurați. Dar, știind ce capacitate avem să inventăm moduri noi de a ne autodistruge, pe undeva eu nu mă simt ușurat, zise Abrams.

Van Dorn încuviință.

— Mai *există* și al patrulea cavaler, spuse el.

Luă un trabuc și-i mușcă vîrful.

— A auzit vreunul dintre voi de IEM — impulsul electromagnetic ?

Abrams dădu prudent din cap :

— Unii ziariști îi spun Impulsul Judecății de Apoi.

— E ceva în legătură cu o explozie nucleară în spațiu, adăugă Katherine.

— Da, așa e, replică Van Dorn. Dar pericolul în sine nu e nuclear. Oamenii ăia care se ascund în subsol la vecini se ascund de noi, nu de explozia nucleară. Explozia, cînd va veni, dacă va veni, va fi undeva deasupra statului Omaha, la o altitudine de aproape cinci sute de kilometri. N-o să fie nici un nor în formă de ciupercă, nici undă de șoc, nici căldură, nici radiații, nici unul dintre factorii distructivi ai exploziei termonucleare. Va fi numai un fulger de lumină pe cer, apoi...

— Apoi, *ce ?* întrebă Katherine.

— Apoi, ca să-l parafrazez pe lordul Grey, se vor stinge luminile în toată America de Nord. Și nu cred că le vom mai vedea aprinse cît timp vom mai trăi.

Se lăsă o tăcere, apoi Abrams întrebă :

— Ăsta-i un soi de fenomen electric ? Ca o furtună cu descărcări electrice ?

— Da, încuviință Van Dorn. E un fenomun complex ; o capcană tehnologică, descoperită la începutul anilor '60, pe vremea ultimelor noastre teste nucleare la mare altitudine. Descoperită, din nefericire, și de ruși, cam în același timp.

Van Dorn își aprinse trabucul, apoi spuse :

— Se pare că se întîmplă așa : la o explozie nucleară în afara atmosferei, radiațiile gama eliberate de aceasta lovesc moleculele din aer și produc ceea ce se numește electroni Compton. Electronii ăștia capătă o mișcare de rotație în jurul liniilor de cîmp magnetic ale Pămîntului și emit un impuls electromagnetic. Toate aparatele electrice și electronice din țară, inclusiv ceasul de la mîna ta, Abrams, devin un paratrăsnet pentru impulsul ăsta. Nu va mai rămîne practic nimic în funcțiune, începînd de la centralele nucleare, reactoarele avioanelor, motoarele autovehiculelor și pînă la cazanele de încălzire de acasă.

Van Dorn făcu o pauză, apoi spuse :

— E cam greu, nu-i așa, să-ți imaginezi proporțiile catastrofei.

Se uită la telefon, ca și cum ar fi vrut să-și sublinieze ideea.

Tăcură toți trei, apoi Abrams rosti în șoaptă :

— Presupun că există sisteme de protecție pentru asta ?

— Se pare că amicii de alături și-au testat sistemele de protecție împotriva IEM cu trăsnete și presupun că ticăloșii cred că sînt protejați destul de bine. Totuși, nimeni nu poate să fie sigur pînă n-a trecut printr-o furtună IEM reală, răspunse Van Dorn.

— Dar militarii ? întrebă Katherine.

— Ei au identificat pericolul cu întîrziere, răspunse Van Dorn, și ce au reușit să facă pentru fortificarea sistemelor vitale e prea puțin și prea tîrziu. Numai unul dintre cele patru puncte de comandă aeropurtate ale Președintelui e protejat împotriva IEM, de exemplu.

Van Dorn trase cu degetul prin șpanul de aur de pe birou.

— Asta, că veni vorba, conduce IEM-ul și-l împiedică să treacă prin spațiile din jurul ușilor și al ferestrelor.

„Echivalentul științific al usturoiului sau al aghiasmei", gîndi Abrams și întrebă :

— Dar lămpile cu vid ?

Van Dorn trase din trabuc.

— Asta-i încă o ironie. Lămpile radio de tip vechi sînt de vreo zece milioane de ori mai rezistente la IEM decît circuitele integrate care le-au înlocuit.

Van Dorn rămase pe gînduri, apoi continuă :

— S-ar putea ca sovieticii să nu fi descoperit IEM-ul înaintea noastră, dar e al dracului de sigur că au acționat mai devreme. Ții minte „Foxbat"-ul rusesc, MIG-ul 25 cu care a fugit un rus în Japonia în 1976 ? La vremea aceea era cel mai avansat avion de luptă din lume. Ai noștri l-au făcut bucățele și au descoperit că cea mai mare parte a avionului era la nivel tehnologic ultramodern. Dar, electronica situată în apropierea fuselajului era bazată pe lămpi cu vid. La început, tehnicienii americani au fost uluiți de o aparatură atît de primitivă. Dar, mergînd spre interiorul avionului, au descoperit că sovieticii posedau și tehnologia circuitelor integrate. Atunci, de ce lămpile ? Ei bine, acum știm. Electronica aflată cel mai aproape de exteriorul avionului și care ar fi atras IEM-ul fusese înadins proiectată pe bază de lămpi cu vid. A fost prima dovadă concretă că ei luau IEM-ul în serios. Israelienii au descoperit chestii similare la echipamentele rusești capturate de ei. Trebuie să plecăm de la ideea că cea mai mare parte a arsenalului rusesc e proiectată ținînd seama de IEM.

— Se pare că și casa lor de alături e proiectată să reziste la furtună, spuse Abrams. Presupun că acolo va fi un centru de comandă și control, după atacul cu IEM.

Van Dorn încuviință.

— Casa asta e... ? întrebă Katherine.

Van Dorn clătină capul :

— Nu, și n-am nici măcar un adăpost antiaerian. Eu nu-mi fac planuri pentru cazuri de dezastru, eu previn dezastrele.

Abrams se gîndi un moment, apoi se uită la Van Dorn :

— Vecinătatea atît de apropiată cu dumneata trebuie să-i cam neliniștească... E posibil să fi planificat ceva special pentru casa asta ?

— Sînt aproape sigur că da, răspunse Van Dorn.

Dădu din cap ca pentru sine și adăugă :

— Am planificat și eu ceva special pentru ei, și nu-i vorba de spectacolul meu obișnuit de sunet și lumină. Am să le cam sparg porțile într-un stil care nu e al unui bun vecin.

Zîmbi într-un fel pe care Abrams îl consideră poznaș și sinistru în același timp. Van Dorn adăugă :

— Problemele majore ale politicii planetare pălesc în fața ciorovăielilor meschine ale unor vecini dezbinați. Dacă trebuie să-mi sfîrșesc zilele, am să iau cu mine o groază dintre ticăloșii ăștia.

54

Van Dorn nu intră în detaliu referitor la ce trebuia făcut cu vecinii săi neprietenoși și nici Abrams nu-l întrebă nimic. Încăperea era atît de liniștită, încît se auzea ticăitul ceasornicului de pe polița căminului. Se auzeau și zgomotele înăbușite ale oaspeților lui Van Dorn care aclamau spectacolul pirotehnic. Katherine, observă Abrams, părea tristă, dar nu descurajată, ca și cum ar fi pierdut la tenis un set, dar nu încă și meciul.

Van Dorn îl privi îndelung pe Abrams, apoi îi spuse :

— Te-am trimis acolo numai ca să ne confirmi unele suspiciuni. Nu așteptam de la tine să stai la o parolă cu Henry Kimberly sau să descoperi că oamenii lor nu s-au întors cu autobuzele în Manhattan. Frumoasă treabă !

Abrams mulțumi pentru compliment dînd scurt din cap și spuse :

— Aș zice că evenimentele din ultimele cîteva zile sau săptămîni — pe care dumneata și prietenii dumitale le-ați precipitat — i-au speriat. Poate că i-au împins să treacă la acțiune.

Van Dorn își studie vîrful trabucului aprins.

— Da, ultima ironie. I-am forțat să acționeze. Poate înainte de a fi fost gata.

— N-am impresia că noi am fi gata, observă Abrams.

— Da, mă rog... dar sîntem avertizați.

— Nu s-ar putea, George, spuse Katherine, ca ăsta să fie numai un exercițiu ? Un test, ca să vadă dacă-și pot ascunde oamenii la Glen Cove fără să fie detectați ?

Van Dorn clătină din cap :

— Dimpotrivă. În mod normal, n-ar trebui să ascundă pe nimeni. Ar coordona pur și simplu furtuna IEM cu week-end-ul obișnuit la Glen Cove. Am știut întotdeauna că rușii

ar prefera să programeze un război termonuclear sau un atac cu IEM într-un weekend. Oamenii lor din Washington și San Francisco ar fi și ei la țară, iar reacția americană la alarme roșii, indiferent ce vi s-ar spune, e cu două sau trei minute mai lentă în weekend-uri. De exemplu, Pegasus nu m-a sunat și au trecut — se uită la ceas — douăsprezece minute.

O privi pe Katherine :

— Nu, aș vrea să cred că e un exercițiu, dar faptul că i-au ascuns pe oamenii ăia aici, la Glen Cove, într-o noapte cînd trebuiau să fie toți înapoi în Manhattan, îmi spune că lucrurile se vor petrece în noaptea asta. Dl Abrams are dreptate.

Katherine încuviință.

— Mă întreb de ce și-au dat rușii atîta osteneală să-și asigure clădirea împotriva IEM, spuse Abrams. De ce să nu tragă șalterul principal și să scoată toate siguranțele cu cîteva minute înainte de furtună ?

— Nimeni nu e sigur că întreruperea curentului electric va proteja *complet* componentele electrice, răspunse Van Dorn. Dar, chiar dacă ar fi așa, rușii n-ar trage șalterul principal, fiindcă FBI-ul le urmărește consumul de curent și l-ar alarma pe Președinte în cinci secunde.

Abrams își aruncă ochii prin cameră, de parcă ar fi luat notă de toate aparatele electrice.

Van Dorn păru că înțelege la ce se gîndea.

— Da, viața ar fi complet diferită. Am muri de frig, în întuneric.

Își privi biroul :

— Pînă și calculatorul meu de buzunar și-ar da sufletul.

— Se pare că sîntem fără apărare, spuse Abrams — dar am putea măcar să dăm o contralovitură ?

Van Dorn se pregăti să răspundă, dar sună telefonul și el ridică receptorul :

— Van Dorn. Da.

Repetă fraza de identificare, ascultă un moment apoi spuse :

— Păi, unde dracu' e ? Nu, nu vă dau informația. Unicorn e acolo ? Centaur ? Repet, e o situație Omega.

Van Dorn dădu de cîteva ori din cap, ascultînd.

— Foarte bine. Perfect. Eu sînt tot aici. Să mă sune unul dintre ei.

Închise și se uită la Abrams și la Katherine.

— Pegasus e, inexplicabil, de negăsit. Unicorn sau Centaur mă sună curînd. Între timp, au acceptat concluzia mea că este o alarmă Omega și lucrurile se mișcă.

Katherine întoarse deodată capul spre fereastra din spatele lui Van Dorn și ochii i se măriră.

Van Dorn se uită repede peste umăr și întrebă :

— Ce e ?

Ea inspiră adînc și rosti :

— Am... am crezut... Trebuie să fi fost un fulger.

Van Dorn își umezi buzele și spuse :

— Mă rog, luminile încă ard, așa că trebuie să fi fost un fulger. Dar probabil că așa o să arate... Ce ghinion ca tocmai în noaptea asta să avem descărcări electrice !

— Nu sînt sigur dacă e ghinion sau ironia naturii, replică Abrams.

— Orice-ar fi, e-al dracului de enervant, adăugă Katherine.

Van Dorn își drese glasul.

— Acum nu mai pot să fac mare lucru. Ai adus vorba despre o contralovitură. Este o întrebare complicată. Am putea ? Am dori ? Ar trebui ?

— Ce vrei să spui cu „ar trebui" ? întrebă Katherine.

— E o problemă morală, răspunse Van Dorn. Președintele va trebui să fie convins că rușii au fost aceia care au declanșat furtuna IEM. Și va avea de decis dacă o ripostă nucleară cu forțe ciuntite ar putea servi vreunui scop, în afară de acela de pretext pentru o contralovitură sovietică masivă.

— Înțeleg... dădu Katherine ușor din cap.

— *Cum* o să ajungă la noi dispozitivul nuclear care urmează să producă furtuna IEM ? întrebă Abrams. Presupun că orice rachetă care ar pleca din Rusia ar fi detectată imediat.

Van Dorn își stinse trabucul.

— Asta-i problema : nu știm. Ce știm e că un submarin sovietic aflat în vecinătatea coastelor Californiei poate să

lanseze o rachetă care să explodeze deasupra centrului Statelor Unite, la înălțimea necesară pentru a produce o furtună electromagnetică — timp de zbor trei pînă la patru minute. Chiar înainte ca lansarea să fi fost confirmată, ar fi prea tîrziu pentru a acționa. Rețeaua de comandă, control și comunicații — adezivul care ține tot programul nostru nuclear în picioare — va fi distrusă. Și atunci, s-a terminat. Cum a zis un general de aviație, următorul război va fi cîștigat de partea care va rămîne la urmă cu două radiouri în funcțiune.

Abrams se duse la fereastra mare și privi dincolo de peluza aglomerată, dincolo de cortul vărgat și de mese, dincolo de strălucirea luminilor petrecerii, acolo unde panta înverzită se întîlnea cu cerul nocturn. O rachetă destul de mare se ridică din adîncimea piscinei goale, cu coada de foc strălucind pe cerul negru, și explodă într-un mănunchi orbitor de particule aurii. Se întoarse cu spatele la fereastră și spuse :

— Într-adevăr, propria noastră tehnologie avansată — microcipurile, calculatoarele și tranzistorii de care depindem atîta — ne face vulnerabili. Dacă noi am dezlănțui în replică o furtună electromagnetică deasupra Uniunii Sovietice, consecințele pentru ei n-ar fi atît de catastrofale.

— Corect, răspunse Van Dorn. Este unul din cazurile în care primitivismul prezintă un avantaj clar. Nu poți să arzi microcipurile și calculatoarele unei țări care nu le are. Și dacă le are, dar nu depinde de ele, atunci oamenii ei nu sînt așa de vulnerabili cum sîntem noi.

Van Dorn luă calculatorul de buzunar și-l privi, apoi spuse :

— Orice civilizație are un călcîi al lui Ahile. Dacă am introduce o mană a orezului în China și le-am distruge recolta, ar fi foamete în masă. Dacă ei ne-ar face nouă chestia asta, aproape nimeni n-ar băga de seamă. Vezi ? Înțelegi de ce sîntem în pragul dispariției ?

Abrams încuviință.

Van Dorn o privi pe Katherine :

— Într-o luptă pe viață și pe moarte nu-i de ajuns să cauți călcîiul lui Ahile, ai nevoie și de arma corespunzătoare ca să lovești mortal.

Van Dorn se duse în spatele biroului.

— Uneori, arma corectă e IEM-ul. Alteori e mana orezului.

Deschise sertarul de sus al biroului.

— Dar dacă ești pe urmele unui vîrcolac — puse ceva pe birou și-și retrase mîna — ai nevoie de un glonț de argint.

Katherine și Abrams rămaseră cu ochii la glonțul strălucitor, de calibrul 45, stînd vertical, ca o rachetă miniaturală gata de lansare. Van Dorn spuse :

— Nu, nu-i al lui O'Brien. Îl am și eu pe al meu. Și mai există unul, pentru că erau trei Talbot.

Privirea Katherinei se mută de la glonț la fața lui Van Dorn.

— Trei... ?

— Da. De fapt, tatăl tău avea al treilea glonț.

Katherine nu răspunse.

Van Dorn rosti în șoaptă :

— Dar cred că ăsta are scris pe el numele lui, Kate. Ai avea ceva împotrivă dacă l-aș folosi ?

Katherine ezită numai un moment, apoi clătină din cap.

Van Dorn încuviință, apoi luă glonțul în palmă și-l băgă în buzunarul pantalonilor.

— Indiferent ce se întîmplă în noaptea asta, zise el, un dezastru național sau miracol al supraviețuirii, Henry Kimberly va muri. Cum, asta o să discutăm mai tîrziu.

Abrams privi profilul lui Van Dorn, observîndu-i pentru prima oară trăsăturile colțuroase, care nu erau așa de vizibile din față. Poate că tipul arăta ca un basset bătrîn, își spuse el, dar pe undeva, în străfundurile acestui trup ce înainta în vîrstă, stătea la pîndă un animal mult mai periculos.

Tăcerea din încăpere fu spartă de soneria telefonului. Van Dorn luă receptorul și trecu prin procedura de identificare. Ascultă, dînd din cap și notînd cîte ceva.

— Trebuie să înțelegeți, vorbi el în receptor, că unul dintre oamenii din jurul Președintelui, aflat cu el în weekend, James Allerton, este foarte probabil agent sovietic.

Ascultă o secundă, apoi izbucni :

— Da, fir-ar să fie, *acel* James Allerton. Cîți dracu' ar putea să fie cu numele ăsta la Camp David, cu Președintele ? Da, bine. Dar tot trebuie să vorbesc cu unul dintre cei trei.

Mai ascultă puțin, apoi răspunse :

— Bine — am dovezi concrete care indică un atac cu IEM, în noaptea asta. Dă-i bice, colonele ! Da. Perfect.

Închise telefonul și-și șterse fruntea cu batista. Ei, acum știi și de Allerton, dacă nu cumva bănuiai deja, spuse el uitîndu-se la Katherine.

Ea clătină din cap :

— Dumnezeule... ! E prea mult...

— Cine e al treilea ? întrebă Abrams.

Van Dorn ridică din umeri și clătină din cap.

— Nici măcar nu știu dacă mai trăiește. Dar dacă rușii ajung la Casa Albă, presupun că o să aflăm.

Katherine îl privi pe Van Dorn :

— George... Ce-o să se întîmple pe urmă ? După atacul cu IEM ? Vreau să zic... dacă nu se ajunge la un schimb de lovituri nucleare... ce urmează ? Capitularea ? Ocupația ? Ce ?

— Gîndești cam negativist, Katherine.

— Oricum, spuse Abrams, e o întrebare bună.

Van Dorn se uită la Abrams, apoi la Katherine, și-și dădu seama cum stăteau lucrurile între ei. Zîmbi, și Katherine păru jenată. Abrams se strădui să rămînă impasibil. Van Dorn se duse la seiful din perete și se întoarse cu un dosar cu coperte de carton. Îl deschise și scoase un teanc de hîrtii, punîndu-le pe birou în fața lui Abrams.

— Poți să citești ?

Abrams privi literele chirilice dactilografiate și citi :

— *Raport cu privire la naționalizarea și administrarea industriei de confecții din New York.*

Îl privi întrebător pe Van Dorn.

— Nu-i o lectură interesantă în sine și pentru sine. Interesant e însuși faptul că există un asemenea raport, spuse Van Dorn.

Katherine se uită la dosarul gros.

— De unde-l ai ?

Van Dorn își permise un zîmbet :

— De la un delincvent juvenil din partea locului.

Le povesti despre Stanley Kuchik și adăugă :

— Puștiul zice că erau zeci de fișete pline cu hîrtii. Dacă ar fi fost în stare să citească rusește, ar fi putut să pună mîna pe ceva mai interesant, poate pe planurile privind sistemul juridic și judecătoresc... deși nu cred că ar mai avea vreo importanță.

Abrams întoarse cîteva file. Era aici o coincidență stranie, își spuse el ; părinții lui activaseră în mișcarea muncitorească din industria de confecții, și ar fi fost de acord cu această expropriere.

Van Dorn scoase din dosar cîteva fotografii și le împinse peste birou :

— Puștiul a făcut și fotografii. Astea sînt panourile electrice din subsol. Nu-i chiar o surpriză. Dar CIA a fost fascinată de ideea că am reușit să intrăm și să ieșim din subsolul lui Ivan.

Van Dorn chicoti :

— Nu le-am spus că am pus mîna pe astea pur și simplu printr-o întîmplare.

Îi mai arătă lui Abrams o fotografie :

— Pe grasul ăsta îl recunoști ?

— Androv, încuviință Abrams. Așa-zisul atașat cu probleme culturale.

— Da, și tipul de lîngă el e Valentin Metkov de la Secția a 5-a a KGB-ului. Crimă SRL.

Katherine studie chipurile din fotografie. Androv părea absolut inofensiv, iar Metkov foarte sinistru. Dar părea să nu existe nici o legătură între aspectul și purtarea lor.

— Metkov nu e un executant, continuă Van Dorn. Este un ofițer cu o funcție înaltă, care dirijează lichidări în masă. A lucrat în Polonia, în Afganistan și în Republica Sovietică Lituaniană — oriunde KGB-ul a avut mînă liberă să-i prelucreze pe dușmanii statului sovietic. N-am crezut niciodată că am să-l văd și în America. E mesagerul morții.

— Cine-i mesagerul morții ?

Se întoarseră cu toții spre ușă și o văzură pe Ann Kimberly, care intrase în încăpere.

— Cine-i mesagerul morții, George ? Sper că nu eu ?

Se lăsă o tăcere uimită, apoi Van Dorn spuse :

— Unul dintre vecinii mei, Valentin Metkov de la Secția a 5-a plănuiește să ne omoare pe toți, Ann.

— Păi bine, George, de ani de zile te rogi pentru asta !

Zîmbi :

— Bună, Kate. Am impresia că am sosit la momentul potrivit. Ăsta-i noul tău prieten, Tony ? Bună ! Am pierdut mult ? Dă-mi ceva de băut, te rog, George ! Am impresia că o să-mi trebuiască.

55

Ann Kimberly stătea pe marginea măsuței, cu paharul de whisky în mînă.

— Vorbesc ca o logodnică suspicioasă ? întrebă ea. Mă simt ca o proastă, să vin de dincolo de ocean ca să-mi caut prietenul.

Katherine, care se afla în fața ei, răspunse :

— Nu, nu-i o prostie. Peter putea să dispară cu săptămînile, dar slujba lui Nick și... și firea lui pledează împotriva unei dispariții întîmplătoare.

Van Dorn era insensibil la bîrfa femeilor. Nicholas West era unul dintre cei mai protejați oameni din țară.

— Probabil că, în urma a tot ce se întîmplă, spuse el, Compania l-a retras pur și simplu, ca să-i asigure protecția. O să auziți curînd de el.

Ann ar fi vrut să arate că nu era o puștoaică isterică ; ea era prima pe lista de contacte a lui Nicholas West, și era în meserie. Dar spuse cu totul altceva :

— Hai să trecem la ce va preocupă.

Se aplecă înainte :

— Spuneți-mi tot ce știți.

Van Dorn schimbă o privire rapidă cu Katherine, care se întoarse spre soră-sa și-i spuse :

— În primul rînd, trebuie să-ți spun că tata trăiește.

Ann nu păru să aibă vreo reacție, dar Abrams, care stătea lîngă ea, văzu cum paharul era cît pe-aci să-i alunece din mînă.

— E la vecini, Ann, continuă Katherine. E un transfug. Un trădător.

— El e Talbot, spuse Ann.

— El e Talbot, răspunse Katherine.

Ann dădu gînditoare din cap, ca și cum ar fi vrut să păstreze informația pentru o utilizare viitoare.

— Mai sînt doi, știți, spuse ea și se uită la Van Dorn. Ai primit un telex din Anglia, acum cîteva ore ?

Van Dorn încuviință :

— De la contactul nostru din MI5. Deschise un sertar al biroului și trase un mesaj descifrat. „Ca răspuns la solicitarea dumneavoastră : Apel din New York, trecut prin centrala locală, Tongate, pentru Brompton Hall, ora șapte p.m., ora voastră. Durata opt minute. Apel de la Brompton Hall pentru New York la șapte patruzeci și trei p.m., ora voastră. Durata șase minute. Ambele convorbiri cu aceeași persoană din New York, hotel „UN Plaza". Solicitări în continuare ?"

Van Dorn ridică ochii și spuse :

— Cam la un sfert de oră după convorbirea cerută de Brompton Hall, vecinii au anunțat un incendiu.

Se întoarse spre Abrams :

— Cred că știu ce s-a întîmplat, dar poate încerci tu să reconstitui. M-aș simți mai bine s-o aud de la un polițist.

Abrams nu fu flatat de invitația de a se produce, dar luă cuvîntul :

— Persoana de la hotelul „UN Plaza" era James Allerton.

Îl văzu pe Van Dorn încuviințînd.

— Allerton ar fi vrut să acopere urmele convorbirilor, dar timpul era scurt, și el era puțin agitat. Așa că a mers pe ideea că n-o să verifice nimeni. Ora primei convorbiri cu Brompton Hall coincide cu ora cînd ar fi putut să afle pentru prima dată despre agendă și despre scrisoarea de la Wingate. Probabil de la Thorpe, care aflase de la Katherine. Rămase cu ochii la Van Dorn.

— Nu sîntem siguri că Allerton și Thorpe știau unul despre altul, spuse Van Dorn. Dar informația a ajuns la Allerton, într-un mod sau altul, ca urmare a discuției lui Thorpe cu Katherine, iar orele corespund. Continuă !

Abrams se gîndi un moment și spuse :

— Allerton a vorbit opt minute cu lady Wingate sau cu nepotul ei. Încerca probabil să stabilească dacă numele său era menționat în agendă în vreun context negativ.

Abrams făcu o pauză înainte de a continua :

— Asta presupune că Allerton credea că agenda e reală, deși mi s-a spus de curînd că nu era.

Se uită la Katherine, apoi îi spuse lui Van Dorn :

— Allerton n-a știut niciodată că el și Kimberly erau de aceeași parte a baricadei — ceea ce e normal în cazuri din astea.

Van Dorn încuviință :

— Allerton era tare speriat, și asta a și fost ideea agendei. Sau, ca să folosesc metafora, vîrcolacul a simțit pericolul, dar, spre deosebire de sălbăticiunile reale, n-a fugit *de* el, a fugit *spre* el.

Abrams își aprinse o țigară și trase cîteva fumuri înainte de a continua :

— Allerton trebuie s-o fi convins pe Eleanor Wingate că lucra cu Calbury, O'Brien și Katherine și că erau cu toții îngrijorați pentru siguranța ei, sau ceva în genul ăsta. Bineînțeles, Allerton era în căutarea fotocopiei agendei.

Abrams urmări fumul care se ridica din țigară. Era conștient de tăcerea absolută din încăpere. Era conștient și de contrastul uimitor dintre omul pe care-l întîlnise la dineul OSS și pe care-l văzuse la televizor, și omul pe care-l descria acum ; dar asta era în firea vîrcolacului.

— Allerton a trimis pe cineva la Brompton Hall, și același lucru l-a făcut și O'Brien, spuse Abrams. Orele sînt apropiate și e greu de spus cine a ajuns primul, dar Eleanor Wingate i-a primit pe amîndoi. Abrams își reaminti un rînd din scrisoare și observă : Trebuie să fi fost la fel de derutată ca în 1945, cînd doi indivizi s-au prezentat separat la Brompton Hall, avînd aceeași misiune, de a recupera hîrtiile lui Henry Kimberly.

Van Dorn încuviință din nou :

— În orice caz, omul lui Allerton a omorît-o pe Eleanor Wingate, pe nepotul ei și pe omul lui O'Brien. Poate că i-a... interogat înainte și poate că a recuperat fotocopia agendei. Apoi l-a sunat pe Allerton și i-a raportat. La cinsprezece minute după convorbire, casa a fost cuprinsă de flăcări.

Îl privi pe Abrams :

— Mă liniștește faptul că ai ajuns la aceleași concluzii.

Adăugă :

— Nu putem să-l condamnăm pe James Allerton pe baza dovezilor privind convorbirile telefonice, dar putem să-l ucidem.

Abrams nu răspunse direct la propunerea de asasinat, dar spuse :

— Și James Allerton e în momentul de față cu Președintele, la Camp David ?

Van Dorn rîse fără veselie :

— Mă tem că da. De parcă n-am avea destule griji.

— Ce griji avem, George ? întrebă Ann.

— O mulțime. Al treilea Talbot, de exemplu. Dar n-am nici o dovadă că măcar mai trăiește.

O privi pe Ann.

— Eu cred că da, replică ea. Dar n-aș vrea să comentez acum. Înainte să-mi spuneți ce mai aveți pe suflet, am să vă spun eu că n-a fost nici un trafic radio neobișnuit între Moscova și Washington, Manhattan sau Glen Cove. Numai chestii banale în eter — rahaturi administrative. De exemplu, i s-a aprobat concediu lui Androv. Se folosesc coduri diplomatice de mîna a doua, nu prea multe chestii complicate, ultrasecrete. Am făcut o analiză pe calculator și se pare că ori de cîte ori s-a întîmplat asta în trecut — aproape de fiecare dată de la blocada Berlinului din 1948 și pînă acum —, de obicei, dar nu întotdeauna, înseamnă că ticăloșii pun ceva la cale. Noi îi spunem LDF : Liniștea Dinaintea Furtunii.

— Pe-aici n-au fost prea liniștiți, observă Van Dorn.

— Totodată, continuă Ann, am prins o breșă și am împărțit astă-seară un taxi cu cel mai sexy rus pe care mi-au căzut ochii vreodată.

Le povesti pe scurt, apoi adăugă :

— Cînd văd un curier cu rang evident înalt chinuindu-se așa într-un taxi, cu servieta diplomat *neprinsă* cu cătușă de mînă, încercînd să pară neoficial, atunci devin puțin suspicioasă. L-aș fi jefuit pentru doi cenți.

Zîmbi :

— Dar părea un dur. Și nu orice curier duce planul de bătaie pentru al treilea război mondial, nu ?

— Nu, dar cred că ăsta îl ducea, replică Van Dorn.

— Păi, dac-aș fi știut... dar, hai, s-auzim, George !

— Bun...

Sună telefonul, și Van Dorn îl ridică și ascultă. Își spuse fraza de identificare, răspunse, apoi puse cîteva întrebări și închise repede. Spuse :

— Mă rog, nu vor să-mi spună prea multe pe o linie neasigurată, dar au vrut să știu că s-a ridicat gradul alarmei și că Președintele a fost informat. Se uită la paravanul din fața nișei. O să-mi transmită mai tîrziu detalii, codificate, prin telex.

O privi pe Ann :

— Ei, ești dispusă să mai afli niște vești rele ?

— Din astea prosper eu, George. Dă-i drumul !

Abrams o urmări pe Ann Kimberly, în timp ce Van Dorn o punea la curent cu problemele de fond. Ea puse cîteva întrebări și făcu scurte comentarii. Abrams văzu că era promptă, inteligentă și cunoscătoare. Totodată, era atrăgătoare. Tenul îi era ca al surorii ei, dar avea părul mai scurt și corpul mai plin. Știa că era și cu trei ani mai mare. În timp ce Katherine iradia o senzație de om trăit în aer liber, Ann arăta ca și cum ar fi petrecut prea mult timp în instalații subterane, și bronzul ei, cît era, provenea probabil de la whisky-ul învechit în butoaie de lemn.

Ca personalitate, Ann Kimberly era ceva mai flexibilă și mai deschisă decît sora ei, și mai înclinată spre tachinerie și blasfemie. Îi spusese deja lui Van Dorn că se îngrășase prea mult și că Kitty își căuta un amant, și îi dăduse de înțeles că petrecerile lui erau plicticoase.

De asemenea, nu părea deosebit de îngrijorată de vestea pe care i-o dăduse Van Dorn, că America putea să fie atacată în orice moment ; dar Abrams vedea că îl crezuse.

Se întrebă cum ajunseseră Ann Kimberly și Nicholas West să fie împreună, și cum de reușiseră să rămînă împreună. Îl izbi gîndul că Ann Kimberly și Peter Thorpe se potriveau mai bine unul cu altul decît Thorpe cu Katherine, cel puțin la suprafață.

Ann zăngănea cuburile de gheață în pahar și se servea de pe tava cu aperitive aflată pe măsuță, purtînd un dialog rapid cu Van Dorn.

— Așadar, Președintele nu poate să ordone o lovitură nucleară ? întrebă Van Dorn.

— Așa e, George. Președintele n-o să mai aibă posibilitatea să transmită așa-zisul Mesaj de Acțiune Urgentă, după ce o să trecem printr-o lobotomie electronică.

Ann se ridică și privi prin încăpere, apoi spuse :

— Dar am să vă spun tuturor o informație din categoria celor mai înalte secrete de stat : militarii au prevăzut problema IEM-ului și l-au convins pe Președinte în cazul în care ar interveni pana generală de curent, lipsa comunicațiilor să fie semnalul de lansare. Se numește ALARM — Auto-Launch Response Mode*. E un răspuns și mai rapid decît LAW — Launch on Warning**

— Tîmpiții din armată ar fi obligați să vorbească englezește dacă n-ar avea acronimele lor, adăugă ea.

Inspiră adînc și spuse :

— Ca să vorbesc mai poetic, tăcerea radiourilor va fi, ce ironie ! ultima chemare la arme.

Se uită la chipurile care o priveau și adăugă, ca să fie sigură că o înțeleseseră :

— Căderea comunicațiilor echivalează cu lansarea. Bum ! *Auf wiedersehen*, lume, cum se zice în bătrîna și vesela Germanie.

Își goli paharul și i-l întinse lui Van Dorn :

— Una mică, George. *Danke*.

Van Dorn luă paharul și se duse încet la bar.

Abrams o privi, concentrîndu-se asupra ochilor. La început crezuse că e puțin amețită, sau nebună, apoi își zise că probabil puțin îi păsa. Dar privirile li se întîlniră, și el își dădu seama că îi păsa foarte mult. Trebuie să fi fost, gîndi el, felul în care vorbeau colegii ei despre anihilarea nucleară, ca și cum ar fi fost vorba de vreun război din trecut, nu despre următorul. Într-adevăr *auf wiedersehen !* Nu și dacă mai putea face ceva.

---

* *Auto-Launch Response Mode* — ripostă declanșată automat (n. tr.).

** *Launch on Warning* — Declanșare la avertizare.

— Presupun că rușii știu asta, spuse Van Dorn dîndu-i lui Ann paharul.

Ea închină :

— Pentru whisky-ul bun de Kentucky !

Înclină paharul și luă o înghițitură, apoi se uită la Van Dorn :

— Da, li s-a spus. Altfel ce descurajare ar produce o amenințare ? Dar, fie că n-au crezut, fie că s-au hotărît să facă oricum o încercare. Replica noastră nucleară la o lovitură cu IEM ar fi slăbită, dar nu chiar *atît* de slabă. Avem submarinele și armele nucleare din Europa.

Ann se apropie de ușile batante și privi cerul. Fulgerele se transformaseră în trăsnete și vîntul ducea sunetele departe. Un tunet îndepărtat își rostogoli zgomotul în încăpere.

— Dumnezeu încearcă să ne avertizeze.

Se întoarse cu fața spre interior :

— Mă rog, asta-i partea întunecată a tabloului. Erați îngrijorați de o înfrîngere instantanee și totală, fără să tragem un foc. Nu vă fie frică : o să avem războiul nostru nuclear.

Rămase cu ochii în fundul paharului și amestecă lichidul brun.

— Un caz clasic de subestimare a voinței inamicului de a lupta. Deziluzie în masă la Moscova. Dobitoci !

Ridică ochii :

— Deci, după toate indiciile, soarele de mîine își va trimite razele printre fire de praf nuclear.

Van Dorn respiră puternic :

— Poate că nu. Presupun că Președintele vorbește chiar acum cu premierul sovietic. Dacă le spune că sîntem cu ochii pe ei, s-ar putea să renunțe.

Ann nu răspunse.

— Președintele, continuă Van Dorn, îi poate informa pe sovietici că a autorizat forțelor nucleare să declanșeze atacul imediat ce unul dintre sateliții noștri detectori de rachete va fi observat o singură rachetă lansată de ei.

Ann clătină din cap :

— Nu va fi vorba de nici o lansare, nici în Uniunea Sovietică, nici de pe un submarin sovietic, nici din altă parte.

Van Dorn făcu cîțiva pași spre ea :

— Ce vrei să spui ? Cum o să detoneze dispozitivul ăla nuclear deasupra centrului Statelor Unite ?

— Din satelit, bineînțeles, replică Ann.

Van Dorn amuți pe moment, apoi izbucni :

— Fir-ar al dracului ! Bineînțeles...

— E cît se poate de simplu, continuă Ann. În momentul ăsta se rostogolesc prin întunecimea vidului mii de sateliți de toate soiurile și formele, trecînd liber frontierele neprotejate din spațiu. Unul din tipurile de sateliți sovietici se numește „Molnia", care înseamnă, nici nu se putea mai bine, fulger. Sînt zeci de sateliți de comunicații „Molnia", destul de inofensivi, care trec zi și noapte pe deasupra Americii, în lung și în lat. Unul dintre ei prezintă un interes deosebit pentru oamenii mei de la Agenția de Securitate Națională. „Molnia" 36.

Ann se îndepărtă de ușile terasei și se așeză pe marginea biroului lui Van Dorn, continuînd :

— „Molnia" 36 a fost lansat de la baza sovietică de rachete din Plesețk cam cu un an în urmă. Are o orbită foarte alungită, cu un apogeu de vreo patruzeci de mii de kilometri — altitudinea maximă — și un perigeu de numai șase sute patruzeci de kilometri. Motivul invocat pentru o asemenea orbită cu totul neobișnuită este că face posibilă prelungirea reprizelor de comunicații, ceea ce, în parte, e adevărat. Dar cu o asemenea orbită, el iese din raza sateliților noștri de cercetare și a celor ucigași pe cea mai mare parte a călătoriei. Apogeul de patruzeci de mii de kilometri e undeva, deasupra lacului Baikal din Siberia Centrală.

Adăugă aproape neglijent :

— Perigeul de șase sute patruzeci de kilometri este deasupra Americii, prin Nebraska, dacă vreți să știți exact.

Nu vorbi nimeni, și Ann se duse la măsuță luînd tava cu aperitive, aproape goală.

— Ai mei, la NSA, au stabilit prin mijloace electronice că la bordul acestui „Molnia" nu se află încărcătura normală de echipament de comunicații. Deducție : Spațiul rămas

liber e umplut cu altceva. Cum ar fi : cîteva kilograme de plutoniu îmbogățit.

Luă o felie de somon afumat și o mîncă.

— „Molnia“ 36 este, foarte probabil, ceea ce se numește o BOS — bombă pe orbită de satelit. BOS-urile sînt interzise prin tratatul ONU din 1966, dar am impresia că Ivan și-a pierdut exemplarul lui din tratat.

Căută pe tavă și mai găsi o felie de somon afumat.

— Bună mîncare, George. Nazistul ăla nebun tot mai lucrează pentru tine ?

— Nu e nazist, răspunse Van Dorn pe un ton distrat. E evreu german.

— Credeam că a fost în SS.

— Nu, asta a fost legenda. Uite, ești sigură...

Abrams interveni :

— Ce durată de revoluție are „Molnia“ ăsta ?

Pronunțase cu accentul rusesc corect, și Ann îi aruncă o privire.

— Ei, asta-i vestea cea bună, răspunse ea. Durata unei revoluții în jurul Pămîntului e mare — douăsprezece ore și șaptesprezece minute, plus-minus cîteva minute.

Se uită în pahar și clătină cuburile de gheață, apoi bău whisky- ul rămas.

— Vestea rea e că nu-mi aduc aminte pe dinafară cînd urmează să revină deasupra Nebraskăi.

Îi întinse paharul lui Van Dorn :

— Foarte slab de data asta. Mai ales sifon.

Van Dorn luă paharul și se duse din nou la bar. Spuse peste umăr :

— Păi, sînt sigur că putem afla.

— Nici o problemă. Ai un computer conectat la rețea ?

— Nu, de la telex n-am mai avansat.

— O, George !

Luă telefonul lui Van Dorn, în timp ce cu cealaltă mînă apucă paharul din mîna acestuia. Sper că pot să intru în legătură cu Fort Meade. Își fixă receptorul pe umăr și apăsă pe butoane.

Abrams o urmărea. Nu mai văzuse pînă acum un număr de telefon cu douăzeci și una de cifre. Ann trecu printr-o

procedură de identificare destul de complicată. Abrams își aminti că cineva spusese odată că Agenția de Securitate Națională era atît de secretă încît congresmen-ii spuneau că NSA însemna „No Such Agency"*

Ann dădu la telefon de cineva pe care părea să-l cunoască :

— Da, Bob, sînt Ann Kimberly. Sînt la New York și am nevoie de niște informații. Ai calculatorașul ăla în față ?

Lui Abrams i se mai spusese că la sediul NSA de sub Fort Meade erau paisprezece pogoane de calculatoare, așa că erau șanse bune ca Bob să aibă unul în fața lui.

— Nu, telefonul ăsta nu-i asigurat, spuse Ann. Dar am nevoie numai de niște informații nesecrete. O.K... ?

Dădu din cap spre cei din încăpere și spuse în microfon :

— Dă-i pe seria „Molnia".

Așteptă, apoi continuă :

— Bun, am nevoie de „Molnia" 36. Îl ai ? Acum dă-mi ora și locul perigeului.

Ascultă din nou, apoi spuse :

— O.K... O.K, Bob. Mersi... Nu, discutam banalități pe aici. Bun. Ne mai vedem.

Închise și se uită la cei trei care o priveau.

— Doar nu vreți să știți, spuse ea.

Van Dorn replică aspru :

— Pe dracu', sigur că vreau să știu.

Ann se uită la ceas și Abrams luă gestul ca pe un semn rău. Se întrebă dacă se uita la minutar sau la secundar. Ea ridică privirea și rosti :

— „Molnia" 36 se deplasează aproximativ în direcția sud-vest, coborînd de la apogeu spre pămînt. Ora perigeului, deasupra localității Blair din Omaha, este zero și șase minute, ora estică, douăzeci și trei și șase minute ora centrală, ceea ce, oricum, înseamnă... peste nouăzeci și șase de minute.

Privi pe fereastră de parcă, își apuse Abrams, ar fi căutat satelitul.

---

* *No Such Agency* — nu există o asemenea agenție (n. tr.).

— S-ar putea să aștepte următoarea rotație, spuse Katherine.

— N-aș crede, zise Van Dorn. Nici rusnacilor nu le place să stea douăsprezece ore în subsol.

— Dacă birourile misiunii, adăugă Abrams, nu se deschid ca de obicei și dacă delegația nu apare mîine dimineață la ONU, s-ar crea suspiciune. Nu, or să-i dea drumul în noaptea asta. De pe orbita *asta*.

Katherine izbucni deodată :

— Ticăloșii !

Se uită la Van Dorn :

— Și noi avem partea noastră de vină. Trebuia să facem mai mult, sau să nu facem nimic. Dar ne-am angajat, așa că trebuie s-o ducem pînă la capăt.

Van Dorn rămase nemișcat, cu privirea în gol. Apoi, după o vreme, șopti :

— Da, de acord. N-am avut intenția să trec peste asta cu cîteva telefoane, Kate. O să abordăm direct situația vecinilor. Luă telefonul și sună bucătăria, de unde răspunse cineva din personalul casei.

— Găsește-l pe Marc Pembroke și trimite-l în camera mea de lucru, imediat !

Van Dorn puse jos receptorul și se uită la fiecare, pe rînd :

— S-ar putea să reușim sau nu să oprim ceasul ăsta care ticăie, dar, pe Dumnezeu, nu există nici un motiv ca să nu ne permitem puțină răzbunare personală.

Arătă cu capul spre fereastră :

— Noaptea asta e și ultima lor noapte.

George Van Dorn se uită la Ann Kimberly :

— În regulă ?

Ea ridică din umeri.

— Nu cred că mai contează prea mult dacă moartea îți vine de la un glonț de calibru mic sau de la un glob de foc nuclear. Oricum, cînd ești mort, ești mort. Dă-mi un pistol, că de apăsat pe trăgaci apăs eu.

Van Dorn se uită la Abrams.

Abrams era dezgustat de activisme de genul ăsta, din motive parțial profesionale, parțial culturale.

— Sînt sigur că sînt pregătiți să reziste unui atac extrem de puternic, spuse el.

Van Dorn zîmbi întunecat :

— Pembroke și cu mine am schițat deja niște planuri de atac.

Abrams găsi asta ciudat, dar nu de necrezut. Încercă alt cui :

— Și dacă *nu e* în noaptea asta ? Cum o să explicăm de ce am atacat un sediu diplomatic și am împușcat misiunea sovietică la Națiunile Unite ?

— Uite, răspunse Ann, noi propunem o lovitură de preîntîmpinare, nu un act de agresiune neprovocată.

Van Dorn se trase de falcă și spuse :

— Abrams, dacă obiecțiile tale sînt mai mult de ordin practic decît moral, fii sigur de treaba asta. Om fi noi spioni amatori, dar ca soldați sîntem profesioniști. De fapt, se-ntîmplă că am în curtea din spate un aruncător de optzeci și unu de milimetri.

Abrams căscă ochii.

Van Dorn zîmbi aproape timid :

— Putem să demolăm afurisita aia de casă cam în zece minute și pe urmă să mergem să-i terminăm.

Abrams îl privi fix.

— Soarta a vrut ca cei trei pirotehnicieni pe care îi am astă-seară să aibă ceva pregătire cu aruncătoarele, adăugă Van Dorn.

Abrams își spuse că soarta avea prea puțin de-a face cu asta. Își frecă fruntea. Cît timp fusese vorba de spionaj amator, fusese suficient de straniu. Acum, că se ajunsese să se discute tactică de infanterie, devenise alarmant. În minte îi reveni imaginea fetiței rusoaice strîngîndu-și păpușa la piept. Katerina și Katia. „Unde te duci, Katerina ? Jos, la subsol". Clătină din cap și se uită la Van Dorn.

— Sînt femei și copii în subsolul ăla.

Van Dorn răsuflă prelung. Vorbi încet, aproape cu blîndețe :

— Sînt femei și copii în toată America. Dacă vrei să vorbești despre femei și copii, încearcă să-ți extinzi imaginația și să-ți închipui rezultatele unui război nuclear.

Abrams răspunse cam iritat :

— Masacrarea oamenilor ălora nu va împiedica nimic din ce urmează.

Adăugă :

— Dacă se produce un atac cu IEM, aruncătorul va continua să funcționeze. De ce nu amîni pînă vezi ce se întîmplă la miezul nopții ?

Van Dorn dădu să răspundă, dar sună telefonul și el ridică receptorul. Ascultă, apoi spuse :

— Da, e chiar aici.

Îi întinse receptorul lui Abrams :

— Căpitanul Spinelli.

Abrams păru cam surprins cînd luă receptorul. Vorbi în microfon :

— Ce-i, Dom ?

— Tot mai petreci, Abrams ? replică Spinelli. Păi, doar o trecere în revistă a evenimentelor serii.

— N-am nici o știre.

— Am eu.

Abrams luă telefonul și trase firul spre cămin, întorcîndu-le spatele celorlalți trei. Îi auzi începînd să vorbească pe un ton scăzut.

— Unde ești ? întrebă el în telefon.

— La Secția 19.

Abrams vorbi încet :

— Bun, ce e ? întrebă el fără prea mare interes.

— Am o urmare la nota pe care i-ai lăsat-o omului meu de la casa din Strada 36.

— A, da, „Lombardy", răspunse Abrams. Era doar un foc de întîmpinare. Nu credeam ca Thorpe să lase ceva pe-acolo. E o casă clandestină a CIA și o folosesc și alții...

— Nu e a CIA și n-o folosește nimeni în afară de Thorpe. Thorpe a împrăștiat rahatul cu CIA ca să-și acopere fundul.

— Și ce-ai găsit, Sherlock ? îl întrebă Abrams pe Spinelli. Radiouri, cifruri, ceai rusesc, un exemplar cu autograf din *Das Kapital* ?

— Păi, oricum, radiouri. Ascultă, n-am reușit să obținem un mandat, așa că l-am sunat pe Henly, omul de

legătură de la CIA, și l-am convins. Ne-am dus la „Lombardy" și-am spart nenorocita aia de ușă cu topoarele de incendiu. Doamne, ce decoruri are clovnul ăsta ! În capul scărilor, la etajul doi, era o ușă mare, neagră, făcută din ceva de plastic. Era elastică, parcă era din cauciuc. Am dat în ea vreo zece minute. Henly era pornit, era foarte sigur că o să găsească ceva sinistru în spatele ușii. Dar ușa nu ceda. A trebuit să chem Serviciul de Urgențe, care pînă la urmă a aruncat-o în aer cu juma' de kil de plastic.

Abrams îl auzi pe Spinelli aprinzîndu-și un trabuc.

— Și... ?

— Și încăperea asta uriașă de la mansardă arăta ca o combinație între puntea de zbor de pe *Enterprise* și camera de reculegere a marchizului de Sade. Era o dîră de sînge pe toată pardoseala de faianță albă, ducînd la un frigider cît o cameră — cum sînt alea din măcelării. Dar nu erau atîrnate șunci. Nu, domnule, fraierul ăsta conduce o morgă particulară.

Abrams aruncă o privire peste umăr și văzu că cei trei erau cufundați încă în discuție, părînd că nu-i dau atenție. Întrebă încet :

— Cine era acolo ?

Spinelli inspiră adînc.

— Chestii nasoale acolo, Tony. Trei — numără și tu : unu, dispărutul Randolph Carbury, cu țeasta aranjată de vechiul nostru prieten, obiectul contondent. Doi, o femeie între două vîrste, identificată de portăreasa Frog ca fiind menajera, aparent glonte în ochiul drept, ieșit prin spatele urechii drepte. Și numărul trei, Nicholas West, torturat, cauza morții necunoscută. Mai ești acolo ?

Abrams dădu de cîteva ori din cap, apoi își drese glasul :

— Da... da...

— Bun. Acum îl căutăm pe domnul Peter Thorpe. Ai vreo idee ?

— Nu... adică, poate. S-ar putea să fie aici, la vecini.

Spinelli lăsă să-i scape un fluierat.

— Păi, atunci, cam pînă aici a fost treaba poliției.

Făcu o pauză și spuse :

— Oricum, cred că mai departe o să vrea CIA să preia afacerea.

— Ascultă, Dom... Ai făcut treabă bună. Mersi de telefon.

— Nici o problemă, Abrams. Îți sînt dator. Habar n-am pentru ce, dar am să-ți plătesc. Ce vin bei acolo ?

— „Villa Banfi Brunello di Montalcino", recoltă șaptesopt. Du-te acasă, Dom. Serios. Du-te-acasă ! Abrams închise și se întoarse.

Van Dorn ridică ochii :

— Ceva pentru noi, Abrams ?

Abrams puse telefonul la loc pe birou. Ezită, apoi spuse :

— Poliția și CIA au intrat în apartamentul lui Thorpe și-au găsit corpul colonelului Carbury într-un dulap de alimente de la mansardă.

Katherine își duse mîna la gură și se prăbuși într-un fotoliu.

Van Dorn vorbi pe un ton jos și supărat :

— Pui de căței ! Stai să pun eu mîna pe...

— O, n-o lua ca pe ceva personal, George, îl întrerupse Ann. Peter n-are nimic personal împotriva nici unuia dintre noi. E doar nebun.

Se uită la soră-sa :

— Îmi pare rău, Kate. Ar fi trebuit să te avertizez.

— Ai făcut-o. Eu n-am ascultat.

Ann se întoarse din nou spre Abrams :

— Ce-a mai spus amicul tău de la poliție ?

Îi susținu privirea lui Abrams cîteva secunde, și el își dădu seama că ea înțelesese. Ann se întoarse cu spatele.

— Poliția și CIA îl caută pe Thorpe, bineînțeles, spuse Abrams. Le-am spus să încerce și la vecini.

Van Dorn fornăi :

— Dacă Thorpe e acolo, e bine mersi acasă. Încă un motiv să-i aruncăm pe toți în aer.

Van Dorn își aprinse un muc de trabuc.

Katherine se ridică și trase aer în piept.

— Nu, George, spuse ea. Sînt de acord cu Tony că nu putem face asta.

Se întoarse spre Abrams :

— Dar trebuie neapărat să intrăm în casa aia. S-ar putea să fie ceva ce putem face acolo ca să oprim...

Ezită, apoi spuse :

— Tata e acolo... Peter s-ar putea să fie acolo... Cred că o confruntare personală — nu un baraj de artilerie —, e mai aproape de spiritul grupului nostru.

Van Dorn nu spuse nimic.

— Din punct de vedere practic și profesional, adăugă Ann, eu aș vrea să pun mîna pe echipamentul ăla de comunicații. S-ar putea să fie cheia cu care să le oprim operațiunea.

Se întoarse spre Van Dorn :

— Fără artilerie, George. Intrăm acolo *mano a mano*

Van Dorn încuviință :

— În regulă...

Katherine își puse mîna pe brațul lui Abrams :

— În regulă ?

Abrams nu credea că o alternativă între baraj de foc de mortiere și un raid de comando era chiar o alternativă, dar înțelegea rostul celui de-al doilea.

— Uite, zise el. Nu-i nevoie de aprobarea mea. Dați-i drumul. Băgați-i un glonț lui Androv în burta aia grasă, dacă puteți. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, lăsați-l pe domnul Van Dorn aici, la telefon, să încerce să îndepărteze explozia asta IEM.

Van Dorn trase cu sete din trabuc și spuse :

— N-am să pierd timpul să mă dau în spectacol spunîndu-vă că n-o să-mi trimit oamenii acolo unde nu m-aș duce eu însumi. În timpul războiului, am trimis sute de bărbați și de femei să-și întîlnească soarta fără mine. Fiecare are o treabă. A mea, astă-seară, e să stau aici, lîngă telefon și telex. Și ducă-se dracului oricine gîndește rău despre mine.

Ann își puse brațul pe după umerii uriași ai lui Van Dorn.

— O, George, nimeni n-o să gîndească rău despre tine. Dacă dăm greș la vecini, oricum or să vină ei aici să te-mpuște.

---

* Pe rînd, succesiv (n. tr.).

Van Dorn rînji, ferindu-se de Ann, și se bătu peste tocul pistolului de sub buzunar.

— În 1945 am avut un meci de tir cu doi teroriști de la KGB în sectorul sovietic al Vienei. Am ratat toți trei. De data asta, n-am de gînd să mai ratez.

Ann zîmbi :

— Păi, George, nu-i niciodată prea tîrziu în viață să te răscumperi. Bineînțeles că eu plec alături, pentru că pot să lucrez cu sistemul lor de comunicații.

Se întoarse spre Katherine :

— Tu mergi fiindcă trebuie.

Ann îl privi pe Abrams.

Abrams ridică din umeri :

— Eu merg fiindcă mi-s-a slăbit un șurub.

Katherine îi zîmbi :

— Și știi bine rusește și cunoști locul.

— Ar trebui să spargi petrecerea asta plicticoasă, George, spuse Ann.

Van Dorn clătină capul :

— Nu pot. Ar părea suspect. Pe invitații scrie pînă la unu noaptea, și vecinii mei au acces la genul ăsta de informații.

Se gîndi un moment și adăugă :

— Oricum, aș vrea să-i țin pe toți aici.

Van Dorn se uită la Katherine :

— Tu ce armă ai ?

Ea făcu semn cu capul spre poșetă :

— Un Browning de 45.

Van Dorn băgă mîna în buzunar și scoase glonțul de calibrul 45 placat cu argint.

— Știu că e melodramatic... dar eram tineri și înclinați spre gesturi teatrale. Cu toate astea, glonțul e real.

Ea îl luă fără un cuvînt și îl ținu strîns în mînă.

— Ei, George, spuse Ann, dacă nu ne întoarcem pînă se sting luminile, sînt convinsă că n-ai să eziți să-ți dezlănțui artileria.

— Dacă nu vă văd înapoi aici, sau n-aud despre voi pînă la miezul nopții, fie IEM, fie nu, deschid focul de mortier.

Îi privi pe toti trei :

— În regulă ?

Dădură toți din cap.

Se auzi un ciocănit și ușa se deschise. Marc Pembroke păși înăuntru.

Ann îi zîmbi :

— Arăți în formă, Marc. Ești în formă pentru o treabă ?

— O... bună, Ann. Nu te-am văzut de mult.

Se întoarse spre Van Dorn :

— Astă-seară, da ?

— Exact.

Van Dorn se uită o clipă la Abrams, apoi îi spuse lui Pembroke :

— Sînt copii în subsol. Bineînțeles că ei n-au nici o vină. Sînt și femei și personal diplomatic. Mai gîndiți-vă.

Pembroke încuviință :

— E o complicație, dar nu-i o problemă. Cînd îi dăm drumul ?

Van Dorn își privi ceasul.

— Poți să fii gata în treizeci de minute ?

— Nu pot, dar voi fi.

— Atunci adună oamenii, pe ai tăi și pe ai mei, și adu-i aici.

— I-aduc acum.

Pembroke se întoarse.

Van Dorn strigă :

— Încă ceva. E timpul de plătit niște polițe vechi, chiar aici în casă. Cum am discutat.

Pembroke dădu din cap și plecă repede.

Van Dorn se duse la birou și ridică telefonul. Se uită la cei trei din cameră, în timp ce forma un număr, și spuse :

— În timpul ultimului război, radarul îți dădea o avertizare de o oră. Acum, sînt mulțumiți dacă au cincisprezece minute. Eu le-am dat cîteva ore. Sper pînă la Dumnezeu că și-au folosit timpul în mod constructiv.

Vorbi în receptor.

— Alo, sînt Van Dorn. Am trecut prin foc și prin apă.

Începu să vorbească cu persoana de la celălalt capăt al firului.

Abrams se apropie de peretele pe care erau atîrnate, în rînduri elegante, fotografiile, și le privi. Katherine veni lîngă el.

— De fapt, noi am avut o avertizare de patruzeci de ani, nu ? zise ea.

Abrams nu răspunse.

— Nici măcar n-am ajuns să ne cunoaștem unul pe altul, șopti ea.

El îi aruncă o privire :

— Avem o întîlnire la micul dejun, mîine. La braserie.

Ea zîmbi :

— Să nu întîrzii !

Se întoarse și se îndreptă spre sora ei.

Abrams continuă să se uite la fotografii, fără să le vadă. Se gîndea că, în multe privințe, evenimentele parcurseseră un cerc complet. Și-i aminti pe părinții lui întîlnindu-se cu prietenii în camere meschine, complotînd și plănuind ziua cînd muncitorii își vor sfărîma lanțurile. Se gîndea la Van Dorn schimbînd focuri de pistol cu inamicul pe străzile Vienei. Contemplă personalitatea lui James Allerton, angajat de o jumătate de secol, sau mai mult, în serviciul unei puteri străine, ceea ce-l făcea probabil să fie cel mai longeviv trădător. Reflectă la agenda lui Kimberly, la mesajul lui Arnold Brin și la alte mesaje și dosare clasate, chestii moarte de la vii și de la morți ; și se gîndi că, într-un fel, trecutul mort se întorsese să-i îngroape pe cei vii și pe cei nenăscuți încă.

CARTEA A ŞAPTEA

ASALTUL

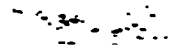

56

Claudia Lepescu mergea repede pe poteca îngustă care brăzda faleza în diagonală. Deasupra, pe peluza largă a lui Van Dorn, auzise un bărbat strigînd la ea cu accent britanic. Unul dintre oamenii lui Marc Pembroke.

Își aruncă din picioare pantofii cu toc înalt și păși mai departe pe poteca întunecată, mai repede acum, dar cu teama să nu cadă în rîpă. În spate auzi zgomot de pași și își dădu seama că era vorba de două persoane.

Claudia ajunse la capătul potecii și o luă la fugă pe panta acoperită cu dafini, mărind viteza pînă se dezechilibră și căzu. Oamenii care o urmăreau o auziră strigînd și se îndreptară spre ea. Ea sări în picioare și alergă pînă ajunse la gardul de apărare.

Își puse palmele pe gard și respiră adînc, privind la vîrfurile zigzagate ale stîlpilor, profilate pe cer ca dinții dragonului. Se întoarse și se sprijini cu spatele de gard.

Rafalele vîntului ce bătea dinspre nord mișcau crengile din jurul ei, și nori negri brăzdau fața lunii. Un fulger lumină cerul spre nord-vest, și ea văzu umbrele celor doi bărbați, care stăteau nemișcați în depărtare. Unul dintre ei strigă :

— Claudia ! Nu-ți facem nimic, Claudia !

Un tunet zgudui pămîntul sub picioarele ei, înăbușindu-i cuvintele. Ea se întoarse și păși nesigur de-a lungul gardului de lemn, dar părea că nu există nici o trecere. I se spusese că gardul putea fi escaladat din partea asta, folosindu-se de niște scoabe bătute orizontal în stîlpii de lemn, dar gardul era aproape de două ori mai înalt decît ea. Auzi un zgomot de pași în spate, pe pămîntul acoperit cu pietriș.

Claudia mai alergă aproape cincizeci de metri și se opri să-și tragă răsuflarea. Picioarele îi erau pline de tăieturi și simțea sîngele mustindu-i în dres. Rochia neagră din tricot

era agățată în cîteva locuri, iar fața și brațele îi erau zgîriate și pline de vînătăi. Simțea șiroaiele de sudoare caldă curgîndu-i pe trup.

Deodată, două fascicule de lanternă sfîșiară întunericul.

Claudia se ghemui repede în spatele unei tufe. Fasciculele de lumină cercetau sistematic de-a lungul gardului și prin copacii din spatele ei. Așteptă pînă trecură pe deasupra ei, apoi se ridică, făcu un pas înapoi pentru start și alergă spre gard. Căută cu mîinile și cu picioarele ceva de care să se apuce, dar prima scoabă orizontală era prea înaltă și alunecă în jos, așchiile de cedru intrîndu-i în piele.

— *Aici* erai !

Pașii se apropiară.

Claudia simți lacrimile țîșnindu-i din ochi și sudoarea sărată arzîndu-i buzele. Strigă :

— Am un pistol !

Pașii se răriră și luminile se stinseră.

— Ușurel acum, îi spuse unul dintre bărbați celuilalt. S-o înconjurăm !

Claudia se uită din nou disperată la gard. Semăna cu gardurile de apărare din filmele cu cowboy. Asta-i aduse aminte de un lasou. Își scoase repede dresul și bîjbîi cu mîna pe pămînt pînă găsi o piatră de mărime potrivită. Lăsă piatra să cadă în vîrful unuia din ciorapi, pe care îl înodă și apucă dresul de celălalt vîrf. Se ridică, roti dresul pe deasupra capului și-l aruncă în sus spre gard.

La a doua încercare, vîrful cu piatra căzu printre doi stîlpi și ea trase de dres ca să-l înțepenească, apoi își începu ascensiunea, o mînă deasupra celeilalte, pe frînghia de nailon, sprijinindu-se cu picioarele de gard. Nailonul se întinse la maximum, și ei i se făcu frică să nu cedeze.

Picioarele dădură de prima scoabă ; se odihni o clipă, apoi se cățără mai departe pînă atinse a doua scoabă.

Lanternele se aprinseră din nou ; un fascicul o găsi și-i poposi pe față. Un bărbat strigă :

— Stai, că tragem !

În liniștea nopții, se auzi zgomotul metalic oribil al armării cocoșului.

Cu o ultimă explozie de energie, născută din frică, se cățără în vîrful gardului, simțind cum țărușii îi intră în piept și în abdomen.

Auzi, din două direcții diferite, tusea șuierătoare a pistoalelor cu surdină, urmată de sunetele gloanțelor care loveau și scoteau țăndări din lemn exact sub ea. Tot gardul se legănă sub impact. Ea lăsă să-i scape un strigăt îngrozit, apoi închise ochii și se rostogoli ușor peste țărușii. Înainte chiar de a avea timp să aibă senzația de cădere, simți șocul dur al impactului cu pămîntul în față și în piept, care-i tăie răsuflarea.

Rămase întinsă cîteva secunde, apoi își umplu din nou plămînii cu aer. Auzi zgomote pe gard și-și dădu seama că nu trăsese dresul după ea, iar acesta rămăsese la dispoziția urmăritorilor.

Sări în picioare și începu să alerge. Dincolo de fîșia de trecere, parțial defrișată, o pată de lumină aruncată de lună dezvăluia conturul întunecat al zidului care mărginea proprietatea rusească. Îi auzi pe cei doi în spatele ei și încercă să alerge mai repede, ignorînd durerile din picioare. Rochia tricotată, colantă, îi împiedica mișcarea picioarelor și ea încetini, cît să-și ridice poalele și să-și prindă tivul de cordon, apoi țîșni înainte.

Cei doi oameni ai lui Pembroke cîștigau teren, dar nu trăgeau, nu strigau și nu-și aprinseseră lanternele ; nici n-ar fi făcut-o, își spuse Claudia, atît de aproape de proprietatea rușilor. Zidul era la vreo șase metri în față, apoi la trei și, deodată, fu chiar în fața ei. Ea își aruncă mîinile în față ca să-i prindă muchia și sări, aproape fără să-și întrerupă alergarea.

Plonjă cu capul înainte în tufișul de dincolo de zid. Ritmul pașilor celor doi urmăritori încetini, apoi auzi cum se opresc în fața zidului. Încetini și ea pasul și începu să-și aleagă cu mai multă grijă drumul pe terenul în pantă ascendentă.

Deodată, de jur-împrejurul ei se aprinseră lumini, și ea auzi o voce, lătrînd într-o engleză cu accent :

— Oprește-te ! Opește-te sau tragem !

Ea îngheță.

— Mîinile pe cap !

Ea făcu întocmai cum i se spusese.

— În genunchi !

Claudia se conformă, simțind sub genunchii goi vegetația umedă, în putrefacție. Luminile îi loviră ochii, și ea îi închise, gîndindu-se că poate aveau ordin s-o împuște pe loc.

Trecu un timp ireal de lung, apoi Claudia auzi zgomotul pe care îl face revolverul atunci cînd e armat.

Cameron și Davis, cei doi oameni ai lui Pembroke, se ridicară în picioare, fără zgomot, lîngă zidul nu prea înalt. Davis ridică aparatul de vedere pe timp de noapte și cercetă terenul împădurit din față. Lumina slabă a lunii acoperite de nori și a stelelor era amplificată electronic, realizînd o imagine cu tentă verzuie. Davis reglă puterea de separare și focalizare.

— Acolo ! Au interceptat-o... dar nu pot să-mi dau seama ce se-ntîmplă.

— Hai înapoi, spuse Cameron.

Se întoarseră și-și croiră drum prin țara nimănui spre gardul de lemn. La vreo doi metri de acesta, înconjurară un tufiș des de tisă și îngenunchează.

Tony Abrams, stînd și el cu un genunchi la pămînt, îi privi în lumina slabă. Își spuse că, spre deosebire de soldații convenționali, ale căror uniforme și echipament erau destinate să fie folosite în diverse condiții de teren și de împrejurări, oamenii ăștia erau echipați în mod special pentru un singur lucru : un raid de noapte scurt, rapid. Îmbrăcămintea și echipamentul erau în mozaic de culori negru și gri, fețele înnegrite și impenetrabile.

Cameron se întoarse spre Abrams :

— Ploșnițe ?

Abrams se uită la detectorul de microfoane, așezat pe pămînt :

— Se pare că nu.

Cameron încuviință din cap.

Katherine, ghemuită lîngă Abrams, îi șopti lui Cameron :

— Ce s-a întîmplat ?

— Au înșfăcat-o, spuse acesta ridicînd din umeri.

— N-aș putea să spun ce primire i-au făcut, adăugă Davis.

— Sper să nu le treacă prin minte că prin vînătoarea asta, am urmărit să ne ocupăm pozițiile, spuse Abrams.

— Cînd trecem dincolo ? întrebă Katherine.

Cameron se uită la ceas :

— Foarte curînd.

— Am văzut cel puțin cinci, rosti Davis. Dacă doi o duc la reședință, atunci ni se măresc puțin șansele.

Abrams își spuse că trei ruși erau deja cu trei mai mulți decît avea chef să întîlnească în noaptea asta. Îi privi pe Cameron și Davis. Chiar și atît de aproape, abia îi distingeai, dar prezența lor iradia în noapte amenințare. Ca profesionist, era impresionat de echipamentul lor : glugi și veste antiglonț negre, dotare de prima mînă și cu greutate redusă, totul insonorizat și înnegrit.

Abrams se uită la Katherine, aflată lîngă el, îmbrăcată și echipată la fel, cu lungul ei păr blond îndesat sub masca înaltă, cu glugă. Ea se aplecă și-i șopti în ureche :

— Am încredere în oamenii ăștia. Sînt buni. O să ieșim bine.

— Sînt sigur, zîmbi Abrams.

Ea îl sărută pe obraz.

Cameron scoase un pistol de semnalizare de la centură și trase în aer. Racheta explodă la treizeci de metri, într-o ploaie incandescentă alb-albastră. Cameron le spuse lui Abrams și lui Katherine :

— Ăsta-i semnalul că Claudia a trecut dincolo. Pirotehnicienii lui Van Dorn trebuie să confirme și să acopere semnalul cu mai multe rachete de același fel.

În timp ce vorbea, o salvă de rachete se sparse deasupra lor.

— Artificiile sînt o mască bună pentru rachetele de semnalizare, spuse Davis. Și zgomotul ne acoperă puțin.

— Comunicațiile, controlul și comanda sînt cam la voia întîmplării, fără radio, adăugă Cameron, dar Ivan are niște echipamente de supraveghere al dracului de bune și nu vrem să-l punem în gardă.

Abrams dădu din cap, spunîndu-și : *„Dacă ai impresia că avem probleme în ceea ce privește comunicațiile, așteaptă să vezi ce-o să fie cînd or să se oprească toate radiourile din America de Nord.“*

Abrams se uită la Cameron și la Davis în lumina muribundă a artificiilor. Cînd îi întîlnise în vestiarul din subsolul lui Van Dorn, își dădu seama că-i mai văzuse cu ocazia întîlnirii din cimitir. Pembroke îi spusese că amîndoi erau veterani ai războiului din Falkland, unde luptaseră în Comandourile Regale ; recrutați de Pembroke la demobilizare. Cameron era scoțian, Davis englez. După spusele lui Van Dorn, Pembroke angaja numai foști soldați britanici : englezi, scoțieni, irlandezi și galezi.

Abrams privi cerul. Vîntul bătea acum mai constant ; pe deasupra lor trecea un front atmosferic. Norii cenușii, zdrențuiți, alergau pe cer dinspre nord spre sud. Aerul se răcise și mirosea a ploaie. Departe, spre nord-est, dincolo de istmul Long Island, spre Connecticut, se auzeau tunetele, iar fulgerele luminau rar cerul. Își aminti ce spusese Van Dorn la ultima discuție pregătitoare :

— Dacă se luminează tot cerul spre vest, o să știți că s-a întîmplat. Atunci, misiunea voastră nu va mai fi o lovitură preventivă, ci una de răzbunare. Dați peste ei. Luați cu voi cît de mulți puteți. Nu va mai fi nici un motiv ca să vă întoarceți acasă.

Lui Abrams îi venea greu să împace imaginea publică rafinată a lui O'Brien, Van Dorn și a prietenilor lor cu înclinația lor de a se angaja în crime politice și raiduri de comando.

Katherine îi întrerupse gîndurile :

— Tony, ia uite !

Abrams îi urmări privirea ridicată spre cer. O rachetă uriașă se înălță încet în aer, cu panașul oscilînd în bătaia vîntului. Deodată, racheta explodă într-un glob de foc uriaș, cum Abrams nu mai văzuse niciodată la o rachetă de festivități. Aerul nopții fu sfărîmat de explozie, și Abrams chiar simți undele de șoc și văzu copacii îndoindu-se. După cîteva secunde, izbucniră alte rachete, mai mici, ale căror explozii se prelungiră în reverberații puternice. Difuzoarele lui Van

Dorn, montate pe stîlpi la vreo sută optzeci de metri în urma lor, păcăniră,* și Abrams auzi primele acorduri din *My Country'tis of Thee* sau, cum îi spuneau tovarășii lui, *God Save the Queen***. *Frumos efect, George*, își spuse Abrams.

Cameron și Davis se ridicară, urmați de Abrams și de Katherine.

Cameron vorbi pe deasupra zgomotelor :

— În șir cîte unul, la un interval de trei metri. Fiți cu ochii în patru, acum. Trecem dincolo.

Abrams nu auzise niciodată pe cineva spunînd asta în realitate, ci poate numai în filmele englezești de război. Se uită la Katherine. Ea îi făcu cu ochiul și ridică degetul mare, apoi își trase gluga, acoperindu-și fața.

Șirul se puse în mișcare. Obiectivul : camera transmisiunilor din mansarda reședinței rusești. Distanța era de vreo opt sute de metri, dar Abrams își spunea că ultimii cîțiva metri, respectiv porțiunea de scară ce ducea la mansardă — dacă ajungeau pînă acolo — urmau să fie, cum ar fi spus Cameron, cam la voia întîmplării.

Se întrebă dacă avea să-l întîlnească din nou pe Androv. N-ar fi avut nimic împotrivă să se întîlnească cu Alexei Kalin. Sau cu Peter Thorpe, fiindcă venise vorba. Se întreba ce simțea Katherine gîndindu-se la posibilitatea de a se trezi față în față cu tatăl ei.

Parcele și Furiile s-au dezlănțuit în noaptea asta, își spuse el, duse de vînturile furtunii care se apropie. Și toți curenții timpului și ai istoriei converg spre casa aceea din vîrful dealului, dincolo de liziera următoare.

Cît despre sine, își aminti că Parcele îi conduceau pe cei voluntari și le puneau piedici celor refractari.

---

* *My Country'tis of Thee — Despre tine, țara mea* — primele versuri ale imnului britanic (n. tr.).

** *God Save the Queen — Doamne, apăr-o pe regină* — denumirea populară a imnului britanic (n. tr.).

57

Karl Roth conducea spre sud pe Dosoris Lane. După vreo patru sute de metri, semnaliză pentru a intra pe aleea care ducea la reședința rușilor.

Agentul de circulație îl recunoscu pe Roth și furgoneta și-i făcu semn să vireze. Roth o luă la dreapta, și furgoneta săltă peste trotuar, printre șirurile de bariere de poliție, spre cabina pazei, care era la vreo zece metri mai sus pe alee. Se apropie de căsuța luminată, oprind în fața ușii. Mîinile și picioarele îi tremurau îngrozitor.

Doi paznici ruși, cu arme ușoare, apărură mai sus pe alee și se opriră, blocînd drumul. Roth stinse farurile și coborî geamul. Pe ușa cabinei de pază apăru un bărbat în civil. Acesta se opri pe treapta de la intrare, la cîțiva pași de furgonetă. Roth își drese glasul și-l salută în englezește :

— Ce mai faci, Bunin ?

Bunin răspunse tot în engleză :

— Ce faci aici, Roth ? Au zis că mai tîrziu.

Roth își scoase capul din mașină :

— A trebuit să vin acum.

Bunin se aplecă și-și spijini mîinile de portieră, uitîndu-se în cabină.

— Unde ți-e nevasta ? Au zis că vine și ea cu tine.

— A rămas la Van Dorn.

Rusul îl privi atent pe Roth :

— Puți a whisky și arăți groaznic.

Roth nu răspunse.

Bunin spuse în șoaptă :

— Ne-au dat alarma maximă. Știi ceva ?

— Crezi că-mi spune cineva ceva, Bunin ? zise Roth ridicînd din umeri.

Bunin scoase un sunet disprețuitor și rosti :

— Ce ne-ai adus ?

Roth își umezi buzele și privi spre cabina de pază. Prin fereastră se vedea un tînăr în uniformă care ședea la o masă și scria. Cei doi paznici de pe alee erau la cîțiva pași în fața furgonetei. Aruncă o privire în oglinda laterală și observă că porțile și drumul nu erau vizibile din acest punct al aleii.

— Roth ?

Karl Roth tresări.

— Da... da, am blinii, caviar și smîntînă. În spate.

Bunin semnală celor doi paznici, și aceștia se duseră repede în spatele furgonetei.

Marc Pembroke se ghemui lîngă ușa din stînga, care era încuiată. Ținea un pistol ațintit spre capul lui Roth. O prelată de pînză acoperea, în mijlocul podelei, o stivă de cutii, iar între cutii stăteau culcați doi dintre oamenii lui Pembroke — Sutter și Llewelyn. Într-o ladă mare, făcînd corp comun cu banca laterală, era întinsă Ann Kimberly.

Ușa din dreapta, descuiată, se deschise și cei doi paznici apucară containerele frigorifice cu alimente.

Pembroke aruncă o privire rapidă în dreapta. Mîna unuia dintre ei era la mai puțin de un metru de piciorul lui. Pembroke se uită la Roth și văzu că acesta urmărea mișcările rușilor și ale lui Pembroke în oglinda retrovizoare. Dacă Roth avea de gînd să-i trădeze, acum era momentul. Dar Roth părea paralizat de teroare.

Ușa din spate fu trîntită, și Pembroke auzi pașii paznicilor retrăgîndu-se spre cabină.

— Rămîi aici, îi spuse Bunin lui Roth. Trebuie să sun să văd dacă te primesc așa devreme.

Roth nu răspunse.

— Acum ! șopti Pembroke.

Llewelyn și Sutter aruncară prelata de pe ei, în timp de Ann Kimberly ieșea din ladă. Pembroke deschise ambele uși din spate, și cei patru, îmbrăcați în negru, săriră pe alee, se furișară pe lîngă furgonetă și năvăliră în mica încăpere din față a cabinei de pază.

Cei doi paznici, ducînd încă containerele cu alimente, priviră în spate, cu ochii și gurile larg deschise. Tînărul în uniformă din spatele mesei se ridică și privi nedumerit.

Bunin, cu mîna stîngă pe telefonul din perete, stătea lîngă masă. Ann strigă în rusește :

— Nu mișca !

Mîna dreaptă a lui Bunin se repezi în interiorul hainei.

Pembroke trase o rafală scurtă din automatul M-16, cu amortizor. Gloanțele îl plesniră pe Bunin, aruncîndu-l de perete. Se ridică pentru o fracțiune de secundă, făcu un pas înainte și se prăbuși, căzînd pe picioarele tînărului care ridicase mîinile. Cei doi paznici scăpaseră containerele, care se spărseseră, împrăștiind pe podeaua de lemn blinii, smîntînă și caviar. Bunin părea că se uită la toată mizeria și la pata de sînge ce se lățea în direcția alimentelor.

Ann dădu o serie de ordine severe. În cîteva minute, cei trei ruși supraviețuitori zăceau într-o cameră din spate, legați și cu călușuri în gură. Sutter stătea lîngă furgonetă, cu ochii pe Roth și pe alee. Llewelyn verifică pulsul lui Bunin, nu-l găsi și îl așeză la birou, astfel încît orice mașină oficială care ar fi trecut pe alături să vadă pe cineva la fereastră.

Pembroke găsi registrul într-un sertar al biroului și-l luă cu el. Cei patru se întoarseră repede la furgonetă.

— A fost o reprezentație grozavă, Karl îi spuse Pembroke lui Roth. Presupun că a ajutat și șnapsul. Aprinde farurile. Dă-i drumul !

Roth aprinse cu mîini tremurînde farurile și puse furgoneta în mișcare.

Ann îngenunche lîngă Pembroke și cercetă registrul cu o lanternă.

— Se face un control și un apel al gărzilor la fiecare treizeci sau patruzeci de minute. Ultima însemnare a lui Bunin este de acum zece minute, așa că s-ar putea să nu li se simtă lipsa o vreme.

Pembroke încuviință.

Nimeni nu vorbi în timp ce furgoneta se deplasa încet pe aleea cu pietriș în formă de S. Sutter privea prin geamurile din spate, Llewelyn se uita pe deasupra spătarului și supraveghea drumul prin parbriz. Ann răsfoi cîteva pagini din registru și spuse :

— Peter Thorpe a fost înregistrat acum două ore. E încă acolo.

Pembroke încuviință din nou.

Ann îi aruncă o privire și spuse :

— Ordine de la Androv, să-i aresteze pe Karl și Maggie Roth la sosire.

Îi făcu cu ochiul lui Pembroke, și acesta zîmbi, apoi se întoarse spre Roth :

— Ai auzit ?

Roth dădu din cap, dar nu spuse nimic.

Ann întoarse o pagină.

— O... am dat peste ceva... comandantul gărzii vine la întervale neregulate și semnează în registru. Ultima oară a fost la poartă... acum aproape o oră. Poate să vină în orice...

Roth scoase un sunet de atenționare și toți se priviră prin parbriz. În față se vedea, venind spre ei, proiectată pe copacii din curbă, lumina unui singur far. Pembroke se răsti la Roth :

— Mergi pînă ajungi la trei metri, apoi te oprești.

Pembroke și ceilalți trei se ghemuiră în spatele locurilor din față. Interiorul furgonetei era luminat de farul care venea spre ei. Pembroke puse vîrful țevii pistolului în ceafa lui Roth.

— Ce e ?

— E comandantul gărzii.

Vocea lui Roth tremura.

— E într-un kart deschis... cu șofer...

— Nu-i lăsa loc să treacă, spuse Pembroke.

Roth dădu din cap, simțind amortizorul pistolului apăsat în ceafă. Centră furgoneta pe aleea îngustă și opri. Kartul se opri și el. Șoferul strigă în rusește.

Ann îi șopti lui Pembroke :

— Vrea să știe ce dracu' crede Roth că face.

Pembroke îi spuse lui Roth :

— Bun, dă încet înapoi și lasă-l să treacă pe dreapta.

Roth bägă în marșarier și începu să dea înapoi. Șoferul rus ambală micul vehicul pe trei roți și se îndreptă spre spațiul creat între furgonetă și zidul de piatră care mărginea aleea.

Pembroke deschise ușa glisantă de pe partea dreaptă a furgonetei și văzu micul vehicul. Șoferul stătea pe unicul loc

din față ținînd manetele, iar comandantul gărzii stătea pe banca de două locuri din spate. Ambii văzură ușa glisînd și se întoarseră. Cînd kartul ajunse în dreptul ușii deschise, cei doi ruși priviră în gurile țevilor a două arme automate, la mai puțin de un metru de ei. Șoferul lăsă să-i scape un strigăt speriat. Automatele scuipară foc și tușiră. Șoferul fu aruncat din vehicul fără să-și dezlipească mîinile de pe manete, antrenînd kartul după el. Comandantul gărzii se adună de sub vehicul și se ridică în picioare, strîngîndu-și pieptul cu mîna. Se împletici spre copaci, se clătină și căzu.

Pembroke și Llewelyn săriră din furgonetă, le administrară celor doi ruși lovitura de grație cu cîte o singură împușcătură în cap, apoi îi tîrîră între copaci. Sutter îi ajută să pună kartul pe roți și să-l împingă dincolo de lizieră. Apoi săriră toți trei în furgonetă :

— Dă-i drumul !

Roth băgă în viteză și roțile rontăiră încet pietrișul.

Ann rupse tăcerea :

— Presupun că nu puteam să-i lăsăm să treacă.

Pembroke o privi un moment.

— Nu, se duceau direct la cabina de pază.

— Am fi putut să-i capturăm, spuse ea.

Pembroke i-o reteză :

— Sîntem cam în întîrziere.

— Bine că am dat peste ei, adăugă Llewelyn. Or să mai fie posturi de gardă scoase din funcțiune în noaptea asta și n-avem nevoie ca un ofițer mobil să alerge de la unul la altul, ca să le verifice.

Ann nu răspunse.

Pembroke îi spuse :

— Știu că e ceva nou pentru tine. Mai încolo, dacă nu ne-o merge bine, ai să vrei să mai fi scos din circulație vreo cîțiva. E o treabă a dracului de urîtă, dar ea trebuie făcută.

Furgoneta ieși din ultima curbă a aleii în formă de S și în fața lor apăru reședința rușilor, profilată pe cerul turbulent. La parter și la primul etaj erau puține ferestre luminate, în schimb toate lucarnele mansardei răspîndeau lumină.

— Ivan face ore suplimentare astă-seară, remarcă Pembroke.

Sutter se întoarse de la geamul din spate și spuse :

— Le stingem noi luminile și-i trimitem la culcare.

Pembroke încuviință din cap și întrebă :

— Cum te ții, Karl ?

Roth inspiră adînc și dădu din cap, dar nu spuse nimic. Aruncă o privire spre ceasul de bord și se întrebă cînd aveau să înceapă să moară din cauza otrăvii. Spera că în curînd.

Furgoneta intră în curtea lungă din față și se îndreptă spre casă.

— Doamnelor și domnilor, spuse Pembroke, în fața dumneavoastră se află Killenworth. O să facem un popas să ne mai dezmorțim picioarele. Nu uitați să vă luați și puștile.

Roth clătină din cap : „Nebunie curată".

58

Tom Grenville se considera un bărbat de comitet și înțelegea că, în stilul indirect al comunicațiilor din cadrul Companiei, propunerile superiorilor erau de fapt ordine, exact ca atunci cînd era locotenent de marină : „Dorința căpitanului e ordin pentru tine".

Așa că, atunci cînd George Van Dorn spusese că nu se dădea în vînt după golf, Tom Grenville renunțase, deși era mort după acest joc.

Dar George nu era în realitate un om nedrept sau arbitrar. Avea o alternativă constructivă : pistoalele, nu crosele de golf, stăteau bine în mîinile unui bărbat, declarase el. Ca urmare, Grenville se apucase de tir la talere, de vînătoare și tir de performanță.

Pe urmă, la un prînz, cu vreun an în urmă, își aducea aminte Grenville, O'Brien și Van Dorn îl întrebaseră dacă se gîndise vreodată la parașutism. Grenville se gîndise la parașutism tot atît cît se gîndise să coboare Niagara într-un butoi, dar răspunsese afirmativ, plin de entuziasm.

Cînd venise momentul adevărului, Grenville avusese cîteva rezerve de înțeles în legătură cu prima sa săritură. Pînă la urmă, își dăduse seama că aproape toți vechii OSS-iști erau foști parașutiști, și mulți dintre ei, ca și O'Brien, încă mai executau salturi. Uși pînă acum închise ar fi fost deschise unui tînăr care ar fi făcut un salt cu Patrick O'Brien și prietenii acestuia.

Van Dorn păruse satisfăcut, ca și O'Brien și alți asociați importanți ai firmei. Acum, Grenville știa de ce.

Privi în jurul cabinei slab luminate a marelui elicopter de salvare amfibie „Sikorsky". Instructorul de salt, Barney Farber, era un vechi amic al lui O'Brien și al lui Van Dorn, și firma lui Farber, una dintre firmele de electronică din Long

Island care lucrau pentru apărare, era de fapt proprietarul elicopterului, care aparținuse Marinei.

Alți doi veterani stăteau pe banca din fața lui: Edgar Johnson, un general de parașutiști ieșit de curînd la pensie, și Roy Hallis, agent CIA semipensionat.

Întreaga operațiune, înțelegea Grenville, fusese planificată și era controlată de bătrîni. Și n-ar fi fost întreagă dacă unii dintre ei n-ar fi participat personal la zbor. Grenville le aruncă o privire, prin semiîntuneric, lui Johnson și Hallis. Erau amîndoi veterani ai celui de-al doilea război mondial, dar nu păreau să aibă mult peste șaizeci de ani. Își spuse că era ultima lor misiune, ultimul lor salt. Poate că era ultima oară cînd învățăceii OSS-iștilor participau nemijlocit la o operațiune. Chiar și ei erau prea bătrîni ca să mai facă salturi de luptă. Grenville se trezi holbîndu-se la ei. Păreau pregătiți psihologic pentru o luptă armată, ceea ce era mai mult decît putea spune Grenville despre sine însuși.

De fapt, îi era greață. Elicopterul, stînd pe propriile flotoare, în largul istmului Long Island, se legăna al naibii de tare. Vîntul se întețise și valurile băteau în partea inferioară a navei. Grenville nu mai avusese niciodată rău de mare la o săritură cu parașuta.

Lîngă Grenville stăteau doi dintre oamenii lui Pembroke, Collins și Stewart. Își spuse că, în negru, păreau deosebit de sinistri.

Stewart, care stătea chiar lîngă el, îl întrebă:

— Ai sărit vreodată noaptea, băiete?

Grenville sărise o dată, la propunerea lui O'Brien. Răspunse:

— De cîteva ori.

— E mai ușor dintr-un elicopter staționar, spuse Stewart.

— Da...

— Numai dacă nu-i o vreme ca asta. Un avion e mai stabil. Elicopterul se cam leagănă.

Grenville încuviință, cu un aer nefericit.

Stewart continuă:

— E ca și cum ai încerca să sari dintr-o barcă instabilă. Ai grijă să nu te lovești de ponton. Am văzut ce-a pățit odată un băiat în Atlanticul de Sud.

Grenville încuviință din nou din cap. Aflase că Atlanticul de Sud însemna Falkland. Stewart părea foarte la curent cu orice nenorocire și calamitate care putea cădea pe capul omului.

— Și-a rupt gîtul, adăugă Stewart.

Grenville își simți stomacul legănîndu-se, dar se liniști la gîndul că machiajul ascundea culoarea pe care probabil i-o luase fața.

Collins își aprinse un trabuc și fumul umplu cabina. Rosti, cu accent specific irlandez :

— Vîntu' ăsta o să-ți plimbe curu' peste tot terenu' dacă-ți scoți umbrela prea devreme, băiete.

Grenville dădu din cap, cu un aer nenorocit.

— Așteaptă pînă-n ultimul moment, îl sfătui Collins, pe urmă mai lasă cîteva secunde ca să fii sigur, pe-urmă zi repede un *Tatăl Nostru* și trage de șnur.

Collins rîse.

Instructorul își puse mîinile peste căști, ascultînd, apoi spuse în microfon :

— Recepționat.

Se ridică și spuse :

— Ni s-a dat plecarea.

Apoi se ghemui și intră în cabina pilotului, îl bătu pe acesta pe umăr și-i arătă degetul mare ridicat. Motorul elicopterului se ambală asurzitor.

Grenville simți cum marea pasăre se încorda ca să iasă din apă, apoi legănarea încetă cînd fuzelajul și flotoarele se ridicară din marea agitată. Legănarea fu înlocuită de o mișcare oscilantă, pe măsură ce aparatul se ridica în bătaia vîntului. Grenville se întoarse și privi prin fereastra mare, pătrată, din spatele lui. Se înălțaseră deja la treizeci de metri, dar stomacul lui era încă la nivelul mării.

Stewart vorbi peste urletul motorului :

— A dracu' lună-i la trei sferturi, și norii-s prea subțiri s-o mascheze. O să ne vadă sigur, Tom.

Grenville își apăsă ochii cu degetele.

Stewart adăugă, ca o cobe :

— M-aş descurca şi fără afurisitele alea de fulgere. Ai văzut vreodată un paraşutist fulgerat, Tom ?

— Nu în ultima vreme.

— Ce zici, băiete ? Nu te-aud !

Grenville îl privi fix cîteva secunde, apoi ţipă :

— Am zis că-mi place la nebunie să sar noaptea, pe furtună ! Îmi place la nebunie !

Collins urlă încîntat :

— Tom, gagiule, facem noi un tip de comando din tine pînă-n zori !

Grenville se ridică şi se duse la uşă. Se sprijini de carcasa elicopterului şi privi în noapte, în timp ce aparatul urca prin turbulenţa atmosferică. Nu voia să facă parte dintr-un comando. Voia să fie un asociat major la firmă şi era dispus să muncească din greu ca să-şi atingă scopul. Dar, uneori, O'Brien şi Van Dorn cereau prea multe. Un salt de noapte în teritoriul fortificat al inamicului era, într-adevăr, prea mult.

59

Joan Grenville măsura cu paşi mari mica pivniţă, luminată strălucitor de şiruri de tuburi fluorescente. Deasupra era un teren de tenis acoperit, care aparţinuse cîndva domeniului Killenworth, dar care era acum proprietatea Asociaţiei Tinerilor Creştini din localitate. Un gard înalt din plasă de sîrmă, cu sîrmă ghimpată în partea de sus, îi separa pe creştini de atei.

Joan şi-l aminti pe Tom spunînd cum că în clădirea principală a Asociaţiei s-ar fi aflat un sediu al FBI, dar pînă acum ea nu văzuse pe nimeni în afara OSS-iştilor.

Stanley Kuchik, tolănit pe o ladă mare, o urmărea cum se învîrtea de colo-colo.

— Vă e frică, doamnă Grenville ?

Ea îi aruncă o privire :

— Pentru a zecea oară, zi-mi dracului Joan ; ei bine, da, mor de frică !

Stanley nu auzise niciodată o femeie mai în vîrstă să înjure cum înjura asta. De fapt, Joan Grenville îl interesa din multe puncte de vedere. Se uită la ea cu coada ochiului. Costumul negru îi era mulat ca pielea.

— Hei, n-ai decît să rămîi aici, dacă vrei, spuse el. Mă descurc eu.

Joan scrîşni din dinţi :

— Stanley... încetează să mă tratezi ca pe... o adolescentă. Sînt femeie în toată firea. Pot să fac tot ce poţi şi tu, şi încă şi mai bine.

— Desigur, doamnă... O.K., Joan.

Stanley îi zîmbi.

— Presupun că pentru treaba asta e nevoie de doi bărbaţi.

Joan îşi apăsă tîmplele cu degetele.

— Începe să mă doară capul.

— Ești unul dintre agenții secreți ai lui Van Dorn ? întrebă Stanley.

Ea se așeză pe o bancă.

— Cred că acum sînt.

Își luă capul în mîini, amintindu-și amenințările șantajiste ale lui Van Dorn. Și prostul de Tom stătuse și se uitase.

Dar, apoi, Van Dorn venise la ea, îi pusese mîinile pe umeri și-i spusese :

— Joan, știm amîndoi că n-ai face cè-ți cer eu din cauza amenințărilor. Dar țara e-n pericol. E nevoie de tine.

Îi explicase pe scurt și o întrebase :

— Vrei să-ți ajuți țara ?

Stanley îi rupse firul gîndurilor :

— Cum te-ai încurcat cu gașca asta de nebuni ?

Ea îl privi :

— Țara are nevoie de mine.

Stanley ezită, apoi îi spuse :

— Eu o fac pentru senzații. E a zecea misiune a mea.

Joan îl privi cu îndoială și simți cuvîntul *rahat* stîndu-i pe limbă, dar apoi o izbi gîndul că viața ei putea foarte bine să depindă de adolescentul ăsta impertinent. Îi aruncă o privire în care el să poată citi uimire și admirație :

— E incredibil !

Stanley roși :

— Ține-aproape de mine și te aduc eu teafără înapoi.

„Al dracului de bine-ai face". Îi zîmbi larg :

— În regulă.

Joan reflectă la ce-i spusese Van Dorn, și pentru ea sunase înspăimîntător. Nu voia ca petrecerea să se sfîrșească. Nu ținea la multe lucruri în viață, dar ținea foarte mult ca petrecerea să continue. Patriotismul se manifestă în multe feluri, își spuse ea.

Stanley se uită la ceasul militar pe care i-l dăduseră, apoi se trase de costumul negru, mulat. Era dintr-un soi de material elastic și arăta ca de balerin, dar tipul care-l dotase cu el îi spusese că era un costum de spărgător, așa că probabil era în regulă. Stanley își pipăi pistolul din buzunarul elastic de pe abdomen.

— Ai împușcat vreodată pe cineva ? întrebă el.

Joan își reveni din gînduri :

— Ce... ? Nu, sigur că nu.

Adăugă :

— Dar sînt capabilă de așa ceva.

Își spuse că ar fi vrut să-i împuște pe Tom, George și Marc, nu neapărat în ordinea asta.

Ușa din capul scărilor se deschise și pe treptele de ciment se auziră pașii a două persoane. Stanley scoase pistolul.

— Pune-l la loc ! îl repezi Joan.

Apărură un bărbat și o femeie, amîndoi în vîrstă, dar cu mișcări iuți și expresii vioaie. Purtau treninguri scumpe, dar Joan știa că nu erau în căutare de parteneri pentru tenis. Femeia, Claire Goodwin, înaintă spre Joan și-i întinse mîna :

— Ce mai faci, Joan ?

Joan se ridică și-i luă mîna :

— Perfect, Claire.

— Nu prea te-am văzut pe la George, spuse Claire.

— M-am odihnit puțin, sus.

— Săraca de tine ! Îl știi pe Gus Bergen ?

Joan strînse mîna bărbatului :

— Da, ne cunoaștem.

Bergen, își aminti ea, fusese în misiunea ghinionistă de la Hanoi, cu tatăl lui Tom, în timpul războiului.

— Tom ce mai face ? întrebă Bergen.

— S-a apucat de parașutism.

Bergen zîmbi și se întoarse spre Stanley, care stătea în picioare :

— Bună, tinere !

Stanley dădu mîna cu Bergen și cu Claire.

— Am auzit lucruri bune despre tine, spuse Claire.

Stanley mormăi ceva și îi aruncă o privire lui Joan.

Joan auzise și ea lucruri bune despre Claire, cum ar fi faptul că aceasta se culcase cu jumătate din corpul diplomatic german din Elveția, în timpul războiului. Pentru Dumnezeu și țară, bineînțeles. Joan își spuse că ar fi trebuit să i se fi dat și ei o asemenea misiune, în locul ăsteia. Se simțea prost utilizată.

Cei patru discutară cîteva minute, apoi Bergen își privi ceasul.

— Ei, e timpul să ne punem în mișcare, spuse el.

În mica încăpere se lăsă tăcerea.

— Ați fost instruiți amîndoi ce aveți de făcut acolo, continuă Bergen. Acum am să vă arăt cum să ajungeți.

Bergen se apropie de peretele din față și le arătă o gaură rotundă în fundația de beton, aproape de tavanul pivniței.

— E un tunel vechi ce duce pînă în pavilionul central. Pe vremuri, prin el treceau conducta de la uzina de apă a domeniului Killenworth, țevile de apă, cablurile electrice, chestii de- astea. De la partajarea proprietății, Asociația este cea care asigură toate utilitățile pentru clădirea asta.

Stanley cercetă cu privirea deschizătura, pe care n-o observase pînă atunci. Nu părea mai largă decît o pizza mare.

— Acum nu mai sînt țevi în ea, spuse Claire. Gus a făcut toată treaba cu pitici.

Adăugă :

— Gus e membru al Consiliului Asociației locale.

Stanley dădu din cap în semn de apreciere.

Joan gîndi : „Membru al Asociației Tinerilor Creștini Pitici. Conductă spre casa rușilor. Totul e bizar". Privi spre deschizătura din perete și spuse :

— Încă ies niște fire de acolo.

— De fapt, cabluri, răspunse Bergen. Vezi, sînt cîteva sute de metri pînă în subsolul clădirii principale, și numai urcuș, aproape imposibil să te tîrăști, așa că am instalat un scripete electric.

Stanley zîmbi. Gagiii ăștia bătrîni se gîndeau la toate.

Bergen și Claire Goodwin îi instruiră timp de cîteva minute, apoi Bergen întrebă :

— Aveți întrebări ?

Stanley clătină din cap.

— Cum de sînteți siguri că tunelul duce într-o cameră nefolosită ? întrebă Joan.

Bergen se uită la Stanley :

— Ai fost o dată în camera cazanelor, nu-i așa, fiule ?

— Atunci nu era nimeni acolo, încuviință Stanley.

Joan ridică morocănoasă din umeri.

Bergen o privi :

— Nu eşti obligată să te duci, bineînţeles.

Joan Grenville îi aruncă o privire lui Stanley. Era şi el speriat, dar personalitatea masculină care îmbobocea în el îl împingea spre gaura neagră, cu sau fără ea, la fel de sigur ca ameninţarea unui pistol în spate.

— Bineînţeles că trebuie să mă duc, spuse ea. Aşa că, să mergem.

Bergen trase o schelă de zugrav, pe rotile, lîngă zidul fundaţiei.

— Stanley !

Stanley Kuchik îşi trase gluga neagră pe cap.

— Succes ! îi spuse Bergen. Stanley se căţără în vîrful schelei şi văzu două cărucioare mici, flexibile. Scrută timp de cîteva secunde tubul negru, nesfîrşit, apoi se întinse pe spate şi-şi trase căruciorul sub fund. Întinse mîinile înmănuşate şi apucă de cablul scripetelui.

— În regulă !

Auzi bîzîitul motorului, şi cablul începu să se deplaseze, trăgîndu-l pe el şi căruciorul de sub el spre deschizătura rotundă. „Ca o torpilă, îşi spuse, trasă în tubul de lansare".

Joan Grenville îi spuse în şoaptă lui Bergen :

— Trebuie să fiţi teribil de disperaţi sau de insensibili, să trimiteţi copilul ăsta într-o asemenea misiune.

— Are şaptesprezece ani, răspunse Bergen rece. Cunosc oameni care au fost în luptă la vîrsta asta.

— Mă rog, întîi femeile şi copiii, ridică Joan din umeri.

Se căţără pe schelă şi privi deschizătura tunelului. Strigă în sus :

— Ai loc şi pentru mine ?

— Desigur, se auzi ecoul vocii lui Stanley.

Joan privi în jos, spre Claire Goodwin şi Gus Bergen. Ezită, apoi spuse :

— Uitaţi, ştiu că e important. Dacă ni se întîmplă ceva, ţineţi minte că ne-am oferit ca voluntari. Aşa că, nu vă faceţi prea multe probleme.

— Ne-am simţi rău dacă s-ar întîmpla ceva, dar nu şi vinovaţi, răspunse Claire. Succes !

Joan îi privi. „Tipi duri, bătrînii". Vechi OSS-işti. Toţi erau suciţi. Inspiră adînc, se întinse pe cărucior, apoi întinse mîinile înmănuşate şi apucă de cablu.

— Gata !

Motorul electric bîzîi din nou şi cablul o trase în tubul întunecos. Ascultă sunetul rotilelor de cauciuc ale căruciorului pe pereţii de argilă ai conductei, bîzîitul îndepărtat al motorului, scîrţîitul scripeţilor şi frecarea umerilor ei de pereţii conductei. Îşi drese glasul şi chemă în şoaptă :

— Stanley ?

— Mda.

— Cum merge ?

— O.K.

— Parcă ne suge, observă Joan.

Stanley rîse încetişor :

— E mai bine decît tîrîş.

Nu mai vorbi nici unul. Lumina de la capătul conductei dispăru şi sunetul motorului electric deveni mai slab.

Joan ştia că putea oricînd să lase cablul din mîini, şi căruciorul ar fi dus-o înapoi în subsolul sălii de tenis. Dar ştia că n-ar fi făcut-o.

„Cîteva minute, îşi spuse ea, şi o să fim acolo". Oricum, întotdeauna fusese curioasă să ştie ce-i în casa aceea.

60

George Van Dorn stătea la fereastră şi urmărea rachetele care se înălţau din piscina goală. Luă unul din cele trei telefoane de campanie proaspăt instalate pe pervazul lat şi învîrti manivela.

Dom LaRosa, pirotehnicianul principal, răspunse.

— Cum stai cu rachetele, domnule LaRosa ? întrebă Van Dorn.

— Mai sînt vreo trei sute, domnule Van Dorn.

— Bun, vreau să se spargă în aer, la înălţime mică deasupra ţintei. Nu vreau să lumineze prea tare terenul, dar vreau acoperire cu zgomot.

— Perfect. Ia spuneţi, aţi auzit racheta cea mare ?

— Cred că da.

— A speriat-o de moarte pe pisica soţiei dumneavoastră, domnule Van Dorn.

Van Dorn aruncă o privire spre Kitty, care era în celălalt capăt al camerei.

— Mă bucur să aud asta, Dom. Ascultă, tubul e pregătit ?

— Gata oricînd sînteţi şi dumneavoastră.

— Pe la miezul nopţii. Vreau un bombardament la ţintă de şaizeci pînă la optzeci de secunde. Cel puţin douăzeci de lovituri cu exploziv de mare putere. Pe urmă, după ce fac ţinta surcele, vreau vreo cinci lovituri cu *Willy Peter** ca să terminăm cu ce mai rămîne.

Dom LaRosa repetă misiunea de foc.

Van Dorn adăugă :

---

* *Willy Peter* (WP) — apelativ uzual pentru *white phosphorus* — fosfo alb — o substanţă incendiară (n. tr.).

— Am un elicopter amfibiu care așteaptă să te ia imediat de aici, cu oamenii tăi și cu tubul. O să aterizați pe cheiul Atlantic City. Totul e aranjat.

— Sună superb.

— Mai vorbim.

Van Dorn închise. Ar fi într-adevăr superb, își spuse, dacă domnul LaRosa și amicii lui și-ar putea petrece noaptea jucînd și preacurvind pînă-n zori. N-ar fi avut nimic împotrivă să li se alăture.

— Ce-i aia *Willy Peter*, George ? întrebă Kitty.

— O expresie militară, dragă. De fapt, adăugă el, e fosfor alb. Arde.

— O, ce groaznic. O casă atît de frumoasă !

— Războiul e un iad, Kitty.

— E așa de *distrugător*.

— Da, și asta.

Se îndreaptă spre o combină stereo și mări volumul. Ascultă acordurile vioaie ale melodiei lui George M. Cohan, „I'm a Yankee Doodle Dandy", care bubuia din difuzoarele instalate pe terenul de polo. Van Dorn începu să fredoneze, mișcîndu-și capul în ritmul muzicii.

— George, chiar ai de gînd să-i arunci în aer pe oamenii ăia îngrozitori de alături ? întrebă Kitty.

Van Dorn închise sonorul.

— Ce ? O, numai dacă atacul terestru dă greș. Ai aranjat treburile cu dr. Frank și dr. Poulos ?

— Da, sînt la stația de prim-ajutor din subsol, aranjează. A, Jane Atkins și Mildred Fletcher îi asistă. Sînt foarte bucuroase că pot să dea o mînă de ajutor. Au fost amîndouă surori în WAC*.

— Păi, am să-ncerc să nu le dezamăgesc, Kitty. Dacă n-avem victime, am să mă-mpușc în picior.

— Belle La Ponte e psihiatru. S-o aduc ?

— De ce nu ? Sîntem toți nebuni.

— Vreau să zic că ea e doctor în medicină...

---

* WAC — *Women Army Corps* — Corpul de femei din cadrul trupelor de uscat ale S.U.A. (n. tr.).

— Perfect Kitty. Rezervele de medicamente sînt suficiente ?

— Cred că da. Dr. Frank părea foarte impresionat.

Van Dorn dădu distrat din cap. Încercă să se gîndească ce altceva mai era de făcut. Se întoarse spre unul dintre ceilalți doi bărbați din camera de lucru, colonelul William Osterman, care luptase ca tînăr locotenent în cadrul statului-major al OSS-ului din Londra.

— Faza unu ar trebui să fie de-acum încheiată, spuse Van Dorn.

Osterman ridică ochii de pe planurile de arhitectură și de pe fotografiile aeriene ale domeniului rușilor, întinse pe biroul lui Van Dorn.

— Așa zic și eu, spuse. Problema cu planul ăsta, George, e că se bazează pe un cronometraj aproape perfect, fără legături radio. Dacă o grupă întră în rahat, vor intra și celelalte trei.

— Pembroke și oamenii lui sînt foarte buni, replică Van Dorn. Sînt obișnuiți cu operațiunile de tip „loveşte și fugi" fără comunicații. Uneori am impresia că au legături telepatice.

Wallis Baker, un asociat important al firmei, apăru din nișa protejată cu paravan a telexului, aducînd un mesaj.

— A sosit un mesaj cam lung din partea șefilor de statemajore, George.

Van Dorn îi făcu semn spre birou :

— Descifrează-l imediat.

Baker se așezase deja la birou, cu cartea de coduri în față.

Sună un telefon, și Van Dorn văzu că era cel al cărui număr se afla în cartea de telefon. Nu-l băgă în seamă, dar cum nici unul din ceilalți nu se grăbea să răspundă, și el își dădu seama cine ar putea fi, ridică receptorul și spuse :

— Reședința Van Dorn.

— O, spuse vocea, domnule Van Dorn.

Van Dorn privi spre cei doi bărbați, apoi spre Kitty și spuse în telefon :

— Domnule Androv !

— Da. Sînt flatat că mi-ați recunoscut vocea.

— Nu cunosc multă lume care vorbește cu accent rusesc. De ce mă suni la ora asta, Androv ? Nu-i politicos să suni lumea așa tîrziu.

Androv spuse pe un ton cam sever :

— Ca orice om care încearcă să doarmă, n-am nevoie de muzica sau de artificiile dumitale. Știi că rachetele explodează periculos de aproape de casa noastră ?

— Cît de aproape ?

Androv adoptă un ton mîhnit :

— Domnule Van Dorn, ca responsabil pentru relațiile cu comunitatea, am încercat să mențin relații bune cu vecinii...

— Nu, Androv, n-ai încercat. Am informații sigure că oamenii tăi nu aruncă niciodată mingile de tenis înapoi.

Androv scoase o exclamație de exasperare.

— O, și ce importanță are asta acum ?

Van Dorn zîmbi. Era ușor amuzat de telefonul dat de Androv de nevoie. Mai important era că, foarte probabil, telefonul însemna că nici echipa lui Pembroke, nici echipa lui Katherine și Abrams nu fuseseră descoperite. În ce-l privește pe el, Androv descoperise că era sigur acasă. Erau informații de cules și dintr-o conversație telefonică banală.

— E sărbătoarea noastră, domnule Androv, spuse Van Dorn. Cu siguranță că protocoalele diplomației cer puțin respect pentru tradițiile țării gazdă, domnule.

— Da, da. Dar muzica asta — trebuie să vă cer respectuos...

— Astă-seară nu primesc cereri. Primești ce-i pe bandă. Nu sînt disc jokey, domnule Androv.

— Nu, nu. Vreau să spun că trebuie să vă cer să încetați cu muzica asta tare, sau chem poliția.

— Cred că nu ești rezonabil.

— Nu sînt. Puținii oameni pe care-i am aici sînt foarte supărați, și cîinii mei sînt extrem de nervoși și tensionați...

— Atunci cumpără-ți niște cîini bine dresați, Viktor. Sau mai redu din ei.

Androv ignoră comentariul și întrebă :

— La ce oră pot să mă aștept să înceteze muzica și artificiile ?

— La miezul nopții. Îți promit că după miezul nopții, n-ai să mai fi deranjat.

— Mulțumesc, domnule Van Dorn. O seară plăcută !

— La fel, domnule Androv.

Van Dorn închise și se uită la cei din încăpere :

— Ce tupeu are omul ăsta, să sune să se plîngă de petrecerea mea, cînd oricum trebuie să stea treaz și să aștepte o explozie nucleară !

Osterman și Baker zîmbiră.

— Iar ai fost grosolan cu el, George, spuse Kitty.

Van Dorn se uită la nevastă-sa :

— Regulile tale de etichetă sînt extravagante, Kitty.

Adăugă :

— Tu ai fi pretins smoching și aprozi și la Crucificare.

— Și totuși, cred, ca și domnul Churchill, că dacă ai de gînd să împuști pe cineva, nu te costă nimic să fii politicos.

Van Dorn îi zîmbi :

— Ai dreptate.

— Trebuie să plec, anunță ea, dar înainte de asta vreau să- ți spun, George, că nu vreau ca domnul Pembroke al tău sau Joan Grenville să mai calce vreodată în casa asta.

Adăugă, după o pauză :

— Dacă sînt răniți, am să fac o excepție. Bună seara, George. Domnilor !

Se întoarse și ieși.

În încăpere se lăsă tăcerea, apoi colonelul Osterman își privi ceasul.

— E al dracului de supărător fără contact radio.

— Ar putea să fie toți morți, sau prizonieri, și noi să nu știm, adăugă Baker.

— De asta avem aruncătorul, replică Van Dorn. Următorul telefon pe care-l primesc din casa aia ar trebui să fie de la unul dintre oamenii noștri. Dacă nu sună pînă la miezul nopții, atunci intră în vigoare riposta mea cu declanșare automată. După asta, cum am spus, n-o să-l mai deranjez pe Viktor Androv.

61

Viktor Androv era așezat la biroul din camera sa de lucru. Fosta capelă era întunecată, luminată numai de o lampă cu abajur, a cărei lumină era proiectată pe o fereastră cu geam mat din apropiere.

Androv privea tabloul religios : locuitorii Sodomei forțînd intrarea în casa lui Lot, în încercarea de a-i răpi pe cei doi frumoși îngeri, apoi îngerii trimițînd un fulger orbitor de lumină cerească, și sodomiții întorcîndu-se.

— Unii zic că îngerii erau extratereștri și că au distrus Sodoma și Gomora cu o bombă nucleară, observă el.

Henry Kimberly se lăsă pe spate în fotoliul din piele verde.

— Cine știe cum va fi interpretată noaptea asta peste patru mii de ani.

Androv se aplecă peste birou :

— Noaptea asta va fi interpretată așa cum vrea partidul să fie interpretată. Exact cum evenimentele din Biblie au fost interpretate așa cum au vrut preoții și rabinii.

— Peste patru mii de ani nu va fi nici un partid, Viktor, și tu știi asta, spuse Kimberly.

Își aprinse o țigară.

— Oricum, așa cum zici, partidul va scrie istoria lumii cel puțin o mie de ani de-acum încolo.

Androv înălță din umeri. Se ridică și se duse la fereastra laterală, deschizînd-o. Vîntul ce bătea dinspre nord intră în capelă și-i răvăși hîrtiile de pe birou. Difuzoarele lui Van Dorn se auzeau de la distanță, și Androv trebui să ridice vocea :

— Am ordonat ca cel ce va deschide o fereastră sau o ușă după unsprezece treizeci să plătească cu viața.

Tăcu un moment, apoi spuse :

— E un fenomen straniu, acest IEM. Ca o miasmă supranaturală, poate să intre prin gaura cheii şi prin crăpături, prin neetanşeităţile din jurul uşilor şi al ferestrelor. O doză mică poate face pagube mari.

Adăugă, cu o voce încrezătoare :

— Casa asta însă a fost controlată de o sută de ori. E etanşă ca un submarin. Ar putea să plutească.

Începu să rîdă.

Kimberly nu răspunse.

Androv ridică ochii spre cer.

— „Molnia" se prăbuşeşte spre noi din adîncurile întunecate ale spaţiului.

— „Molnia" ?

— Satelitul care va lansa explozia nucleară. Mi-a spus curierul. Foarte ingenios.

Kimberly dădu din cap apreciativ şi întrebă :

— La ce oră ?

Androv răspunse, continuînd să se uite pe fereastră :

— O să atingă altitudinea minimă undeva în Nebraska, la cîteva minute după miezul nopţii.

Kimberly urmări fumul care se ridica din ţigară şi întrebă :

— Ce ţi-a mai spus curierul ?

— Premierul ne trimite cele mai bune urări, nouă şi în mod special ţie, răspunse Androv şi adăugă : Totodată, premierul ne informează că vestea privind „Lovitura" este difuzată în acest moment printre oamenii-cheie de la Moscova.

Androv dădu din cap ca pentru sine şi continuă :

— Spre deosebire de pregătirea unui război nuclear, a fost atît de simplu, încît n-a fost nevoie să ştie decît puţini oameni. Şi puţini oameni au avut de lucru. O singură persoană trebuie să apese pe butonul detonatorului nuclear, şi aceasta va fi premierul însuşi.

Kimberly se ridică şi se apropie de Androv. Privi pe fereastră, peste liziera îndepărtată. O aură slabă de lumină de la casa lui Van Dorn contura vîrfurile neliniştite ale copacilor pe cerul care se înnegrea.

— Ştii, Viktor, spuse Kimberly, George Van Dorn şi cu mine am urmat aceleaşi şcoli militare. Concepţia armatei americane e agresivă, nu defensivă. Ei cred cu tărie în raidul

de pradă, atacul preventiv, lovitura de comando — ca și englezii.

Îl privi lung pe Androv.

— Ar trebui să ai grijă de Van Dorn înainte să aibă el grijă de tine.

Androv închise fereastra și se duse la birou. Apăsă un buton pe un panou și vocea lui Van Dorn se auzi dintr-un difuzor.

— E o înregistrare a lui Van Dorn sunînd Pentagonul, spuse Androv. Fiindcă i-a prevenit asupra planurilor noastre, și crede că situația e sub control, e puțin probabil să încerce ceva pe cont propriu împotriva noastră.

Androv apăsă pe un alt buton și se auzi o voce de femeie.

— Asta-i fiica dumitale, Ann.

Kimberly nu spuse nimic.

Androv continuă :

— Vorbește cu Agenția Națională de Securitate. Despre „Molnia".

Kimberly ascultă cîteva secunde vocea lui Anne, apoi se duse la birou și apăsă butonul de oprire. Se întoarse spre Androv :

— Cum au aflat ?

Androv ridică din umeri.

— Presupun că au plecat de la premisa că vrem să-i distrugem și au făcut drumul înapoi. Cîte soluții are o problemă ? Și-au pus întrebarea : „Cum aș distruge America cu pierderi cît mai puține, sau deloc" ? Au ajuns la răspunsul la care am ajuns și noi.

Kimberly dădu încet din cap.

— Așa că vezi, Henry, continuă Androv, că nu l-am subestimat pe Van Dorn sau organizația lui. Știm că au lăsat de mult pumnalul și că acum lucrează numai cu capa. Van Dorn a învățat ceva și și-a chemat prietenii din armată să se ocupe de treaba asta. N-o să vină încoace trăgînd din pistoale.

Kimberly tăcu o vreme, apoi spuse :

— Dar i-a prevenit, Androv. Americanii au un sistem de ripostă cu declanșare automată în anumite...

Androv ridică o mînă :

— Știu. Dar lasă-mă să continui, te rog. Vezi, în țara asta aproape toate convorbirile interurbane sînt transmise prin relee de microunde. Pentru noi e foarte convenabil, fiindcă această casă e situată în mijlocul a ceea ce se numește „Aleea microundelor". Noi interceptăm convorbirile prin microunde și-i ascultăm pe diplomații din New York, ca și firmele din Long Island și Connecticut, care produc pentru apărare. Orice convorbire cu vreo agenție guvernamentală din Washington e supravegheată de aici. Bineînțeles însă că Van Dorn și-a luat măsuri de precauție. Și-a instalat o linie telefonică cu fibre optice care e legată de rețeaua principală subterană a AT&T. El crede că telefonul lui e practic de neascultat, de aia și vorbește așa liber.

Androv se uită la Kimberly.

— Și totuși, din cauză că liniile astea asigurate sînt așa de puține, centrala telefonică are dreptul să comute o convorbire pe stația de microunde. De aceea, dacă cineva i-ar da niște bani unui tehnician de la centrală, ar fi posibil ca toate convorbirile domnului Van Dorn să fie comutate pe microunde, fără ca el să fie informat despre asta. Așa am reușit să ascultăm...

— Asta nu mai ajută la nimic acum, interveni Kimberly. Pentagonul e alertat.

Androv zîmbi :

— E posibil să comuți convorbirile și spre altă destinație decît Pentagonul, Henry. Să le comuți de exemplu aici. De fapt, amicul tău n-a vorbit deloc cu Pentagonul, ci cu Nikita Tulov de la mansardă, care a petrecut mulți ani în tinerețe învățînd să gîndească și să vorbească la fel ca un ofițer din personalul Pentagonului.

Fața lui Kimberly se destinse într-un zîmbet de răspuns :

— *Touché*, Viktor.

Androv înclină capul în semn de recunoștință.

— A trebuit să dăm drumul convorbirii fiicei dumitale, fiindcă nu eram pregătiți să imităm pe nimeni de la NSA. Dar, cel puțin, am putut s-o ascultăm.

Adăugă :

— Am reușit să interceptăm și telexul incomod al lui Van Dorn.

Androv, cu ochii la birou, spuse :

— Și fiica dumitale e cam incomodă.

Aruncă o privire spre Kimberly.

— Nu vreau să te pisez cu asta, dar acum, că e aici în America, trebuie să te rog...

Kimberly flutură mîna în semn de supărare.

— O, fă ce vrei, Viktor. Nu mă mai plictisi cu chestiile astea. Dacă ai ceva personal împotriva ei, acționează cum crezi. Dacă nu, lasă aparatul de Stat să se ocupe de ea ca și cum ar fi una dintre cele zece milioane de oameni de pe listele cu inamici.

Kimberly se îndreptă spre ușa de la capelă și o deschise.

— Ne vedem sus, mai tîrziu.

— Încă ceva, Henry, strigă Androv.

Kimberly se întoarse :

— Da ?

— Curierul. A spus ceva ce te-ar putea interesa.

Androv se îndreptă spre ușă, apropiindu-se de Kimberly. Îl fixă cu privirea cîteva secunde și-i spuse :

— În noaptea asta... Talbot Trei va fi aici în noaptea asta.

Kimberly încuviință :

— Mi-am închipuit că dacă Talbot Trei e în viață și în țară, el — sau ea — va căuta adăpost împotriva „Loviturii". M-am gîndit că s-ar putea să ne întîlnim în noaptea asta.

Androv se uită la Kimberly.

— Ai idee cine ar putea fi ?

Kimberly clătină din cap și spuse :

— Oricine ar fi, este unul dintre cei pe care îi cunoșteam pe atunci.

— Da, sînt sigur de asta. Unul dintre prietenii dumitale cu sînge albastru din Ivy League. O să avem o reuniune la Casa Albă. Președintele Kimberly, Secretarul de stat Allerton și șeful Securității Statului American — cine ?

Expresia lui Kimberly rămase impasibilă.

— N-are rost să speculăm, spuse el. O să vedem cine apare.

Androv dădu încet din cap :

— Da. Și nici măcar nu știm cum o să vină el, sau ea — pe uscat, pe mare sau pe calea aerului. Dar va fi interesant să vedem cine ne bate la ușă în noaptea asta.

— Extrem de interesant.

Kimberly se întoarse și plecă.

Claudia Lepescu simți pistolul mîngîindu-i ceafa în timp ce îngenunchea, cu capul plecat, pe pămîntul umed. Un paznic trase de lesa unui ciobănesc german care mîrîia amenințător. Altul ținea în mînă un radio și raporta ceva. Comandantul, care stătea în fața ei, vorbi tare în engleză, speriind-o :

— Cine ești ?

Ea inspiră scurt.

— Claudia Lepescu. Lucrez pentru Alexei Kalin.

Ofițerul își plimbă lanterna pe trupul ei, apoi îi puse lumina drept în față.

— Nu ești americancă ?

— Sînt romîncă.

— Ce cauți aici ?

— Azil. Adăpost.

— De ce ?

— Mă urmăresc...

— *Cine* te urmărește ?

Claudia spuse aspru, în rușește :

— Știi tot ce trebuie să știi. Du-mă numaidecît la Kalin, altfel ai s-o-ncurci. Imediat își dădu seama că nu trebuia să-l trateze așa în rușește, ca să înțeleagă și oamenii lui. Așteptă.

O vreme, rusul nu făcu nimic, apoi mîna îi flutură și o plesni peste față.

Claudia țipă și-și duse mîna la obraz.

— Ridică-te ! lătră rusul.

Se ridică, și cîinele se repezi la ea, dar fu tras înapoi de conducătorul lui.

Alt bărbat se apropie cu o lanternă și o percheziționă plimbîndu-și mîinile grosolan peste corpul ei.

— Vă rog. *Trebuie* să-l văd pe Kalin, spuse ea. Am informații urgente.

— Dacă e urgent, poți să alergi, spuse primul rus.

Rosti un ordin, și doi bărbați în uniformă, cu pistoale-mitralieră Kalești-kov agățate peste piept, o încadrară.

— Repede, înainte, marș !

Claudia, între cei doi bărbați, începu să meargă aproape alergînd printre copaci. Se împiedică, și unul dintre ei o ridică în picioare. Pietre și crenguțe o înțepau în picioarele goale, iar ramurile îi biciuiau trupul transpirat. Din cînd în cînd, unul dintre cei doi o îndemna cu o lovitură de armă peste fese.

După un timp, care i se păru interminabil, ajunseră pe pajiștea din partea de nord, luminată de proiectoare, și ea văzu clădirea uriașă de piatră tronînd maiestuos în vîrful colinei.

O făcură să alerge și mai repede pe pajiște, spre partea din spate a casei, apoi cotiră pe terasă și ajunseră în curtea de serviciu, înconjurată de ziduri.

Rușii trecură în pas de marș, și Claudia încercă să-și recapete respirația. Era aproape amorțită de oboseală și de-abia își dădea seama că era dusă prin curtea plină de vehicule parcate. Trecură prin niște uși duble, coborîră o jumătate de etaj și merseră pe un coridor lung și întunecos, mărginit de cîteva uși, la intervale egale. „Camerele servitorilor", gîndi ea, vag, dar coridorul îngust și ușile mici, închise, îi aduseră aminte de alt loc : rușii cu cizme și puști între care era tîrîtă ; doi ani din viață pe care ar fi vrut să-i uite. O izbi brusc gîndul că într-acolo se îndrepta lumea : coridoare întunecoase pustii, paznici înarmați, zgomotul cizmelor și al picioarelor goale pe pardoselile reci și o călătorie spre un loc necunoscut.

Paznicii se opriră, deschiseră o ușă și o împinseră înăuntru. În lumina de pe coridor văzu o cămăruță neluminată, mobilată cu un pat de campanie, o găleată și nimic altceva. Ușa se trînti în spatele ei și auzi cheia întorcîndu-se în broască.

Rămase nemișcată, ascultîndu-și respirația gîfîită, apoi își șterse încet trupul jilav cu marginea rochiei. Păși cu grijă spre celălalt capăt al camerei. Acolo era o fereastră înaltă, și ea trase patul de campanie și se sui pe el. Fereastra dădea în curtea de serviciu, slab luminată, și o rază firavă se filtra prin

geamurile murdare. Fereastra era zăbrelită pe dinafară și nu se putea deschide. În cameră era apăsător de cald și un aer închis. Coborî din pat și se duse la ușă, pipăind după întrerupător. Știa că acesta trebuia să fie afară. Era într-o celulă, și după doi ani petrecuți în celule ajungi să știi cîte ceva despre ele.

Claudia se aruncă pe patul de campanie. Așteptarea și nesiguranța erau cele care ajungeau să distrugă mințile și voințele. Interogatoriile și brutalitățile erau o ușurare aproape bine venită — dacă nu mergeau prea departe cu provocarea de dureri. Cel puțin, în timpul acestor ședințe știai cum stai. Se puneau întrebări, se dădeau răspunsuri. Se formulau acuzații, se ofereau negări și scuze. Pînă la urmă erai fie eliberat, fie condamnat pe un termen oarecare, fie împușcat. Totuși, uneori, făceau altceva. Îți ofereau o slujbă. În cazul ei, îi oferiseră să joace rolul contesei Claudia Lepescu, care fusese arestată în același timp cu ea. Acceptase slujba și petrecuse un an în aceeași celulă cu fosta contesă, pînă cînd KGB-ul fusese satisfăcut că Magda Creangă, care era numele ei real, devenise în toate privințele, în afară de naștere, contesa Lepescu. Contesa fusese luată, probabil împușcată, pentru a fi păstrat secretul.

Pînă la urmă, noua Claudia Lepescu fusese lăsată să emigreze în America, cu sponsorizarea lui Patrick O'Brien și a prietenilor lui, care făcuseră presiuni ca să-i obțină viza de plecare din România.

Și ea își făcuse datoria față de stăpînii ruși, insinuîndu-se în cercurile lui O'Brien și ale prietenilor acestuia. Îl ademenise pe sărmanul Tony Abrams pe acoperiș. Îi spuseseră că trebuiau să-l răpească, dar ea bănuise altceva. Rușii erau neloiali. Și acum, utilitatea ei ca spioană se încheiase.

Exista, totuși, o rază de speranță. În afară de pregătirea ei de a trece drept alta, ca spioană, fusese pregătită temeinic și în alt domeniu : era o seducătoare desăvîrșită și foarte talentată, o prostituată de mare lux. Își spuse că, poate, numai pentru acest motiv, Kalin sau Androv, care o avuseseră amîndoi, o vor grația.

Îngenunche lîngă pat și găsi găleata. Apa era curată, și ea se spălă cît putu mai bine, apoi se pieptănă cu degetele și-și

perie rochia cu mîna. Își spuse că rușii erau cel mai ușor de cucerit. Știau mai puține despre tehnicile sexuale de vîrf decît un puști american de cincisprezece ani. Femeile lor știau și mai puțin.

Claudia auzi pași pe coridor. Pașii se opriră. O cheie se întoarse în broască. Ușa se deschise, lăsînd să se vadă silueta întunecată a unui bărbat. Nu purta uniformă, ci haine civile. Bărbatul întinse mîna și atinse întrerupătorul de lîngă ușă.

— Alexei ! Ea veni spre el.

Kalin întinse mîna și o împinse înapoi, închizînd ușa în spatele lui.

— De ce ai venit pe acolo ? Erai așteptată la poartă.

Ea gîndi : „Am venit pe acolo fiindcă așa mi-a spus Van Dorn ; să le dau timp oamenilor lui să ajungă pe poziții". Dar rosti :

— Mă urmăreau. M-au descoperit...

— Otrava ?

Ea dădu repede din cap :

— Da. Aia e-n regulă. Roth a făcut ce i s-a spus. Eu am făcut ce mi s-a spus să fac.

Veni iar spre el, și de data asta el o lăsă să-l cuprindă cu brațele.

— Ce-o să se întîmple cu mine, Alexei ? întrebă ea.

— Poți să mînuiești o pușcă, răspunse el cu răceală. S-ar putea să avem nevoie de tine mai tîrziu.

Ea observă că nu-i făcea promisiuni pe termen lung. Îi văzu fața în lumina slabă care venea din tavan :

— Ce s-a întîmplat cu tine ?

— Am avut o întîlnire cu prietenul tău, Abrams. Unde-i acum ticălosul ?

Ea ridică din umeri :

— Nu l-am văzut la Van Dorn.

Își lăsă capul pe pieptul lui și degetele își făcură loc sub haină, începînd să-i tragă cămașa din pantaloni.

El se smulse din îmbrățișare și se uită la ceas.

— Bine, dar timpul e scurt.

Ea se dezbrăcă repede și rămase în picioare în mijlocul camerei, goală, cu hainele grămadă la picioarele ei. Îi zîmbi :

— Te doresc, Alexei.

Kalin se dezbrăcă, punîndu-şi hainele pe podea. Îşi agăţă tocul pistolului de clanţă.

— N-avem timp pentru tot repertoriul tău, spuse el. Treci, te rog, la final.

Ea traversă camera mică şi îngenunche în faţa lui, masîndu-i gambele şi coapsele.

Kalin se rezemă cu spatele de uşă şi şopti :

— O femeie ca tine ar fi foarte nimerită într-un asediu îndelungat... şi nu cred că Androv te-ar pune să tragi cu puşca. Nu, tu ai alte talente...

Închise ochii şi-şi rezemă capul pe spate, de uşă.

Claudia îi cuprinse fesele în palme. Cu antebraţul, simţi pielea moale de la tocul pistolului.

62

Davis era în frunte, Cameron lăsase un interval de patru metri și jumătate, iar Abrams îl urma. Acesta privi peste umăr la Katherine, care se ținea aproape în spatele lui. Își făcură semne încurajatoare cu capul.

Se apropiară de zid, și Davis îl sări fără ezitare, ca și cum n- ar fi fost o barieră internațională, ci doar un gard din piatre pentru oi, din Falkland. Cameron îl urmă, apoi Abrams și Katherine. Abrams își ținea carabina de mînerul-pistol, cu cureaua peste piept, cum fusese învățat la Academia de Poliție. Cunoștea destul de bine carabina M-16, dar nu mai trăsese cu așa ceva de cîțiva ani. Ținea țeava îndreptată spre stînga, urmîndu-l pe Cameron, a cărui armă era îndreptată spre dreapta. Davis își ținea arma sub braț, îndreptată înainte. Abrams se uită în spate, la Katherine. Ea se întorsese și făcu cîțiva pași cu spatele, cum i se spusese, apoi se întoarse din nou și cercetă flancurile.

Abrams ascultă muzica din spatele lor, purtată printre copaci de vîntul dinspre nord. În față, rachetele brăzdau cerul în unghi ascuțit, spărgîndu-se aproape de orizont. Strălucirea lor scurtă contura liziera înaltă din față și, într-o ploaie de scîntei aurii, Abrams prinse o imagine a reședinței rușilor. Schimbară puțin direcția și se deplasară spre locul unde explodau rachetele.

Abrams privi spre capătul din față al șirului. Davis aproape că nu se mai vedea. Noaptea lipsită de orice lumină era derutantă, străină omului civilizat, reflectă Abrams, o teroare de la apus la răsărit, un coșmar între coșmaruri. Nu putea să conceapă un continent întunecat.

Abrams auzi un zgomot și privi repede în sus. Cameron ridicase o mînă și scotea un sunet de greier dintr-un instrument de tablă. Abrams se opri si puse un genunchi în

pămînt, cu fața spre stînga. Katherine se ghemui cu fața spre înapoi. Cameron și Davis veniră unul spre celălalt, discutară un moment, apoi Cameron se întoarse și îngenunche lîngă Abrams. Îi șopti în ureche :

— Davis zice că vede urme de pași și teren răvășit. Probabil aici au interceptat-o pe Claudia.

Adăugă :

— Aș vrea să-i *pun deoparte* pe ăștia din patrulă înainte să ajungem mult mai departe.

Abrams încuviință. Nu înceta să se minuneze în privința eufemismelor folosite pentru moarte și crimă.

— O să-i atragem aici, spuse Cameron. Îi dădu lui Abrams cîteva instrucțiuni scurte.

Abrams îi făcu semn lui Katherine. Ea veni și îngenunche lîngă el. Atingîndu-i urechea cu buzele, Abrams îi repetă mesajul și adăugă :

— Arăți bine în negru.

Davis se cățărase într-un arțar uriaș și cerceta terenul cu aparatul de vedere pe timp de noapte. Cameron, care luase dresul Claudiei cu el, îl tîra de-a lungul potecii de vînătoare pe care o folosiseră rușii.

Abrams căută în sacul de campanie și scoase un mic dispozitiv electronic cu ultrasunete. Îl porni, pentru a emite o serie de sunete scurte, imperceptibile pentru urechea omului. Aproape imediat auzi în apropiere lătratul unui cîine.

Cameron alergă înapoi pe cărare, pînă ajunse la un petec fără iarbă, acoperit cu mușchi. Luă dresul și-l înfășură pe creanga unui cedru.

Davis scotea sunete de greier — două scurte, trei lungi, patru scurte — văd inamicul, trei oameni, la patruzeci de metri.

Abrams și Katherine se traseră mai aproape și luară poziție în genunchi, cu fața spre zona de tragere de sub cedru, la mai puțin de șase metri de ei. Davis se lăsă pe o creangă de dedesubt a arțarului, aproape chiar deasupra micii porțiuni acoperite cu mușchi. Ambuscada era aranjată.

Abrams auzi zgomotul făcut de oamenii care veneau pe poteca îngustă. Auzea hîrîitul unui radio, voci șoptite și lătratul continuu al unui cîine. Se trezi că-și tinea răsuflarea.

Deodată, cîinele, un ciobănesc german, țîșni de pe potecă în luminiș, trăgîndu-l după el pe omul în uniformă, cu pușca la umăr, care-l ținea în lesă. Abrams închise repede dispozitivul cu ultrasunete și cîinele se liniști, apoi începu să scheaune și să amușine pămîntul. Cîinele se opri sub cedru.

Apăru al doilea rus, vorbind într-un aparat de emisie-recepție și ținîndu-și arma sub braț. Al treilea rus păși încet în luminiș. N-avea pușcă, dar Abrams deslușì în mîna lui un pistol și deduse că era șeful.

Cîinele se ridicase pe picioarele din spate, mîrîind și sărind. Cel care îl ținea în lesă îl trase înapoi, și șeful se apropie. Descoperi dresul și-l trase jos din copac. Omul cu cîinele duse dresul la nas și făcu o glumă obscenă. Cei trei ruși izbucniră în rîs.

Omul cu cîinele îngenunche și-i dădu dresul cîinelui să-l miroasă ; apoi, încă rîzînd, îl legă de gîtul operatorului radio. Cîinele părea să fie singurul căruia îi mai păsa ; scheuna și mirosea pămîntul, trăgînd de lesă.

Operatorul radio spuse ceva în aparatul de emisie-recepție. Abrams ascultă atent, apoi se întoarse spre Cameron, care-l urmărea. Abrams dădu din cap, confirmînd ceea ce Cameron dedusese deja : operatorul radio comunicase că fusese vorba de o alarmă falsă. Cameron le dădu lui Abrams și lui Katherine semnalul cu mîna, apoi se ridică dintre tufișuri, își puse carabina M-16 cu amortizor de zgomot la umăr și ochi. Se ridică și Abrams, care abia dacă sesizase că și Katherine făcuse același lucru, la cîțiva pași mai încolo. Secundele păreau că trec foarte lent.

Cei trei ruși se întoarseră spre cărare. Cîinele lătră din nou și-și trase stăpînul înapoi. Acesta privi în sus și se holbă în întuneric la Cameron, care era la mai puțin de cinci metri de el. Scăpă un strigăt de surpriză.

Gura țevii de la arma lui Cameron se înroși și sunetul metalic al mecanismului de tragere se auzi peste zgomotul amortizat al focului. Omul cu cîinele păru că face un salt înapoi, prin aer, apoi căzu la pămînt, trăgînd cîinele lup după el. Operatorul radio îngheță, neînțelegînd, pentru o fracțiune de secundă, ce se întîmplase, apoi aruncă aparatul de emisie-recepție și ridică arma. O rafală silențioasă trasă

de Davis sfîșie frunzișul de deasupra și-l culcă pe rus la pămînt. Șeful se aruncase la pămînt după primele două rafale inițiale, și acum se tîra în patru labe pe cărare. Abrams și Katherine traseră simultan gloanțele lor — o grindină de oțel. Rusul se mai tîrî cîțiva pași, apoi se prăbuși cu fața în jos.

Cîteva secunde nu se mișcă nimeni. Pădurea era tăcută. Apoi, cîinele începu să urle, acompaniat de gemetele unuia dintre ruși. Cameron păși repede în luminișul pătat de sînge și se uită la primii doi ruși. Amîndoi erau ciuruiți de gloanțe și păreau morți, dar Cameron le trase cîte un glonț în cap, apoi se apropie de cîinele rănit. Abrams și Katherine ieșiră repede în luminiș, dar ea se opri brusc, întorcîndu-se cu spatele. Cameron îi șopti :

— Du-te vreo treizeci de metri înainte pe cărare și stai cu ochii-n patru.

Katherine ocoli cadavrele fără să privească în jos, intră pe cărare și păși repede peste rusul pe care-l împușcase. Abrams văzu că ciobănescul încasase un glonț în trenul posterior și se tîra spre stăpînul lui. Cameron îi puse vîrful țevii pe cap și trase un singur foc.

Davis rămăsese în copac, scrutînd împrejurimile. Semnaliză cu greierele — nu se vede nici un inamic. Abrams se apropie de al treilea rus, care zăcea pe cărare, și îngenunche lîngă el. Omul primise cel puțin șase gloanțe în picioare și în fese, dar încă mai trăia. Abrams îl întoarse cu fața în sus și văzu că picioarele îi erau aproape retezate mai sus de genunchi și se țineau de corp numai prin fîșii de mușchi și tendoane. Așchii albe de os și de măduvă îi acopereau uniforma. Bărbatul, un ofițer după cum deduse Abrams după uniformă, vorbi rusește cu o voce din care răzbătea durerea :

— Ajutor, vă rog !

Repetă în engleză :

— Vă rog să mă ajutați !

Abrams răspunse în rusește :

— O să trimitem pe cineva cît de curînd.

Rusul îl privi pe Abrams în ochi, apoi dădu din cap.

Abrams se aplecă mai aproape de urechea rusului și-l întrebă :

— Ce s-a întîmplat cu femeia ? Claudia ?

Rusul ezită să răspundă :

— E în casă.

— Cîte patrule mai sînt în zona asta ? întrebă Abrams.

Rusul părea că-și pregătește răspunsul.

Abrams îl presă :

— Spune-mi adevărul și o să primești ajutór medical.

— Încă două patrule..., răspunse rusul..., de-a lungul gardului.

Cameron veni lîngă Abrams. Acesta îi repetă conversația și-l întrebă :

— Mai e ceva ?

Cameron ridică din umeri :

— Ticălosul ăsta, oricum n-o să-ți spună adevărul.

Cameron se aplecă și-l împușcă pe rus în frunte.

Abrams fu uimit, dar nu surprins. Nu știai niciodată dacă o lovitură de grație era dată din milă sau din răutate, și bănuia că nici Cameron nu știa și nici nu-i păsa.

Cameron luă puștile și pistoalele rușilor și le aruncă departe, în tufișuri.

Davis sări din arțar și ateriză în luminiș. Se uită la cei trei ruși morți și-i spuse lui Cameron :

— Ai văzut vipușca verde de la uniforme ? Băieții erau de la Direcția Generală a Grănicerilor.

Cameron încuviință și-i explică lui Abrams :

— Un compartiment de elită al KGB-ului. Cam în genul Infanteriei Marine. Nu niște prăpădiți de paznici de ambasade.

Abrams nu știa dacă asta trebuia să-i facă pe toți să se simtă mai bine sau mai rău.

— Ei, n-aș avea chef să mă mai întîlnesc și cu alții la fel, zise Cameron. Hai, să mergem !

Abrams o aduse pe Katherine, și patrula se formă din nou, deplasîndu-se în direcția în care explodau rachetele. Evitau cărările și potecile, mergînd mai mult prin pădurea care se rărea. Ajunseră la marginea ei nordică și se ghemuiră la limita pajiștii.

Abrams privi peste întinderea acoperită cu iarbă, ce urca spre casa mare, aflată la vreo nouăzeci de metri mai departe,

pe creasta dealului. Se uită la clădirea cu aspect de fortăreață, ce se profila neagră și masivă pe fundalul cerului, cu frontoane amenințătoare ridicîndu-se deasupra ferestrelor misterioase.

Proiectoarele luminau fiecare centimetru pătrat de iarbă tunsă scurt, iar faruri mobile aruncau fascicule puternice spre pădurea înconjurătoare. Un fascicul căzu în dreapta lor și raza orbitoare veni brusc spre ei, oprindu-se la cîțiva pași. Cameron spuse :

— Rămîneți pe loc. Proiectoarele sînt automate, nu mînuite de oameni. Se mișcă în direcții întîmplătoare, la intervale tot așa.

Pe cînd vorbea, fasciculul se mută cu zece metri la dreapta, apoi se întoarse spre stînga și îi mătură scurt înainte de a se opri cîțiva metri mai departe.

— Sînt sigur că afurisitele de aparate de ascultare ne-au reperat deja, spuse Davis.

Cameron încuviință si spuse :

— Lui Ivan nu-i plac intrușii.

— N-o să fim multă vreme intruși, replică Davis. O să ajungem rezidenți.

Abrams deslușì trei oameni pe terasă : santinele înarmate în post fix.

Katherine își privi ceasul :

— Am întîrziat cîteva minute.

Cameron dădu din cap :

— Nu contează, dacă ceilalți nu și-au atins obiectivele. N- o să trecem peste pajiștea asta fără ajutor.

Davis ridică binoclul și privi spre clădire.

— Văd zidurile și vegetația din curtea din față... Văd lampioanele japoneze de pe alee pînă la intrarea în curte...

Ridică glasul :

— Uite furgoneta ! Pembroke a reușit să treacă de cabina de pază. Furgoneta se îndreaptă spre ușa din față.

Lăsă binoclul și-i privi pe ceilalți trei :

— Al dracului spectacol !

Cameron dădu din cap :

— Mai au încă de mers. Și noi la fel.

Rămase un moment tăcut, apoi spuse :

— E un sprint de cincisprezece secunde peste iarbă...

Se uită la Abrams și Katherine :

— Ce-aveți de făcut e să vă alegeți o rugăciune sau o poezie care-ți ia cincisprezece secunde să ți-o reciți. Eu mi-am ales *Tatăl nostru*. Cînd ajung la „Amin", sper să fiu pe terasă. Ține întotdeauna.

Abrams își spuse că trebuia să fi ținut, altfel Cameron n-ar fi fost aici.

— Bun, zise Cameron. Fixați-vă baionetele !

63

Furgoneta lui Roth rulă încet prin curtea din față, plină de vegetație, luminată ca ziua de baterii de proiectoare. Pembroke privea prudent peste spătar. Din zece în zece metri erau postați paznici înarmați cu puști automate. Se întoarse spre Ann :

— Nu pare prea încurajator.

Roth se bîlbîi la volan, cu vocea încărcată de panică :

— Toți or să moară... Rușii or să învingă... Or să mă omoare... O, Doamne, Pembroke... n-am vrut să lucrez pentru ei... m-au șantajat... mi-era frică... nu mai *cred*...

— Gura, Roth !

Furgoneta vină la stînga și trase în fața ușii. Roth frînă.

Pembroke și Ann se duseră în spatele furgonetei, lîngă Llewelyn și Sutter, care stăteau cu mîinile pe clanțele ușilor, gata să sară afară și să angajeze lupta la nevoie. Toți patru aveau glugi negre de camuflaj.

Un paznic rus se apropie de geamul lui Roth și îi vorbi în engleză :

— Ce cauți aici, Roth ? N-am primit nici un mesaj de la poartă.

Roth deschise gura, dar nu-i ieși nici un cuvînt.

Paznicul se răsti :

— Puți a whisky. Rămîi aici.

Dispăru de la geam.

Pembroke trase închizătorul carabinei M-16 și-i dădu drumul cu un zgomot metalic puternic. Ann și cei doi bărbați făcură la fel ; de fiecare dată, Roth se cutremura. Pembroke se ridică încet și privi prin parbriz. Se vedeau capetele a patru bărbați în uniforme, care treceau.

Primul paznic se întoarse.

— Nu le merge telefonul. Ce treabă ai aici ?

Roth trase aer în piept.

— Am mai adus alimente. Pentru Androv.

Paznicul nu spuse nimic.

Roth își recăpătă glasul.

— Am ceva și pentru tine.

Se întoarse și cotrobăi printr-o sacoșă de plastic de pe locul din spate.

— Vodcă și whisky. Șase sticle.

Scoase sacoșa pe fereastră.

Paznicul privi în jur, apoi înșfăcă sacoșa.

— Mișcă-te, Roth.

Roth dădu repede din cap și băgă în viteză. Piciorul îi tremura atît de tare pe accelerator, încît furgoneta se deplasă în salturi. Vină din nou la stînga, pe latura de sud a curții, apoi la dreapta, într-o alee scurtă care se curba spre partea de sud a casei.

Pembroke se ridică în spatele lui Roth.

— Bun, mai avem un post de control. Trece-ne și prin ăsta și te-ai răscumpărat. Ușurel. Pînă-acum e bine.

Furgoneta trase în fața porților de fier forjat ale curții de serviciu, și un paznic își apără ochii de strălucirea farurilor. Dădu din cap în semn de recunoaștere, dezlegă porțile și deschise una dintre ele. Roth trase mașina pe jumătate în față și se opri. Pembroke se lăsă în spatele lui. Paznicul își puse mîinile pe cadrul geamului :

— Ceva special, Roth ?

Roth încuviință și ridică o sacoșă mică de pe podea, pe care i-o dădu. Rusul strecură o privire în sacoșă.

— Ce dracu'-i asta ?

— Lichioruri. Dulci. Pentru doamne. Foarte scumpe.

Paznicul fornăi.

Roth îi spuse :

— O să-mi ia ceva timp să descarc și să pregătesc un bufet. Cam o oră.

Paznicul se uită la el și-i spuse :

— Dă înapoi spre ușa de serviciu. Nu bloca drumul.

Roth dădu din cap și trecu de poartă.

Pembroke le șopti celorlalți trei :

— Cred că jumătate dintre ruși mănîncă și beau pe socoteala bietului George.

— Dar nu există prînzuri gratuite, nu ? spuse Sutter. În noaptea asta încasăm în numele domnului Van Dorn.

Ann le aruncă o privire celor trei bărbați. Nu văzuse niciodată atîta răceală și atît optimism în fața unor circumstanțe atît de potrivnice. Presupuse că succesele lor trecute le dădeau un sentiment de atotputernicie. Pur și simplu, nu-și puteau imagina să piardă.

Roth manevră furgoneta prin parcarea aglomerată, după care o băgă în marșarier și dădu foarte încet înapoi spre intrarea de serviciu. Opri motorul și stinse farurile, apoi se ridică nesigur și se duse în spatele furgonetei, deschizînd ușile.

— Deschide ușa de serviciu. Repede ! spuse Pembroke.

Roth sări jos și deschise ușa dublă de la intrarea de serviciu, în așa fel încît să vină în prelungirea ușilor furgonetei, creînd astfel o trecere protejată de la furgonetă pînă în casă.

Pembroke privi, prin pasaj, în încăperea largă a depozitului. La celălalt capăt era o singură ușă, mare. Nu se vedea nimeni.

Pembroke sări din furgonetă și-l împinse pe Roth prin ușă, în depozit. Sutter, Ann și Llewelyn apucară cîteva cutii cu alimente și le aduseră în cameră, stivuindu-le lîngă perete. Sutter se întoarse și închise ușile furgonetei, apoi voi s-o închidă pe cea de la intrarea de serviciu.

— Stai !

Se auziră pași care se apropiau.

Pembroke îl împinse pe Roth înainte, spre ușă. Ceilalți se lipiră de peretele de lîngă ușa dublă.

Paznicul veni pînă în ușă :

— Roth, am uitat să-ți spun : nu lăsa ușile deschise. Dacă le găsește deschise după unșpe jumate, Androv te împușcă.

Roth dădu repede din cap :

— Acum le închid.

— Și nu le mai deschide.

— Nu, nu.

Paznicul se uită la el :

— Ce-i cu tine, Roth ?

— Am băut prea mult.

Paznicul se uită lung la el și spuse :

— De ce tremuri ? Roth ? Ce...

Pembroke se dezlipi de perete, îl dădu pe Roth la o parte și îl înfruntă pe rus. Tipul clipi în fața apariției cu glugă neagră și rămase cu gura căscată. Pembroke îl apucă de cureaua armei care-i traversa pieptul și, cu o mișcare energică, îl întoarse și-l trimise în perete. Sutter îl izbi sub centură. Llewelyn îi aplică o lovitură sălbatică de karate la baza gîtului. Rusul căzu înainte și rămase nemișcat. Sutter îngenunche lîngă el și-l întoarse cu fața în sus, verificînd indiciile vitale.

— Trăiește, Lew. Îmbătrînești.

— Atunci, luați-l cu voi, spuse Pembroke.

Sutter și Llewelyn îl luară fiecare de cîte un braț și-l tîrîră pe omul inconștient prin depozit, precedați de Pembroke și de Roth. Ann închise și încuie ușa dublă, apoi îi urmă repede. Pembroke deschise încet ușa mare din celălalt capăt al încăperii și privi într-o zonă plină de țevi și conducte. Liftul de mărfuri era în stînga lui. Dedesubt, știa, era camera cazanelor. Trecu prin zona aglomerată și ieși prin altă ușă într-un coridor lung, cu ceilalți pe urmele lui. Coti și o luă pe coridorul îngust din care se deschideau ușile spre fostele camere ale servitorilor. Pembroke ascultă la prima ușă la care ajunsese, apoi apăsă clanța veche. Ușa se deschise și el intră într-o cameră întunecoasă. Le făcu semn celorlalți, care-l urmară repede, tîrîndu-l și pe rus după ei. Ann închise ușa și îngenunche cu ochiul la gaura cheii, iar Pembroke aprinse o lumină.

Camera era mobilată cu un pat de o persoană, o toaletă, cîteva scaune și o oglindă. O cameră destinată unei femei. Pembroke deschise ușa unui dulap și văzu cîteva rochii, fuste și bluze, pe umerașe. Se întoarse și-i șopti lui Roth :

— Intră acolo !

Roth intră repede în dulap și se ghemui printre haine.

— Ai fost un trădător mai mult de patruzeci de ani, îi spuse Pembroke, dar te-ai răscumpărat cu o singură faptă. Așa că, poți să trăiești. Întoarce-te !

Roth se întoarse cu fața la perete. Llewelyn îi legă mîinile cu un cablu flexibil și dădu să-i pună o bandă adezivă peste gură.

— Așteaptă ! îl opri Pembroke. Roth, mai ai ceva să ne spui ? Ceva care știi că ne-ar ajuta să îndeplinim misiunea ? Gîndește-te bine.

Roth tăcu un timp, apoi spuse :

— Nu... nu, nimic.

Pembroke îi făcu semn din cap lui Llewelyn, care îi astupă gura lui Roth cu bandă adezivă.

Sutter păși repede înainte, încolăci o bucată de sîrmă de pian după gîtul lui Roth și o răsuci cu mîna înmănușată. Roth făcu un salt convulsiv și căzu pe podea.

Ann privea scena cu ochii măriți, dar nu spuse nimic, rămînînd îngenuncheată lîngă gaura cheii.

— Pedeapsa pentru trădare, în țara mea, îi spuse Pembroke lui Ann, e moartea prin spînzurătoare. În condițiile date, asta-i tot ce-am putut face.

Se uită la rusul întins pe podea.

— Ia-i uniforma și fă-l să doarmă.

Sutter și Llewelyn îi scoaseră uniforma, cizmele și centura. Apoi Sutter scoase o seringă mică și o înfipse în brațul rusului, după care îl împinse, împreună cu Llewelyn, în dulap, deasupra corpului lui Roth, și închiseră ușa.

— Llewelyn, spuse Pembroke, pari mai aproape de statura tipului. Și ai și niște trăsături sinistre, slave.

Zîmbi.

Llewelyn își scoase echipamentul negru de camuflaj și se îmbrăcă în uniforma rusului, aruncîndu-și hainele și echipamentul sub pat. Se privi în oglinda toaletei, aranjîndu-și șapca ascuțită pe cap.

Sutter comentă :

— Arăți ca o nenorocită de portăreasă.

— Du-te-n mă-ta, replică Llewelyn.

Își strînse centura cu port-pistolul rusului.

Pembroke își puse ceasul și spuse în șoaptă :

— Ei, băieți, am intrat.

Sutter se uită și el la ceas :

— Mai mult sau mai puțin la timp.

Ann pocni din degete, şi toţi se întoarseră spre ea. Ea se uită prin gaura cheii. Pe coridor se auzea zgomot de paşi. Ann ridică trei degete, apoi, cu mîna cealaltă, imită un pistol: trei paznici înarmaţi. Paşii se opriră, şi un bărbat vorbi în ruseşte. Altul îi răspunse, apoi începură să rîdă. Paşii se îndepărtară pe coridor.

Ann se întoarse şi şopti:

— Ceva în legătură cu romînca — Claudia. Şi cu unul, Kalin. Sînt într-una din camerele astea. În celulă. Putem s-o ajutăm?

— Nu, e pe cont propriu, răspunse Pembroke, şi adăugă: S-a oferit să joace o carte pe mîna noastră, şi e mai utilă aşa.

Se mai gîndi un moment şi încheie: Dealtfel, nu prea am încredere în ea.

Pembroke se duse la uşă şi, cînd fu sigur că ruşii plecaseră, o deschise încet; îi făcu semn lui Llewelyn, care ieşi primul.

Acesta privi în sus şi în jos pe coridor, apoi se întoarse spre Pembroke şi dădu din cap. Ann şi Sutter ieşiră urmaţi de Pembroke, care închise uşa în urma lor. Îşi făcură repede drum pînă la ascensorul de mărfuri şi intrară în cabina mare, de lemn. Sutter închise uşile cu mîna şi Llewelyn trase maneta, punînd cabina în mişcare. Pembroke spuse:

— Următoarea oprire, etajul unu, de unde urcăm pe scări pînă la mansardă. „Mai aproape de Tine, Doamne".

Ascensorul se opri. Sutter ascultă cu urechea lipită de uşă. Pembroke şi Ann îşi pregătiră armele automate. Llewelyn prinse mînerul uşii şi trase, decoperind privirii un hol mic.

Cei patru aşteptară să treacă un minut, apoi ieşiră repede în hol. Llewelyn păşi într-un coridor lung, ce se întindea pe vreo treizeci de metri pe axa nord-sud a casei. Pe ambele părţi ale coridorului, la intervale neregulate, erau uşi de stejar. Llewelyn se duse repede la a treia uşă pe dreapta. Se aşeză cu spatele la ea şi luă poziţia pe loc-repaus. Ascultă, trase cu urechea şi aşteptă; apoi, tot cu spatele la uşă, apăsă pe clanţă. Uşa era încuiată. Scoase un şperaclu din buzunar, gîdilă broasca veche şi deschise uşa. Pembroke, Ann şi Sut-

ter trecură în grabă pe lîngă el și se furișară în micul hol de la baza scării care ducea spre mansardă.

Llewelyn dădu să-i urmeze, dar îngheță. Doi ruși, în civil, apărură pe ușa de la celălalt capăt al coridorului.

Llewelyn închise ușa și luă din nou o poziție rigidă de repaus în fața acesteia. Cu coada ochiului îi urmărea pe cei doi care se apropiau. Unul dintre ei era slab, chel, celălalt însă era sub treizeci de ani, în plină putere.

Pembroke, Ann și Sutter așteptau în spatele ușii, ascultînd.

Bărbatul mai în vîrstă spusè ceva.

Llewelyn știa două cuvinte rusești, *da* și *niet*. Cu capul drept și privirea drept înainte, răspunse :

— *Da* !

Rușii se uitară nedumeriți unul la altul.

Ann le șopti lui Pembroke și lui Sutter :

— Rusul l-a întrebat cine l-a postat la ușa mansardei și de ce. Mă tem că răspunsul nu-i satisfăcător.

Pembroke dădu din cap și șopti :

— Rusa lui Llewelyn e-ntr-adevăr cam limitată.

Cei doi ruși se opriră la cîțiva pași în fața lui Llewelyn și, din nou, chelul îi vorbi insistent.

Llewelyn răspunse iritat :

— O, la dracu'cu *da* și *niet*-ul vostru !

Îi repezi un pumn tipului în plină figură, ridicîndu-l în aer și trimițîndu-l pe spate de-a lungul coridorului. Rusul cel tînăr, care nu rostise încă nici o vorbă, scoase o exclamație, uitîndu-se la trupul chircit, apoi se întoarse spre Llewelyn, dar se trezi față în față cu țeava unui revolver.

Ușa din spatele lui Llewelyn se deschise, și Ann păși afară. Ea spuse în rusește, scoțîndu-și gluga :

— Bună, Nikolai Vasilievici.

Își scutură părul :

— Vino, te rog. Am o vorbă cu dumneata.

Tînărul rămase cu gura căscată. Llewelyn îi dădu un brînci și îl expedie prin ușa ce ducea la mansardă. Llewelyn îl tîrî și pe bărbatul inconștient și îl aruncă pe podea, cu fața în sus. Sutter închise și zăvorî ușa.

Pembroke se uită la omul care zăcea pe jos, greu de recunoscut, așa cu nasul rupt și cu falca dislocată.

— Cred că e Karpenko, spuse Pembroke, șeful transmisiunilor de aici.

Privi spre rusul mai tînăr și întrebă :

— Karpenko ?

Omul dădu ezitant din cap și ochii îi săgetară spre Ann.

— Nu te speria, îi spuse Ann. Nu-ți facem nimic rău.

Privi la Pembroke, apoi se întoarse spre tînăr :

— Ai să ne repeți, cuvînt cu cuvînt, mesajul pe care i l-ai adus lui Viktor Androv de la Moscova.

Nikolai Vasilievici își îndreptă silueta și clătină din cap cu fermitate.

— Nu. Puteți să mă și împușcați.

Ann traduse replica.

Pembroke își scoase pistolul automat, cu surdină, îl armă și-l îndreptă spre fața lui Karpenko. Rosti, într-o rusească pasabilă :

Smerti Komitetu Gossudarstvennoi Bezopastnosti — „Moarte KGB-ului" și trase trei gloanțe în fața omului inconștient, preschimbîndu-i chipul într-o mască sîngerîndă.

Nikolai Vasilievici se holbă la fața și craniul făcute țăndări și păli, iar picioarele începură să-i tremure.

Pembroke întoarse arma spre tînăr și-i spuse în englezește :

— Moarte porcilor din KGB !

Nikolai Vasilievici clătină repede din cap și rosti, la rîndul lui, în englezește :

— Nu. Nu. Eu nu sînt de la KGB. Sînt soldat. GRU — informații militare.

Ann îi puse mîna pe umăr și-i spuse în rusește :

— Ești prea tînăr ca să mori, Nikolai. Îți jur că n-ai să pățești nimic dacă accepți să cooperezi.

Ea îl privi în ochii căprui, și el îi întoarse privirea, încuviințînd din cap.

— Cuvînt cu cuvînt, spuse Ann. Pot să-mi dau seama cînd îți reciți mesajul și cînd te abați. Vorbește !

Nikolai Vasilievici se ridică, cu privirea fixată drept înainte și recită monoton, ca și cum ar fi făcut-o pentru Vik-

tor Androv. Cînd termină, Ann rezumă în englezește, apoi îi spuse lui Pemborke :

— Deci este vorba într-adevăr de „Molnia“ și de noaptea asta. Dar asta o știam. Ce nu știam e că Talbot Trei e aici — sau va fi aici.

Pembroke dădu gînditor din cap, apoi îl privi pe rus, care transpira.

— Nu mai e la modă să-l ucizi pe purtătorul de vești rele, spuse el, dar...

Ann puse mîna pe pistolul care se înălță :

— Nu, Marc.

El o privi sever.

— Am promis.

Adăugă :

— În plus, e și sexy.

Pembroke zîmbi ușor și-i spuse lui Sutter :

— Bagă-l sub casa scării.

Sutter scoase o seringă și se apropie de rus. Acesta se dădu un pas înapoi.

— E ora somnului, Ivan, spuse Sutter. Ia să-ți văd pielea.

Ann îi vorbi liniștitor în rusește, tînărul ezită, dar pînă la urmă întinse brațul.

Sutter înfipse seringa cu mai multă forță decît ar fi fost necesar, apoi îl conduse pe rus în dulăpiorul de sub casa scărilor și-l înghesui acolo, în timp ce acesta intra în starea de inconștiență.

Pembroke se uită în sus, pe scara îngustă, întunecoasă, care se termina cu un palier. La capătul palierului era o ușă din oțel care, știa, ducea spre capătul de sud al mansardei principale. Îi șopti lui Ann :

— Sfîntul Graal e în spatele ușii ăleia.

— Păstrează-l, zîmbi ea. Pe mine mă interesează radiourile. Trebuie să vorbesc și cu Washington-ul și cu Moscova, înainte de miezul nopții.

Pembroke se uită la ceas și răspunse :

— O să ne străduim.

Llewelyn era deja în capul scărilor, fixînd încărcături de exploziv plastic pe cadrul ușii, de jur împrejur.

— Trageți cît mai puțin posibil acolo sus, spuse Ann. Aparatura electronică e esențială.

— Înțeleg.

Ea îl privi cu atenție.

— Dacă reușim aici, nu vreau un masacru, Marc. Nu vreau decît să scap.

— Și dacă nu reușim ?

Ea răspunse, privindu-l în ochi :

— Atunci, cum a zis George, o să luăm cu noi cît de mulți putem. N-o să avem nici un motiv să-mai plecăm de aici.

Pembroke dădu din cap :

— Cum îl vrei pe taică-tău ? Mort sau viu ?

Ea răspunse fără ezitare :

— Îl vreau înapoi în mormînt, unde i-e locul.

— Thorpe ?

— Viu. Pe *el* îl vreau viu.

— Alte ordine ?

— Da. Dacă Talbot Trei e aici, găsiți-l !

Pembroke încuviință din cap și spuse :

— Casa asta o să-și deschidă toate secretele înainte de a ieși eu de-aici.

63

Masivul elicopter „Sikorsky" se îndrepta spre sud, către coasta insulei Long Island. Instructorul de parașutism, Farber, strigă :

— Ținta la cinci kilometri spre sud !

Adăugă :

— Vîntul bate dinspre nord cu cinșpe kilometri pe oră la nivelul mării. Aici sînt cinșpe pînă-n douășcinci. Cer parțial acoperit, luna în al treilea pătrar. Nori de ploaie pe drumul nostru. Ținta e bine luminată și ușor de identificat. Nu aterizați din greșeală pe domeniul lui George, că vă-mpușcă.

Farber rîse, apoi strigă :

— Alinierea !

Grenville se ridică și se apropie de ușa glisantă. În spatele lui veniră oamenii lui Pembroke, Stewart și Collins. În spatele acestora, bătrînii, Johnson și Hallis. Grenville cunoștea destule despre tactica salturilor cu parașuta, ca să știe că sistemul de amici era foarte important. Stewart și Collins erau amici. Bănuia că și Johnson și Hallis erau amici. Se părea că numai Tom Grenville n-avea un amic.

Luminile din cabină se stinseră brusc, iar cele din carlingă scăzură pînă aproape de întuneric. Piloții traseră paravanele de camuflaj pe geamuri și stinseră luminile de poziție exterioare, ceea ce lui Grenville i se păru deosebit de periculos. Farber păru că-i citește gîndurile și spuse :

— Nu vă fie teamă, băieți, nu-i nimeni atît de nebun să zboare la altitudinea asta, astă-seară.

Elicopterul negru se opri din înaintare și se întoarse cu botul în direcția din care bătea vîntul. Zguduiturile se întețiră, și cabina se înclină puternic spre dreapta și spre

stînga. Oamenii se agățară de curelele de deasupra capului. Farber strigă :

— Ținta la o mie șase sute de metri, direcția sud.

Grenville își verifică echipamentul și-și reglă cureaua carabinei M-16. Se uită pe fereastra ușii de la cabină. Cerul era încă brăzdat de fulgere, și pe lîngă hublouri treceau nori negri.

Farber strigă :

— Altitudinea — o mie șase sute cincizeci de metri. Ținta la treizeci de metri deasupra nivelului mării, plus-minus un coș sau două.

Grenville hotărî că nu-i plăcea umorul lui Farber. Totodată, într-o străfulgerare de rațiune, hotărî că nu avea să sară. Se întoarse și se trezi privindu-l pe Stewart în ochii negri, în care se reflecta lumina slabă a lunii care pătrundea prin fereastră.

Deodată, Farber împinse ușa glisantă și un curent de aer rece pătrunse în cabina întunecoasă. Zgomotul elicelor era asurzitor, și Grenville nu-și auzi propria voce cînd îi vorbi lui Stewart, spunîndu-i să se dea dracului la o parte din drumul lui.

Stewart îi zîmbi. Farber ridică degetul mare și flutură o lanternă cu filtru verde. Stewart întinse mîna și-l împinse pe Grenville prin ușa deschisă.

Tom Grenville simți că nu mai are nimic sub picioare, o senzație care, întotdeuna, îi provoca nefericirea. Simți că se dă de-a berbeleacul, apoi își reveni și-și întinse brațele ca o pasăre, savurînd căderea liberă. Zbură deasupra istmului Long Island, luminat de lună, purtat de vînt un kilometru și jumătate în jos, un kilometru și jumătate înainte. Gîndi : „Nu m-am ciocnit de flotor, Stewart !“

Privi înapoi și văzu că Stewart și Colins pluteau deasupra lui. Apoi, sări și Johnson din cabină, urmat de Hallis.

Farber îl urmări pe Hallis părăsind elicopterul, apoi apucă mînerul ușii glisante.

În acel moment trapa compartimentului din spate se deschise și apăru un bărbat. Farber sesiză mișcarea și ridică ochii spre umbra care se apropia. Omul, îmbrăcat în negru,

cu harnașament de parașutist, se propti în fața lui Farber, care ținea ușa pe jumătate deschisă.

— Bună, Barney, îi spuse.

Farber holbă ochii surprins; individul în negru întinse mîna și îl împinse fără parașută, prin ușa deschisă, apoi se aruncă în urma lui.

Tom Grenville privea în jos, spre malul care se apropia. Spera că vor descoperi reședința rușilor, deși nu era sigur că el, unul, avea să se îndrepte spre ea. Ca și alți parașutiști luptători care-și veniseră în fire în timpul căderii, ar fi putut să nu nimerească ținta și să explice că a confundat luminile clubului cu cele ale casei rușilor.

Aerul se încălzea pe măsură ce cobora, iar vîntul slăbea în intensitate. În față văzu satul Glen Cove, cu rețelele de drumuri care îl înconjurau, ca niște luminițe sclipitoare din pomul de Crăciun. Dincolo de sat se afla zona rezidențială suburbană, iar ici și colo se zăreau casele mari ale proprietăților de țară, înconjurate de petele întunecate ale pădurilor și cîmpurilor. Grenville descoperi casa rușilor și-și dădu seama că era inconfundabilă. „Las-o baltă," își spuse.

Grenville privi în jos. Pămîntul se apropia acum vertiginos, ca întotdeauna la sfîrșit. Își dădu seama că ar fi putut deschide parașuta acum și să o dirijeze spre un loc de aterizare sigur, undeva în afara celor treizeci și șapte de pogoane împrejmuite ale domeniului rusesc. Peste alte cîteva secunde ar fi fost prea tîrziu și n-ar mai fi fost în stare să se deplaseze lateral, suficient ca să scape. Puse mîna pe șnur.

Dar ceva din cele spuse de Van Dorn îl făcu să ezite. Dincolo de gargara patriotică și de asigurările cu privire la o avansare, Van Dorn spusese:

— Dacă tu și Joan reușiți să vă întoarceți, lucrurile între voi o să meargă bine mult timp de-acum înainte.

Grenville știa instinctiv că era adevărat. O iubea într-adevăr. Numai că deraiaseră. Trebuia ca ei doi să împărtășească ceva deosebit, care să readucă scînteia în relațiile dintre ei. Cum ar fi un raid de comando.

Grenville se auzi spunînd:

— Nu pot s-o las să se ducă singură acolo. Trebuie să mă duc şi eu.

Privi în jos, la zona largă, luminată de proiectoare, din jurul casei. Acum era foarte aproape şi era prea tîrziu să evite întîlnirea cu ea, întîlnirea lui cu moartea sau cu viaţa.

— Fir-ar să fie... !

Se uită la cifrele din leduri roşii ale altimetrului, care se schimbau cu repeziciune : trei sute de metri deasupra nivelului mării, două sute şaptezeci, două sute patruzeci. Trase de coardă şi simţi decelerația, în timp ce parașuta se umplea cu aer. Privi deasupra capului său spre parașuta întinsă, ce aducea cu nişte aripi negre de liliac. Simţi că derivează uşor, curenţii ascendenţi menţinînd altimetrul la o sută cincizeci de metri.

— La naiba !

Nu-i plăcea deloc ideea de a plana deasupra ţintei. Chiar dacă rachetele se opriseră la ora fixată, şi presupunea că nimeni de jos nu se mai uita pe cer, se simţea foarte expus. Altimetrul indica acum o sută treizeci şi cinci de metri. O coborîre mult prea lentă. Începu să-şi dirijeze parașuta spre casă.

Grenville privi înapoi, peste umăr. Elicopterul „Sikorsky" nu se mai vedea. Grenville bănuia că era încă acolo, supraveghindu-le căderea, dar vopseaua gri de camuflaj şi luminile ascunse îl făceau invizibil.

Celelalte patru parașute erau aproape, în spate. Manevrau şi ele, apropiindu-se de casă. Grenville îşi îndreptă capul înainte, apoi îl întoarse din nou, brusc. Numără : *Una, două, trei, patru... cinci !* Nu era bine. Numără iar şi iar, şi îi dădu tot cinci.

— Ce dracu'... ?

Se gîndi :

„Să fie oare Farber ?" Dar Farber nu avea parașută şi n-ar fi putut să-şi pună una atît de repede încît să ajungă atît de aproape. Cine dracu' era ăsta ? Poate că-i aduseseră un partener. Dar Grenville văzu că şi ceilalţi se răsuciseră şi-l urmăreau pe parașutistul necunoscut care era deasupra lor şi mai în spate. Instinctiv, îşi dădu seama că cel de-al şaselea nu era unul de-al lor. Nu era un artener.

65

Stanley Kuchik strîngea tot mai tare cablul, pe măsură ce panta devenea mai abruptă. Se gîndi că de-acum ar fi trebuit să ajungă la capătul tunelului. O chemă încet pe Joan :

— Mai ești acolo ?

— Numai cu trupul. Spiritul mi l-am proiectat pe Coasta de Azur.

— O... spuse Stanley, nu-ți da drumul. Dacă-ți dai drumul, spune-mi mie mai întîi, ca să-mi dau și eu drumul.

Joan își spuse că puștiul părea speriat.

— Ai să fii primul care află, spuse ea.

Stanley rămase tăcut, lăsîndu-se tras de cablu prin tunel. Simți ceva măturîndu-i gluga și fața și auzi clinchetul unor clopoței, semnalul care avertiza că mai avea zece secunde pînă cînd degetele aveau să-i ajungă la scripetele de întoarcere. Luă repede o mînă de pe cablu și pipăi partea de sus a tunelului, găsind primul mîner încastrat în ea. Luă și cealaltă mînă de pe cablul în mișcare și o întinse după mînerul următor, începînd să se tragă, mînă după mînă, prin tunel, cu căruciorul încă sub el.

Auzi din nou clopoțeii și pe Joan căutînd primul mîner.

— Eu mă trag, spuse Stanley.

— Și eu.

Stanley simți cum capul ei îi loveşte picioarele.

— Stai acolo, îi spuse.

Stanley auzi scripetele de întoarcere învîrtindu-se deasupra nasului său.

— Doamne, dacă-i vorba de strîmt...

Găsi mînerul următor și se mai trase aproape o jumătate de metru, simțind cum casca i se lovește de dopul de beton

pe care rușii îl turnaseră în conductă. Inspiră adînc. Aerul era închis și simți că amețește. Șopti :

— Am dat de perete.

— Păi, dărîmă-l.

— Bine...

Bergen le explicase că oamenii lui — piticii — erodaseră cea mai mare parte din dopul de beton cu acid clorhidric, lăsînd doar o coajă de vreo cinci centimetri. Stanley zîmbi ridicînd din umeri : „Curată nebunie !“

Începu o mișcare dificilă de întoarcere, smucindu-și corpul pînă ajunse cu fața în jos, pe cărucior. Găsi în față un mîner, îl prinse cu degetele înmănușate și trase. Căruciorul îl duse înainte, iar casca lovi peretele de beton. Betonul sfărîmicios, mîncat de acid, se pulverizâ imediat și căzu cu zgomot pe pardoseala din camera cazanelor.

Lumina inundă tunelul, și Stanley fu aproape orbit de strălucirea bruscă. Aerul răcoros îi scălda fața transpirată, în timp ce ochii-i clipeau în lumină. Scoase pistolul și îl îndreptă spre înainte.

Dacă ar fi fost cineva în camera cazanelor, sau dacă cineva ar fi venit să vadă ce-i cu zgomotul, trebuia să strige „Roșu !“ și amîndoi să se retragă, lăsînd cărucioarele să ruleze înapoi pînă în subsolul sălii de tenis.

Stanley privi ușa închisă de la camera cazanelor, aflată la vreo șase metri de el. Își dădu seama că era singurul care ar fi știut vreodată dacă ușa s-a deschis sau nu. Rămase uitîndu-se la ea, rugîndu-se, dar nu știa dacă se roagă ca aceasta să se deschidă sau să rămînă închisă.

— Roșu sau verde ? șopti Joan precipitat.

— Galben, răspunse Stanley.

Așteptă un timp, cu privirea ațintită asupra ușii, încercînd să- și acomodeze ochii cu lumina cîntărindu-și opțiunile, apoi spuse brusc :

— Verde ! Verde !

Joan răspunse, după părerea lui fără prea mult entuziasm :

— Am înțeles : verde.

Stanley își băgă pistolul în buzunarul de la piept, trase căruciorul de sub el și-l împinse afară din tunel. Îl lăsă să

cadă și auzi un pocnet ușor cînd căruciorul de cauciuc atinse pardoseala.

Stanley desprinse cîteva fragmente de beton rămase nedislocate, apoi își scoase capul și torsul din tunel. Aruncă o privire prin camera mare, luminată de becuri incandescente. Apoi privi în jos. Bergen îi spusese că avea de făcut un salt de un metru — un metru și un sfert, dar era cel puțin un metru și jumătate. „Rahat".

Își scoase și mai mult trupul în afară și, îndoindu-se de mijloc, împinse cu palmele în perete pînă cînd greutatea sa și gravitația intrară în joc și simți că alunecă, cu fața înainte, spre pardoseală. Împinse cu mîinile și se rostogoli de la perete, aterizînd pe picioare. Își scoase repede pistolul și se apropie cu spatele de perete. Chemă încet spre tunel :

— O.K. Așteaptă un minut.

Se duse la ușă și ascultă. Se auzeau sunete îndepărtate, dar nu putu deslușI nimic. Stanley se întoarse și exploră în tăcere încăperea mare de beton. Găsi o bancă de lemn lucrată de mînă și o duse pînă la perete. Se urcă pe ea și se uită în tunel. Văzu capul și umerii Joanei la cîteva zeci de centimetri mai departe. Stătea tot întinsă pe cărucior, cu fața în sus. Văzînd-o înghesuită acolo, nu-și putu da seama cum de reușiseră să ajungă pînă aici. În nici un caz, gîndi el, rușii nu s-ar fi așteptat la una ca asta.

— În regulă, sînt aici... începu Stanley.

— Scoate-mă dracului de aici. Nu pot să mă mai țin mult.

— OK... El întinse mîinile și și le strecură în spațiul strîmt dintre brațele și sînii ei.

— Fii atent, Stanley.

El se bîlbăi :

— Așa a zis Bergen că...

— Taci și trage-mă.

Degetele lui îi prinseră mușchii pectorali și traseră. Căruciorul de sub ea veni spre el. După o mulțime de răsuciri și trageri, ea se eliberă și căzu în brațele lui. Se uitară cu ochii măriți unul la celălalt, ascultînd zgomotul făcut de căruciorul care se ducea la vale prin tunel.

— O, Doamne... spuse Joan.

Stanley o privi :

— Trebuia să-l legi cu o sfoară...

— Am uitat, ripostă ea. Lasă-mă jos.

Stanley îi dădu drumul, și ea se ridică repede în picioare, apoi se urcă pe bancă și se uită în tunelul întunecat.

— Ei bine, căruciorul a plecat fără mine, Stan.

Stanley clătină din cap :

— Trebuia să-ți fi reamintit.

Ea sări pe podea :

— Ei, *eu* am uitat, nu tu. Scutește-mă de rahaturile astea de mascul adolescent.

El o privi, puțin încurcat :

— Îmi pare rău...

Ea inspiră scurt :

— Bun, hai să-ncepem piesa cu cîinile și poneiul.

El încuviință, dar rămase nemișcat.

— Cum ai să te întorci ?

— În limuzină. Clasa-ntîi.

Privi în jur.

— Bun, acum ne acoperim sosirea. Corect ?

Joan și Stanley strînseră repede molozul de pe pardoseală și-l ascunseră în spatele unui cazan. Joan duse acolo și căruciorul lui Stanley. Acesta scoase din buzunar o bucată de pînză rotundă dublată cu adeziv. Se urcă pe bancă, despături pînza și o lipi peste gura conductei.

Joan privi de la celălalt capăt al încăperii. Pînza era colorată și texturată ca betonul, și ea fu de părere că ar trece la un control superficial.

— Arată grozav. O s-o donăm Muzeului „Guggenheim".

Stanley sări de pe bancă și o duse înapoi de unde o luase. Joan ridică mîna înmănușată și deșurubă parțial două din cele patru becuri din tavan, lăsînd partea din spate a încăperii, unde era conducta, aproape în întuneric.

— E mult mai frumos așa. Bun, hai să mergem.

Stanley ezită, apoi se duse la ușă. Scoase din nou pistolul și privi în urmă, la Joan. Văzu că și ea făcuse la fel. Apucă clanța și împinse ușa, apoi se uită prin deschizătură în depozitul mare, pe care și-l amintea de la ultima sa vizită. Îi făcu semn lui Joan și se strecurară amîndoi în depozit.

Stanley mergea înainte, printre stivele de lăzi cu conserve. Cunoștea drumul doar pînă la un punct, așa că scoase o schiță mică și o studie. În partea asta, subsolul era un labirint de pereți despărțitori din lemn. Erau uși peste tot, unele cu inscripții rusești, cîteva avînd încă inscripții în engleză. O găsi pe cea pe care o căuta, marcată cu aceleași litere rusești ca cele din schița sa. O deschise încet și intră într-un pasaj îngust, întunecos, cu Joan după el. Se îndreptau spre aripa de vest a casei.

Pasajul se termină și păși într-o zonă deschisă. La trei metri în fața lor era un zid de beton destul de nou, lung de vreo cincisprezece metri. Stanley se apropie de singura ușă existentă, o ușă masivă, căptușită cu plumb, și-și dădu seama că era adăpostul antiaerian.

I se spusese că în adăpost erau peste o sută de ruși: bărbați, femei și copii. El și Joan trebuiau să-i țină înăuntru.

Joan veni lîngă el și făcu semn cu capul. Scoaseră amîndoi tuburile cu clei epoxi din costumele negre și începură să tragă o dîră de clei cu întărire rapidă pe lîngă muchia ușii, acolo unde aceasta se întîlnea cu tocul de oțel. Rușii n-ar mai fi putut s-o deschidă din interior.

Stanley privi din nou schița. I se spusese că era o scară care urca la parter, în coridorul dintre salon și camera trofeelor. I se povestise despre fetița care urcase pe acea scară. Van Dorn părea să știe multe despre casa asta, de la transfugi și de la spioni, dar nu știa dacă scara era înăuntrul sau în afara adăpostului.

Joan cercetă zona întunecoasă din fața zidului adăpostului. Încercă vreo cîteva uși, dar nici una nu ducea spre o scară.

— Scara trebuie să fie înăuntrul adăpostului, șopti ea.

Stanley încuviință.

— Trebuie să încercăm chestia cealaltă, spuse Joan. E aici.

Îl duse pe Stanley la peretele dinspre sud. Lîngă acesta erau trei cutii de metal, cam de mărimea și forma unor frigidere. De fapt, fiecare era o unitate de condiționare și purificare a aerului din adăpost. Prin partea superioară ieșeau conducte care treceau prin perete și se deschideau undeva,

în mijlocul vegetației din jurul terasei dinspre sud. Alte conducte duceau de la fiecare unitate, de-a lungul tavanului, spre peretele de beton al adăpostului antiaerian.

Pentru moment, nici una dintre instalații nu era în funcțiune, și Stanley le pipăi pe rînd, pînă o găsi pe cea care era caldă, datorită motorului.

— Asta !

Examină pereții de oțel. Erau complet etanși, dar pe o latură se afla un panou de acces prins în balamale. Întoarse un mîner, și panoul se deschise. Stanley privi înăuntru și văzu filtrele de cărbune și fibră de sticlă. Scoase unul și-l aruncă în spatele instalației. Joan îi dădu o pungă de plastic vidată, și el o deschise, aruncînd repede cristalele incolore în locul unde fusese filtrul. Se trase imediat înapoi, știind că cristalele degajau un gaz incolor și inodor, închise panoul de acces și se îndepărtă de instalație.

— Hai să plecăm de-aici, șopti Joan.

— Trebuie să mă asigur că unitatea asta intră în funcțiune. Ordin !

— Să nu te asiguri și de un șut în cur, Stanley. Nu forța norocul.

Stanley rămase nemișcat, privind cutia mare, gri, de metal. După un timp care i se păru foarte lung, deși în realitate era mai puțin de un minut, auzi declicul releului și instalația vibră, emițînd un sunet ca de frigider. Stanley dădu satisfăcut din cap.

— În curînd or să doarmă. Hai să...

Se întoarse și văzu că Joan o luase deja înapoi prin pasaj. O urmă în grabă.

O luară la dreapta, înapoi, spre camera cazanelor, dar nu mai intrară în ea, ci continuară drumul pînă la ușa camerei de întreținere.

Stanley o deschise și păși într-o încăpere lungă și îngustă. Se trezi cam la trei metri de un bărbat în salopetă, care ținea un registru într-o mînă și un creion în cealaltă.

Joan lăsă să-i scape un strigăt. Omul făcu același lucru. Stanley ridică instinctiv pistolul și trase de trei ori, amortizorul de zgomot scoțînd un sunet asemănător cu al aerului care iese dintr-un balon umflat : Pfft ! Pfft ! Pfft !

Stanley se uită la victima lui care se împleticea, bălăbănindu-se, cu o expresie de surprindere pe față și cu mîinile acoperindu-și vintrele și pieptul de parcă ar fi fost surprins gol.

Stanley nu știa ce să facă. Auzise că, atunci cînd îi împușcai, oamenii trebuiau să cadă morți. Încercă să tragă din nou, dar mîna îi tremura atît de tare, că n-ar fi putut să nimerească nici peretele.

Joan închise ochii,

În sfîrșit, omul căzu pe podea. Stanley se apropie, ezitînd. Din umăr și din abdomen îi curgea sînge, îmbibîndu-i salopeta kaki și picurînd pe pardoseala cenușie. Pieptul îi tresălta și ochii lui îl fixau pe Stanley.

Acesta se întoarse cu spatele. Simți cum stomacul i se revoltă. Fără alt avertisment, vomă bilă, acid și un baton de ciocolată.

Joan veni în spatele lui și-i puse mîna pe umăr.

— O... o, Doamne... Stanley...

Stanley inspiră adînc de cîteva ori și, cu eforturi, reuși să se controleze.

— Trebuie să... să-l terminăm...

Joan nu răspunse.

Stanley se întoarse și se uită în jos, sperînd că omul murise, dar nu era așa. Stanley ar fi vrut ca acesta să rămînă în viață, dar ordinul era clar : fără martori. Îi țintì capul, închise ochii și trase. Auzi cum glontele lovește craniul și se turtește de pardoseala de beton.

Joan și Stanley rămaseră tăcuți cîteva secunde, apoi Joan rosti, cu un calm forțat :

— Ajută-mă să-l ascund.

Tîrîră cadavrul într-un colț, lîngă o stivă de scînduri, și îl acoperiră cu o scîndură. Joan găsi o pînză de sac, și Stanley descoperi un robinet de apă în tavan. Curățară sîngele și ascunseră cîrpa sub imensul generator electric.

Joan și Stanley se priviră scurt, cu niște expresii care dezvăluiau faptul că fuseseră complici apropiați la ceva ce nici unul dintre ei nu avea să uite. Joan își desprinse privirea de-a lui și se uită repede la ceas.

— O, Doamne, am întîrziat aproape patru minute.

Stanley scoase repede o fotografie din buzunarul de pe piept și o compară cu panoul electric. Fotografia era o reproducere mărită a celei pe care o făcuse cu o lună în urmă. Lîngă șalterele cu pricina erau semne făcute cu un creion de ceară. Unul trebuia închis, celălalt, singurul închis, trebuia conectat.

Van Dorn îi explicase că nu trebuia să atingă nimic altceva, ca totul să pară ca și cum șalterul s-ar fi închis singur din cauza suprasarcinii. Cel pe care trebuia să-l conecteze n-ar fi fost descoperit imediat. Stanley ținu fotografia lîngă șaltere, întinse mîna și le comută pe cele două marcate.

Ultimele instrucțiuni ale lui Van Dorn fuseseră să iasă repede de acolo, pentru că în camera de întreținere aveau să năvălească oameni. Stanley se întoarse spre Joan :

— Să mergem !

Se repezi prin ușa deschisă, cu Joan pe urmele lui. În timp ce se îndreptau spre camera cazanelor, auziră zgomot de pași grăbiți pe o scară din apropiere.

— Fir-ar să fie !

Mări pasul, dar se trezi în zona cămăruțelor compartimentate și a ușilor și se dezorientă.

Joan îi spuse din spate, cu sufletul la gură :

— Cred că am trecut de ea.

Deodată, în dreapta se deschise o ușă și Stanley se ghemui instinctiv, rămînînd încremenit. Joan făcu același lucru.

Patru bărbați, doi paznici înarmați și doi în salopete, intrară repede pe ușă, la mai puțin de cinci metri de ei. Cotiră repede la stînga și o luară la fugă prin pasajul din care tocmai ieșiseră Stanley și Joan.

Stanley rămase ghemuit, tremurînd din tot corpul, cu fața acoperită de o sudoare rece. Joan se ridică, clătinîndu-se, și-l trase pe Stanley în picioare.

— Hai să ieșim dracului de-aici, șopti ea.

Se deplasară prudent, și în cele din urmă găsiră depozitul de alimente de lîngă camera cazanelor. Joan rămase în umbra unei stive de lăzi.

— Dă-i drumul. Eu te acopăr.

Stanley sprintă prin zona liberă și deschise ușa, intrînd numai pe jumătate. Cercetă rapid camera cazanelor, care

părea neschimbată de cînd plecaseră de aici. Îi făcu semn lui Joan, care se repezi, la rîndul ei, și intră în camera cazanelor, în spatele lui Stanley.

Băiatul nu mai pierdu timpul. Apucă banca și o puse sub tunel, apoi se duse în spatele cazanului și-și recuperă căruciorul. Sări pe bancă, desprinse pînza de deasupra deschizăturii și ridică în mîini căruciorul, apoi se opri. Căruciorul lui trebuia să fie împiedicat să alunece în jos, prin tunel, de căruciorul lui Joan, care ar fi fost legat. Dar, bineînțeles, căruciorul ei nu mai era.

Stanley se întrebă, timp de o secundă, ce concluzii trăseseră Bergen și Claire văzînd căruciorul ce revenise gol. Se mai întrebă de ce nu-l trimiseseră înapoi pe cablu, legat cu sfoară sau cu sîrmă. Stanley își scoase lanterna și lumină interiorul tunelului.

— Dumnezeule...

La vreo șaizeci de metri mai jos, pe conductă, lanterna descoperise silueta căruciorului. Probabil se înțepenise într-o ridicătură de la îmbinarea a două tronsoane ale tunelului.

— Fir-ar să fie !

— Ce e ? întrebă Joan. De ce nu pleci ?

El se întoarse spre ea :

— Căruciorul tău e înțepenit acolo. Habar n-au că l-ai pierdut.

Ea dădu din cap, încercînd să aprecieze situația.

— Chiar că am încurcat-o. Hai, Stanley, dă-i drumul. Stai să te ajut.

Se sui pe bancă.

— Nu. Nu, du-te tu. Eu rămîn aici. Le spui ce s-a întîmplat și or să trimită căruciorul înapoi. O să fie în regulă cît...

Joan îl plesni puternic peste față.

— Intră dracului în gaură, sau te bat de te caci pe tine !

El își duse mîna la față și se uită lung la ea.

Ea îi trase căruciorul din mînă și i-l puse pe piept, cu partea curbată spre el și cu roțile în afară.

— Ține ! Scoase o bucată de sfoară din nailon de la brîu — cea cu care ar fi trebuit să-și lege căruciorul de

mînere. Trecu sfoara pe sub brațele lui Stanley și-i legă căruciorul de piept.

— În ordine, pușliule, ești gata.

Îl privi un moment, apoi se aplecă și-l sărută pe buze.

Stanley roși, iar ochii i se măriră.

Joan puse un genunchi jos și-și făcu mîinile scară.

— Hai, dă-i drumu' !

Stanley își puse piciorul în mîinile ei și imediat se trezi ridicat și proiectat în deschizătura tunelului. Simți o palmă peste fund și înaintă răsucindu-se, ținîndu-și mîinile în față. Apoi simți cum Joan îl împinge de tălpile pantofilor și începu să alunece înainte, cîștigînd viteză, pe căruciorul care își reluase lungul drum spre casă.

Mîinile lui întinse atinseră căruciorul lui Joan, trimițîndu-l rulînd liber în fața sa. Stanley închise ochii un timp care i se păru extrem de lung, și cînd îi deschise văzu lumina de la capătul tunelului lung și întunecat. Din cauza lacrimilor, însă, lumina se tulbură.

Joan Grenville își scoase pistolul și se duse pînă la ușa de la camera cazanelor. Știa că treburile au să se încurce foarte curînd, dar nu știa dacă, atunci cînd aveau să se încurce, era bine să se afle aici.

Tom era undeva acolo, împreună cu ceilalți. Tocmai îndeplinise o misiune dificilă și putea să se retragă. Ceilalți nu puteau. Dar, cum spusese Van Dorn, nu mai existau locuri sigure. Poate că, își spuse ea, le-ar fi fost de folos un pistol în plus acolo sus. Deschise ușa fără să-și dea seama prea bine ce face.

Se trezi rătăcind prin pasajele întunecoase ale subsolului, căutînd o scară care să ducă sus. Se gîndi că, la urma urmei, locul ei era lîngă Tom.

66

Claudia Lepescu trase pistolul de calibru mic din tocul pe care Aleksei Kalin îl agățase de clanță. Acesta, pierdut în reveria sexuală, nu observă nimic. Ea scoase pistolul, îi ridică piedica și înfundă oțelul rece între coapsele lui, ca să amortizeze zgomotul. Trase.

Picioarele lui Kalin se ridicară de pe podea sub forța impactului, și el se propti cu spatele de ușă, scoțînd numai un muget surd.

Claudia se rostogoli înapoi pe un șold și-l privi. Părea neatins, încă în picioare, cu o expresie de nedumerire pe față. Apoi, văzu sîngele curgîndu-i dintre picioarele depărtate ca dintr-un robinet. Kalin simți și el sîngele și-și duse mîinile căuș la rană ; sîngele îi umplu mîinile, prelingîndu-i-se printre degete.

Claudia se ridică și făcu un pas înapoi, ținînd pistolul îndreptat încă spre el, așteptînd un semn că rana era mortală. Apoi văzu culoarea dispărîndu-i de pe chip și urmări, nevenindu-i să creadă cum paloarea se întinde în jos, ca o undă de ceară a morții ; pieptul rotofei îi deveni lăptos, după care abdomenul și pelvisul, în timp ce sîngele curgea pe podea, părăsind corpul prin gaura din spatele scrotului.

Kalin făcu un pas mic spre ea și deschise gura :

— Claudia...

Ea scuipă pe podea și se șterse la gură.

Kalin încercă să mai facă un pas, dar genunchii i se îndoiră, și el căzu înainte, cu mîinile încă între picioare, lovindu-se cu fața de dușumea.

Claudia își recuperă hainele și se îmbrăcă repede. Ieși pe coridor și începu să înainteze, ținînd strîns pistolul lui Kalin lipit de coapsă. Nu mai fusese niciodată în casa asta, dar văzuse planurile în biroul lui Van Dorn și spera să-l poată

descoperi biroul lui Androv. Avea polițe de plătit, umilințe de răscumpărat. Era o femeie mîndră, și ei n-o înfrînseseră, nici n-o transformaseră într-o tîrfă docilă, nesătulă, așa cum crezuseră. Din momentul în care pusese piciorul în Statele Unite, ea începuse să joace un prudent joc dublu.

Abrams, Katherine, Davis și Cameron își scoaseră din teci baionetele lungi, negre, și le fixară pe inelele din spatele amortizoarelor de zgomot și ascunzătoarelor de flăcări. Abrams își spuse că arătau destul de amenințătoare. Nu participase niciodată personal la un atac la baionetă, dar ceea ce, nu cu mult timp în urmă, păruse de neconceput, astă-seară părea perfect rezonabil.

Katherine își privi ceasul.

— De ce le ia așa de mult...

Deodată, toate reflectoarele și farurile de la capătul dinspre nord al casei trecură de la alb strălucitor la roșu muribund, apoi la negru, așternînd o pată de întuneric pe pajiștea dinspre nord.

Cameron se ridică și spuse simplu :

— La atac !

Cei patru țîșniră dintre copaci și începură să alerge pe cei nouăzeci de metri de iarbă. Erau toți alergători buni, și distanța scădea repede. Abrams nu credea că scoțianul își terminase *Tatăl nostru* cînd se regăsiră pe treptele din dale care urcau spre terasă.

Apoi, cînd zidul cenușiu de piatră al casei apăru neclar, punctat de ferestre și de ușile de sticlă care luceau slab, de la vreo lumină îndepărtată din interior, Abrams avu vaga impresie că trecuse peste zvastica din centrul terasei. Descoperi un paznic în colț, a cărui siluetă era vizibilă pe fundalul unei ferestre, la intersecția celor două aripi. Se întoarse și atacă.

Paznicul auzi zgomotul pașilor și clipi în întuneric, apoi ridică arma la întîmplare. Într-o fracțiune de secundă, Abrams își dădu seama că nu-l mai putea ajunge cu baioneta. Trase un singur foc, și omul se împletici și căzu pe terasă.

Cameron atacă doi ruși care discutau surescitați. Ei se întoarseră spre Cameron în ultimul moment, și acesta își

înfipse baioneta lungă în abdomenul celui mai apropiat, sfîșiindu-i-l în sus, pînă la stern. Cameron ridică piciorul și-l împinse pe omul tras în țeapă.

Simultan, Davis își repezi baioneta în inima celui de-al doilea rus. Își șterseră amîndoi lamele pe uniformele victimelor.

Katherine se oprise pe trepte, așa cum fusese instruită, și urmărea ferestrele și ușile de sticlă, cu arma pregătită de tragere, dar nimeni nu părea să fi fost alertat de zgomote.

Cei trei bărbați i se alăturară repede.

— Hai să plecăm de pe terasa asta pînă nu se aprind luminile, spuse ea.

Alergară pe terasă, către vest, spre spatele casei, și ajunseră la o uriașă verandă închisă. Davis sparse plasa ușii și intră, urmat de Cameron, Katherine și Abrams.

Cotiră la stînga, și Davis se repezi la o ușă și o deschise. Trecură grăbiți în salon și se răspîndiră în spatele mobilelor masive.

Abrams aproape că se așteptase să-l vadă pe Henry Kimberly șezînd în fotoliul de lîngă lampa cu abajur verde unde îl lăsase, dar acesta era gol. Lampa era încă aprinsă, aruncînd un mic cerc de lumină în jurul scaunului, în camera întunecată. Abrams observă că scrumiera era încă plină cu mucuri de țigări.

Cameron se ridică și privi în jur.

— Liber. Să mergem, șopti el.

Își făcură drum prin camera largă, cu armele la șolduri.

Cameron și Davis o luară la stînga, spre ușa care dădea în galerie. Abrams și Katherine se îndreptară spre ușa din care Abrams vorbise cu Henry Kimberly. Trebuiau să măture parterul, de la capătul de vest al casei spre est, cameră cu cameră — o misiune de descoperire și distrugere.

Îi cautau, își zise Abrams, pe Victor Androv și pe amicii săi din KGB, pe Peter Thorpe și pe Henry Kimberly. Căutau, în sensul fizic, dar și într-unul metafizic, întrerupătorul de la care se putea opri ceasul.

Tom Grenville privi drept în jos. Casa lui Van Dorn era chiar dedesubt, încadrată frumos între picioarele lui. Se întrebă cum a ajuns de acolo pînă aici și dacă se va mai întoarce vreodată acolo.

Se uită în jur și văzu că restul echipei se grupa strîns în jurul lui. Aleseseră ca loc de aterizare acoperișul casei, depinzînd, cum spusese Van Dorn, de „echipa de cercetași". Sarcina echipei de cercetași era să lumineze sau să marcheze zonele dificile și, deși acoperișul casei rușilor acoperea aproape o jumătate de pogon, Van Dorn le arătase în fotografiile aeriene că, în cea mai mare parte, acoperișul întunecat era bitumat și acoperit cu olane alunecoase, iar acolo unde era plat gemea de antene, o antenă de satelit și o antenă de microunde. Van Dorn le asemuise cu protuberanțele antiparașutiști din timpul războiului, făcute să ucidă și să mutileze. Grenville simți din nou un ghem în stomac.

Dar aterizarea era posibilă, dacă echipa de cercetași ar fi reușit să aprindă luminile de lucru de pe terasă. Dar cum echipa de cercetași era formată din Joan și un adolescent cu fața plină de coșuri, Grenville nu spera prea mult ca luminile să se aprindă, și asta îi aducea puțină alinare.

Planau acum direct spre casă, coborînd încet din cauza curenților ascendenți, dar deplasîndu-se repede în plan orizontal, cu vîntul din spate. Grenville știa că, în următoarele cîteva secunde, Stewart trebuia să decidă dacă aveau să aterizeze.

Se uită la stînga, spre Stewart, care se pregătea să dea un semnal luminos : lumina clipitoare însemna acoperișul, o lumină continuă însemna glisarea peste acoperiș și aterizarea într-o poiană din pădure. Lanterna lui Stewart se aprinse și începu să clipească. Grenville o privi uluit, apoi privi în jos.

Luminile de pe terenul din nord dispăruseră, iar luminile de lucru de pe acoperiș fuseseră aprinse.

— O, drace, Joan... ce-mi faci ?

Dar, inexplicabil, un sentiment de mîndrie crescu în Grenville, și el descoperi cu ușurare că ea era, cel puțin în momentul acela, în viață.

Acoperișul, luminat puternic, era la vreo șaizeci de metri în față și la treizeci de metri mai jos, iar unghiul lor de cădere putea să-l intercepteze sau nu. Grenville privi repede în urmă la misteriosul parașutist, al șaselea, care-și dirija acum parașuta spre curtea din față, iluminată, care consta din aproape un pogon de iarbă scurtă și pietriș.

Collins îl urmărea și el pe cel de-al șaselea bărbat, care plutea mai departe. Collins nu știa cine era, știa numai că omul n-avea ce căuta aici. Își ridică arma, o puse pe foc automat și trase de la circa patruzeci și cinci de metri.

Distanța pînă la țintă nu era mare, dar pozițiile relative ale parașutiștilor în mișcare făceau dificilă stabilirea unui punct de referință.

Al șaselea parașutist văzu flacăra la gura țevii și trase și el. Omul avea avantajul gloanțelor trasoare și reuși să-și regleze tirul pînă găsi ținta.

Collins tresări în chingi, apoi scapă arma și rămase nemișcat. Parașuta sa, nedirijată, plană spre sud, dusă de vînt spre liziera îndepărtată.

Tom Grenville privi schimbul de focuri, nevenindu-i să-și creadă ochilor. Moartea asta tăcută, deasupra pămîntului, nu putea fi adevărată. Apucă să-l vadă pe cel de-al șaselea parașutist dispărînd sub limita superioară a acoperișului, spre stînga, apoi aterizînd în curtea din față. Grenville văzu cum paznicii ruși se reped la el.

Grenville privi în jos și văzu acoperișul plat, cenușiu, la mai puțin de zece metri dedesubt. Manevră parașuta, încercînd să-i încetinească deriva orizontală spre sud. Stewart, Johnson și Hallis erau atît de aproape, încît parașutele lor o atingeau pe a lui și toți patru încercau acum să găsească o bucată de acoperiș liber, printre antene și ancore.

La trei metri era clar că s-ar fi putut să depășească acoperișul și să aterizeze pe terasa din sud, luminată strălucitor, unde rușii, care erau acum alertați, i-ar fi masacrat.

Grenville închise ochii și așteptă.

Joan Grenville rătăcea prin subsolul întunecos cu pistolul într-o mînă și cu schița subsolului în cealaltă. Își venise în fire și se hotărîse să se întoarcă în camera cazanelor, unde era locul ei. Din nefericire, se rătăcise. Era într-o zonă care se pare că nu fusese văzută de vreun transfug sau spion, fiind marcată pe schiță *Necunoscut. Numai pentru personalul KGB*. Asta suna cam nebulos.

Își verifică busola și coti într-un pasaj îngust, pînă ajunse la o ușă vopsită în roșu pe care nu scria nimic, singura ușă roșie pe care o văzuse pînă acum. Trecu de ea, ezită, apoi se întoarse și ascultă la ușă, dar nu auzi nimic. Apăsă încet clanța albă de porțelan și împinse ușa.

Păși înăuntru și rămase tăcută în întuneric. În fața ei era un gol negru. Simți un miros greu.

Joan scoase o lanternă mică, cu filtru roșu, din buzunarul de pe burtă și o aprinse. Roti fasciculul în jurul camerei. „Doar o cameră goală". Făcu un pas și se trezi căzînd înainte. Întinse mîinile să-și amortizeze căderea și fu surprinsă să se trezească întinsă pe nisip.

— Ce dracu... ?

Joan se ridică într-un genunchi și scoase filtrul lanternei. Plimbă fasciculul în jur și văzu că toată pardoseala cămăruței era acoperită cu nisip alb, proaspăt greblat. Nu-și putea imagina la ce servea. Loc de joacă pentru copii ? Absurd !

Se ridică în picioare și prinse în fascicul ceva de pe peretele opus. Se duse într-acolo. Era baza unui coș de fum, încastrată în fundația de beton. La înălțimea pieptului era o ușă de cenușar, întredeschisă. Cel puțin acum avea un reper. Consultă schița și notă locurile coșurilor de fum. Se uită din nou la ușa de fier și văzu de-abia acum că era mult mai mare decît ar fi trebuit să fie o ușă de cenușar. În plus, era destul de nouă, prinsă cu mortar proaspăt în cărămizile mai vechi. Aducea, își spuse, mai mult cu un cuptor sau un furnal, decît cu un cenușar.

Joan îndreptă fasciculul în interiorul negru și văzu o țeastă carbonizată, cu orbitele negre, goale, uitîndu-se la ea. Țipă, scăpă lanterna și se împletici înapoi, căzînd în nisipul moale.

— O... o Dumnezeule !

Își dădu seama într-o sclipire de intuiție, legat și de ce auzise o dată din întîmplare, că zăcea în nisipul unei gropi de execuție. Sări în picioare, scuturîndu-se febril de nisipul aderent de pe costumul mulat, în timp ce-și făcea drum prin stratul subțire spre ușă. Ieși în fugă din cameră, trîntind ușa în urma ei.

Joan se rezemă cu spatele de perete și-și trase răsuflarea. Își pierduse lanterna, dar măcar pistolul era încă în mîna ei, care tremura.

Începu din nou să înainteze, dorindu-și să se calmeze.

— E-n regulă, Joan... e-n regulă.

Dar imaginea tigvei n-o părăsea, și se închipui pe ea însăși îngenunchind în nisipul umed, cu pistolul rece în ceafă și incineratorul luminînd roșu dincolo de nisipul alb, greblat.

„O, Doamne sfinte... ce fel de oameni sînt ăștia... ?" Apoi, brusc, toate tîmpeniile de capă și spadă căpătară sens, într-un fel pe care Tom n-ar fi fost niciodată în stare să-l explice. Nimic din ceea ce citise sau auzise ea despre KGB sau despre sovietici nu-i făcuse vreodată nici cea mai mică impresie. Dar încăperea aceea se întipărise în psihicul ei, și ea știa că va fi veșnic parte din ea.

Merse, pînă cînd își dădu seama că se învîrtise în cerc.

— La naiba !

Examină schița la lumina slabă a unui bec, apoi se apropie de o ușă pe care n-o observase pînă atunci. Ușa era din stejar și părea solidă, nu ca ușile de scîndură subțire din compartimentările de lemn. Ușa asta ar fi putut să ducă spre aripa subsolului din care se rătăcise.

Își lipi urechea de ea, dar nu auzi nimic. Ușa era zăvorîtă în partea ei, și Joan trase zăvorul de fier și o împinse. Aceasta părea să aibă balamale cu arc, și ea împinse mai tare, reușind s- o deschidă cîțiva centimetri.

O izbi o lumină orbitoare și ea se retrase, gata de fugă, dar nu auzi nici un sunet amenințător. Privi în lumina care venea din tavan, de la niște tuburi fluorescente, strălucitoare, și văzu o cameră, de vreo șase metri pe șase, cu pereții și podeaua acoperite în întregime cu faianță albă. „Ca o baie pentru uriași". Chiar exista, observă ea, un duș pe peretele din față, iar alături erau un closet de porțelan și o chiuvetă.

Într- un colț se afla o masă de spital pe rotile, iar pe peretele din dreapta atîrnau niște chingi din piele. Un bloc operator de spital, își spuse, dar știa că nu era asta. Fie chingile, fie pata roșie de pe pardoseala din jurul scurgerii o duseră la concluzia evidentă că se afla într-o cameră modernă de tortură.

— Bună, Joan.

Simți că i se usucă gura și aproape că-și pierdu controlul vezicii. Smuci capul spre dreapta și privi în colțul camerei. Ochii i se măriră.

— Mulțumesc lui Dumnezeu că ești tu, spuse Peter Thorpe.

Ea încercă să vorbească, dar nu reuși. Ochii i se fixară asupra lui, cum ședea gol, cu brațele înfășurate în jurul genunchilor îndoiți. Văzu că fața-i era plină de vînătăi, și un ochi îi era umflat, aproape închis. Joan simți mîna încleștîndu-i-se pe pistol.

Thorpe se ridică încet, dezvelindu-și goliciunea deplină, și ea văzu că și trupul lui fusese torturat.

— Frumos costum, Joan, spuse Thorpe. Te prinde bine. Au atacat, nu ? Știam că așa o să fie.

Joan încuviință. N-o mai surprindea nimic, și-și regăsi vocea :

— Cum ai ajuns aici ?

Thorpe îi ignoră întrebarea și o întrebă la rîndul lui :

— Cine cîștigă războiul de sus ?

Joan fu prudentă :

— Noi.

Thorpe o privi atent și întrebă :

— Ceilalți sînt pe-aproape ?

— Da.

— Bun. Atunci, să mergem !

Se apropie de ea.

— Rămîi acolo !

Ea ridică pistolul și rămase în ușa deschisă.

Thorpe se opri și spuse aspru :

— Intră și închide ușa pînă nu vine cineva.

Adăugă :

— S stăm de vorbă.

Joan ezită, apoi păși în încăpere, și ușa se închise datorită arcurilor.

— Spune-mi și mie de ce mă amenințI cu chestia aia, zise Thorpe. Doar nu te tulbură bărbații goi.

— Ești agentul rușilor, izbucni Joan. Așa mi-au spus la instructaj.

Thorpe zîmbi și clătină din cap :

— Și aș mai fi în camera asta, dacă aș lucra pentru ei ?

Ea nu răspunse.

— Van Dorn și clovnii lui cred că le știu pe toate, dar amatorii ăia zăpăciți habar n-au de nimic. Sînt agent triplu și colaborator loial al CIA.

Joan tresări la auzul șirului de termeni specifici spionajului.

— O, termină cu rahaturile astea duble și triple, Peter. Mă faci să mă doară capul. Mi-au spus că, dacă dau peste tine, să te împușc fără discuție. Și s-ar prea putea s-o și fac.

Thorpe rîse și spuse amabil :

— Joan... n-am uitat cînd ieșeam împreună cu iahtul meu...

— Du-te dracului !

Thorpe făcu o mutră deprimată și spuse :

— Ce-ai de gînd să-mi faci ? Mai bine m-ai împușca decît să mă lași aici, să mă tortureze rușii din nou.

Ea îi privi trupul. Nu-l răniseră prea rău, din cîte putea să vadă. Încercă să tragă concluzii. Ori lucra pentru CIA, ori lucra pentru ruși. Van Dorn se putea înșela. La urma, urmei, dacă lucra pentru ruși, de ce-l bătuseră ? Și, dacă era agent CIA, nu-l putea lăsa aici... Se gîndi un moment și spuse :

— Uite, Peter, eu sînt cam nouă în chestiile astea, dar cred că nici un profesionist bătrîn n-ar ști ce dracu' să facă cu tine.

Thorpe răsuflă adînc și spuse :

— Bine, dar nu poți, cu conștiința curată, să mă lași aici, să mă omoare.

Ea nu răspunse.

El continuă, implorînd :

— Scoate-mă numai de aici. Tu ai pistolul. Eu sînt gol și lipsit de apărare. Pentru numele lui Dumnezeu, Joan, lasă numai ușa descuiată !

Adăugă, cu capul plecat :

— Crezi c-aș fi aici dacă nu le-aș fi dușman ?

Joan luă o hotărîre și spuse :

— Peter, eu plec și încui ușa. Dar am să mă-ntorc imediat cu cîțiva dintre oamenii lui Pembroke.

Îl urmări cu atenție și crezu că detectase o undă de teamă în ochii lui.

— Or să mă omoare, spuse el.

— De ce ?

— Ei nu știu că sînt un agent triplu al CIA.

— N-ai decît să le-o spui.

— N-or să mă creadă.

— Dar nici n-or să te omoare. Or să verifice la șefii tăi din CIA.

— Nu... nu-i chema. Doar pleacă !

Joan se retrase spre ușă, cu pistolul îndreptat spre Thorpe, care era la vreo trei metri de ea.

— La revedere, Peter. Mă-ntorc curînd.

Întinse mîna liberă în spate și apucă clanța, trăgînd ușa și strecurîndu-se prin ea. Aruncă o privire rapidă peste umăr în întunericul de afară. Thorpe știuse că așa va face.

Sări spre ea. Joan avea reflexe bune, dar era o diferență între a juca tenis și a trage într-un bărbat care te ataca, și ea încremeni pentru o fracțiune de secundă. Mîinile lui Thorpe se repeziră înainte, una după pistol și cealaltă spre gîtul ei. Joan trase, și glonțul se turti în peretele din față. Deodată, pistolul căzu pe podea și ea văzu, într-o fracțiune de secundă, că glonțul trecuse prin palma lui Thorpe. Simți cealaltă mînă prinzîndu-i gîtul, apoi el o tîrî în cameră, ținînd-o de gît, ca și cum n-ar fi fost mai grea decît un copil, și o aruncă pe podea.

Thorpe făcu doi pași mari și o lovi cu călcîiul în abdomen. Joan scoase un strigăt și-și trase genunchii la piept. Thorpe se întoarse și se aplecă să ia pistolul.

Joan se ridică imediat în picioare, spunîndu-și că Thorpe făcuse două greșeli : o lovise sub centură, de parcă ar fi fost

bărbat, și se întorsese cu spatele la ea fiindcă era femeie. Scoase cuțitul lung și subțire din buzunarul elastic de pe coapsă și-l înfipse adînc în spatele lui Thorpe, care tocmai se ridica.

Thorpe făcu doi pași repezi înainte, cu cuțitul în spate, apoi se întoarse cu pistolul în mînă, țintind-o.

Joan țipă, se întoarse și fugi spre colțul camerei, plonjînd sub masa pe rotile, în timp ce glonțul sparse placa de faianță de deasupra capului ei.

Thorpe mai făcu un pas spre ea. Plămînul perforat i se umplea deja cu sînge și, cu fiecare respirație din ce în ce mai grea, pe buze i se formau pete de spumă. Se opri, se răsuci într-o mișcare de automat și păși spre ușă.

Joan îl urmări cu privirea, dar singurul lucru la care se gîndi, cuprinsă de panică, era că mînerul negru al cuțitului care îi ieșea din spate aducea a recuzită de film.

Thorpe deschise ușa și se strecură în coridor. Aceasta se închise în urma lui, si Joan îl auzi umblînd la zăvor. Se sculă și fugi spre ușă.

67

Tom Grenville simți antena înaltă gîdilîndu-i talpa în trecerea lui peste acoperiș.

Stewart strigă :

— Dă-i drumul ! și trase de propriul cîrlig de eliberare rapidă, scăpînd de parașută. Căzu drept în jos, aproape șase metri, și se prăbuși pe acoperiș. Johnson și Hallis repetară rapid manevra, și cele trei parașute zburară departe, purtate de vînt.

Grenville ezită o fracțiune de secundă, apoi își zise că era mai bine dacă-și rupea gîtul pe acoperiș decît dacă ar fi fost împușcat la sol. Trase cîrligul de eliberare și se trezi căzînd cu picioarele înainte pe acoperișul plat. Aterizâ dur, își îndoi genunchii și se rostogoli pe un umăr, gata să cadă peste marginea acoperișului care se înclina spre terasa dinspre sud. Se dădu atent înapoi și se ridică, nesigur, pe picioare. Se uită în jur și-l descoperi pe Stewart, întins lîngă o antenă de satelit. Se îndreptă greoi spre el.

Stewart se ridică în capul oaselor și-i aruncă o privire :

— Mi-am rupt afurisitul ăsta de picior.

— Păi, ăsta-i riscul, cînd sari noaptea pe un acoperiș aglomerat, observă Grenville.

Stewart îl privi îndelung.

— Eu sînt în regulă, adăugă Grenville.

— Du-te dracului, Tom !

Stewart îl văzu pe Johnson apropiindu-se în grabă.

Johnson îngenunche lîngă el și spuse :

— Hallis a depășit acoperișul spre sud și a căzut pe terasă. Cred că-i mort.

Stewart scrîșni din dinți :

— La dracu' !

Se uită la bătrînul general și zise :

— Ei bine, oricine era celălalt ticălos, acum ne cîntă. Oricum, am putea să mergem înainte.

În timp ce vorbea, luminile de pe acoperiș se stinseră și reflectoarele de pe pajiștea dinspre nord se aprinseră din nou.

Grenville și Johnson îl duseră pe Stewart la marginea dinspre nord a acoperișului și își ocupară pozițiile.

Grenville îngenunche lîngă coronamentul scund de la marginea de sud, examinînd terasa, bazinul și chioșcul pentru ceai de dedesubt. Corpul lui Hallis era întins pe piatra cubică, și Grenville văzu că era mort. Văzu totodată patru paznici ruși alergînd pe iarbă, spre terasă. Privi înapoi spre Johnson, care îngenunchease la capătul dinspre vest al acoperișului, deasupra verandei. Apoi se uită la Stewart, care acoperea nordul. Își spuse : „Un infirm, un bătrîn de șaptezeci de ani și un avocat cu mintea slabă. Cam douăzeci de paznici înarmați pe domeniu, un număr necunoscut de civili înarmați, plus un contingent de KGB-iști ale cărui efective nu sînt cunoscute". Și nimeni, în afară de el, nu se gîndea că e o nebunie. Așadar, *el* era nebunul.

Grenville privi din nou la cei patru ruși, care ajunseseră pe poteca de lîngă piscină. Puse selectorul carabinei M-16 pe automat și așteptă ca paznicii să se apropie de corpul lui Hallis. Doi dintre ei priviră în sus și-și ațintiră armele spre acoperiș.

Grenville trase un încărcător plin, de douăzeci de cartușe, arma zbătîndu-i-se tăcută în mîini. Schimbă repede încărcătorul, dar văzu că nu mai avea motive să tragă. Îi omorîse pe toți patru. Așteptă șocul, dar nu simți nimic.

Stewart îl chemă în șoaptă :

— Ce dracu' se întîmplă acolo, Grenville ?

— Tocmai am răstignit patru, privi Grenville peste umăr.

— Cine ți-a dat aprobare să tragi, omule ? Mă rog, n-are importanță.

„Mă rog, du-te-n mă-ta". Grenville se gîndi brusc la Joan și se uită spre sala de tenis a Asociației Tinerilor Creștini. Văzu luminile aprinse. Se gîndi că, de-acum, ea trebuia să fi fost înapoi acolo. Se întoarse și privi spre nord și văzu casa

lui Van Dorn luminată strălucitor, în depărtare. Pirotehnicienii reîncepuseră, dar acum trăgeau cu torpile aeriene, și exploziile zgomotoase zguduiau aerul nopții. Grenville știa că orice fel de zgomote provocate de masacru și de crimă ar fi tulburat aceste locuri izolate, nimeni din sat sau de pe Dosoris Lane n-ar fi băgat de seamă, zicîndu-și că nebunul de George le-o făcea din nou rusnacilor.

Claudia Lepescu deschise ușa de la biroul lui Viktor Androv și păși înăuntru, închizînd-o după ea. Își ținea pistolul la spate.

Androv ridică ochii de pe telefon, expunîndu-și fața albă în lumina lămpii. Spuse în microfon :

— Te mai sun eu.

Închise și se uită la ea :

— Ei, ce surpriză neașteptată ! Kalin a terminat cu tine ?

Ea nu răspunse nimic. Camera era întunecată, cu excepția zonei din jurul biroului, dar fereastra mată din spatele lui era luminată de luminile de afară.

— N-am acum timp pentru tine, spuse Androv.

— Nu te reții mult, spuse ea în ruseşte.

El își făcu gura pungă :

— I-ai dat lui Roth otrava ?

— Nu, i-am dat ulei comestibil.

El o privi lung, apoi dădu din cap :

— Aha !

— Credeai că sînt o asasină în masă, ca tine și naziștii tăi jegoși ? aruncă ea.

— Ești istovită, spuse Androv. Ce ți-a făcut Kalin ?

— Kalin e mort.

Androv dădu din nou din cap, de parcă ar fi vrut să spună : „Înțeleg. Te-am înțeles întotdeauna." Spuse tare :

— Ce-ai la spate ? Un pistol ?

Ea ridică pistolul și-l îndreptă spre el :

— Ridică-te !

Androv se ridică încet.

— Aș fi vrut să am timp să te umilesc, cum m-ai umilit tu pe mine. Aș fi vrut să am un bici, aș fi vrut să fii cu mine într-o celulă de tortură...

— Claudia !

Ea îngheță. Vocea venea din colțul întunecat al camerei, din stînga ei și îi vorbea în engleză :

— Claudia, lasă jos pistolul.

Ea rămase cu pistolul ațintit asupra lui Androv, dar mîinile îi tremurau. „Nu, se gîndi ea. Nu poate fi el. Nu poate fi..."

Văzu cu coada ochiului un fulger luminos în stînga ei și simți o durere arzătoare în coaste, apoi încă una. După care nu mai simți nimic.

Omul din colț rămase în întuneric.

Androv privi spre el și spuse :

— În viața mea nu m-am gîndit că o să fiu salvat de un parașutist din OSS.

Chichoti, apoi adăugă :

— Ce joc mai jucăm și noi !

Joan Grenville se repezi la ușa camerei de tortură, căutînd clanța. Nu voia să rămînă încuiată în camera asta, dar nu dorea nici să-l înfrunte pe Thorpe. Îl auzi bîjbîind după zăvor și trase de clanță. Deschise ușa cîțiva centimetri și o trînti la loc, apoi repetă mișcarea pînă cînd Thorpe înțelese că n-avea să fie în stare să o zăvorască. Thorpe împinse ușa, dar ea o împinse înapoi, minunîndu-se ce putea să facă, chiar dintr-un bărbat atît de puternic, lipsa a o jumătate de litru de sînge. Auzi șuieratul amortizorului de zgomot și văzu așchiile sărind din ușă, dar glonțul, de calibru 25, nu reuși să străpungă stejarul. Continuă să zgîlțîie ușa, țipînd în același timp :

— Du-te ! Cară-te !

Îl auzi tușind, un soi de sunet lichid, apoi îi auzi tălpile goale lipăind pe podea.

Joan așteptă un minut întreg, apoi își strecură privirea prin crăpătura ușii. Pe pardoseala de ciment era o dîră de sînge, ce păta pasajul care ducea de la ușă. Fu tentată să urmeze dîra, în speranța că, dacă el ar fi căzut, ar fi putut să-și recupereze pistolul, dar hotărî că dăduse dovadă de suficientă stupiditate pentru o singură seară. Se strecură prin ușă și o luă spre un pasaj îngust care se deschidea din dreapta

camerei de tortură. Intenționa să iasă cît mai repede din ospiciul ăsta.

Pasajul se dovedi a fi o alegere proastă. Se termina cu o ușă, și ea se hotărîse să nu mai deschidă nici o ușă din subsolul ăsta. Se întoarse și dădu să se întoarcă, dar cineva vorbi într-o limbă care nu era engleza. „Paștele mă-sii !"

Se întoarse pe tăcute și se duse din nou la ușă. Inspiră adînc, deschise ușa și se strecură înăuntru, rămînînd cu spatele lipit de ea într-o beznă absolută, și ascultînd. Nimic. Căută cu mîinile pe peretele din dreapta și dădu peste un întrerupător demodat, de tip buton. Îl apăsă, și lumina se aprinse.

Joan Grenville privi prin încăperea uriașă, goală, dîndu-și seama într-un tîrziu că se afla într-o bucătărie. Dar era vorba de o bucătărie incredibil de veche, bucătăria inițială a casei. Erau țevi aparente și sobe antice, iar pereții erau din mortar cenușiu. Nimic de acolo nu era mai nou de anii '40 și, după cum o arătau praful și pînzele de paianjen, nici nu mai fusese curățată de atunci. „Bucătăria uitată de timp". Îi veni să rîdă.

Joan cunoștea destul de bine planul inițial de atac și știa că, dacă toate ar fi mers bine, atunci Abrams, Katherine și doi dintre oamenii lui Pembroke trebuiau să fie deja în interiorul casei. Marc însuși ar fi putut să fie acolo, sus ; dar, n-auzise nimic deasupra care să fi indicat o luptă. Se hotărî să aștepte pînă la sfîrșit în această capsulă a timpului.

Joan privi în jur, la mesele placate cu faianță, la chiuvetele mari și la dulapurile de lemn. Se uita după ceva pe care să se așeze, cînd descoperi un mic lift de serviciu într-un perete. Se apropie curioasă și văzu cabina la locul ei și cablurile, care erau din oțel, nu din frînghie. Se întoarse la întrerupător, stinse lumina și-și căută drumul, prin întuneric, pînă la lift. Ezită, apoi se înghesui în cabina plină de praf.

— Ultimul loc în care m-ar căuta.

Trase într-o doară de cablu, și cabina se ridică cîțiva centimetri.

Începu să tragă cu nădejde de cablu, și liftul urcă mai departe. Își aduse aminte, cu obidă, de afurisitul de cablu din tunel. Continuă ascensiunea : „S-ar putea să fie cineva acolo,

sus, care să mă ajute". Era sigură că trebuia să se termine cu ghinioanele. Se autocompătimi, apoi se liniști la gîndul că era încă în viață și că, atîta vreme cît era în lift, nu i se putea întîmpla nimic.

Liftul înainta surprinzător de repede, scîrțîind puțin; văzu o dungă de lumină, apoi tot conturul ușii liftului de la parter. Lăsă cablul, ascultă, dar nu auzi nimic.

Joan se lăsă pe spate și se făcu, atît cît se putea, comodă. Închise ochii și căscă, simțindu-se, pentru prima dată în ultimele ore, relativ în siguranță.

Ațipi, dar după cîteva momente, fu trezită de o lumină orbitoare. Întoarse capul și dădu cu nasul de gura țevii unei puști.

— O!

Întinse mîna să apuce cablul, dar cineva o prinse de încheietură. O voce rosti :

— Sforăi.

Ridică ochii și văzu fața înnegrită a unui bărbat foarte arătos.

— Știu. Toată lumea-mi spune. Tu ești Davis, nu ?

— La dispoziția dumneavoastră. Pușiul e-n regulă ?

— Da, a plecat înapoi.

— V-ați îndeplinit restul misiunii ? întrebă Davis.

— Da. Gaz adormitor în adăpostul antiaerian, luminile de pe acoperiș...

Cameron sosi în goană. Aruncă o privire în lift, la Joan, dar nu păru deosebit de curios. Îi spuse lui Davis :

— A aterizat un paraşutist. L-au băgat în casă pe ușa din față.

— Era Tom ? Bărbatu-meu ? scăpă Joan.

Cameron se uită la ea :

— Nu... un bărbat mai în vîrstă.

Se întoarse spre Davis :

— Nu cred că era Johnson, nici Hallis... și totuși, mi s-a părut cunoscut.

— Uite ce e, spuse Joan, pot să ies de-aici ? Eu sînt un biet civil.

— Încă nu, zîmbi Davis. Deocamdată aici o să fii cel mai în siguranță.

Joan dădu din cap. Strigă în urma lui Davis și Cameron, care o porniseră în josul coridorului :

— Peter... Peter Thorpe. E bun sau rău ?

— Rău, răspunseră amîndoi deodată.

— Bun, replică ea. Fiindcă bănuiesc că l-am omorît.

Katherine și Abrams intrară în hol. La dreapta erau ușile de sticlă de la terasă, de la care luase Abrams șpanul de metal. La celălalt capăt al holului erau ușile de la camera de muzică, iar la stînga erau baia și scara spre pivniță. Katherine puse un genunchi jos și cercetă ușile, în timp ce Abrams se apropie în grabă de ușile de sticlă. Privi afară și văzu pe terasa dinspre nord ceva ce nu văzuse la ultima sa vizită : patru paznici ruși, discutînd aprins în jurul corpului unui bărbat îmbrăcat în negru.

— Fir-ar să fie !

În timp ce privea, doi dintre ruși ridicară armele. Apoi, toți căzură la pămînt, secerați de un foc mortal tras de pe acoperiș.

Deci, cel puțin o parte dintre parașutiști reușiseră să ajungă pe acoperiș, își spuse Abrams. Se repezi înapoi în hol, ducîndu-se direct la Katherine, care ajunsese în capul scărilor de la pivniță. Ușa era întredeschisă, și el o deschise larg cu țeava pușții.

Katherinei i se tăie răsuflarea. Scara și palierul erau pline de bărbați, femei și copii, prăbușiți unii peste alții. Cîțiva dintre bărbați erau cu pistoalele în mîini.

— Jos e adăpostul, spuse Abrams.

Katherine încuviință.

Abrams o caută pe fetița cu păpușa, dar n-o văzu. O trase pe Katherine și închise ușa.

— Mai sînt gaze...

Ea dădu din nou din cap și-și dădu seama că era ametită.

— Hai să mergem !

Se apropiară de ușile cu geam care dădeau în camera de muzică, și Abrams își strecură privirea printre perdele. Camera era în întuneric, cu excepția luminii de la ecranul televizorului rusesc. Pe ecran se vedea figura neclară a unui

crainic. Abrams deschise încet ușa și intrară amîndoi. Păși pe covorul uzat, și Katherine ridică arma.

Podeaua de stejar scîrțîi. De după spătarul canapelei apăru un cap, și o voce feminină întrebă în rusește :

— Cine-i acolo ?

Abrams îi răspunse, tot în rusește :

— Eu.

Se aplecă peste canapea și întinse arma. Era, așa cum se așteptase, femeia care-l percheziționase. Ea îl privi, în lumina ecranului. Lui i se păru că nu era nici surprinsă, nici speriată.

— Ce vrei ? întrebă ea.

— Te uiți prea mult la televizor.

— Asta-i sarcina mea astă-seară, zîmbi ea. Să urmăresc știrile. Vorbești prost rusește.

— Ești beată. Cum te cheamă ?

— Lara.

Se uită la echipamentul de camuflaj și rămase cu ochii la pușcă, apoi spuse, într-o engleză perfectă :

— Ai de gînd să mă omori ?

— Foarte posibil, răspunse Abrams în engleză. Asta-i sarcina *mea* astă-seară.

Ea ridică din umeri și întinse mîna după paharul de pe măsuță.

— Oricum o să murim cu toții. Măgarii ăia au pus la cale un război nuclear.

Luă o înghițitură mare și adăugă :

— Toată lumea e în adăpost.

Abrams își aminti expresia tristă de pe fața ei, cînd o văzuse tot aici, mai devreme. Avea și acum aceeași expresie.

— Sus ! îi spuse el.

Ea se sculă clătinîndu-se.

Katherine se apropie, și Abrams îi spuse :

— Ea e Lara. Mai nou, transfugă.

Femeia o privi pe Katherine fără pic de curiozitate și ridică iar din umeri.

Abrams le conduse pe amîndouă în hol, la detectorul de metale. La capătul holului erau două uși de stejar impresio-

nante : una ducea în biroul pazei ; cealaltă era ușa de la biroul lui Androv. Abrams o întrebă în șoaptă pe Lara :

— E cineva în camerele astea ?

Ea îi arătă cu capul spre ușa de la biroul pazei :

— Cel puțin doi oameni, în orice moment.

Privi spre cealaltă ușă :

— Ăsta-i biroul lui Androv. Acum cîteva minute era înăuntru. Are un prizonier, un parașutist american.

Abrams se uită la rusoaică :

— Bate la ușă.

Lara ezită, apoi se apropie de ușa lui Androv și bătu. Nu-i răspunse nimeni. Bătu din nou :

— Viktor, pot să vorbesc cu tine ?

Abrams îi făcu semn cu țeava armei, și Lara deschise ușa, apoi scoase un strigăt.

Abrams și Katherine năvăliră înăuntru. Biroul era gol, dar într-o scrumieră ardea o țigară. Pe podea zăcea Claudia Lepescu. Abrams închise ușa. Priviră toți cadavrul, dar nici unul nu spuse nimic.

Katherine îngenunche lîngă trupul Claudiei. Văzu pistolul în mîna încleștată.

— Privește !

Abrams îngenunche lîngă ea și spuse :

— E rusesc...

Văzu unde fusese împușcată — de două ori, lateral — și-și purtă privirea spre fotoliul din colț.

Katherine se ridică și se îndreptă spre acesta, luînd scrumiera de pe măsuță.

— Țigări americane. Camel.

Văzu o sticlă de whisky și lîngă ea un pahar :

— Dewar's.

— S-ar zice că parașutistul ăsta american nu era prizonier, ci aliat, spuse Abrams.

Deodată, o sonerie puternică de alarmă începu să sune undeva în casă. Katherine, Abrams și Lara năvăliră în hol. Soneriile de alarmă sunau acum peste tot, și casa se umpluse de sunetul lor sacadat.

Ușa de la biroul pazei se deschise violent și lăsă să treacă un ofițer în uniformă, cu pistolul în mînă. Carabina lui Abrams scuipă foc și ofițerul fu aruncat înapoi în birou.

Katherine lansă o grenadă ofensivă în birou și închise ușa ca să mărească efectul undelor de șoc. Grenada explodă, și ușa sări din balamale, lăsînd să iasă un nor de praf de la tencuială.

Cameron și Davis veniră repede pe coridor. Intrară în fugă în biroul pazei și începură să împroaște camera cu foc automat. Toate becurile erau sparte, dar ferestrele erau fără geam și, la lumina care venea din curte, se vedeau doi morți, unul lîngă un panou și celălalt în spatele unui birou. Un al treilea bărbat se împleticea spre o ușă, mascată în lambriurile de stejar. Se strecură prin ea și aceasta se închise pocnind în urma lui.

Abrams, Katherine și Lara intrară în cameră. Abrams și Davis fugiră la ușă și traseră în ea, apoi deschiseră panoul de stejar făcut țăndări. Davis se repezi înăuntru ; se auzi o împușcătură, care-l trimise înapoi pe spate, cu o gaură de glonț în mijlocul frunții. Abrams se ghemui și trase în întuneric. Auzi un bărbat țipînd, apoi pași care se retrăgeau.

Cameron veni lîngă el și intrară amîndoi, cu prudență, într-o încăpere mică, fără ferestre, luminată de o aplică din perete. În stînga, zăriră o scară îngustă de serviciu, pe care se tîra un bărbat în costum. Sîngele îi curgea din picioare pe treptele de lemn. Cameron se repezi pe trepte, îi zbură pistolul din mînă și se uită la el. Omul sîngera din gură și din nas, rezultatul exploziei grenadei, iar trăsăturile îi erau schimonosite de durere, dar Cameron îl recunoscu :

— Valentin Metkov, porcul-șef însărcinat cu crimele. Cine zicea că nu-i dreptate pe lume ?

Metkov îl privi pe Cameron cu ochii încețoșați.

— Te rog... pot să vă ajut... Te rog, nu...

— Unde-i Androv ?

— Sus, în mansardă, scăpă Metkov.

Cameron trase un singur foc, și Metkov se prăbuși.

Soneriile de alarmă continuau să sune, și casa se trezise la viață, ca dintr-un somn artificial. Prin tavan și din camerele și coridoarele din jur răzbăteau zgomote de pași precipitați.

Abrams auzi focuri de armă în biroul pazei. Se grăbi spre ușa mascată. Katherine trăgea spre ușa deschisă ce dădea pe hol, retrăgîndu-se spre el, în timp ce pereții lambrisați erau sfîșiați de gloanțe. Abrams trase în ușa deschisă.

— Repede ! Fugi !

Katherine reuși să ajungă în cămăruță, în timp ce Abrams o căută pe Lara prin camera întunecoasă, umplută de praf. Îi văzu trupul ciuruit de gloanțe, căzut pe podea. Îngenunche lîngă Davis și-i căută pulsul, dar nu simți nimic.

— Să mergem ! strigă Cameron.

Abrams luă grenada de mînă de la centura lui Davis, îi smulse siguranța și o aruncă spre ușa dinspre hol, apoi plonjă înapoi, în cămăruța fără ferestre.

Cameron și Katherine erau pe primul palier al scării înguste de serviciu, și Abrams se grăbi să-i ajungă. Continuară toți trei să urce scara în spirală, spre mansardă.

68

Marc Pembroke auzi schimbul de focuri de dedesubt. Pe holul de lîngă casa scărilor de la mansardă sunau sonerii de alarmă și alergau oameni.

— Toată casa asta afurisită e în picioare, spuse el. Ei bine, încă o explozie n-o să mai conteze.

Îi făcu semn cu capul lui Sutter.

Acesta aprinse un chibrit și-l apropie de cele șase fitile, răsucite împreună, care urcau de-a lungul scării. Fitilurile se aprinseră, și flacăra alergă în sus pe scară, se desfăcu în șase direcții și explodă încărcăturile de plastic montate pe ușa de oțel.

Casa se cutremură și tencuiala de pe pereții de la casa scărilor și din tavan începu să curgă. Pembroke se repezi pe scara îngustă și plonjă în cameră, rostogolindu-se pe jos, urmat de Llewelyn, Ann și Sutter. Începură toți să tragă rafale prin mansarda slab luminată. Pembroke țipă :

— Nu mai trageți !

Sutter și Ann se ascunseseră în spatele unui perete de fișete, cu fața spre capătul de șud al mansardei ; Pembroke și Llewelyn, într-o nișă formată de o fereastră. Pembroke privi pe după muchia nișei.

— O încăpere mare, cam jumătate din aripa asta. Goală. La capăt e un perete de cărămidă. Dincolo de el trebuie să fie camera de transmisiuni.

Se uită înapoi la Ann și Sutter.

— Ei, hai mai departe.

Se ridicară toți. Deodată, se auzi un zgomot pe scări, și Pembroke se întoarse. Urmă o împușcătură, iar Pembroke se clătină înapoi și căzu.

Llewelyn se întoarse tocmai la timp, pentru a vedea capul și umerii unui rus în uniformă care urca scara cu arma

ridicată. Trase o rafală scurtă și-l trimise, rostogolindu-se, în jos, pe scară. Scoase o grenadă defensivă de la centură, îi trase siguranța și-i dădu drumul în casa scărilor, apoi se trînti la podea.

Se auzi o explozie asurzitoare, urmată de zgomotul provocat de prăbușirea scărilor vechi.

Llewelyn se tîrî pe podea și strecură o privire peste marginea palierului. Spațiul întunecos era plin de fum și de praf, și dedesubt se vedeau focuri mici pîlpîind. „Asta ne protejează spatele, își spuse el. Dar ne taie și calea de retragere. Se întoarse și se tîrî pînă la Pembroke, care ședea în capul oaselor în nișă, cu Sutter și Ann lîngă el. Pembroke își băgă mîna sub vesta antiglonț".

— Mi-a rupt o coastă.

— Nu te mișca.

Llewelyn se uită la el și văzu un firicel de sînge care-i curgea din colțul gurii albite.

— Să știi că ai și plămînul înțepat.

— Da, plămînul și coasta, și am știut de la început. Dați-i drumul.

— Bine. Ne vedem mai tîrziu.

Ann și Sutter îl urmară prudenți pe Llewelyn, spre peretele care separa aripile mansardei. Ann observă cîțiva saci de pînză și cîteva lăzi de lemn, marcate în engleză și în franceză: „Colet diplomatic — Misiunea Sovietică la Națiunile Unite. Nu este supus controlului vamal al SUA".

Sutter preluase conducerea și se apropie de peretele de cărămidă care se ridica din dușumea și se termina la tavanul înclinat. O parte din perete o forma un coș de cărămidă, iar la stînga coșului se afla o ușă glisantă, din oțel.

— E mai mult decît ne așteptam, șopti Sutter.

Llewelyn încuviință.

— Casă veche și frumoasă. Pe vremea aia, le făceau ca niște fortărețe. Cred că ușa au adăugat-o rusnacii. Ei, tot ne rămăsese niște exploziv.

Sutter se uită la ușă. Rolele erau pe partea cealaltă, și ușa avea probabil și un grilaj de oțel.

— S-ar putea să avem mai multă ușă decît exploziv.

Ann păși înainte și cei doi bărbați o priviră cu ochii măriți cum bate cu patul armei în ușa de metal.

— Androv ! Vreau să vorbesc cu Androv, strigă ea în rusește.

Sutter și Llewelyn nu spuseră nimic.

Ann bătu din nou. După un minut întreg, o voce strigă de dincolo de ușă, în engleză :

— Cine ești ?

— Sînt Ann Kimberly, răspunse ea, fiica lui Henry Kimberly. Tu ești Androv ?

— Da.

— Ascultă-mă cu atenție. Știu că tata e pe undeva pe aici. Știu despre „Molnia" și știe și guvernul meu. Sînt dispuși să lanseze o lovitură nucleară asupra țării voastre. Van Dorn are aruncătoare de bombe îndreptate spre voi. Înțelegi ?

— Ce vrei ? întrebă Androv.

— Vreau să anulați totul.

Se uită la ceas.

— Mai aveți optsprezece minute pînă explodează „Molnia". Vreau să-mi deschideți ușa asta și să mă lăsați să transmit un mesaj prin stația voastră.

— Am să chem Moscova, răspunse Androv. Mă întorc în cîteva minute.

— Minți ! țipă Ann. N-ai voie să pomenești de asta prin radio. Nu-mi mînca mie rahat ! Deschide ușa. Acum !

Androv nu răspunse.

— Ești într-o situație fără ieșire, prostule, strigă Ann.

Nu se auzi nici un răspuns.

— N-ai cu cine sta de vorbă, don'șoară, spuse Sutter. S-au obișnuit să fie întotdeauna pe-a lor.

Llewelyn montase tot explozivul pe care-l mai aveau, în colțul făcut de coș cu peretele de cărămidă. Îi spuse lui Sutter :

— Ăsta e perete de rezistență.

Arătă cu capul spre grinzi :

— Dacă îl clătinăm puțin, s-ar putea să cadă sub greutatea acoperișului.

Se uită la Ann :

— Dar, acum e piesa dumitale.

Ann se uită la ceas și zise :

— Am putea s-o facem și pe-asta. Nu mai avem nimic de pierdut.

Abrams, Katherine și Cameron ajunseră în capul scării înguste, în spirală, și se opriră într-o cămăruță fără ferestre, cam cît o debara mare. O scară de lemn, înclinată, ducea spre un chepeng din tavan.

Cameron își concentră atenția asupra chepengului.

— Dați-vă înapoi !

Scoase de la spate un mic tub de carton, cam de mărimea unui sul de hîrtie de împachetat. Extinse tubul telescopic care conținea o rachetă de șaizeci de milimetri și-l așeză pe umăr, în poziție de tragere. Cameron îngenunche, spunînd :

— Astupați-vă urechile și stați cu gura deschisă. Apăsă butonul detonatorului electric și o flacără izbucni din spatele tubului, carbonizînd podeaua, în timp ce racheta zbura spre tavan. Racheta lovi chepengul de lemn, dar nu explodă în lemnul subțire, ci trecu prin el, îndreptîndu-se înspre scîndurile acoperite cu olane ale acoperișului. Racheta explodă în mansardă, împrăștiind schije pe o rază de cincisprezece metri.

Abrams era deja pe scară. Împinse chepengul prins în balamale, aruncă prin deschizătură o grenadă ofensivă și lăsă repede chepengul, înainte ca grenada să explodeze. Din tavanul de deasupra căzură bucăți de tencuială, acoperindu-i cu un praf alb. Abrams făcu un salt și deschise chepengul, cățărîndu-se în mansardă și rostogolindu-se într-o parte. Cameron și Katherine îl urmară. Rămaseră nemișcați pe podea, cu armele ațintite în direcții diferite, formînd un mic perimetru defensiv.

Presiunea exploziei spărsese toate becurile, și Abrams văzu o bucățică din cerul nopții prin gaura din acoperiș. Podelele erau acoperite cu schije fierbinți. Cînd ecoul exploziei îi dispăru din urechi, Abrams auzi gemete înăbușite.

Cameron se ridică într-un genunchi, își aprinse lanterna și plimbă fasciculul pe pardoseală. Văzînd că nu s-a tras nici un foc, se ridicară toți în picioare.

Cercetară încăperea mare, mansardată, și găsiră trei bărbați și două femei, toti șocați de explozia grenadei și suferind de răni produse de schije.

Cameron îi împușcă pe toți, cu pistolul cu surdină, fără să apeleze la ajutorul lui Abrams și al lui Katherine și fără să comenteze nimic.

Katherine îi chemă încet :

— Ia uitați-vă la asta.

Abrams și Cameron veniră lîngă ea.

— E un studio de televiziune, spuse Katherine.

Abrams intră în decor și lumină cu lanterna biroul, căminul și steagul american. Katherine se aplecă și culese cîteva foi de hîrtie, ce fuseseră împrăștiate de suflul exploziei, și citi textul dactilografiat. Se uită la Abrams :

— E discursul lui tata către poporul american... Urma să devină președinte.

Abrams își aruncă privirea pe una din foi.

— Habar n-aveam că e candidat.

Cameron îndreptă fasciculul lanternei spre capătul încăperii și-l plimbă peste un perete de cărămidă, un coș și o ușă de oțel.

— Dacă Pembroke e în partea cealaltă, zise el, atunci avem ambele aripi ale T-ului. Piciorul e încă în mîinile lor, dar Stewart ar trebui să fie pe acoperișul plat de deasupra. I-am prins la mijloc.

— Dar noi am rămas pe dinafară, răspunse Katherine.

Se uită la ceas :

— Mai avem șaisprezece minute pînă la explozia IEM și mai puțin de atît pînă ce bombele din mortierul lui George or să-nceapă să cadă prin acoperișul ăsta. Trebuie să intrăm acolo și să punem mîna pe stația radio.

Cameron arătă cu capul spre ușa de oțel :

— Putem să aruncăm ușa asta în aer.

Abrams auzi zgomote dedesubt.

— Vin pe scară.

Luă ultima grenadă de la Cameron, se duse la chepeng, îl deschise și aruncă grenada jos, apoi se întoarse. Grenada defensivă explodă, aruncînd chepengul în aer și făcînd țăndări scara de lemn. Cameron presă un kilogram de exploziv argilos

în jurul cadrului ușii, înfipse capsele și desfășură fitilul pînă la cincisprezece metri de ușă.

Apoi își privi ceasul :

— Al dracului de puțin timp.

Se uită la Katherine și la Abrams :

— Ei, să presupunem că sînt toți la locul lor.

— Dacă nu sînt, sînt morți, replică Abrams.

Katherine dădu din cap în semn de încuviințare.

— Nu ne mai putem întoarce. Dă-i drumul și sparge ușa. Sînt oameni acolo pe care trebuie să-i vizităm.

Abrams aprinse un chibirit.

69

George Van Dorn se uită la telexul, parțial descifrat, de pe birou, apoi la cei doi bărbați care se aflau în încăpere, colonelul William Osterman și Wallis Baker.

— Cred că cineva a apăsat altă clapă de codificare, spuse el. E complet ininteligibil.

— Le-am trimis o cerere să-l repete, răspunse Baker, dar n- a sosit încă nimic.

Van Dorn privi ceasul de pe cămin. Mai rămăseseră mai puțin de șaisprezece minute.

Brusc, puse mîna pe telefon și chemă Pentagonul, trecînd din nou prin procedura de identificare.

— Colonelul Levin e tot în permisie ? Vreau să vorbesc cu el.

— E tot în permisie, domnule, răspunse vocea.

— De ce nu reușesc să vorbesc cu nimeni în afară de dumneata ?

— Fiindcă sînt ofițerul de serviciu.

— Dă-mi-l pe sergent.

— Nu-i aici.

— Dă-mi pe oricine. Oricine în afară de dumneata.

După o pauză, vocea întrebă :

— E vreo problemă, domnule ?

„Da, gîndi Van Dorn, e o problemă gravă". Un fior rece îi trecu pe șira spinării.

— S-ar putea să fii mort peste cîteva minute, spuse el.

— Domnule ?

— Spune-i lui Androv că dau drumul la ultimele artificii. Douăzeci de obuze de mortier cu exploziv puternic. Prin acoperiș. Astupă-ți urechile.

— Nu vă înțeleg.

Van Dorn închise telefonul și se uită la Osterman și Baker :

— Ei bine, am impresia că i-am avertizat pe ruși că vin rușii.

Nu vorbi nici unul. Apoi, Van Dorn spuse :

— E vina mea. Nu subestimez niciodată inamicul, dar uneori supraestimez tehnologia noastră și loialitatea celor care o manipulează.

— Mai ai aruncătorul, George, zîmbi Osterman trist. Ăsta n- o să ne dezamăgească.

Van Dorn dădu din cap si se duse la telefonul de campanie de pe pervazul ferestrei. Învîrti manivela :

— Domnule LaRosa, mă tem că s-ar putea să trebuiască să declanşăm misiunea de foc. Da, în cîteva minute. Stai, te rog, pe recepție. Și te rog să primești complimente pentru excelenta demonstrație. Le-a plăcut tuturor.

Închise și se uită la cei doi :

— Nimănui nu-i place să dea ordin să se tragă asupra propriilor oameni, dar cînd au plecat știau asta.

— Mai lasă-le cîteva minute, George, spuse Baker. S-ar putea să fie aproape.

Van Dorn păru dus pe gînduri un moment, apoi se uită din nou la ceas.

— S-ar putea ca „Molnia“ să fie mai aproape.

Adăugă :

— Tot ce știm sigur despre operațiunea noastră este că puștiul Kuchik s-a întors înapoi și a raportat că misiunea a fost îndeplinită. Omul de veghe de pe catarg a confirmat că luminile acoperișului s-au aprins și s-au stins conform programului. Ne-a mai spus că, de unde privea el, parașutarea nu decurgea prea bine. Kuchik jură că el și Joan au gazat adăpostul, dar am impresia că au greșit și au aruncat blestematele de cristale într-un tobogan pentru rufe murdare. Joan e disperată. De asemenea, microfoanele direcționale captează, prin zgomotul rachetelor, sunete care par a fi focuri de armă. Și mai știm că oamenii noștri n-au ajuns în camera de transmisiuni, altfel n-aș vorbi tot cu impostorul ăla.

Făcu o pauză și încheie :

— Îmi miroase a înfrîngere.

Îi privi pe cei doi.

— Dar Androv știe că e în căutare, chiar dacă n-am ajuns să vorbim cu Pentagonul, spuse Osterman. Totodată, trebuie să fie conștient de pericolul în care se află atît el cît și oamenii lui. Poate că or să sune Moscova și-or să abandoneze operațiunea.

Van Dorn clătină din cap.

— Rușii se mișcă precum barjele pe Volga. Lent, ferm și neîndurător. Nu-și pot schimba cursul așa de ușor.

— Mă rog, zise Osterman, ne-am jucat toate cărțile, și ei și le-au jucat pe ale lor.

Van Dorn privi prin fereastră la oamenii din curte. Era sigur că rușii nu vor avea nici o milă față de el sau oaspeții săi, după tot ce le făcuse forța de șoc a lui Pembroke. Și-i putea imagina pe supraviețuitorii ruși venind la el acasă și masacrînd tot ce întîlneau în cale, indiferent ce s-ar fi întîmplat în sensul mai larg. Se întoarse și se apropie de birou, scoase dintr-un sertar un inel de chei și i-l dădu lui Osterman.

— Astea-s de la camera armelor. Aș vrea să vă duceți amîndoi afară, să-i duceți pe cei slabi, infirmi, beți și pe lași în subsol și să-i înarmați pe toți ceilalți.

Adăugă :

— Luați-o pe Kitty să vă ajute. Ea va avea grijă ca fiecare să aibă arma potrivită.

Cei doi dădură încruntați din cap și se îndreptară spre ușă.

Van Dorn strigă în urma lor :

— Dacă oamenii vor să se roage, încurajați-i, dar nu le spuneți pentru ce se roagă. Numai Dumnezeu știe. Pentru toti ceilalți e secret.

Van Dorn se duse la măsuță și luă un aperitiv de pe tavă.

— Ai încercat să-mi otrăvești tartinele, ai, Viktor ? Curcanule !

Își umplu gura cu pateu.

Van Dorn se apropie de peretele cu amintiri și privi o fotografie în care erau el, O'Brien, Allerton și Kimberly, la Londra, cu puține săptămîni înainte de sfîrșitul războiului. „Doamne, își spuse, ce puțin știm despre inimile și sufletele oamenilor !“

70

Abrams aprinse fitilul, și flacăra izbucni în încăperea întunecoasă. Plasticul explodă, și ușa grea de oțel se desprinse din încuietori și din balamale, prăbușindu-se pe podea.

Aripa mansardei în care se afla camera de transmisuni era cu trei sau patru trepte mai jos, și Abrams avu o perspectivă clară a spațiului mare, deschis, cam cît o jumătate de teren de fotbal, compartimentat în zone de lucru prin pereți scunzi. Camera părea să fie luminată în cea mai mare parte de luminile de la fiecare pupitru electric. Bărbați și femei, îmbrăcați în salopete cafenii, fugeau de explozie.

Abrams, Katherine și Cameron începură să tragă, din genunchi, focuri izolate, bine țintite, încercînd să evite a lovi pupitrele electronice.

Llewelyn, Sutter și Ann auziră și simțiră explozia de la celălalt capăt al mansardei.

— Ei, au reușit, zise Sutter. Bun, acum e rîndul nostru.

Aprinse fitilul și se aruncară toți la podea, în spatele unui șir de fișete.

Plasticul explodă, și peretele de cărămidă și coșul părură să sară în sus cîțiva centimetri, ridicînd grinzile acoperișului. Grinzile se restabiliră, iar cărămida și mortarul crăpară, apoi se umflară și se prăbușiră, lăsînd în perete o deschizătură mare, în formă de V.

Ann privi prin praful de ciment și văzu, încadrată în V-ul mare, încăperea plină de aparatură electronică. Chiar și o privire superficială putea dezvălui, pentru ochiul ei antrenat, un șir de produse ale unei tehnologii foarte avansate.

Sutter și Llewelyn se ridicaseră din spatele fișetului și trăgeau focuri izolate, fără amortizor de zgomot, pe deasu-

pra capetelor rușilor, pironinu-i la podea. Focuri de răspuns erau foarte puține din partea acestor tehnicieni. Ann observă : „Am spart coaja dură a KGB-ului și sîntem pe cale să pătrundem în țesutul moale al sistemului nervos".

— Ușor cu aparatele, strigă ea.

Llewelyn strigă și el :

— Ei știu că vrem nenorocitele de radiouri și, dacă nu le dăm de lucru, băieții de la KGB or să le distrugă ca să nu punem mîna pe ele.

Trase rapid trei focuri într-un bărbat care agita o rangă pe lîngă un aparat, ce lui Ann i se păru a fi o mașină de cifrat. Omul căzu, dar fu lovită și mașina, care scoase scîntei.

— Scuze, spuse Llewelyn. Riscurile meseriei.

Ann își privi ceasul. Era aproape miezul nopții. Exact ceasul vrăjitoresc din noapte, cînd cimitirele cască și iadul însuși își revărsă molima peste lume".

„Molnia" se apropia rapid de punctul cel mai de jos al orbitei, unde urma să se transforme într-un glob de foc nuclear. În acea jumătate de secundă ar fi luminat continentul și ar fi așezat lumea pe o direcție nouă și teribilă. „Acolo unde e cea mai strălucitoare lumină, își spuse ea, sînt și umbrele cele mai întunecate".

Tom Grenville se opri lîngă chepengul mare de pe acoperiș, cu Johnson lîngă el. Stewart era și el aproape, proptit într-un cot. Un vînt umed bătea pe acoperiș, și Grenville văzu că amenințarea furtunii se risipea spre mare. Departe, spre nord-est, apărură la orizont stelele și el le privi ca și cum ar fi fost pentru ultima oară.

Pe marginea chepengului erau frumos aliniate douăsprezece bidoane cu gaz lacrimogen. Auziră și simțiră cele două explozii de dedesubt, și Grenville fu trezit din contemplarea cerului.

— Se pare că a venit timpul să aruncăm bidoanele astea, zise el.

— Corect, spuse Stewart, și voi o să le urmați.

Le făcu semn spre cele două corzi de nailon legate de bazele a două antene. Sînteți gata ?

Grenville nu credea că e gata. Se uită la ceas și întrebă :

— Nu trebuia să se termine mai repede ?

— Gata ! Deschide-l !

Grenville deschise chepengul greu, pe balamale, și auzi mai clar focurile de armă și zgomotul măcelului de dedesubt.

Johnson și Stewart începură să tragă siguranțele bidoanelor și să le arunce jos, sub diferite unghiuri. Bidoanele pocneau, descărcînd valuri de gaz alb, lacrimogen și producător de gheață. Grenville aruncă ultimele două bidoane, apoi trînti chepengul.

— Le lăsăm cinci minute, să-și facă efectul.

Stewart îl fulgeră cu privirea :

— Le lăsăm șaizeci de secunde.

Stewart se uită la ceasul digital și comentă :

— Ajungi acolo în mai puțin de cinci secunde dacă o faci cum trebuie, Tom. Nu intra în panică și să nu rămîi pe frînghie ca să nu devii țintă de tir. Dar nici nu-ți da drumul, pentru numele lui Dumnezeu, ca să nu-ți rupi toate oasele. Am văzut chestia asta întîmplîndu-se o dată.

— În Falkland ? sugeră Grenville.

— Nu, băiete, la Glasgow. Un tip care a vrut să iasă pe fereastră din dormitorul unei doamne pe cînd soțul se întorcea acasă.

Rîse, apoi întinse mîna și-l bătu pe Grenville pe umăr.

— Ești un băiat bun. Fii pregătit.

Se uită și la Johnson :

— Stați cu ochii pe băiat, domnule general. Vă acopăr cît pot de bine de aici.

Stewart se uită la ceas :

— Gata !

— Cît timp ai stat în Falkland ? întrebă Grenville.

— *Gata* ! Puneți-vă măștile !

Johnson și Grenville își traseră măștile de gaze pe față, le reglară, apoi își puseră mănușile de alpinism.

— Deschide !

Traseră chepengul. Gazul plutea dedesubt, așa cum trebuia — o pătură albă, groasă, acoperind zona ca un nămete.

Grenville și Johnson își aruncară corzile în deschizătură.

— Start !

Trecură amîndoi peste marginea chepengului pătrat, ținîndu-și armele pe brațe, și începură alunecarea de două etaje, spre podeaua camerei de transmisuni.

Abrams și Cameron își puseră măștile de gaze și se deplasară repede, dar cu prudență, spre cadrul ușii umplut cu gaz.

Katherine rămase în studioul de televiziune ca să acopere chepengul deschis.

Abrams și Cameron auziră sunete de tuse și de vomă venind din cameră. Trecură cît putură de repede prin fumul care le împiedica vederea. Cameron părea să treacă pe lîngă oamenii scoși din luptă foarte șovăitor, ca un alcoolic pe lîngă o sticlă. Dar aveau treburi mai presante decît să adauge semne de război pe arma lui Cameron. Căutau emițătorul radio principal, îl căutau pe Androv, pe Henry Kimberly — și pe al treilea, oricine ar fi fost acesta.

Sutter urmări silueta care apăru prin perdeaua de gaz, trecu prin spărtura din perete și se prăbuși. Tîrî trupul mai departe de norul de gaz, care continua să se răspîndească. Era o fată tînără, în salopetă maro. Avea fața pătată, stropită de vomismente.

Ann îngenunche lîngă ea si o pălmui. Îi spuse în rusește :

— Respiră. Respiră.

Fata inspiră adînc.

— Unde e stația cu care transmiteți mesaje la Moscova ? întrebă ea.

Fata se uită la Ann printre lacrimi.

Ann repetă întrebarea și adăugă :

— Ai cinci secunde să-mi răspunzi, sau te omor.

Fata inspiră din nou și spuse :

— Stația... de pe peretele de nord...

Ann îi puse cîteva întrebări tehnice cu privire la frecvențe, asigurarea secretului și punerea sub tensiune, apoi își puse masca și se grăbi spre deschizătura din perete. Llewelyn și Sutter o urmară.

Se mișcară repede prin încăpere, spre peretele lung din dreapta.

Mulți dintre ruși se urcaseră pe pupitrele electronice, încercînd să scape de gazul care plutea mai jos. Unul dintre ei, Vasili Ciurnik, supraviețuitor al incidentului din tunelul de la gară, stătea în picioare pe un calculator, uitîndu-se la cei doi bărbați și la femeia care se apropiau.

Mîinile înmănușate ale lui Tom Grenville șuierau pe coardă. Simțind podeaua sub picioare, îndoi genunchii și se rostogoli pe unul din ei, cu arma ridicată la umăr. Încercă să vadă prin gazul dens, dar vizibilitatea era mai mică de un metru și jumătate. Luminile pupitrelor electronice luceau sinistru prin ceața opacă.

Johnson era acum spate în spate cu el, formînd un jalnic perimetru defensiv de doi. Vocea lui Johnson răzbătu voalată de sub mască :

— Vezi, Grenville, dacă ar fi fost dotați cu echipament de protecție antichimică corespunzător, am fi fost masacrați. În război, spuse generalul, citînd o veche axiomă militară, ca și în viață, lipsa unei planificări anterioare duce la performanțe pișăcioase.

Grenville întoarse capul spre Johnson :

— Domnule general !

— Da, fiule ?

— Nu mă mai regula la cap ! Și nu mai scoate o vorbă, decît dacă are legătură cu viața și moartea mea. Înțeles ?

— Bine ..., răspunse Johnson, dacă așa...

— Înainte, marș ! Știi pe unde s-o iei. Eu știu ce am de făcut. Ne vedem mai tîrziu.

Grenville deslușI prin ceață trei siluete îmbrăcate în negru, doi bărbați și o femeie. Era dezorientat și nu știa dacă era o parte din trupa lui Pembroke, cu Ann, venind dinspre nord, sau echipa lui Cameron, cu Katherine, dinspre sud. Dar nu erau ruși și se duse spre ei.

Vasili Ciurnik îi privi pe cei trei americani trecînd pe lîngă el. Ceilalți ruși din încăpere, în majoritatea lor tehnicieni, acceptaseră faptul că fuseseră copleșiți de ceea ce trebuie să fi fost un comando numeros și singura lor preocu are era să gîfîie după o gură de aer. Dar Ciurnik,

prin pregătire și temperament, ca și Cameron, nu putea să lase o țintă să-i scape. Mai ales după umilirea pe care o suferise mai devreme. Scoase pistolul, un revolver de calibru 38, și trase toate cele șase gloanțe în spatele celor trei.

Grenville, care era foarte aproape, auzi, apoi văzu cum omul trăgea de pe pupitrul cenușiu. Trase un singur foc, și rusul căzu.

În încăpere se auziră țipete și Abrams strigă :

— Jos ! Jos !

Deșurubă amortizorul de zgomot și trase în pereți ca să dea greutate ordinului. Oamenii începură să se arunce pe podea.

Cameron se grăbi spre cei trei oameni căzuți. Llewelyn era mort, împușcat în ceafă. Sutter era amețit, dar vesta antiglonț oprise cele două gloanțe care-l loviseră. Ann avea o rană sîngerîndă la gît.

Cameron examină rana, o zgîrietură în partea stîngă a gîtului.

— Ei, nu-i așa rău cum arată. Doar mult sînge, fetițo. Hopa sus ! Trebuie să găsim radioul ăla.

Ann se ridică clătinîndu-se.

Tehnicienii ruși se retrăgeau spre cele două ieșiri, din aripile scurte ale T-ului. Cînd își dădură seama că nu-i oprea nimeni, năvăliră afară din încăpere.

Katherine stătea pe biroul din studioul de televiziune și privi tăcută cum șase oameni trecură pe lîngă ea în întuneric, îndreptîndu-se spre chepengul deschis. Descoperind că scara dispăruse, se opriră. Dedesubt, niște bărbați strigau la ei. Paznici, își spuse Katherine.

Rușii începură să sară, prin chepengul deschis, la nivelul de dedesubt. Katherine văzu cu oroare cum unul dintre ei se separase de ceilalți și venea spre ea. Strînse pistolul și se strecură sub birou.

Bărbatul, înalt, bine îmbrăcat și cu un aspect distins, veni direct la birou. Lumina era atît de slabă, încît era sigură că nu putea s-o vadă, ghemuită sub birou.

El deschise sertarul de sus și ea văzu că scoase cîteva obiecte, printre care și un pistol. Bărbatul se întoarse și dădu să plece.

Katherine ieși de sub birou.

El auzi zgomotul și se întoarse.

— Bună, zise Katherine.

Cerul se limpezise și luna strălucea prin fereastra înclinată, de lîngă cămin. Firele de praf dansau în razele palide, dîndu-le amîndurora o apariție spectrală, ca și cum s-ar fi întîlnit într-un vis. Pe fața lui Henry Kimberly trecu un zîmbet slab.

— Trebuie să fii Kate.

— Eu sînt.

El dădu din cap.

— Aruncă-l, spuse ea.

El rămase cu mîna în buzunarul drept.

— N-aș crede.

— Atunci, dacă miști, s-ar putea să trag.

— Am să încerc să stau liniștit.

Katherine își privi tatăl, în lumina palidă, apoi spuse :

— De fapt, n-am acceptat niciodată moartea ta. Probabil e o reacție normală. Cînd Carbury a intrat în biroul meu, mi-a venit ideea irațională că venise să-mi spună că erai în hol.

Kimberly nu răspunse.

— Întotdeauna mi-am făcut idei despre cum aș putea să te întîlnesc, continuă ea, dar nu m-am gîndit niciodată că va fi cu pistolul în mînă.

— Cred că nu, forță el un zîmbet.

Se uită la ea și spuse :

— Ei, Kate, și eu m-am gîndit cum o să ne întîlnim. Dar nu erau fantezii. Știam că am să mă întorc într-o bună zi.

Ea privi biroul :

— Da, urma să fii Președinte.

El încuviință și spuse în șoaptă :

— Aveam de gînd să-mi petrec anii care au mai rămas încercînd să vă cunosc pe tine și pe Ann.

— Zău ? Ce te face să crezi că Ann sau eu am fi vrut să cunoaștem un trădător ?

— Ăsta-i un termen subiectiv. Eu am acționat din conștiință. Mi-am abandonat prietenii, familia și averea ca să

lucrez pentru ceva în care credeam. Mulți au făcut așa în zilele alea.

Ea îl luă în rîs :

— Și vrei să-mi spui că nu mai crezi ? Că vrei să oferi o despăgubire familiei și țării ?

El ridică din umeri.

— Aș minți dacă aș spune asta. Nu pot să ofer despăgubiri și nu intenționez s-o fac.

Vocea îi deveni distantă, de parcă ar fi venit din altă încăpere :

— Trebuie să înțelegi că atunci cînd cineva investește așa de mult în ceva, e greu să admită chiar și pentru sine că s-ar fi putut înșela. Și, o dată ajuns la Moscova, nu-i ușor să te mai întorci acasă. Ai de-a face cu diavolul, pentru că el cunoaște drumul pe scurtătură spre putere. Și atunci cînd trăiești la Moscova începi să apreciezi puterea și tot ce o însoțește.

Răsuflă și se uită la ea :

— Nu mă aștept să înțelegi. Cineva de vîrsta mea, care a trăit în vremurile acelea, ar putea înțelege mai bine.

— Cunosc o mulțime de oameni din vremurile alea. N-ai găsi la ei înțelegere.

Ea lăsă să plutească tăcerea, apoi continuă :

— Unii oameni se dedică unei cauze și își anunță intențiile. Dacă ai fi fost un simplu trădător sau transfug, puteam să înțeleg. Dar ai mințit și ai înșelat, i-ai trădat pe toți cei care și-au pus speranța și încrederea în tine. Ai provocat moartea prietenilor și ți-ai lăsat copiii să crească fără tată. Trebuie să fii un om foarte rece și fără inimă, Henry Kimberly. N-ai nici suflet, nici conștiință. Și acum vii să-mi spui că ești o victimă a împrejurărilor.

Făcu o pauză, apoi spuse tăios :

— Cred că singurul lucru căruia te-ai dedicat este actul *trădării*. Cred...

Ochii i se umplură de lacrimi și vocea îi deveni răgușită :

— Cred... De ce ? De ce, pentru numele lui Dumnezeu, ai făcut... *mi*-ai făcut asta ?

Henry Kimberly plecă gînditor capul, apoi ochii li se întîlniră.

Spuse, aproape în șoaptă :

— Uneori mă gîndesc că ultima oară cînd am simțit o bucurie cinstită în inimă a fost într-o zi din ultima mea permisie. V-am dus, pe tine și pe Ann, în Central Park... Pe tine te duceam în brațe, iar pe Ann o țineam de mînuță și rîdeam de maimuțele de la zoo...

— Taci ! Taci !

Tăcură amîndoi un timp, apoi Kimberly întrebă :

— Acum pot să plec ?

Ea se șterse la ochi.

— Să pleci... unde să pleci ?

— Ce importanță are ? Poți fi sigură că nu înapoi la Moscova. Vreau numai să plec... să mă duc într-un sat... să-mi văd țara... să-mi găsesc liniștea... Nu mai sînt important. Nu mă vrea nimeni, nici ca erou, nici ca ticălos. Nu sînt o amenințare... sînt un om bătrîn.

Katherine își drese vocea, apoi spuse cu răceală :

— Cine este Talbot Trei ?

Sprîncenele lui Henry Kimberly se arcuiră și el răspunse :

— Nu există nici un Talbot Trei... Mă rog, el a existat, dar a murit cu mulți ani în urmă.

Ea îl privi cu atenție și spuse :

— Minți !

El ridică din umeri și vorbi încet :

— Pot să plec ? Te rog.

— Nu.

El rosti, după o pauză :

— Mă tem că trebuie să plec, Kate. Și n-ai să mă împuști, cum nici eu nu te-aș împușca pe tine.

Adăugă, pe un ton care sugera că subiectul era închis :

— Îmi pare bine că ne-am întîlnit. S-ar putea să ne mai întîlnim.

Dădu să se întoarcă.

— Nu ! Nu, n-ai să pleci, strigă Katherine și-și armă pistolul.

Henry Kimberly privi peste umăr. Zîmbi, apoi îi făcu cu ochiul.

— *Au revoir*, micuță Kate.

Păși în întunericul mansardei, îndreptîndu-se spre chepengul deschis.

Katherine îl privi, urmărindu-i spatele cu țeava pistolului.

Mîinile îi tremurau și ochii i se încețoșară. Prin minte îi trecu un șuvoi de gînduri confuze, apoi își aduse aminte de Patrick O'Brien. El fusese tatăl ei adevărat în toți acești ani, iar Henry Kimberly, un om pe care nu-l cunoștea, și prietenii acestuia îl omorîseră. Iar O'Brien nu l-ar fi lăsat pe Henry Kimberly să plece și nici n-ar fi fost de acord ca ea s-o facă. Henry Kimberly trebuia să plătească. Spuse, sau crezu că spusese :

— Stai ! Dar nu era sigură că acel cuvînt fusese rostit. El mergea înainte. Ea trase.

Bubuitul glonțului de argint de calibrul 45 sparse tăcerea, și ecoul se răspîndi în depărtări. Zgomotul se stinse, dar răsună în continuare în urechile ei, iar mirosul prafului de pușcă îi rămase în nări.

Privi de la cei șase metri care îi despărțeau. Henry Kimberly se întorsese, lîngă chepeng, și privea înapoi. Nu părea nici surprins că ea trăsese în el, nici surprins că nu-l nimerise. Înțelegeau amîndoi că fusese un act purificator, un gest simbolic. Kimberly se lăsă prin chepengul deschis și dispăru.

Katerine descoperi că i se înmuiaseră picioarele și se așeză în fotoliul din spatele biroului ; fotoliul lui — biroul lui. Textul scris era împrăștiat în fața ei.

Puse capul pe birou și începu să plîngă.

Marc Pembroke ședea în nișa întunecoasă a ferestrei. Auzi pași care se apropiau alergînd și văzu în semiîntuneric cam o duzină de bărbați și femei, cu fețele palide și cu ochii lăcrimînd, trecînd în șir pe lîngă el și îndreptîndu-se spre scările din fața lui.

Își pregăti arma și îi urmări. Respirația îi devenise dificilă și știa că se înecă cu propriul lui sînge, dar mintea îi era încă limpede.

Rușii erau la mai puțin de trei metri de el și văzu că unii dintre ei erau înarmați. Primii care ajunseseră priveau în jos, la scara prăbușită. Dedesubt, pe palier, paznicii le strigau ceva.

Pembroke zări primele stinghii ale unei scări ce apăruse din casa scărilor. Se purta o discuție aprinsă în legătură cu cine s-o folosească mai întîi — paznicii care voiau să urce sau tehnicienii care voiau să coboare.

Un bărbat în costum făcu un pas înainte și rezolvă disputa. Arătînd palid și prăpădit, dar încă arogant, Viktor Androv dădu la o parte oamenii și începu să coboare, cu trupul său corpolent, pe scară.

Pembroke deșurubă amortizorul carabinei și strigă :

— Androv ! Nici o mișcare !

Trase spre tavan, și oamenii se aruncară pe podea. El și Androv se priviră unul pe celălalt. Pembroke, cu spatele rezemat de peretele nișei, vedea numai capul și umerii lui Androv.

— Știai că Arnold Brin era tatăl meu ? întrebă Pembroke.

Androv deschise gura, dar înainte să apuce să spună ceva, Pembroke trase. Gloanțele îi sfîrtecară capul și gîtul, și Pembroke văzu micile rozete stacojii înflorite pe fața albă, buhăită, a lui Androv, ca o erupție bruscă de acnee. Rusul flutură din mîini, apoi căzu și se zdrobi de podeaua de dedesubt.

Pembroke își spuse că ar fi preferat să-l ucidă pe Androv într-un mod mai interesant. Dar era mulțumit că, în tot iadul ăsta, soarta i-l adusese pe Viktor Androv în cătarea puștii.

Pembroke tuși, și o durere ascuțita îi săgetă pieptul. Se concentră asupra oamenilor care așteptau în capul scării. Începuseră să coboare, dar nu-l interesau, nici el pe ei.

Unul după altul, se întorceau cu fața la el, apoi dispăreau sub nivelul podelei. Camera, deja întunecoasă, păru că se întunecă și mai mult, și ochii lui Pembroke începură să nu mai focalizeze imaginea. Dar unul dintre chipurile celor care coborau era clar, și chipul era al cuiva care n-ar fi putut să se afle aici. Pembroke crezu că începea să aibă halucinații.

71

Ann Kimberly își apăsa tamponul de tifon pe gît, uitîndu-se la șirurile de pupitre electronice, observînd stațiile de radio de toate soiurile și pentru toate destinațiile, mașinile de cifrat și de descifrat, calculatoarele, emițătoarele și receptoarele de microunde și de satelit, aparatele de supraveghere și de bruiaj.

— Misiune diplomatică, pe dracu'. Ticăloșii !

Se așeză în fața imensei stații SM-35 și ochii îi alergară pe aparate. Stația nu părea atinsă și era în funcțiune. O bandă de calculator transmitea continuu mesaje cifrate la Moscova, mai ales cuvinte întîmplătoare, ca să acopere mesajele reale și să dea dureri de cap Agenției Naționale de Securitate. Găsi întrerupătorul benzii și o opri. Știa că asta va alerta imediat NSA-ul.

Ann răsfoi o broșură cu instrucțiuni, scrisă în rusește, pe care o găsise pe pupitru.

— Afurisită limbă, e destul de greu de înțeles cînd o auzi, dar cînd mai vezi și literele astea... Ce cuvînt e ăsta, Abrams ?

— Încurcător.

— Adică aparat de bruiaj.

Opri aparatul, astfel încît oricine ar fi ascultat pe frecvența respectivă să audă o voce transmițînd în clar. Răsfoi broșura.

Sutter găsise întrerupătoarele ventilatoarelor din mansardă și aerul era acum mai curat, permițîndu-le să-și scoată măștile de gaze, deși ochii tuturor lăcrimau și pielea îi ustura.

Cameron vorbea la telefon cu Van Dorn.

— Da, sînt Cameron, domnule Van Dorn. Vă rog să suspendați bombardamentul. Aici controlăm lucrurile destul de bine. Ann Kimberly e pe punctul să înceapă să transmită.

Da, domnule. Nu, nu sînt sub control, Ivan e sub control. Eu sînt perfect. Da, rămîn la telefon și vă raportez ce se întîmplă.

Abrams privi prin încăperea uriașă. Își dădu seama că nu crezuse niciodată că toate astea erau aici, sus, și nu crezuse niciodată că va trăi destul ca să le vadă. Se uită la chepengul deschis din acoperiș și la ferestrele sparte, aducîndu-și aminte și de pagubele de la parter.

— Casa asta nu-mi pare prea bine protejată împotriva IEM, îi spuse el lui Ann.

Ea zîmbi, întorcînd un buton.

— Nu mai e.

Se aplecă înainte :

— Uite, cred că am prins-o.

Reglă poziția microfonului pe suportul flexibil, apoi privi ceasurile digitale ale stației. Mai erau zece minute pînă la miezul nopții aici și era ora opt fără zece dimineața la Moscova. Îi spuse lui Abrams :

— Stai aici și ajută-mă să mă descurc cu rusa.

Abrams încuviință. Privi prin încăpere. Sutter era cocoțat în vîrful celui mai înalt pupitru, de unde avea o vedere generală asupra întregii încăperi. Grenville și Johnson cercetau toate colțurile și crăpăturile și spărgeau toate geamurile ca să mărească și mai mult ventilația.

Ann începu să vorbească rusește :

— Către toate stațiile care mă ascultă ! Sînt Ann Kimberly, cetățeană americană ; vorbesc de la Misiunea rusă la Națiunile Unite din Glen Cove, New York. Te rog confirmă, Moscova !

Se întoarse spre Abrams :

— N-or să confirme orice rahat, și știu exact de unde vine emisiunea.

Adăugă :

— Dar acum, oricine supraveghează în mod normal postul ăsta este alertat — Agenția Națională de Securitate, Agenția de Informații pentru Apărare, CIA. Casa Albă, Pentagonul și Camp David vor intra instantaneu pe fir.

Îl întrebă :

— Cum a fost rusa mea ?

— Nu-i rea... dar pronunția e cam slabă.

— Cu alte cuvinte, pute.

Ridică din umeri.

— Ascult o mulțime, dar nu prea am ocazia să și vorbesc.

Ezită un moment și spuse :

— Na, ia microfonul. Oricum, trebuia să-mi ții locul dacă mă-mpușcau.

Abrams ezită și el, apoi reglă microfonul spre locul unde stătea.

— Așa, spuse Ann, ăsta-i poate cel mai important mesaj radio care a fost difuzat vreodată în istoria omenirii. Dar nu fi emoționat. Îți suflu eu. Ești în emisie. Prezintă-te.

Ann apăsă butonul de emisie.

Abrams vorbi în microfon.

— Aici Tony Abrams, cetățean american.

Repetă salutul lui Ann, apoi inspiră adînc și începu :

— Acesta este un mesaj adresat direct conducătorilor de la Kremlin, de la Casa Albă, de la Pentagon și oricui este în situația de a putea să lanseze o armă nucleară.

În timp ce vorbea, privi de cîteva ori spre ceasul digital, apoi spre panoul electric de afișaj de alături, pe care lucea un șir de trei becuri verzi.

Abrams continuă să transmită :

— Dacă dispozitivul nuclear de pe satelitul „Molnia“ explodează, Statele Unite nu vor avea altceva de făcut decît să riposteze cu armamentul nuclear.

Nu știa dacă făcea politică de apărare, băgîndu-le în cap ideea celor de la Washington, sau numai încerca să-i facă pe cei de la Moscova să creadă că vorbea în numele guvernului american. Mai transmise un minut întreg, apoi apăsă pe întrerupătorul microfonului și-i spuse lui Ann :

— Asta-i tot ce am avut de spus.

Ann se uită la el și încuviință.

— Acum am să vorbesc un timp în engleză. Din acest moment, în jurul radioului, la Moscova sînt oameni care știu englezește. Și vreau să mă adresez și Washington-ului și celor de la NSA, din Fort Meade.

Abrams își șterse sudoarea de pe frunte.

— Eu mă duc la plimbare. Baftă !

Ann vorbi în microfon :

— Vorbește din nou Ann Kimberly și mă adresez colegilor de la Agenția Națională de Securitate. Rog confirmați.

Se lăsă o tăcere lungă și Ann repetă mesajul, apoi din difuzor se auzi o voce masculină :

— Aici Chet Forbes, Ann, de la Fort Meade. Te aud.

— Te aud și eu, Chet. Fă-mi un raport de situație.

Vocea-i suna încă ezitantă, dacă nu lipsită de credibilitate, dar aparatele lui Forbes nu mințeau ; el știa că vorbește cu Glen Cove și știa, după amprenta vocii, că vorbește cu Ann Kimberly, angajată a NSA.

— NORAD, spuse el, e în alarmă, DEFCON 5, în stare premergătoare lansării. Flota Polaris, SAC și rachetele nucleare din Europa sînt în alarmă de luptă. Președintele e la Camp David, în legătură cu toți comandanții nucleari.

Ann vorbi rusește :

— Moscova, ai auzit ce-a spus Fort Meade ?

Moscova nu răspunse.

Ann inspiră adînc, își aprinse o țigară și spuse :

— Chet, poți să-l pui pe Președinte în legătură directă cu indivizii ăia ?

— Președintele încearcă să-l prindă pe Premier, la Moscova, răspunse Forbes.

— Spune-le celor de la Camp David că James Allerton, consilierul prezidențial, e agent sovietic, spuse Ann.

Forbes tăcu un moment, apoi reveni în difuzor :

— Am înțeles. Se face.

Continuă, după o pauză :

— Nu știm cum dracu ai ajuns la Green Acres, spuse el utilizînd parola NSA pentru stația rușilor din Glen Cove, dar din ce am auzit că ai transmis Moscovei, ne bucurăm că ești acolo.

— Sper numai că ne ascultă. Între timp, comunică tuturor aliaților din NATO și tuturor țărilor din Tratatul de la Varșovia că, dacă începe al treilea război mondial, a început la Moscova.

Făcu o pauză și întrebă în rusește :

— Mă auziți, domnule premier ?

Dar Moscova continua să tacă.

Tony Abrams intră repede în aripa de nord a mansardei și îngenunche lîngă Marc Pembroke, în nișă.

— Pembroke ?

Acesta deschise încet ochii. Abrams își spuse că arăta foarte palid.

— Cum îți merge ? întrebă Abrams.

— În ce privință ?

Abrams zîmbi.

— Ascultă, Van Dorn trimite elicopterul ăla, „Sikorsky", să ne scoată pe toți de aici. Ai să fii în curînd la spital.

— Bun. Acolo-i locul meu. Cum merge misiunea ?

— Am cîștigat bătălia, dar războiul e încă pe muchie. Ann transmite. Acum e la latitudinea rușilor.

— Cu atît mai rău. Sînt niște nenorociți imprevizibili. Cît e ceasul ?

— Aproape miezul nopții. Cel puțin, nu mai avem mult de așteptat.

— Nu... și ne-am îndeplinit misiunea, nu ?

— Da.

— Am pierdut niște oameni buni... Nu-mi spune pe cine, am să aflu destul de curînd. Ascultă, Abrams, oferta mea e încă valabilă. Ești foarte bun.

— Mulțumesc, dar sînt angajat.

— La ce ? La cine... ?

— La Diavolii Roșii.

Pembroke îl privi :

— N-am auzit niciodată de ei.

— Foarte secret. Bun, venisem numai să-ți văd temperatura. Crezi c-o să te descurci dacă te las singur un timp ?

— Întotdeauna sînt singur și întotdeauna mă descurc. Dar, mersi c-ai trecut pe aici.

Abrams se ridică.

Pembroke privi spre casa scărilor.

— Cîțiva ruși au șters-o pe acolo, spuse el. Numai tehnicieni. I-am lăsat să plece...

— Bineînțeles. Ia-o încet...

— Ascultă, Abrams... Androv era cu ei... Pembroke tuși și scuipă un cheag de sînge.

Abrams îngenunche din nou lîngă el.

Pembroke păru că încearcă să-şi amintească ceva, apoi spuse :

— L-am împuşcat pe ticălos. Fii băiat bun şi du-te să vezi dacă-i mort. Ai grijă, bătrîne... sînt paznici acolo, jos...

Abrams se apropie prudent de casa scărilor şi strecură o privire în jos. O uşă deschisă de pe hol arunca o pată de lumină, dezvăluind privirii scara păbuşită, acoperită de moloz.

O altă scară urca de jos pînă în mansardă. Nu era nici un semn de viaţă, sau de moarte.

— Paznicii au ridicat tabăra şi au luat morţii cu ei, spuse Abrams.

Pembroke dădu din cap.

— Le-a ajuns cît le-am dat. Mă-ntreb unde-or fi plecat... ?

Se gîndi puţin şi spuse :

— Sînt sigur că l-am nimerit pe ticălos în cap...

— Şi eu sînt sigur.

— Joan..., spuse Pembroke, Joan Grenville e jos... în liftul de serviciu... Ia cîţiva oameni de-ai mei...

— Da, e-n regulă.

Nu voia să-i spună lui Pembroke cît de puţini oameni îi mai rămăseseră. O să se ducă el s-o ia.

— Nu-ţi mai face probleme cu chestiile astea. Nu sîntem neajutoraţi fără tine.

Abrams se uită la ceas :

— Trebuie să plec.

— Stai... aşteaptă... Ascultă, am văzut... am văzut...

— Da ?

— Am... am crezut că am halucinaţii... dar nu erau... Am mintea limpede...

— Pe cine ai văzut ?

— L-am văzut pe Patrick O'Brien.

Abrams rămase nemişcat, apoi îl privi lung pe Pembroke şi acesta îi susţinu privirea.

— Unde l-ai văzut ? întrebă Abrams.

Pembroke arătă cu capul.

— Acolo.

Abrams clătină din cap :

— Nu.

— Ba da. Era îmbrăcat în negru...

Abrams rămase tăcut, apoi încuviință :

— Da, l-ai văzut.

— Nu mă lua peste picior.

— Nu, te cred.

Tăcură amîndoi un timp, apoi Pembroke rosti :

— Ce-ai de gînd să faci ?

— Tu ce-ai face ? Misiunea e terminată. Ți-ai cîștigat banii. Ai face ore suplimentare, în speranța că or să ți le plătească ?

Pembroke dădu din cap :

— Da. Dacă aș putea, aș face.

Abrams inspiră adînc, se uită înapoi spre casa scărilor, apoi la ceas.

— Acolo jos, zici ?

— Acolo jos. Caută în biroul lui Androv. Acolo trebuie să fie dovezile, și el o să vrea să le distrugă înainte să-și înceapă Odiseea spre tărîmul celălalt.

Abrams se îndreptă spre casa scării.

72

Henry Kimberly mergea repede pe coridorul lung, pustiu, de la etajul întîi. Mirosul pulberii-arse stăruia în aerul plin de fum. Kimberly se opri la uşa lovită de gloanţe de la biroul lui Androv. Se gîndea că Androv ar fi putut veni aici să recupereze sau să distrugă dosarele compromiţătoare.

Kimberly deschise uşa şi intră în biroul slab luminat. Auzi sunetul unui pistol ce era armat lîngă urechea lui. Rămase nemişcat.

O voce îi susură în ureche în engleză :

— Henry Kimberly, presupun.

Kimberly dădu uşor din cap. Întoarse privirea şi văzu un bărbat în costum negru, de paraşutist. Cei doi se priviră, faţă în faţă. Kimberly spuse, cu o voce abia auzită :

— Patrick...

O'Brien încuviinţă.

— Se zicea că eşti mort, spuse Kimberly.

— Şi despre tine la fel, zîmbi O'Brien.

Kimberly se uită la pistol :

— Dacă ai de gînd să mă împuşti, dă-i drumul şi scuteşte-mă de încă o întîlnire siropoasă.

O'Brien coborî pistolul şi spuse :

— Te-am văzut în mansardă. Se pare că Androv era prea ocupat cu evitarea gloanţelor ca să-ţi mai spună.

— Ce să-mi spună ?

— Că sînt de-al vostru, răspunse O'Brien.

Kimberly se uită lung la el, apoi spuse încet :

— Dumnezeule... Nu... nu poţi fi...

— De ce nu ? Am fost suspectat în timpul războiului, şi pe bună dreptate. Oricum, tu n-ai fost niciodată ţinta marii vînători de vîrcolaci.

O'Brien se gîndi puțin și adăugă :

— Eu trebuia să dispar și să plec la Moscova, Henry. Și tu trebuia să te întorci acasă să conduci firma. Aveai familie și aveai mai mult prestigiu și contacte mai bune aici... Dar oamenii de la Moscova lucrează cam ciudat, nu-i așa ?

— Da.

— Iar noi nu discutăm niciodată ordinele, nu ?

— Nu, nu le discutăm.

Kimberly privi prin birou și dădu cu ochii de cadavrul Claudiei Lepescu, apoi se întoarse la O'Brien.

— Unde-i Androv ?

O'Brien ridică din umeri :

— Îl așteptam. L-ai văzut ?

— Ar putea să fie la subsol, cu ceilalți, răspunse Kimberly. Hai să mergem.

O luă spre ușă.

O'Brien nu făcu nici o mișcare ca să-l urmeze.

— O să-l așteptăm aici, spuse el.

— De ce ?

— Pentru că, în afară de voi doi, nimeni în America nu știe că trăiesc, sau cine sînt de fapt.

O'Brien făcu o pauză și spuse :

— Cred că am pierdut repriza asta și n-aș vrea ca Androv să cadă în mîinile foștilor noștri compatrioți.

Kimberly se uită la el, apoi dădu încet din cap.

— Da... înțeleg... cred că Moscova ar fi de acord.

— Sînt sigur că ar fi.

O'Brien zîmbi și spuse :

— Deci, trebuia să devii Președinte.

Kimberly încuviință :

— S-ar putea încă să fiu. Se uită la ferestrele cu geamurile sparte. Încă s-ar putea să vedem fulgerul ăla.

— S-ar putea. Numai Moscova știe ce-o să facă Moscova.

O'Brien îi făcu un semn lui Kimberly.

— Hai să-l așteptăm pe Androv aici. Se duse la fereastră și se așeză pe pervaz. Kimberly veni lîngă el și rămase în picioare. O'Brien vorbi încet :

— Vezi, Henry, deși s-ar putea ca viața ta la Moscova să fi fost dură, cel puțin n-ai trăit coșmarul zilnic al agentului

dublu. Am jucat jocul cel mai periculos și mai dificil pe care-l poate juca un om. Am condus o rețea de informații formată din oameni foarte inteligenți — vechii noștri oameni — și în același timp am servit interesele prietenilor noștri de la Moscova.

— Cum ai făcut asta ? întrebă Kimberly.

— Cu oglinzi, zîmbi O'Brien. Sînt un magician, un iluzionist, dar și acrobat și jongler. E o treaba dură, prietene. Anul trecut, de exemplu, a trebuit să conving OSS-ul că lucram la ceea ce ei știau că e o problemă de importanță deosebită. Și în același timp, să protejez operațiunea „Lovitura" a Moscovei, despre care știam puține lucruri.

Kimberly dădu din cap în semn de apreciere.

— Ca lucrurile să stea și mai rău, continuă O'Brien, Van Dorn, Arnold Brin și alți cîțiva sesizaseră cîteva aspecte ale „Loviturii" și mă presau puternic să afle mai multe. Le-am întins niște capcane în drum — o lovitură nucleară pe Wall Street și un complot pentru ștergerea memoriilor tuturor calculatoarelor din America — dar toate se întorceau din nou la IEM. Bătrînii sînt buni, Henry.

— Da, sînt. Și agenda ?

O'Brien surîse larg.

— Asta a fost o lovitură genială și, totodată, un act de nebunie. Eram deja disperat. Le-am aruncat agenda în speranța că vechea căutare a lui Talbolt o să le consume energiile și o să-i obsedeze ca și acum patru decenii. Știam cine era Talbot. Eram eu. Nu știam că erai și tu.

Kimberly zîmbi ușor :

— Și cu asta ai declanșat o reacție în lanț, nu-i așa, Patrick ?

O'Brien zîmbi la rîndul lui.

— Da. Mai întîi, idiotul de Thorpe aproape m-a omorît. Apoi, Tony Abrams, care mi-a fost băgat pe gît de fiică-ta, s-a dovedit a fi mai deștept decît credeam. M-am hotărît să-l omor pe Abrams, ca să nu-și mai bage nasul peste tot. Am folosit-o pe Claudia — arătă cu capul cadavrul — ca să-l prind în cursă. Ea credea că lucrează pentru Moscova. Abrams a presupus că Thorpe a fost cel care a încercat să-l omoare. Lucrurile nu stau așa cum par, în jungla asta de

oglinzi. Le-am tot spus tuturor, și ei dădeau mereu din cap, dar nici unul nu părea să înțeleagă că vorbeam despre mine.

Rîse.

Kimberly îl privi un moment pe O'Brien și întrebă :

— Cum ai ajuns aici ?

— Am sărit dintr-un elicopter „Sikorsky", zîmbi O'Brien.

— Ești curajos, Patrick. Dar așa ai fost întotdeauna.

— Da, așa am reușit să rămîn în viață, pe cînd alții mureau. Și, în plus, sînt neîndurător.

Îl privi pe Kimberly.

— Și nerușinat de flămînd după putere. Vreau să fiu rege.

Kimberly îl privi și el :

— S-ar zice că eu sînt moștenitorul.

— Așa-mi spune acum Androv.

O'Brien ridică din umeri și privi pe fereastră.

— Știi, Henry, dacă operațiunea „Lovitura" reușește, dacă „Molnia" explodează și împrăștie un val de distrugeri electromagnetice pe continent, atunci, indiferent de ce s-a întîmplat astă-seară în casa asta, noi doi vom fi cei mai puternici oameni din America.

— Mai avem un compatriot care va fi recompensat cu putere, spuse Kimberly. James Allerton. Ți-a spus Androv ?

O'Brien scoase un sunet de dispreț :

— Androv mi-a spus, dar eu știam cu mult înainte. Allerton e slab, aproape senil. Dacă n-ar fi fost reputația lui națională, Moscova s-ar fi dispensat de el cu ani în urmă.

— Dar n-au făcut-o. Și va face parte din troica noastră.

Ochii lui O'Brien se îngustară ; clătină din cap.

— Am un om din Serviciul Secret la Camp David pe care l-am instruit să aibă grijă ca, indiferent de ce se întîmplă în noaptea asta, James Allerton să nu plece viu de acolo.

Kimberly se uită la pistolul din mîna lui O'Brien și spuse cu o voce plată :

— Asta înseamnă ca am rămas numai tu și cu mine, adică unul în plus, nu ?

O'Brien dădu absent din cap, ca și cum n-ar fi înțeles aluzia.

— Vezi tu, Henry, dacă americanii cîștigă repriza asta, atunci eu pot să reapar ca un erou, care a scăpat ca prin minune de la moarte. Dar numai dacă tu sau Androv nu cădeți în mîinile lor.

— Ghinionul meu că am deschis ușa asta.

— Norocul n-are nimic de-a face cu asta. Întotdeauna am bănuit existența unui al treilea, și am plănuit să-l elimin la prima ocazie. Faptul că ești tu, vechiul meu prieten, face lucrurile mai dificile pentru mine, dar nu mai puțin necesare.

— Cu alte cuvinte, zise Kimberly, dacă Moscova cîștigă în noaptea asta, vrei să fii Președinte. Dacă Moscova pierde, vrei să fi din nou șeful vechilor amici, pînă cînd Moscova va reuși.

— Corect. Și tu, Henry, ești un obstacol în ambele cazuri.

— Putem să evadăm împreună. Să plecăm la Moscova, spuse Kimberly.

— Nu vreau să plec la Moscova. Mîine, vreau să fiu ori în vechiul meu birou de la „O'Brien, Kimberly și Rose" ori în Biroul Oval.

Se uită atent la Kimberly :

— Nici un șef superior din serviciul de informații, demn de numele ăsta, n-ar trebui să ajungă vreodată fugar. Întotdeauna trebuie să existe un alt birou în care să-și facă meseria. Asta e recompensa pentru că trăim așa cum sîntem nevoiți să trăim.

— Moscova n-o să te răsplătească, spuse Kimberly. O să descopere că m-ai ucis pe mine... și pe Androv.

O'Brien arătă spre cadavrul Claudiei :

— În luptă, moartea poate ascunde foarte bine crima. Știi doar.

Ochii lui Kimberly se fixară din nou pe pistol.

— Patrick... Asta nu e... Asta e neloial... Ei mă vor viu... Moscova dorește...

— Ce-mi pasă mie ce dorește Moscova ? Ei creează trădători și se așteaptă la loialitate din partea noastră. Pentru mine, Moscova e numai un mijloc de a-mi atinge scopul. Cel mai rapid, de fapt singurul drum spre Washington pentru mine, ca și pentru tine, era prin Moscova. Exact așa cum

ultimii împărați romani erau făcuți și desfăcuți de barbari, tot așa barbarii de la Moscova mă vor încorona împărat al Americii.

Vocea lui Kimberly fu tăioasă :

— Și or să te debarce cînd le va veni bine. Ai putea fi mai în siguranță dacă am împărți puterea.

— Poate — dacă ar fi ceva de împărțit. Dar s-ar putea să nu fie. Eu aș putea fi înapoi la „Rockefeller Center" mîine, spre uimirea și ușurarea oamenilor mei. Trebuie să mă gîndesc la toate eventualitățile, Henry. Fără supărare, bătrîne soldat.

— Nu...

Kimberly încercă să scoată pistolul din haină. O'Brien trase cu pistolul său cu amortizor în inima lui Henry Kimberly, și acesta se înclină pe spate ca un copac retezat, căzînd pe podea.

O'Brien își privi fostul partener și camarad de arme.

— Și-a rămas doar unul.

73

În timp ce cobora scara spre etajul întîi, Tony Abrams văzu că trupul lui Valentin Metkcov fusese luat. Trecu prudent prin ușa din lambriuri făcută țăndări în biroul devastat al pazei. Doar corpul lui Davis zăcea în mijlocul molozului, fiindcă trupul Larei fusese luat de paznici.

Abrams simțea că urmează cărarea morții și că aceasta ducea înapoi, acolo de unde începuse totul cu mult timp în urmă, în biroul lui Patrick O'Brien. Nu putuse să înțeleagă motivele pentru care O'Brien îl recrutase atunci, iar acum ele erau încă și mai puțin clare.

Abrams aruncă o privire în hol. Nu se zărea nimeni, dar se auzeau voci în depărtare. Se strecură în hol, se duse repede la ușa lui Androv și văzu că broasca fusese spartă de gloanțe. Ridică arma și izbi ușa cu umărul.

Patrick O'Brien era în genunchi, cotrobăind prin biroul lui Androv. Ridică repede ochii și întinse mîna după pistolul lăsat pe birou.

Abrams duse arma la ochi și O'Brien își retrase mîna.

— N-am crezut că vreunul dintre voi o să se întoarcă aici jos, spuse O'Brien.

Abrams îl pironi cu privirea, fără să spună nimic.

O'Brien se ridică încet.

— Cine m-a turnat ?

— Am dedus eu.

O'Brien zîmbi, un zîmbet aproape plăcut.

— Nu, nu-i adevărat, Tony. Cel puțin dă-mi satisfacția să cred că am fost cel mai deștept agent dublu pe care l-a văzut vreodată țara asta.

— Ai fost, încuviință Abrams. Acum nu mai ești.

O'Brien dădu din cap :

— Cum te simți ? Furios ? Trădat ? Prost ?

— Da. Ești foarte convingător.

— Treaba e să crezi în ceea ce faci și ce spui, atunci cînd o faci și o spui. Cît am lucrat pentru băieți, am dat ce aveam mai bun. Cînd am lucrat pentru ruși, am dat ce aveam mai bun. N-ai de ce să te simți prea prost. I-am îmbrobodit pe aproape toți așa-zișii mari în ale informațiilor din țara asta și din Marea Britanie timp de aproape patruzeci de ani.

— De ce ?

Ridică din umeri.

— La început, era idealismul tinereții. Pe urmă am vrut să ies, iar ei au încercat să mă omoare. Au tras în mine la o vînătoare în Utah. Am supraviețuit, evident, dar zăcînd acolo, în spital, mi-am dat seama că erau neîndurători și, deși și noi am fost odată neîndurători cu naziștii, devenisem foarte moi. Asta era expresia folosită în zilele acelea. Ții minte ? America s-a înmuiat. Și era adevărat. Rușii — comuniștii — își croiau drum în toată lumea. Prin 1948 părea că nu mai era decît chestie de timp ca să ia conducerea. M-am dat de partea celor neîndurători.

Zîmbi :

— Valul s-a întors în partea cealaltă, dar eram deja fericit, sau măcar mulțumit cu viața dublă. N-am nici nevastă, nici copii și m-am devotat jocului. Fiind victima unei încercări de asasinat, n-am mai fost niciodată suspectat, cum fusesem în timpul războiului.

Abrams aruncă o privire spre corpul Claudiei, apoi văzu trupul lui Henry Kimberly întins în spatele biroului.

— Asta-i opera ta ?

— Da.

Abrams îl privi pe O'Brien și spuse :

— Se pare că omorul nu te tulbură.

— Toți morții din lumea spionajului, de la război încoace, nu egalează morții dintr-o bătălie mică. Dacă națiunile s-ar limita să-și lase spionii să se omoare între ei, am duce-o cu toții mai bine. Asta-i sacrificiul pe care-l facem noi pe altarul zeului războiului, ca să-l oprim să omoare mai mulți dintre noi. Dacă am fi cîștigat astă-seară, n-ar mai fi fost niciodată șanse de război pe pămînt. Dar acum, datorită

ție, lui Van Dorn și prietenilor voștri, sîntem iar pe marginea abisului nuclear.

— Cred că prefer să trăiesc pe muchie, decît în groapă.

— Ușor de spus, acum. Să mi-o spui și peste cinci ani, cînd va fi din nou o criză.

— Peste cinci minute n-ai să mai fii pe-aici.

O'Brien îl privi atent :

— Ai de gînd să mă omori ?

— De ce nu ?

— Pentru că serviciile de informații americane mă vor. Orice spion cîntă cînd e în colivie. Eu aș putea să cînt zece ani fără să repet vreo melodie.

Abrams dădu din cap. Știa că era adevărat. Cu cît era mai sus-pus criminalul sau trădătorul, cu atît era mai probabil ca ei să facă un tîrg cu el.

O'Brien păru să se relaxeze și reveni la un ton de conversație :

— Singura mea greșeală din ultimii ani a fost că nu l-am ucis pe Van Dorn. Dar cred că o să se înece singur în băutură.

Izbucni în rîs.

— S-ar putea. Dar asta n-o să te ajute cu nimic.

— Nu.

O'Brien se întoarse și privi pe fereastră, apoi îi spuse lui Abrams :

— Încă s-ar putea să vedem fulgerul ăla pe cer.

— S-ar putea. Ia spune, de ce-ai considerat necesar să-ți înscenezi moartea ? Le-ai fi fost mai util la fața locului.

O'Brien rîse :

— N-am avut intenția să-mi înscenez moartea. Idiotul ăla, Thorpe, aproape m-a omorît. Ce-am înscenat a fost un atac de cord înainte de a-mi deschide parașuta. Majoritatea parașutiștilor ale căror parașute nu se deschid suferă un atac de cord înainte de a ajunge la sol.

— De data asta ce ți-ai planificat ?

— Nimic... Sînt gata să vin cu tine. CIA te va face un zeu, Tony. N-o să-ți mai lipsească nimic, cît timp vei trăi.

O'Brien ieși din spatele biroului.

— Uite — după lambriurile astea e un pasaj care duce în biroul pazei, așa că nu mai trebuie să ieșim în hol.

Abrams îi făcu semn cu arma și O'Brien se duse la peretele lambrisat din dreapta căminului. Trase de o aplică, și o ușă mascată se deschise. Se întoarse spre Abrams.

— Știi, am încercat de multe ori să-mi închipui cum se va sfîrși. Dar pe asta nu mi-am imaginat-o niciodată.

Se gîndi puțin și adăugă :

— Știi cum mă simt ? Mă simt jenat. N-am chef să mă-ntîlnesc cu Kate, sau cu Van Dorn, sau cu ceilalți.

Abrams se apropie de el :

— Mișcă !

O'Brien trecu primul prin ușa mascată, urmat de Abrams. Străbătură biroul pazei, trecură pe lîngă corpul lui Davis și ieșiră prin cea de-a doua ușă mascată, oprindu-se la baza scării. O'Brien spuse :

— Dacă asta are vreo importanță, chiar am ținut la tine.

„Era singurul lucru pe care nu voiam să-l aud", își spuse Abrams. Aruncă o privire prin hol și ascultă. Era liniște.

— M-am hotărît să te scutesc de jenă, spuse el. N-o s-o mai lungesc ca să te fac să suferi, deși meriți să suferi.

O'Brien deschise gura să vorbească.

Abrams ridică arma și trase. Patrick O'Brien căzu pe spate, peste scară, cu o expresie de surpriză pe față.

Abrams rămase multă vreme cu ochii la el, apoi plecă s-o caute pe Joan Grenville, gîndind : „Știam. Am știut tot timpul că el era. Toți știam, dar nimeni nu-i în stare să creadă că tati e un mincinos, că Dumnezeu e un impostor, sau că popa e ateu. Asta a fost tăria lui. N-a avut nevoie să ne înșele, ne-am înșelat singuri".

74

Cameron și Sutter găsiseră două sticle de vodcă, iar Tom Grenville un palan hidraulic mobil, folosit la ridicarea oamenilor, pentru reparații, pe acoperișul plat. Ședeau acum pe acoperiș, cu Stewart și cu generalul Johnson, trecîndu-și sticlele de la unul la altul, privind cerul limpede al nopții și așteptînd. Pembroke era încă dedesubt, fiindcă nu voiau să-l miște, iar Ann era încă la stația de radio, asistată de Abrams. Katherine rămăsese și ea jos, să-l îngrijească pe Pembroke.

Se auzi zgomotul palanului hidraulic, și Joan Grenville ieși prin chepeng, ca o apariție dintr-o piesă grecească. Coborî de pe platforma liftului.

— Bună, Tom.

El își ridică ochii de pe sticlă.

— Bună, Joan.

Mai trase o dușcă și o întrebă :

— Ce faci aici ?

— Am scăpat căruciorul. Îmi dai și mie aia ?

El îi dădu sticla și ea bău îndelung, după care i-o înapoie.

— E groaznică, spuse ea.

— Vodcă rusească originală. Pradă de război.

— Ești beat.

— Ești frumoasă, spuse Stewart. Eu sînt beat.

Joan se uită la el apreciativ, apoi se întoarse spre Tom :

— Ți-am spus că trebuia să fi rămas acasă astă-seară.

— Afacerile-s afaceri, răspunse el. De cîte ori trebuie să-ți explic de unde vin banii ?

Ea se așeză pe jos.

— Ce așteptăm ?

— Să fim săltați cu un elicopter, răspunse Sutter. Și mai așteptăm sfîrșitul lumii. Privește spre vest, tînără doamnă.

— Unde-i vestul ? întrebă Joan.

— Acolo, zise Sutter, arătînd cu degetul.

Joan privi orizontul spre apus.

— De aici se vede Manhattan-ul.

Se uită la Stewart.

— Îmi mai daí sticla ?

— Ai piciorul rupt ? replică acesta. Eu da. A fost foarte dureros pînă foarte de curînd.

Îi întinse sticla cu ciudă.

— Mi-am pierdut ceasul, spuse Grenville. Ştie cineva cît e ceasul ?

— E ora zero, zero, zero, cinci, răspunse Johnson.

Grenville păru supărat.

— Cît e asta în timp real ?

— Douăşpe şi cinci, Tom, spuse Sutter, întinzîndu-se pe spate.

— Păi, el de ce n-a spus aşa ?

— La cît e sfîrşitul lumii ? întrebă Joan.

— Peste un minut, plus-minus o infinitate, replică Stewart.

Joan Grenville îşi privi soţul :

— Te iubesc !

Grenville roşi.

— Te rog !

Continuară să treacă sticla de la unul la altul şi să aştepte.

Ann împinse microfonul şi închise întrerupătorul de emisie.

— Asta-i tot ce pot să fac, spuse ea. Acum sîntem în mîna zeilor.

Tony Abrams se duse la o fereastră şi privi prin geamurile sparte.

— Ai făcut o treabă bună. Dacă aş fi premierul rus, aş contramanda toată povestea.

— Zău ? Vreau să zic că tu îi cunoşti, nu ? Eu nu le ştiu decît vocile şi mesajele cifrate. N-am întîlnit niciodată unul adevărat pînă astă seară. Ştiu doar ce zic, nu şi ce gîndesc. Nu le cunosc sufletele.

— Nimeni nu le cunoaște. Iar ei, cu atît mai puțin.

Se întoarse de la fereastră.

— Nici măcar n-or să ne răspundă.

Ea clătină din cap :

— Nu, asta n-or s-o facă. Ar însemna să recunoască ceva, or ei nu recunosc nimic, niciodată.

— Cît arată ceasul ăla ?

Ea privi cadranul :

— Douăsprezece-zero-cinci și douăzeci de secunde. „Molnia" e aproape de punctul minim.

Katherine intră repede în încăpere și se apropie de ei. Avea fața pămîntie, și Ann o privi îngrijorată.

— Pembroke ? întrebă Abrams.

Ea clătină din cap :

— E mort.

Abrams hotărî că nu era momentul să le spună de O'Brien.

— Ei ? întrebă Katherine.

Ann făcu un semn spre ceas. Arăta ora zero și șase minute.

— Uitați-vă ! spuse Ann, arătînd cu degetul.

Abrams și Katherine priviră la cele trei becuri verzi de pe panou, care se stinseră pe rînd.

Ceasul arătă zero și șapte minute, apoi zero și opt minute.

— Asta e, spuse Ann. „Molnia" fuge în spațiu.

Katherine se apropie în grabă de fereastră și se opri lîngă Abrams.

— La urma urmei, e o noapte minunată.

— Da.

— Ce-ai zice de un mic dejun la mine acasă ? o întrebă Abrams.

— Am să mă gîndesc.

Abrams privi pe fereastră, spre nord. Un snop de rachete aurii se ridicară deasupra domeniului lui Van Dorn, iar în depărtare zări luminile de navigație, verde și roșu, ale unui elicopter care venea spre ei.

— Ei, mă simt bine, spuse Abrams.

— E bine să trăiești, nu ? replică Ann.

Își frecă fruntea.

— Dar am pierdut cîțiva prieteni buni în seara asta. Mă tem că și pe Nick.

Se uită la Katherine și la Abrams. Ați fi parteneri buni, voi doi. Te asociezi la firmă, Tony ?

El ezită, apoi spuse :

— Da... da, mă asociez. Mai sînt multe de făcut.

Abrams o luă pe Katherine de mînă și privi iar pe fereastră.

— Furtuna a trecut.

— Da, spuse Katherine. Și noi am potolit-o. Dar e numai o amînare. Hai să folosim mai înțelept timpul pe care l-am cîștigat.